TRUYỆN TRẦN QUANG THIỆU
Vnthuquan.net, 2009.

Hạt Bụi Nào Trong Mắt

Chiều thứ Hai đi làm về Bill nhận được lá thư của gia-đình từ Việt-Nam. Vừa bóc thư Bill vừa lầm bầm:

- Không biết kỳ này ông già lại ca bản gì nữa đây.

Những hàng chữ viết nắn nót trên tờ giấy mỏng như đập vào mắt Bill:

Bân con,

Bố suy nghĩ mãi rồi mới viết lá thư này trong lúc buồn buồn nhớ tới các con. Bố đặt tên con là 'Bân', chữ 'Bân' (斌) có nghĩa là 'lịch thiệp' và có chữ 'Văn' đứng cạnh vì bố hằng mong mai sau lớn lên con sẽ theo con đường văn chương, làm rạng danh dòng họ Nguyễn Hữu, một giấc mơ mà bố ôm ấp nhưng biết đời mình không thể đạt thành.

Như con biết, 17 tuổi bố bỏ học ra chiến khu, theo kháng chiến

chống Pháp. Tuổi trẻ của bố là những ngày nằm gai nếm mật, tưởng là đóng góp được chút gì cho quê hương, nhưng rồi một chiều chợt thấy mình bơ vơ lạc lõng trong đám người không còn lý tưởng quốc gia. Bố trốn về thành, mang nỗi buồn 'sinh lầm thế kỷ', dở thầy dở thợ, vất vả với đời sống, rồi cuối cùng trở thành anh công chức quèn, lấy vợ, nuôi con, và mong cho con nối được giấc mộng không thành của đời mình.

Khi con bước chân vào đại-học, bố đã vui mừng tưởng rằng con sẽ thành người như bố ước mơ. Tiếc thay vận nước điêu linh, con cũng như bao nhiêu thanh niên đều phải thi hành nghiã vụ, và rồi trôi nổi tới phương trời xa! Bố mẹ ngày ngày chờ con về, và ngày con trở về thăm nhà lần đâu tiên bố đã để rơi giọt nước mắt mừng vui trên đôi má nhăn nheo. Nhưng rồi Bố nghe con nói về nếp sống mới, và bố ngỡ ngàng. Không, bố không còn kỳ vọng có con làm rạng danh dòng họ Nguyễn Hữu như bố từng mơ ước trước đây, nhưng có gì như hụt hẫng mỗi lần cha con chuyện trò.

Ngày xưa có lần bố đạp xe đi làm, bị một chiếc xe chở đầy lính Mỹ vượt qua mặt, những người lính cười nói ồn ào, vứt xuống lòng đường thanh kẹo cao-su như bố thí, bố đã tức tủi nghẹn ngào. Ngày con về, nói cười hả hê với những danh từ xa lạ, bầy ngổn ngang những món quà đắt giá cũng làm bố ngỡ ngàng. Nhưng bố chỉ thật sự chua xót khi dơ tay vuốt tóc đứa con trai của con. Tên nó là gì nhỉ, Tim hay Tím gì đó. Nó lắc đầu tránh bàn tay của bố và lầu bầu cái gì đó mà bố không hiểu. Bố biết là có lẽ từ đây giòng họ Nguyễn Hữu sẽ không còn trên thế gian!

Con à, có lẽ bố già quá rồi nên không còn thích nghi với những thay đổi của cuộc sống. Bố nhìn con, nhìn cháu và lòng bố xót xa. Con bây giờ là Bill chứ không phải là Bân. Tóc con cột đuôi gà chứ không còn hớt cao như xưa, thế nhưng tóc của vợ con lại ngắn ngủn, nửa nâu nửa vàng, ôm sát khuôn mặt kiêu kỳ . Thằng Tim 'Hey man' chứ không "Thưa bố' như con thủa nào. Cuối đời mà bố vẫn bơ vơ. Bố nói thế, con hiểu không Bân?

Tuy nhiên bố cũng cám ơn các con rất nhiều. Tiền các con gửi về giúp bố mẹ hàng tháng đủ cho bố mẹ sống thoải mái lúc tuổi già. Căn nhà nhỏ gần rạch Thị-Nghè khang trang hơn cũng là nhờ các con. Chiều chiều bố đứng nhìn dòng nước bố thấy lòng mình cũng dịu dàng như con nước trôi.

Bây giờ đã gần ngày Noel. Bên phương trời đó có lẽ các con đang bận rộn mua sắm, hội hè. Bố bây giờ ít ra khỏi nhà. Ngay cả những ngày Tết bố cũng chỉ thắp hương khấn ông bà, xin các người tha thứ, và dù sao đi nữa cũng xin phù hộ cho các con ở phương xa.

Bố chỉ cầu mong sao cho gia đình con luôn luôn được hạnh phúc, thuận vợ thuận chồng. Và nếu bố được khuyên con đôi lời thì bố mong rằng con hãy nghĩ tới cội nguồn. Dù sao đi nữa con vẫn là người Việt da vàng, cố giữ lấy phần nào nếp sống của tổ tiên.

Lần tới con có về thăm nhà con cố đưa bố ra ngoài Bắc. Bố muốn về thăm lại núi Ba Vì và quê Bất Bạt một lần trước khi nhắm mắt xuôi tay. "Bên này đất nước nhớ thương nhau". Chúng mình cùng quê với Quang Dũng đó con.

Chúc các con những ngày vui.

Bố của con,

Nguyễn Hữu Cầu.

Gấp lá thư đút vào túi Bill thở dài:

- Ông già càng ngày càng lẩn thẩn. Không biết là sống thêm được bao năm nữa.

Bỗng nhiên Bill chợt bùi ngùi nghĩ thầm:

- Ngày xưa ông chỉ mong mình đậu Cử Nhân văn chương, đi dạy học, sống đời thanh bạch, thế nhưng lưu lạc sang xứ này mình lại kiếm ra khối tiền, nhưng chỉ có mỗi cái bằng Master … Card nên ông ấy vẫn buồn. Thôi, sang năm mình về một mình, không mang theo vợ con, nhất là cái thằng Tim cà-chớn, rồi đưa ông ra Bắc thăm quê hương như ông ấy muốn!

Bill ngồi xuống bàn, cầm bút định viết vài hàng trả lời bố, nhưng một ý tưởng chợt lóe ra trong đầu, Bill vỗ bàn:

- Tại sao mình không mời ông già sang chơi với mình ít lâu. Biết đâu chừng những gì ông già thấy tận mắt ông sẽ hiểu thêm về đời sống ở Mỹ, sẽ thông cảm và thương yêu con cháu hơn.

o0o

Cụ Cầu leo lên chiếc xe Van, thắc mắc:

- Sao anh lại phải đi cái ‘xe tải’ như thế này? Không đủ tiền mua xe nhỏ hả con?

Bill mỉm cười:

- Ở đây ai có ‘xe tải’ là khá đó bố, còn xe nhỏ thì ai mà chả có!

Cả nhà đều muốn ra phi trường đón bố nên con phải lái chiếc xe lớn này.

- Thế hả? Bố cứ tưởng …

Cụ Cầu nhướng mắt nhìn ra ngoài. Sao chẳng có ai đi bộ nhỉ, mà toàn xe hơi không à, lâu lâu mới có chiếc xe gắn máy, mà sao xe gắn máy lại chạy nhanh hơn cả xe hơi, ăn mặc thì cứ như thằng điên, đầu còn đội cả nón sắt!

Xa lộ 101 kẹt cứng, chầm chậm nhưng rồi Bill cũng về đến nhà ở San Jose. Bill thở phào đỡ bố ra khỏi xe:

- Nhà mình đây. Bố nghỉ cho đỡ mệt rồi sẽ tính sau.

Cụ Cầu ngơ ngắc nhìn căn nhà to lớn trên sườn đồi. Thế này thì ở sao cho hết. Nhà chúng nó có bốn người. Con thì một đứa đi học xa, chỉ còn một đứa ở nhà. Cụ nhìn con:

- Này anh Bân, thế cái nhà này bao nhiêu tiền?

Bân thở ra:

- Vài trăm ngàn bố ạ.
- Vài trăm ngàn? Thế tiền đâu mà lắm thế.
- Tiền nhà băng cho muợn. Ở đây ai cũng nợ cả, bố ạ. Mình trả góp hàng tháng mà!
- Thế anh làm bao nhiêu tiền một tháng cho đủ để trả tiền lời.
- Vài ngàn thôi. Nhưng con dặn bố thế này nhé. Bố hỏi con làm bao nhiêu một tháng thì được, chứ đừng hỏi người quen. Ở đây họ kỵ những câu hỏi như vậy, không như ở VN mình.
- Thế à. Lạ nhỉ …

Phải mất đến cả tháng cụ Cầu mới quen dần, mới không còn lúng túng với vòi nước nóng lạnh trong phòng tắm, mới biết làm thế

nào để hệ thống báo động không kêu ầm ĩ khi mở cửa ra vào, mới hết giật mình vì tiếng điện thọai reo, và mới dám nhấc máy nghe xem có phải Bân gọi từ sở về. Những náo nức ban đầu khi Bân đưa cụ đi thăm Little Sài-Gòn, thử thời vận ở Las Vegas, đã nhạt nhoà. Cụ bắt đầu cảm thấy hiu quạnh. Hàng ngày hai vợ chồng Bân đi làm, và Tim đi học, chỉ còn mình cụ quanh quẩn trong nhà xem mấy cuốn băng nhạc cũ, hoặc thơ thẩn ngoài sân nhìn hoa cỏ. Hàng xóm chẳng quen ai. Lâu lâu có ông Ấn Độ già đi ngang nhà nhe hàm răng móm mém cười, nhưng hai người ngôn ngữ bất đồng, chẳng nói với nhau được một câu.

Buổi chiều Tim đi học về là nó trốn biệt trong phòng, có hỏi nó câu nào thì cũng như không. Thằng bé ú ớ khoa chân múa tay, hoặc chỉ toét miệng ra cười!

Bân thương bố nên dắt cụ đi bộ ra đường lớn, chỉ cách cho cụ đi xe buýt tới khu chợ VN để cụ đi dạo, và nhặt báo chợ về đọc cho đỡ buồn. Bân ghi số điện thoại nhà, điện thoại sở, đưa cho cụ và dặn dò:

- Bố cứ leo lên xe buýt, xuống phố chơi cho vui. Có lạc thì gọi điện thoại cho con, hoặc cứ ngồi trên xe buýt, cuối cùng xe cũng về đến chỗ cũ! Đừng sợ bố ạ.

Thấy Bân dặn dò mình như con nít, cụ Cầu vừa buồn cười, vừa tức:

- Có sợ cái ‘đếch’. Núi rừng Bắc-Việt tôi còn biết đường đi. Phố xá ở đây rộng rãi, đường trải nhựa, đi dễ như bỡn. Anh cứ để mặc tôi!

Cụ Cầu nói thế nhưng rồi hai lần Bân phải lái xe tới đón cụ về. Lần thứ nhất cụ nhởn nhơ đi bộ từ nhà ra đường lớn rồi lang thang sao đó đi luôn lên xa lộ 680! Cụ bị cảnh sát giao thông chặn lại, và mặc người cảnh sát nói gì cụ cứ lắc đầu, đưa cái ID card ra như thể là bị hỏi giấy tờ ở VN. Họ đành 'bắt' cụ về station, tìm thông dịch viên Việt-Nam, lúc đó cụ mới đưa số điện thoại ra để cho họ gọi Bân đến đón cụ về.

Lần thứ hai cụ ngồi trên xe buýt, nhưng quên chỗ xuống xe. Xe chạy tuốt lên đến tận Menlo Park rồi ngừng lại không chạy nữa vì cuối đường, và tài xế hết phiên! Cụ xuống xe, tìm điện thoại công cộng gọi cho Bân, nhưng không hiểu operator muốn nói gì nên đành chịu đứng đó, cứ thấy người da vàng nào là lên tiếng gọi "Ông ơi cho hỏi thăm" hoặc "Bà ơi cho hỏi thăm". Mấy tiếng đồng hồ sau mới có một cô bé Việt-Nam đi qua, cô ấy giải thích cho cụ là cụ đã sang area code 650 rồi chứ không còn ở vùng 408 nữa nên opeartor nhắc cụ bỏ thêm tiền mới gọi được. Cô gái giúp cụ gọi Bân, và về đến nhà cụ cứ tấm tắc:

- Không biết con cái nhà ai mà tử tế thế. Lại không nhận cả tiền gọi điện thoại mình đưa trả.

Bân hỏi:

- Thế bố có hỏi tên và số điện thoại của cô ấy không để con gọi cám ơn.

Cụ Cầu cười:

- Sợ vãi đái nên chẳng nhớ gì!

Sau hai tai nạn đó cụ Cầu hết muốn đi 'giang hồ' một mình. Bân

sợ bố buồn nên xin nghỉ phép nghỉ, đưa bố lên Seatle thăm người bạn già nhiều năm không gặp. Bác Bảo nằm liệt giường trong nhà già, bật khóc nức nở khi thấy bạn vào thăm. Cụ Cầu cũng rớt nước mắt nắm tay bạn:

- Cũng đến hơn chục năm rồi mới gặp lại bác. Nghe tin bác bị bệnh mà không ngờ đến nông nỗi này.

Bác Bảo cố cầm nước mắt:

- Khổ lắm bác ạ. Chỉ muốn chết cho nhẹ nợ.

- Giời bắt sao thì đành chịu vậy thôi. Thế các anh các chị ấy có vào thăm thường không?

- Có bác ạ. Cuối tuần nào chúng nó cũng thay nhau vào thăm. Ngày thường đứa nào cũng bận đi làm, đi học, chẳng có ai ra vô, chỉ có mấy bà y tá Mỹ đen lâu lâu vào lật mình như lật con nít ấy.

Bân và Phú, người con trai bác Bảo, bỏ ra ngoài để cho hai người bạn già nói chuyện tâm tình. Phú thở dài:

- Thế nào cụ cũng cho mình là bất hiếu. Nhưng không làm được gì hơn anh ạ. Tôi đã nghĩ đến chuyện đưa ba tôi về VN, nhờ một người họ hàng xa chăm sóc để cụ có người chuyện trò hàng ngày, thế nhưng vẫn không đành lòng vì xa xôi quá, chúng tôi làm sao mà thăm viếng thường xuyên. Đằng nào cũng khổ. Ông cụ nhà anh còn khoẻ quá, thân hình thẳng băng, và bước chân còn vững trãi.

Bân gật đầu:

- Vâng. Bố tôi còn khoẻ, nhưng tuổi cũng đã cao. Chỉ là vấn đề thời gian. Trước sau gì rồi chúng ta cũng sẽ có cùng một vấn đề.

Cụ Cầu mắt đỏ hoe, câm nín trên đường về. Lâu lâu cụ thở dài. Xe chạy qua một rừng thông cụ nói với con giọng buồn buồn:

- Cảnh ở đây đẹp quá. Cứ như Đà-Lạt ở Việt-Nam mình. Thế nhưng cô đơn trong nhà già thì thật là đáng sợ. Cảnh đẹp mà làm gì, và cuộc đời đến lúc này còn có gì để tiếc thương.

Bân cũng không biết nói gì hơn, nghĩ thầm, không biết mai sau chuyện gì sẽ xảy ra cho bố mình, và cho cả chính mình!

o0o

Cụ Cầu nhất định đòi về VN ngay chứ không ở hết 6 tháng như dự trù. Cụ bảo vợ chồng Bân:

- Bố nóng ruột quá. Vẫn biết mẹ các con rất khỏe mạnh nhưng đi lâu bố chẳng yên tâm. Các con lấy chỗ máy bay cho bố về. Bố cũng đã thấy nước Mỹ. Ngày xưa có bao giờ nghĩ rằng có ngày mình được đến chơi đất nước này. Bà nội con suốt đời không ra khỏi cổng làng. Bố như thế cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Bân nài nỉ mãi nhưng cụ Cầu không thay đổi ý muốn nên đành lòng đưa bố ra phi-trường. Nhìn bố vẫy ta giã từ Bân muốn khóc vì chẳng biết bao giờ mới gặp lại. Bân hứa với bố là sẽ về thăm nhà thường hơn, nhưng không biết là có giữ được lời vì cuộc sống quay cuồng trên đất nước người. Thằng Tim sống gần ông nội ba tháng nên cũng đã quen thân chứ không còn xa lạ như lúc ban đầu. Khi cụ Cầu vuốt tóc nó giã từ, nó không còn né tránh, trái lại Tim vòng tay ôm cụ như nó thường hug bố mẹ mỗi lần đi đâu về.

- Good bye, Grand-Pa.

Tim đưa tay vẫy ông nội, và khi bóng cụ Cầu đã khuất sau cánh cửa phi trường, Tim hỏi Bân:

- Are we going to see Grand-Pa again?

Bân vuốt tóc con:

- Yes, son. We'll to see him again. Grand-Ma too.

Một tuần sau khi cụ Cầu ra về Bân lại nhận được thư bố. Từ ngày cụ Cầu ra về Bân cứ ngơ ngẩn buồn. Những ngày qua cha con gần gũi, Bân cảm thấy mình hiểu và yêu quí cha hơn. Hình như ông cụ đã đổi tính ít nhiều, không còn khó khăn như xưa, và có cái gì mơ hồ trong tình cảm của cụ mà Bân chưa nhìn ra.

Bân chậm trãi bóc lá thư. Bao giờ cũng vẫn vậy, thư trên giấy mỏng, nét chữ nắn nót như thể người viết để cả tâm hồn vào những dòng chữ.

Các con của bố,

Bố đã về tới Sài-Gòn, nhưng hơi mệt vì đường xa nên hôm nay mới viết cho các con. Mẹ con đón bố ở phi-trường, không ôm hôn như Mỹ, không cả cầm tay, nhưng nước mắt lưng tròng, đầy ắp ân tình. Bố mới đi có 3 tháng mà thấy như là đã xa mẹ con một đoạn đời.

Mẹ con cám ơn những món quà các con gửi. Vải vóc và bánh trái mẹ con đem biếu hàng xóm láng giềng, chỉ giữ lại mấy lọ dầu gió và hộp sâm, phòng khi trái gió trở trời. Hàng xóm ở VN mình dù sao cũng thân thiết chứ không như người xa lạ ở chỗ các con.

Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Sống gần các con có vài tháng ở bên đó nhưng bố đã hiểu các con nhiều hơn. Ngày xưa có lẽ bố đã quá khe khắt với các con mà không biết là mình đã lỗi thời, ôm mãi những giá trị cổ điển của những ngày tháng cũ.

Danh vọng làm khổ con người. Bố làm khổ bố, và cả con nữa Bân, vì những ước mơ hão huyền cho giòng họ Nguyễn Hữu. Nghĩ lại bố mới thấy những võng lọng vua ban cho tổ tiên cất dấu trong nhà từ đường ở quê nhà Sơn Tây không phải là những gì đáng hãnh diện trong khi đa số họ hàng nghèo đói, quanh quẩn trong mảnh đất khô cằn.

Các con tha phương, và cũng chẳng có danh vọng gì, nhưng dù sao các con cũng có đời sống vật chất đầy đủ, và yên vui. Lẽ dĩ nhiên các con cũng có những băn khoăn lo lắng về đời sống, nhưng đó không phải là những dằn vặt làm héo hon con người. Bố mừng cho các con, và cám ơn các con đã lo lắng cho bố mẹ vào lúc tuổi già.

Thấy tình cảnh bác Bảo bố cũng cảm thương, nhưng thôi, cứ cho đó là số phận. Bố mẹ chọn nơi này để sống hết cuộc đời thay vì sang ở với các con như các con đã yêu cầu. Đất nước này dù sao cũng là quê nhà, có anh có em, có hàng xóm láng giềng, và dù cho có chân yếu tay mềm thì cũng vẫn còn có người cho mình nương tựa lẫn nhau. Các con cứ yên tâm, đừng lo nghĩ cho bố mẹ lúc này.

À, còn điều này nữa. Thằng Tim không phải là đứa trẻ hư hỏng như bố nghĩ trước đây. Qua bên đó bố mới biết là nó được nuôi dậy và lớn lên trong môi trường tự do nên hành động và cư xử phóng khoáng thế thôi chứ thực ra nó vẫn đầy tình cảm gia đình. Bố nghĩ lại những gì được dạy bảo như vòng tay thưa gửi, cúi đầu dạ thưa, chưa chắc đã là đường lối tốt. Bố không chắc nhưng biết đâu lối giáo dục đó đã chẳng đưa đẩy con người vào vòng quỵ luỵ, dễ trở thành tay sai cho ngoại bang!

Bân con, bố chưa bao giờ khen con, cũng như ông nội không bao

giờ khen bố, nhưng con cần biết là con không làm gì cho bố phải thất vọng hay buồn tủi đâu. Bố nói thế chắc là con cũng đã hiểu lòng bố lúc này.

Lúc nào rảnh, vợ chồng con về chơi với bố mẹ. Nhớ mang cả thằng Tim về, nghe con.

Bố của con,
Nguyễn Hữu-Cầu.

Bân gấp lá thư mắt mờ như muốn khóc. Bố ơi có bao giờ con oán trách bố đâu, nếu con làm gì được cho bố vui lòng thì con cũng làm hết sức mình. Thằng Tim ở trên lầu chạy xuống, nó hỏi:

- Daddy, are you crying?

Bân lắc đầu nói bằng tiếng Việt:

- Không, có hạt bụi nào bay vào mắt bố đó thôi.

Trần Quang Thiệu
August-2007

Bạc Màu Áo Bay

Duy xoay xoay ly café trên bàn:

- Gần một năm rồi mới gặp lại, Hân nhỉ. Như đã nói trong thư, tôi cần gặp Hân vì có chuyện muốn hỏi thăm cho rõ.
- Dạ, cũng khá lâu rồi anh. Được email của anh, Hân không ngạc nhiên lắm, và Hân biết là anh muốn hỏi chuyện gì. Chúng mình là bạn thân nhưng ít khi Hân kể chuyện gia đình với anh. Được rồi, để Hân kể cho anh nghe hết, kể từ đầu, chịu không?

Duy phân trần:

- Không phải là tôi tò mò, nhưng Hân biết là tôi rất quan tâm.
- Dạ. Hân biết anh luôn luôn là bạn tốt, và lúc nào chuyện trò với anh, Hân cũng thấy thoải mái trong lòng… Anh biết không, ngày đó Hân đang học năm cuối cùng tại một trường trung học của thành phố Nha Trang. Anh Phát đến với Hân, 'đi nhẹ vào đời' như trong bài hát 'Ngày Đó Chúng Mình'. Trong lúc Hân còn e ấp với tóc dài và áo trắng thơ ngây thì anh ấy đã mặc áo bay, cổ quấn khăn mầu tím hoa cà, vai treo tòn ten băng đạn và khẩu súng, trông vừa lãng mạn vừa oai hùng. Chiều nào đi học về Hân cũng cố đi thật chậm qua nhà anh ấy, chỉ mong thoáng thấy mầu áo bay là cũng đủ cho Hân vui suốt

một ngày. Hân yêu thầm anh ấy. Có những buổi sáng Hân trốn bạn bè, thơ thẩn trên bãi biển, nghĩ tới Phát, nhìn lên bầu trời xanh, thấy chiếc phi cơ nào cũng tưởng như là người mình yêu đang bay vào trong lửa đạn, chẳng khác gì người tráng sĩ 'đi vào nơi gió cát' của một truyện tình cổ xưa.

Duy mỉm cười:

- Tôi biết, ngày đó mấy chàng phi công là thần tượng của bao nhiêu tà áo học trò!

Hân cũng cười:

- Dạ. Ngày đó tụi em còn ngây thơ quá mà. Khi anh Phát cười với Hân lần đầu, Hân gần như nghẹt thở, mặt Hân nóng bừng, Hân luống cuống đánh rơi cặp sách để cho anh ấy nhặt dùm, và từ đó chúng em quen nhau, rồi yêu nhau. Bãi cát bờ biển Nha Trang đã mang bao dấu chân của chúng em. Tà áo trắng đã quấn vào áo bay, và mái tóc dài ôm ấp khuôn mặt cả hai đứa trong những chiều lộng gió. Hân hãnh diện sánh vai đi với Phát những ngày cuối tuần trên con đường Độc Lập, mặc những đôi mắt ghen tị của bạn bè. Quả thật là hai đứa đã có với nhau một thời rất là thơ mộng thần tiên.

- Bố mẹ Hân chắc cũng vui vì có ông con rể tương lai là dân tàu bay hào hoa.

- Dạ. Bố mẹ Hân rất hài lòng, và đám cưới của Hân vào mùa hè, ngay sau khi Hân vừa tốt nghiệp trung học. Hân mang aó dài khăn cưới, còn Phát mặc lễ phục, nhưng bạn bè anh ấy có người còn mặc nguyên áo bay vì phi cơ vừa đáp, đã vội vàng tới chung vui. Trong tiếng reo hò của mọi người chúng em đã nhìn nhau đắm đuối, và dù không nói thành lời, lúc đó chúng em như đã hứa với nhau đi trọn cuộc đời. Anh Duy, anh cũng đã qua đọan đời đó, anh hiểu thế

nào là hạnh phúc của những người yêu nhau và được sống bên nhau.

- Thật là hạnh phúc, phải không? Sau đó cuộc sống gia đình của Hân và Phát cũng vẫn thơ mộng như thời mới quen biết nhau?

Hân cười gượng:

- Cũng không khác lắm anh Duy ạ. Hân đã bỏ thành phố biển theo Phát khắp nẻo đường, và bắt đầu biết lo âu mỗi lần anh ấy mặc áo bay, hôn Hân giã từ, đi nhận phi vụ, để rồi reo vui nghe tiếng phi cơ gầm thét trở về. Chúng em có với nhau hai đứa con, và dù đời sống có hơi chật vật, nhưng tình yêu của chúng em lúc nào cũng đậm đà. Tháng Tư năm 1975 Hân dắt đứa con trai lớn, bồng đứa con gái nhỏ theo Phát ra phi cơ. Trong cơn hỗn loạn, anh ấy bình tĩnh đáp chiếc trực thăng xuống hàng không mẫu hạm Midway ngoài khơi Vũng Tàu, và Hân đã nhìn Phát với tất cả tấm lòng khâm phục. Hân yêu anh ấy bằng tình yêu thiết tha của người con gái mới lớn, trao trọn cuộc đời cho người yêu dấu, và tin rằng có anh ấy bên cạnh thì dù cho có sóng gió chúng em cũng sẽ vượt qua dễ dàng.

- How sweet! Qua Mỹ lúc đầu Hân ở tiểu bang nào?

- Những năm đầu của cuộc đời lưu lạc chúng em định cư tại Oaklahoma. Anh Phát đã ít nhiều biết về điện tử khi được huấn luyện thành phi công nên chọn môn Electronics tại một đại học cộng đồng, còn Hân, nhờ căn bản toán, nên theo học computer programming. Tốt nghiệp xong chúng em dọn về San Jose, đất hứa của Hi-Tech thời bấy giờ. Anh Phát tìm được việc làm Electronic Technician, còn Hân bắt đầu như Computer Programmer, rồi sau đó trở thành System Analyst. Chúng em đã có những ngày thật êm đềm, nhìn các con khôn lớn trong căn nhà mới mua ở ngoại ô, và nghĩ rằng hạnh

phúc sẽ ở mãi trong tầm tay.

Duy gật gù:

- Những năm cuối thập niên 70 đó kinh tế mới phục hồi. Gia đình Việt-Nam nào cũng có công ăn việc làm, sống rất là sung túc.

- Dạ. Chúng em đã có một cuộc sống bình thường trong nhiều năm. Phát đôi lúc có buồn nghĩ đến ngày tháng cũ, nhất là khi gặp lại bạn bè Không Quân xưa, nhưng không bao giờ chán nản với đời sống mới. Tuy nhiên, Hân đã may mắn có những thăng tiến trong nghề nghiệp, còn Phát thì không. Như anh biết, kinh tế vùng Bay Valley lên xuống như nước thủy triều, Phát bị thất nghiệp nhiều lần, và lần cuối cùng ở tuổi gần 50! Hiếm công ty nào muốn mướn một technician ở vào tuổi đó nên Phát đành nằm nhà với nỗi buồn, và đó là lúc Hân gặp anh ở Stanford Microsytems. Chúng mình làm việc với nhau trong cùng một team, và anh thường phải đi xa, thăm viếng và giúp đỡ các chi nhánh của công ty ở ngoài nước Mỹ. Lần đó boss của chúng mình, Joel bắt Hân phải đi theo anh qua England vì hệ thống điện toán của phân xưởng ở bên đó vẫn còn trục trặc, anh chuyên về architect, còn Hân về application software, nên cả hai người cần phải đi chung để có thể giải quyết mọi vấn đề. Hân lúc nào cũng tin cậy anh, nhưng thú thật, Hân có chút ngại ngùng vì gossip của mấy bà làm chung trong cùng department. Một chút quen biết có thể được thổi phồng thành office romance nên Hân thở phào nhẹ nhõm khi anh đề nghị để Phát nhân dịp này đi chung qua xứ nữ-hoàng du lịch luôn. Lúc đó Hân thành thật cám ơn tấm lòng rộng lượng và sự tế nhị của anh, nhưng anh Duy biết không, có thể đó là lỗi lầm.

Hân thở dài, cúi đầu không nói thêm. Duy cũng cảm thấy buồn:

- Ban đầu thì tôi cũng không để ý, nhưng cuối cùng tôi cũng nhận ra. Trong lúc chúng mình bận bịu với công việc ở phân xưởng thì Phát bơ vơ, ngày ngày lấy xe điện lên London thăm viếng thắng cảnh một mình. Buổi tối trong lúc Hân và tôi loay hoay với dự án cho ngày mai thì Phát đóng cửa phòng coi mấy chương trình TV nhạt nhẽo. Phát cũng chỉ theo chúng mình tham dự party của đồng nghiệp địa phương có một lần vì không hiểu và không thích những đề tài chuyên môn mà thiên hạ vô tình hay cố ý bàn bạc. Tôi thấy Phát thật bơ vơ và lạc lõng, cố ý gợi chuyện với Phát vài lần nhưng cũng không giúp được gì nhiều. Với Phát, có lẽ hai tuần lễ ở England là những ngày buồn tẻ chứ không phải là những ngày du lịch vui tươi.

Hân gật đầu:

- Nhưng đấy chỉ mới là mở đầu của một chuyện tình buồn, anh Duy ạ. Từ lúc quen biết nhau cho đến khi thành vợ chồng, dắt díu nhau qua xứ này, lúc nào Hân cũng là người vợ ngoan ngoãn, yêu thương và phục tùng chồng, coi mình như như kẻ dưới trong nhà. Qua tới Mỹ, Hân cũng không bao giờ thay đổi nếp sống. Lúc nào Hân cũng coi trọng Phát, nhưng những lần thất nghiệp, và nhất là chuyến đi London đó Phát đã nhìn thấy rõ sự thua kém của mình, không phải là chỉ với anh, con người từng trải và lịch duyệt, mà còn ngay cả với chính Hân, người đàn bà trước đây chỉ biết nép bóng chồng trong công việc hàng ngày, nhưng bây giờ đã có một đời sống quyến rũ, vượt qua đại đương, họp hành bàn cãi, và party vui đùa với bao nhiêu người không cùng tiếng nói và mầu da. Hân không còn là Hân nhỏ bé ngày trước, và Phát không còn là người hùng, 'giã nhà đeo bức chiến bào', của một thời lãng mạn xa xưa nữa.

- Những thay đổi đáng sợ, phải không Hân.

- Vâng, thật là đáng sợ. Phát trở nên câm nín, và nhiều lúc như e dè khi phải bàn cãi với Hân về bất cứ điều gì, nhất là sau khi Hân trở thành Project Manager, đi sớm về trễ, và đôi khi mệt mỏi vì công việc nên không được ngọt ngào ở nhà. Phát mím môi chịu đựng mọi chuyện làm Hân nhiều lúc muốn phát điên, ước gì Phát la hét cãi cọ có lẽ Hân còn dễ chịu hơn.

Duy cười nhẹ:

- Hy vọng rằng tôi không phải là một yếu tố của vấn đề.

Hân bật cười:

- Lúc đó anh đã bỏ đi làm đâu đó mất tiêu rồi. Một năm mới gặp nhau ăn trưa vào dịp Christmas. Yếu tố là yếu tố nào!

Giọng Hân lại chợt buồn:

- Giá lúc đó có anh chắc là Hân cũng mượn một bờ vai. Nhưng thôi, để Hân nói nốt đoạn đời bi thảm này. Lúc đó các con Hân cũng đã lớn và đi học xa, chỉ còn Hân và Phát trong căn nhà rộng. Vì công việc Hân hay đi sớm về trễ, Phát hoặc ở nhà cắm cúi với Internet hoặc theo bạn bè cùng trang lứa, cùng một nỗi buồn 'đường bay đứt đoạn', đến những quán café, hoặc một nơi nào đó để chuyện trò về những ngày tháng cũ. Tiền lương Hân vẫn giao hết cho Phát như xưa, chỉ giữ lại một ít cho riêng mình để tiêu vặt. Phát quản trị mọi vấn đề tài chánh trong nhà, Hân không phải để mắt tới, và dù Phát không làm việc, chúng em không thiếu thốn. Cho đến một ngày…

Hân cầm ly nước đưa lên môi, nhưng rồi đặt ngay xuống bàn, giọng xa vắng:

- Đó là ngày không quên được trong đời. Nhà bank gọi vào chỗ Hân làm vì không có ai ở nhà, yêu cầu Hân xác nhận món tiền khá lớn charged vào credit card của chúng em. Họ cho biết thêm đó

là request của một tiệm kim-hoàn ở San Francisco. Chưa bao giờ Phát mua nữ trang cho Hân, nhất là mua món nữ trang quá đắt vào lúc không có việc làm này, nên Hân nghi là một kẻ nào đó đã lấy được số credit card của Hân, và đang dùng để mua hàng. Hân không chấp thuận, và vội vã trở về nhà lục lọi giấy tờ, check với nhà băng tất cả các accounts …

Hân bật khóc:

- Anh Duy biết không, savings account của Hân không còn một đồng. Checking account cũng gần hết. Mortgage payment cũng đã một tháng over due. May mà nhà băng gọi Hân, nếu không credit card cũng 'up to the limit'. Hân hốt hoảng không biết chuyện gì xảy ra, và không biết Phát đi đâu nên chỉ ngồi đó run rẩy, cho đến khi Phát trở về. Hân khóc oà: "Anh ơi, họ rút hết tiền trong nhà băng của chúng mình rồi! Anh biết chuyện gì xảy ra không?" Hân tưởng là Phát cũng sẽ ngạc nhiên như Hân, nhưng không, Phát im lặng không nói một lời. Hân sửng sốt cật vấn Phát, anh ấy chỉ lẳng lặng cúi đầu, cho đến khi Hân la hét ầm ỉ anh ấy mới mở miệng nói được một câu "Anh tiêu hết rồi." Phát chẳng buồn giải thích thêm, bỏ vào phòng ngủ, mặc Hân ngồi khóc dấm dứt.

Duy tặc lưỡi:

- Thật là lạ lùng!

- Vâng. Thật là quá sức chịu đựng. Chợt Hân nhìn thấy máy PC trong phòng gia đình, và nghĩ thầm không biết là có chi tiết nào về sự chi tiêu mà Phát giữ trong máy hay không. Phát có account riêng vì chúng em vẫn tôn trọng sự riêng tư của nhau, nhưng Hân có administrative privilege nên mở được account của Phát một cách dễ dàng, và những gì Hân tìm thấy chỉ làm Hân muốn chết ngay lúc đó

anh Duy à.

Duy ngậm ngùi:

- Đừng khóc nữa Hân. Chuyện gì xảy ra đã xảy ra. Tôi nghĩ là Hân có đủ bình tĩnh giải quyết mọi chuyện.

Hân lắc đầu:

- Còn gì nữa mà giải quyết! Có lẽ cũng là lỗi Hân một phần, đã quá tin tưởng vào Phát, bỏ mặc Phát với nỗi buồn. Anh biết không, Phát đã vào Internet tìm bạn bốn phương, ban đầu thì chỉ sống bẳng ảo tưởng của dĩ vãng oai hùng, với một người con gái có cái nick là 'Giáng Kiều'. Hai người trao đổi thư tín, ve vãn lẫn nhau, cô ta khéo léo vuốt ve cái tự ái của người đàn ông đã lỡ thời, rồi hẹn hò gặp gỡ. Trong lúc Hân đi làm Phát lái xe từ San Jose lên San Francisco hầu như hàng ngày. Hai người sống với nhau như vợ chồng, và đau đớn cho Hân là Giáng Kiều chỉ là một cô gái làm tiền, những lá thư trao đổi với Phát đầy những câu tình dục bẩn thỉu đến rợn người. Nhưng cô ta đủ khéo léo đánh vào lòng yếu đuối của Phát, yêu cầu Phát đóng góp vào những hội từ thiện ma, mua sắm những món trang sức đắt tiền, đền bù cho những hành động tình dục hạ cấp. Hân không ngờ Phát lại có thể xa đọa đến mức đó anh Duy ơi!

Duy thở dài:

- Nhiều người sống bằng ảo tưởng lắm Hân ạ, và thế giới này thiếu gì những kẻ lừa bịp. Tôi biết một ông nguyên là phó đề đốc quì trước mặt một 'thủ tướng' nguyên là một trung sĩ thông dịch viên để được phong chức. Anh em đồng đội cũ của tôi cũng có những niềm đau. Tôi hiểu Hân, nhưng cũng thấy thương xót những người như Phát.

- Không ai hiểu được niềm đau của Hân đâu anh Duy. Lúc đó

Hân muốn chết hết sức, nhưng rồi nghĩ tới các con, nghĩ tới cha mẹ già ở Việt-Nam nên không đành lòng. Kể từ lúc đó Hân coi Phát như không còn trên cõi đời này. Hân đóng hết accounts, cancel Internet service, cất giữ chìa khóa xe, dọn sang phòng bên cạnh, và bỏ mặc Phát muốn làm gì thì làm. Buổi tối đi làm về Hân nấu vài món ăn cất trong tủ lạnh, để một ít tiền lẻ trên bàn cho Phát ngày hôm sau, không cần biết đến Phát sẽ làm gì, đi đâu, với ai, sống hay chết. I don't care!

Duy mỉm cười:

- Hân còn nấu ăn và để tiền lẻ lại cho Phát tức là Hân còn care! Phải tìm cách giải quyết chuyện này đi.

Giọng Hân nghe thật chán nản:

- Giải quyết thế nào hả anh? Hân đã mất đi lòng kính trọng con người Hân đã từng yêu thương. Phát cũng chẳng bao giờ mở miệng xin lỗi hay nói với Hân một lời. Anh ấy như bóng ma, ra vào thất thểu, tránh gặp mặt nhau như hai người xa lạ. Ngày ngày lang thang đâu đó, tối về ngủ vùi, và có khi đi suốt đêm, chắc là với bạn bè tàu bay cũ!

Hân lại rớt nước mắt, và Duy cũng thấy buồn:

- Tôi biết. Phát đi lang thang trong thành phố như người không nhà. Có lần tôi nhìn thấy một người đàn ông râu ria lởm chởm, quần áo lôi thôi ngồi gục đầu trên ghế trong công viên Saint James, tôi đã ngờ ngợ nhưng không dám hỏi. Mới đây gặp lại Phát ngồi ủ rũ trong thư viện tay cầm cuốn sách nhưng mắt nhìn đâu đâu. Phát nhận ra tôi nhưng cố ý lảng tránh. Tôi email cho Hân vì vẫn còn nghi ngờ, không biết có đúng là 'bạn ta' hay không. Bây giờ thì tôi biết rồi, buồn thật, nhưng Hân không thể để tình trạng này kéo dài. Để tôi kể câu

chuyện này cho Hân nghe, có thể ít nhiều giống như trường hợp của Hân và Phát.

Hân cười buồn:

- Còn có chuyện xót xa như chuyện của Hân nữa ư, anh Duy?

- Không đâu xa lạ. Anh Lâm là anh em cột chèo với tôi, chúng tôi biết nhau khi còn trẻ, trước khi anh Lâm lấy chị Ngân và tôi lấy cô em. Lâm là người giản dị, tính tình dễ dãi, dễ gây cảm tình với mọi người. Lâm là dược sĩ còn chị Ngân là giáo sư Việt văn thời Việt-Nam Cộng Hoà. Hai người như thế thật là xứng đôi vừa lứa, và sống với nhau rất là hạnh phúc cho đến khi di cư qua Canada. Anh Lâm có hai yếu điểm, đó là mê cờ bạc và hay mềm lòng, yêu thương lăng nhăng. Chị Ngân hiền lành nên đã tha thứ cho anh Lâm nhiều lần. Lần cuối cùng anh Lâm nhẹ dạ, bắt bồ với một cô dược sĩ tập sự, bị cô ta lường gạt mất luôn tiệm thuốc. Anh Lâm trắng tay, lại trở về với vợ, và tình trạng không khác gì tình trạng của Hân và Phát bây giờ. Hai vợ chồng sống chung trong một nhà nhưng như hai người xa lạ, nhưng không thù ghét nhau, mà thực ra là họ còn yêu thương nhau. Vì sao Hân biết không?

Hân lơ đãng lắc đầu. Duy thở dài:

- Thực ra thì không ai biết cho đến khi anh Lâm hấp hối trên giường bệnh vì ung thư máu. Chị Ngân vào bệnh viện chỉ đứng nhìn đăm đăm, không nói một lời. Anh Lâm cũng quay đầu đi hướng khác, không nhìn vợ, nhưng có giọt nước mắt ứa ra, không biết vì ăn năn hay tủi hờn. Khi anh Lâm nhắm mắt xuôi tay chị Ngân cũng chỉ mím môi chứ không khóc. Chỉ đến khi sắp đóng nắp quan tài chị mới rút ra một bức thư, đặt trên ngực trái anh Lâm, và bật khóc nức nở, quỳ xuống ôm lấy quan tài. Không ai biết chị Ngân viết gì trong lá

thư, nhưng những giọt nước mắt cuối cùng vỡ oà nên mọi người cũng đã hiểu là chị đã tha thứ, và viết cho anh những lời yêu thương mà chỉ có vợ chồng mới nói được cho nhau. Tôi tin là tình yêu không bao giờ mất hẳn, dù có nhạt nhoà nhưng vẫn còn âm ỉ trong tim để chờ đến lúc cháy bùng. Hân nên nghĩ lại, tha thứ cho Phát sớm ngày nào thì hai người bớt đau khổ ngày ấy. Hân, listten to me. Everybody deserve a second chance.

Nước mắt Hân lại đầm đìa, có lẻ vì câu chuyện thương tâm của chị Ngân:

- Anh Duy, anh tin như vậy ư? Anh tin là tình yêu còn mãi giữa hai vợ chồng, dù xa cách, dù đã lừa dối nhau?

- Có chứ Hân, nhưng không phải chờ tới lúc người ta nhắm mắt lìa đời mình mới lại nói được lời yêu thương. Lúc đó đã quá muộn cho chúng mình ăn năn. Lúc nào tôi cũng coi Hân như bạn, và mong cho Hân được sống với hạnh phúc gia đình. Nhưng không ai mang lại cho Hân được hạnh phúc ấy. Tất cả là tùy Hân, tùy sự cố gắng của bản thân mình.

Hân cúi đầu lau dòng nước mắt:

- Quả tình Hân chẳng biết nghĩ sao. Hân khổ quá, anh Duy ơi.

Duy vỗ về:

- Cố lên Hân. Cũng gần chiều rồi, bây giờ chúng mình về nhé. Hân trở lại sở hay là về nhà luôn?

Hân hình như còn chìm đắm trong suy tư:

- Không biết nữa anh. Hay là để Hân chạy xe qua công viên xem …

Duy đứng lên. Hân cũng đứng lên, lau khô dòng nước mắt, nhìn Duy bằng đôi mắt buồn:

- Cám ơn anh Duy. Sẽ gặp lại anh sau.

Duy gật đầu, lòng se sắt, và chợt nhớ tới Trinh. Không, không bao giờ anh làm cho em buồn. Chúng mình đã có nhau hơn 30 năm, con đường còn dài cho chúng mình yêu thương nhau nhiều hơn. Vẫy tay chào Hân, Duy nhủ thầm, Christmas này nhóm bạn cũ lại họp mặt ăn trưa, mong là Hân sẽ tới, sẽ cười thật vui, như thể là những bất hạnh đã đi qua, và Hân đã tìm lại được tình yêu một thời êm ấm ở quê nhà.

Trần Quang Thiệu
Tháng 10, 2007

Bên Kia Biên Giới

Câu chuyện có thật này xảy ra tại Mexico nhưng sao khi viết tôi cứ nghĩ tới Việt-Nam mình! TQT)

Julian cho gọi Alicia lên văn phòng, và không cần úp mở:

- Xếp rất thích mày. Mày nghĩ sao?

Alicia cúi đầu. Cô biết chứ. Lần đầu tiên thấy xếp khi ông ấy từ bên Mỹ sang gặp nhân viên. Người đàn ông Á Châu cao ráo, nước da trắng chứ không đen đủi như mấy đứa con trai vẫn bám theo cô suốt ngày. Ông ta nói tiếng Anh, nhắn nhủ nhân viên gì đó mà cô chỉ hiểu lõm bõm nhưng nét mặt ông ta dễ gây cảm tình với nụ cười tươi tắn trên môi. Bàn tay người ông ta nhỏ nhắn, lâu lâu lại đưa lên vuốt mái tóc lòa xoà trên trán, chứ không cục mịch như những người làm chung với cô. Sau lần ra mắt đầu tiên, lâu lâu ông ta lại xuống xưởng xem nhân viên làm việc, đôi khi với Julian, đôi khi một mình, và lần nào ông ta cũng dừng lại tại chỗ cô ngồi, nhìn thật lâu và nói dăm ba câu chào hỏi thông thường. Những lần thăm viếng sau này bàn tay ông ta đã nhẹ nhàng xoa nắn bờ vai cô chứ không còn chỉ là cái vỗ vai thân mật, khen ngợi nhân viên như trước. Ánh mắt ông ta cũng dừng lâu hơn trên khuôn ngực làm cô ngượng ngùng đưa tay kéo cao cổ áo, bối rối cúi đầu. Chắc chắn là ông ta thích cô, và cô cũng thấy hãnh diện, mặc cho mấy con nhỏ làm chung ra điều ghen tức.

Julian thúc dục:

- Alicia, nói tao nghe mày nghĩ sao?

Alicia vẫn yên lặng cúi đầu nhìn bàn chân. Julian bước lại gần nâng cằm Alicia, nhìn thẳng vào mắt cô:

- Mày muốn qua Mỹ mà, phải không? Đây là cơ hội tốt, không phải trả tiền cho mấy thằng dẫn đường vượt biên, không sợ chết khát trong sa mạc, hay ngộp thở trong xe bít bùng. Nghĩ kỹ đi.

Alicia lí nhí:

- Thưa ông, tôi hiểu.

Ở cái nơi nghèo đó này ai mà chẳng mơ ước vượt qua biên giới để có một đời sống dễ dàng hơn. Alicia đã mơ một ngày nào ra khỏi được căn nhà tồi tàn đông đúc, tránh được những cái nhìn và những câu tán tỉnh nham nhở của mấy thằng hàng xóm. Lão Luis già trốn qua Mỹ mấy năm, về thăm nhà mang theo mớ tiền sửa sang nhà cửa làm mọi người trố mắt. Lão đòi rủ Alicia đi chơi dù tuổi lão còn hơn tuổi bố Alicia. Hừ, chắc là qua bên đó lão cũng chỉ đi cắt cỏ, làm dân lao động đứng đường, hoặc khá lắm là công nhân lắp ráp trong cái xưởng điện tử nào đó. Alicia không chịu đi chơi với lão, lại còn nói cho thằng bồ Fernando của cô biết, khiến Fernando điên tiết, đòi lụi cho lão Luis một dao, làm Alicia phải can ngăn hết lời!

Fernando cũng làm cô thất vọng. Được cái to con và đẹp trai nhưng Fernado cũng chẳng có nghề ngỗng đàng hoàng, ngoài chuyện lang thang trong mấy hộp đêm bán cocain, gặp cô ở đâu, và bất cứ lúc nào, cũng loay hoay đòi làm tình, mặc cho cô cự tuyệt! Fernando đòi quá nên cô cũng muốn chiều anh ta một lần, thế nhưng cái tối đó ở phiá sau nhà, Fernando hì hục mãi mà chỉ làm cô đau chứ chẳng thích thú gì, từ đó không bao giờ cô cho anh ta đụng vào người, và có gặp nhau cũng nhạt nhẽo lơ là. Đời sống chẳng có gì vui nếu Julian không về đây lập xưởng, và cô được tuyển dụng làm thợ, ngồi vặn mấy con ốc nhỏ li ti của một bộ phận kiểm soát tự động tưới nước sân cỏ. Lương bổng không nhiều nhưng cũng đủ cho cô chi tiêu, và một ít dành cho mẹ.

Mới đầu cô cứ tưởng Julian là ‘big boss’ vì thấy Julian một mình điều khiển mọi việc. Sau này gặp người đàn ông đó lái chiếc Mecedes từ Mỹ sang, Alicia mới biết Julian cũng chỉ là người làm công cho ông ta, nhưng là người làm công rất nhiều quyền hành, và Alicia cũng như bất cứ nhân viên nào cũng không dám làm mất lòng, nếu không muốn mất việc, mà công việc thì rất khó kiếm ở cái thành phố xô bồ này.

Julian chỉ chiếc ghế cạnh bàn:

- Ngồi xuống đó. Tao cần cho mày biết rõ thêm điều này.

Alicia e dè ngồi xuống, và Julian bắt đầu nói về cái biệt thự mà người đàn ông đó đang ở, chiếc xe hơi nhỏ ông ta sẽ mua cho cô, và nhất là món tiền hàng tháng gấp mấy lần số lương cô đang làm để tùy cô chi tiêu hoặc giúp đỡ gia đình. Alicia vẫn cúi đầu ngồi yên. Tất cả giống như là giấc mơ từ ngày cô mới lớn. Đầu óc cô bồng bềnh, chẳng biết mình đang nghĩ gì, và cô giật mình khi Julian hắng giọng như đe dọa:

- Sao? Mày bằng lòng chứ?

Alicia ngửng lên nhìn Julian, cô ngập ngừng vài giây, nhưng rồi bỗng nhiên cô bình tĩnh, như thể là cô vừa mua một món hàng:

- Vâng. Xin ông sắp đặt cho tôi.

***

Từ ngày Alicia dọn vào biệt thự, xa cái ngõ hẻm nơi cô chui rúc với gia đình để sống với người đàn ông đó, cô không phải xuống xưởng làm việc nữa. Hàng ngày cô quanh quẩn trong nhà đợi ông ta về. Cô vẫn không hiểu hết những gì ông ta nói, và thường chỉ trả lời

ông ta bằng nụ cười. Trừ khi say rượu, lúc nào ông ta cũng dịu dàng, tiếng nói đầm ấm, ánh mắt khoan hoà, và bàn tay mềm mại mỗi lần ve vuốt trên da thịt làm cho cô nổi gai. Hầu như đêm nào ông ta cũng làm tình với cô. Ông ta từ tốn và nhẹ nhàng chứ không vũ bão như Fernando, thế nhưng lần nào thân xác cô cũng rung động, và cô thiếp đi trong vòng tay ông ta với cái cảm giác ấm áp từ thân hình rắn chắc nóng hổi của người đàn ông xa lạ nhưng càng ngày càng thấy thân quen.

Thỉnh thoảng ông ta về muộn, say lúy túy, nhưng vẫn đủ sức nhấc bổng cô bằng hai tay trong lúc miệng hát nghêu ngao thứ tiếng xa lạ mà cô chưa nghe thấy bao giờ. Khi ông ta ngã lăn ra ngủ Alicia lắc đầu, mỉm cười, cố gắng cởi giày và đặt thân hình ông ta ngay ngắn trên giường, đắp cho ông ta chiếc khăn ướt trên trán, và lặng lẽ nghiêng người nằm bên, để bàn tay trên ngực ông ta, ngay chỗ trái tim. Nhiều lúc cô muốn biểu lộ tình cảm phức tạp của mình với người đàn ông mà cô đã bắt đầu thương yêu nhưng chỉ biết thì thầm " I love you".

Alicia chưa quên cái ngõ hẻm tối tăm và gian nhà chật hẹp nhưng mỗi tháng cô cũng chỉ trở về một lần ngắn ngủi, trao cho mẹ cô một ít tiền. Cô không bao giờ ngồi xuống bực thềm chuyện trò với hàng xóm như cô vẫn làm như xưa. Dù rằng chưa sang Mỹ, nhưng rồi sẽ có ngày, Julian đã nói với cô ta thế, và cả ông ta nữa, cô đã hỏi bằng thứ tiếng Anh nhát gửng sau một lần yêu nhau giữa ban ngày, và ông ta đã ôm cô thật chặt: "Sure, honey".

Buổi tối thật êm đềm trong phòng khách. Alicia dựa người vào Kiên, ngập ngừng báo tin là cô đã có thai. Kiên giật mình, hất Alicia khỏi bờ vai:

- Chắc không?

Nhìn ánh mắt bất thường của Kiên, Alicia dụt dè:

- Dạ.

Kiên mím môi gằn giọng hỏi lại một lần nữa làm Alicia luống cuống liên tiếp gật đầu. Kiên hét lên, đấm mạnh tay xuống chiếc bàn coffee:

- Không thể như thế được. Mày ngủ với thằng nào?

Kiên nói câu này bằng tiếng Việt nên Alicia không hiểu, cô vừa ngơ ngác vừa sợ hãi, thu mình gọn lỏn vào một góc sofa. Kiên nhìn Alicia, đôi mắt toé lửa, giận dữ nắm hai vai Alicia lay mạnh:

- Nói! Tell me. Thằng nào? Who's the guy?

Alicia bật khóc. Cô không biết Kiên đang nói gì, chỉ nhìn Kiên van lơn. Kiên hằn học buông tay, nhìn Alicia một cách khinh bỉ rồi nhấc điện thoại gọi cho Julian:

- I need to see you. Now!
- ….
- Don't "what's up" me! Bring your ass here!

Chưa bao giờ Kiên nói với Julian một câu bất lịch sự như vậy, nhưng Kiên không dằn được cơn giận dữ của mình. Mẹ kiếp! mình bao bọc cả nhà nó, đối xử với nó hết lòng như vậy mà nó nỡ lòng nào lừa dối mình, cho mình mọc sừng! Bộ mày bắt tao nuôi con thiên hạ nữa sao! Tao bắn đạn blank, có con thế đếch nào được. Thằng Julian khốn nạn nữa, hết người rồi hay sao mà mày kiếm cho tao con điếm này!

Julian chẳng cần bấm chuông, mở cửa lao vào nhà như cơn gió. Cha này sao hôm nay giở chứng, không biết có chuyện gì mà hét lên

gọi mình lúc này! Nhìn Kiên đầu cúi gầm đi đi lại lại trong phòng khách, và Alicia nước mắt đầm đìa thu mình trên ghế, Julian tặc lưỡi! Hoá ra là chuyện này. Cứ tưởng à chuyện làm ăn trục trặc chứ, hoặc là ông ta đã biết những gì mình làm ... Hừm, chuyện yêu đương vớ vẩn thì có gì đáng lo, làm mình phải bỏ bữa ăn tối với gia đình. Cha này nhiều lúc tức cười thật!

Kiên thấy Julian là đã muốn hét lên nhưng cố cầm lòng chỉ Alicia, cao giọng:

- Mang nó đi. Tao không cần một con điếm.

Julian nhỏ nhẹ:

- Bình tĩnh đi. Nói cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra nào.

Còn gì nữa mà nói. Kiên vắn tắt cho Julian biết là Alicia đã có thai, và Kiên không phải là tác giả cái bào thai đó. À ra thế, Julian lắc đầu mỉm cười.

Kiên ngạc nhiên nghĩ thầm, bộ tao rỡn với mày sao mà mày nhe răng ra cười. Kiên định to tiếng nhưng Julian đã ra dấu cho Kiên ngồi xuống ghế:

- Tôi không nghĩ là cô ta lừa dối ông, nhưng xin cho tôi nói chuyện với cô ta trước đã.

Julian tiến lại gần Alicia, hỏi một câu gì đó bằng tiếng Spanish mà Kiên không hiểu, chỉ thấy Alicia oà khóc và lắc đầu lia lịa. Cô nức nở nói với Julian như trần tình trong lúc Julian đứng chống nạnh gật gù. Khi thấy Alicia đã yên lặng cúi đầu khóc dấm dứt, Julian mới vỗ nhẹ lên vai cô ta an ủi, và quay người lại nói với Kiên.

- Alicia nói là từ ngày sống với ông cô ta không gặp một người đàn ông nào cả, và tôi tin cố ấy. Có lẽ ông không biết nhưng tôi cũng

lo sợ là những chuyện không tốt đẹp có thể xảy ra, ảnh hưởng tới đời sống của ông và của công ty, nên tôi đã xếp đặt, để một đàn em của tôi theo dõi và bảo vệ cô ta rất cẩn thận. Alice cũng không hề gặp lại Fernando. Thằng bé đó có mon men tới nhà này một lần nhưng đã bị người của tôi dần cho một trận, và cấm không cho lai vãng tới đây. Tôi nghĩ nếu cô ta có thai thì đó là con ông chứ không phải ai khác.

Kiên cau mày, lắc đầu không tin:

- Tôi không thể có con được. Hơn thế nữa, đàn em của anh đâu có theo dõi cô ta 24 giờ một ngày.

Julian mỉm cười:

- Một khi tôi đã 'bố cáo' thì không có đứa nào to gan dám lại gần cô ta, nếu không muốn bị cắt gân hay chết dấm dúi ở một chỗ nào đó. Ông tin tôi đi. Cô ta không những đẹp mà còn rất ngoan, so với những người con gái khác ở chỗ này. Còn ông, ông có chắc là ông không thể có con?

Kiên ngần ngừ:

- Anh biết rồi mà. Vợ chồng tôi ăn ở với nhau nhiều năm nhưng vẫn không có con, dù chúng tôi rất muốn. Bác sĩ nói Yến bình thường, như vậy chắc tại tôi.

- Ông tuyệt đối tin mấy cha bác sĩ hả?

- Hừm! Nhiều cha cũng cà chớn thấy mẹ.

- Đó, ông thấy chưa. Không chắc là ông có vấn đề. Biết đâu chẳng là bà Yến!

Kiên thở dài:

- Tôi không biết. Nhưng …

Kiên ngập ngừng rồi cúi đầu như suy nghĩ một điều gì rất mơ hồ.

Julian an ủi :

- Ông Kiên, tôi biết ông không hoàn toàn tin những gì tôi nói, nhưng xin ông hãy bình tĩnh, chờ đợi một thời gian. Khoa học bây giờ có thể xác nhận đứa bé có là con ông hay không một cách dễ dàng. Alicia nói với tôi là nó rất yêu ông. Chưa ai tốt với nó như ông cả, nó chỉ muốn ở bên ông mãi mãi. Ông hãy nghe tôi. Hãy lo cho Alicia và đứa nhỏ mà tôi rất tin là con của ông.

Kiên im lặng một lúc rồi mới thở ra một hơi dài:

- Nếu thật sự đó là con tôi thì còn gì vui hơn. Được rồi, tôi nghe anh. Tôi sẽ kiên nhẫn, tôi sẽ … tôi sẽ … mà thôi, cám ơn anh. Anh có thể ra về.

Julian đưa mắt nhìn Alicia rồi quay lại nhìn Kiên như chờ đợi. Kiên gật đầu, giang hai tay ra:

- Alicia, em lại đây.

Alicia rụt rè xích lại gần. Cô không hiểu ông ấy và Julian nói gì với nhau bằng tiếng Anh, nhưng khi thấy ông ấy ôm nhẹ bờ vai mình thì cô biết là ông ta không còn giận dữ nữa. Cô đưa tay gạt nước mắt, dụi đầu vào ngực ông ta, để ông ta vỗ nhè nhẹ trên lưng dỗ dành. Julian mỉm cười, giơ tay vẫy chào, chậm trãi bước ra cửa. Đúng là chẳng ra cái quái gì cả. Mong là mọi chuyện sẽ tốt đẹp để cho mình còn ‘làm ăn’.

Nhìn theo bóng Julian mất hút sau khung cửa, Kiên vuốt tóc Alicia nghĩ thầm. Ừ, đợi sau này thử DNA xem sao. Nếu quả tình đứa nhỏ là con mình thì trời còn thương dòng họ Lê. Mình là con một, mẹ năm nào cũng đi chùa cầu mong có cháu mà mình với Yến chẳng làm sao cho mẹ được hài lòng. Nghĩ tới Yến, Kiên nhè nhẹ thở dài,

có chút băn khoăn. Gặp nhau khi còn lêu bêu trong trại tị nạn, sống với nhau cũng đã nhiều năm, từ lúc làm công nhân nghèo đói đến lúc thành lập công ty riêng, kiếm ra tiền bạc, thế nhưng mình vẫn yêu thương Yến và đâu có tiếc Yến cái chi. Chỉ mong có mụn con cho gia đình đấm ấm trong lúc mình bôn ba kiếm chác chút ít cho tuổi già, thế nhưng tháng năm mòn mỏi mà vẫn chưa có được đứa con nào. Chắc tại mình uống rượu nhiều quá nên bắn đạn blank không hà. Nghĩ cũng rầu thiệt.

Những ngày gần đây thỉnh thoảng Kiên mới ghé qua nhà, và cũng chỉ ở lại một vài ngày là lại bỏ sang Mễ ngay. Không phải là Kiên đã hết thương yêu Yến, nhưng đôi lúc Yến hay hờn mát, và làm bộ như lạnh nhạt khiến Kiên thấy khó chịu. Kiên biết là Yến còn yêu mình nhưng Yến không biết tạo ra không khí gia đình để cầm chân những người bận rộn với công việc như Kiên.

Xoa nhẹ bờ vai Alicia, Kiên nghĩ thầm, nếu quả tình Alicia có con với mình thì không biết mình ăn nói sao với Yến đây? Xin cô ta chấp nhận chuyện đã rồi vì đứa nhỏ? Hay là cứ coi như không có chuyện gì xảy ra, cho đến khi Yến biết chuyện rồi tính sau? Kiên thở dài lo âu nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, khi gò ngực căng phồng của Alicia rướn lên cạ sát vào người Kiên.

***

Ngày đó Yến không mấy hài lòng khi Kiên báo tin là Kiên sẽ dời xưởng sản xuất đồ nhựa sang Mexico. Cô hỏi lại:

- Anh nói sao? Anh định ‘move’ xưởng đi đâu?

Kiên lập lại:

- Qua Mễ.

Yến thắc mắc:

- Hãng đang làm ăn phát đạt, tự nhiên sao lại tính ‘move’ xưởng sang bên đó làm gì?

Kiên đặt mạnh ly cognac lên bàn, vung tay, giọng nói đã có vẻ lè nhè:

- Em không biết nhìn xa trông rộng gì hết trọi! Ở đây mình cũng mượn Mễ, qua đó cũng là mấy ‘thằng’ Mễ chạy máy cho mình mệt nghỉ. Khác nhau là ở đây mình trả tụi nó mười mấy đồng một giờ, ở bển chỉ vài đồng thôi. We’ll save a lots!

- Qua đó lạ nước lạ cái, mà nghe nói họ cũng nhiều luật rừng lắm, không biết mình làm ăn được không. Rồi hàng sản xuất xong phải mang về Mỹ bán, tốn thêm tiền chuyên chở. Anh tính kỹ chưa? Sao em ngại quá.

Kiên ôm vai Yến vỗ về:

- Mọi chuyện đã có Julian lo hết. Nó là thổ công bên đó, ‘cớm’ nào nó cũng quen. Hiện giờ mình vẫn giao cho nó điều hành mọi chuyện sản xuất, và nó làm ngon lành. Qua bển là đất của nó, hãng mình còn có cơ hội phát đạt hơn. Tijuana cũng gần xịt à, hàng mang vào Mỹ không chịu thuế, và chuyên chở cũng rẻ rề! anh và anh Tân cũng đã qua thăm thú bên đó cùng với Julian. Em đừng lo mấy chuyện nhỏ đó cho mệt!

Tân vừa là bạn thân, vừa là người hùn vốn mở công ty, và cũng là người rất đàng hoàng nên Yến tạm yên lòng, thế nhưng tháng năm trôi nhanh với những buồn phiền …Yến lặng người khi nghe Tân báo tin là Kiên đang nằn bệnh viện và đang ở trong trạng thái nguy kịch.

Hơn năm trước đây cũng là Tân mang tin về cho Yến biết là Kiên đã có con với một cô gái Mễ và đã làm đám cưới với cô ta ở bên đó. Yến đã khóc hết nước mắt, đã đau buồn không muốn sống nếu như không có bạn bè và chị Trang khuyên can. Khi cơn đau đã dịu, niềm giận hờn dâng cao, Yến đã bán căn nhà đang ở, cắt đứt mọi liên lạc với gia đình Kiên, và từ chối bất cứ một lời xin lỗi và một sự đền bù nào từ con người mà Yến đã từng yêu thương thiết tha. Di chuyển về một tỉnh nhỏ, trở về nghề bank teller cũ, Yến ẩn mình, lặng lẽ gậm nhấm nỗi buồn dường như không bao giờ phai. Vợ chồng Tân thỉnh thoảng điện thoại thăm hỏi, nhưng ít khi nhắc tới Kiên vì sợ khơi thêm nỗi buồn, cho đến lúc này.

Yến hỏi yếu ớt:

- Tai nạn hả anh Tân?
- Đột qụy chị a. Từ năm ngoái anh ấy đã có triệu chứng đau tim.

Yến thở dài:

- Mang về Mỹ hay điều trị tại Mễ?
- Anh ấy ngất xỉu trong lúc lái xe trên freeway 5 cùng với tôi. May mà không xảy ra tai nạn giao thông. Chắc chị không biết chứ thực ra thì xưởng đã ‘move’ trở về Mỹ vài tháng rồi. Anh Kiên đã mang vợ con về sống với bà cụ từ lâu.

Yến ngạc nhiên:

- Sao vậy?

Tân thở dài:

- Chuyện dài lắm, nhưng vắn tắt là chúng tôi bị Julian lừa. Khi xưởng còn ở Mỹ, Julian tỏ ra là người rất trung thành và có khả năng điều hành nên được anh Kiên tin tưởng hoàn toàn. Chính Julian đã

khuyên anh Kiên di chuyển xưởng sang Mễ như chị đã biết. Năm đầu ở bên đó công việc quả có phát đạt hơn, nhưng dần dần lợi tức càng ngày càng đi xuống, một phần vì thị trường nhà cửa ứ đọng, hàng bán ra chậm, nhưng một phần là do Julian ăn chận, thông đồng với các nhà thầu cung cấp vật liệu, nhận ít nhưng vào sổ sách nhiều. Khi chúng tôi phát giác ra thì đã quá chậm, Julian xin thôi việc, xúi dục và ép buộc công nhân đình công, toa dập với chính quyền bên đó làm khó dễ nên chúng tôi chỉ còn mỗi cách là dọn về Mỹ. Bây giờ Julian đã lập hãng riêng ở bên đó để cạnh tranh với chúng tôi.

Ngừng một lát để lấy hơi, Tân buồn dầu kể tiếp:

- Công ty lúc này chỉ còn cái xác không, nợ nhà băng khá nhiều, sớm muộn gì rồi cũng sẽ phải tuyên bố phá sản. Đây cũng là một lý do buồn phiền gây ra căn bệnh của anh Kiên.

Yến nói nhỏ với chính mình:

- Thật không ngờ được.

Tân đứng lên:

- Dù sao thì cũng xin chị tha thứ và ghé thăm anh ấy. Sợ rằng …

Tân thở dài không nói hết lời. Yến buồn bã gật đầu:

- Vâng. Đã lâu rồi tôi không còn oán hận. Bây giờ Kiên… anh Kiên hiện giờ nằm đâu?

- Bệnh viện Newport Beach chị ạ. Phòng 213.

Tân đứng lên:

- Rất tiếc là phải báo tin không vui. Mong chị đừng buồn. Xin phép chị tôi về.

Yến cũng thẫn thờ đứng lên:

- Cám ơn anh đã đến báo tin.

Khi xe Tân đã lăn bánh, Yến đóng cánh cửa, dựa lưng vào tường, nước mắt ứa ra. Khổ thân anh. Có bao giờ anh nghĩ tới em như em đang xót xa vì anh lúc này? Yến gạt nước mắt nhủ thầm, cũng đã khuya rồi, mai em sẽ vào thăm anh. Dù sao đi nữa thì em cũng không bao giờ quên những ngày hạnh phúc bên anh.

Gần sáng Yến mới thiếp đi thì tiếng điện thoại reo. Tiếng Tân gần như nghẹn ngào:

- Anh ấy 'đi' rồi.

Yến thẫn thờ buông điện thoại, nước mắt trào ra, và bật khóc như là trẻ thơ.

***

Mọi người đã ra về, chỉ còn lại một người đàn bà và một cô gái bồng đứa bé trai vẫn đứng cúi đầu. Alicia vẫn thút thít khóc. Yến đứng lặng câm, dòng nước mắt đã khô cạn nhưng đôi mắt nhạt nhòa. Thời gian hình như cũng đứng yên cho đến lúc Yến khẽ gọi:

- Alicia!

Cô gái lau nước mắt, e dè nhìn Yến:

- Dạ.

Yến tiến lại gần, đưa tay vuốt tóc đứa bé đang ngái ngủ trên tay mẹ làm nó giật mình ngửng đầu đưa mắt nhìn người đàn bà xa lạ. Thằng bé giống Kiên như đúc, cũng đôi mắt sáng, cũng làn da trắng và cái mũi cao. Yến lại thấy tim hình như nhói đau, cô đưa hai tay ra:

- Tôi bồng cháu một chút được không?

Alicia gật đầu trao đứa bé cho người đàn bà mà cô biết là có một thời cô rất lo sợ là Kiên sẽ bỏ cô để trở về với bà ta. Yến ôm thằng

bé vào ngực, ngả đầu cho má chạm vào làn tóc mềm của nó, và nghĩ tới người đàn ông cô đã yêu thương. Đứa bé rất dạn dĩ, mở to mắt nhìn và đưa bàn tay nhỏ mân mê cái khoen vàng trên tai Yến. Alicia lặng lẽ đứng nhìn, một lúc thật lâu Yến mới hỏi:

- Alicia, cô có ý định trở về Mexico hay không?

Alicia cúi đầu:

- Tôi cũng chưa biết nữa.

Yến hôn nhẹ lên má đứa bé, trao nó lại cho Alicia cùng với tiếng thở dài:

- Ở lại đây đi, Alicia. Đất nước này bây giờ là quê hương chúng mình rồi.

Alicia không nói, ôm chặt đứa con, mắt vẫn nhìn xuống đất. Yến lục tìm trong ví, trao cho Alicia business card của nhà băng nơi Yến làm việc:

- Cô chăm sóc đứa bé cẩn thận. Có gì cần cứ gọi tôi.

Alicia đã bớt ngại ngùng, đưa tay đón tấm danh thiếp, ngước mắt nhìn Yến:

- Cám ơn bà.
- Không có gì, Alicia. Chào cô tôi về nhé.
- Dạ. Chào bà.

Yến đưa mắt nhìn phần mộ của Kiên thêm một lần trước khi quay đi. Bầu trời mây đen xám, gió buổi chiều gây gấy lạnh, mùa đông Cali lại sắp về. Yến kéo cao cổ áo khoác, vòng tay ôm bờ vai. Kiên ơi ngủ yên nhé, em không giận anh nữa đâu. Em cũng có lỗi vì không cho anh được đứa con. Mẹ buồn vì mất anh nhưng dù sao cũng có cháu để ẵm bồng. Anh có linh thiêng xin phù hộ cho mẹ, cho con, cho

Alicia. Em đã có phận mình, đừng lo cho em. Lúc nào em cũng yêu anh, anh biết không.

Giọt nước mắt lại ứa ra, Yến quay lại nhìn về hướng ngôi mộ. Alicia vẫn ôm con đứng đó, một mình với hàng cây lá đã thay màu trong nắng chiều nhạt nhoà.

Trần Quang Thiệu
January 6, 2009
Sitio Caballero

Cali Ngày Em Về

Cali Ngày Em Về

Đã lâu lắm rồi Dũng mới lại tới thăm Dân. Dũng không thích khu nhà có cổng gác, khách khứa mỗi lần đến thăm đều bị chặn hỏi, và chủ nhà phải xác nhận khách mới được phép vào. Dũng càu nhàu khi gặp Dân:

- Nhà chú vào khó bỏ mẹ. Thảo nào bố Ngụy có việc lên Orange County thường ngủ khách sạn chứ không chịu vào nhà chú.

Dân cười:

- Em đã đưa anh số 'pin' rồi mà. Anh vào lane dành riêng cho

resident, bấm số ‘pin’ là cổng tự động mở, không phải qua vọng gác!

- Số nhà chú tôi còn không nhớ, làm sao nhớ số ‘pin’. Mẹ kiếp, cha gác cổng làm khó dễ mãi vì tôi không biết số nhà. May mà có cái điện thoại cầm tay gọi cho chú.
- Take it easy, man. Have a beer to cool off rồi anh em mình nói chuyện chơi.

Phòng khách nhà Dân thật sang, sàn gỗ bóng, tấm thảm Ả-Rập thật dày trải dưới bàn coffee rộng mênh mông. Dũng ném mình trên chiếc sofa dài bằng da mầu crème, hít đầy lồng ngực không khí ấm áp hắt ra từ ngọn lửa hồng trong lò sởi, mắt lim dim tạm hưởng chút tiện nghi của đời sống vật chất. Dân trao cho Dũng chai bia lạnh:

- Where’s Lianne? Tưởng anh và con nhỏ Tàu đó ‘going steady’.
- Chú làm cứ như là tụi mình còn đang ở high school! Lianne với anh vẫn chỉ là bạn thân thôi.
- I don’t believe it! Cuối tuần rồi anh đưa nó về nhà chơi, nó nép vào anh như cô dâu mới. Mẹ còn khen hai người đẹp đôi nữa.

Dũng cúi đầu không nói. Dân tò mò:

- Something wrong?
- No, nothing wrong, but …

Dũng ngần ngừ cho Dân biết là Lianne sẽ phải trở về Taiwan cuối niên học này vì nặng gánh gia đình. Dân buột miệng:

- Sao anh không marry her! She can stay in the U.S.!
- Không được Dân ạ. Mẹ Lianne cũng không được khoẻ, cần người chăm sóc. Lianne phải về, vả lại …
- What?
- Anh cũng không biết nữa, một phần vì đời sống anh chưa ổn

định, và có lẽ anh không yêu Lianne như là cô bé đó yêu anh!

- Oh man! Bộ anh còn nhớ chị Thùy-Dung à?

Dũng không trả lời, chỉ lắc đầu nhè nhẹ, ngước mắt nhìn lên trần nhà. Dân cũng không hỏi thêm, chỉ lặng lẻ nhìn anh đợi chờ. Lâu lắm Dũng mới khẽ thở dài:

- Không, anh với Thùy-Dung broke-up đã lâu. Bây giờ tụi anh chỉ là bạn, rất thân, và vẫn thường đi ăn trưa với nhau. Thùy-Dung cũng biết là lúc này anh hay đi chơi với Lianne. Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Dạo này Dân ra sao, vẫn làm cho Softsmith phải không?
- Yep! Từ ngày ra trường tới giờ. Phải travel thăm viếng clients nhiều quá nên có lúc em đã định tìm job khác nhưng bỏ đi không đành.
- Bận không?
- Anh biết mà. Software developers làm việc 24 giờ một ngày. We think while we sleep! Ăn cũng nghĩ làm sao fix cái bug người ta mới report. Lái xe cũng suy nghĩ how to increase performance! Mấy lần suýt có accident!

Dũng tủm tỉm cười:

- Hay là chú mày lấy vợ đi! Có vợ sẽ lo cho vợ nhiều hơn là lo cho công việc!
- Hey, man! You làm như you biết rõ vậy! Anh đã có vợ hồi nào đâu. Anyway, nhớ con nhỏ Thái em mang về nhà giới thiệu không? She dumped me!
- How come? Xem ra chú mày chẳng buồn tí nào.
- Nope! She's too demanding! Mẹ em chỉ muốn em cưới vợ Việt Nam. Bố còn đùa hỏi em là bộ muốn lấy con thằng hải tặc hay sao!

Dũng bật cười:

- Bố Ngụy lúc nào cũng vui. Sao em không về thăm nhà thường hơn. Từ Irvine về San Diego chỉ độ một giờ lái xe. Cuối tuần em nên về!

Dân lắc đầu:

- Anh là con nuôi nhưng bố hợp với anh hơn là với em. Em nói tiếng Việt pha chữ Anh, bị bố mắng hoài. Em lại không biết văn chương, thơ phú VN. Oh, how the hell can I talk to him! Nghe anh và bố nói chuyện ca dao em chẳng hiểu gì. You know what, bố nói là bố cho em tất cả, chỉ thiếu một tâm hồn VN. Sorry, I don't have it!
- Anh biết, bố còn nặng lòng với dĩ vãng. Mà thôi em ạ, cũng chẳng ra gì ba cái chuyện văn nghệ văn gừng, thơ phú lăng nhăng. Coi anh này, vẫn nghèo rớt mùng tơi.

Dân cười ha hả:

- Cái này thì anh nói đúng. Anh học biology, xong BS đáng lẽ thi vào medicine shool, hoặc ra đi làm nhưng lại đổi ý, chuyển sang học history vì hoài bão về tiền đồ của Việt-Nam, mấy năm rồi vẫn còn bận bịu với cái thesis khốn khổ. Mai mốt có xong Ph. D. cũng chỉ đi dạy học, đủ sống là may! Lại còn đam mê văn chương, âm nhạc, như vậy thì làm sao mà giầu có cho được. Nhưng có lẽ vì vậy mà bố thích anh. Ngày xưa bố cũng muốn đi dạy học. Bố thành người đi biển cũng chỉ vì hoàn cảnh mà thôi.
- Anh biết, anh cũng suy nghĩ nhiều về việc này, và anh cũng đang băn khoăn không biết là học xong cuối năm nay anh sẽ trôi giạt về đâu. Chú hay qua New York, chú thấy nơi đó thế nào?
- Why New York?

Dũng mơ hồ biết vì sao mình nghĩ tới New York nhưng không dám

nói thật lòng mình:

- Anh có người bạn bên đó.
- Who?

Dũng ngần ngừ:

- Nhớ Candy không?
- Ah, your fan? Cô bé bay từ San Francisco xuống Santa Ana một đêm để nghe anh thổi kèn? She must be something! Hình như Candy là em họ của Thùy-Dung?
- Yes. She's something! Ngày xưa Candy theo học high-school ở Fountain-Valley, sau đó mẹ cô bé thuyên chuyển sang New York làm việc. Candy đi theo và hiện đang học năm đầu tiên tại một đại học cộng đồng bên đó. Mấy tháng trước Candy theo mẹ từ New-York sang San Francisco thăm gia đình bên ngoại, nhưng xin mẹ xuống Santa Ana một mình thăm chị Dung. Lúc đó anh còn chơi nhạc cho vũ-trường Ritz để kiếm sống, và chính Dung đã đưa Candy tới Ritz nghe anh thổi kèn. Sau khi về lại New-York Candy vẫn liên lạc bằng email với anh, và thân thiết hơn khi biết anh và Thùy-Dung không còn yêu nhau.
- Do you love her?
- No … I'm not sure! Anh không biết nữa, nhưng lâu nay anh nghĩ tới cô ta nhiều, vì lần gặp gỡ đầu tiên đó là một kỷ niệm khó quên.
- Candy đối với anh ra sao?
- Dạo này Candy viết cho anh rất thường. Thư nào cũng dịu dàng đằm thắm nhưng kín đáo chứ không sôi nổi nên anh cũng không biết rõ tình cảm thực sự của Candy với anh ra sao. À, mẹ cô ta đi Âu Châu chơi với bạn nên cô ta sẽ về Cali thăm Thùy-Dung,

thăm người bạn học high-school cũ, Tim Nguyễn, đang đau, và cô ta nói, 'nhất là thăm anh Dũng Ngố'. Chú biết không, anh và Candy nhẩy với nhau một bản slow lần đầu gặp gỡ ở vũ-trường Ritz, Candy đã dựa đầu lên vai anh và gọi anh là 'Dũng Ngố' một cách thân tình!
Dan cười vang:

- Ha ha. Gập nhau lần này rồi sẽ biết. But you know what? You're such a mess! Thùy-Dung, Lianne và bây giờ Candy. I'm not sure that you know what you're doing!

Dũng thở dài:

- Đôi lúc anh biết rất rõ là mình muốn gì, nhưng đôi lúc chẳng hiểu được chính mình!

o0o

Trích nhật ký của Dũng:

Ngày 15 tháng Hai, năm 2007 - Buổi chiều

Khi tôi viết những dòng này thì có lẽ Candy đang trên đường bay về California thăm bạn bè. Tôi hứa đón Candy và sẽ ra phi trường LAX vào lúc 8 giờ tối nay.

Hôm qua chú Duy cũng gọi cho tôi từ VN, nói là bạn bè bên đó rất cần chúng mình giúp đỡ trong lãnh vực giáo dục. Chú nói tôi cố gắng hoàn tất thesis năm nay rồi về giúp chú một tay. Tôi cũng không biết nghĩ sao. Xa quê hương hơn 16 năm, tôi cũng muốn về góp một bàn tay. Thế nhưng còn Candy ở bên này?

Tôi đã nhiều lần hỏi lại lòng mình, và tôi biết quả thực là tôi đã yêu cô bé đó nhưng sao tôi vẫn thấy có gì mong manh như sương khói. Candy ở xa quá, mới gặp nhau có một lần, và nhất là tôi chưa nhìn thấy cảm tình sôi nổi từ cô bé còn rất bé bỏng đó qua những thư từ trao đổi cho nhau. Cảm tình, nếu có, hãy còn rất nhẹ nhàng và mơ hồ.

'Biết ra sau ngày sau', nhưng càng ngày tôi càng nhìn thấy nét mong manh của đời sống. Chuyện gì tưởng như thật mà cũng như ảo. Nếu Candy không yêu tôi như tôi nghĩ thì cũng chỉ là thêm một ảo ảnh ở đời, và về VN vơí chú Duy biết đâu chẳng là một con đường.

Gần cuối năm rồi nên suy tư có mang mầu yếm thế. Hay là tôi luôn luôn yếm thế? Cũng chẳng biết nữa, nhưng dù sao cuối năm cũng là lúc tôi kiểm điểm lại cuộc đời. Tình yêu, sự nghiệp chẳng đâu vào đâu nên dĩ nhiên là có chút buồn vậy thôi.

Tối nay đón Candy, mai đưa em tới nhà bác Bân cho Candy thăm Tim và gặp mọi người, còn tôi, tôi có nên ở lại đó không hay tìm một nơi cho riêng tôi? Hay là tới thăm Lianne? Có gì như bứt rứt mỗi lần nghĩ tới cô ta, nhưng biết làm sao bây giờ. Thôi muộn rồi, đi đón Candy rồi khuya nay viết tiếp.

o0o

Ngày 15 tháng Hai, năm 2007 - Buổi tối

Cuối cùng em đã trở lại, tôi bồn chồn nhìn qua cửa kính cho tới lúc em tươi cười bước ra:

- Candy!

Tôi vẫy tay, đỡ dùm em chiếc suitcase và trao cho em một bồng hồng nhỏ mà đáng lẽ tôi phải gửi tơí em vào ngày lễ của tình yêu.

- Anh Dũng!

Em kiễng chân hôn nhẹ lên má tôi, cười bằng mắt:

- Anh chờ em lâu không.

Tôi muốn đùa với em, muốn nói với em là tôi chờ em từ kiếp nào, nhưng rồi tôi không nói, chỉ nhè nhẹ lắc đầu:

- Bé mệt không?

Em cũng lắc đầu, ríu rít kể cho tôi nghe những cảm nghỉ, những gì em thấy, những gì em nghe trên chuyến bay từ New York đến LAX, trong lúc chúng tôi chậm chạp theo dòng người ra bãi đậu xe.

Khi xe đã ra khỏi những con đường nhỏ đông đúc, bắt vào xa lộ 405 N, hướng về Fountain Valley tôi mới thở phào nhìn em:

- Welcome to California. Ai cũng muốn đi đón em nhưng rồi có lẽ họ muốn dành cho chúng mình một chút … riêng tư.

Em nhìn tôi thật lâu không nói. Tôi hỏi:

- Trông anh lạ lắm sao.

Em gật đầu chúm chím cười:

- Khác nhiều lắm.

Tôi muốn hỏi em là khác thế nào nhưng lại thôi, và em cũng giữ yên lặng, nhìn thẳng vào dòng xe cộ, nhưng tôi thấy đuôi con mắt em nheo lại. Chắc là em đang cười! Tôi nhìn đồng hồ. Mới hơn 9 giờ tối.

Tôi hỏi em:

- Dinner trên máy bay chắc chẳng ra gì. Anh đưa em đi ăn nhé. How about phở?

Em gật đầu nói rất nhẹ:

- Dạ, phở Nguyễn Huệ mà anh và chị Dung hay nhắc tới đó!

Tôi cười với em:

- Ừ ngon lắm, em ăn rồi sẽ … quên đường về New York.

Em chỉ cười nhẹ, im lặng cho đến khi chúng tôi bước vào tiệm ăn.

Tôi hỏi em:

- Em thích ăn gì để anh gọi. Mẹ đi vắng bấy lâu nay, chắc ở nhà đói meo!

Em mỉm cười, nói nhỏ:

- Anh gọi cho em đi. Gì cũng được. Em dễ ăn lắm. Không tin anh nuôi thử em xem!

Tôi muốn nói với em là tôi mong nuôi em suốt đời chứ đâu phải chỉ nuôi thử nhưng tôi không nói được, vì thật lòng tôi không biết là mình có giữ được lời, dù rằng tôi biết là bây giờ tôi đã rất yêu em! Tôi lặng lẽ nhấm nháp ly café và nhìn em ăn. Trông em có chút mệt nhọc vì đường xa nhưng em vẫn tươi trẻ như bông hoa vừa hé nở trên cành. Tôi đã gần 30 còn em mới hơn 18 tuổi đầu. Tôi bâng khâng hỏi thầm giữa chúng ta có gì ngoài một khoảnh cách về tuổi tác, và ba ngàn dậm xa?

Tôi đưa em về tới khách sạn Marriott gần Mile Square Park, và để tránh cho em khỏi bối rối, tôi ngừng xe bên ngoài lobby, kéo valise ra khỏi thùng xe, trao cho em chìa khóa phòng và nói nhỏ:

- Anh check-in cho em rồi. Phòng 213 trên lầu. Em ngủ ngon

nhé. Độ 9 giờ sáng mai anh tới đưa em đi ăn sáng rồi chúng mình tới nhà bác Bân thăm mọi người. Nhớ khóa cửa cẩn thận. Còn giữ số cell của anh không?

Em gật đầu nhìn tôi ngập ngừng:

- Mai Bé gặp anh. Khuya rồi, anh lái xe về San Diego cẩn thận nhé.

Tôi gật đầu nhìn em kéo valise vào lobby, và chỉ lên xe sau khi đã thấy em nhìn lại, dơ bàn tay nhỏ vẫy chào. Có điều Candy không biết là tôi không về San Diego, thực ra tôi cũng đã check-in một phòng riêng cho tôi. Tôi biết là sẽ không có chuyện gì xảy ra, nhưng tôi vẫn không thể nào không ở đâu đó gần bên em trong lúc này!

16/02/2007, Buổi Sáng:

Em xuống gặp tôi tại lobby. Buổi sáng trông em như bông hồng còn đọng sương mai. Đôi mắt em như lúc nào cũng cười, kể cả khi em nhìn tôi không nói. Mai sau dù có thế nào tôi cũng không bao giờ quên được đôi mắt em. Em hỏi tôi:

- Hi anh Dũng. Anh lái xe từ San Diego lên có mệt không?

Tôi chỉ cười, ngỏ ý muốn cùng em ăn sáng tại nhà hàng trong khách sạn trước khi tới nhà bác Bân thăm bạn bè nhưng em không chịu, chỉ xin một ly café nhỏ. Em phân trần:

- Để bụng ăn bánh chị Dung làm.

Tôi nheo mũi:

- Chứ không phải là em muốn giữ eo? Em còn ‘bé tí’ mà đã sợ mập rồi!

Em lườm tôi nhưng môi vẫn nở nụ cười. Tôi dắt em ra xe:

- Chúng mình tới gặp chị Dung, chiều nay đi chợ Tết Bolsa cho em thấy Sài-Gòn nhỏ của người Việt mình. Tối đi ăn quán Hỉ. Em ăn cơm Huế được không?

Em chỉ gật đầu, bé bỏng và ngoan hiền như con chim non.

Tôi đã email và điện thoại trước nên Dung đã có mặt ở nhà bác Bân, ba của Tim. Tim hình như nóng lòng nhất. Anh chàng đứng lóng ngóng ngoài cửa và khi xe tôi vừa ngừng Tim đã tiến ra mở cửa xe cho Candy. Nhìn ánh mắt đó, và những cử chỉ đó tôi biết là Tim đã xúc động đến bàng hoàng khi nhìn thấy Candy nhí nhảnh, mỉm cười, đưa tay bắt tay Tim. Tôi nhẹ thở dài nghĩ thầm "Có lẽ Tim còn giữ những cảm tình thân thiết với Candy từ ngày học chung. Không biết Candy nghĩ về Tim ra sao, hay lại một mối tình đơn phương để cho người con trai buồn phiền."

Thùy-Dung đứng đón Candy trên thềm nhà, đưa tay vẫn chào và hug Candy thật lâu, như thể là đã xa nhau rất lâu. Hằng, mẹ Tim, là người đàn bà khéo léo, vui vẻ đón tiếp, chuyện trò với Candy và mọi người thật tự nhiên. Cả Dân được tôi báo tin cũng có mặt, nó nói nhỏ vào tai tôi "Damn you! She's so cute!"

Tôi dắt Candy đến gần Thùy Dung và nói nhỏ với cả hai người:

- Hai em ở lại đây chuyện trò cho thoả thích. Anh có chút việc cần phải đi. Độ chừng 2 giờ chiều anh về đưa hai em đi chợ hoa nghe. Em xin lỗi mọi người dùm anh.

Candy có vẻ như ngạc nhiên, nhưng Thùy-Dung đã kéo em vào sát mình, gật đầu:

- Ừ, anh đi đi. Chị em tôi có nhiều chuyện riêng muốn nói. Nhớ quay lại đúng giờ nhé. Em chờ.

Tôi nhìn Candy âu yếm trước khi vẫy tay chào mọi người. Hình như lần đầu tiên Dung xưng em với tôi, tiếng 'em' trước đây tôi chờ đợi bao ngày, nhưng bây giờ đã muộn, và nghe sao quá bình thường. Thực ra tôi chẳng có việc gì, và cũng chẳng biết đi đâu. Tôi chỉ muốn bỏ đi cho mọi người được tự nhiên, cho Tim những giây phút êm đềm, cho Candy quay trong vòng tay của hạnh phúc, giữa tình thương của mọi người, không ngộp thở vì đôi mắt yêu thương của tôi.

Tôi không có chủ ý nhưng rồi bỗng nhiên tôi thấy mình đã đến gần UCI! Tôi nhẹ thở dài:

- Hay là mình gặp Lianne, say hello, chúc mừng năm mới?

Bãi đậu xe trưa thứ sáu trước 'long weekend' vắng tanh, sinh viên đã về thăm nhà, nhất là sinh viên Á Châu vì Tết cũng đúng vào cuối tuần này. Tôi đến thư-viện vì tôi biết trưa nào Lianne cũng ở đó học bài, và chờ tôi đến thì thào nói chuyện vẩn vơ ngày mà tôi còn theo học tại đây. Thư viện hầu như không có người, Lianne không ngồi tại chỗ vẫn thường ngồi. Tôi nhìn quanh không thấy Lianne đâu, nên thả bộ về khu dormitory. Lianne cũng không có trong phòng, cánh cửa im lìm mặc dù tôi đã gõ nhẹ vài lần. Tôi xé một mảnh giấy nhỏ trong cuốn sổ tay ghi vội vài chữ, nhét vào khe cửa :

- Miss you! 新年快洛 - Michael.

'Tân Niên Khoái Lạc/Chúc Mừng Năm Mới' nghe sao khách sáo,

nhưng tôi biết nói gì hơn? Mai kia trở về Đài Loan Lianne sẽ quên tôi. Còn tôi, những cuộc tình đã qua, và tình yêu với Candy này đã chiếm đầy một tâm tư. Tôi đã có những ưu phiền khi chia tay với Thùy-Dung, với những người đàn bà đã một thời gắn bó. Rồi cuộc tình mới này sẽ ra sao? Candy có thật yêu tôi như tôi yêu em? Hơn thế nữa, tôi mang lại được gì cho em hơn là một tình yêu mong manh? Trên xe quay về Fountain Valley tự nhiên tôi thấy thật u-buồn.

2/16/2007 - Buổi Chiều:

Candy len vào giữa tôi và Thùy-Dung, bước chân em như chim nhẩy trên cành, em quay qua quay lại trầm trồ khen hết cái này tới cái kia, và đôi lúc lặng đứng nhìn một tà áo dài hiếm hoi bay phất phới trong chợ hoa Bến Thành đông đảo chiều trước Tết.

Em thủ thỉ với Thùy Dung:

- Chị ơi, vui quá. Ước gì mẹ moves về lại bên này!

Dung nhìn tôi cười:

- Em vui hay anh Dũng vui?

Em đẩy nhẹ vai Dung:

- Ứ ừ

Tôi cũng cười trêu em:

- Hay là Tim mới là người vui?

Em nhìn tôi như trách móc, và tôi nói nhỏ vào tai em:

- Anh xin lỗi.

Tôi định nói thêm:

- Anh muốn qua New York, sống gần em.

Nhưng tôi chỉ nghĩ thầm và nhè nhẹ thở dài. Candy dừng lại giữ hai hàng chậu hoa, em đưa cho tôi chiếc máy hình nhỏ xíu:

- Chụp cho em và chị Dung, để em gửi cho mẹ. Mai mẹ về rồi!

Em đứng bên cành mai vàng cười thật tươi. Tôi chưa kịp nhắm thì đả thấy ánh đèn flash loé lên. Tôi giật mình quay sang bên cạnh thấy bà Mỹ già cười giả lả:

- She's so beautiful. May I?

Tôi mỉm cười gật đầu. Thùy Dung cũng chụp một tấm riêng và một tấm chung với Candy, nhưng khi Dung muốn chụp cho tôi chung với Candy thì tôi lắc đầu:

- Con trai ai lại chụp dưới hoa. Để tìm chỗ nào thích nghi hơn.

Không biết là tôi nói thật lòng, hay là tôi chỉ sợ nỗi buồn ngày nào đó khi em phải xé tấm hình chụp chung. Tôi yêu em, nhưng biết ngày sau ra sao!

Tôi ít khi bén mảng vào Little Sài-Gòn vì ngại xe cộ đông đúc và không khí ngột ngạt của khu chợ VN, nhưng hôm nay tận mắt thấy sự trù phú của dân mình, dù đang sống tha hương, chợt làm tôi xúc động, nhất là khi tôi nhìn thấy ánh mắt say mê của Candy. Chúng tôi dừng chân trước một quán nhạc. CD và DVD bầy bán ê hề. Tôi biết Thùy Dung yêu nhạc nên kín đáo chọn mua một băng nhạc của Ngô Thụy Miên tặng Dung. Băng nhạc đó có bài 'Niệm Khúc Cuối' mà một đêm tôi và Dung đã nghe với nhau ở Ritz. Dung nhận CD nhạc chỉ nói nhẹ:

- Cám ơn Dũng.

Tôi chắc rằng em không thể nào quên được chút tình cảm của một thời đã qua. Tôi đã quên nhưng nhiều lúc vẫn ngơ ngác như lạc

đường.

Candy không biết nhiều về nhạc VN cho lắm nên tôi không mua tặng em. Tôi hỏi:

- Em muốn anh Dũng mua tặng em cái gì không?

Em ngập ngừng một lúc rồi mới nói nhỏ, đủ cho tôi nghe:

- Anh tặng em hôm qua rồi.

Tôi chợt nhớ đến bông hồng nhỏ ở phi-trường khi tôi đón em. Tôi nhìn em. Mắt em long lanh. Tôi muốn được hôn lên đôi mắt đó.

Khi chân đã mỏi, Candy phụng phịu dựa nhẹ vào vai tôi:

- Em mỏi chân rồi. Hay mình về khách sạn nghỉ một chút rồi anh cho em và chị Dung đi ăn.

Tôi nghĩ tới một phim Đại Hàn mới xem hôm nào, và tôi định nói:

- Để anh cõng em.

Nhưng tôi chỉ cười nhẹ:

- OK. Tối nay anh mời tất cả mọi người, cả gia đình bác Bân, đi ăn cơm Huế ở quán Hỉ.

Quay sang Thùy-Dung tôi nói tiếp:

- Để xem ai ăn ớt nhiều. Cay nhiều chừng nào thì ghen chừng nấy. Phải không Dung?

Thùy-Dung không trả lời, chỉ vu-vơ nhìn vào đám đông. Chắc là em cũng có những niềm riêng, như tôi chiều nay.

02/17/2007: Ban Ngày:

Khi chúng tôi vào tới ‘Main Street’ của đất thần tiên Disney thì em giơ hai tay lên trời, quay một vòng. Tôi cười, em cười, Dung cũng cười ,và nàng ‘Snow White’ của chuyện cổ tích ‘Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn’ vẫy tay chào. Em tới gần, ôm vai nàng Bạch Tuyết cho tôi chụp hình. Nét mặt em rạng rỡ, nụ cười em trẻ thơ, và hồn tôi bay bổng lên cao!

Nắng Cali hôm nay đẹp quá, trời xanh, mây trắng, và em như đóa hoa lung linh cùng gió xuân. Em bám tay tôi thì thầm:

- Vui quá. Bây giờ mình đi đâu anh?

Tôi cười với em:

- Nhiều chỗ lắm.

Tôi nói với em về lần đầu tiên tôi được chú Duy dẫn tới chỗ này, lần đầu tiên tôi được nhìn thấy con tàu cổ xưa, những cỗ đại bắc nổ đùng đùng, những thành trì và quân lính mặc áo giáp đeo gươm, và những tên hải tặc của biển Caribbean leo trèo trên cột buồm, mắt tôi đã mở lớn, miệng há tròn như chữ O! Nhưng có lẽ vì là con trai nên tôi say mê với phiêu lưu, với biển cả, còn em chắc là em thích những nàng công chúa của xứ thần tiên, thích Tinker Bell với đôi cánh mỏng manh thì thầm trên vai, hay những chú gấu dịu dàng dễ thương để em ôm ấp vuốt ve.

Thùy Dung cũng thích thú không kém. Dung kéo tay Candy chạy tung tăng, hết chỗ này tới chỗ nọ, nhiều lúc bỏ xa tôi một đọan đường. Em chê tôi ‘chậm như rùa’, và Dung phụ hoạ thêm ‘lười như hủi’ để rồi cả ba cười oà trong nắng mai.

Những lines xem shows càng ngày càng dài. Em đứng không yên bên tôi, quay qua quay lại, lâu lâu ngước cổ nhìn tôi cười. Tôi chúm môi thổi nhẹ vào vành tai em để thấy em rụt cổ khúc khích cười. Ước gì cho thời gian đứng lại, cho tôi và em không bao giờ cách xa nhau. Ừ biết đâu, ở xứ thần tiên này giấc mơ nào cũng có thể thành. Chỉ không biết là có bao giờ em ước mơ như tôi không.

Gần đến trưa, nắng gắt hơn và những giọt mồ hôi đã bắt đầu ứa ra bên làn tóc mai. Tôi muốn cúi xuống hôn lên làn tóc đó nhưng chỉ dịu dàng dùng tay vuốt nhẹ những giọt mồ hôi cho em, để thấy em nhìn tôi bằng ánh mắt ân tình.

Chúng tôi ngồi ăn trưa trên một bãi cỏ xanh. Nắng làm má em đỏ hồng và em hình như hơi mệt nên dựa đầu vào vai tôi, mắt nhắm hờ, lơ đãng nghe tôi và Thùy-Dung nói chuyện văn chương. Tôi khuyên Dung nên xuất bản một tập thơ. Dung nhún vai:

- Bán cho ai, hả anh?

Tôi cười:

- Sao lại bán. Tặng người tri âm thôi. Anh quen một nhà in. Em chọn bài đi rồi anh giúp cho.

Dung nhìn tôi không nói, hình như em vẫn có gì đó ưu phiền không muốn nói. Lâu lắm em mới nhẹ thở dài:

- Cám ơn anh 'Dũng khờ'.

Khi chúng tôi về đến khách sạn trời đã về chiều. Candy phụng phịu:

- Mỏi chân quá. Bắt đền anh Dũng đó.

Tôi cười:

- Nếu em bé hơn chút nữa anh đã mướn cái xe, đẩy em quanh

park thì đâu em có mỏi chân!

Dung cười vang, em phụng phịu và tôi làm lành:

- Em lên phòng, tắm nước nóng, nằm nghỉ một lúc cho khỏe, mai là lại nhẩy như chim!

Em nhìn tôi rất lâu:

- Bao giờ anh trở lại?

Tôi nheo mắt:

- Nhớ anh rồi à?

Em lườm tôi không nói, tôi ôm vai em thì thầm:

- Anh đưa chị Dung về rồi anh trở lại. Tối nay chỉ có hai đứa mình đi ăn, rồi tới Ritz nghe nhạc. Nhớ nơi đó không?

Em lặng lẽ gật đầu, vẫn tay chào Dung trước khi bước vào thang máy.

Tôi đưa Dung về. Em có vẻ câm nín, tôi gợi chuyện:

- Dung mệt không? Mai xuống nhà bố Ngụy ăn tết với Dũng và Candy nhé.

Dung nhìn tôi thắc mắc:

- Dung tưởng bác Ngụy không tiếp khách?

Tôi cười:

- Candy và em đâu có phải là khách. Với lại em chưa biết bố Ngụy đấy thôi, bố tếu và 'soft' vô cùng, quí bạn và rất thương anh. Mai anh đón Dung nhé.

Dung gật đầu. Khi xe dừng trước nhà Dung nhìn vào mắt tôi:

- Anh đừng bao giờ 'hurt' Candy nhé!

Tôi quàng tay qua vai Dung:

- Dung biết là không bao giờ anh Dũng đang tâm. Yêu ai anh

cũng chỉ mong cho người ấy có hạnh phúc, dù không phải là với anh. Nhớ không khi chúng mình broke up? Chúng mình không còn là tình nhân nhưng vẫn là bạn thân và mong cho mỗi đứa chúng mình tìm được hạnh phúc riêng. Candy như là một thiên thần nhỏ. Anh yêu Candy dù rằng anh không rõ là anh sẽ mang lại được gì cho người anh yêu, but I wouldn't hurt her. Dung, you take care. See you tomorrow at 10.

Tôi lặng lẽ nhìn cho đến khi Dung vào hẳn trong nhà. Lúc này trong tôi chỉ có một hình bóng. Candy ơi, hôm qua anh hỏi em khi em về N.Y. có bao giờ em nhớ anh không. Lòng anh đã chùng xuống khi nghe em trả lời "Nhớ như chưa từng nhớ bao giờ!" Có thương mới nhớ, phải không em? Lúc này anh Dũng đang nhớ em!

02/17/2007: Buổi Tối

Người bảo vệ nhận ra tôi nên không thắc mắc gì về tuổi tác của Candy. Những người giúp việc trong vũ trường hình như cũng náo nức nhìn thấy tôi, vài người giơ tay vẫy, vài người gọi lớn "Dũng Kèn", và tôi được dành cho một bàn gần sân khấu, cũng là cái bàn mà trrước đây tôi và Thùy-Dung đã ngồi với nhau nghe Thu Phương hát.

Candy nép vào người tôi cho đến khi tôi kéo ghế cho em. Em nhìn quanh không thể nào ngờ được một đêm vài tháng trước em đã nằn nì Thùy-Dung đưa em đến đây gặp tôi, nghe tôi thổi saxophone bài 'Forever in Love', vì nhiều lần nghe Dung nói về 'anh Dũng với tiếng

kèn thiết tha'. Em chỉ có một buổi tối ngắn ngủi nên phải vội vã ra về làm tôi bồi hồi nhớ thương.

Người waiter mỉm cười:

- Lâu lắm mới lại thấy anh Dũng Kèn. Anh uống gì để em mang lại.

Tôi nghiêng người thì thầm vào tai em:

- Wine?

Em lắc đầu nhìn tôi như cầu khẩn. Tôi mỉm cười gọi cho tôi một ly cognac và cho Candy một ly cam vắt. Em nói nhỏ:

- Anh đừng uống say.

Tôi lắc đầu nhìn em:

- Anh say rồi.

Em quay đi dấu một nụ cười:

- Anh Dũng xạo!

Thì ra con gái đều giống nhau, Dũng khờ, Dũng cà chua … tôi lại nhớ tới Thùy-Dung, và tôi kín đáo thở dài.

Candy vít đầu tôi xuống nói nhỏ vào tai:

- Anh thổi kèn cho Bé nghe.

Tôi gật đầu "

- 'Forever in love' or 'You are always in my mind'?

Em thì thào:

- Both.

Ban nhạc đang chơi một bản nhạc xuân vui nhộn. Tôi kéo em đứng dậy, lắc lư theo điệu nhạc, và hoà mình vào đám đông. Em đi vòng quanh sàn nhẩy nhưng mắt không rời tôi. Khi ban nhạc đổi sang một

bản slow êm dịu , tôi giang hai tay và em nghiêng đầu nép vào vai tôi. Chúng tôi hình như đứng yên một chỗ, lâu lâu em ngước mắt nhìn tôi mỉm cười. Tôi ôm thân hình bé nhỏ sát vào người, ngửi hương tóc em bay, và mong cho bản nhạc kéo thật dài thật lâu.

Khi chúng tôi trở lại bàn em nhìn tôi như muốn nói nhưng rồi lại thôi. “What?”, tôi nhắc em. Em lắc đầu nhưng rồi em chợt cười cười ghé tai tôi:

- Ngố ơơi là ngốố!

Em kéo dài chữ ngố trước khi đỏ mặt cúi nhìn ly nước cam! Tôi ngẩn ngơ nhưng rồi chợt hiểu, đáng lẽ tôi phải hôn em khi ôm em trong vòng tay dưới ánh đèn màu. Tôi chỉ biết cười:

- Chắc là anh lại quá ‘old fashioned’ chứ gì?

Em không nói chỉ nhìn tôi cười bằng mắt. Tôi nắm tay em:

- Bé ngồi đây, anh lên sân khấu thổi kèn cho em nghe.

Em gật đầu, bóp nhẹ bàn tay tôi. Người nhạc trường quen biết giới thiệu tôi vắn tắt. Tôi cầm saxophone, nhìn em nói vào micro:

- For my love.

Tôi thổi lại bài ‘Forever in love’ mà tôi đã chơi cho em nghe khi chúng tôi gặp gỡ lần đầu. Khi bản nhạc đã chấm rứt, có tiếng vỗ tay lác đác và có vài tiếng hét lớn “Bis”. Tôi mỉm cười nói cám ơn và lần này tôi rành mạch hơn:

- Cho một người con gái ‘always in my mind’.

Tôi mang hết tâm hồn vào dòng nhạc, vũ trường im lặng và tiếng kèn tôi như xoáy vào không gian. Khi tôi cong người thổi những nốt nhạc cuối cùng tôi thấy em đứng lên vỗ tay cùng với mọi người. Mắt em long lanh như có ngấn nước, và tôi ước gì tôi có thể ôm em vào lòng.

…

Khi chúng tôi ra khỏi vũ trường vẫn còn gần 30 phút nữa mới tới nửa đêm. Chúng tôi có thể đến chùa Việt-Nam trên đường Magnolia để đón giao thừa với mọi người, nhưng lại ngừng xe ngay công viên Mile Square Park. Công viên chỉ còn lác đác vài người da trắng. Chúng đi bộ một block, băng qua đường, mua hai ly café Starbucks và yên lặng nắm tay nhau đếm bước trên đường khuya trở lại công viên. Có tiếng pháo đốt lén đâu đó rời rạc, tôi nhìn đồng hồ: 12 giò 1 phút. Tôi kéo sát Bé vào người và hôn phớt nhẹ lên đôi môi hồng:

- Mừng tuổi em.

Chúng tôi nhìn lên cao. Bầu trời tối đen có muôn vì sao lóng lánh. Tôi không biết sao nào cho tôi, sao nào cho em, nhưng hình như tất cả các vì sao đang reo vui. Ước gì tôi và em bay được lên cao, đắm mình vào giải ngân hà, lánh xa trần thế và có nguyên vũ trụ cho riêng mình … Tôi sẽ không còn lo lắng ngày nào em sẽ vượt khỏi tầm tay, ngày nào tôi lại bơ vơ trên trần thế, long đong với dăm ba mối tình, tưởng nhớ những người đã đi qua đời tôi để mà u buồn!

Lâu lắm tôi mới nói nhỏ:

- Anh đưa em về.

Em không nói, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, nép mình dựa nhẹ vào tôi … Dù sao thì chúng tôi cũng còn có nhau phút này.

02/18/2007: Ban Ngày;

Mẹ mở cửa, bố Ngụy cầm ly rượu vang đứng sau cười hề hề:

- Sao trễ vậy Dũng, bố tưởng mày bị bắt cóc mất rồi!

Mẹ lườm bố, nói bố đầu năm mà dại mồm dại miệng. Mẹ đon đả mời mọi người vào nhà. Em khép nép cúi chào, cả Dung nữa, cũng mất đâu vẻ bướng bỉnh hàng ngày, "chào bác" rất là dịu dàng. Tôi giới thiệu em với bố mẹ. Mẹ thật vui, kéo em lại gần hỏi han đủ điều làm em luống cuống, trả lời e dè, và lâu lâu lại quay nhìn tôi cầu cứu. Tôi nhìn mẹ, nhìn em mà lòng tôi ấm áp hân hoan.

Bố Ngụy rót cho mọi người một ly rượu chát nhưng chỉ có tôi và Dung đón nhận. Em nhìn tôi bối rối. Bố cười:

- Dũng, take care cái Kẹo đi – và quay sang Thùy-Dung - để bác đưa các cháu thăm nhà và làm quen với mọi người.

Nhà bố Ngụy nằm trên lưng đồi, khu rừng thông lá xanh quanh năm, và có con đường mòn dẫn lên đỉnh, nơi mà tôi thường tìm đến thổi kèn những khi buồn phiền. Thư phòng của bố rộng mênh mông nhưng bề bộn. Bức hình cắt ra từ một tờ báo cũ được treo ngay ngắn trên tường. Bố mặc quân phục, đứng chào tay nhưng nước mắt chảy dài. Tôi nói nhỏ với Dung:

- Đó là ngày thất trận năm 75. Đoàn người di tản chào cờ VNCH lần cuối cùng ở Subic Bay, Philippines.

Đi qua một hành lang hẹp Bé kéo tay áo tôi:

- Phòng anh Dũng đâu?

Tôi cười chỉ cánh cửa khép kín:

- Đó, nhưng không có gì đáng xem!

Dung nói nhỏ với Candy:

- Chắc là eo ơi khiếp lắm.

Candy mỉm cười, nụ cười đầu tiên từ lúc tới nhà:

- Có hình cô nào trong đó không?

Tôi lắc đầu:

- Không, nhưng sắp. Candy có chịu cho anh tấm hình không nào?

Em lắc đầu, nhưng đôi mắt vẫn cười.

Dân vừa từ Irvine về tới, trợn mắt nhìn tôi:

- A ha, you beat me, darn!

Mẹ cau mày:

- Lại sắp nói bậy. Con chào các chị đi!

Dân lè lưỡi

- Hi chị Dung, Hi Candy!

Có lẻ Dân thấy Candy nhỏ quá nên cảm thấy ngượng ngùng, không gọi Candy bằng chị. Tôi cố tình:

- How about chị Candy?

Dân cười như nắc nẻ "You bet!" còn má em đỏ hồng. Mẹ kéo Dung và Candy xuống bếp, khoe mấy món ăn mà mẹ lỉnh kỉnh chuẩn bị cả tuần lễ. Dân tìm chai bia trong tủ lạnh, vừa uống vừa kéo tôi ra ngoài patio nhìn xuống sườn đồi:

- She's a babe! You're a lucky son-of-the-gun!

Tôi thở dài

- Cũng chưa biết ra sao Dân ạ. Candy chưa bao giờ nói yêu anh.

- Is it necessary? – Dân vung tay - không nói đâu có nghĩa là không yêu. Em đâu thấy bố mẹ nói yêu nhau bao giờ.

Tôi mỉm cười

- Có thể là chú mày không nghe thấy đó thôi.

Dần dần Candy đã quen với không khí gia đình. Em giúp mẹ dọn bàn ăn trong lúc Dung và bố Ngụy đang bàn cãi sôi nổi về một vấn đề gì đó trong phòng khách. Candy thấy tôi nhìn em qua cửa kính. Em le lưỡi trêu tôi rồi nhoẻn miệng cười. Oh, baby, your smile! Khi em đi rồi làm sao tôi không thương nhớ em…

Sau bữa ăn trưa tôi muốn đưa em và Dung đi thăm thành phố, và có thể là Sea World hay San Diego Zoo nhưng bố Ngụy gạt đi:

- Mấy chỗ đó để cho con nít. Đi thăm vịnh San Diego bằng tàu đẹp hơn nhiều.

Tôi biết bố lại muốn khoe chiếc tàu câu cá mới mua, cái mũ luỡi trai có hình mỏ neo, và cái ống nhòm nhìn xa hàng cây số, nên tỏ ý tán thành:

- Trời khá đẹp để đi biển. Candy và Dung, các em nghĩ sao?

Bé chỉ e lệ gật đầu, riêng Thùy-Dung hình như muốn vui đùa với bố:

- Thế 'cụ' còn nhớ lái tàu thế nào không?

Bố cười ha hả:

- Còn cháu, có bao giờ cháu quên được tình yêu ban đầu?

Thùy-Dung đỏ mặt, chỉ liếc mắt nhìn tôi mà không trả lời.

Biển yên gió những cũng có những con sóng nhỏ nhấp nhô. Thùy-Dung loay hoay với bố Ngụy học cách lái tàu. Candy và tôi đứng gần nhau, dựa lan can nhìn ra khơi. Tôi chỉ về phía biển:

- Nếu cứ đi mãi hướng này thì sẽ về đến VN.

Em cười:

- Còn về New York thì đi hướng nào.

Tôi chợt buồn nên lặng thinh. Em nắm tay tôi:

- Anh Dũng, Bé …

Hình như em nghẹn lời. Tôi nhìn lên trời cao, có đôi chim hải âu đang bay sát cánh, tôi chỉ cho em:

- Bé xem đôi chim kìa. Chúng nó bay đi đâu nhỉ? Ngoài biển làm gì có chỗ nào là nhà!

Em đứng lặng yên, gió bay những sợi tóc em cuốn vào mặt tôi, hương tóc và gió biển trộn lẫn thơm nồng. Biển về chiều gió lạnh hơn, tôi quàng tay qua lưng em, truyền cho em hơi ấm, nhưng khi chúng tôi trở về đến bến em đã hơi run, phải nép sát vào tôi.

Khi chúng tôi về đến Fountain Valley thì trời đã gần tối. Mọi người đều hơi mệt vì dù biển êm nhưng tàu vẫn lắc lư. Tôi rủ mọi người đi ăn tối nhưng mọi người đều lắc đầu. Candy đưa cao một gói quà mẹ bọc cho mỗi đứa trước khi ra về, cười khúc khích:

- Em có ăn tới mai cũng không hết.

Em khoe tôi cái phong bì hồng:

- Mẹ còn lì xì cho em nũa này!

Tôi kêu lên:

- Sao anh và Dung không có!

Em nheo nũi:

- Ơ hơ, tại em còn bé chứ bộ.

Cả Dung và tôi đều cười! Tôi nói với Dung trước khi Dung ra khỏi xe:

- Một giờ chiều mai Candy phải ra tới phi trường. Dung nhắn gia-đình bác Bân là nếu muốn đưa tiễn Candy thì có mặt tại quầy vé United Airline tại LAX trước 1 giờ.

Dung tế nhị:

- Anh Dũng nên đưa Bé tới chào gia đình bác Bân rồi hãy ra phi

trường.

Bỗng dưng Dung bông đùa:

- Đừng có khóc nhé!

Tôi không biết là Dung nói tôi hay nhắn Candy, thế nhưng tôi cũng thấy thật buồn khi mở cửa xe cho Dung, nhìn theo em vào hẳn trong nhà trước khi quay đầu xe đưa Candy về khách sạn.

Tôi vuốt tóc Candy:

- Đêm nay em ngủ sớm nhé. Nếu khó ngủ gọi cho anh, anh sẽ hát ru em. Biết đâu rồi chẳng còn có dịp …

Candy đưa tay bịt miệng tôi, không cho tôi nói hết câu:

- Em còn đây mà. Anh đừng làm em sợ!

Tôi luồn cả hai tay vào tóc em, cúi đầu cho trán tôi chạm vào trán em:

- Mai anh đến, chúng mình sẽ ăn sáng với nhau. Anh muốn có riêng với em vài giờ trước khi em về. Em bằng lòng nhé?

Giọng Candy cũng sũng buồn

- Dạ. Anh về nghỉ đi. Em sẽ gọi anh. Nhớ chưa?

Tôi mỉm cười

- Nhớ rồi. Chưa chia tay mà đã nhớ.

o0o

Trích email của Dũng gửi cho Candy:

Em yêu dấu,

Giờ này em đang trên chuyến bay về New York, ước gì có anh ngồi cạnh em, cho em bờ vai để em nương tựa thay vì gục đầu ngậm ngùi lau dòng nước mắt nhớ thương.

Sáng nay khi anh tới gặp em ở lobby khách sạn anh đã muốn ôm em vào lòng. Mắt em có quầng. Đêm qua chắc là em ít ngủ dù rằng anh đã dặn em lên giường sớm để ngày mai còn phải ra phi trường về NY.

Chúng mình ngồi ăn sáng với nhau trong phòng ăn khách sạn. Đĩa trứng omlette trước mặt cứ nguội dần mà không đứa nào nhấc tay. Cuối cùng anh dùng nĩa xắn một miếng nhỏ đút cho em. Em hé miệng ngậm miếng trứng mà như nuốt không được. Mắt em u buồn, và lòng anh xót xa:

- Em ăn một chút đi. Trưa nay bận bịu ở phi trường không có thì giờ ăn trưa em sẽ đói lắm.

Em gật đầu:

- Dạ, anh nữa. Anh ăn với em nhé.

Anh gật đầu, nhưng rồi hai đứa vẫn ngồi nhìn nhau, bàn tay em nằm gọn trong bàn tay anh trên bàn.

Em có chút vui hơn khi anh đưa em tới nhà bạn để em giã từ. Tim vừa vui vừa buồn vì thấy em còn nhớ đến Tim, quen biết nhau từ khi còn học high school. Anh thấy Tim mang tặng em món quà, và thủ thỉ ngồi nói chuyện với em. Mẹ Tim ôm em mà mắt buồn như có ngấn lệ. Anh bỏ ra ngoài cửa ngồi hút thuốc cho em được tự nhiên. Thùy Dung, ngồi bên anh, lâu lâu lại nói một câu. Anh ậm ờ, hồn anh

bay nơi đâu, chẳng biết Dung nói gì, chỉ đến khi Dung kéo tay anh "Dũng đừng hút thuốc nữa" anh mới chợt tỉnh:

- Cám ơn Bé nhắc anh. Oh, I'm sorry, I meant Dung. Dũng sẽ bỏ dần. Đêm qua Bé cũng nói là Dũng hút thuốc hơi nhiều.

Đến lúc em phải ra phi trường ai cũng muốn đi theo. Nhưng em chỉ nhìn anh. Mọi người hình như hiểu nên nhẹ thở dài. Em ôm hôn từ giã từng người, cả Tim nữa. Bàn tay em vỗ nhẹ trên lưng Tim:

- Tim khoẻ rồi đi học lại nhé. Write me whenever you can. OK?

Anh thấy Tim gật đầu, nói gì rất nhỏ mà anh không nghe. Dung chỉ ôm em thật lâu mà không nói gì.

Khi xe đã lăn bánh em còn thò đầu ra đưa tay vẫy. Mọi người đứng im lìm trước cửa nhà Tim. Hình như họ dụi mắt. Anh âm thầm lái xe, em chợt nghiêng người về phía anh, hôn nhẹ lên vành tai anh:

- Anh Dũng buồn hả?

Anh vẫn nhìn về phiá trước:

- Có lần chia tay nào, dù chỉ là tạm biệt, mà không buồn, nhất là chia tay với người mình thương yêu.

Giọng em chợt ướt sũng:

- Anh làm Bé khóc nè.

Anh đưa tay nắm tay em, đưa lên môi hôn nhẹ. Anh nói gì được với em bây giờ?

Hành lý đã được gửi xong nhưng em vẫn chưa đi qua security gate. Em kéo anh ngồi xuống hàng ghế đợi chờ, ngã đầu trên vai anh và để bàn tay nhỏ bé của em trong bàn tay anh. Chúng mình không nói

một lời, cứ như thế lâu lắm, cho đến khi anh nhắc:

- Đến giờ rồi em.

Hai đứa đứng lên và em bật khóc, gục đầu vào ngực anh. Anh cũng rưng rưng. Con trai cũng biết khóc chứ em. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi em:

- Bé vào đi không muộn rồi.

Em ngửng lên nhìn anh rồi bất chợt vít đầu anh xuống hôn lên môi anh. Ừ thôi, em đi nhé, anh về giữ lại dấu môi hôn. Thơ của ai đó nhỉ, anh không nhớ nữa. Good bye, Candy. Em ngoái cổ nhìn khi đã đi qua security gate, giơ tay vẫy rồi cúi đầu gạt nước mắt còn đọng trên bờ mi.

Anh ngồi bất động trong xe ngoài parking. Lâu lắm. Nhìn những chiếc phi cơ cất cánh gào thét trên bầu trời, chiếc nào bay qua anh cũng tưởng như là có em. Bây giờ anh mới thấy thắm thía nỗi buồn, có lẽ còn buồn hơn Cung Trầm Tưởng lúc chia tay người yêu bé nhỏ ở ga Lyon đèn vàng.

…

Tiễn em về xứ Mẹ.

Anh nói bằng tiếng hôn.

Không còn gì lâu hơn.

Một trăm ngày xa cách.

…

Chỉ một trăm ngày xa cách! Chúng mình thương nhớ nhau nên mùa hè này anh sẽ qua NY thăm em, hay đón em về lại Cali thêm một lần.

Nếu có em bên cạnh anh sẽ nói nhỏ với em là chúng mình không bao giờ xa cách đâu em. Hàng ngày chúng mình sẽ viết cho nhau, em nghe chưa? Nhớ gọi cho anh khi em về đến nhà và đọc được email này. Yêu em đến dại khờ.

Anh Dũng.

Trần Quang Thiệu.
Mùa Xuân - 2007

Cali Ngày Em Về

Tình Thư Từ Mười Ngàn Dậm Xa

Ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Đêm qua đọc email của em lòng anh thật bàng hoàng. Chỉ có 3 chữ tô đậm “Bé nhớ anh” mà sao như ngàn lời yêu thương. Anh biết có thương thì mới nhớ và anh trăn trở cả đêm không ngủ được vì anh cũng thương nhớ em vô vàn. Nhớ người như chưa từng nhớ bao giờ, lời thơ của nữ sĩ Nguyệt Thanh mà anh vừa mới đọc trên một

diễn đàn văn nghệ sáng nay đó em.

Sáng nay chắc là em đã trở lại trường, đang thủ thỉ với bạn bè, đang khoe những tấm hình rực rỡ trong chợ hoa ngày Tết, ngộ nghĩnh và thân yêu trong xứ thần tiên Disney Land. Chúng mình đã có với nhau những kỷ niệm để đời. Làm sao anh quyên được ánh mắt em cười, cái nghiêng đầu tình tứ, những giọt nước mắt nhớ thương và nhất là nụ hôn nhẹ trên bờ môi khi chúng mình chia tay. Candy ơi, 'mai sau dù có bao giờ' nếu vì bất cứ lý do gì mà chúng mình không được gần nhau thì những ngày qua đủ cho anh 'đốt lò hương cũ so tơ phím này'. Tiếng kèn của anh sẽ nghẹn ngào vì thương nhớ em.

Em đã nói 'chuyện chúng mình' với mẹ chưa? Anh biết là bà mẹ nào cũng lo lắng cho tương lai con cái nên anh viết vài hàng gửi mẹ dưới đây, em chuyển cho mẹ dùm anh nhé.

Nhớ gửi email cho anh hàng ngày, hay là ban đêm trước khi đi ngủ điện thoại cho anh, để anh nghe tiếng em thủ thỉ, để anh nói với em những lời yêu thương, và để anh ru em ngủ bằng những bản tình ca êm đềm. Yêu và nhớ em vô cùng.

Anh Dũng

o0o

Thưa dì,

Dũng quả tình không biết xưng hô sao cho phải phép nhưng nghĩ rằng dì còn ít tuổi hơn mẹ của Dũng nên mạn phép dùng danh xưng đó thay vì 'Ms. Nga', nghe có vẻ quá 'Mỹ'. (Bé nửa đùa nửa thật nói với Dũng tên dì là Thiên-Nga, nếu không đúng mong dì đừng bận tâm).

Dũng mồ côi, mẹ mất khi còn nhỏ, và cha qua đời ít lâu sau khi đi 'cải tạo' về. Dũng được chú Duy nuôi nấng, mang sang Mỹ học hành cho nên người. Bố Ngụy, người bạn đồng ngũ của ba Dũng, nhận Dũng làm con nuôi, và hiện nay Dũng đang nương tựa người mà Dũng coi như cha.

Dũng học hành cũng bình thường, đã xong B.S. về Biology, nhưng thay vì cố gắng thi vào các trường y-khoa Dũng đã đổi ngành, học history vì một hoài bão riêng tư. Trong thời gian theo học tại UCI ban đêm Dũng chơi nhạc cho một vũ trường để kiếm sống nhưng bây giờ Dũng đã thôi việc ở vũ trường, nhận làm bán thời cho một công ty chuyên về medical equiment ở San Diego. Hai ngày một tuần Dũng

vẫn tới trường, hy vọng là Dũng sẽ hoàn tất luận án tiến-sĩ vào cuối niên học này.

Dũng ôm một hoài bảo từ khi thấy bố Ngụy nhìn tấm hải đồ chỉ tay vào những quần đảo nói với Dũng là ngày xưa ba Dũng đã cố gắng bảo vệ nhưng thất bại. Ba Dũng đau xót và u buồn cho đến lúc qua đời. Những người lính gác sông và biển ít được nhắc nhở vì nhiệm vụ của họ khiêm nhường, nhưng khi để mất một phần đất nước lòng họ rất là xót xa. Dũng nghĩ là ba Dũng, cũng như bố Ngụy, không thành công bằng những giải pháp quân sự thế nhưng công lý cần phải được sáng tỏ. Dũng chuyển sang học sử, và luận án của Dũng chuyên đề về 'lịch sử và địa-lý của biển đông', tìm hiểu về những hải đảo đã mất về tay Bắc phương, với hoài bão là chứng minh cho thế giới tự do chủ quyền của dân Việt, dù rằng những hải đảo xa xôi đó rất xa đất liền.

Vị giáo sư đỡ đầu thesis cũa Dũng bất đồng ý-kiến với Dũng về những từ ngữ như 'expansion' phải được dùng thay vì 'invasion' để chỉ sự bành trướng của Trung Quốc nên Dũng đã phải thay đổi giáo sư, chuyển trường làm chậm trễ việc học nhưng trước sau gì rồi Dũng cũng sẽ hoàn thành ý-nguyện của mình.

Dũng không muốn làm dì mất nhiều thì giờ về những vấn đề phức tạp, không mấy liên quan tới cuộc sống thường ngày nên Dũng xin

ngừng ở đây và hẹn thư sau sẽ nói thêm về những dự định tương lai. Dũng luôn luôn nhủ thầm là mình làm hết lòng mình, còn thành công hay không phần nào cũng do cơ duyên. Dũng gặp được Bé là do cái duyên, và nếu có 'nợ' thì biết đâu chẳng đi chung một con đường.

Dũng xin phép dì để Bé và Dũng giữ một tình thân trong sáng. Dũng và em thương nhớ nhau nhưng ngoài một cái hôn phớt nhẹ trên bờ môi lúc nào Dũng và Bé cũng biết giữ gìn. Nghe có vẻ lỗi thời nhưng Dũng tin rằng 'gìn vàng giữ ngọc' cho tâm hồn trong sáng là đỉnh của thương yêu.

Cám ơn dì đã lắng nghe, và xin chúc dì một năm mới an-khang.

Trần Đình Dũng.

o0o

Ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Anh đọc thư em rồi. Trời tuyết trơn trượt, em nên cẩn thận khi đến trường. Mang dù theo không mưa ướt áo em trên đường ra trạm xe. Em đau rồi anh làm sao yên lòng.

Sáng nay trời Cali cũng mưa, cơn mưa xuân làm ướt bờ vai và nước mưa đọng trên mắt kính anh như những giọt lệ u buồn. Anh tới trường để tham khảo giáo sư đỡ đầu về chương cuối cùng của luận án viết đã gần xong. Thày anh đã có vẻ hài lòng, và một vài sửa chữa nhỏ nữa là anh có thể sẽ được chấp thuận đem ra trình bày trước một hội đồng giáo sư.

Mưa làm anh nhớ nhiều về những ngày thơ dại ở quê nhà, nhớ cái đầu hè nhà chú Duy nơi anh hay ngồi nhìn mưa, thả con thuyền giấy trong vũng nước đọng, và nghĩ tới ba, tới má lúc đó đã ở một nơi nào đó xa xôi trên trời. Khi còn nhỏ anh hay buồn lắm, chú Duy cứ phải đưa bờ vai cho anh khóc vùi, nhất là những khi trời mưa gió như lúc này.

Anh đứng hút thuốc trong hành lang thư viện nhìn mưa và nhớ em. Anh biết là em không muốn anh hút thuốc nên anh không còn hút nhiều như xưa, chỉ những lúc nhớ em như lúc này anh mới tìm quên trong khói thuốc. Ước gì có em ở đây, để anh được ôm em, như đôi tình nhân đang đi dưới mưa kia. Người con trai một tay cầm dù một

tay ôm chồng sách, người con gái nép mình, một tay ôm ngang lưng người yêu, lâu lâu lại ngửng mặt nhoẻn miệng cười, đưa bàn tay còn lại gạt những giọt nước mưa đọng trên má người con trai mà chiếc dù nhỏ bé không che kín được cả hai mái đầu.

Anh ước mơ có em ở gần vì anh lo sợ. Người ta thường nói tình cảm nào rồi cũng phôi pha với thời gian, ngay cả tình yêu, nhất là những người yêu nhau lại xa nhau hàng ngàn dậm. Mong là chuyện đó không bao giờ xảy ra cho chúng mình, để không bao giờ anh mất em trên cõi đời này.

Cám ơn mẹ em đã đọc thư và hiểu được tấm lòng anh. Hôm nay anh muốn chia xẻ với em một chút suy tư về tương lai để em thấy rằng anh Dũng không phải chỉ biết thổi kèn, chỉ biết yêu em, mà còn có một mang nặng một tâm tư.

Thư của chú Duy mới viết về từ VN:

"… Chú dừng lại một tỉnh nhỏ trên đường từ Nha Trang vào Sài Gòn. Restaurant ngay gần bãi biển, mà bãi biển nào của VN mình cũng rất nên thơ, thế nhưng chú thật ngậm ngùi không nuốt nổi miếng cơm. Trong lúc chú ngồi ăn có vài em bé gái tuổi mới độ lên 10 lại gần gạ bán cho chú mấy cành san hô gắn với nhau một cách thô sơ. Có một em xin chú lon coca uống còn thừa. Chú hỏi em sao không đi học, em nói không có tiền đóng cho cô giáo. Em gầy còm, nước da em đen và mắt em ngơ ngác buồn …

Dũng biết là gia đình mình còn nhiều 'ân oán giang hồ' với chính thể này mà sao lòng chú thật là xốn xang. Chú đã nhận lời người bạn trở về góp một bàn tay. Tay chúng mình nhỏ lắm, nhưng nếu một ngày nào chú chỉ giúp được MỘT người, hay đúng hơn một đứa bé được đến trường, có cơm ăn, có manh áo lành, có đôi dép cho đôi chân nhỏ bé thì chú sẽ thấy mình bớt xót xa.

Tuần rồi chú có ra Hà-Nội, thành phố mà một thời chú đã yêu thương đậm đà. Trong tiệm ăn chú thấy hai người trẻ ăn mặc sang trọng nhưng khạc nhổ và vứt thức ăn xuống sàn! Trong tiệm sách chú thấy người trí thức lấn tới trước quầy hàng chứ không xếp hàng trả tiền. Trong khách sạn, người xuống thang máy chưa kịp ra thì người đi lên đã lấn vào. Có nhiều cái làm chú đau lòng. Người ta tranh sống, và hình như xã hội này thiếu tình người. Phải chăng vấn đề nằm trong căn bản giáo dục, cái mà chúng mình có thể góp một bàn tay? …"

Em yêu, anh biết là chú Duy đã có một thời đa đoan, dăm ba mối tình dang dở, nhưng chú cũng là người có lòng. Chú về VN dạy học không phải vì tiền hay vì danh vọng mà chỉ vì một chút gì cho quê hương. Dũng cũng sẽ về Bé ạ. Trước đây anh cứ tưởng là xong niên học này anh sẽ tìm một chỗ dạy học nào đó ở gần em nhưng có lẽ chưa phải lúc. Em hãy nghe mẹ, chú tâm vào việc học, biết đâu một ngày nào anh và em chẳng sống chung với nhau, chẳng cùng nhau góp một bàn tay cho quê hương, ở một thành phố nhỏ bên quê nhà.

Anh biết đó chỉ là một mơ ước, nhưng em ơi nếu không có ước mơ đời sẽ thật buồn.

Anh sẽ đi xa, có lẽ rất là bận rộn, và có thể không có những phương tiện truyền thông tối tân để liên lạc với em hàng ngày, nhưng lúc nào anh cũng vẫn nghĩ tới em. Đây cũng là một thử thách cho em, hay đúng hơn cho chính anh. Nếu xa nhau mà còn âm thầm thương nhớ nhau thì rồi có ngày chúng ta sẽ đoàn tụ. Tuy nhiên anh cũng biết là một mối tình không thể tồn tại chỉ bằng nhớ thương. Nếu em có gặp một người nào đó cùng trang lứa, và có yêu người đó thì anh cũng không bao giờ giận hờn. Không phải là lòng anh bao la đến độ đó, nhưng anh cũng biết rằng khó có thể làm gì hơn.

Tuần tới anh sẽ về VN ít lâu để tiếp xúc với chú Duy, với những người cũng có một tấm lòng. Nếu em không thấy anh viết nhiều thì cũng đừng ngạc nhiên nghe. Anh có xa em ba, hay 10, ngàn dậm thì lúc này anh cũng vẫn thấy rất gần, và vẫn rất yêu em.

Anh Dũng

o0o

Sài-Gòn, Ngày … tháng … năm 2007

Bé yêu,

Có lẽ anh là một Việt kiều nghèo nhất thế gian. Hành lý của anh là một valise nhỏ với vài bộ quần áo, cây kèn saxophone và cái backpack cũ mềm từ thời còn đi học under-graduate. Tài sản đáng giá chỉ là chiếc laptop anh mang theo để hàng ngày anh có thể viết thư cho em.

Em ơi, 16 năm trở lại anh vừa ngơ ngác vừa bồi hồi, vừa thương nhớ em ở bên đó, xa cách nhau không phải chỉ là ba ngàn dậm mà còn thêm cả một đại dương. Anh về vì chú Duy muốn anh nhìn thấy tận mắt những gì ở quê nhà VN trước khi anh quyết định theo chân chú, đóng góp một bàn tay trong lãnh vực học đường.

Khi ra đi anh vừa 12 tuổi. Bây giờ ngoài chú Duy, thân nhân và bạn bè thời thơ ấu ở nơi này chẳng còn ai. Anh đi giữa Sài-Gòn như một người xa lạ, chiếc taxi đưa anh về một khách sạn rẻ tiền nơi mà 'Tây Ba-Lô' thường trú ngụ trong những ngày thăm viếng VN. Có lẽ anh là một 'Ta Ba Lô' độc nhất ở khu này. Anh sẽ chỉ ở tạm đây vài ngày, nhìn lại Sài-Gòn trong trí tưởng trước khi lên Đà Lạt, nơi đó họ Trần Đình còn một căn nhà cổ mà chú Duy đang tạm trú để đi dạy học. Trước khi về anh đã đọc, đã tìm hiểu về quê nhà thật kỹ càng mà sao lúc này anh vẫn thấy mình rất bơ vơ.

Anh sẽ viết cho em từ những nơi anh sẽ đi qua trong vài tuần lễ thăm viếng ngắn ngủi. Hôm nay anh chỉ viết cho em vài dòng thôi vì anh vẫn còn ngất ngây sau chuyến bay dài, hơn thế nữa tháng này thời tiết Sài-Gòn nóng như thiêu, anh muốn ngủ một giấc cho lại sức trước khi bắt đầu cuộc hành trình về một nơi mà trong lòng lúc nào anh cũng nhớ thương.

Anh biết là thế nào trong giấc ngủ anh cũng sẽ mơ thấy em, thấy nét em cười, thấy làn tóc em bay và thấy cả ánh mắt em chan chứa ân tình. Em còn nhớ không, hôm chúng mình du ngoạn vịnh San Diego trên con tàu nhỏ của bố Ngụy em đứng gần anh, gió thổi tóc em cuốn vào mặt anh, hương tóc em đã làm anh ngất ngây, làm anh muốn ôm em vào lòng, muốn nói với em là anh yêu em và muốn che chở cho em suốt đời!

Bây giờ là 3 giờ chiều ở Sài Gòn và là 3 giờ sáng ở New York. Lúc này chắc em đang ngủ say. Sweet dream, my love. Lúc nào anh cũng mong em được êm đềm trong giấc ngủ cũng như trong lúc em đi trên đường phố tới trường. Take care, Candy. Anh Dũng lúc nào cũng thương nhớ em.

Anh Dũng của Bé.

P.S. Anh viết thư này nhưng chưa biết lúc nào gửi được cho em. Khách sạn này không có Internet connection. Có lẽ anh phải đi tìm

một quán café Internet. Nếu thư tới chậm đừng giận anh nghe.

o0o

Sài-Gòn ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Anh muốn về thăm lại căn nhà xưa ở con đường nhỏ gần cổng xe lửa số 6, nơi anh đã sống thời thơ ấu với ba má. Căn nhà xưa còn đó nhưng không còn như trong trí tưởng. Cây hoa huỳnh anh với những chiếc hoa vàng óng ánh và những con ong chập chờn đã biến mất. Khoảng sân nhỏ nơi anh hay tắm mưa cũng không còn! Người chủ mới đã dựng những tấm tôn làm thành một cửa tiệm bán quần áo cũ. Con đường nhỏ bây giờ cũng tấp nập hơn xưa và hình như chẳng ai quan tâm tới anh đang ngẩn ngơ đứng nhìn. Anh đã bỏ lại sau lưng một mảnh đời mà không bao giờ anh tìm lại được nữa đâu em.

Anh cũng tìm đến cái nghĩa trang hẻo lánh ở ngọai thành nơi ba má nằm yên giấc ngủ cuối đời. Nghĩa trang đìu hiu, không một bóng người. Khi má mất anh còn thơ dại nên chẳng nhớ gì nhưng ngày ba mất anh đã lên mười, anh đã biết đau đớn, hiểu thế nào là vĩnh viễn chia ly. Hai ngôi mộ thấp lè tè gần nhau nhưng mới được chú Duy thuê người đắp điếm lại nên cũng bớt thê lương. Anh đốt nắm nhang

mua vội vã tại quán hàng ngoài cổng nghĩa trang, cắm lên đầu hai ngôi mộ và ngồi xuống đó khóc nức nở như ngày anh biết là ba không còn ở lại với anh trên đời. Nước mắt anh nhạt nhoà, đầu anh gục xuống, anh gọi “Ba ơi, Dũng nè”, như hồi anh thơ dại. Anh ngồi đó lâu lắm, những cây nhang đã tàn từ lâu và khi bóng chiều đã phủ dần xuống nghiã trang anh mới nặng nề đứng dậy ra về.

Anh trở về khách sạn, lòng ngẩn ngơ buồn, mang kèn ra thổi bài “Going home’, tiếng kèn ray rứt càng làm nỗi buồn thêm thấm thía, nước mắt anh lại ứa ra đầm đìa! Mặc dù anh đã cố giữ cho tiếng kèn thật nhỏ nhưng vách tường của khách sạn quá mỏng nên khi bài nhạc vừa chấm rứt anh nghe tiếng gõ cửa phòng mình. Một cái đầu tóc vàng bù xù ló qua cánh cửa hé mở và anh Tây Ba-Lô hàng xóm giơ ngón tay cái nói bập bẹ:

- Tốt … tốt.

Anh bật cười:

- Sorry to disturb you.

Anh chàng la lớn:

- Oh! You speak English! I actually enjoy your play. Outstanding! By the way, I’m Nick, staying next door.

Anh chìa tay bắt tay:

- Michael. Nice to know you, Nick - và mở rộng cửa mời anh ta vào phòng.

Nick khoe vơí anh là anh ta ‘taking a break from work’, cùng vơí bạn gái đi du-lịch các nước Á Đông. Nick đã thăm Thailand, Cambodia mà mới từ Hà Nội đi dọc theo quốc lộ ven biển bằng xe lủa vào tới

Sài-Gòn. Nick bị tiếng kèn của anh đánh thức nỗi nhớ, vì cũng đã xa nhà khá lâu, nên tìm sang làm quen. Nick trở về phòng dẫn cô bạn gái Cathy sang giới thiệu với anh. Cô gái có đôi mắt xanh lơ, mái tóc mầu hạt dẻ, và má vẫn còn tàn nhang, cũng chỉ hơn em một hai tuổi là cùng. Cathy ăn nói nhỏ nhẹ, và hay nghiêng đầu dễ thương hệt như em làm anh nhớ Bé thật nhiều!

Buổi tối anh lang thang trên phố phường quanh quẩn gần trung tâm Sài Gòn. Thành phố vẫn nhộn nhịp hơn bất cứ nơi nào ở California về đêm. Còi xe inh ỏi, trai gái ăn mặc mượt mà và chắc chắn thời thượng hơn là cái quần jean và áo thung ngắn tay anh mặc trên người. Nơi này xô bồ nhưng đầy sức sống, và em biết không, anh chợt ước ao có em bên cạnh để anh dắt tay em hoà nhập vào làn sóng người, vui hay buồn vẫn còn hơn làm người xa lạ cô độc trên quê hương.

Anh cũng tản bộ ra tận bến sông Sài-Gòn. Khi anh còn nhỏ ba có đưa anh ra đây vài lần. Những lúc đó ba buồn lắm, đứng nhìn những con tàu im lìm trên bến và thường thở dài. Anh chắc ba nhớ những ngày tháng cũ khi ba còn đi biển, nhớ bạn bè xưa kẻ mất người còn, tản mát khắp bốn phương trời. Bến tàu còn đó, anh đứng bơ vơ, nước mắt anh lại muốn trào ra vì thương nhớ ba.

Sài-Gòn có những con đường vương lá me bay tình tứ nhưng không

có em bên cạnh nên anh đi lầm lũi cúi đầu. Mai anh sẽ dời thành phố này lên Đà-Lạt gặp chú Duy. Hành trình bằng xe đò lên thành phố cao nguyên đó cũng mất vài tiếng đồng hồ. Anh đi ngủ đây, mai anh viết nữa để cho em thấy là dù anh ở đâu chúng mình vẫn rất gần nhau, và anh vẫn nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng

o0o

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Chú Duy đón anh ở bến xe đưa anh về căn nhà cũ của họ Trần Đình ở Trại Hầm, không xa trung tâm thành phố mấy. Căn nhà của ông nội dựng lên bằng những cây thông còn nguyên vỏ xù xì khi ông di cư từ miền Bắc vào đây năm 1954, và lần hồi qua bao nhiêu năm tháng được tu bổ thành một dinh cơ. Đàn con của ông đã được nuôi dưỡng và lớn nên lớn lên ở căn nhà đó để rồi mỗi người đi một phương. Ông qua đời trong hưu quạnh, và anh chẳng bao giờ biết mặt ông vì sinh ra quá muộn màng. Từ ngày ông qua đời căn nhà được giao cho một người cháu họ xa trông nom. Ngày xưa lâu lâu ba và chú Duy mới về thăm một lần, căn nhà vẫn đứng đó bên những cây thông già trên sườn đồi, ôm ấp quá khứ của một thế hệ nay

không còn.

Buổi chiều xuống dần, sương mù từ rừng cây bay ra như muốn che kín mái nhà.Trời không lạnh bằng mùa đông Cali, nhưng cũng đủ cho bếp lửa thêm ấm áp và mùi thuốc từ ống điếu của chú Duy thêm nồng nàn. Anh lặng yên ngồi nghe chú nói về những ngày tháng cũ và về những hoài vọng cho những ngày còn lại của cuộc đời. Anh hỏi:

- Chú yêu nghề dạy học ở nơi này lắm hả?

Chú cười:

- Không phải là nghề Dũng ạ. Có lẽ là một đam mê từ ngày còn trẻ, bây giờ cũng vẫn còn là một ước mơ.

Nhìn chú ngồi mơ màng với khói thuốc anh mỉm cười:

- Chú vui không?

Chú gật đầu:

- Vui khi thấy ánh mắt sinh viên nhìn lúc chú giảng bài. Buồn vì có những điều không nói được, và đôi khi cũng nhớ nhà.

Anh cười với chú:

- Trước khi về cháu có ghé qua nhà. Thím Trinh dặn cháu nói với chú là đừng có lăng nhăng như xưa để làm buồn mọi người.

Chú chỉ mỉm cười lắc đầu:

- Thời của chú đã qua. Cháu hãy lo thân cháu đó Dũng ạ.

Anh nói nhỏ:

- Chú chưa gặp Candy nên nói thế. Cháu làm sao quên được người con gái đó một ngày để mà nghĩ ngợi vẩn vơ.

Chú chỉ cười và anh cũng lặng thinh nghĩ đến em. Người đàn bà đứng tuổi chú Duy mướn để lo cơm nước là một đầu bếp hiếm có. Lâu lắm anh mới lại được ăn một bữa cơm gia đình ấm cúng và ngon miệng. Trong bữa ăn chú Duy nói về công việc anh có thể làm, về nhà trường, về ban giám đốc, về những ưu tư, về những khó khăn mà anh có thể gặp phải nếu muốn về góp một bàn tay. Giọng chú khi sôi nổi, khi thoáng u buồn và chú kết luận rất gọn là “chỉ cần có một tấm lòng”.

Buổi tối khi chú Duy rút vào phòng chuẩn bị cho bài giảng ngày mai, anh thả bộ theo con đường dốc đi lần về thành phố. Đà Lạt vẫn còn giữ được nét yêu kiều của một thành phố nhỏ, không có xe cộ đông đúc, không có tiếng động ồn ào, và trong không khí nhạt nhoà của buổi tối anh thoáng ngửi thấy mùi thơm từ những bông hoa trong vườn các biệt thự im lìm. Không rét lắm nhưng anh cũng thấy lạnh lẽo nên ghé vào quán café Thủy Tạ bên hồ Xuân Hương. Anh thèm một ly café, như anh thèm nét môi em. Candy ơi, lúc này em đang làm gì? Mới 8 giờ sáng ở bên đó thôi, chắc em đang trên đường tới trường, em có nhảy những bước chân chim như hôm chúng mình thăm Disney Land với nhau, hay là em âm thầm cúi đầu đếm bước, nhớ tới anh, nhớ như chưa bao giờ nhớ?

Đâu đâu anh cũng thấy bóng dáng em chập chờn. ‘Yêu em biết mấy cho vừa nhớ thương’. Anh không nhớ đó là thơ hay lời nhạc của ai đó. Chỉ biết rằng lúc này nếu có em ở bên anh sẽ ôm em thật chặt, cho hai đứa bay lên trời sao, và mãi mãi ở một nơi chỉ có hai đứa chúng mình. Điên phải không em? Ừ, anh điên vì nhớ thương em. Have a nice day, my love.

Anh Dũng

o0o

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007

Cách nhau mười ngàn dặm !
Mỗi người sẽ có mỗi mảnh đời riêng .
Trong mảnh riêng của em .
Có một mảnh riêng riêng , rất riêng , nho nhỏ.
Dành cho anh …suốt đời ! (Nguyệt Thanh)

Em yêu,

Mấy câu thơ trên cũng là của nữ-sĩ Nguyệt Thanh viết về tình yêu.

Anh cũng muốn bắt chước viết cho em vài dòng:

Anh Dũng biết
Bé rất buồn
Vì mười ngàn dậm đường xa cách
Là mười ngàn nỗi nhớ thương

Anh Dũng biết
không có anh cho em bờ vai
Lúc em buồn muốn khóc
Em sẽ buồn hơn, với tiếng thở dài

Anh Dũng biết
Không có anh đón đưa em đi học
Em sẽ không nghiêng mái tóc,
Hé môi cười,

Dù cho một ngày có vui.

Ban đêm em hãy nhìn trời sao lấp lánh
Mỗi ánh sao là một niềm thương.
Và có một ngôi sao rất sáng
Là sao của chúng mình
Nên anh không thể lạc đường.

Anh cũng có một niềm riêng
Dấu trong trái tim đỏ thẫm

Là dáng em dịu hiền
Suốt một đời, để anh nói nhỏ
Yêu em.

Suốt một đời, để anh nhắc nhở
Rất yêu em.

Bé yêu của anh,

Anh Dũng không biết làm thơ, nhất là thơ tình, nên anh chỉ viết vài hàng vụng dại. Mai mốt anh về sẽ xin đền em bằng một nụ môi hôn. Em chịu không?

Anh Dũng

o0o

Đà-lạt ngày … tháng … năm 2007.

Em yêu dấu,

Quán café vào một buổi tối ngày giữa tuần nhưng vẫn khá đông. Đa số khách hàng còn rất trẻ, ngồi với nhau như một nhóm bạn bè hay như những cặp tình nhân. Anh được hướng dẫn tới một chiếc bàn nhỏ kê sát vách tường, lẻ loi nhưng không lạc lõng vì tiếng nhạc trữ tình mở vừa đủ nghe, không khí ấm cúng, và ánh đèn mờ làm mọi

người trông rất dễ thương.

Người nữ tiếp viên mặc áo dài, một hình ảnh hiếm hoi chỉ còn thấy ở những cơ quan du lịch, mỉm cười dịu dàng đứng chờ nhận order.

- Café sữa nóng, please.

Cô tiếp viên che miệng dấu nụ cười và anh ngượng ngịu vì chợt nhận ra câu nói vụng về không hợp cảnh của mình. Anh phân trần:
- Xin lỗi, tôi không cố ý …
Cô tiếp viên nghiêm trang nhưng trong ánh mắt như có gì vui thích:
- Dạ, không có chi. Chúng tôi sẽ mang lại ngay.

Bé biết không, ở đây người ta hút thuốc ở bất cứ nơi nào nên anh cũng tìm điếu thuốc đưa lên môi ngồi trầm ngâm. Anh muốn hoà nhập vào thế giới rất khác biệt ở quê nhà nhưng dù cố gắng anh hãy còn rất vụng về, nhiều lúc đến ngô nghê. Xung quanh anh mọi người hầu như rất thoải mái, họ không nhỏ nhẹ giữ gìn ở những nơi công cộng như chúng mình. Họ nhìn anh, và có lẽ họ nhận ra ‘thằng Việt kiều’!

Người nữ tiếp viên trờ lại với phin café và bình thủy nước nóng, nhẹ nhàng xếp mọi thứ trên bàn :
- Anh cần gì nữa không ạ.
Anh lắc đầu:

- Cám ơn cô.

Bất thình lình cô ta hỏi:

- Anh mới về VN lần đầu?

Anh hơi đỏ mặt gượng cười:

- Vâng, nhưng sao cô biết?

Cô ta nhoẻn miệng cười, khoe chiếc răng khểnh thật xinh:

- Vì ở đây người ta ít khi nói cám ơn.

Bỗng dưng cô ta có thoáng buồn:

- Nếu người khách nào cũng như anh thì … Loan cũng đỡ tủi thân.

Anh ngạc nhiên:

- Tôi tưởng đây là đây là một chỗ thanh lịch. Xin lỗi, phải vậy không cô Loan.

Vẻ thoáng buồn đã biến mất:

- Dạ đúng, nhưng không phải người khách nào cũng như nhau. Cũng may là Loan chỉ làm vài tối một tuần, kiếm tiền đóng học phí.

Anh mừng rỡ:

- Thế ra cô là sinh viên. Tôi cũng đang muốn tìm hiểu về sinh hoạt học đường ở đây. Nếu không có gì bất tiện mời cô ngồi cho chúng tôi hỏi thăm vài điều. Please!

Loan lại che miệng cười, ngồi xuống chiếc ghế trông đối diện với anh:

-Anh về thăm nhà?

Anh cười buồn:

- Cũng không hẳn, cô Loan ạ. Tên tôi là Dũng. Tôi tính về đây dậy

học, tuy nhiên chưa biết là mình có làm được gì ở chốn này.

Anh tóm tắt cho Loan nghe về những dự tính tương lai, về nỗi băn khoăn không biết là kiến thức của mình có giúp gì được cho quê hương, và nhất là quê hương có chấp nhận người đi xa trở về như lòng mong mỏi. Loan chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nhẹ mỉm cười. Anh trầm ngâm:

- Chú Duy tôi cũng đang dạy học ở đây. Chú nói chỉ cần có một tấm lòng, và tôi rất muốn tin như vậy.

Anh mở nắp phin café, loay hoay với bình thủy nước nóng. Loan chìa tay:

- Để Loan giúp anh.

Loan chế nước sôi, quậy tan lớp sữa đặc ở đáy tách, đẩy về phía anh:

- Anh thử xem đã vừa chưa.

Anh gật đầu :

- Cám ơn cô. Ở bên đó tôi chỉ quen với café Starbucks và chưa dùng phin café bao giờ. Có nhiều thứ ở quê nhà tôi vẫn chưa quen.

Loan mỉm cười đứng lên

- Rồi anh sẽ quen. Nhưng cũng có những cái anh không nên … Xin lỗi anh Dũng nhé. Loan phải làm việc. Hôm nào anh Dũng tới trường Loan xin tiếp chuyện anh lâu hơn.

Anh cũng đứng lên:

- Cám ơn cô Loan nhiều lắm. Vâng, mai mốt tôi theo chú Duy tôi lên thăm trường. Hy vọng là có dịp gặp lại cô.

Loan vẫy tay chào quay đi. Anh nghe một thanh niên bàn bên cạnh

huýt sáo “Ê, Loan”, nhưng Loan cúi đầu đi thẳng, như không nghe tiếng gọi.

Anh ra khỏi quán café khì trời cũng đã khá khuya. Mùa xuân Đà Lạt hương hoa cỏ nồng nàn trong không gian. Kéo cao cổ áo lạnh anh thong thả đếm bước về nhà. Mai anh sẽ theo chú Duy lên trường nói chuyện với ban giám đốc. Cảm tưởng của anh vẫn còn rất mơ hồ, anh không biết là chuyến trở về tìm hiểu quê nhà này sẽ có kết quả ra sao nhưng có một điều rất rõ ràng, đó là lúc này anh thấy rất nhớ em.

Tháng sáu năm nay, sau khi trình xong luận án anh sẽ sang NY thăm em cho thỏa lòng nhớ thương. Candy ơi, đêm đêm em hãy nhìn lên trời, vì sao sáng nhất là sao của chúng mình, là sao hộ mệnh, soi đường cho chúng mình tìm về với nhau, dù lúc này chúng mình có xa nhau mười ngàn dậm đường. Mùa hè năm nay sẽ là mùa hè rực rỡ cho chúng mình. Em có ước mơ như anh không?

Anh Dũng của Bé,
o0o

Đà Lạt ngày … tháng … 2007
Em yêu,

Em đau hả? Tội chưa! Mẹ phải đi làm, anh ở xa, em đau như vậy rồi ai săn sóc em! Ước gì anh ở cạnh em lúc này để đắp khăn ướp lạnh lên trán em cho em bớt nóng, ngồi bên em, nắm tay em cho em an tâm chìm vào giấc ngủ bình yên, và khi em ngủ say, hôn lên má em, như một thiên thần thường đến với em trong giấc mơ. Em chịu khó uống thuốc cho mau khỏi, đừng làm anh lo nghĩ nhiều trong lúc anh ở xa. Candy, em nhớ chưa?

Bé yêu, em đừng buồn vì history paper của em chỉ được grade C, và đừng quan tâm nhiều vì mẹ hay lo âu về thời thế! Anh cũng đang đi tìm kiếm ý-nghiã của cuộc đời, và đôi khi cũng có những băn khoăn như mẹ em thường ưu tư. Nhưng Bé à, anh cũng biết là chúng mình chỉ là một hạt cát trên xa mạc, nơi mà gió bão có thể đưa chúng mình đến bất cứ chân trời nào. Có những điều chúng ta không thể làm gì hơn, dù chúng ta rất muốn. Em nói mẹ đừng lo nghĩ nhiều về những vấn đề ngoài tầm tay vì băn khoăn nhiều chỉ làm chúng ta chóng hao mòn. (Mẹ muốn trẻ mãi để đi ngoài phố với em như là hai chị em, đúng không?)

Bố Ngụy anh thường nói “Nhất tướng công thành, vạn cốt khô”. Có lẽ Saddam Hussein là như vậy. Hàng vạn người đã chết cho ông ta, và dưới tay ông ta, để cho ông ta thành nhà cai trị độc tài. Ông ta chết cũng là do cái nghiệp của mình. Một cá nhân không có gì đáng kể, dù cá nhân đó là Cụ Diệm hay Hussein, trước quyền lợi của một tập đoàn hay một quốc gia. Người Mỹ bắt buộc phải có một chỗ đứng ở

Trung Đông, nắm giữ nguồn năng lượng quan trọng để không bị các quốc gia Á Rập khác như Saudi Arabia, Iran, … làm áp lực. Anh nghĩ Cộng Hoà hay Dân Chủ họ cũng chỉ bất hòa ngoài mặt, bên trong họ có những thoả hiệp ngầm cho quyền lợi của nước Mỹ. Hussein hay võ khí nguyên tử cũng chỉ là cái cớ để hành động mà thôi. Em cũng đừng buồn vì giáo sư của em không đồng ý với bài viết của em.

Sáng ngủ dậy em hãy nhìn qua cửa sổ, ngắm tuyết phủ trên cành cây, cười với nắng vàng, nghe chim hót đâu đó trên mái nhà, nghĩ tới người thân, tới bạn bè, và tới anh cho một ngày thật vui. Em còn đang trong tuổi thần tiên, đang được mẹ che chở, được bạn bè quý mến, được anh yêu thương. Em hãy giữ lấy hạnh phúc đơn sơ nhưng đằm thắm đó trong lúc này. Những lo lắng, những ưu tư rồi sẽ đến, nhưng đó là lúc có anh chia xẻ với em tất cả những vui buồn của cuộc đời.

Hoa mimosa ở đây đằm thắm lắm Bé à. Anh không biết NY có hoa này không, anh ước gì có em ở đây, để anh chụp cho em một tấm hình bên những nụ hoa vàng lẫn trong lá xanh biếc. Em sẽ cười, sẽ nghiêng mái tóc, và anh thấy em còn đằm thắm hơn mimosa! Một ngày nào đó chúng mình sẽ đi với nhau trên quê hương này, để em nép vào anh, để anh thấy trời xanh trong mắt em. Lúc này em nghe anh, uống thuốc cho mau khỏi và viết thư cho anh thường, nhớ chưa? Thương nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng.

o0o

Đà-Lạt ngày... tháng... năm 2007

Em yêu,

Chú Duy nói ‘chỉ cần có một tấm lòng’, và anh rất muốn tin như vậy, nhưng sau khi nói chuyện với những người có trách nhiệm anh thấy rằng những người trẻ như anh muốn trở về đây góp một bàn tay sẽ gặp nhiều trở ngại hơn là anh thường nghĩ.

Trở ngại chính không phải là tiền bạc vì thực ra những người tình nguyện như anh, như chú Duy không hề đòi hỏi bất cứ một điều kiện tài chánh nào. Một người bạn của anh sang Indonesia dạy học đã phải tự lo liệu tất cả từ nơi ăn chốn ở đến phương tiện di-chuyển, v.v… nhưng cô ta chấp nhận vì muốn truyền đạt kiến thức và lý tưởng của mình.

Trở ngại chính là vấn đề chuyên môn và ít nhiều liên quan tới suy tư và cách thức truyền đạt tư tưởng. Như em biết, anh học sử với hoài bão liên quan tới chủ quyền quốc gia trên biển Nam Hải. Chuyên môn của anh không thích nghi mấy tại trường đại-học dân lập này. Hai môn học 'hot' nhất là Anh-ngữ và vi-tính vì bất cứ sinh viên nào cũng cần để có thể kiếm được một việc làm xứng đáng sau khi tốt nghiệp.

Anh ngần ngừ không muốn chấp nhận làm người dạy Anh-ngữ vì thứ nhất anh không có chuyên môn về linguistics, và hơn thế nữa anh không muốn hoài bão của mình sẽ mai một. Có lẽ anh sẽ phải đi tìm một nơi khác, gặp gỡ những người có chung một chí hướng và hoài bão như mình.

Tình cờ anh gặp lại Loan và một nhóm bạn tại sân trường. Anh làm quen với nhóm người trẻ này và họ có vẻ thích thú khi biết anh mới từ Cali về. Vài người trong nhóm đang có ý định du học tại Hoa-Kỳ nên Thủy, một cô trong nhóm bạn, mời anh tham dự birthday party vào cuối tuần, và anh đã hứa là sẻ tới tham dự.

Anh thấy lớp người trẻ bên này rất là năng động, và đặt trọng tâm vào vấn đề thành đạt ở đời. Thành đạt với họ là giầu sang và quyền

thế. Có lẽ đây là một tư duy thích nghi ở một nước đang trên đà phát triển. Mọi người đều muốn thoát cảnh nghèo đói, chậm tiến, mong mỏi một đời sống thoải mái, ít lo lắng về môi sinh, về xã hội như là các nước tây phương, nơi anh và Bé đang sinh sống.

Lẽ dĩ nhiên ở đâu cũng có những điều trái ngược, và những gì anh đang tìm chắc là cũng hiện hữu ở một nơi nào đó mà anh sẽ gặp nếu cố gắng hết sức mình, và có được chút duyên, như anh đã gặp em một lần ở Cali để rồi thương nhớ em suốt đời.

Hôm nay anh nói chuyện vơ vẩn hơi nhiều, em đừng giận nghe. À, anh mới thấy người ta bày bán các bộ đồ con gái Thượng. Anh muốn mua cho em một bộ vì anh nghĩ nếu em mặc bộ đồ sơn cước này đi dạo phố ở NY thì sẽ có trăm nghìn con mắt ngưỡng mộ. Dám không? Thương nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng

o0o

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007

Bé yêu,

Hôm nay anh viết vội cho em vài hàng trước khi rời thành phố này. Anh chưa quyết định hẳn là sẽ trở về Đà-Lạt trong tương lai hay không vì như anh nói với em trong thư trước là có còn nhiều trở ngại phải vượt qua trước khi những người trẻ như anh có thể về đây góp một bàn tay.

Còn hơn tuần nữa mới phải trở lại Hoa-Kỳ nên anh sẽ đi từ đây ra Hà-Nội bằng đường bộ, như anh 'Tây Ba Lô' Nick mà anh gặp ở Sài Gòn. Anh sẽ ngừng lại tại các thành-phố lớn như Nha Trang, Đà Nẵng, Huế, Quảng Trị trrước khi tới Hà-Nội để trở về California.

Sẽ có nhiều phong cảnh cho anh ngắm nhìn, sẽ có nhiều cảnh đời cho anh quan sát, học hỏi, và chắc chắn sẽ có những nơi anh sẽ đi qua để rồi nhớ thương một đời, như rừng thông Đà Lạt cạnh ngôi nhà của họ Trần Đình.

Ước gì có em ở đây để chúng mình dắt tay nhau đi trên con đường mòn ven rừng. Em sinh ra ở đất nước người, nên có lẽ em chỉ biết đến VN như một địa danh, có chút cảm tình vì nguồn gốc chứ chưa chắc là đã thiết tha. Còn anh, dù đã sống ở bên Mỹ nhiều hơn là thời gian anh sống ở VN, mà sao anh vẫn thấy gắn bó với quê hương này. Anh biết có nhiều điều anh sẽ phải chấp nhận dù không hài lòng, và chắc đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mấy hôm nay cơn sốt của em đã lui chưa? Mong em được bình yên, sớm trở lại trường, tung tăng bước chân chim, thủ thỉ với bạn bè (về anh), và trước khi đi ngủ chắp tay cầu nguyện cho chúng mình. Người ta nói xa nhau thì tình sẽ phôi pha, out of sight out of mind, nhưng với anh thì càng xa cách nỗi nhớ càng đậm đà. Mùa hè rực rỡ sắp đến với chúng mình, thay mùa đông giá buốt, để em yêu đời hơn, và để anh yêu em hơn.

Chỉ vài ngày nữa là anh về tới Cali. Anh sẽ gọi cho em ngay khi về tới nơi. Nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng

o0o

California ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Hôm qua anh về tới nơi, ôm điện thoại gọi em liền, nghe em nói “Bé nhớ anh” gần như khóc, khiến anh thật bồi hồi. Bé biết anh còn mệt sau chuyến bay dài nên không cho anh nói nhiều, bắt anh đi ngủ để

mai còn đi làm. Em yên lòng vì anh đã trở về bình yên, anh vui mừng nghe tiếng em sau gần 30 ngày xa cách, dù rằng chưa gặp được nhau nhưng chúng mình vẫn có nhau. Ít ra thì bây giờ chúng mình có thể gọi nhau bất cứ lúc nào, có thể thủ thỉ những lời thương nhớ mà không cần ngồi trước computer chờ email. Anh không phải viết cho em thường nữa, chỉ khi nào biết em đang có lớp mà anh chợt nhớ tới em thì anh sẽ ghi vội vài hàng, em chịu không?

Anh suy nghĩ thật nhiều sau chuyến thăm VN vừa qua. Như em biết anh rất là thiết tha với quê nhà, yêu từng nẻo đường VN, nhưng có lẽ lúc này anh chưa đóng góp gì được như chú Duy hằng mong. Chú Duy đã làm xong bổn phận với gia đình, đã đạt được một vài mục tiêu của đời sống nên có thể về vui với những ngày tháng êm đềm ở bên đó, đóng góp ít nhiều cho tuổi trẻ, và không thắc mắc gì với những chuyện quanh mình. Anh chỉ mong chú có đầy đủ sức khoẻ và luôn luôn yêu đời.

Anh không có được những điều kiện như chú Duy. Môn học nhân văn của anh không thích nghi với đời sống VN lúc này như môn khoa học thực dụng của chú. Anh còn thắc mắc về lý tưởng và hoài bão mà anh biết là không thể nào thực hiện được ở một môi trường như nơi chú Duy đang dạy học. Nhưng lý do chính đáng nhất là … em.

Anh mồ côi từ khi còn thơ dại, và dù được chú Duy, được bố Ngụy

thương yêu nâng đỡ, nhưng anh vẫn thiếu một tình thương cho đến khi anh gặp em. Anh biết rằng chúng mình sẽ không thể nào sống xa nhau. Em mới vào đại học, không thể nào theo anh đến góc biển chân trời, mà anh bỏ em lại sao đành. Thôi thì anh hãy gác lại những chuyện xa xôi, về sống gần em, vun sới tình yêu của chúng mình, đợi đến một ngày nào thích hợp cả hai đứa chúng mình sẽ cùng cất cánh tung bay, sống đời chúng mình thấy thích nghi, em nghĩ sao? Hơn thế nữa, anh biết là VN đang trên đà thay đổi, có lẽ vài năm nữa sự đóng góp của chúng mình sẽ dễ dàng và hữu hiệu hơn.

Mai anh mới trở lại trường gặp giáo sư đỡ đầu đề chuẩn bị cho ngày bảo vệ luận án. Xa trường ít lâu anh cũng đã thấy nhớ, dù rằng không nhớ như là nhớ em. Bây giờ thì anh chỉ mong tới mùa hè để sang NY gặp em. Chúng mình sẽ đi với nhau tới chỗ em để dành riêng cho chúng mình, sẽ tung tăng suốt mùa hè, và suốt đời bên nhau, em có mong như thế không? Yêu em tới dại khờ.

Anh Dũng

Chúc Thư Tình Yêu

*(<u>Lời người viết</u>: Bài viết rất ngắn nầy nguyên có tên là **'Tình Sông Nghĩa Biển'** nhưng tựa đề đó trùng với tên một truyện ngắn của nhà văn Phan Lạc Tiếp, một người bạn của chúng tôi, nên tên bài viết nầy được đổi thành **'Chúc Thư Tình Yêu'** để tránh ngộ nhận.)*

Tôi viết những dòng nầy cho bạn bè để chia sẻ một nỗi niềm, cho con tôi và cho H. như một lời trần tình, và cho chính tôi như một lời trăn trối.

Cũng như tôi, đa số các bạn đã từng trải qua những ngày tù đày đói khổ trên cao-nguyên hay núi rừng Bắc Việt. Nhưng những đau đớn thể xác đó không thể so-sánh được với niềm thống khổ mà tôi đã trải qua. Một năm sau ngày tôi bị cưỡng bách học tập cải tạo, nhà tôi mang đứa con chưa đầy năm tuổi vượt biên. Vợ con tôi được một tàu Hòa Lan cứu vớt và định cư tại xứ tự do nầy. Mười bốn năm tù đày là mười bốn năm hy-vọng, vì qua em gái tôi, tôi được biết rằng vợ con tôi đã có một đời sống yên lành.

Ngày tôi trở về thành phố cũng là ngày xót xa nhất cuộc đời, còn hơn cả lúc tôi lên xe đi cải tạo. Em gái tôi ngập ngừng cho tôi biết là vợ tôi đã sống chung với một người khác. Những lá thư cuối cùng H. viết về, em tôi đã giấu kín vì sợ rằng tôi không chịu được thêm niềm đau tinh thần trong lúc tù đày.

"*Trăm nghìn lạy anh, xin anh tha thứ và quên đi người đàn bà không xứng đáng* … ".

Tôi vò nát lá thư, đau và tủi, nhưng không có nước mắt để khóc cho mình, cho đời!

Nhưng niềm đau nào rồi cũng nguôi ngoai. Tôi vẫn còn đứa con mà 15 năm tôi chưa gặp mặt. Tôi viết thư cho người vợ cũ, chúc H. hạnh phúc và cám ơn H. đã thay tôi nuôi nấng con nên người.

Năm 1991, sau khi đã định cư ở Hoa-Kỳ, tôi lại nhận được thư H. . H. nhắc tới tình yêu đầu đời, êm như dòng sông nhỏ nơi quê nàng, và xin gặp tôi một lần: "*Một lần với anh, rồi để tùy anh, em bao giờ cũng như dòng sông cũ*".

Lòng tôi chùng xuống và tôi háo hức mong ngày tái ngộ như thủa mới yêu nhau. Mùa hè năm ấy, H. gọi tôi từ một góc phố, hỏi đường đến căn phòng trọ tôi chia sẻ với người bạn cùng cảnh ngộ. Tôi run-rẩy chải lại mái tóc đã điểm sương để đón H. và thấy mình lúng túng như thủa hai mươi, khi mới biết yêu lần đầu.

Đêm đó H. kể với tôi nỗi cô đơn và thống khổ vô-tận của người đàn bà với đứa con nhỏ trên xứ lạ. Từ con sông hiền-hòa, dòng đời đã đưa H. ra biển, và X., một sinh viên du-học, thông dịch viên trong phái đoàn cứu trợ, là cái phao cho H. bám víu, chịu ơn nghĩa, nuôi con và nuôi chồng trong tù.

"Chúng mình sống với nhau được mấy năm, anh thường đi xa, và cuối cùng đi biền biệt, không biết ngày về. Em lúc nào cũng thương nhớ anh, Nhưng X. cho em và con đời sống. Hơn 10 năm nay X. quanh quẩn bên em, tha-thiết và dịu dàng, đưa con đến trường ngày bé dại, đón em những chiều mưa, và hôm qua cặm cụi xếp quần áo cho em sang thăm anh. Đưa em ra phi-trường, X. không nói, chỉ cầm tay, nhưng ánh mắt có trăm điều gửi gắm. Trăm nghìn lạy anh, anh quyết-định sao em cũng chịu. Em không thể nào trọn cả nghĩa lẫn tình."

Tôi ứa nước mắt vì bồi hồi. Trong tù, tôi đau khổ, nhưng tôi không bao giờ cô đơn. Tôi có bạn bè xung quanh, có cái điếu cày và những cơn say choáng váng đủ để lãng quên đời. Tôi đã may mắn hơn vợ tôi nhiều mà tôi không biết. Lúc đó tôi mới thấy thương nàng, và thương cả X.. Tình yêu của chúng tôi như dòng sông, nhưng X. tới với H. bằng tấm lòng của biển.

"*Em nên về bên đó. Con đã trưởng thành và anh cũng đã yên phận. X. cần có em hơn là anh. Cho anh gửi lời cám-ơn*."

H. khóc, nhưng trong niềm đau như có cái gì rất an-ủi.

Mùa đông năm ấy con gái tôi cũng qua thăm. Cháu hầu như không nói được tiếng Việt mà tiếng Anh của tôi lúc đó còn rất kém. Người bạn giúp đỡ mỗi lần cha con tôi lúng túng. Tôi tuy nói rất ít nhưng cháu Âu Cơ hình như hiểu rất nhiều. Cháu gọi Bố rất rõ ràng, và trước khi trở về Hòa Lan, cháu mua một chậu hoa hồng, trồng ở đầu hè: "*So you know that I m around, and that I love you*".

Tâm hồn tôi bây giờ rất bình yên. Lâu lâu tôi lên chùa Từ Sơn nói chuyện thiền với thầy Đức. Một mai tôi ra đi, xin các bạn hỏa táng tôi và rắc tro ngoài biển. Gió sẽ đưa tôi về bên kia đại-dương:

Tro tàn theo dấu cố hương
Hồn theo ngọn sóng về đường biển xưa.

Như các bạn đã biết, quê tôi ở ven sông Hồng. Lúc đó tôi thật sự vẹn cả Tình Sông Nghĩa Biển'.

**

Phụ chú: Nhân vật chính trong câu chuyện nầy, anh Đ.V.M., đã qua đời năm 2006 tại California. Anh yêu cầu được hoả táng và mang tro tàn về quê hương, an táng cạnh mộ phần cha mẹ, thay vì trải ngoài biển như anh ước mong trước đây. Bạn bè đã làm tất cả những gì anh trăn trối, và người vợ cũ cũng từ Âu Châu sang để tang anh.

Ngày đưa hình Đ.V.M. lên chùa cho anh nghe kinh kệ chúng tôi cũng viết thêm vài hàng để tưởng nhớ anh:

Bạn thân,
Chúng mình tuổi trung bình cũng đã 60. Ra đi chỉ là vấn đề thời gian mà sao mỗi khi có đứa lìa đàn những người còn lại vẫn thấy thật là xót xa. Lần cuối cùng vào thăm bạn khi bạn còn tỉnh táo, bạn cười cười "… Bác sĩ nói tớ còn chừng 2 ngày nữa là hôn mê …". Bạn nhắn nhủ bạn bè chuẩn bị cho bạn những giây phút cuối đời. Giọng bạn thản nhiên như kể chuyện "Đi gặp tụi thằng Đơn, thằng Lang và thằng Lộc. Đủ 4 chân mạ-chược, tha hồ vui. Mà nhớ phủ cho tớ lá cờ…"
Kim bỏ ra hành lang chùi nước mắt. Tôi cầm tay bạn ngậm ngùi. Ngày đó, khi mà chúng mình còn 'mắt sáng môi tươi', tôi từ biển Bắc về thăm bạn ở Đà Nẵng, bạn say mèm, ngồi khóc hu hu "Thông Sứt vừa tử trận đêm qua. Tiêu-Phong cũng mới chết ngoài Nhạn Môn Quan. Buồn quá."

"Cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi". Chúng mình như thế đã là muộn. Từ từ rồi anh em mình sẽ lại gặp nhau. Vài hàng trong góc riêng nầy viết cho bạn, dù bạn đang phiêu du hay ngồi xoa mạ chược trên trời.
Thân.

Trần Quang Thiệu
June 2006

Chuyện Tình Tô và Chén

Phần Một

(Thân tặng các bạn trong 'Trò Chơi Mới', và cám ơn các bạn đã cho tôi cơ hội viết chuyện tình ấm ớ nhưng dễ thương này. Trần Quang Thiệu)

Diễm ngồi coi TV nhưng đầu óc cứ suy nghĩ vẩn vơ. Từ ngày gặp khó khăn trong công việc làm Diễm đã treo bảng bán nhà, và có ý định tìm thuê một studio nhỏ cho đỡ tốn kém nhưng không ngờ Tô Phù Dung đến coi nhà lại thuyết phục Diễm cho cô ta thuê một phòng. Diễm thấy cho thuê phòng cũng cũng là một giải pháp tốt vì thực tình Diễm cũng không muốn dời bỏ căn nhà nhỏ thân yêu ở vùng Fountain Valley nhiều kỷ niệm này. Nàng ở trên lầu, dưới nhà còn hai phòng trống nên Diễm không cảm thấy mất tự do cho lắm. Hơn thế nữa từ ngày Phù-Dung vào ở chung Diễm có thêm người bạn nên cũng cảm thấy bớt cô đơn, bớt nhớ thương người chồng chưa cưới lạc mất trên đường tìm tự do. Phù Dung là free lance writer viết cho tờ báo Orange County Register nên đời sống rất thầm lặng và ngăn nắp, không gây phiền hà cho bất cứ ai.

Điện thoại reo vang trong lúc Diễm còn đang thả hồn mơ mộng. Nàng nhấc máy:

- Allo

- Ồ, nghe Allo tôi chắc là đang nói chuyện với đồng hương. Xin lỗi cho tôi gặp chủ nhà.

- Tôi nghe đây.

- Tôi thấy bảng Room For Rent nên điện thoại hỏi thăm.

- Dạ, chúng tôi có phòng trống cho mướn.

Giọng người đàn ông reo lên:

- Ồ thế thì tốt quá. Tôi rất thích khu vực này, và tôi chỉ cần một phòng cho chính tôi.

Diễm ngần ngừ:

- Chúng tôi chỉ muốn cho phụ nữ độc thân mướn.

Có tiếng cười nhẹ trong điện thoại:

- Sao lại có sự kỳ thị như thế? Với lại tôi … hiền khô, cũng như con gái vậy thôi!

Diễm bật cười, một ý nghĩ thoáng đến trong đầu "Anh con trai nào chẳng nói mình hiền. Tuy nhiên, why not! Có người đàn ông trong căn nhà vắng vẻ nhiều khi cũng đỡ sợ, vả lại có Tô Phù Dung ở chung, và nếu văn đúng là người thì cô này cũng 'tay chơi' lắm, không sợ anh đàn ông nào 'bắt nạt' đâu". Giọng Diễm bớt lạnh lùng:

- Anh nói qua về mình một chút được không?

- Được chứ, tôi tên Dũng, gần 30 tuổi, độc thân, ban ngày đi học, ban đêm chơi nhạc cho một phòng trà. Tôi tìm một chỗ yên tịnh để ngủ chứ thực ra không ở nhà bao nhiêu và không nấu nướng lỉnh kỉnh. Ông bà sẽ thấy tôi là người thuê nhà dễ chịu nhất.

Diễm tỏ vẻ ngại ngùng:

- Anh là nghệ sĩ, như vậy thu nhập bấp bênh lắm. Nói thật với anh, chúng tôi cũng đang ở trong tình trạng tài chánh khó khăn, cho thuê nhà để có lợi tức đều đặn là điều rất quan trọng cho chúng tôi.

Dũng nói nhanh trong điện thoại:

- Tôi sẽ trả tiền nhà đều đặn, và trả trước hàng tháng. Ngoài việc chơi nhạc cho phòng trà, tôi còn là grader tại trường, thay giáo sư chấm bài cho học trò mới nên cũng được trả tiền đủ sống.
- Anh đang học trường nào? Còn bao lâu nữa ra trường?
- UCI. Còn … lâu lắm mới ra trường. Tôi đã xong BS, hiện còn đang tiếp tục post-graduate. Ông bà thấy sao?

Diễm cười:

- Chỉ có … Ms. thôi chứ không có ông bà nào cả. Anh Dũng tới coi nhà và cho Diễm tìm hiểu thêm một chút được không?

Dũng nói như reo:

- Oh, thanks. Hiện Dũng đang đậu xe bên kia đường. Dũng sẽ tới ngay. Cám ơn … Ms. nhé.

Diễm buông điện thoại, tần ngần đưa tay vuốt mái tóc dài:

- Không biết nên hay là không nên. Để nói chuyện thêm tìm hiểu xem cái ‘cậu’ sinh viên này ra sao rồi quyết định.

Nàng gõ cửa phòng Phù-Dung:

- Này ‘bà’, cho tôi nhờ một tí!

Phù-Dung mở cửa, nhướng mắt nhìn Diễm:

- ‘Moi’? Cần đấm bóp cho ‘thư giãn’ hả?

Diễm lườm Phù-Dung:

- Lúc nào cũng nghĩ … bậy. Có anh sinh viên muốn thuê phòng. Tôi với bà ‘phỏng vấn’ anh ta xem có được không.
- Cứ đẹp trai là được!

- Cái bà này, người ta nói chuyện đứng đắn mà.

Phù-Dung cười giả lả:

- Đùa một tí thôi. Yên chí để ta quay hắn như quay dế.

Diễm chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng chuông. Nàng nháy mắt ra hiệu và đẩy nhẹ Phù-Dung ra phòng khách ngồi chờ.

**

Dũng gật đầu chào Diễm, vừa nói vừa cười:

- Nghe tiếng chị trong điện thoại tưởng như … không ngờ chị còn trẻ quá. Chị bằng lòng cho Dũng gọi chị là chị Diễm nhé.

Diễm gật đầu, mỉm cười, chỉ chiếc ghế cạnh Phù-Dung:

- Mời anh ngồi. Anh Dũng, Phù-Dung cũng là 'khách trọ'. Anh và Phù-Dung làm quen với nhau nhé! Để Diễm đi rót nước.

Phù-Dung nhìn Dũng đăm đăm:

- Xin lỗi anh nhé, có thể chúng mình sẽ sống chung dưới cùng mái nhà như bạn nên Phù-Dung xin hỏi thẳng, anh Dũng có references không?

Dũng cười nhẹ:

- Dũng là 'con bà Phước', mồ côi sớm, ở với chú. Năm 91 chú sang Mỹ theo diện HO. Khi đó Dũng mới 12 tuổi nên được đi theo. Chú Dũng hiện ở cư ngụ trên miền Bắc Cali. Xong trung học Dũng được học bổng theo học UCI, và từ đó tới giờ Dũng vẫn sống quanh đây. Các chị cũng có thể gọi giáo-sư đỡ đầu của Dũng hoặc ông chủ vũ trường R. để check references.

Phù-Dung lặng lẽ lắng nghe và quan sát Dũng. Khuôn mặt Dũng

trắng xanh, mái tóc dài phủ kín gáy, miệng lúc nào cũng như mỉm cười và lâu lâu lại đưa tay sửa lại cặp kính trắng trên sống mũi. Chiếc áo chemise mầu café sữa được bỏ gọn ghẽ trong quần nhưng chiếc quần jean đã quá cũ, đầu gối đã sờn rách và hình như … 10 năm chưa giặt! "Đúng là một nghệ sĩ", Phù Dung nghĩ thầm, "thoáng nhìn giống như là T.C.S., nhưng tươi vui và hoạt bát hơn nhiều".

Diễm cũng đã trở lại. Nàng đặt tách nước trà trên bàn trước mặt Dũng:

- Mời anh.

Phù-Dung hắng giọng:

- Chúng tôi rất cần sự yên tĩnh nên xin hỏi thẳng, anh Dũng có nhiều bạn không, và nhất là có bạn gái chưa?

Dũng bật cười:

- Bạn thì Dũng nhiều lắm, nhưng chỉ gặp nhau ở trên trường, hoặc ở một chỗ nào đó chứ không đưa nhau về nhà.

Ngừng một chút Dũng nhìn vào mắt Phù-Dung:

- Bạn gái theo đúng nghĩa thì Dũng chưa có. Chắc sau này phải nhờ chị Phù-Dung giúp một tay.

Phù Dung nhướng mắt:

- Hả?

Dũng tủm tỉm cười:

- Chị có em hoặc cháu nào giới thiệu cho Dũng. Chỉ cần đẹp bằng … một nửa chị thôi!

Phù-Dung đỏ mặt, ngập ngừng:

- Dũng … lém lỉnh quá nên con gái họ sợ không giám …

Nàng bỏ lửng câu nói, nâng tách nước trà lên môi, cúi mặt tránh cặp

mắt long lanh của người con trai mới quen. Diễm chen vào:

- Anh Dũng có muốn hỏi gì không?

Dủng cười:

- Các chị ở một mình có sợ … ma không?

Diễm cười nhẹ:

- Hơi sợ. Nhưng bây giờ có Dũng nữa thì không ma nào giám tới.

Dũng reo lên:

- Như vậy là chị bằng lòng cho Dũng mướn phòng?

Diễm gật đầu:

- Bao giờ Dũng muốn dọn vào?

Dũng nhìn Diễm như biết ơn:

- Cám ơn chị, và chị Phù-Dung nữa. Cuối tuần Dũng dọn vào.

Phù-Dung như đã lấy lại bình tĩnh:

- Quyền chủ nhà chứ Phù-Dung đâu có … ăn thua gì.

Diễm đùa:

- Ăn thua nhiều lắm chứ. Nếu không có Phù-Dung thì chắc gì ‘ai đó’ muốn mướn phòng!

Dũng biết đã đến lúc cáo từ ra về. Diễm tiễn Dũng ra tới cửa, khi quay vào Diễm vẫn thấy Phù-Dung ngồi trầm ngâm ôm chiếc gối trong lòng. Nàng ngồi xuống cạnh Phù-Dung:

- ‘Thằng bé’ được đấy chứ.

Phù-Dung ngước mắt nhìn, và chợt mỉm cười:

- Cũng chẳng ‘bé’ lắm đâu …

**

Trích nhật ký của Dũng.

Ngày … tháng … 2006

Thế là mình đã dọn vào nhà nay được mấy tháng rồi. Mấy tháng êm đềm cho mình quên bớt phiền muộn từ ngày Mỹ Phương, người bạn đồng nghiệp mà một thời cũng là người yêu, bỏ mình ra đi.

Chị Diễm thì lúc nào cũng hiền dịu, dễ dàng thông cảm và cũng coi mình như em. Đôi khi còn gọi mình ra ăn chung những khi chị nấu mấy món đặc biệt làm mình cứ suýt xoa, ước gì chị là chị ruột của mình để mình được chị săn sóc suốt đời. Hình như chị có nỗi buồn nên nhiều lúc thấy chị đăm chiêu. Mình không biết nhiều về quá khứ của chị, và cũng không dám tò mò hỏi han.

Tô Phù Dung hơi khó hiểu, hình như chỉ cỡ tuổi mình nhưng mặt coi còn 'măng sữa' lắm. Nghe nói hình như là con nhà giầu, lái xe mới láng cóng, nhưng giận ông bố không hiểu được nếp sống mới nên nhất định tự lập, moved-out, dù rằng bà mẹ khóc hết nước mắt. Mình không hiểu được Dung, có lúc nàng thật dễ thương nhưng có lúc như 'bà già giết giặc', khó tính như 'bà cô bên chồng'. Nhớ hôm mình mặc short ra khỏi phòng, gặp Phù-Dung trong hành lang, Dung nhướng mắt chỉ tay vô phòng làm mình quê một cục!

Thế nhưng nhiều lúc Phù-Dung cũng dễ thương, ngâm thơ nho nhỏ và cười với mình. Đôi khi còn yêu cầu mình đệm guitar cho Dung và chị Diễm hát nữa. Những lúc ấy mình thấy căn nhà như một gia-đình

êm ấm, và mọi người thật đáng yêu. Nhớ lại mẩu đối thoại với Dung hôm qua khi gặp nhau ngoài vườn sau nhà:

- Dũng với Phù-Dung có họ đấy Dung biết không?
- Xí, họ 'Hồng Bàng'!
- Thật mà, tên hai đứa mình viết không có dấu, giống nhau y chang!
- Biết rồi, so what?
- Giống cả họ nửa!
- Giống ở chỗ nào?
- Dung họ 'Tô', còn Dũng họ 'Chén'!
- Hả?
- Họ Trần nguyên gốc từ bên Tàu. Mình viết là Trần, bính âm của Tàu viết là 'Chén'. Tô với Chén như vậy chả cùng họ là gì!
- Hi hi, Dũng … ba xạo!
- Không chịu hả? OK, như vậy thì khác họ, nhưng mà này, "người dưng khác họ, chẳng nọ thì kia …'. Dung nghĩ sao?
- Dung nghĩ là Dũng … cà-chớn!

Mình biết đó chỉ là câu chuyện nói đùa nhưng sao nhìn ánh mắt luống cuống và nghe giọng mắng mỏ dịu dàng mình cũng thấy trong lòng êm ái. Nói thật, một ngày không thấy 'bà chằng' này mình cũng thấy bâng khuâng, thế nhưng biết ra sao ngày sau. Cuộc tình với Mỹ Phương còn để lại dấu ấn trong lòng, và đôi khi mình cũng không biết là mình đã quên hẳn Phương chưa

**

Buổi sáng nào Dũng cũng thấy người đàn bà còn trẻ đó dìu đúa con tập đi trước nhà hàng xóm sát bên. Chị Diễm nói bà ta tên là Hằng và người chồng tên Biêu. Đứa con trai còn ít tuổi hơn Dũng, không may bị thương trong một tai nạn xe cộ và còn đang trong thời kỳ physical therapy. Dũng không thể nào không chú ý đến người đàn bà đẹp ấy. Không phải chỉ vì sắc đẹp mà còn có cái gì rất là thân quen mà mãi sau này Dũng mới nghĩ ra. Hôm qua khi đang ngồi chơi guitar vơí Phù Dung trong phòng khách, qua khung cửa sổ thoáng thấy Hằng dẫn con ngoài đường Dũng đã ngừng tiếng đàn nhìn ra ngoài làm Phù-Dung nổi giận, bỏ vào phòng, rập mạnh cửa.

Sáng nay gặp nhau ngoài vườn sau nhà Dung không thèm nhìn tới Dũng. Dũng cố làm lành:

- Dung còn 'xì nẹt' Dũng không?
- Hổng thèm! – Dung hầu như hét lên - Dũng quê một cục, Dũng ba xạo, Dũng cà chớn, Dũng … Dũng … Dũng … Dũng qua nhà 'người ta' mà đàn đi!
- Thôi mà!

Dũng thở dài cúi đầu nói tiếp:

- Dũng … mến bà Hằng có lẽ vì Dũng nhớ mẹ, nhớ những ngày còn bé được mẹ dắt qua đường. Ước gì Dũng còn mẹ để được mẹ nâng đỡ những khi Dũng vấp ngã ở đời! Dung có gia đình sao Dung đành bỏ đi? Trái lại, Dũng chỉ ước mơ mình có nơi để về.

Phù-Dung ngước mắt nhìn Dũng. Người con trai hình như đang xúc động, mái tóc dài che gần hết vừng trán rộng, mắt nhìn xa xôi như

tìm kiếm những hình ảnh xa vời. Lòng Phù-Dung bổng nhiên chùng xuống:

- Mẹ Dũng ngày xưa chắc đẹp lắm phải không?

Dũng gật đầu, mắt long lanh như có nước:

- Như một bà tiên.

Phù-Dung e dè:

- Có giống bà … Hằng không?

Dũng bật cười:

- Không nói chuyện đó nữa! Tối nay thứ Bẩy Dũng chơi nhạc ở R., có ca sĩ Thu-Phương hát nữa, Dung tới nghe nhé. Dũng mời.

Phù-Dung ngần ngừ:

- Có mời chị Diễm không?
- OK. Dũng sẽ mời cả chị Diễm nữa. Hôm nay Dũng chơi Saxophone!

Phù-Dung ngạc nhiên:

- Tưởng Dũng chỉ chơi guitar.

Dũng cười:

- Thường thì Dũng chơi guitar điện, hoặc piano cho ban nhạc, nhưng tối nay Dũng đặc biệt chơi Saxo.

Giơ hai tay làm điệu như đang thổi kèn Dũng khoe:

- Dũng thổi Saxo cũng tới lắm. Bạn bè từng khen là “Kèn tây chàng ‘bú’ một hơi. Clinton cũng chỉ thế thôi là cùng.”

Phù Dung nhăn mặt bật cười:

- Dũng chỉ đứng đắn được một phút là lại … cà chớn như thường! Nói gì mà nghe … hãi quá
- Thì cũng ‘đồng bóng’ như Dung vậy. Khi thì dễ thương, khi thì như …

Dung nhướng mắt:

- Như gì?
- Hì hì, không nói nữa!
- Dũng … Cà Chua! Bao giờ mình đi, mà đi chung hay là đi xe riêng?

Dũng yên lặng nhìn Dung. Người con gái nét mặt hân hoan, mắt mở lớn mắt nhìn như chờ đợi. Dũng thấy lòng mình chợt ấm áp, chàng dịu dàng:

- Đi chung. Mà lần này Dung ngồi băng trên với Dũng nhé. Lần trước chở hai ‘bà’ đi chợ, ai cũng tránh ngồi trên với Dũng, làm Dũng cứ như tài xế riêng của hai ‘bà’ không bằng.

Ngừng một chút Dũng tủm tỉm cười:

- Nếu chỉ có mình Dung thôi thì Dũng tình nguyện làm tài xế riêng cho Dung, chở Dung đến góc biển chân trời!

Phù Dung thấy má mình nóng bừng:

- ‘Ông’ đừng có xạo. Định hát ‘cải lương’ nữa sao?

Bổng nhiên nàng trở nên lúng túng, đưa tay vuốt tóc:
- Dung phải đi làm đầu. Tối nay gặp lại Dũng nghe.

Dũng yên lặng nhìn Phù-Dung quay vào. Sáng thứ Bảy vườn sau nhà đầy nắng. Không gian im vắng, gió chỉ như vuốt ve da thịt người. Dũng gắn điếu thuốc lên môi và châm lửa:
- Chị Diễm thấy thế nào cũng lại la mình. Mà ăn thua gì. “Có bao nhiêu năm cuộc đời …”

Từ ngày dọn vào ‘share phòng’ với chị Diễm, với Phù Dung, Dũng thấy cuộc đời như đang chuyển hướng. Mối tình buồn với Mỹ Phương đã đi vào quên lãng, gặp nhau trong phòng trà cũng ‘lạ nét môi cười’.

Lần đầu gặp Hằng dìu Tim tập tễnh trên lối đi trước nhà Dũng đã ngất ngây. Người đàn bà đó như trái cây chín mùi, và đôi mắt đó, đôi mắt đang trìu mến nhìn đứa con, thiết tha như là mắt mẹ Dũng ngày xưa. Dũng muốn ôm thân hình đó vào lòng, muốn được ngũ yên trong vòng tay, muốn mình tan trong đôi mắt đam mê. Nhưng Dũng biết chuyện đó có lẽ chỉ xảy ra trong giấc mơ. Ôi, những giấc mơ ngọt ngào mà chúng ta đi tìm kiếm suốt một đời. Dũng đã quyên mối tình không tưởng đó, vả lại còn có Phù-Dung.

Thật ra thì ngay từ hôm đầu gặp gỡ Dũng đã để ý đến nàng, dù chỉ thoáng qua, nhưng từ ngày sống chung dưới một mái nhà trọ Dũng

dần dần thấy mình như lạc vào mê cung. Phù-Dung chỉ cỡ tuổi Dũng, nhưng khuôn mặt Dung trong sáng như cô sinh viên chưa ra khỏi mái trường, hiền dịu như ‘con mèo ngái ngủ trên tay anh’, nhưng đôi khì Dung khó hiểu và ngang ngược như một tiểu thư con nhà giầu coi trời bằng vung.

Sự trái ngược đó đã lôi cuốn Dũng, trước tiên vì tò mò tìm hiểu nhưng dần dần như một đam mê. Ngày nào không chọc cho Phù-Dung cằn nhằn mắng mỏ, không thấy ánh mắt luống cuống hờn dỗi là Dũng thấy bâng khuâng nhớ nhung. Tình yêu ư? Dũng cũng chưa rõ lòng mình, chỉ biết rằng những hôm về khuya, thấy ánh đèn còn sáng trong phòng Phù-Dung là Dũng chợt thấy vui!

Có tiếng Diễm làm Dũng giật mình:

- Hút ít thôi không cháy phổi đó Dũng. Mơ màng gì đó?

Dũng tròn miệng thở môt vòng khói trắng:

- Nghĩ tới một người chị Diễm ạ.

Và chợt mỉm cười hát nho nhỏ:

- “Ta lần mò leo mãi.
Chưa qua được vách sầu.
Ta tìm một tiếng yêu.
Thấy toàn là sầu đau..." (V.T.A).

Chuyện Tình Tô và Chén

Phần Hai

Những ngày cuối năm trời Nam Cali se lạnh, Dũng lôi chiếc sport coat lâu ngày bỏ quên ra mặc. Đứng nhìn mình trong gương bỗng nhiên Dũng mỉm cười "Trông mình đứng đắn hẳn ra. Phù Dung hết dám chê mình cà chớn …". Bỗng dưng Dũng có cảm giác hồi hộp, y như xưa, lần đầu tiên mặc lễ phục, đưa cô bạn cùng lớp đi dự junior prom! Chàng tặc lưỡi, khép cửa phòng mình và rụt rè gõ nhẹ cửa phòng Phù-Dung. Cánh cửa mở hé như thể là Dung đã đợi chờ từ lâu.

Dung ngó Dũng, đưa tay bụm miệng cười:

- Thưa ông hỏi ai ạ. Ồ xin lỗi, Dũng đấy hả!

Dũng đỏ mặt, nhìn Dung nhăn nhó:

- Bộ coi lạ lắm sao?

Dung chỉ cười cười không nói. Chợt Dũng thấy Phù Dung cũng có vẻ khác lạ, mái tóc mới uốn lại gọn gàng và một chút son hồng làm Dung trông đàm thắm hơn ngày thường. Dũng lấy lại bình tĩnh, hít một hơi dài:

- Thưa bà, xe và tài xế đã sẵn sàng!

Dung lườm:

- Lại sắp dở trò! Kêu chị Diễm chưa?
- Rồi. Mời chị hồi chiều, chị nói nhức đầu, và xin lỗi.
- Thật không? Dũng ba xạo, Dũng Cà Chua, Dũng …

Dũng đưa tay bịt miệng Phù-Dung:

- Dũng nói thật! Mình đi kẻo muộn. Khi về sẽ vào thăm chị Diễm, nếu chúng mình … còn biết đường tìm về.

Dung gở nhẹ bàn tay Dũng. Giọng nàng như hờn dỗi:

- Một ngày Dũng không … nói rỡn Dũng không chịu được hay sao?

Dũng không trả lời, chỉ mỉm cười nắm tay kéo Phù-Dung ra khỏi phòng. Cái lạnh làm Dung rùng mình. Nàng ngước nhìn Dũng nói nhỏ:

- Năm nay trời lạnh hơn năm ngoái. Dũng đi làm về khuya, cẩn thận không đau đó!

Lâu lắm Dũng mới lại được nghe một giọng nói ngọt ngào, lo lắng cho mình. Chàng cố dấu xúc động:

- Dũng khoẻ như voi! Với lại Dũng đâu có về khuya lắm. Hôm nào cũng thấy đèn còn sáng trong phòng Dung.

Phù Dung yên lặng đi sát vào Dũng hơn, như muốn chia nhau chút hơi ấm của hai người. Chiếc xe cũ kỹ của Dũng bừa bãi những sách vở, báo chí và CD nhạc. Dũng dọn dẹp ghế ngồi cho Dung, chàng phân trần:

- Ngó vậy chứ con ngựa già này chưa trở chứng bao giờ. Nếu có chuyện gì hôm nay là tại …Dung đấy!

Dung cười, nhìn vào mắt Dũng:

- Xe này có … cà chớn như Dũng là cùng! Dung giao phó số mạng

cho nó tối nay.

- Tối nay, đêm nay, hay … mãi mãi?

Dung đập nhẹ vào vai Dũng, cố dấu một nụ cười.

* *

Phòng trà đã đông người. Dũng dẫn Dung đến một chiếc bàn nhỏ đã dành sẵn gần sân khấu. Chàng ghé tai Dung nói nhỏ:

- Dung ngồi đây sẽ nhìn thấy rõ ban nhạc. Để Dũng kêu nước uống cho Dung.

Dung e dè:

- Ngồi một mình, không có chị Diễm Dung thấy ngại quá.

Dũng chỉ tay lên sân khấu trấn an:

- Dũng đứng ngay đó, không xa chỗ Dung ngồi bao nhiêu. Ban nhạc họ sắp chơi rồi, ca sĩ Thu-Phương kia kià. Dũng đi nhé!

Dung thả hồn bay theo tiếng hát của Thu Phương. Đã từ lâu lắm nàng 'mê' tiếng hát ma-túy này mà mãi đến hôm nay mới có dịp nhìn tận mặt người ca-sỉ và ngất ngây nghe "Đánh rơi bên hồ":

…Đi qua dòng sông
Nụ hôn em đánh rơi bên bờ
Dòng sông qua biết bao mùa lũ
Nụ hôn rơi biết đâu ai tìm …

Dung yên lặng ngồi nhấm nháp ly nước cam vắt, lắng nghe các ca sĩ hát. Khi đêm đã về khuya, Elvis Phương xuất hiện với 'Niệm Khúc Cuối', bài hát này Dung đã nghe nhiều lần nhưng chưa bao giờ Dung thất thấm thiá như đêm nay. Giọng Elvis buồn đến xót xa:

Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời
Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây

Dù có gió, có gió lạnh đầy, có tuyết bùn lầy
Có lá buồn gầy, dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em … (N.T. M.)
Khi Elvis Phương đã hát xong một lần Dũng chợt tiến ra giữa sân khấu, chàng hướng về phía Phù-Dung và tiếng kèn saxophone cất lên như quyện vào không gian, như gửi gấm tấm lòng. Phù Dung cúi đầu không dám nhìn Dũng, nghe tâm hồn mình bay bổng rộn ràng, và cảm thấy hình như là tình yêu len lén lên ngôi! Khi tiếng kèn đã rứt, người ca sĩ cất tiếng hát trở lại Dung thấy mình lấy lại được hơi thở. Nàng nhìn lên sân khấu và mỉm cười.
Dũng từ sân khấu xuống ngồi cạnh Phù-Dung:
- Xin lỗi phải để Dung ngồi một mình hơi lâu. Chúng mình về chưa?
Dung gật đầu:
- Dung chờ Dũng nãy giờ. Dũng còn phải thổi kèn nữa không?
Dũng lắc đầu, kéo Dung luồn lách qua những dãy bàn ghế kê sát nhau trên đường ra khỏi phòng trà:
- Đủ rồi! Dũng đã thổi xong bài ruột của mình.

Khi xe đã nhập vào xa lộ 22 trên đường về lại Fountain Valley Dũng hỏi Phù-Dung:
- Dung lạnh không?
Phù Dung lắc đầu, chỉ nhìn Dũng không nói. Dũng mỉm cười hát lại nho nhỏ một đoản khúc cuả bài ‘Niệm Khúc Cuối’:
… Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời
Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi
Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời
Dù có muộn rồi

Tình ơi! dù sao đi nữa xin vẫn yêu em.

Dung thấy tim mình đập nhanh trong lồng ngực, liếc nhìn Dũng nói trong hơi thở:

- Dũng … ăn gian, sửa lại lời!

Dũng cười:

- Dung có muốn Dũng 'đưa đi đến cuối cuộc đời' không?
- Dung chỉ muốn Dũng đưa Dung về nhà như là Dũng đã hứa là 'chỉ đi nghe Thu Phương hát thôi'. Nói thì nhớ lấy lời, nghe chưa!

Dũng làm bộ đau khổ:

- Thế thì Dung 'xé nát tim' Dũng rồi.

Dung không trả lời, nghĩ thầm "Lại bắt đầu 'ca cải lương'. Cứ làm như thật ấy".

Xe ngừng trước nhà, Dung thở phào, nhìn Dũng:

- Cám ơn Dũng nhé. Hôm nay Dũng … ngoan ghê!

Dũng phì cười:

- Ngoan thế có được thưởng cái gì không?

Dung chỉ nhìn Dũng cười bằng mắt. Phòng Diễm vẫn còn ánh đèn. Dung nói khẽ "Good night Dũng", và trước khi Dũng kịp trả lời Dung chạy vụt lên lầu, gõ cửa phòng Diễm:

- Chị Diễm ơi, đỡ nhức đầu chưa?

Diễm mở cửa, nhìn Dung mỉm cười:

- Đỡ rồi! Sao về sớm thế. Không đi ăn phở Nguyễn Huệ hay uống café với 'thằng bé' sao!

Dung cười xoà:

- Không, nhưng 'người ta' đòi đưa em đi đến cuối cuộc đời đó. Chị xem có xạo không. Đúng là Dũng Cà Chua! Chị ngủ đi, Dung cũng đi ngủ đây.

Dung dón rén xuống lầu, qua cửa phòng Dũng Dung đi chậm lại nghĩ thầm “Nếu Dũng mở cửa, ừ nếu Dũng mở cửa thì mình …, thì mình …”.

Trong phòng Dũng vẫn đứng tần ngần, nghe tiếng chân bước nhẹ, đã định đưa tay mờ cửa nhưng rồi chỉ cúi đầu lắng nghe bước chân xa dần, tặc lưỡi nói thầm:

- Mai chắc mình có thêm tên mới nữa: Dũng … Cù Lần!

**

Thư Dũng gửi về nhà.

Thưa chú,

Christmas này cháu đã không về thăm chú thím như mọi năm tại vì phòng trà nơi cháu làm việc có chương trình đặc biệt, cháu không thể nào xin nghỉ đêm chúa giáng sinh. Cháu lúc nào cũng nhớ tới chú thím, nhớ các em và không khí gia đình êm ấm.

Có lẽ cháu chưa bao giờ nói nhưng chú biết rằng cháu yêu quí chú không khác gì ba cháu khi xưa. Ngày ba cháu mất, cháu ngồi khóc sau hè, chú đến ngồi gần, không nói một lời, chỉ kéo đầu cháu tựa lên bờ vai chú. Từ ngày đó bờ vai chú là nơi cho cháu nương tựa cho đến lúc cháu thành người. Christmas không về được nhưng tết này cháu sẽ về lạy bàn thờ tổ tiên và thắp nhang cho ba mẹ cháu. Cháu biết là chú rất mong nhưng cháu vẫn chưa xong luận án để làm ‘ông tiến sĩ’ đầu tiên của chi họ Trần-Đình! Không phải cháu lười biếng gì nhưng sự khác biệt tư tưởng giữa cháu và giáo sư đỡ đầu luận án càng ngày càng trầm trọng! Có lẽ cháu phải tìm một giáo sư khác và bắt đầu lại từ đầu. Xin chú đừng buồn, trước sau gì rồi cháu

cũng hoàn thành tâm nguyện của ba mẹ cháu.
Cháu mới dọn nhà, địa chỉ ngoài phong bì thư này. Nơi đây gần trường UCI và cũng gần phòng trà nơi cháu chơi nhạc ban đêm nên rất tiện, nhưng điều thú vị nhất là tại nơi đó cháu gặp một cô gái rất dễ thương. Cô ta là con gái nhà giàu, nhưng bỏ ra ngoài thuê phòng sống tự lập, sau khi tốt nghiệp văn chương Mỹ tại đại học Columbia vì Tô Phù Dung, tên cô gái, không muốn giúp việc cho công ty địa ốc của gia-đình như bố mẹ nàng yêu cầu. Hiện nay Dung làm free lance writer cho tờ báo O.C. Register và theo đuổi mộng văn-chương. Dung viết chuyện ngắn và làm thơ, và bạn bè khen Dung là thơ nàng càng ngày càng 'xanh mướt' từ khi chúng cháu quen nhau.
Thực ra thì cháu không biết mình nghĩ sao. Tình yêu thì có lẽ vừa chớm nở, nhưng chuyện lứa đôi thì có lẽ còn xa vời vì cháu còn quá nhiều băn khoăn về đời sống và thân phận. Phù-Dung cũng 'đồng bóng' lắm. Có lúc thật dịu dàng dễ thương nhưng nhiều lúc bất cần đời như một triết gia! Đôi khì còn 'mắng mỏ' cháu vì cái tật ăn nói 'cà chớn', áo quần bê bối, cứ y như là thím 'cằn nhằn' chú mỗi lần chú đi giầy vào nhà hay cởi vớ vứt vào góc phòng! Nói thế thôi chứ mấy hôm nay không thấy Dung 'mắng mỏ' gì cháu lại đâm nhớ! Cháu nghĩ rằng bề ngoài coi vậy nhưng cả hai đưa đều rất là chân thật và coi trọng lẫn nhau, và hy vọng rằng ít ra chúng cháu cũng có một tình bạn thắm thiết.
Tuần trước em Bá có email cho cháu khoe là năm tới em sẽ được theo chú thím về thăm quê nhà. Mười mấy năm rồi chú nhỉ, cháu cũng ước ao sẽ có một lần về thăm mộ bố mẹ cháu, nhìn lại căn nhà xưa, trường cũ, tìm gặp bạn bè thời thơ ấu và ra thăm Hà-Nội, nơi quê cha đất tổ mà cháu chưa bao giờ được thấy một lần. Xin chúc

chú thím và em Bá những ngày vui ở quê nhà.
Vài hàng thăm chú và các em. Cháu không viết thường nhưng chú biết là cháu bao giờ cũng thiết tha với họ hàng thân quyến. Xin chú thím bảo trọng.
Cháu Dũng, thằng bụi đời.

Chuyện Tình Tô và Chén

Phần Ba

Buổi sáng trời trong và chỉ hơi lành lạnh. Dung ngả người trên ghế tựa, mắt lim dim phơi nắng sau vườn, chợt có bàn tay vỗ mạnh lên vai và tiếng hét 'Got you!' bên tai. Dung giật nảy mình mở mắt, đưa tay chặn ngực, và tức bực nhìn thấy Dũng đang nhăn răng nhìn mình cười xoà.
Nàng giơ cao nắm tay như muốn đánh Dũng:
- Dũng cà chớn, Dũng cà-chua, Dũng cù-lần, Dũng làm Dung sợ muốn đứng tim! Muốn Dung chết để đi với … người khác hả?
Dũng kéo một chiếc ghế khác, ngồi sát bên Dung:
- Dung chết thì Dũng cũng đập đầu xuống … gối chết theo! Nhưng thôi, sorry. Dũng có chuyện này muốn nói với Dung.
- Nếu là chuyện cà-chớn thì Dung không muốn nghe đâu.
- Chuyện đàng hoàng và hơi tế nhị Dung à.

Giọng Dũng trầm xuống và như có chút buồn. Dung hơi ngạc nhiên, ngồi thẳng người, nhìn Dũng dịu dàng:

- Có chuyện không vui hả Dũng? Nói Dung nghe!
- Dũng tính tìm nơi khác ở.

Dung ngạc nhiên:

- Sao vậy, bộ Dung làm gì khiến Dũng không vui sao?

Dũng thở dài:

- Không phải Dung, nhưng hình như chị Diễm không muốn cho Dũng thuê phòng nữa.
- Hả?
- Tuần trước tình cờ Dũng nghe thấy chị Diễm lầm bầm "đàn hoài nghe rác cả tai", và có gặp nhau Dũng chào chị cũng chỉ gật đầu chứ không bông đuà vui vẻ như xưa.

Dung lo lắng:

- Chắc là Dũng hiểu lầm, hoặc chị Diễm có chuyện gì buồn, muốn yên tĩnh nên lỡ lời!
- Không phải thế đâu. Chị Diễm cũng đánh tiếng với bà Ba bên hàng xóm là nhà lại có phòng cho mướn. Gặp nhau ở ngoài Mile Square Park bà Ba kể lể đủ mọi chuyện. Dung biết là bà ấy hay nói, nhưng được cái không đặt điều bao giờ.

Ngừng một lát Dũng bỗng nhiên trở lại bản tính bông đùa:

- Cũng có thể chị ấy thấy chúng mình quấn quít nhau quá nên chị ấy … ngứa mắt.

Dung nhíu mày lườm Dũng:

- Làm gì đâu mà 'quấn quít'. Để Dung hỏi chị Diễm cho rõ ràng.

Dũng can:

- Đừng Dung ạ. Có những qui luật bất thành văn nhưng mình

phải hiểu. Mình phải biết vị trí của mình. Có lẽ Dũng đã bước ra ngoài phạm vi của người thuê nhà vì đôi lúc Dũng tưởng như mình tìm được một gia-đình! Dung hỏi chỉ làm cho vấn đề thêm rối rắm!
Dung thực sự lo lắng:

- Thế Dũng định dọn đi đâu

Dũng khẽ thờ dài:

- Dũng cũng chưa biết. Có lẽ Dũng sẽ tìm một studio vừa túi tiền, dù có phải ở xa. Chán share phòng rồi.

Dung nhìn Dũng buồn bã:

- Thế rồi chuyện chúng mình ra sao.
- Thì Dung cứ ở phòng Dung. Chúng mình vẫn có thể gặp nhau thường. Gặp nhau ở thư viện trong trường, và tối nào Dung cũng có thể tới phòng trà nghe Dũng chơi nhạc.

Cả hai người đều ngồi yên như không biết nói gì hơn. Bỗng dưng Dũng nói thật chậm trãi:

- Hay là Dung move-in với Dũng sau khi Dũng tìm được studio?

Dung đã định đưa tay đập lên vai Dũng và mắng Dũng 'cà chớn' như thường lệ mỗi khi Dũng bông đùa nhưng chợt sững người vì mắt Dũng nhìn nàng thật thiết tha và không có nụ cười đuà cợt trên môi. Giọng nàng run lên:

- Không được Dũng ạ. Dung … Dung …

Nàng đưa hai tay ôm lấy một bàn tay Dũng như ấp ủ, và mắt long lanh ướt, thấp giọng như thì thào:

- Cám ơn Dũng. Cám ơn Dũng nhiều lắm. Dung hiểu, nhưng chưa được Dũng ạ.

Dũng cười buồn, đưa tay chùi giọt nước mắt đọng trên khóe mắt

Dung:

- Dũng biết và Dũng chỉ muốn Dung biết tấm lòng chân thật của Dũng thôi.

Dung xoa nhẹ bàn tay Dũng. Hai người ngồi như thế rất lâu, chợt Dung cúi đầu ngập ngừng:

- Hè này Dung về Dallas thăm nhà. Dũng … Dũng có muốn đi cùng không?

Đến lượt Dũng giật mình, ngạc nhiên nhìn Dung đăm đăm. Dung vẫn cúi đầu, hàng mi cong rủ che đôi mắt và cặp má nàng đỏ au. Dũng nghe tim mình đập nhẹ trong lồng ngực, và lòng giấy lên niềm hân hoan. Chàng thì thầm:

- Dung đẹp như trái táo. Dũng muốn cắn một miếng!

Dung rụt hai tay về che đôi má, nửa như hờn dỗi, nửa như nũng nịu:

- Dũng lại sắp sửa giở trò 'cà chớn' nữa rồi. Dung bỏ đi đây!

Dũng chỉ nhẹ mỉm cười, và Dung không bỏ đi. Nàng xích lại gần Dũng hơn và dựa nhẹ lên vai Dũng. Có tiếng chim kêu. Cả hai đưa mắt nhìn đôi chim sẻ vừa bay tới. Chúng hình như không biết sợ người, vừa nhẩy nhót vừa kêu lách chách như cãi nhau, hay là như âu yếm dặn dò nhau điều gì.

**

Từ lúc ngỏ ý tìm kiếm một chỗ cư ngụ khác càng ngày Dũng càng thấy thiếu tự nhiên với Diễm nên ít trở về nhà, và thường lang thang đâu đó với bạn bè. Đêm đêm Dũng vẫn chơi nhạc tại phòng trà, tiếng đàn có vẻ như lắng buồn, và lâu lâu tiếng kèn của Dũng thiết tha như những người yêu nhau lúc chia tay.

Dung cũng bắt đầu thấy lo lắng và bực bội vì Dũng hầu như ít còn để ý đến nàng như trước đây. Mỗi lần gặp nhau Dũng như có gì suy tư chứ không còn vui vẻ chọc ghẹo nàng như xưa. Hôm qua Dung nhận được điện thoại của một cô bé gọi tới nhà:

- May I speak to Micheal, please.

Dung trả lời nhẹ nhàng:

- You got wrong number. There is no Micheal living in this house!
- Yes. His Vietnamese name is 'Zung'. Oh, I'm sorry, I never can pronounce his name correctly.

Dung tự nhiên cảm thấy khó chịu:

- You meant Dũng? He's not home.

Một giây yên lặng rồi giọng người con gái ngập ngừng:

- Do you know where I can find him? I haven't seen him at school for days. Is he OK?

Tự nhiên Dung thấy tò mò:

- I don't know where he is. Who are you anyway?
- My name is Lianne Cheung, his … friend. Just tell him that I miss him!

Giọng Dung lạnh lùng:

- Well, I'll make sure he gets your message.

Nàng dằn mạnh điện thọai và buông mình ngồi xuống chiếc arm-chair. Ngay lúc đó Dũng trở về, nhìn nét mặt cau có của Phù-Dung chàng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì đó Dung? Trông Dung có vẻ khó chịu.

Dung nhìn như xoáy vào mắt Dũng:

- Bồ 'ông' vừa gọi. 'Ông' đi đâu mà để 'con nhỏ' nhớ thương tìm kiếm mấy ngày nay rồi?
- Hả? Dung rỡn hả. Bồ nào? Ai tìm Dũng?
- Lianne Cheung – Dung uốn lưỡi, bắt chước giọng Lianne – Just tell him that I miss him! Nghe sướng chưa?

Dũng bật cười, nghĩ tới Lianne, cô sinh viên bé như cái kẹo, vẫn thường hay tới hỏi bài, và đôi khi nhờ Dũng đưa về khi trời mưa. Biết Dũng thổi kèn tại Ritz nhưng chưa đủ tuổi vào vũ trường nên Lianne đã có lần rụt rè xin Dũng thổi bài tủ của chàng 'Forever in Love' cho cô ta nghe, và Dũng đã hứa nhăng hứa cuội nhưng chưa bao giờ làm. Chàng trêu Dung:

- Bộ con nhỏ Tàu xinh xắn đó nói là 'bồ' Dũng hả?

Dung hét lên:

- Chứ còn gì nữa! Dũng cà chớn, Dũng Chen-Clay! Cheung với Chén , các người mang nhau về Tàu cho khuất mắt.

Thấy Dung giận thật sự, Dũng bèn hạ giọng dịu dàng:

- Không phải thế đâu Dung. Lianne chỉ là quen biết trong hội sinh viên Á-Châu. - Chàng chỉ chiếc ghế sofa đang ngồi – Qua đây

với Dũng.

Phù-Dưng bĩu môi:

- Tôi mà thèm ngồi với ông!

Dũng sửng sốt và có chút bực bội vì từ ngày quen biết nhau chưa bao giờ thấy Dung xưng 'tôi' với mình. Chàng gằn giọng:

- Làm tàng! Không thì thôi. Đây cũng 'đách' cần. Chỉ sợ mai mốt ế chồng lại ..

Dũng không nói hết câu. Chàng biết mình đã lỡ lời. Dù có giận đến đâu cũng không nên thiếu tế nhị như thế với đàn bà. Chàng muốn nói lời xin lỗi nhưng Phù Dung đã đứng lên, mặt nàng tái nhợt:

- May mà 'đách' sớm. So long, Dũng!

Để mặc Dũng một mình, Phù-Dung đóng chặt cửa phòng, tránh gặp mặt mọi người từ buổi tối hôm đó. Dũng suy nghĩ và buồn rầu nhận ra rằng có lẽ mình đã yêu thương và ngọt ngào với Phù Dung rất nhiều nhưng hình như nàng chẳng bao giờ nhiệt thành bày tỏ tâm tình với mình. Có thật Dung yêu mình? Dũng thở dài nghĩ đến tình trạng khó xử của mình với cả hai người đàn bà trong căn nhà. Hình như không còn lối thoát nào hơn con đường ra đi. Hôm sau Dũng lặng lẽ email cho người con gái chàng vẫn còn rất yêu thương:

"Yes, so long Dung-nhi. Chia tay nào cũng có chút buồn (ít ra là với Dũng) nhưng Dũng thấy có lẻ như vậy tốt hơn là đi mãi trên con đường một chiều. Dù sao cũng xin cám ơn cho những ngày vui, và

những kỷ niệm quí giá. Hy vọng rằng chúng mình vẫn còn giữ được một chút tình bạn đơn sơ, như Đinh Hùng:

Gần nhau còn lạ nét môi cười.
Em đến như người bạn cũ thôi.
Trận gió năm nào chưa hết thổi.
Mà nghe hồn gió lạc xa khơi.

Dũng sẽ đi tìm một nơi chốn khác để gói ghém đời mình. Bye, Dung-nhi.

Dũng Kèn (và ba cái lăng nhăng)".

Chuyện Tình Tô và Chén

Phần Cuối

Chiều thứ bảy trời mưa và gió nhẹ, đủ lạnh để cho mọi người không muốn ra khỏi nhà. Diễm và Dung ngồi coi TV trong phòng khách còn Dũng thì đã đi đâu từ mấy ngày nay không thấy bén mảng về.

Có tiếng chuông gọi cửa. Diễm lầm bầm:

- Ai vậy cà? Không gọi điện thoại trước thì chỉ có mấy ông bà giảng đạo hoặc mấy người bán hàng door-to-door. Phiền quá!

Diễm không muốn nhưng tiếng chuông lập lại liên hồi khiến nàng bắt

buộc phải ra mở cửa. Người thanh niên đứng chờ trông có vẻ bụi đời. Hàm râu quai nón không được chăm sóc, quần jean, thắt lưng to bản, áo T-shirt đầy hình vẽ quái đản làm Diễm hơi ngần ngại:

- Yes?
- Chào chị, xin cho tôi gặp chị Diễm.
- Tôi đây. Anh … cần gì ạ.
- Tui có thư của thằng Dũng. Chị cho tui dô nhà nói chiện chút được hông?

Diễm thật tình không muốn nhưng nghe nói có thư của Dũng nên miễn cưỡng đứng tránh qua một bên:

- Dạ được, mời anh.

Phù-Dung tắt TV, ngước nhìn, nhưng chợt rùng mình khi thấy đôi mắt thiếu thiện cảm của người khách lạ nên vội vã bỏ vào phòng trước khi anh ta ngồi xuống chiếc ghế do Diễm mời.

- Tên tui là Sony - người thanh niên tự giới thiệu ngay khi ngồi yên – Tui là bạn thằng Dũng. Nó nhờ tui đưa thư này cho chị.

Diễm đưa tay nhận chiếc phong bì đã được mở sẵn, lịch sự xin lỗi người khách và rút lá thư ra đọc.

“Chị Diễm,

Dũng phải đi xa ít lâu, có lẻ đến vài tháng. Dũng muốn gặp chị nói chuyện trước khi đi nhưng thấy chị lu bu với đám tang bà cô nên không có dịp đành phải nhờ Sony mang thư này tới gặp chị.

Thật tình Dũng rất yêu mến căn phòng trang nhã và khu phố yên tĩnh của mình nên Dũng sẽ trở về. Dũng gửi kèm cái ngân phiếu 3 tháng tiền nhà để chị yên tâm giữ phòng cho Dũng. Dũng chỉ có một yêu cầu là trong lúc Dũng đi vắng chị cho Sony tá túc trong phòng Dũng. Tạm thời thôi, cho đến khi Dũng trở về.

Sony là bạn của Dũng. Trông bề ngoài nó có vẻ 'du-đãng' và ăn nói bậm trợn nhưng bản chất nó rất hiền, chỉ khi nào bị chọc giận nó mới nổi sùng! Sony cũng là cao-đồ không-thủ-đạo nên có thể bảo vệ mọi người trong lúc bất thường. Nó cũng yêu thiên nhiên và xúc vật nên chị có thể nhờ nó làm vườn, cắt cỏ hoặc bất cứ việc gì nặng trong nhà, không như Dũng 'yếu như sên và lười như hủi'! Chị nói chuyện với nó một hồi chị sẽ thấy là nó rất dễ thương.

Chị giúp Dũng và giúp Sony. Dũng cám ơn chị nhiều và hẹn gặp lại ít lâu sau.

Dũng (nhiều nicknames quá, kể sao cho hết)"

Diễm gấp lá thư thở dài:

- Xin phép cho tôi gọi anh là Sony. Anh cũng có thể gọi tôi là Diễm cho thân mật.

Sony nhún vai, gật đầu:

- OK. No sh.t.

Diễm nhăn mặt, cố gắng dịu dàng:

- Sony có biết Dũng đi đâu không, và tại sao?
- Nó nói với tui là nó về San Diego với bố nuôi Ngụy của nó ít lâu cho tâm hồn thanh thản, cố gắng hoàn tất cái thesis. He's son-of-the-gun!

Diễm e-dè:

- Chỉ có vậy thôi sao?

Sony nhún vai:

- He's crazy. Tui có hỏi nhưng he said nothing!

Diễm mĩm cười lắc đầu:

- Có lẻ Dũng điên thật – Nàng trầm ngâm - Thế Sony và Dũng là bạn ra sao? Sony cũng chơi nhạc cho phòng trà Ritz?

- Tụi tui là high-school class mates. Nó học giỏi, được học bổng theo học đại học, còn tui chỉ lo đánh lộn nên đi bụi đời, nhưng bây giờ tui tu rồi. Tui cũng chơi nhạc nhưng là đánh trống cho một ban nhạc bỏ túi, chuyên giúp vui đám cưới, sinh nhật hoặc sinh hoạt cộng đồng!

Ngừng một chút Sony nhe răng cười:

- Tụi nó ngu thấy mẹ! Đám cưới nói chuyện ồn ào như cái chợ, ai thèm nghe nhạc. Tụi tui chơi hay dở gì họ cũng 'bù' biết!

Diễm cũng bật cười:

- Tại sao chỉ lo đánh lộn mà không chịu học hành?
- Oh man! mấy thằng ABC gọi tụi tui là FOB nên tui 'oánh' thấy mẹ tụi nó. Bị suspended thế là tui đi bụi đời luôn. Tôi và thằng Dũng thân nhau từ độ đó. Hổng có tui là chúng nó mần thịt thằng 'Dũng đui' rồi.
- ABC, FOB - Diễm giơ hai tay lên trời , và cũng nói bằng tiếng Anh – What the hell are they? I have no idea!
- American Born Chinese! mấy thằng chệt đó. Chúng nó chê tụi tui là 'Fresh Off the Boat' nên tụi tui uýnh liền. Tôi nghiệp thằng Dũng mang kính cận, gần như đui, bị tụi nó 'tả' hết thấy đường! Tôi nổi sùng vác gậy base ball đập tụi nó chạy dài.

Diễm lắc đầu:

- Sony ẩu quá! Thế còn gia đình Sony ra sao?

Sony lại nhe răng cười:

- Ông già tui hả? Ổng còn bậm trợn quá cha! Tôi nghe kể hồi ổng đi 'cải tạo' ngoài Bắc má tui ra thăm, hai người hôn môi, nút lưỡi coi mùi dữ, bị cán bộ nạt "Lày, không có được bú mồm". Ổng cằn nhằn "Ở trong Nam tụi tui còn bú 'gì ấy' nữa chứ". Bạn bè ổng cười

hộc, cán bộ ‘quê’ quá, mang ổng cùm biệt giam! Chừng ổng được thả về tui mới sanh sau đó. Không biết ổng nghĩ sao mà đặt tên tui là ‘Són’, chắc là muốn nói ‘rớt ra một cục’! Đi học tui úynh lộn hoài vì cái tên, sau má tôi phải năn nỉ nhà trường sửa tên tôi thành ‘Sơn’, còn ở nhà gọi tôi là Tư. Chừng qua Mỹ tên tui biến thành Sony. Damn! It sounds OK to me!

- Tôi muốn hỏi bây giờ gia-đình Sony ở đâu, và hiện nay Sony có ở với gia đình không?

- Tui đâu có ở với gia-đình. Hiện chung phòng với hai đứa nữa trong ban nhạc. Phòng nhỏ thôi nên cả ba đưa phải nằm trên thảm, không đêm nào ngủ yên. Thằng Dũng nó thương tôi nên xin chị cho tui ở tạm đây trong lúc nó đi xa. Ông già tôi cũng mới moved từ San Jose xuống gần Little Sài-Gòn. Cũng share phòng! Bây giờ ngày ngày ổng ra Phúc Lộc Thọ ngồi đánh cờ tướng bạn cũ, bàn chuyện chính trị, đòi lập chính phủ lưu vong. Ổng điên rồi. Còn má tôi cũng mới qua đời đây thôi.

Sony cúi đầu nhìn xuống đôi chân, giọng chùng xuống:

- Chừng tui biết, đâu có về kịp nhìn bả lần cuối cùng! Đ.M. đời thiệt khốn nạn.

- Tôi hiểu. Sony à, em đừng buồn nữa - Diễm ngạc nhiên thấy mình tự nhiên đổi cách xưng hô - Bà cô tôi cũng vừa mất đây thôi.

Sony gật đầu:

- Thằng Dũng trước khi đi có cho tôi biết. Thằng cù-lần, có chỗ ở ngon lành như vầy mà bỏ đi!

- Em có biết gì về bố Ngụy của Dũng không?

- Biết chút chị. Dũng nó có đưa tui về chơi nhà ổng dưới San Diego mấy lần. Dũng gọi ổng bằng ‘bố’ nên tui cũng gọi ông là ‘bố’

luôn chứ thực ra ổng đâu có nuôi tui ngày nào.

- Ổng làm gì dưới đó?

- Bây giờ chỉ thấy ông ngồi dịch mấy cuốn sách chữ nho. Hồi còn ở bển ông là 'quan tàu thủy', chừng qua đây ổng làm đủ nghề. Có hồi ổng buôn bán nhà cửa gì đó, thấy trong phòng làm việc nhà ổng có treo hình cái tàu to đùng, trên viết mấy câu thơ, đọc chị nghe nhưng đừng có cười, và không phải tui bịa đâu. Như vầy nè:

Biển xanh xa tắp đời lưu lạc
Tàu cũ anh đem trả mất rồi
Có nhà muốn bán kêu anh nhé
Được cái 'loan' nào anh cũng chơi.

Diễm đỏ mặt lầm bầm:

- Đúng là "Ngụy"!

Sony kể thêm:

- Cũng có cái hình, chắc là cắt từ nhật trình ra, ổng đúng nghiêm chào tay mà nước mắt chảy dài. Tui hỏi ổng sao khóc. Ổng nói đâu phải mình tao khóc, mấy ngàn người khóc lận, khi đoàn tàu ở Subic Bay tháng Năm năm 1975 hạ cờ VNCH và hát quốc ca lần cuối. Sh.t, năm đó tui đâu đã ra đời nên hổng biết mấy cha khóc cái gì.

Ngừng một lát Sony nói tiếp:

- Thằng Dũng cũng kể với tui là bố nó bỏ đi đâu mất cả năm, chừng ổng về nó hỏi phải bố đi kháng chiến không, ổng chỉ cúi đầu không nói, đưa tay dụi mắt. Từ đó không thấy ổng làm gì nữa.

- Thế rồi ổng lấy gì sống? Hình như lâu lâu ổng còn cho Dũng tiền đóng học phí!

- Ha hà, ổng nói ổng 'ăn lương vợ'. Bà vợ ổng là dược sĩ, có cái

pharmacy to đùng. Bả cũng cỡ tuổi chị thôi và còn 'ngon lành' lắm!
Diễm tủm tỉm cười không nói. Sony nhìn ra vườn, chỉ mấy cây thông cao ngất:

- Mấy cây thông nhà chị cao quá, chừng nó đổ vô nhà là thấy mẹ! Chị để tui tỉa bớt cho. Một buổi là sạch quách hà.

Diễm cười thành tiếng:

- Cám ơn em. Đợi qua muà đông rồi tụi mình tính. Ở VN, em người miệt nào?

- Tui quê Mỹ Tho, chị. Nghe Dũng nói chị quê Bến Tre, vậy là tụi mình coi như đồng hương.

Diễm gật đầu. Nàng nghĩ thầm có lẽ Dũng nói đúng. Sony bậm trợn nhưng chân thật và có chút dễ thương cũa những đứa em nàng nơi quê nhà. Nàng nhìn thẳng vào mắt Sony nói nhẹ nhàng:

- Nếu Sony muốn ở đây thì cũng được, nhưng có vài điều kiện như là phải tôn trọng privacy của người khác và lịch sự với mọi người, có nghĩa là bớt … chửi thề. Chịu không?

Sony lại nhe răng cười:

- Chịu quá mạng. Bụi đời thành ra quen thói chửi bậy, nhưng … em không làm phiền ai đâu. Cám ơn chị.

Người khách lạ bây giờ không còn lạ nữa, đúng lên:

- Chị Diễm cho Sony kêu chị bằng chị và xưng em. Chị lớn tuổi hơn em nhiều mà, à chị cho em hỏi – Sony hạ thấp giọng – cái 'bà' mà em thấy lúc vô nhà có phải là 'bà chằng' của thằng Dũng không?

Diễm đưa ngón tay chỏ lên môi suỵt khẽ:

- Hàng xóm của em đấy! Em phải lịch sự với cô ta!

- Dạ. Nhưng nếu … mà thôi, I don't give a damm!

- Rồi! mới hứa đây thôi!

Sony không nói, chỉ nhăn răng cười khì.

**

Sony dọn vào được ít lâu là đã thân mật với hàng xóm láng giềng vì tính tình bộc trực dễ thương. Sony làm quen với Biêu vào một buổi sáng trời còn sương.

- Hello anh Biêu, chạy bộ hả?
- Hi Sony, Yup! You too?
- Chạy chút cho dãn gân dãn cốt. Coi anh ngon quá ta. Fifty something mà giám chạy bộ buổi sáng mùa đông! Nghe nói anh cùng 'lò' với võ sĩ Lê Cung.
- No, no, man! Fan thôi chứ có tập tành gì đâu mà cùng 'lò'. Sony này, ở bên đó thoải mái không?
- Not bad. Chỉ có cái là hơi vắng vẻ, không có ai chiện trò. Từ ngày dọn vô tui vẫn chưa có dịp nói chiện với Tô Phù-Dung. Chắc phải nhờ anh chiện này.

Sony ngừng chạy, và Biêu cũng đứng lại nhìn Sony ngạc nhiên:

- What's up, man?
- Thằng Dũng nhờ tui nói với bà Dung một chiện nhưng tui không có dịp.Vả lại tui nói chiện dở lắm, lại hay chửi thề, văng tục, bả không muốn nghe đâu.
- Oh man, mà chuyện gì vậy?

Sony thở dài:

- Anh biết Dũng phải hông. Thằng đó nó đang buồn. Chắc chết quá. Nó nói với mọi người là nó dzià San Diego cho tâm hồn thoải

mái, viết cho xong cái thesis khốn khổ, nhưng thực ra nó có viết mẹ gì đâu. Bố Ngụy mới cho tui hay là, ngày nào nó cũng ra biển, bó gối nhìn ra khơi, nếu không lại xách kèn lên khu đồi sau nhà thổi những bản nhạc buồn. Bố Ngụy cũng nói là hàng ngày nó ngồi thiền, nhưng mà tâm chưa tĩnh thì thiền cái con mẹ gì!

- Really? Sony biết tại sao không?

- Mới biết đây thôi. Tui gọi nó chửi bới ầm ĩ, cuối cùng nó mới há miệng. Thì ra nó vẫn còn yêu bà Dung! Nó nói bả hay chê và 'kê tủ đứng' vào miệng nó nên có hôm nó hơi nặng lời với bả, do đó hai người say good bye, so long, soyonara, adieu, never want to see you again, bar… bar…! Bây giờ nó hối hận, nó nói đáng lẽ đàn ông không nên chấp nhất, nặng lời với đàn bà con gái, cứ lặng lẽ ra đi thì hay hơn nhiều. Nó muốn xin lỗi bà ấy mà không giám gọi thẳng, sợ bà ấy không thèm nói chuyện, hoặc hai người lại cãi nhau thêm nên nó nhờ tui chuyển lời. Cái thằng gà chết, làm tui cũng khó nghĩ!

- Hừm… Không biết là Dung còn yêu Dũng không, hay đúng hơn là có bao giờ yêu Dũng không?

- Sh.t! Tui cũng hỏi nó câu ấy. Nó kể là bà Dung có lần đã tự nhận là 'Dung nhi' và gọi nó là 'Quách Dũng' như vậy chắc là cũng có chút tình ý. Còn bây giờ bả nghĩ sao thì ông nội tui cũng hổng biết. Anh hỏi dùm tui chiện đó đi. Mong là bả lên tiếng để cho thằng Dũng nó sống dậy về đây mà thổi kèn, hoặc là chết luôn để tui dzìa tui chôn nó cho rồi.

- Độc miệng chi dzậy cha! Để tui tìm dịp nào nói chuyện với Phù-Dung. Lâu lâu cổ có ghé tui nói chuyện với bà xã tui và bà Ba người làm, chắc cũng là để cho đỡ buồn!

Sony giơ cao bàn tay phải cùng Biêu 'high five':

- Dzậy là tốt rồi. Nếu anh chuyển lời được thì dù sao thằng Dũng nó cũng yên tâm hơn. Cám ơn nghe. Giờ chạy nữa không hay là hết xí-quách rồi?

Biêu cười:

- Còn lâu! Cái 'dzụ đó' thì tui đều đặn lắm à. Hết sao được. Hề hề!

Hơn một tháng sau Biêu mới lại có dịp gặp lại Sony.

- Hi Sony, long time no see!
- Hi anh Biêu. Qua coi tui làm vườn hả?
- Yep! từ ngày có Sony vườn trước vườn sau nhà Diễm đẹp quá.
- Damn right! Tui moved out rồi nhưng chị Diễm bây giờ mượn tui làm gardener mỗi tuần tới làm vườn một lần vào thứ Bảy, dzậy đó nên anh Biêu ít gặp tui!
- Thiệt hả, vậy Dũng về lại rồi sao.
- Đâu có anh. Thằng gà chết đó nó đi luôn rồi!
- Hả?
- Nó xin chuyển trường về UCSD, và mới tìm được một job làm bán thời trong lab của một công ty về Bio-Tech nên cũng không cần đi chơi nhạc kiếm sống. À, nó chuyển lời cám ơn anh và nói chừng nào Tim hết bệnh anh mở party nó sẽ mang kèn về thổi một buổi cho Tim nghe!

Biêu thở dài:

- Từ ngày Dũng đi khu phố này yên tĩnh hơn nhưng cũng buồn hơn. Dũng lóng rày sao? Cho tôi gửi lời hỏi thăm và cám ơn hảo ý của Dũng. Thấy Dung và Dũng break-up tôi cũng rầu thúi ruột!
- Dạo này nó cũng đỡ rồi anh. Tôi nghĩ là vẫn còn buồn chút

chút, nhưng chắc không lâu đâu. Đây cũng đâu phải là lần đầu tiên nó thất tình. Tui cá là chỉ chừng ít lâu là nó có bồ khác. UCSD thiếu gì sinh viên đẹp và hiền hơn bà …

Sony ngừng nói, dùng ngón tay cái chỉ ngược về phiá căn nhà và nhe răng toét miệng cười. Biêu hỏi thêm:

- Sony dọn ra rồi đã có ai mướn phòng đó chưa?
- Hiện giờ thì chưa, anh Biêu. Nhưng nghe chị Diễm nói là để dành phòng đó cho một du-sinh từ VN qua theo học Santa Ana College. Ảnh tên Thăng hay Thắng gì đó. – Sony hạ giọng – Bà 'you know who' dạo này đã có vẻ vui, gặp tui bả đã mỉm cười và còn ra vườn sau phơi nắng, hát hay ngâm thơ nho nhỏ nữa.

Biêu gật gù:

- Hy vọng là mọi chuyện sẽ tốt đẹp cho mọi người.
- No sh.t! Tui OK. Nhờ chị Diễm trả cho ít tiền làm vườn tôi mướn được một phòng nhỏ trong khu mobil home gần chỗ ông già tui. Dù sao thì tui cũng thương ổng. Lâu lâu chạy về ngó qua coi ông sống chết! Tui cũng đang dụ con bồ café ôm của tui moving-in! Hà hà, 'đời đã vui rồi khi có em' – Sony vừa vung kéo tỉa bụi cây vừa hát ông ổng.

Biêu cười:

- Tính lấy vợ hả?
- Ê, bộ điên sao cha! Cặp đỡ dzậy thôi. Sex is good! Chừng không hạp nhau là giã đám nhanh, không buồn, không thắc mắc, chứ không như cái thằng Dũng gà chết. Với lại tui còn nghèo mạt rệp, làm sao mà lo cho vợ con! Nhớ năm trước đau, không có medical insurance, phải lấy đại cái card của thằng Dũng đi khám bệnh! Mẹ kiếp, thằng cha bác sĩ 'Bi Xi' ngó ngó vài giây dzô cổ họng, cho cái

đơn mua thuốc, dzậy đó thôi mà charge bảo hiểm cả ngàn đô 'tiểu giải phẩu'. Nếu thằng Dũng không can là tui đã tới 'đục' cho cha bác sĩ gian tham đó một trận rồi.

- Hey, cool off, man. Dạo này bác Ngụy ra sao?

- À, ổng vui lắm. Thấy thằng Dũng buồn ổng rỡn, đòi đưa nó về VN kiếm dzợ, ổng nói mày một con, tao một con. Bà Ngụy la chói lói, còn ổng cười hề hề. Cái nhà đó dzui thiệt.

Biêu cười ha hả:

- Để kiếm bác Ngụy xin đi cùng. OK, bye nhé. See you soon. – Biêu vừa nói vừa chạy vì thoáng thấy Hằng đúng vẫy mình trước nhà.

**

Đoạn kết của một chuyện tình, email của Dũng gửi Phù Dung:

"Dung nhi,

Lâu lắm rồi Dũng mới lại nói thành lời dù rằng cái tên ấy vẫn nằm trong tiềm thức và hầu như không lúc nào Dũng có thể quên!

Sony nói hình như 'cô Tô' có điều muốn gửi gấm tới Dũng, cái gì như ngọn lửa còn rực rỡ trong người con gái khó hiểu mà Dũng đã từng thiết tha. Thật ra thì Dũng lúc nào cũng vẫn còn thiết tha với những ngày tháng cũ, ngày mà Dũng có Dung-nhi ngồi nghe Dũng nói chuyện vơ vẩn nhưng giọng trầm đầy ắp ân tình, ngày mà tiếng kèn của Dũng bay cao vời vợi yêu thương.

Dũng bỏ đi không phải vì những tranh cãi vớ vẩn – có đôi lứa nào không – nhưng là vì Dũng nghĩ rằng Dung-nhi chưa bao giờ thành khẩn thiết tha. Có thể Dũng hiểu lầm, có thể là vì Dũng là kẻ thiếu tình thương, đơn độc ở đời, nên lòng mong ước từ người mình

thương yêu mãnh liệt hơn bình thường do đó dễ thất vọng, chán nản để rồi buông xuôi!
Dũng đã bỏ đi nhưng cứ tưởng như là Dung-nhi đã bỏ Dũng ra đi. "Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, còn gì đâu nữa, mà khóc với cười …" Dũng đã âm thầm hát bài hát này nhiều đêm, tiếng kèn của Dũng bây giờ cũng ai oán nghẹn ngào chứ không còn bay bổng lên trời cao! San Diego chỉ cách xa Fountain Valley có một giờ lái xe mà Dũng tưởng như một ngàn năm ánh sáng, không có đường cho Dũng về.
Không, có lẽ là Dũng không trở về căn nhà đó nữa, ít ra là lúc này, nhưng tấm lòng của Dũng với Dung-nhi, với bạn bè trên đó thì chưa bao giờ đổi thay. Nhưng hãy để chúng mình xa cách nhau một ít lâu. Thời gian là liều thuốc nhiệm mầu và cũng là một thử thách xem chúng mình có thật sự yêu nhau.

Muốn gọi nhưng mà e rằng chỉ thêm buồn. Dung nhi, take care nghe!

Dũng của một thời yêu đương."

**

Mùa Xuân 2007

Con Đường Nào Em Đi

Chương Một

Chưa bao giờ Vũ yêu đời như thế! Một tuần lễ nghỉ hè ở Bahamas, quà tặng của bố mẹ nhân ngày sinh nhật thứ 30, là những ngày thoải mái nhẹ nhàng. Vũ nằm dài trên cát ấm, vùng vẫy dưới nước biển trong xanh, quên hết những con số, những hàng chữ, những programs còn viết chưa xong. Hơn thế nữa đời thật vui khi Vũ tình cờ gặp gỡ Maria Lopez, cô gái Mexican với nước da nâu hồng, để rồi yêu nhau cuồng nhiệt, để rồi chia tay, không buồn phiền, không thắc mắc, và không ràng buộc hẹn hò gặp lại nhau thêm một lần. Mối tình ngắn ngủi như một kỷ niệm ngọt ngào mà lúc này nghĩ lại Vũ vẫn còn thấy một chút luống tiếc.

Ngày trở về sở làm Vũ khoe với Joe những tấm hình rực rỡ và kể cho Joe nghe về mối tình ngắn ngủi. Joe đấm nhẹ vào bụng Vũ:

- You son of a gun.

Vũ cười ha hả:

- You bet.

Joe cho Vũ biết là department cũng vừa có thêm một bông hoa lạ.

Joe khen ‘con nhỏ Á Châu’ mới vào làm trông thật dễ thương, mấy thằng managers dê sồm la cà tới thăm hỏi, giúp đỡ đủ thứ chuyện lặt vặt. Vũ hỏi thế còn mày ra sao, có loay hoay gì không. Joe nhún vai làm như bất cần. Vũ cười thầm, ‘ông’ thừa biết, mày vớ vẩn con vợ dữ như cọp của mày nó cắt gân.

Mỗi lần đi nghỉ hè, hay đi xa lo công chuyện cho hãng, trở về Vũ ngại nhất là phải đọc hết vài trăm cái email, xem cái nào cần trả lời ngay, cái nào có thể liệng bỏ vào ‘thùng rác’, và cái nào có thể tạm để đó rồi từ từ xem sao! Khi Vũ còn đang nhăn nhó vì số email quá nhiều thì có tiếng gõ cửa:

- Excuse me.

Vũ nhìn lên:

- Oh hi, may I help you?

Cô gái mỉm cười và nói bằng tiếng Việt:

- Chào anh Vũ. Leanna mới vào làm. Ông Frank có dẫn Leanna đi giới thiệu với mọi người nhưng hôm đó anh Vũ đang đi nghỉ hè nên không gặp.

Vũ mỉm cười ngạc nhiên:

- Vâng tôi mới về. Joe có cho tôi biết là department của mình có thêm nhân viên mới nhưng tôi không ngờ lại là người Việt. Cả cái toà nhà này chỉ có mình tôi là Viêt-Nam, bây giờ có thêm Leanna. Welcome aboard, và mời cô ngồi.

Leanna ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh bàn:

- Cám ơn anh Vũ. Frank cũng cho biết là Leanna sẽ làm việc trong cùng một project với anh, và sẽ được anh dẫn dắt. Rất mong là anh sẽ cố gắng giúp đỡ Leanna vì Leanna mới ra trường ít lâu, và

còn rất bỡ ngỡ với công việc.

Nhớ tới câu chuyện sáng nay với Joe, Vũ tủm tỉm cười:

- Leanna cứ yên chí. Mọi người đều rất vui lòng giúp đỡ Leanna.
- Dạ. Leanna thấy ai cũng rất là friendly. Tuy nhiên Việt Nam với nhau thì dễ ăn dễ nói hơn. Với lại, nghe ông Frank nói anh là 'guru' về Java, và khuyên Leanna là học hỏi được từ anh nhiều chừng nào tốt chừng nấy!

Vũ gật đầu nói đùa:

- Vâng tôi nghiện café nặng. Seriously, Frank là manager của chúng mình. Nếu ông ta đã nói thế thì nhất định là tôi sẽ phải nghe lời. Có điều bây giờ tôi bận quá. Mới đi xa về có vài chuyện cần phải giải quyết ngay. Thế này nhé, để tôi trả lời vài cái email khẩn này xong tôi sẽ tới Frank hỏi qua ý-kiến, và sẽ tìm gặp cô, trình bày về project đang làm. OK?

Leanna đứng lên:

- Dạ. Như vậy Leanna rất cám ơn. Leanna xin chào, để anh Vũ làm việc.

Vũ cũng đứng lên:

- See you later.

Vũ lại cắm đầu đọc email tiếp nhưng cũng không khỏi nhớ tới những điều Joe nói cho nghe sáng nay, và nghĩ thầm đúng là 'nhỏ này' dễ thương thật nhưng không biết là 'she' được tuyển chọn, mướn vào làm vì kiến thức hay chỉ vì hình dáng bên ngoài. Mong là 'she' thông minh và đủ kiến thức để học hỏi, nếu không thì lại là gánh nặng cho mình!

o0o

Leanna tiếp thụ nhanh chóng hơn là Vũ tưởng dù rằng cô chỉ tốt nghiệp về Information Technology chứ không phải Software Engineering như Vũ mong mỏi. Không những thông minh và cần cù, Leanna còn rất là xông xáo, hỏi cho bằng được những điều chưa rõ ràng, đôi lúc Vũ thầm bực mình, nhưng vẫn nhẹ nhàng giải thích cho Leanna. Được cái là bao giờ Leanna cũng tươi cười và vui vẻ cám ơn Vũ mỗi lần được Vũ hướng dẫn nên dù có mệt mỏi Vũ cũng rất vui. Không vui sao được khi mà tự ái của Vũ luôn luôn được mơn trớn như chiều nay ngồi trong phòng họp, bàn về công việc mà hai người làm chung.

- Leanna thấy kiến thức của anh Vũ hơn Frank rất nhiều. Anh Vũ làm manager mới phải!

Vũ bật cười:

- Về kỹ thuật có thể tôi trội hơn Frank chút xíu nhưng về truyền thông Frank hơn tôi xa. Thứ nhất Frank là Mỹ trắng, quen biết nhiều, nói năng rõ ràng, trình bày đâu ra đó chứ không ấm ớ như tôi. Hơn thế nữa, Frank is a good manager, biết phân chia công việc, và biết nhận thức thành quả của nhân viên dưới quyền.

- Leanna cũng nhận thấy thế, nhưng Leanna cũng đồng ý với Joe là anh Vũ có thừa kinh nghiệm và tài năng làm manager nhưng … lười, không chịu moving-up, không thích deal với những công việc quản trị phức tạp, chỉ thích làm những việc kỹ thuật, một mình một cõi, không ai đụng đến mình. Đúng thế không?

Vũ gật gù:

- Cũng gần đúng. Tính tôi không ưa phiền toái, lại hơi bướng nên không ngoi lên cao được.

Ngừng một lát Vũ mỉm cười nói thêm:

- Tôi có thằng bạn thân. Nó phê bình tôi là “bướng như mày thì cũng không làm được cái gì ra hồn”. Có lẽ nó nói đúng.

Leanna cũng mỉm cười:

- Anh vào làm hãng này bao lâu rồi?

- Hơn năm năm. Đây là hãng thứ hai sau khi tôi ra trường. Frank vào làm sau tôi ít lâu nhưng đã được promoted lên làm manager. Tôi vẫn chỉ là engineer.

Leanna ngắt lời:

- Super engineer!

Vũ cười nhẹ:

- Cám ơn Leanna, nhưng thôi, đừng nói chuyện vớ vẩn nữa. Đây là bản thảo phúc trình về software project chúng mình vừa hoàn tất. Leanna mang về xem lại, nếu có gì cần sửa chửa cho tôi biết càng sớm càng tốt. Sẽ phải đưa cho Frank ký trước khi chuyển sang QA.

- QA?

- Quality Assurance. Tiểu ban trách nhiệm về testing, vạch lá tìm sâu!

Leanna nhìn xững vào hàng chữ “Written by Vu Hoang and Leanna Tran”, chớp mắt cảm động:

- Cám ơn anh Vũ. Leanna đâu có đóng góp gì nhiều mà được anh coi là đồng tác giả của tập tài liệu này. Leanna chỉ làm anh bận rộn, chỉ dẫn cho Leanna từng chi tiết.

Vũ gạt đi:

- Cô cũng làm việc với project này hơn hai tháng rồi. Cô còn đang trong giai đoạn được huấn luyện, tuy nhiên dù không nhiều nhưng cô cũng đã đóng góp ý kiến khiến cho sản phẩn này thêm

hoàn hảo. Don’t forget that we’re a team!

- Dạ. Cám ơn anh.
- Không cần khách sáo thế. À quên, thứ Sáu này Frank mời chúng mình ăn trưa, mừng project đã hoàn tất, và mừng cô qua khỏi thời kỳ thử thách, trở thành nhân viên chính thức.

Leanna dạ nhỏ, kín đáo đưa mắt nhìn Vũ trước khi dời phòng hội, ôm chặt tập phúc trình trước ngực, lòng tràn ngập hân hoan. Khi bỏ Minnesota về San Jose tìm việc Leanna không ngờ là mình may mắn lọt được vào công ty chuyên về software này, và nhất là được làm việc với một nhóm người hiểu biết, nhiều kinh nghiệm, hết lòng nâng đỡ. Leanna nghiêng đầu, đưa mắt nhìn hàng chữ tên mình trên bìa tập phúc trình và mỉm cười. Thành quả như thế này là nhanh hơn mình mong mỏi, Leanna nghĩ thầm, nhưng đây chỉ là bước đầu, mai mốt cần đi tìm việc nơi khác mình đã có tài liệu chứng minh. Chị Thục nói đúng đó, xinh đẹp như em, cứ chịu khó mềm mỏng một chút thì cửa nào qua cũng lọt. Chị Thục ơi, Thu-Loan tin chị rồi.

o0o

Mới ăn được vài miếng thì cell của Frank đã reo vang. Frank cằn nhằn, xin lỗi Vũ và Leanna, bước khỏi bàn ăn nghe điện thoại. Vũ nheo mắt nhìn Leanna:

- Leanna thấy chưa. Làm manager đâu có sướng. Nhiều lúc bị đánh thức dậy lúc nửa đêm, sáng vào làm việc mặt mũi nặng như chì!

Leanna chưa kịp trả lời Frank đã quay lại:

- Sorry! I got to go. Big boss wants me for an emergency meeting with a client.

Nhìn Vũ Frank nói thêm:

- You pay the bill, and file expense report.

Vũ vẫy tay xua Frank:

- Go! And don't worry. I'll take care of it.

Frank bước đi nhưng vẫn ngoái cổ lại cười:

- I know! You're rich!

Vũ vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm:

- Mấy chục dollars, giấy tờ lôi thôi. Forget it!

Leanna bật cười:

- Anh Vũ lái xe Porsche hai chỗ ngồi, đi nghỉ hè tại Bahamas, ở town-house trong khu có người gác. Mọi người đều nói anh là 'rich play boy'! Đúng không?

Vũ cười mặt méo xẹo:

- Tất cả là do ông bà già tôi cung cấp. Làm sao mà mua nhà được ở vùng này nếu không có ông bà già cho tôi tiền down payment. Còn xe cộ ở Mỹ thì đâu thành vấn đề. Cứ có việc làm thì muốn lái xe gì cũng có. Leanna mua cái BMW Z3 mà đi. Cả người lẫn xe đều … rất 'cute'.

Leanna đỏ mặt:

- Dạ. Leanna đâu dám. Hiện giờ Leanna không có garage đậu xe, lái cái Honda cũ hơn mười năm mà còn không yên tâm vì phải đậu xe ngoài đường.

- Leanna ở khu nào?

- North San Jose, anh.

- Còn gia-đình Leanna.

- Chắc là anh chưa biết. Gia đình Leanna vẫn ở VN. Chỉ có mình Leanna sang du-học bên này. Học xong Leanna bỏ Minnesota, xuống San Jose tìm việc. Hiện giờ Leanna vẫn còn ở tạm nhà người bà con xa.

Vũ ngạc nhiên, dịu dàng nhìn Leanna:

- Leanna không muốn về VN với gia-đình? Tình trạng cư trú của Leanna ra sao?

Leanna cúi đầu e dè:

- Leanna có thẻ xanh. Nói để anh rõ, gia-đình Leanna có phương tiện nhưng Leanna cũng chỉ xin được phép xuất ngoại du học tự túc có hai năm. Sau khi học xong hai năm đầu đại học Leanna đã phải làm giấy kết hôn giả với một người quen để được tiếp tục ở lại vì các thủ tục khác quá rắc rối.

Ngừng một lát, Leanna cười buồn:

- Chỉ là kết hôn giả, nhưng người ta cứ tưởng thật. Dù sao thì Leanna cũng đã chính thức ly dị rồi. Còn chuyện về VN luôn thì Leanna không nghĩ tới. Chỉ có người muốn đi chứ ít có người muốn về.

Vũ thở dài:

- Cũng không trách được. Chắc cũng còn phải ít lâu nữa VN mới cải tiến, và những sinh viên du-học trở về mới có chỗ làm xứng đáng, thích hợp với kiến thức và kinh nghiệm thu thập được ở ngoại quốc.
- Leanna cũng nghĩ thế, và Leanna rất vui được anh giúp đỡ và hướng dẫn.

Hai người vẫn ngồi cạnh nhau từ lúc Frank đứng lên. Vũ vỗ nhẹ vai Leanna:

- Tôi rất vui vì được Leanna vào làm chung. Nói thật, cả

department ai cũng vui vì có cô gái xinh xắn như Leanna làm bạn.
Leanna nghiêng mái tóc dài, cười với Vũ:

- Ai cũng vui? Kể cả Maryanne?

Vũ bật cười:

- Ồ, cái bà thư ký mập đó thì nói làm gì! Frank còn bị bà ấy mắng. Được cái là cần gì là bà ấy cũng làm, sau khi cằn nhằn, giảng dạy một hồi. Mà thôi, em ăn đi chứ.

Vũ chợt thấy ngượng vì vô tình đổi cách xưng hô:

- Xin lỗi. Tôi không cố ý.

Leanna nhìn Vũ đằm thắm:

- Tên VN của em trên giấy tờ là Thu-Loan. Anh Vũ gọi Thu-Loan bằng em cho thân. Ở đây người Việt chỉ có hai anh em chúng mình.
- Cám ơn Thu-Loan. Tôi sinh tại Mỹ, nói tiếng Việt loạng quạng. Có gì sai em nhắc nhở tôi chứ đừng buồn.
- Thật không?
- Thật mà. Tôi coi Thu-Loan như mấy đứa em gái trong nhà.
- Vậy thì anh Vũ đừng xưng tôi với Loan nữa, được không?

Vũ bật cười, trong lòng thấy thật vui:

- OK. Em ăn mau rồi còn về. Anh phải kiếm Frank hỏi xem ‘big boss’ muốn gì.

o0o

Suốt buổi sáng Leanna thấy Vũ buồn bực nhưng không dám hỏi chuyện. Vào giờ lunch break Leanna mới rón rén vào văn phòng Vũ:

- Anh không đi ăn trưa?

Vũ quăng cây viết, vòng hai tay đỡ gáy, ngả người trên ghế tựa:

- Chán quá, Frank nó làm anh ăn không ngon. Em ngồi xuống đi Loan.
- Dạ. Có chuyện gì hả anh?
- Frank yêu cầu anh đi thuyết trình cho một khách hàng ở dưới Los!
- Ồ …
- Em biết không? Đây là việc cuả Sales Department chứ không phải là việc của Engineering bọn mình. Anh trả lời là “I’m not going”! Susan ở bên Sales đi một mình là đủ rồi.

Vũ ngừng lại để thở một hơi thật dài:

- Frank nói là chúng ta cần close cái deal này nên Engineering phải giúp Sales, tới tận nơi thuyết trình, và trả lời các câu hỏi kỹ thuật mà salesman không thể đảm trách nổi vì hãng còn nhỏ, không có người nhiều kinh nghiệm. Chán quá. Anh không muốn làm việc của salesman, và anh ghét LA!

Leanna mỉm cười:

- Chuyện này thì em biết rồi. Frank cũng mới nói cho em nghe, và nhờ em đi theo anh, giúp anh set-up equipment, và điều hành máy điện toán trong lúc anh đứng thuyết trình.

Vũ ngẩn người:

- Sao không thấy Frank nói với anh.
- Frank sợ anh hay nổi bướng nên … nhờ em nói với anh, và theo giúp anh. Anh để cho em đi với anh và Susan nhé.

Vũ lắc đầu cười:

- Thằng Frank này khôn thật. Nếu có em ở đó thì anh có nói nhăng nói cuội gì chúng nó cũng vẫn … mua software của chúng mình!

Leanna kêu lên e thẹn:

- Anh … Thế anh bằng lòng nhé. Để em đi thông báo cho Frank.

Vũ đưa cả hai tay lên trời, mỉm cười:

- What can I say!

Leanna vui vẻ đứng lên:

- Vậy anh đi gặp bà Maryanne, yêu cầu bà ấy lo thủ tục, mua vé máy bay, và đặt phòng cho chúng mình. Em sợ bà ấy lắm!

Vũ nhìn những bước chân nhún nhảy của Leanna và chợt cảm thấy bồi hồi. Hơn ba tháng nay kể từ ngày Leanna gia nhập cái department này Vũ đã thay đổi nhiều. Vũ kiên nhẫn hơn, dịu dàng hơn, và lúc nào cũng tươi cười với mọi người, ít còn lạnh lùng đăm chiêu vì những trục trặc trong công việc. Đôi khi Vũ còn sang ngồi la cà với Joe, nói chuyện trên trời dưới biển, 'bao' Joe đi ăn trưa để lấy cớ rủ cả Leanna đi theo. Joe nói là Vũ đang 'falling in love, <u>again</u>', và Vũ chỉ cười trừ.

Đúng là Vũ đã 'falling in love' nhiều lần, nhưng những cuộc tình với những người con gái không cùng chủng tộc đó không bao giờ kéo dài vì gần gũi nhau ít lâu là những dị biệt về đời sống trở nên rõ ràng khiến cho hai người không còn chịu đựng được nhau. Chia tay đôi khi có chút buồn phiền nhưng không bao giờ Vũ luống tiếc.

Leanna khiến Vũ xúc động vì những chăm sóc nhỏ nhặt nhưng trìu mến. Lâu lâu Leanna mang cho Vũ một miếng bánh vào buổi sáng, hay một quả cam bóc sẵn vào buổi trưa cộng với vài câu thăm hỏi thân tình. Ánh mắt Leanna lúc nào cũng như gửi gấm tâm sự làm Vũ

có cảm tưởng như thể là Leanna đã là một người thân của mình dù rằng hai người chưa bao giờ nói yêu nhau.

Vũ thấy mình hạnh phúc, huýt sáo nho nhỏ đi tìm Maryanne. Ai cũng sợ bà thư ký già khó tính này vì Maryanne đã làm việc cho hãng này hơn hai chục năm và với ai Maryanne cũng có có thể mắng mỏ như con cái trong nhà, trừ Vũ vì Vũ là 'star engineer' được mọi người nể phục, và Vũ hay vui đùa với Maryanne, gọi Maryanne bằng 'Mom' và đòi Maryanne gả con gái cho mình. Khi nghe Vũ yêu cầu lo thủ tục cho Vũ và Leanna đi LA, MaryAnne đã nở một nụ cười hiếm hoi, chỉ ngón tay vào ngực Vũ:

- You! Be a good boy!

Vũ nhe răng cười:

- Yes, Mom.

o0o

Susan đã có vẻ say. Buổi thuyết trình thành công ngoài sự mong mỏi, khách hàng đồng ý trên nguyên tắc ký hợp đồng để xử dụng software package vì Vũ trả lời lưu loát tất cả những câu hỏi về kỹ thuật, và Leanna dịu dàng, tươi mát làm mọi người trong phòng hội thoải mái chứ không có cảm tưởng ngồi nghe quảng cáo rao hàng! Susan mời vài người khách đi với Vũ và Leanna tới một nhà hàng sang trọng để ăn mừng sự thành công quan trọng này. Mọi người, trừ Leanna, đều uống rượu mạnh, và Susan chủ động lần lượt kéo tất cả mọi người ra sàn nhảy với mình. Leanna chỉ ngồi thu mình trên ghế, lặng lẽ mỉm cười, cho đến khi ban nhạc chơi một bài slow

Leanna mới theo Vũ ra sàn nhảy và để mặc Vũ dìu đi trong tiếng nhạc êm đềm. Leanna dựa đầu trên vai Vũ, vòng tay bám nhẹ, mắt nhắm hờ, lâu lâu hé mở mỉm cười. Vũ phà hơi thở nóng vào vành tai Leanna, thì thầm:

- Ở đây không có ai đẹp bằng em đêm nay. Anh không biết nói gì hơn để khen em!

Leanna rướn người dựa sát vào Vũ, vừa như nũng nịu vừa như mời gọi:

- Anh …

Vũ siết chặt thân hình bé nhỏ của Leanna, hôn nhẹ lên mái tóc, và ước ao là thời gian ngừng trôi.

Ra khỏi tiệm ăn Susan ngả nghiêng lên xe một người khách sau khi vẫy tay chào Vũ và Leanna:

- See you guys tomorrow morning at the lobby.

Vũ lái xe đưa Leanna về khách sạn Hyatt ở Huntington Beach. Không khí ban đêm mát dịu khi hai người ra khỏi xe, đi cạnh nhau trên con đường nhỏ từ bãi đậu xe về toà building nhiều tầng. Vũ quàng tay qua lưng Leanna, kéo nhẹ cho hai thân hình gần nhau hơn:

- Em muốn về khách sạn chưa, hay chúng mình ra quán café ngoài bãi biển ngồi chơi một lúc?

Leanna dựa nhẹ đầu lên vai Vũ, nhoẻn miệng cười thật ngoan:

- Đâu cũng được. Em theo anh mà!

Vũ hôn nhẹ lên má Leanna:

- Đi uống café. Anh chưa buồn ngủ, và anh cũng muốn nói chuyện với em.

- Dạ.

Vũ chọn một bàn sát cửa kính, nhìn ra biển và gọi mua hai ly latte. Chưa muộn lắm nhưng bãi biển đã không còn một bóng người. Ngoài khơi trời tối đen, thấp thoáng vài ánh đèn của những con tàu cô đơn, không biết đang trên đường đi hay trở về! Vũ âu yếm nhìn Leanna:

- Anh không ngờ là hạnh phúc có thể đơn sơ như thế này, dù chỉ là những giây phút êm đềm ngồi với người mình yêu thương.

Leanna với tay qua bàn, nắm bàn tay Vũ:

- Cám ơn anh.
- Không, anh phải cám ơn em. Trước đây anh đã nhầm lẫn tình yêu với chinh phục, với hưởng thụ. Chưa bao giờ anh biết cư xử dịu dàng và thiết tha với người mình yêu thương. Leanna!
- Dạ.
- Do you love me?
- Anh biết rồi mà. Em …

Bàn tay Leanna run lên trong tay Vũ. Chị Thục ơi, có lẽ em đã tiến thêm được một bước nữa rồi. Vũ đẹp trai, hào phóng và có đủ phương tiện cho một người con gái ước mơ. Nhưng em chưa yên tâm chị ạ. Chỉ mong là Vũ thực sự yêu em như đôi mắt dại khờ nhìn em lúc này.

Vũ âu yếm xiết nhẹ bàn tay Leanna:

- Anh chưa bao giờ yêu một cô gái Viêt-Nam nào, cho đến lúc này. Mẹ anh không mấy hài lòng về những người bạn gái cũ của anh, lý do giản dị nhất là vì họ là Tàu, là Phi, là Mỹ chứ không phải là

VN. Bố anh không có ý-kiến, nhưng anh biết là bố cũng mong anh tìm được người yêu có chiều sâu, có tâm hồn tế nhị như em. Hôm nào em theo anh về San Diego gặp bố mẹ nhé?

- Dạ.
- Tay em run quá. Em lạnh hả?
- Không, anh.
- Chúng mình về nhé?
- Dạ.

Leanna theo Vũ đứng lên. Hai ly café latte vẫn còn nguyên vẹn trên bàn. Leanna nép người vào Vũ, bàn tay nằm yên trong tay Vũ, đi với nhau về khách sạn gần kề. Hai người không nói chuyện, chỉ lâu lâu nhìn nhau mỉm cười, cho đến khi Vũ đưa Leanna tới trước cửa phòng. Leanna trao cho Vũ chìa khoá, và bất thình lình vít cổ Vũ xuống hôn đắm đuối. Vũ vừa hôn Leanna, vừa cố gắng mở cửa phòng. Khi cửa phòng đã mở rộng, vòng tay Leanna vẫn không rời cổ Vũ, mái tóc che kín khuôn mặt dấu trên ngực Vũ, và trong hơi thở rộn ràng Vũ vẫn nghe thấy Leanna gọi tên Vũ thật là thiết tha.

o0o

Dù hơi ngại ngùng nhưng rồi nghe Vũ thuyết phục mãi Leanna cũng bằng lòng dọn vào town-house ở chung với Vũ. Vũ thủ thỉ trong lúc Leanna mặt cúi gầm:

- Em biết là ở VN bây giờ người ta ‘góp gạo thổi cơm chung’ nhiều lắm rồi không? Với lại em ở mãi nhà người quen không tiện.

Leanna rúc đầu vào vai Vũ:

- Em chỉ sợ bố mẹ anh biết được sẽ coi thường em, và có thể còn ngăn cản anh yêu em.

Vũ cười to, bắt chước giọng bắc-kỳ của mẹ:

- Ối giời ơi, thế này là thế nào! Em đừng có lo. Quyết định là do anh. Bố mẹ anh đâu có quyền ngăn cản. Trước đây con em gái anh nó cũng đã 'live-in' với người yêu nó một thời gian rồi mới làm đám cưới. Chuyện đó bây giờ rất là bình thường, mặc dù không công khai. Riêng bố anh thì rất là liberal!

Leanna xiêu lòng, và Vũ đã gửi hình Leanna về cho bố mẹ, hẹn vào dịp Christmas năm nay sẽ đưa Leanna về giới thiệu với gia đình. Hạnh phúc của hai người thật là êm đềm. Joe luôn mồm gọi Vũ là 'son of a gun', và Frank cũng thường nheo mắt cười với Vũ. Ngay cả Maryanne cũng chòng ghẹo Vũ:

- So, you dumped my daughter?

Vũ cũng email báo tin cho Nam, người bạn thân trước đây chung phòng với Vũ ở trong trường Berkeley:

- Mày phải gặp con bồ tao. 'She' cũng người Việt như chúng mình, và 'she' đẹp ơi là đẹp. Và mày biết không, trước đây 'she' cũng ở vùng Twin Cities như mày. Sẽ nói nhiều hơn khi gặp nhau ở hội nghị về Java ở San Francisco tuần tới.

P.S. 'She' mới dạy tao viết tiếng Việt bỏ dấu đó. Ngon lành không?

Tiễn đưa Vũ đi San Francisco Leanna bịn rịn:

- Em muốn đi với anh nhưng Frank không cho, nói em còn ít kinh nghiệm, chưa cần thiết tham dự mấy hội nghị đó.

Vũ an ủi:

- Anh chỉ đi có ba ngày. San Francisco cũng gần xịt. Có chuyện gì em gọi cho anh là anh về liền. Anh không tiện can thiệp để em cùng đi vì mọi người đều biết chúng mình đang yêu nhau. Em ở nhà ngoan nghe!

Khi Vũ đi rồi Leanna cảm thất trống vắng, có gì đó làm Leanna bứt rứt không yên nhưng Leanna không biết là điều gì.

o0o

Nam sững sờ nhìn tấm hình. Vũ hất hàm:

- Đẹp không?

Nam nuốt nước bọt một cách khó nhọc:

- Đẹp. Thu Loan bao giờ cũng đẹp, và bây giờ còn đẹp hơn xưa!

Vũ ngạc nhiên:

- Mày biết tên VN của Leanna, vậy mày biết Leanna hả?
- Biết … Nhưng …
- Mày sao vậy? Có gì định nói phải không?

Nam lại nuốt nước bọt một cách khó nhọc, nắm cánh tay Vũ kéo về Cafeteria của tòa nhà hội nghị:

- Đi uống café rồi tao nói mày nghe, nhưng mày phải bình tĩnh nhé.

Tự nhiên Vũ cũng thấy bứt rứt nhưng giọng nói vẫn vững vàng:

- Hừm! Được rồi, có gì cứ nói hết cho tao nghe. Không cần rào đón!

Nam loay hoay mãi với ly café làm Vũ sốt ruột, cuối cùng Nam thở dài:

- Khi mày kể chuyện tình của mày tao thật vui và mừng cho mày, nhưng khi nhìn hình tao nhận ra người quen, và có thể có vài điều mày chưa biết hết về cô ta …
- Điều gì nào?
- Cô ta đã có chồng và ly-dị, chứ không phải là con gái như mày tưởng.
- Trời, tưởng chuyện gì. Leanna đã cho tao biết, đó là cuộc hôn nhân giả để cô ta có thể ở lại Mỹ một cách hợp pháp.

Nam lắc đầu:

- Không. Đó là cuộc hôn nhân thật 100 phần trăm. Chồng cô ta về VN cưới cô ta và mang qua Mỹ nuôi ăn học. Cô ta phụ bạc người chồng cũ ngay sau khi có thẻ xanh để cư trú hợp pháp và chính thức ly dị sau khi tốt nghiệp. Cô ta cũng đã từng sống chung với một giáo sư trẻ trước khi bỏ Minnesota về California.

Mặt Vũ tái ngắt:

- Tao không tin. Cô ta con nhà khá giả, xin du học tự túc. Không có chuyện người nào đó về VN cưới cô ta.

Nam nhìn bạn xót xa:

- Vũ, tin tao đi. Nhớ thời gian chúng mình tốt nghiệp tại Berkeley không? Mày ra đi làm liền, còn tao về Minnesota vài năm sau đó vào University of Minnesota học tiếp lấy Master. Chính lúc đó Thu Loan cũng vào học trường này. Sinh viên VN nào cũng biết cô ta vì cô ta thật đẹp. Chính cả tao cũng chú ý đến cô ta, nhưng biết là cô ta đã có chồng nên không bao giờ có ý định tán tỉnh. Tao nỡ lòng nào mà nói xấu cô ta với mày.

Giọng Vũ chua chát:

- Thì cứ cho là mày nói đúng đi. Nhưng có chồng rồi ly-dị là

chuyện bình thường ở nước Mỹ này. Ừ cứ cho là như thế đi. - Giọng Vũ run run – Cứ cho là như thế đi.

Nam thở dài:

- Tao biết là mày rất yêu cô ấy. Nhưng chuyện không phải chỉ có thế. Sau này tao ra trường rồi nên không thể khẳng định, nhưng các sinh viên còn theo học lâu lâu có dịp gặp lại vẫn bàn tán về sự nhẫn tâm của cô ta đối với người chồng cũ đang bệnh hoạn, như thể là cô ta không có tình người.

Vũ ôm đầu:

- Trời ơi. Không thể tin được. Leanna là người con gái dịu dàng và tế nhị. Mà mày nói cho tao nghe thế nào là 'không có tình người'.

Nam lại thở dài:

- Người chồng đó tên là Quân, và đáng tội nghiệp lắm. Anh ta chỉ là technician trong một xưởng tiện. Anh ta về VN cưới Thu-Loan do sự mối lái của người quen. Thu-Loan không bao giờ yêu anh ta, chỉ muốn xuất ngoại du-học trong lúc nhà Thu-Loan rất nghèo chứ không 'có phương tiện' như Thu-Loan nói với mày. Qua được Mỹ rồi Thu-Loan mới hiểu được hoàn cảnh của người chồng, không hào nhoáng như ngày Quân về VN, nên dần dần lơ là với chồng. Riêng chuyện Loan ngoại tình với một giáo sư trẻ thì tao không rõ lắm. Tao được biết là khi Loan ly dị đã ép Quân bán nhà chia cho Loan một nửa tài sản, dù căn nhà là mồ hôi nước mắt của Quân làm ra. Mẹ Quân buồn rầu, bỏ về VN sống, còn Quân bây giờ thuê nhà trong một khu chung cư rẻ tiền, khi thì đi làm khi thì nằm nhà vì bệnh tật gì đó, và cũng chẳng có ai trông nom. Tao nghe nói rằng anh ấy vẫn còn rất yêu Thu-Loan, và vẫn mong một ngày nào Thu-Loan nghĩ lại, quay về.

Vũ ngơ ngác như còn đang trong cơn mê, mắt nhìn đâu đó nhưng có lẽ chẳng thấy gì. Nam nhìn bạn xót thương:

- Vũ! Thiên hạ đồn đãi nhiều khi cũng không đúng sự thật. Và nếu mày thật sự yêu Thu-Loan, và có tấm lòng rộng lượng, thì mày có thể quên quá khứ của Thu-Loan, và vẫn có thể sống với nhau lâu dài.

Vũ nghiến răng:

- Tao có thể quên được những chuyện tình ái trong quá khứ, nhưng tao không chấp nhận sự dối trá, và nhất là sự nhẫn tâm không biết đến tình người. Mày biết địa chỉ của anh Quân không?

Nam lắc đầu:

- Không. Tao chỉ biết là hình như anh ấy làm cho XYZ Company nhưng có thể nhờ bạn quen biết tìm dùm địa chỉ của Quân. Mà mày định làm gì? Liên lạc với Quân đâu có ích lợi gì cho mày.

Vũ nói thật rõ ràng:

- Tao sẽ đi tìm Quân, và nếu cần sẽ giúp đỡ Quân cho Quân bớt đau khổ.
- Mày đâu có lỗi gì trong chuyện này.
- Không, tao biết là tao không có lỗi. Nhưng tao cũng không thể nào đứng nhìn. Cám ơn mày. Khi về lại Minnesota ngày mai, nếu có tin tức gì của anh Quân mày nhớ gọi tao. Tao sẽ dàn xếp công việc và sẽ bay sang Minnesota một ngày rất gần.

o0o

Trong căn phòng khách im vắng giọng người đàn ông trầm buồn:

- Anh Vũ, từ lâu tôi đã câm nín, nhưng cảm tấm lòng chân thật

của anh tôi sẽ không dấu anh điều gì. Vâng, Thu-Loan đã từng là vợ tôi. Chúng tôi lấy nhau ở VN và tôi đã có những ngày thật hạnh phúc, nhưng tôi không giữ được hạnh phúc, không giữ được Loan cũng là do lỗi của tôi một phần. Tôi không thể mang lại cho Loan những mơ ước mà Loan từng ôm ấp từ ngày chưa lấy tôi. Tôi chỉ là một người thợ bình thường, học vấn trung bình, đời sống không có gì sôi nổi. Đó không phải là những gì cho bất cứ người con gái đẹp nào ước mơ. Tôi có buồn vì Loan bỏ tôi nhưng tôi không trách cô ấy. Hôn lễ của chúng tôi tại nhà thờ, và hôm đó tôi đã hứa với Thiên Chúa là tôi sẽ yêu thương và bảo bọc Loan suốt đời. Sau hai năm chúng tôi ly thân, hình như là Loan sống với một người khác hay bạn bè gì đó, nhưng điều đó không quan trọng, tôi vẫn cung cấp đủ tiền bạc để Loan theo học cho đến khi thành tài vì tôi vẫn yêu Loan, và vẫn muốn giữ lời hứa với Thiên Chúa của mình.

Ngừng vài giây cho nỗi buồn lắng đọng Quân nói tiếp:

- Ngày Loan ra trường tôi không được mời nhưng tôi vẫn đến dự lễ, đứng xa xa nhìn Loan tươi cười bước lên sân khấu nhận bằng, giơ tay vẫy bạn bè. Tôi có thấy người đàn ông đó, hình như là một giáo sư, ôm hôn Loan, và tôi bỏ ra về. Vâng, tôi có tủi thân nhưng tôi vẫn mừng cho Loan.

Anh Vũ, anh cho là tôi mù quáng phải không? Tôi không biết nữa, nhưng tôi sống rất thật với lòng mình. Thành phố nhỏ này cũng không giữ được Loan. Chúng tôi chính thức làm giấy tờ ly-dị và Loan muốn tôi bán căn nhà chia đôi tài sản để cho Loan có phương tiện đi lập nghiệp ở một nơi xa. Có lẽ đây là điều đau xót cho tôi vì tôi không

thuyết phục được Loan cho tôi giữ căn nhà để mẹ con tôi có chỗ ra vào. Cha tôi đã mất từ lâu, và tôi chỉ còn một mẹ già, và một người em còn ở VN. Loan không chịu nhận trả góp, muốn có ngay một số tiền để lo liệu công chuyện nên tôi đành phải bán căn nhà, dọn vào đây, còn mẹ tôi đã trở về VN sống với đứa em.

Ngày ra đi Loan nói là đã cho tôi đời con gái, đã hy sinh một phần đời cho tôi nên không còn nợ nần gì nhau. Ước gì tôi cũng sòng phẳng được như thế. Không anh ạ, tôi vẫn còn thương nhớ Loan, vẫn mong một ngày nào Loan quay về cho tôi lại được chăm sóc thương yêu Loan, tuy nhiên tôi biết đó chỉ là một ước mơ.

Anh có hỏi tôi về bệnh tật, chẳng dấu gì anh, tôi bị bệnh tiểu đường, và tôi lo sợ ngày nào đó tôi có thể bị mù lòa. Nếu ngày nào chuyện đó xảy ra, và Loan có trở về, dù chỉ là thăm viếng ngắn ngủi, thì làm sao tôi có thể nhìn thấy mặt Loan, nói gì đến chăm sóc yêu thương người con gái tôi không bao giờ quên? Đó là điều tôi lo sợ và đau buồn.

Anh nói muốn giúp tôi. Không được đâu anh Vũ ạ. Tôi không còn cần tiền, nhà cửa bây giờ đâu còn là vấn đề. Với lại tôi làm thế sao đành, có khác gì tôi bán tình yêu của mình cho anh. Tuy nhiên tôi xin anh một điều, xin anh đừng phụ bạc Loan, xin anh chăm sóc và yêu thương Loan, đừng để Loan phải khổ sở bơ vơ trên đường đời. Tôi chẳng có gì cho Loan nữa. Anh lo cho Loan dùm tôi.

Vũ nắm tay Quân, muốn rơi nước mắt vì xúc động:

- Anh có một vật vô giá mà Loan không nhìn thấy. Đó là tấm lòng. Tôi cũng không biết nói gì hơn, và lúc này tôi cũng chẳng biết mình đang nghĩ gì về Loan, nhưng xin anh yên tâm, không bao giờ tôi làm điều gì để buồn lòng người. Anh Nam bạn thân của tôi cũng ở gần đây. Tôi xin để số điện thoại lại, Nam rất hiểu tình cảnh của anh, nếu cần gì xin anh cứ gọi, nhất là khi đau yếu mà không có ai trông nom. Chào anh tôi về, và mong anh bảo trọng.

o0o

“Anh yêu dấu,

Từ hôm anh ở San Francisco trở về em đã có cảm tưởng là anh đối với em không còn như xưa. Anh vẫn dịu dàng nhưng xa cách và như có nỗi buồn. Nhiều lần em muốn hỏi anh nhưng em không dám. Em yêu anh và cũng kính trọng anh nên không muốn làm anh phiền lòng.

Thế nhưng hôm anh đi xa và không cho em đưa ra phi trường thì em biết rằng có điều gì đó không được bình thường. Em ghen nên đã vào computer của anh để tìm xem anh đang toan tính chuyện gì, và bây giờ thì em hiểu vì em đã nhìn thấy email liên quan đến chuyến bay của anh.

Em biết anh đi Minnesota, và em biết bây giờ thì anh đã rõ em là ai, đã sống thế nào, với ai và đã làm gì tại cái thành phố buồn ở cái xứ vạn hồ lạnh lẽo đó. Nếu anh không biết thì cũng đến lúc em phải nói vì em thật sự yêu anh, và dù anh tin hay không, em xin thề rằng anh

là người đàn ông độc nhất em yêu trên cõi đời này.

Em biết em là người đàn bà đầy tham vọng. Em bằng lòng lấy Quân vì em muốn ra khỏi cảnh nghèo nàn, muốn có cơ hội trau dồi kiến thức, muốn có một đời sống nhiều màu sắc, dù em không yêu Quân. Em đã cho Quân đời con gái để đạt được những gì em mong muốn, và em giã từ Quân vì em cảm thấy không còn nợ nần. Em nghĩ là đã không yêu thương thì không có lý do gì sống mãi bên nhau.

Em biết là em có chút nhan sắc nên em đã dùng nó cho những việc có lợi cho mình. Scott, ông thầy dạy Physics, cũng chỉ là người đàn ông thoáng qua đời, không yêu đương, không thương nhớ khi cả hai người đã đạt được mục tiêu.

Em vẫn nghĩ về tình yêu một cách rất đơn giản như là một sự đổi chác, cho đến khi em gặp anh. Em không chối cãi là em đến với anh vì anh có những cái mà em chưa thấy ở những người đàn ông em đã gặp. Anh có học thức, có nghề nghiệp và tài chánh vững vàng, được bố mẹ thương yêu, cưng chiều. Anh lại là 'star employee' tại nơi làm việc nên có thể giúp em thăng tiến trong nghề nghiệp. Em còn mong mỏi gì hơn!

Mấy tháng sống với anh là những ngày hạnh phúc nhất đời, vì càng ngày em càng hiểu anh, thấy ở anh tấm lòng bao dung, tình yêu chân thật và đằm thắm. Em đắm chìm trong hạnh phúc, và em đã quên hết những ý-định ban đầu, dùng anh làm điểm tựa trên con đường em đi. Xin anh tha lỗi cho em vì những toan tính tầm thường,

vì em ngu dốt, coi tình yêu như một phương tiện chứ không phải là cứu cánh của cuộc đời.

Em xin nghỉ phép hai tuần. Lúc này em đang ở với chị Thục dưới Santa Anna. Em đang khóc vì hối hận và nhất là vì nhớ thương anh. Nếu anh tha thứ cho em thì chỉ cần anh gọi em ở số cell mà anh đã biết, em sẽ về quỳ dưới chân anh, xin anh thương sót và để cho em yêu thương chăm sóc anh suốt đời. Nếu anh không gọi em sẽ không trở về, sẽ bỏ việc, và dù không biết đời em rồi sẽ ra sao. Tất cả đều vô nghĩa nếu không có anh.

Anh Vũ ơi, em làm sao để cho anh tin em thêm một lần, làm sao cho em được anh tha thứ. Nhiều lúc em muốn chết đi khi nghĩ rằng em phải xa anh suốt đời, phải lià bỏ tình yêu thứ nhất em vừa tìm thấy. Anh ơi, Loan nói được gì nữa với anh bây giờ ngoài hai tiếng yêu anh!

Thu-Loan, đứa con gái dại khờ.”

Vũ nhìn xững vào màn ảnh. Lá thư gửi qua email như nhát dao đâm vào ngực. Lòng Vũ tan nát nhưng Vũ làm gì bây giờ? Vũ đưa mắt nhìn cái điện thoại trên bàn. Tha thứ ư? Có gì bảo đảm rằng một ngày nào đó em gặp một ‘đại gia’ và em sẽ không bỏ anh để theo người sẽ mang lại cho em cuộc đời giầu sang hơn anh hàng ngàn lần? Anh yêu em nhưng anh có hoàn toàn quên được quá khứ hay là một ngày nào lại mang ra dằn vặt nhau mỗi khi giận hờn?

Loan ơi, em có biết là Quân vẫn còn thương nhớ em và mong cho em có một đời sống yên lành. Anh đã hứa với Quân là không để cho em bơ vơ khổ sở trên đời. Anh yêu em nhưng anh phải làm gì bây giờ?

Vũ gục đầu trên bàn. Bóng tối đã nhạt nhoà, Vũ vẫn không nhúc nhích. Tiếng kèn vọng từ TV vẫn mở ngoài phòng khách, và hình như đó là tiếng saxophone của Kenny G. trong bài 'Forever in love' đầy ân tình.

Trần Quang Thiệu

Mùa Hè - 2007

Con Đường Nào Em Đi

Chương Hai

Đêm đã khuya lắm nhưng Vũ vẫn còn thao thức nghĩ tới Thu Loan. Những kỷ niệm êm đềm xuất hiện trong đầu như một cuốn phim quay chậm làm Vũ bồi hồi, xót xa. Vũ cố lắc đầu xua đuổi nhưng hình như càng cố gắng các hình ảnh lại càng thêm đậm đà, cuối cùng Vũ thở dài vùng dạy, ngồi vào bàn viết mở email của Loan đọc lại thêm một lần:

"…Em xin nghỉ phép hai tuần. Lúc này em đang ở với chị Thục dưới Santa Anna. Em đang khóc vì hối hận và nhất là vì nhớ thương anh. Nếu anh tha thứ cho em thì chỉ cần anh gọi em ở số cell mà anh đã biết, em sẽ về quỳ dưới chân anh, xin anh thương sót và để cho em yêu thương chăm sóc anh suốt đời. Nếu anh không gọi em sẽ không trở về, sẽ bỏ việc, và dù không biết đời em rồi sẽ ra sao. Tất cả đều vô nghĩa nếu không có anh…"

Vũ biết mình vẫn còn yêu thương người con gái ấy, nhưng Vũ cũng biết là mình không thể nào quên được quá khứ đen tối của Loan để có thể sống với nhau một cách êm đềm. Vũ nghiến răng đánh máy thật nhanh mấy dòng:

"Anh viết thư này vì anh không thể nào gọi em, dù anh rất muốn. Em biết tại sao rồi. Anh tưởng mình là người rộng lượng, nhưng lòng anh không đủ bao la để ôm trọn cả em lẫn quá khứ đục ngàu của em. Em tha lỗi cho anh, và mong em tìm được con đường em muốn đi, dù không có anh bên đời.

Vũ, người một thời đã rất yêu em.

P.S. Còn ít nhiều vật dụng của em tại đây. Anh sẽ gửi tới địa chỉ của Thục. Em không cần trở về căn nhà này, và anh đã đổi số 'pin' tại cổng vào."

Vũ sợ mình mền lòng nên không muốn gặp Loan dù chỉ một lần để chia tay. Tuy nhiên, dù đã quyết định rứt khoát như thế, và đã hơn hai giờ sáng, nhưng Vũ vẫn ngồi gục đầu trên ghế sau khi ấn nút 'send' gửi lá thư cho Loan.

o0o

Đã đến hơn một năm từ ngày chia tay với Loan mà Vũ vẫn còn thoảng buồn. Vũ chìm vào suy tư nhiều hơn là theo đuổi những cuộc vui như xưa mà Vũ thường tự hào. Joe không biết chuyện, mọi người không biết, và Vũ không giải thích, để mặc mọi người hiểu nhầm là Thu-Loan đã bỏ Vũ, bỏ sở làm vì đã tìm được một chân trời sáng lạn hơn. Mới đầu Joe còn hay trêu ghẹo Vũ, hỏi Vũ bồ đá có đau không, is 'Dear John Letter' so sad, nhưng chỉ thấy Vũ nhún vai im lặng nên rồi cũng chỉ biết nhìn Vũ lắc đầu.

Lại sắp đến mùa hè. Frank hỏi Vũ:
- Any planned vacation?
Vũ lắc đầu:
- None!
Frank nhìn Vũ như không tin, kéo Vũ vào văn phòng nói về một cuộc hội thảo của các software developers ở Anaheim dưới Nam Cali, và đề nghị Vũ tham dự như một thuyết trình viên, nhân tiện lấy vacation

về thăm nhà ở San Diego gần kề. Frank vỗ vai Vũ:
- 'Dynamic Web Page Methodology' is your best subject. Go there, and tell people!

Vũ nghĩ thầm "Mày muốn ông đi thuyết trình để quảng cáo cho company product thì nói mẹ nó ra. Ở đó mà cho ông uống nước đường", nhưng chỉ mỉm cười:
- Fine. I'll go.

Tới gần ngày lên đường Maryanne tới tìm Vũ, hỏi Vũ muốn ở đâu trong thời gian tham dự hội nghị để bà ta lo. Đã khá lâu Vũ chưa trở lại vùng Los Angeles, từ buổi tối ngồi với Loan trong quán café nhìn ra biển, thủ thỉ truyện trò, và ban đêm cuồng nhiệt yêu đương trong khách sạn Hyatt tại Huntington Beach. Kỷ niệm ào đến như con sóng dạt dào, Vũ buột mồm:
- Hyatt at Huntington Beach.

Marryanne kinh ngạc, nói bộ mày điên hay sao, nơi đó vừa xa Anaheim, vừa đắt tiền. Vũ trả lời trong lúc mắt nhìn về một nới nào rất xa xôi:
- That's my place!
- What?

Vũ không trả lời, và mắt vẫn không nhìn Maryanne. Maryanne càu nhàu trong miệng, nhìn Vũ thở dài, lắc đầu đi về chỗ ngồi. Mắt Vũ như mờ đi vì nhớ thương:
- Giờ này Loan ở đâu? Em có bao giờ nghĩ tới anh không?

o0o

Vài tiếng vỗ tay rời rạc sau khi Vũ chấm rứt bài thuyết trình, và cúi chào thính giả, chậm chạp bước ra hành lang thính đường, tìm lối ra bãi đậu xe để về khách sạn. Có tiếng bước chân chạy theo Vũ, và tiếng gọi:
- Ông Vũ!

Vũ quay lại, đứng chờ người đàn bà đang vẫy gọi mình, nghĩ thầm chắc đây là một developer người Việt tham dự hội nghị, nghe mình thuyết trình và có lẽ có điều muốn hỏi thêm. Vũ gật đầu chào người đàn bà cỡ tuổi Vũ:
- Chào bà. Bà cần hỏi gì ạ?

Người đàn bà lắc đầu:
- Ông … Anh Vũ, tôi định gặp anh mấy lần, bây giờ mới có dịp.

Tên tôi là Thục.
Vũ ngơ ngác:
- Thục?
- Vâng, Thục. Chị họ của Thu-Loan.
Vũ giật mình khi nghe thấy tên Loan:
- Ồ. Tôi chỉ nghe tên mà hôm nay mới gặp – và rồi cố gắng lắm nhưng Vũ cũng không dằn lòng được nên hỏi thêm – Loan … Thu-Loan dạo này ra sao?
Người đàn bà có chút bối rối:
- Anh Vũ, chúng mình tìm chỗ nào ngồi nói chuyện một lúc có được không. Anh cứ gọi tôi là 'chị Thục' cho thân mật.
- Vâng, chúng mình qua quán café Starbuck bên kia đường, được không chị Thục?
Thục gật đầu mỉm cười:
- Loan nói anh uống mấy ly café một ngày!
Vũ cười buồn:
- Cô ấy vẫn còn nhớ như vậy sao?
Thục mỉm cười:
- Nhiều hơn thế nữa anh Vũ ạ. Loan nói anh không ăn thịt mỡ, thích hamburger nhưng không ăn cheese. Đúng thế không?
- Sao mà chị biết cả những điều này?
- Tại vì bữa nào ngồi ăn chung Loan cũng nhắc với tôi là anh Vũ thích cái này, không thích cái kia. Nghe riết rồi tôi cũng nhớ.
Vũ thở dài:
- Chúng tôi sống với nhau mấy tháng, biết từng ý thích nhỏ nhặt của nhau, không ngờ chia tay rồi mà Loan vẫn nhớ!
Tiếng Thục thoáng buồn:
- Số phận! Đúng là số phận cay đắng. Tội nghiệp anh, và cũng tội nghiệp em tôi.

Buổi chiều nên quán vắng. Vũ và Thục chọn một bàn trong góc sau khi đã order hai ly café latte. Vũ lại cười buồn:
- Lần đầu tôi và Loan đi uống café với nhau ở vùng dưới này chúng tôi cũng order hai ly latte. Nhưng …
Thục cười tiếp lời:
- Nhưng không ai uống chứ gì. Loan cũng kể cho tôi nghe buổi tối đáng nhớ ấy.
Lòng Vũ chùng xuống:
- Hay là chị cho tôi về nhà gặp Loan đi!
Thục lắc đầu, mặt thật buồn:

- Loan không có nhà, cô ấy không ở với tôi nữa.

Vũ thở dài:

- Đáng nhẽ tôi phải biết vậy. Loan là người năng động, có lẽ cô ấy không ở một chỗ nào lâu.

Thục ngập ngừng:

- Loan chỉ muốn mãi mãi sống với anh, nhưng không được. Thôi để tôi kể cho anh nghe những ngày sau khi Loan bỏ San Jose, xuống ở tạm với gia-đình tôi. Lúc đó Loan buồn lắm, khóc dấm dứt cả ngày, và khi được thư anh chấm rứt cuộc tình của hai người thì Loan hầu như ngẩn ngơ, depressed đến độ tôi phải đưa đi bác sĩ tâm thần. Có lẽ Loan không bao giờ khỏi bệnh, hoặc là chỉ khỏi tạm thời, rồi lại rơi vào nỗi buồn triền miên. Có những lúc Loan ngồi lặng hàng giờ, hoặc cắm cúi viết, vừa viết vừa khóc, xong lại xé đi. Tôi không biết Loan viết gì nhưng tôi đoán là Loan định viết cho anh, hoặc viết nhật ký để bầy tỏ tâm tình.

Vũ gật đầu:

- Có một dạo tôi cũng không khá gì hơn.
- Chị em tôi thân nhau lắm. Loan chẳng dấu diếm tôi điều gì. Loan không bao giờ oán trách hay nói xấu về những những người đàn ông qua đời mình, nhưng chỉ với anh Loan mới bày tỏ lòng tiếc nuối và yêu thương! Có nhiều lần Loan đi vắng vài ngày, tôi hỏi Loan đi đâu, Loan chỉ cúi đầu, nói là đi lên miền Bắc kiếm việc, nhưng tôi biết Loan chỉ lên đó, đi qua nơi anh và Loan đã sống chung cho thỏa lòng nhớ thương. Mỗi lần trở về Loan lại buồn hơn, cho đến lần cuối cùng, cách đây độ một năm …

Thục ngừng nói, nét buồn rõ rệt. Vũ cũng im lặng. Cuối cùng Thục thở dài:

- Loan gặp tai nạn trên đường trở về gần tới Santa Ana!

Vũ giật mình:

- Trời! Loan có sao không?

Thục buồn bã gật đầu:

- Loan bị thương nặng ở đầu. Kính xe vỡ vụn văng vào mặt làm rách nát nhiều chỗ.

Vũ nghe đau nhói:

- Khổ quá! Sao chị không cho tôi biết tin!

Thục thở dài:

- Xe cấp cứu đưa Loan vào nhà thương, Loan hôn mê mất mấy ngày mới tỉnh lại. Tôi có nghĩ tới anh, tính nhờ anh xuống trông nom Loan dùm vì tôi cũng bận nhiều việc ở nhà và trong sở, không thể nghỉ lâu, nhưng Loan thều thào năn nỉ tôi, không muốn anh thấy

Loan trong tình tình trạng thê thảm đó. Loan yếu dần, mê sảng gọi tên anh, nhưng mỗi lần tỉnh dậy lại khóc, không cho tôi gọi anh xuống. Cuối cùng tôi đành cầu cứu anh Quân, nhờ anh ấy sang trông nom Loan dùm. Anh nhớ Quân chứ?
Vũ nặng nề gật đầu. Giọng Thục bùi ngùi:
- Anh Quân sang ngay, nhưng lúc đó Loan đã yếu lắm. Thấy Quân, Loan chỉ ngoảnh mặt đi nhìn về hướng khác, nước mắt ứa ra, không biết là vì xúc động hay ăn năn. Quân ngồi đầu giường ôm Loan khóc nức nở. Loan yếu dần, nhưng còn cố gắng gọi "Anh …". Tôi và Quân đều cúi xuống thật gần để nghe lời trăn trối, và tôi tưởng là Loan muốn nói với Quân một điều gì đó, nhưng không, Loan gọi thêm được hai tiếng "Anh Vũ …" rồi không bao giờ tỉnh lại nữa!
Vũ nghe tim mình đau nhói, ôm đầu:
- Trời ơi! Loan chết thật rồi ư? Chị Thục, tôi thật là có lỗi với Loan.
Thục cúi đầu như ngăn dòng nước mắt:
- Tội nghiệp anh Quân lắm, ngồi ôm xác Loan khóc cho đến lúc người ta đến đưa đi. Quân ở lại bỏ tiền ra lo cho Loan mồ yên mả đẹp rồi mới trở về Minesota. Anh ấy nhờ tôi lập mộ bia, và xin tôi cho ghi lên mộ bia dòng chữ "Bà Đinh Hoàng-Quân, Nhũ Danh Trần Như-Loan". Tôi chưa thấy ai chí tình như anh ấy.
Vũ nghe lòng thật xót xa:
- Vâng trên đời này không có ai yêu Loan hơn anh ấy, dù Loan đã phụ bạc, đã bỏ đi xa. Tấm lòng của Quân thật là cao quí. So với anh ấy tôi chẳng ra gì.
Thục thở dài:
- Chúng mình đều biết anh Quân là người thật tốt. Thế nhưng Loan chỉ yêu một mình anh trên đời này. Đúng là số kiếp!
Nước mắt Vũ lại như muốn ứa ra:
- Phần mộ của Loan ở chỗ nào? Chị đưa tôi tới được không?
Thục gật đầu:
- Ở Westminster Cemetery. Anh lái xe theo tôi.

o0o

Vũ ngồi bất động nhìn bó hoa hồng, mua tại tiệm hoa góc đường gần cổng nghĩa trang, được đặt ngay ngắn trên mộ phần. Thục đã ra về, để cho Vũ những phút riêng tư với Thu Loan giờ đây đã nằm yên trong lòng đất, mang theo một mối tình u buồn. Nước mắt Vũ đã khô nhưng lòng Vũ vẫn còn xót xa. Vũ thì thầm:

- Em có lỗi với Quân nhưng em xem kìa: “Bà Đinh Hoàng Quân”! Quân đã tha thứ cho em rồi. Anh mới là người có lỗi với em! Anh yêu em mà không yêu hết lòng như em đã yêu anh. Vì anh mà em bơ vơ, vì anh mà em chết thảm. Anh cũng có lỗi với Quân. Anh hứa trông nom bảo bọc em suốt đời mà anh không giữ được lời. Em tha lỗi cho anh nghe Loan!

Nắng chiều đã nhạt nhưng Vũ vẫn ngồi yên. Chỉ khi những dòng chữ trên mộ bia đã trở nên lờ mờ Vũ mới đứng lên trở về khách sạn. Vũ bỏ bữa cơm tối leo lên giường muốn ngủ cho quên nỗi buồn nhưng không thể nào chợp mắt. Những hình ảnh quá khứ chập chờn như thể là Loan đang đứng đó, đang mỉm cười, âu yếm đợi chờ vòng tay Vũ.

- *Anh Vũ ơi, bàn ủi anh để chỗ nào?*
- *Oh boy! Anh không có bàn ủi. Anh không giặt quần áo ở nhà.*
- *Quần áo em để trong suitcase nát hết trơn rồi!*
- *Mai anh đi mua bàn ủi cho Loan.*
- *Em treo quần áo ở closet phía bên trái nhé? Em mang hết quần áo anh sang bên phải.*
- *Ừ, đâu cũng được.*
- *Hi hi, sợ phiền chưa?*
- *Anh muốn em dọn vào ở chung với anh mà.*

Vũ lại gần, vòng tay ôm Loan từ sau lưng:

- *Có em là vui rồi. Em cần anh giúp một tay sắp xếp không?.*

Loan ngửa mặt nhìn Vũ, tay vẫn cầm mớ quần áo, mỉm cười:

- *Không. Từ nay em sẽ giặt quần áo cho anh, ủi đồ cho anh, nấu cơm cho anh ăn nữa. Anh bằng lòng không?*

Vũ hôn nhẹ lên gáy Loan:

- *Anh còn mong gì hơn!*
- *Nhưng …*
- *Nhưng sao?*
- *Anh phải yêu em suốt đời.*
- *Em biết rồi mà!*

Vũ xiết chặt vòng tay hơn. Loan xoay người lại vòng tay ôm cổ Vũ:

- *Anh …*
- *Gì nữa nào?*
- *Nếu em có lỗi anh đừng buồn và hắt hủi em nhé!*

Vũ cười:

- *Không. Nhưng anh sẽ bắt em nằm xuống cho anh đánh đòn.*

- *Ứ ừ!*
- *Sợ hả? Vậy thì phải ngoan, nghe chưa?*

Loan rúc đầu vào ngực Vũ:

- *Em chẳng đã nghe anh, và theo anh về đây thôi!*
- *Cám ơn em.*
- *Thôi, bỏ em ra cho em đi tắm. Cũng muộn rồi.*

Vũ trở ra phòng làm việc ngồi trước computer đọc những tin tức cuối cùng trong ngày. Khi tìm đến chỗ Vũ ngồi, Loan đã thay quần áo, mặc bộ đồ ngủ mầu hồng nhạt. Cổ áo rộng trễ xuống lộ nửa khuôn ngực trắng hồng và đầy đặn. Vũ nhìn Loan sững sờ. Nhắm hờ đôi mắt ướt mềm, Loan vòng tay ôm cổ Vũ:

- *Anh, muộn rồi …*

Vũ bế bổng Loan lên, đi về phía phòng ngủ, vừa đi vừa hôn lên môi Loan vừa thì thầm:

- *Anh yêu em!*

Nước mắt Vũ lại ứa ra. Hơn hai năm rồi mà những hình ảnh buổi tối đầu tiên Loan dọn vào ở chung với Vũ vẫn như mới vừa xảy ra hôm qua. Vũ trăn trở nhủ thầm:

- Làm sao anh quên, Loan ơi.

Có tiếng điện thoại reo. Vũ uể oải nhấc máy:

- Hello.
- …
- Con nghe đây mẹ.
- …
- Dạ, mai con về.
- …
- Vâng, mẹ cũng ngủ ngon.

Vũ làm sao ngủ ngon như mẹ chúc. Vũ trở dạy mặc quần áo xuống lầu tìm vào bar rượu, order một ly Scott on the rock. Buổi tối giữa tuần, bar vắng vẻ, tiếng nhạc nhẹ nghe như từ một nơi nào rất xa xôi. Vũ ngồi ngất ngưởng trên ghế cao, cúi đầu trầm tư, và cứ như thế cho đến khuya lắm, gần tới giờ bar đóng cửa Vũ mới trở về phòng, gieo mình xuống giường, say mềm và ngủ một giấc đầy mộng mị, có Thu-Loan thấp thoáng bóng hình!

Trần Quang Thiệu
June 2007

Con Đường Nào Em Đi

Chương Ba

Những con đường ở ngoại ô Sài-Gòn vừa nhỏ, vừa gồ ghề, và đầy người đi bộ. Vũ lái xe chầm chậm vì vừa mới học lái xe hai bánh, chưa thuộc đường, và lâu lâu phải ngước nhìn số nhà. "327, 329 … như vậy chắc còn xa". Vũ rồ ga, chiếc Honda đời mới vọt lên, nhưng cùng lúc ấy xe cán phải cục gạch ai đó vứt giữa đường. Chiếc xe nẩy lên, đảo mạnh, hất Vũ té lăn.
Vũ choáng váng nhưng còn tỉnh táo, khó nhọc ngồi dạy. Vài đứa trẻ hiếu kỳ đứng nhìn, và vài người lái xe lách qua, đi thẳng với con mắt dửng dưng. Khủy tay và đầu gối Vũ bị trầy, máu thấm đỏ tay áo chemise trắng. Vũ muốn đứng lên nhưng cảm thấy đau nên đành ngồi bệt xuống đường, cúi đầu xoa nhẹ đầu gối. Xe cộ vẫn chạy qua một cách vội vã, nhưng cánh cửa sắt của căn nhà đối diện hé mở. Một cặp trai gái tới gần, xô những đứa trẻ vây quanh Vũ ra xa. Người con trai hỏi Vũ:
- Anh có sao không?
Vũ nặng nề lắc đầu, mím môi định đứng dạy một lần nữa. Người con trai vội vã đưa tay đỡ anh. Vũ đứng bằng một chân, cố gắng mỉm cười:
- Cám ơn anh.
Cô gái nhìn vết máu và chiếc tay áo rách tỏ vẻ ái ngại:
- Anh bị thương rồi. Hảy tạm vào nghỉ trong sân nhà tôi rồi tính sau.
Vũ lại cố gắng mỉm cười:
- Vâng, cám ơn anh chị. Anh chị cho tạm trú một lát, để tôi gọi người nhà tới đón về.
Người con trai dựng chiếc xe còn nằm trên đường, dắt vào sân nhà trong lúc Vũ khập khễnh bước theo từng bước nhỏ. Người con gái đi cạnh anh, lâu lâu lại đưa tay như muốn đỡ mỗi khi thấy Vũ lảo đảo. Vũ thở phào khi ngồi xuống chiếc ghế tựa cạnh chiếc bàn kê ngoài sân. Anh ngước nhìn hai người. Họ còn rất trẻ và Vũ đoán có lẽ họ là vợ chồng:
- Cám ơn anh chị đã giúp tôi. Tôi tên là Vũ.

Người con trai cười nhẹ:
- Đâu có đáng gì, anh đừng để tâm. Tôi là Kha, còn đây là nhà của gia-đình Thủy, bạn tôi.
- Ồ. Tôi cứ tưởng …
Vũ bỏ dở câu nói, nhưng hình như Thủy cũng hiểu. Cô nheo mắt cười:
- Cũng là đúng lúc thôi anh. Anh Kha tới thăm Thủy, vừa định ra về thì thấy anh té xe. Tay anh chảy máu nhiều, để Thủy giúp anh.
Thủy chạy vào nhà, trở ra với một chiếc khăn ướt, một số band-aids, và một ly nước lạnh:
- Anh lau mặt và uống tạm cho đỡ mệt.
Vũ mừng rỡ:
- Phiền cô quá, nhưng xin cô.
Vũ cầm ly nước uống một hơi gần cạn, và lấy chiếc khăn ướt đắp lên mặt. Trời Sài-Gòn nóng như thiêu, chiếc khăn mát lạnh làm Vũ tỉnh táo, và anh giữ chiếc khăn thoảng mùi thơm con gái trên mặt một lúc rồi mới từ từ cuộn lại để trên bàn:
- Tôi cảm thấy đỡ lắm rồi. Cảm ơn anh Kha và cô Thủy nhé.
Thủy nhắc:
- Anh Vũ kéo tay áo lên để Thủy băng đỡ mấy chỗ chảy máu.
Nghe Thủy nhắc Vũ chợt thấy khủy tay đau rát. Anh kéo tay áo, miệng cười, nhưng mặt nhăn vì đau:
- Tôi không may té xe, nhưng lại rất may gặp được những người tử tế như anh Kha và cô Thủy.
Thủy chỉ im lặng mỉm cười, nhẹ nhàng dán những miếng band-aids lên vết thương hãy còn rỉ máu. Kha an ủi Vũ:
- Cũng may anh chỉ bị thương nhẹ. Nghỉ một chút là có thể ra về được, và may hơn nữa là chiếc xe mới cáu cạnh của anh không việc gì.
Vũ cười lắc đầu:
- Đáng lẽ tôi không nên chạy xe ở Sài-Gòn, vì tôi cũng chỉ mới học lái xe gắn máy đây thôi.
Kha ngạc nhiên:
- Mới học lái xe …
Vũ gật đầu:
- Chẳng nói dấu gì anh. Tôi sinh ra và lớn lên ở Mỹ. Bên đó ít người đi xe gắn máy lắm vì có mùa lạnh. Về tới Sài-Gòn thấy loại xe này tiện lợi quá, và tôi cũng thấy thích thú, nên mua một chiếc để đi loanh quanh cho tiện. Ngày xưa, khi tôi còn ở vào tuổi đôi mươi, mẹ tôi cấm tôi lái xe gắn máy vì sợ nguy hiểm. Nếu mẹ tôi biết là tôi chạy

xe ở Sài-Gòn, và mới bị tại nạn, chắc là mẹ tôi sợ hãi và buồn lắm.
Thủy đã băng xong vết thương cho Vũ, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện:
- Anh Vũ về Việt-Nam thăm nhà?
Vũ lắc đầu:
- Không. Tôi được Global-Flextronics gửi sang Việt-Nam làm việc ít lâu. Tôi không có gia-đình và bạn bè tại đây. Ba mẹ tôi qua Mỹ định cư từ năm 1975, thỉnh thoảng tôi vẫn nghe bố mẹ nói về những ngày tháng cũ, về ngôi nhà hạnh phúc tại Sài-Gòn nên tôi tò mò, hôm nay nhân dịp rảnh rỗi, nên lấy xe, định đi tìm căn nhà xưa của bố mẹ xem nó ra sao. Nào ngờ …
Vũ ngập ngừng trước khi nói tiếp:
- Như đã nói với anh Kha và cô Thủy, tôi thật sự không có bạn và người thân tại Việt-Nam, hôm nay tình cờ được gặp gỡ, và được anh và cô giúp đỡ, tôi thấy thật cảm khích nên lại có một chút tin tưởng vào tình người. Nếu anh Kha và cô Thủy không chê, xin cho tôi được làm bạn.
Kha bật cười:
- Anh sinh ra và lớn lên ở Mỹ mà anh nói tiếng Việt chẳng khác gì chúng tôi, và cũng khách sáo như người Việt chính gốc vậy.
Vũ cũng bật cười:
- Tôi còn biết xem phim chưởng, và đọc truyện kiếm hiệp nữa cơ. Khi tôi còn nhỏ, vì sinh kế, hàng ngày mẹ tôi phải gửi tôi cho một bà cụ người Việt trông nom. Bà cụ chỉ biết nói tiếng Việt, xem phim bộ cả ngày, nên tôi lớn lên trong một môi trường rất là Việt-Nam. Khi bắt đầu đi học, cuối tuần bố tôi bắt tôi tới trường Việt ngữ, và tôi biết đọc truyện kiếm hiệp rất sớm.
Thủy thích thú mỉm cười:
- Thế anh Vũ có nghe nhạc Việt, và … đọc thơ tiếng Việt không?
Vũ cười nhẹ lắc đầu:
- Nhạc Việt thì thỉng thoảng tôi có nghe ké với bố mẹ. Còn thơ văn thì chỉ biết sơ sài.
Kha gật gù:
- Như thế cũng là đặc biệt lắm rồi. Tôi đã gặp vài người Việt sinh ra và lớn nên ở nước ngoài. Họ hầu không biết gì về Việt-Nam, và có nói tiếng Việt thì cũng như là ba Tàu nói tiếng Việt mà thôi.
Thủy cười với Kha:
- Nhưng em thấy họ cao lớn, trắng trẻo và … dễ thương hơn mấy ‘ông’ con trai ở xứ này!
Kha nheo mắt cười với Thủy:

- Như vậy em không … thích anh hả.

Thủy đỏ mặt:

- Ai nói là em thích anh hồi nào?

Kha chỉ mỉm cười. Vũ khen:

- Lớp trẻ Việt-Nam bây giờ cũng đâu thua kém gì những người ngoại quốc cùng trang lứa. Anh Kha và cô Thủy còn đi học cả, phải không?

Thủy gật đầu:

- Dạ. Anh Kha đang học năm cuối đại học, còn Thủy mới vào trường.

Kha tiếp lời:

- Thủy học về thương mại, còn Kha học về kỹ thuật thông tin?

Vũ hỏi:

- Information Technology?
- Dạ.
- Như vậy là cùng một lãnh vực với tôi.
- Ồ, như vậy thì may quá được biết anh. Anh chắc đã có nhiều kinh nghiệm, anh giúp Kha học hỏi thêm nhé.

Thủy chen vào:

- Em nữa chứ. Thương mại cũng cần thông tin vậy.

Vũ cười nhẹ:

- Thế nào chúng mình cũng gặp lại nhau, nói chuyện nhiều về vấn đề này. Bây giờ tôi xin phép, phải về.

Vũ gượng đứng dậy nhưng đầu gối đau nhói nên lại ngồi xuống ghế. Kha lo lắng:

- Hay để Kha gọi taxi cho anh về. Kha chạy xe của anh theo sau.

Vũ lắc đầu, móc điện thoại cầm tay:

- Tôi phiền anh Kha thế là đủ rồi. – Anh bấm số - Allo, anh Tám hả. Anh mang xe tới đón tôi tại …

Vũ trao điện thoại cho Thủy:

- Cô Thủy làm ơn chỉ đường cho anh Tám lái xe tới đây dùm tôi.

Thủy gật đầu, cầm máy chạy vào trong nhà, tránh tiếng động từ ngoài đường để nói chuyện điện thoại cho được dễ dàng. Kha nhắc Vũ:

- Anh nên đến bệnh viện để họ xem cho chắc.

Vũ gật đầu:

- Cám ơn anh Kha. Tôi sẽ nói anh Tám đưa tôi đi.

Thủy trở ra, mỉm cười:

- Anh Tám nói độ 15 phút nữa là anh ấy sẽ tới đón … thủ trưởng!

Anh ấy có vẻ lo, và kêu trời hoài.

Vũ bật cười:
- Anh Tám là họ hàng xa. Anh đã có tuổi, và hay la tôi mỗi lần tôi lái xe gắn máy. Cô Thủy cho tôi gửi chiếc Honda tại đây. Bữa nào khoẻ tôi sẽ trở lại.
Kha đỡ lời:
- Anh yên tâm, đừng lo lắng. Kha sẽ mang xe vào nhà, khoá cẩn thận.
Vũ mỉn cười nghĩ thầm, lo gì mà lo, không bao giờ Vũ sẽ ngồi lên cái 'của nợ' đó nữa. Ai lấy đi Vũ càng đỡ băn khoăn. Từ nay đi đâu cứ gọi taxi cho chắc ăn. Còn cái anh Tám này, lúc nào cũng cứ bô bô cái mồm, cả nước này người ta biết mình làm gì. Không cho lái xe nữa, ngồi gác cửa làm bảo vệ có lẽ thích hợp hơn.
o0o
Khi Vũ xin nghỉ việc Frank vừa ngạc nhiên vừa thất vọng, bộ tao làm gì mày không thích hay sao? Mày được mọi người yêu mến, công ty làm ăn phát đạt, lương bổng hơn nhiều chỗ khác. Mày tìm đâu được một chỗ hơn chỗ này?
Vũ cười buồn, tao đâu có điều gì phàn nàn về mày hay công ty, nhưng mày không hiểu đâu. Tao ở đây gần sáu năm rồi. Nơi này cho tao bao nhiêu là kỷ niệm vui buồn. Thế nhưng, như mày thấy, từ ngày Loan bỏ đi tao câm nín, và mới đây được tin Loan tử nạn, do lỗi tao một phần, tao buồn đến xót xa. Mỗi lần đi qua cái cubicle nơi Loan ngồi khi xưa tao lại muốn khóc, thằng Joe chửi tao là con gà chết, nhưng thằng đó thì hiểu thế nào là yêu. Tao phải đi Frank ạ.
Frank thở dài, thế bao giờ mày đi, và mày đi đâu? Vũ nói nhưng mắt nhìn đâu đó, hai tuần nữa, tao sang làm cho Global-Flextronics, và họ sẽ gửi tao sang Việt-Nam thành lập một trung tâm điện toán, yểm trợ cho nhà máy sản xuất mới xây cất tại nước này. Tại tao là người Mỹ gốc Việt, nói được tiếng Việt, hiểu được cách tổ chức và điều hành của một công ty Hoa-Kỳ nên họ cần tao. Còn tao, tao cần thay đổi, tao cần đi xa, tao cần xét lại đời sống của mình. Tao cám ơn mày, chúng mình đã có những ngày rất tốt đẹp với nhau. Mày đừng giận tao nghe Frank. Biết đâu rồi chúng mình lại chẳng có dịp làm việc với nhau trong tương lai. Thung lũng này nhỏ mà. Gốc gác tao ở chỗ này, đi đâu rồi tao cũng sẽ về. Mày hiểu chứ?
Ngày cuối cùng của Vũ ở Cali-SoftSmith, Inc. mọi người đều đến giã từ. Vũ cười buồn và lập đi lập lại với mọi người những điều đã nói với Frank. Maryanne là người sau cùng. Bà thư-ký già ôm hôn Vũ, dặn dò đủ điều như mẹ dặn con lúc đi xa. Joe bưng thùng đồ đạc cá nhân của Vũ ra xe, lặng lẽ đứng nhìn Vũ ra khỏi parking, tần ngần

vì mất bạn.

Vũ cũng bâng khuâng, cảm thấy như có gì mất mát. Dù sao thì cũng sáu năm trời, sáu năm đầy ắp kỷ niệm vui buồn. Cũng đành!

Một tháng sau đó thì Vũ về đến Sài-Gòn. Trưởng phòng nhân viên ra đón Vũ tại phi-trường, đưa Vũ về khách sạn ở tạm cho đến lúc thuê được nhà vì Vũ dự trù ở lại Việt-Nam từ một tới hai năm. Trên nguyên tắc, Vũ là người của tổng công ty tại Mỹ, tới địa phương giúp đỡ phân xưởng thiết lập một trung tâm điện toán để điều hành công việc. Vũ chịu trách nhiệm trực tiếp với CIO (Chief Information Officer) của tổng công ty, nhưng Vũ cũng bỏ ra nhiều ngày giờ làm quen với vị giám đốc địa phương, ông Hân, và ban tham mưu của ông ta. Ông Hân tiếp Vũ thật niềm nở:

- Thật may được ông về đây giúp chúng tôi. Mới mướn được vài kỹ-sư địa phương, họ mua một đống máy vi-tính, nhưng cũng chưa thiết lập được mạng lưới liên lạc với trung tâm điện toán bên đó. Họ sẽ làm việc dưới quyền ông, và nếu cần ông cứ mướn thêm người, huấn luyện cho họ quen với công việc.

Ông Huân tạm ngừng nói, cười toét miệng, ghé tai Vũ nói thầm:

- Lương nhân viên ở đây rẻ lắm! Ông muốn mướn thêm mấy người cũng được.

Vũ bật cười:

- Vâng để rồi tôi xem. Có gì tôi sẽ làm việc với phòng nhân viên.

Ông Hân lại cười, hỏi thêm:

- Giấy tờ từ ở bên Mỹ gửi sang, nói title của ông là 'Director, Information Services', như vậy chúng tôi phải xưng hô với ông như thế nào cho phải phép?

Vũ gạt đi:

- Ở bên Mỹ họ dùng danh hiệu đó lỏng lẻo lắm, và không khí làm việc rất cởi mở. Chúng tôi gọi nhau bằng tên. Các ông cứ gọi tôi là 'ông Vũ' hoặc 'anh Vũ' là được rồi.

Ngừng một chút, Vủ tủm tỉm cười, nói tiếp:

- Xin đừng gọi tôi là 'ông kỹ sư' hoặc 'thủ trưởng', như một số anh em tôi mới gặp, nghe kỳ quái lắm!

Ông Hân lại cười lớn phân trần:

- Họ quen miệng mất rồi. Để rồi tôi sẽ thông báo cho mọi người. Còn về chỗ ở và xe cộ, ông cứ làm việc thẳng với phòng vật tư. Tất cả sẽ được công ty đài thọ.

- Cám ơn ông.

- Ông thấy văn phòng của ông ra sao? Được chứ?

Vũ mỉm cười:

- Quá tốt. Ở bên Mỹ ngay cả 'boss' của tôi cũng không có văn phòng riêng. Nhưng cũng tùy công ty, mỗi nơi mỗi khác.
- Thế hả? Tôi chưa bao giờ được tới nước Mỹ.
- Được biết ông tốt nghiệp ở Úc về.
- Vâng, tôi du-học tại Úc, nhưng học xong là về. Chẳng biết ngoại quốc họ làm ăn ra sao. Khi được tuyển chọn vào công ty này, ông Parker ở bên Mỹ có qua giúp tôi ít lâu.
- À ông Parker, Operation Vice President. Tôi có gặp ông ta tại Mỹ. Nice man.
- Đúng vậy. Hàng tháng chúng tôi vẫn phải gửi báo cáo về ông ấy, và có thể ông ta sẽ lại sang đây thanh tra xem công việc có giống như là chúng tôi báo cáo hay không.
- Vâng, tôi biết. Ông ta cũng mong là trung tâm điện toán được thành lập mau chóng, hoạt động hữu hiệu để ông ta có thể nhận được báo cáo về sản xuất thường xuyên, chính xác và mau chóng, như những báo cáo của các nhà máy tại Âu Châu và Nam Mỹ.

Vũ thấy yên tâm vì ông Hân là lớp người mới sau này, có tinh thần cầu tiến, và sự hiểu biết rộng rãi, nên có thể làm việc chung mà không cần đến áp lực của công ty trung ương. Bà Hiền, trưởng phòng vật tư, cũng là người sốt sắng, chỉ sau một tuần lễ bà ta đã thuê được nhà cho Vũ, ngôi nhà nhỏ nhưng khang trang và đầy đủ tiện nghi trong một khu được xây cất dành cho ngoại kiều. Vũ chọn căn nhà này thay vì một apartment tại một cao ốc tối tân gần trung tâm thành phố, vì Vũ đã có ý định mua một chiếc xe gắn máy để làm phương tiện đi lại ngay khi nhìn thấy dòng xe cộ Sài-Gòn. Vũ thấy nhớ những xa lộ thênh thang và chiếc Porch 911 của mình ở bên Mỹ, nhưng cũng hết sức thích thú với những chiếc Honda hai bánh nhỏ nhắn. Vũ ngại xử dụng xe và tài xế của hãng vào những việc riêng tư, và cũng chỉ vì thích thú với xe hai bánh mà Vũ đã gặp gỡ Kha và Thủy trong một hoàn cảnh không ngờ.

o0o

Nghe tiếng bấm chuông ông bà Tuân nhìn nhau trong phòng khách:

- Ai vậy cà? Chắc bạn con Thủy. Thủy ơi, mở cổng, con.

Không có tiếng Thủy trả lời. Bà Tuân nhìn lên gác nói nhỏ:

- Mới 9 giờ sáng chủ nhật. Chắc nó còn ngủ.

Ông Tuân vẫn ngồi yên đọc báo. Bà Tuân thở dài, đứng dạy mở cửa cho người khách lạ. Đó là một người đàn ông giao hàng, cùng với chiếc xe van đậu ngay trước cửa nhà. Ông ta cúi đầu lễ phép chào bà Tuân:

- Chúng tôi giao đồ cho anh Kha và cô Thủy.

Bà Tuân ngạc nhiên:

- Kha nó không có ở đây. Còn tui là má con Thủy.
- Dạ, bà nhận dùm cũng được.

Người đàn ông mở cửa xe, trao cho bà Tuân một bó hoa nhiều màu và một hộp vuông gói kín với nơ cài thật đẹp. Chiếc phong bì nhỏ gắn trên nắp hộp chỉ có mấy chữ vắn tắt "Cô Thủy & Anh Kha". Người đàn ông nói thêm:

- Khách hàng của chúng tôi đặt mua và nhờ giao hàng. Mọi phí tổn đã được thanh toán. Xin cám ơn bà.

Bà Tuân cũng lí nhí cám ơn, ôm bó Hoa và hộp quà vào nhà. Ông Tuân ngước nhìn, ngoác miệng cười:

- Ai tặng hoa bà đó? Kép nhí hả?

Bà Tuân lườm ông, bật cười:

- Của con Thủy và thằng Kha. Hổng biết ai gửi tặng.

Bà đặt bó hoa và gói quà lên bàn, leo lên lầu mở cửa phòng Thủy. Thủy vẫn còn ngủ yên, mái tóc loà xoà trên gối, chiếc miệng xinh xắn hé mở. Bà Tuân ngồi xuống cạnh con, đưa tay vuốt nhẹ tóc Thủy. Mấy chục năm trước bà cũng như vầy, cũng thon nhỏ, cũng trắng trẻo, cũng tóc đen môi hồng, xinh xắn như con búp bê. Thủy là hình ảnh của bà, là đứa con độc nhất bà thương yêu. Bà đã khóc hết nước mắt khi biết mình không sanh đẻ thêm được nữa, nhưng ông Tuân không thấy đó là vấn đề. Hai người dồn hết thương yêu vào đứa con gái độc nhất, lo lắng cho con từ những chuyện nhỏ nhặt đến những việc quan trọng ở đời. Ông Tuân dùng sự quen biết của mình lo cho Thủy vào đại học ngoại thương, ông mong mai sau Thủy đủ hiểu biết để nhận trách nhiệm điều hành cái công ty may cắt nho nhỏ nhưng phồn thịnh vì nhận không hết những hợp đồng của các hãng may quốc tế.

Khi Thủy quen biết Kha ông bà cũng đã cho người điều tra kín đáo về người con trai có thể trở thành con rể tương lai. Ông bà đã thật vui mừng được biết Kha tuy là con nhà nghèo đông anh em, nhưng học hành giỏi giang, biết tự trọng, yêu Thủy thật lòng chứ không phải vì cơ nghiệp của ông bà. Nhìn Kha và Thủy ông bà Tuân luôn luôn mỉm cười. Chúng nó thật đẹp đôi, ông bà thì thầm, như chúng mình ngày xưa. Ông mỉm cười, và bà nheo con mắt nhìn ông.

Bà Tuân lay nhẹ con:

- Thủy, thức dạy con.

Thủy mở mắt, vươn vai, nhõng nhẽo:

- Má! Để con ngủ. Còn sớm mà.
- Sớm gì nữa, gần mười giờ rồi con. Có ai đó gửi tặng con bó

bông. Mẹ để trong phòng khách đó.

Thủy ngồi bật dậy:

- Bông hả? Ai gửi đó má? Bộ anh Kha bữa nay 'mát giây' hay sao? Đâu có phải sinh nhật con.

Bà Tuân lắc đầu:

- Má đã nói là không biết. Mà không phải của thằng Kha đâu. Ai đó cũng gửi tặng nó gói quà nữa.

Thủy đứng bật dậy chạy xuống cầu thang, bà Tuân lật đật vừa đi theo vừa lắc đầu:

- Lớn rồi mà như con nít.

Thủy mở to mắt nhìn bó bông và hộp quà, vội vàng rút chiếc phong bì đưa lên mắt đọc:

- À, của anh Vũ.

Ông Tuân ngước mắt khỏi tờ báo:

- Vũ nào?

Thủy chỉ chiếc xe Honda dựng sát tường:

- Anh Vũ, người lái xe Honda bị té, được con và anh Kha giúp. Con nói chuyện này cho ba má nghe rồi mà.
- À – Ông Tuân hỏi thêm – anh ta thế nào rồi? sao không tới lấy xe?

Thủy nhoẻn miệng cười:

- Chỉ có mấy chữ đánh máy. Chắc là anh ấy đọc cho tiệm hoa. Anh Vũ nói tạm đi lại được rồi, cám ơn con và Kha đã giúp đỡ. Hì, cái anh này khách sáo ghê. Ảnh hẹn sẽ tới thăm gia đình mình chủ nhật tới, và xin lỗi vì không biết số điện thoại để gọi sớm hơn.

Ông Tuân gật gù:

- Việt kiều trẻ tuổi và có học, người ta cư xử vậy đó con.

Thủy nhí nhảnh:

- Để con kêu anh Kha. Hộp kẹo chocolat này cho con luôn chứ ảnh lớn rồi mà ăn kẹo gì nữa.

Bà Tuân góp lời:

- Con cũng đâu còn nhỏ nhít gì!

Thủy ôm cổ mẹ:

- Ứ ừ, con còn nhỏ xíu à.

Buông cổ mẹ Thủy nhấc máy điện thoại:

- Allo, anh Kha hả?
- …
- Ồ, Dung. Em nhắn dùm anh Kha tới chị gấp nhé.
- …
- Hi hi, không. Hổng phải nhớ. Có chuyện nhờ ảnh thôi. Bye nhé.

o0o

Kha mở cửa ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa lau mái tóc còn ướt sũng bằng chiếc khăn rửa mặt. Dung trêu chọc:

- Người đẹp vừa gọi, nói anh tới hầu chuyện ngay.

Kha trừng mắt nhìn em, Dung sợ hãi lè lưỡi:

- Em nói đùa. Chị Thủy cần anh giúp gì đó.

Kha ậm ừ. Con bé này dạo này cũng lớn rồi, phải nghiêm khắc với nó mới được, nếu không lại hư mất thôi. Có mấy đứa em thì mỗi đứa một tính. Cái Thư thì lúc nào cũng chúi mũi học bài, kính cận thị dày cộm, ai rủ cũng không ra khỏi nhà, còn con bé Dung thì xinh xắn nhưng học hành lơ mơ, nghe tiếng chuông reo là vớ lấy điện thoại vì cả nhà chỉ có nó là nhiều bạn bè. Hai thằng em trai thì một thằng mới lớn đã đi bộ đội, còn thằng Khiêm lúc nào cũng thơ thẩn như người trên mây, học văn nữa chứ, không biết sau này kiếm sống thế nào. Tội bố mẹ, vất vả cả ngày mới lo được cho các con.

Kha vừa đi học vừa dạy kèm trẻ, tiền kiếm được cũng chỉ đủ mua sách vở và tiêu vặt, không phải xin bố mẹ là may rồi chứ cũng chưa giúp gì được cho gia đình quây quần trong căn nhà nhỏ hẹp ở một ngõ hẻm vùng ngoại ô.

Hôm nay chủ nhật, Thủy không gọi thì chiều Kha cũng tới. Tới với Thủy để ngồi với nhau trong phòng khách, để được Thủy dựa vào vai mình cười khúc khích khi xem những màn hài hước trên TV, hoặc để giúp Thủy giải mấy bài toán giải tích nhập môn, để được thấy Thủy phụng phịu than phiền, học khó thế này Thủy ở nhà nấu cơm cho mẹ còn sướng hơn!

Kha yêu vẻ tươi mát và nhí nhảnh của Thủy. Ừ, không có em thì anh chẳng có gì vui. Đời sống nhọc nhằn vì cơm áo, anh phải liên tục phấn đấu nên cằn cỗi trước tuổi. Anh không biết vì sao em yêu anh, nhưng cám ơn em, cám ơn ông thầy đã ra bài toán khó để em ngồi cắn bút, dơm dớm nước mắt trong thư viện, để anh có cơ hội giúp em và làm quen.

Nghe tiếng máy nổ là Thủy biết là xe của Kha. Chiếc xe cũ mèn, vứt ngoài đường không ai nhặt nhưng có nó nên anh mới tới được với em hàng ngày. Em yêu anh vì lòng anh độ lượng. Anh tốt bụng, không phải chỉ với em mà với tất cả mọi người. Ai nhờ gì anh cũng làm. Em lười học, anh phải chạy đi mua quà cho em, để em vừa ăn vừa học bài. Đôi lúc em buồn vì những chuyện vu vơ anh cho em bờ vai nương tựa, cho em bàn tay vuốt ve, và cho em ánh mắt anh nhìn như che chở, để em yên tâm với hạnh phúc êm đềm.

Thủy kéo tay Kha vào phòng khách, chỉ bó hoa đã được cắm trong

chiếc lọ pha lê trắng, miệng nói líu lo, không để cho Kha kịp chào ông bà Tuân:

- Anh Kha coi, hoa đẹp không, anh Vũ gửi tặng, cám ơn tụi mình đó. Có cả chocolat nữa. Anh ăn không?

Kha mỉm cười lắc đầu:

- Để phần em. Anh lớn rồi.
- Xí. Bộ lớn rồi là không ăn kẹo bánh hay sao? Hay anh mang về cho Thư và Dung đi.
- Không nên. Tụi nó lắm chuyện, hỏi chocolat ở đâu mà có làm anh lại mất công giải thích.
- Anh Bắc-Kỳ khó tính vừa chứ. Mấy đứa em sợ anh như cọp!

Kha nói nhỏ vào tai Thủy:

- Còn em Nam-Kỳ, em có sợ anh không?

Thủy cười lớn:

- Còn lâu mới sợ anh. Anh phải sợ em mới đúng chứ. Anh coi ba kìa. Ba sợ má quá trời.

Bà Tuân hét lớn trong lúc ông Tuân hả miệng cười:

- Con nhỏ này ăn nói bậy bạ. Ba con mà sợ má thì má đã có phước. Thôi, các con lên phòng học đi. Để ba má nói chuyện công việc!

Thủy kéo tay Kha lên phòng học trên lầu. Căn nhà vắng người nên Thủy có phòng ngủ riêng và có cả một căn phòng với máy vi-tính làm phòng học. Kha bật máy vi-tính, nói nhỏ với Thủy:

- Không ngờ cái hãng anh Vũ làm lớn thế. Thủy xem này, em vào Google, tìm chữ Global-Flextronics là thấy trang nhà của hãng này. Họ có cơ sở khắp thế giới, kể cả Viêt-Nam mình. Tuần tới có dịp gặp anh Vũ mình hỏi thăm thêm. Không biết vết thương của anh ấy lành hẳn chưa.

Thủy không nói. Cô tới sau lưng Kha, vòng tay ôm cổ, và hôn nhẹ lên gáy:

- Anh Kha yêu computer hơn em. Tới nhà là 'nói chuyện' với máy chứ không thèm ngó ngàng tới em.

Kha quay lại mỉm cười với Thủy:

- Tại cái máy vi-tính này nó không mè nheo anh, không đòi anh đi lấy nước cho nó uống, chạy đi mua bò-biá cho nó ăn.

Thủy cười:

- Hi hi. Chắc là anh hợp với mấy người như anh Vũ. Chủ nhật sau anh tới sớm nhé. Không thấy anh Vũ nói khi nào tới. Mà hổng sao, anh Kha ở lại ăn cơm trưa luôn, và coi dùm em sao cái xe của em khó nổ máy quá à.

Kha không trả. Anh bận chăm chú nhìn vào màn hình, tặc lưỡi:

- Revenue của Global-Flextronics gần 20 tỉ dollars một năm. Như vậy là bao nhiêu tiền Việt Nam nhỉ?

o0o

Chiếc xe taxi ngừng ngay trước nhà vì Vũ nhớ rất rõ nơi mình té xe. Chân Vũ hầu như đã lành hẳn, áo quần che kín hai vết thương nhỏ nên trông Vũ bình thường như xưa. Thủy mở cổng, mỉm cười với Vũ:

- Chào anh, anh khoẻ hẳn rồi chứ, anh Vũ.

Vũ cũng mỉm cười gật đầu:

- Tôi đã bình thường. Cám ơn cô.

Thấy Kha ở trong nhà đi ra, Vũ đưa tay bắt tay Kha:

- Và nhất là cám ơn anh Kha.

Kha vội vàng:

- Anh Vũ lại khách sáo nữa rồi. Tụi này cũng phải cám ơn anh vì những món quà anh gửi tặng.

Thủy nhí nhảnh tiếp lời:

- Bông đẹp quá, và Thủy ăn hết chocolat chứ không để dành cho anh Kha miếng nào!

Cả ba người đều cười vang. Vũ theo chân Kha và Thủy vào nhà. Ông bà Tuân cũng tò mò muốn biết mặt Vũ nên đều có mặt trong phòng khách. Kha giới thiệu Vũ với ông bà Tuân. Vũ khen xã giao:

- Ông bà có ngôi nhà đẹp quá, và có những người con thật ngoan. Chúng tôi đã may mắn được gặp gỡ.

Vũ cố ý dùng chữ 'những người con' vì coi Kha như đã là con rể gia đình này. Kha hình như hiểu ý, nhìn Vũ như thầm cám ơn, và pha trò cho không khí thêm vui vẻ:

- Phải nói cho đúng là anh xui xẻo nên gặp tụi này.

Vũ mỉm cười ngồi xuống ghế do ông Tuân giơ tay mời. Bà Tuân đã được Thủy và Kha cho biết những gì về Vũ nhưng vẫn tò mò:

- Ông Vũ có đưa gia đình về Việt-Nam không?

Vũ lắc đầu:

- Thưa bà không. Chúng tôi vẫn chưa có gia đình riêng.

Bà Tuân như ngạc nhiên:

- Coi bộ ông cũng khá tuổi rồi mà sao vẫn chưa lập gia đình. Bận làm giầu hả?

Vũ chợt thấy thoáng buồn nghĩ tới Thu-Loan:

- Bận thì có bận, nhưng cũng chỉ là công việc thường nhật của một người đi làm công.

Vũ ngập ngừng một chút rồi nhẹ thờ dài nói thêm:

- Hơn ba mươi tuổi, chúng tôi cũng có đã có cơ hội lập gia đình,

nhưng rồi không thành.

- Ủa, ông coi tướng cao ráo, có học và có địa vị, vậy mà người ta còn chê sao.

Vũ cúi đầu nói nhỏ:

- Cũng không hẳn như vậy. Người yêu của tôi, cô ấy … qua đời vì một tai nạn xe cộ.

Thủy vừa mang chiếc khay đựng những tách nước trà nóng từ trong nhà ra, thoáng nghe thấy Vũ nói, và nhìn thấy Vũ cúi đầu buồn bã lòng cô chợt xúc động:

- Anh Vũ dùng trà. Xin lỗi anh vì má Thủy đã vô tình gợi lại nỗi buồn.

Vũ nhìn lên, anh mỉm cười:

- Không có gì. Chuyện xảy ra cũng đã lâu ngày. Tôi hầu như đã quyên.

Thủy không tin là Vũ đã quên, nhìn con mắt anh xa vắng Thủy biết là hình bóng nào đó còn phảng phất đâu đây. Thủy thấy mình bâng khuâng:

- Chị gì đó không còn nữa, nhưng ở một nơi nào đó chị ấy rất hạnh phúc vì được anh yêu thương.

- Tôi cũng mong là Loan quên được những nỗi buồn trần thế, và siêu thoát trên thiên đường.

Ông Tuân từ nãy tới giờ vẫn im lặng, chợt lên tiếng như cố ý phá vỡ không khí có vẻ u buồn:

- Ông Vũ còn trẻ mà. Rồi thì sẽ gặp những cơ duyên khác. Thế thế ông bà cụ vẫn mạnh khoẻ chứ?

Vũ gật đầu:

- Cám ơn ông. Bố mẹ chúng tôi đã có tuổi, ít đi đâu xa, nhưng vẫn còn khoẻ mạnh và hiện giờ đã về hưu, sống ở San Diego.

Nhìn Kha và Thủy, Vũ nói tiếp:

- Chúng tôi cũng còn một em trai và một em gái, cũng cỡ tuổi anh Kha và cô Thủy đây thôi, sống cùng với ông bà già.

Kha nhìn Vũ:

- Như vậy anh Vũ coi Kha và Thủy như em đi. Kha và Thủy đều không có anh lớn.

Giọng Thủy reo vui:

- Ừ há, anh Vũ. Anh bằng lòng đi để Thủy đi khoe với bạn bè là có ông anh … người Mỹ!

Vũ bật cười

- Như vậy thì còn gì hân hạnh hơn, cám ơn … các em. Như vậy là từ nay tôi cũng có một gia đình Việt-Nam ở Sài-Gòn!

Bà Tuân cười toe toét:

- Rồi. Như vậy gọi tụi tui là chú với dì đi cho thân. Mai mốt dì làm mai cho, con gái đẹp bên này thiếu giống.

Kha chen vào:

- Phải ngoan nữa bác à.

Thủy có vẻ vui nhất:

- Anh ở lại ăn cơm với gia đình em trưa nay nhé. Em có nhiều điều muốn hỏi anh về đời sống bên Mỹ.

Vũ gật đầu:

- Vâng. Xin cám ơn chú và dì. – Anh đổi cách xưng hô. - Cháu thấy thật ấm lòng.

Bà Tuân cao giọng:

- Nói thiệt, gia đình dì vắng vẻ nên nhiều lúc buồn hiu! Tính bắt thằng Kha này về ở rể luôn, nhưng phải đợi tụi nó học hành xong xuôi đã. Vũ à, cháu lại chơi thường với gia đình dì nghe.

Vũ chưa kịp trả lời Thủy đã chen vào:

- Má nói đợi học hành xong xuôi là má nói anh Kha, chứ chừng nào già khú đế con mới ra trường!

Ông Tuân hả miệng cười:

- Gì chứ, cái đó thì ba tin.

Bà Tuân không chịu:

- Con phải gắng lên chứ. Có Kha nó giúp con học, giờ thêm anh Vũ nữa, anh chỉ bảo cho con, học hành chắc khá hơn.

Kha bàn thêm:

- Có lẽ anh Vũ sẽ giúp được chứ con chỉ lo lấy nước với chạy mua bò bía cho Thủy, đâu có giúp được gì.

Thủy đưa tay ngắt Kha:

- Anh Kha đáng ghét. Nói xấu em.

Vũ cười với hạnh phúc của hai người:

- Các em cũng còn trẻ. Rồi ngày tháng đó cũng sẽ tới. Hạnh phúc trong tầm tay các em à.

Kha gật đầu;

- Dạ, anh Vũ nói đúng. Tụi em còn quá trẻ, nhất là Thủy. Em cũng còn gánh nặng gia đình. Phải giúp đỡ cha mẹ lo cho các em. Đời sống gia đình em chật vật lắm.

Vũ ái ngại:

- Công việc của bố mẹ em ra sao?

- Bố em làm việc trong một xưởng gỗ, còn mẹ em buôn bán lặt vặt ngoài chợ. Cũng đủ sống nhưng mấy đứa em gái sắp lớn, sắp học xong phổ thông, có muốn thi vào đại học nhưng không biết có đủ

khả năng, và sẽ soay sở thế nào.

Ông Tuân bàn thêm:

- Nói chung thì đời sống ở thành phố bây giờ đã được cải thiện nhưng vẫn còn nhiều khó khăn. Lớp trẻ muốn thoát khỏi cảnh nghèo nàn một cách lương thiện cần có học vấn và kiến thức. Tuy nhiên không phải ai cứ muốn đi học là được. Con Thủy may mắn được chú và dì lo liệu. Nếu không học được thì thật là uổng.

Thủy kêu lên:

- Con cố gắng mà ba.

Ông Tuân gật đầu:

- Ba biết, nhưng con cần cố gắng thêm nữa. Càng học lên cao càng khó con à.

Vũ hỏi Kha:

- Em có bận học lắm không?

Kha lắc đầu:

- Năm cuối, em không còn bận lắm. Vẫn có thì giờ đi làm gia sư để kiếm tiền sách vở.

Vũ trầm ngâm:

- Anh nói điều này, nếu không phải em đừng để tâm nhé.

Kha ngạc nhiên:

- Dạ, anh cứ nói. Em không có ý nghĩ gì đâu.
- Không phải là anh có ý trả ơn em, nhưng quả tình anh muốn nhờ em. Kha vào làm việc cho anh, làm bán thời như một kỹ-sư học việc thôi. Em nghĩ thế nào?

Cả Thủy và Kha đều kêu lên kinh ngạc. Kha hỏi:

- Anh muốn mướn em làm việc thật hả anh?
- Đúng thế. Anh cũng cần người tin cậy để anh có thể giao công việc, nhất là những người biết tiếng Anh, quen với Internet để tìm kiếm dữ kiện, nghiên cứu những mô hình thiết kế. Em giúp anh được chứ?

Thủy trả lời thay Kha:

- Anh Kha giỏi sinh ngữ lắm. Còn Internet thì là nghề của chàng!

Kha hình như rất xúc động:

- Hầu như tất cả chúng em đều mơ ước có cơ hội làm việc cho những doanh nghiệp tân tiến. Nếu anh cho em cơ hội như thế thì còn gì hơn. Em sẽ cố gắng để không phụ lòng tin cậy của anh.

Thủy thở phào:

- Vui quá. Hoan hô anh Vũ – và nhìn Kha – Anh Kha, em mừng cho anh.

Bà Tuân cười thành tiếng:

- Thằng Kha này hên quá. Mà này anh Vũ, học việc và làm bán thời như vậy có được trả lương không, và nếu có thì được chừng nhiêu cà?

Vũ mỉm cười:

- Chắc chắn là có. Mới bắt đầu và làm bán thời thì chỉ chừng hai trăm một tháng.
- Hai trăm ngàn thôi hả?

Vũ lắc đầu:

- Không. Hai trăm dollars.
- Trời. Như vậy là hơn ba triệu. Sao người ta trả lương nhiều vậy!
- Cũng không nhiều đâu ạ. Lương bổng ở bên này thấp lắm. Đó là lý do họ lập hãng xưởng ở đây vì nhân công rẻ. Ở Mỷ, một kỹ-sư điện toán mới ra trường lãnh lương gấp mười lần như vậy.
- Chà, như vậy ai cũng giàu hết chọi há.
- Cũng không hẳn như vậy đâu dì. Lương cao nhưng nhu cầu nhiều, vật giá đắt đỏ nên đâu cũng vào đấy.

Thủy ghé tai Kha thì thầm:

- Hổng biết. Như vậy là anh Kha giầu hơn em rồi. Anh phải bao em đi ciné, đi coi trình diễn thời trang, và gì gì nữa đó.

Kha nhìn Vũ:

- Em cám ơn anh.

Vũ mỉm cười móc ví đưa danh thiếp của mình cho Kha:

- Mai em đến tìm anh tại hãng. Anh sẽ đưa em xuống phòng nhân viên làm giấy tờ, sắp xếp giờ làm việc của em sao cho thích nghi với giờ học. Em cần hỏi anh điều gì nữa không?

Đỡ lấy danh thiếp của Vũ, Kha thấy lòng thật hân hoan:

- Em không biết nói gì hơn là cám ơn anh thêm một lần nữa.
- Em lại khách sáo rồi Kha.

Thủy giằng lấy danh thiếp của Vũ trên tay Kha, chăm chú nhìn:

- Tên anh là 'Vu Hoang', ủa, anh không có tên Mỹ hả?

Vũ lắc đầu:

- Sorry, làm Thủy thất vọng, em chỉ có ông anh người Mỹ với tên da vàng! Hồi đó bố mẹ anh mới sang Mỹ, bố anh hoài cổ, còn nhớ Việt-Nam, đặt tên anh là Hữu-Vũ, Ông ấy giải thích là "Họ Hoàng có Vũ". Nhưng ở Mỹ người ta không để ý đến middle name nên tên anh họ chỉ gọi là "Vu" thôi.

Thủy nghẹo đầu:

- Thế còn 'Director' là gì? Anh là đạo diễn hả?

Vũ cười lớn:

- Ừ, anh là đạo diễn, thế Thủy có muốn đóng phim cho anh không?

Mọi người ôm bụng cười. Thủy đỏ mặt:

- Anh ngạo em hoài.

Ông bà Tuân hình như rất vui. Bà gọi với vào trong nhà:

- Chị hai ơi, cơm nước xong chưa? – Quay sang Thủy bà hỏi tiếp – Con vô trỏng xem có gì cần không rồi ra mời ba và các anh vào ăn cơm, nghe con.

Thủy đứng lên, cô vẫn cần danh thiếp của Vũ:

- Cái này của em. Anh Vũ cho anh Kha cái khác. Em còn nhiều câu hỏi, nhưng để ăn cơm đã.

Bà Tuân lắc đầu:

- Cái con nhỏ lý lắc.

Vũ nhìn theo Thủy không nói, và chợt nhớ tới người em gái đang ở bên Cali với gia đình. Jennifer cũng cỡ tuổi đó, cũng dễ thương như con nai hiền, cũng được bố mẹ thương yêu và che chở dưới mái ấm gia đình. Vũ thỉnh thoảng mới gặp em, nhưng anh em vẫn gần gũi. Jennifer email cho anh thường, và vẫn đòi giới thiệu bạn cho anh. Vũ lại nhẹ thở dài nhớ tới Thu-Loan. Làm sao anh quên, anh nhớ em Loan ơi.

Khi Thủy trở ra tươi cười vẫy gọi, Vũ chợt giật mình vì thoáng thấy như thể là Thu Loan vừa gọi tên anh.

Còn tiếp …

Tháng tám - 2007

Con Đường Nào Em Đi

Chương Bốn

Người bảo vệ gõ nhẹ vào cánh cửa đã mở sẵn trong lúc Vũ đang nói chuyện điện thoại:

- Thưa ông Vũ, ông có khách.

Vũ ngưng nói, nhìn lên thấy Thủy đứng sau lưng người bảo vệ. Anh nói nhỏ vào điện thoại, lấy tay trái bịt ống nói trước khi vồn vã mời:

- Thủy, vào đây em.

Thủy rụt rè bước vào văn phòng rộng rãi và trang bị hiện đại của Vũ. Anh tươi cười chỉ chiếc ghế cạnh bàn:

- Thủy ngồi đây, đợi anh một chút. Anh nói chuyện cũng gần xong

với ông khách này.

Thủy gật nhẹ, ngồi xuống nhìn vu vơ quanh phòng. Vũ bỏ tay bịt ống nói:

- I'm listening. Please go ahead.

Thủy kín đáo quan sát Vũ đang chuyện trò với ai đó bằng tiếng Anh. Giọng anh trầm tĩnh, cử động khoan thai, bàn tay không cầm điện thoại giơ lên giơ xuống theo tiết điệu của tiếng nói. Chiếc cravate mầu nâu nhạt thắt lỏng trên cổ áo chemise trắng tinh dù rằng máy điều hòa không khí gắn trên cửa sổ chạy rè rè. Vài phút sau Vũ buông điện thoại, sau khi chào tạm biệt người khách:

- Thanks a lot. I'm looking forward to hearing from you again.

Anh nhìn Thủy mỉm cười:

- Xin lỗi em nhé. Anh nói chuyện với một đại diện thương mại của Oracle tại Singapore. Họ muốn bán linh kiện, mình muốn mua, mà bàn cãi về giá cả mãi không xong. Em đi đâu mà lạc vào đây?

Thủy giọng ướt sũng:

- Em mang cơm cho anh Kha. Hỏi ông bảo vệ, xin vào gặp, ổng nói hổng biết Kha là ai nên phải nói tên anh ổng mới cho vào.

Vũ cười xoà:

- Kha mới vào làm được ít lâu nên người ta chưa biết mặt, quen tên. Để anh đưa em sang gặp Kha. Kha ngồi ở phòng bên cạnh.

Thủy vùng vằng:

- Hổng thèm gặp anh Kha nữa. Cho chết đói luôn. Em hẹn mang cơm tới mà không chịu ra ngoài đón em.
- Có lẽ Kha bận cái gì đó. Thủy theo anh nào.

Thủy theo chân Vũ ra hành lang dẫn tới một căn phòng rộng ngăn thành những cubicles. Thủy rụt rè giữa những khoảng cách nhỏ hẹp nên Vũ phải đi thật chậm. Anh nói đùa:

- Chịu khó mang cơm đến tận đây. Nhớ Kha lắm hả?

Thủy cười e thẹn:

- Đâu có anh. Anh Kha có giờ học chiều nay, không đủ giờ về nhà ăn cơm nên em … thương hại mang tới. Nhưng dễ ghét, hổng chịu ra ngoài cổng đón … người ta.

Vũ giảng hoà:

- Ở đây ai cũng bận rộn, nhiều người không về nhà ăn cơm mà mang theo thức ăn trưa. Để anh xem, yêu cầu ông phó phòng xếp giờ cho Kha sao để Kha có đủ thì giờ về nhà ăn cơm trước khi tới trường.

Thủy hốt hoảng:

- Anh đừng can thiệp. Anh Kha biết sẽ giận em là tụi em lợi dụng

lòng tốt của anh. Với lại chỉ có ngày thứ Tư trong tuần anh Kha mới phải tới trường sớm buổi chiều.

Vũ cười xoà:

- Được rồi. Đây, chỗ ngồi của Kha đây. Hai em cứ 'vô tư'.

Vũ mỉm cười với từ mình mới học được ít lâu nay để hoà nhập với mọi người. Kha nghe tiếng Vũ lật đật đứng dậy:

- Anh ạ.

Vũ tươi cười vẫy tay cho Kha ngồi xuống, và quay ra, định trở về văn phòng. Thủy nói nhanh:

- Anh Vũ, anh ăn cơm trưa chưa?

Vũ lắc đầu:

- Chưa, nhưng có người mời anh. Chút nữa anh Tám sẽ đưa anh ra ngoài tiệm.

Thủy cười:

- Em định bới cơm cho anh Kha và cho anh luôn, nhưng chắc là anh không …

Thủy không nói hết câu nhưng Vũ hiểu, anh cảm động:

- Cám ơn em. Để khi khác ba anh em mình sẽ đi ăn trưa chung với nhau.

Vũ quay đi, vẫn còn nghe tiếng Thủy cằn nhằn Kha "Ghét anh", và tiếng Kha năn nỉ:

- Anh xin lỗi. Mải đọc cái article này trên mạng nên quên không ra đón em.

Vũ mỉm cười, thấy vui vì hạnh phúc của đôi bạn trẻ. Anh giơ tay coi đồng hồ nói thầm:

- Còn cả giờ nữa mới tới giờ hẹn với Lệ. Không biết hôm nay 'mệ' định 'bán' cho mình cái gì.

Lệ là người ông Hân giới thiệu cho Vũ như một người môi giới mua bán nhà cửa, tìm thuê người làm, hay bất cứ những việc nhỏ nhặt nào thân chủ cần đến. Người đàn bà Huế dễ thương, nói giọng Huế chay nghe như hát, nhiều khi phải lập lại hai ba lần, và phải pha tiếng Bắc, tiếng Sài-Gòn cho Vũ dễ hiểu, nhưng Lệ rất kiên trì, không biết mệt khi thuyết phục khách hàng về bất cứ một vấn đề gì. Vũ đang nhờ Lệ kiếm dùm một 'oshin', Vũ mỉm cười, tại sao mà gọi người làm là 'oshin' thì Vũ còn đang học hỏi cho tiếng Việt của mình thêm phong phú.

Bà Năm coi việc nhà cho Vũ mới được ba tháng đã xin nghỉ vì bà ấy than là chẳng có … việc gì làm, và hàng xóm chẳng có ai trong cái khu nhà … Tây cho bà ấy giao du nên bà chán ngấy! Vũ thuyết phục

không được nên đành nhờ Lệ tìm hộ người khác, mặc dù việc nhà không có gì nhiều ngoài bữa cơm buổi chiều, và mang quần áo ra tiệm giặt ủi.

Trước khi ra về cả Kha và Thủy đều ghé vào văn phòng chào Vũ. Biết là Kha luôn luôn e dè khi bước vào văn phòng mình nên Vũ đứng dậy, ra đứng trước bàn giấy để nói chuyện với hai người. Vũ mở lời trước:

- Các em ăn xong rồi há.

Thủy nhìn Vũ cười:

- Anh Kha ăn hết, đâu có còn gì cho em đâu.

Kha kí nhẹ lên đầu Thủy:

- Lần sau không nhờ em nữa.
- Nhớ nhé.

Thủy nói vậy nhưng mắt nhìn Kha âu yếm. Kha có vẻ ngượng với Vũ:

- Xin phép anh chúng em về.

Vũ gật đầu:

- Các em về. Nhớ lái xe cẩn thận.

Thủy cười hi hi:

- Cẩn thận như anh Vũ ấy.

Vũ mỉm cười chỉ ngón tay về phía Thủy như đe dọa. Thủy cười ngặt ngẽo, bước lùi ra cửa nhưng còn cố nói:

- Chủ nhật má em nói anh tới ăn cơm. Và nhớ đi taxi, hay đi xe ôm.

Vũ cười lớn lắc đầu:

- Xe ôm? Đàn ông ôm eo đàn ông coi giống … 'gay' quá. Anh không dám.

Cả Kha và Thủy đều bật cười. Vũ nheo mắt nhìn theo đôi bạn ra khỏi văn phòng rồi mới vui vẻ trở lại ghế ngồi, nhấc điện thoại gọi anh Tám lái xe:

- Allo, anh Tám. Nhờ anh đưa tôi xuống bờ sông Sài-Gòn chút nhé.

o0o

Lệ đã ngồi chờ Vũ trong tiệm ăn sang trọng ngay đầu đường Nguyễn Huệ, hấp tấp đứng lên chào ngay khi thấy Vũ bước vào. Vũ cười xã giao:

- Xin lỗi chị tôi tới trễ.

Lệ đon đả:
- Mô có. Còn 5 phút nữa mới tới giờ hẹn mà.

Vũ kéo ghế ngồi xuống:
- Cứ tới sau đàn bà là coi như trễ.
- Chu choa, đàn ông bên Mỹ ai cũng galant như rứa hỉ?

Vũ cười lảng tránh:
- Chị nói mang người tới giới thiệu. Bà ta đâu?

Lệ chồm người qua bàn nói nhỏ:
- Ngồi bàn bên kia tề. Anh coi được tui sẽ kêu qua.

Vũ nhìn sang dãy bàn gần kề, chỉ thấy một cô gái còn trẻ và có vẻ quê mùa lạc lõng trong nhà hàng sang trọng. Mái tóc hình như mới uốn, áo quần chắc cũng mới mua ngoài phố, hãy còn những nếp gấp. Người con gái hình như không mấy thoải mái, mặt cúi gầm, hai tay loay hoay với ly nước giải khát, như thể là đang ngồi 'làm việc' với chính quyền.

Vũ nhíu mày:
- Tôi nói chị tìm dùm tôi người đứng tuổi. Cô gái này còn trẻ quá!

Lệ cười tít mắt:
- Răng mà anh xưa quá đi. Tìm bà già mần chi. Con gái nhanh nhẹn, làm được nhiều việc, và phục vụ hết mình.

Lệ nhấn mạnh chữ 'phục vụ' và cứ nhìn Vũ mỉm cười. Vũ chợt hiểu, anh lắc đầu:
- Không, tôi chỉ cần người giúp việc nấu dùm bữa cơm, giữ nhà cho sạch sẽ. That's it, no more no less.

Lệ cười giả lả:
- Anh Vũ nì. Con nhỏ đó tội lắm, mới ở quê lên, cần việc làm. Anh giúp nó đi. Tui thấy mấy ông Việt kiều già về nước cũng tìm mướn những người còn trẻ để phục vụ. Anh răng mô tề!
- Chị Lệ, đó là cái tệ nạn khiến người ta khinh bỉ Việt kiều. Tôi không phải là hạng người như vậy.
- Chi mô mà sợ. Mấy người có tiền ở đây cũng có người 'phục vụ' chứ riêng gì Việt kiều.

Lệ nhoài người qua bàn, nói nhỏ vào tai Vũ:
- Ngay trong công-ty của anh cũng có người như rứa. Tui nói anh nghe …

Vũ xua tay vội vã:
- Tôi không muốn biết. Ai làm gì là chuyện của họ, tôi không thể làm vậy. Bất nhẫn quá.

Lệ nhìn thẳng vào mắt Vũ thuyết phục:
- Nếu anh không giúp nó thì chắc là nó cũng sẽ bị gả bán cho Đại-

Hàn hay Đài-Loan. Đời nó sẽ còn khổ hơn nhiều. Anh mướn nó là anh cứu vớt được một đứa con gái khỏi lưu lạc nơi xứ người.
Lòng Vũ chùng xuống xót xa:
- Tôi biết thế, nhưng không thể được chị ạ. Dù tôi chỉ mướn cô ta để làm việc nhà cũng không ai tin là tôi không làm những việc vô luân, và như thế sẽ rất khó cho công việc của tôi ở đất nước này. Tôi biết tình trạng đau thương của những người con gái quê. Tôi đã đọc nhiều về tệ trạng này, đã từng rớt nước mắt vì cảm thương, không thể nào tưởng tượng được sao lại có những người Đài-Loan thiếu tình người như vậy.

Ngừng một chút Vũ lại chua chát:
- Giá mà chính phủ mở rộng cửa hơn, dễ dàng cho các doanh nghiệp làm ăn đứng đắn như Intel, như hãng tôi đang làm, sang đây mở thêm nhà máy thì biết đâu chẳng có thêm việc làm cho những người như cô gái kia. Mã Lai Á làm được, Thái Lan làm được, Ấn Độ và nhiều nước khác nữa làm được thì tại sao nước Việt không làm được? Tôi không phải là chính trị gia, không phải là nhà xã hội học, tôi chỉ là một chuyên viên kỹ thuật với kiến thức giới hạn nên không thể rút ra được một kết luận, nhưng thú thật với chị, tôi rất buồn mỗi khi nghĩ tới điều này.

Lệ thở dài:
- Anh đã nói rứa thì chắc là tôi khó làm anh đổi ý. Thôi, để tui cho o đó về.

Lệ đứng lên, Vũ giơ tay cản lại:
- Khoan đã.

Anh mở ví, lôi ra một ít tiền trao cho Lệ:
- Chị đưa cô ấy chút tiền này, nói là cho tôi xin lỗi. Số tiền ít ỏi, nhưng mong là giúp được cô ta buôn bán lặt vặt, sống qua ngày, hay trở về quê quán. Chúng mình không giúp được tất cả, nhưng ít ra cũng cố gắng giúp lấy một người.

Lệ tần ngần cầm tiền bước sang dãy bàn bên cạnh, nói nhỏ với người con gái đang e ấp ngồi chờ. Vũ thấy Lệ vỗ vai cô ta, trao hết số tiền, và kéo ghế cho cô gái đứng lên. Đi qua bàn Vũ, cô gái ngập ngừng rồi cúi chào thật thấp trước khi chạy nhanh ra cửa. Vũ thấy một giọt nước mắt đọng trên khoé mắt của khuôn mặt còn thơ ngây, anh nhìn theo bùi ngùi.

Trở về chỗ ngồi, Lệ có vẻ hơi buồn:
- Anh Vũ, thôi chúng mình ăn cái gì đã rồi hãy bàn chuyện tiếp.

Vũ gật đầu, giơ tay vẫy người phục vụ, hỏi ý-kiến Lệ, và gọi món ăn cho cả hai người. Lệ trầm ngâm nhìn Vũ thật lâu:

- Tôi chưa thấy Việt kiều nào như anh. Anh nhất định muợn một bà già?

Vũ gật đầu:

- Vâng. Chị giúp tôi được thì càng tốt. Nếu không tôi ăn cơm tiệm, làm lấy mấy việc vặt trong nhà cũng được.

Vũ cười nói tiếp:

- Tập sự để mai mốt lấy vợ cho vợ sai bảo là vừa.

Lệ bật cười, nhưng chợt ngập ngừng, khác hẳn lúc trước đây:

- Anh Vũ, già như cỡ tôi được không?

Vũ mỉm cười:

- Chị chưa già mô!

Vũ thích thú pha tiếng Huế để chọc cười Lệ:

- Chị chừng tuổi tôi hoặc hơn chút đỉnh là cùng.

Lệ thở dài:

- Hơn ba mươi tuổi, một đời chồng, một lần li dị, nhiều lúc tôi thấy mình già lắm anh Vũ à.

Vũ đưa mắt kín đáo quan sát Lệ. Khuôn mặt người đàn bà trang điểm kỹ, và hình như có sự trợ giúp của bàn tay bác sĩ giải phẫu nên trông Lệ rất đằm thắm. Bộ ngực căng tròn dưới lần áo mỏng hợp thời trang, trông Lệ giống như một mệnh phụ, vợ của một ông lớn, hơn là một người trung gian cung cấp dịch vụ. Vũ khen kín đáo:

- Tôi nghe nói đàn bà con gái Huế đều xinh đẹp. Tôi chưa đến Huế nhưng tôi rất tin.

Lệ cười lớn, khoe hàm răng trắng bóng:

- A ha, không ngờ ông Việt kiều sinh đẻ tại Mỹ mà ăn nói mặn mà như rứa.

Vũ cười:

- Thôi ăn đi chị Lệ. Tôi sắp phải trở về sở làm.

Lệ vẫn chưa chịu cầm đũa;

- Tối nay tôi mang một bà già tới nhà giới thiệu cho anh, được không?

Vũ ngần ngại:

- Sợ phiền chị. Tôi về nhà hơi trễ.
- 9 giờ hay 10 giờ?
- Đâu quá trễ như vậy. Thường thì độ gần 8 giờ tôi về đến nhà.
- Vậy khoảng 9 giờ tôi tới.

Lệ lấy sổ tay và cây viết ra khỏi xách tay:

- Tôi đã có số di động và số văn phòng của anh. Đọc cho tôi địa chỉ nữa là đủ.

Vũ biết là không thể từ chối nên đành đọc địa chỉ cho Lệ. Lệ nắn nót

viết vào sổ tay, miệng mỉm cười như có điều gì thích thú:
- Bây giờ mình ăn được rồi. Anh khỏi gọi anh Tám. Tôi sẽ đưa anh về bằng cái Toyota cũ rích của tôi.

o0o

Nghe tiếng chuông Vũ nghĩ thầm, bà Lệ này đúng giờ như … Mỹ, nói 9 giờ mà mới 9 giờ thiếu 5 phút đã bấm chuông. Vũ nhanh nhẹn mở cửa, và chỉ thấy Lệ đứng đó tươi cười, anh đưa mắt nhìn quanh xem còn ai đó tới cùng với Lệ nhưng không thấy bóng dáng một người nào:
- Good evening chị Lệ, còn bà già nào đâu?
Lệ cười chúm chím, lấy ngón tay chỉ vào ngực mình:
- Đây, bà già đây.
- You must be kidding.
Vũ buột mồm nói bằng tiếng Anh. Lệ lắc đầu:
- Not really! Anh có mời Lệ vào nhà không?
Vũ xin lỗi và mở rộng cánh cửa, mỉm cười khen Lệ:
- Chị Lệ nói tiếng Anh hay quá.
Lệ nhún vai:
- Cũng phải học. Chẳng nhẽ nói chuyện với mấy lão Tàu và Đại-Hàn bằng tay.
Vũ cười xòa:
- Xin lỗi, tôi quyên mất. Chị cứ đi dép vào nhà.
Lệ hình như không nghe Vũ nói, tự động tháo dép, khoe đôi chân trần nhỏ nhắn với những móng chân sơn màu bạc. Khác hẳn với buổi trưa nay khi tới gặp Vũ tại tiệm ăn, Lệ trang điểm rất nhẹ, mặc quần jean ngắn bó sát bắp chân dài, áo chemise trắng ngắn tay, trông Lệ giống một cô sinh viên hơn là một người chào hàng. Vũ đã nhìn thấy vẻ khác lạ và cũng nhận ra cách xưng hô khác biệt, nhưng anh vẫn giữ đúng phép lịch sự, chỉ chiếc sofa:
- Mời chị ngồi. Tôi biết khách tới nhà phải mời dùng trà, nhưng tôi không uống trà tại nhà.
Lệ ngắt lời, đưa cao một bao giấy cầm lủng lẳng trên tay:
- Anh ăn cơm chưa?
- Rồi chị, trước khi về nhà.
- Tôi có ít bánh ngọt. Anh có máy pha café tại nhà không?
Vũ gật đầu mỉm cười:
- Cái đó thì có. Tôi nghiện café. Mời chị ngồi, chờ tôi một chút.
Lệ lắc đầu:

- Anh cứ để đó cho Lệ.

Lệ đi thẳng vào bếp, mở tủ tìm đĩa, xếp những miếng bánh gateau vàng âu ngay ngắn, nhìn Vũ cười:

- Nhà không có đàn bà, nhưng vẫn sạch sẽ. Café anh để đâu?

Vũ lắc đầu cười trừ. Anh mở hộp café, lóng ngóng định bỏ vào máy thì Lệ đã giằng lấy, và rất tự nhiên như người trong nhà, cô dành lấy việc pha café trong lúc Vũ chỉ biết mỉm cười đứng nhìn.

Mùi café thơm phức, Lệ cầm miếng bánh đưa lên miệng cắn, và đưa đĩa bánh tới trước mặt Vũ như thể Lệ là chủ nhà. Lệ nhìn Vũ cười cười:

- Thì anh cứ coi Lệ như là Oshin của anh tối nay. Lệ không mượn người cho anh được thì Lệ phải tới làm thay. Is it fair?

Vũ vừa buồn cười vừa ngạc nhiên, không ngờ người đàn bà mình mới quen biết ít lâu lại thông minh và thú vị như thế:

- It's fair, and thank you, chị Lệ.
- Anh bỏ cái tiếng chị đi được không. Trưa nay anh chẳng nói Lệ cỡ tuổi anh là gì.

Vũ đành cười xòa:

- OK. Lệ làm tôi thật ngạc nhiên.
- Sao? Boring?
- No. Interesting!

Lệ lại nhìn Vũ cười. Cả hai người vẫn đứng trong bếp. Lệ rót café ra tách, bỏ một muỗng đường vào tách của mình, nhướng mắt nhìn Vũ như có ý hỏi, anh sao, nhiều hay ít đường. Vũ giơ ngón tay chỏ và ngón tay cái mở rộng lên cao. Lệ gật đầu:

- Nhiều đường cho ngọt ngào. Anh và Lệ giống nhau.

Trao tách café cho Vũ, và cầm tách café của mình, Lệ lững thững đi quanh nhà:

- Xem anh ăn ở ra sao, để còn tính tiền công.

Lệ ngoái cổ lại nhìn, cười với Vũ đang im lặng theo sau. Căn nhà nhỏ chỉ có hai phòng ngủ, bếp và phòng khách. Lệ bước vào phòng ngủ của Vũ, hoàn toàn chủ động, đặt tách café trên bàn ngủ, leo lên giường, khoanh tay, ngồi tựa lưng vào tường. Vũ lóng ngóng dựa lưng vào cửa, đưa mắt nhìn, và không biết nói gì. Lệ ngước lên nhìn Vũ:

- Anh Vũ, có bao giờ anh thấy đêm thật dài và cuộc đời buồn tênh?

Vũ chợt nghĩ đến những ngày khi Thu-Loan mới bỏ đi. Anh nằm trên giường nhìn trần nhà, thấy cuộc đời vô vị. Vũ gật đầu:

- Tôi cũng từng có nhiều đêm không ngủ.

- Anh ngồi xuống đây, nói cho Lệ nghe tại sao. -Lệ vỗ nhẹ xuống tấm đệm dày. - Hay là anh muốn nghe Lệ nói trước.

Vũ nhẹ nhàng ngồi xuống cuối chân giường, hai tay vẫn ôm tách café, lâu lâu đưa lên miệng nhấm nháp. Thái độ ngổ ngáo và tinh nghịch của Lệ hình như đã biến mất. Mắt cô nhìn xa vắng:

- Anh Vũ, anh thấy Lệ có xấu xí quê mùa hay có gì đáng ghét không?

Vũ vội vã lắc đầu:

- Không. Trái lại là đàng khác.

Lệ cười buồn:

- Thế mà Lệ bị người ta bỏ rơi, đi theo một người đàn bà mà người ta nói là 'đáng thương'.

Vũ rụt rè:

- Người ta là chồng Lệ, phải không?
- Chồng cũ! Có những điều Lệ không thể hiểu, và đôi khi nghĩ đến cái chết như là một lối đi về. Anh Vũ có đọc thơ Việt-Nam không, có bao giờ anh nghe câu này của Du Tử Lê: **"**Ở chỗ nhân gian không thể hiểu. Đi với về cùng một nghĩa như nhau."

Vũ lắc đầu:

- Tôi hầu như không biết gì về văn thơ. Con người tôi nông cạn lắm.

Lệ cười buồn:

- Nếu anh nông cạn thì còn ai ở trên đời này cho đàn bà như Lệ tìm được một bờ vai.

Lệ cúi đầu nhìn xuống, và Vũ thấy một giọt nước mắt đọng trên bờ mi Lệ. Vũ hốt hoảng, anh xích tới, ngồi gần Lệ:

- Lệ, sao thế.

Lệ ngửng lên nhìn Vũ:

- Không sao cả. Tự nhiên Lệ muốn khóc. Hay là Lệ điên, vừa mới vui đây đã chợt buồn. Có điều đã từ lâu Lệ không khóc trước mặt ai, nhất là trước mặt đàn ông. Anh Vũ, anh làm Lệ khóc, anh biết không?

Vũ lúng túng:

- Tôi … tôi có lầm lỗi gì với Lệ không?
- Không đâu anh Vũ. Trưa nay Lệ đã muốn khóc, nhưng phải đợi đến bây giờ. Anh đối xử với một con bé nhà quê xa lạ bằng một tấm lòng bao la. Em chưa gặp ai cho em một chút chân tình. Người ta chỉ ham muốn em, có nice với em cũng chỉ vì thân xác này. Anh Vũ, em cũng là đàn bà yếu đuối, như những như cô bé nhà quê đó, tâm hồn em cũng bơ vơ, chưa bao giờ được thật sự yêu thương. Em tủi thân.

Giọt nước mắt lệ lăn dài trên má. Vũ thấy lòng mình chùng xuống, anh đưa tay gạt dòng nước mắt, giọng anh bùi ngùi:

- Cuộc đời ai cũng có những buồn phiền. Tôi … tôi cũng đã từng làm cho một người đàn bà đau khổ, và người ấy đã qua đời, một phần là lỗi của tôi. Nếu mà tôi 'nice' như Lệ nói thì tôi đã không có những nỗi buồn ray rứt, và dù có trốn chạy đến chỗ này, tôi vẫn chưa quên.

Lệ ngạc nhiên nhìn Vũ:

- Thật vậy ư? Anh kể cho em nghe chuyện buồn của anh được không? Biết đâu …

Lệ muốn nói biết đâu chúng mình chẳng chia xẻ được với nhau nhưng Lệ chỉ nhìn xững người đàn ông mà cô cảm mến, không nói thêm một lời. Vũ ngồi trầm ngâm, thở một hơi dài rồi cúi đầu chậm rãi kể lại chuyện tình của mình với Thu-Loan cho Lệ nghe. Khi kể xong anh ngước lên nhìn Lệ, và thấy cô nước mắt đầm đìa. Vũ quàng tay ôm vai Lệ, và Lệ gục mặt trên vai Vũ, nước mắt thấm qua làn áo mỏng.

Có lẽ nhờ nói ra được những điều mang nặng trong lòng nên Vũ thấy tâm hồn mình nhẹ nhàng hơn. Anh đứng lên, đưa tay đỡ Lệ:

- Chúng mình ra ngoài phòng khách ngồi. Café nguội hết rồi. Để tôi đi làm tách khác cho Lệ.

Lệ nhìn anh như thầm cám ơn. Nếu anh muốn em đã không chối từ. Thân xác này còn gì quí giá nữa đâu anh. Chưa bao giờ em gặp người như anh. Thế nhưng anh đã không lợi dụng lúc em yếu mềm. Cám ơn anh, cám ơn anh. Lệ đứng lên níu tay Vũ:

- Thôi anh. Lệ phải đi về. Cám ơn anh một buổi tối buồn nhưng cũng đầy ý nghiã.

Lệ vòng tay ôm cổ Vũ, hôn nhẹ lên môi anh, mỉm cười:

- Friend?

Vũ cũng mỉm cười:

- Friend forever. Tôi thật là may mắn, ở nơi xa lạ này lại gặp được những người rất dễ thương.

Lệ khoác tay Vũ đi ra cửa:

- Anh Vũ này?
- Yes?
- Anh cô đơn không?
- Có bạn như Kha, như Thủy và bây giờ như Lệ tôi thấy bớt cô đơn nhiều lắm.
- Còn về tình yêu?

Vũ thở dài:

- Tôi không biết. Có thể một ngày nào …

Lệ cười nhẹ:

- Em cũng mong như vậy. Một ngày nào, nhưng một ngày nào vẫn chưa đến.
- Không biết được Lệ nhỉ.
- Dạ. Thôi em về nhé. Mà này, anh Vũ!
- Sao?
- Anh đừng mượn người làm nữa. Cuối tuần em đến giúp anh một tay. Anh có đi đâu cứ để cửa đừng khoá. Khu này có bảo vệ đi tuần nên rất an toàn.

Vũ mỉm cười:

- Có phải trả công không?
- Có, như thế này.

Lệ quay sang hôn nhẹ lên má Vũ trước khi bỏ đi nhanh ra chỗ đậu xe. Vũ đứng trước cửa nhìn theo cho đến khi chiếc Toyota khuất bóng, nhẹ thở dài, nghĩ thầm. Có lẽ không bao giờ mình hiểu được đàn bà. Mình đã như rơi vào cơn lốc, may mà cầm được lòng. Nếu không chẳng biết sẽ ra thế nào, nhưng mình biết chắc đó không phải là tình yêu. Thu-Loan ơi, anh vẫn còn yêu em, và chỉ có em …

o0o

Hôm nay là thứ Tư, Vũ biết thế nào Thủy củng ghé vào nên có ý ngồi đợi. Đã mấy tuần liền Thủy mang cơm cho Kha nhưng cũng mang cho Vũ trái cây như cam, quít và măng cụt mà Thủy biết Vũ rất thích. Kha phải tới trường liền, nhưng Thủy thường ngồi nán lại chuyện trò với Vũ ít phút rồi mới ra về. Thủy tươi vui như con chim non nên Vũ thấy thật dễ chịu, thích thú ngồi nghe Thủy líu lo kể chuyện nhà, kể chuyện trường, kể chuyện bạn bè, và lâu lâu than thở về Kha.

- Anh Vũ biết hông, anh Kha hổng thương em như xưa nữa. Ngày nào cũng mải mê tới sở nhưng lâu lâu mới ghé em một lần.

Vũ an ủi:

- Có nhiều thứ Kha phải học để mai mốt có thể trở thành nhân viên thực thụ của hãng này. Thủy thông cảm cho Kha, em nhớ là Kha đang lo cho tương lai của cả hai đứa đó.

Thủy nghe lời Vũ nhưng vẫn phụng phịu. Nhiều lần Vũ phải kín đáo nhắc Kha nhưng hình như Kha mới tìm thấy niềm đam mê trong công việc nên đôi khi vẫn chậm trễ đón đưa và thăm viếng Thủy như ngày xưa thường làm.

Thủy tới khi Vũ đang ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Không đợi Vũ mời Thủy

ngồi ngay xuống ghế, nước mắt lưng tròng:
- Anh Vũ!
Vũ biết là chắc lại có chuyện gì giữa Kha và Thủy:
- Gì nữa đây? – Anh trêu Thủy – Kha nó mắng em hả?
- Hổng phải. Nhưng anh không chịu đi tới nhà nhỏ bạn em tối nay cùng với em. Ảnh nói phải trở lại đây chạy cái test gì đó.
- Kha đâu sao không thấy? Để anh nói Kha mai chạy test cũng được.
- Ảnh chạy như ma đuổi tới trường rồi. Mà thôi, anh đừng nói gì nghe. Kha hay giận lẫy lắm.
Vũ đùa:
- Anh tưởng em mới là hay 'mít ướt'.
Thủy lườm Vũ:
- Em mang cho anh trái quít, nhưng anh nói xấu em. Hổng cho anh ăn nữa.
Thủy nói thế nhưng vẫn lột vỏ quả quít đặt trên bàn, mắt nhìn Vũ không nói.
Vũ làm hoà:
- Anh giỡn chơi đó thôi. Em ngoan, tháng tới anh về Mỹ họp, khi trở lại anh sẽ mua quà cho em.
Thủy nhoẻn miệng cười:
- Anh mua gì cho em?
- Không nói trước được. Mất vui.
- Hứ! Anh về Mỹ bao lâu?
- Một tuần hoặc 10 ngày là nhiều.
- Anh Vũ nè …
- Anh nghe đây.
- Thôi hổng nói nữa. Chủ nhật tới nhà ăn cơm rồi em nói anh nghe. Mà hổng có gì đâu.
- OK! Con gái nói không là có!
- Ngạo em há.
Vũ cười hì hì:
- Đâu dám. Anh đang học cách xã giao với con gái Việt-Nam đó mà.
Thủy che miệng cười, nhắc Vũ:
- Anh ăn đi. Bộ phải chờ em nhắc nữa sao.
- Tưởng em không cho anh ăn.
- Mới nói 'con gái nói không là có' đó thôi.
Vũ cầm múi quít bỏ vào miệng:
- Rồi anh ăn đây.

Thủy bổng nhiên hỏi Vũ:
- Anh mướn được người làm chưa? Ai dọn nhà cho anh?
Tự nhiên Vũ nghĩ tới Lệ và không hiểu sao thấy lúng túng, không muốn cho Thủy biết là cuối tuần nào Lệ cũng tới dọn dẹp nhà cửa cho mình.
- Chưa em ạ.
- Anh muốn em giúp anh không?
Vũ vội vàng:
- Không cần em ạ. Với lại … anh chờ chị Tám rồi. Cuối tuần anh Tám đưa vợ tới nhà giúp anh. Anh Tám cũng thích tới nhà coi đá banh trên cái TV to đùng!
Vũ không hiểu sao mình nói dối. Có gì bứt rứt nên Vũ cố giải thích với Thủy:
- Cuối tuần nào anh cũng tới nhà Thủy. Thủy bận giúp chị Hai nấu cơm mời anh, như vậy là giúp anh nhiều rồi.
- Thì để trả công anh dạy em học mà. À, cuối tuần này anh dịch hộ em bài Anh Văn nhé.
Vũ lắc đầu:
- Không, em dịch rồi anh coi lại chứ anh không dịch hộ em.
- Ác. Hổng chơi với anh nữa. Em đi về đây.
Thủy đứng lên. Vũ cũng đứng lên đi với Thủy ra ngoài:
- Tối em đi party vui nhé. Anh sẽ nhắc Kha đưa đón em nếu anh thấy Kha ở trong này.
- Cám ơn anh. Em về.
- Take care. See you Sunday.
Thủy muốn nói gì đó như rồi chỉ mỉm cười rồ máy nhập vào đoàn xe cộ đông đúc trên đường. Vũ đứng đó nhìn theo lắc đầu nhè nhẹ. Cũng chẳng khác gì Jennifer. Mỗi lần gặp anh là hỏi đủ điều lẩm cẩm. Vũ thấy ấm áp trong lòng nên huýt sáo nho nhỏ trên đường trở lại văn phòng.
Đi qua văn phòng ông Hân thấy cửa mở, và Hân đang ngồi sofa đọc giấy tờ gì đó, Huy ló đầu vào:
- Hello Mr. Hân!
Hân vẫy Vũ rối rít:
- Ông Vũ, vào đây, vào đây uống nước cái đã.
Dù biết Vũ không uống trà ông Hân vẫn rót ra tách và đưa tay mời. Vũ hỏi:
- Ông bận không?
Hân gật gù:
- Thì lúc nào chả bận. Mà này tôi hỏi ông nhé. Thế không làm việc

thì ông làm gì? Có mục gì đặc biệt không?
Vũ cười cười:
- Mục gì là mục gì?
- Hì hì. Ông làm cái gì mà bà Lệ cứ lắc đầu cười cười. Hỏi gì cũng không nói.
- À, Lệ vui tính lắm. Thỉnh thoảng tụi này đi nghe nhạc, đi nhảy với nhau, hay đôi khi chỉ gặp nhau tán gẫu.
- Này, nhiều người theo cô ta lắm đấy.
- Oh, come on. Chúng tôi chỉ là bạn thôi. – Vũ ngần ngừ - là bạn vì thông cảm, và có cùng một niềm khổ đau.
Hân nhìn Vũ không hiểu, nhưng Vũ cũng chẳng buồn giải thích. Anh đứng lên:
- Vào thăm ông tí thôi. Mọi chuyện ở phòng điện toán đều tốt, không có vấn đề gì ngoài tầm tay.
- Cám ơn ông. Anh Vọng vẫn thường lên gặp tôi báo cáo đầy đủ.
- Very good. Ông phó lúc nào cũng năng động.
- Này khoan đã, ông cho tôi hỏi nhỏ một tí. Mai mốt liệu mình có nâng anh Vọng lên thay ông khi ông trở về Mỹ không?
- Anh Vọng là người của ông mà!
- Đã đành, nhưng nếu không được CIO ở bên đó chấp thuận thì cũng không được.
Vũ mỉm cười đưa tay bắt tay Hân:
- Tôi còn ở đây ít lâu. Chúng mình sẽ bàn cãi vấn đề này sau.
Nghĩ tới Vọng Vũ tủm tỉm cười. Vọng đã đứng tuổi, nguyên là giáo viên dạy Toán tại một trường phổ thông, đổi nghề sau khi theo học mấy lớp tại một trường chuyên môn về điện toán mới đây. Vọng là bạn học cũ của Hân nên được Hân đề bạt, và Vọng biết Vũ là cái mắt xích quan trọng nên luôn luôn lấy lòng Vũ, mời mọc Vũ tới những nơi giải trí nhiều lần nhưng Vũ vẫn giữ một khoảng cách vì muốn cho mình đủ sáng suốt trong vai trò giúp đỡ và thẩm định một cơ sở mới.

Vũ không mấy thích những cuộc vui 'thiếu nghiêm túc' ở nơi công cộng nên đã nhiều lần từ chối lời mời của Vọng. Vũ thích hòa mình với những người trẻ như Kha và Thủy, và mới đây với Lệ, đi đến những nơi vui tươi, như những đêm văn nghệ, những cuộc họp mặt của sinh viên, và đôi khi, đến một vũ trường. Buổi tối giữa tuần này Vũ thấy trống rỗng. Thủy đi party với bạn, Kha bận với đam mê nghề nghiệp, chỉ còn Lệ, không biết là tối nay có hẹn hò với kép già kép trẻ nào không? Vũ mỉm cười, móc điện thoại di động gọi Lệ:
- Allo, người đẹp sông Hương!

Vũ nghe thất tiếng cười khúc khích từ xa:
- Chi rứa?
- Nothing, just want to talk!
- Anh Vũ nì, răng mà bữa ni anh nhàn rỗi và 'nice' như rứa.
Vũ cười nhẹ:
- Lúc nào tôi cũng thế thôi. Tối nay Lệ rảnh không?
Lệ ngần ngừ:
- Có hẹn với một khứa lão đi coi một khu đất chiều ni, nhưng không biết chừng mô mới về. Sợ ông khách mời ăn tối luôn.
Giọng Vũ có vẻ buồn buồn:
- Tiếc quá, định rủ Lệ đi nghe nhạc hay làm gì đó, something more exciting!
- Hi hi, thế thì em không thể từ chối. Anh Vũ ở nhà, chừng 8 giờ Lệ tới đón anh.
- Sure?
- Yes sir. Em có sai hẹn với anh bao giờ đâu.
- OK. See you then.
- Bye anh.

Càng ngày Vũ càng có cảm tình với Lệ. Người đàn bà đó có chút buông thả, nhưng thẳng thắn, lúc nào cũng đối xử với Vũ như một người bạn chân tình. Tối đó ra khỏi phòng trà Queen Bee, Lệ bám vai Vũ cười nghiêng ngả:
- Anh Vũ cái gì cũng được. Chỉ có khiêu vũ là dở ơi là dở.
Vũ gật đầu thú nhận:
- Ở Mỹ bạn bè tôi không chơi nhạc 'tour' như ở đây. Nhạc mở lên, ai cũng có thể ra sàn nhẩy được, và muốn nhảy kiểu nào cũng OK. Lẽ dĩ nhiên không lịch sự như ở đây, nhưng mà vui.
- Anh Vũ muốn em dạy anh nhảy không?
- Muốn chứ. Bao giờ?
Lệ ghé tai Vũ nói nhỏ:
- Tối nay. Anh cũng có thể ở lại với em. No string attached!
Vũ bật cười:
- Are you kidding me?

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, đôi mắt Lệ long lanh nhìn Vũ. Cô nhè nhẹ lắc đầu …

Tháng Chín – 2007

Còn tiếp …

Con Đường Nào Em Đi

Chương Năm

Thủy mở cửa cho Vũ, kiễng chân thì thầm:

- Có người đẹp chờ anh?

Vũ nhướng mắt:

- Ai đó. Sao hôm nay anh hên vậy?

Thủy bưng miệng cười khúc khích:

- Để rồi xem!

Vũ thấy bà Tuân ngồi với một người con gái lạ trong phòng khách. Anh gật đầu chào:

- Chào dì, chào cô.

Bà Tuân niềm nở:

- Ngồi đó để dì giới thiệu. Đây là anh Vũ, kỹ sư, Việt kiều, bạn thằng Kha và con Thủy. Còn đây là bác-sĩ Thoa, con của bạn dì. Mấy hôm rày dì đau quá. Đi không nổi nên nhờ cháu Thoa tới coi dùm, nhân tiện cũng khá trễ nên mời cháu Thoa ở lại dùng cơm với gia đình.

Vũ lịch sự cúi chào Thoa một lần nữa:

- Chào bà bác sĩ. Rất hân hạnh.

Từ nãy giờ Thoa vẫn im lặng quan sát Vũ. Cô đưa tay che miệng cười:

- Anh đừng gọi tôi là 'bà bác sĩ' nữa, vì tôi không muốn gọi anh là 'ông kỹ-sư'.

Vũ bật cười, fair enough, trông hãy còn non nớt, không ngờ cũng bản lãnh ghê:

- Xin vâng lời. – Và Vũ hỏi thêm cho có chuyện. – Cô là bác sĩ chuyên môn về ngành gì ạ?

Thoa lắc đầu:

- Không, tôi chỉ là bác sĩ gia đình, bệnh đàn bà trẻ con vậy thôi.

Bà Tuân chen vào:

- Thoa nó mát tay lắm Vũ à. Dì đau là phải nhờ nó chứ đi bác sĩ nào cũng không hết.

Vũ nhìn Thoa cười cười:

- Thế cô Thoa có chữa bệnh … đàn ông không?

Thoa không vừa:

- Đàn ông thì không, nhưng anh Vũ thì tôi nhận lời.

Vũ thấy Thủy đứng dựa cửa bụm miệng cười. Anh chống chế:

- Hiện giờ tôi khá khoẻ mạnh. Chừng nào có chuyện sẽ đi kiếm cô Thoa.
- Nghe Thủy nói anh té xe. Vết thương anh lành hẳn chưa.

Thủy chen vào:

- Vết thương của ảnh lành rồi, nhưng tim ảnh chưa lành. Chị Thoa chữa dùm.

Bỗng nhiên nhớ tới mối tình buồn cũa Vũ, Thủy thấy hối hận vì câu nói đùa của mình. Thủy lại gần ôm vai Vũ:

- Cho em xin lỗi. Em … em …

Vũ vỗ nhẹ bàn tay Thủy:

- Không sao đâu em. Ngồi xuống đây với anh. – Vũ cười với Thủy - Mà có lẽ anh đau tim thật, để anh nhờ chị Thoa chữa nhé.

Thoa chỉ lẳng lặng nhìn. Cái ông Việt kiều này hay nhỉ, lịch sự chứ không kiêu căng ta đây, và hình như có chuyện gì buồn:

- Đau nặng thì Thoa không chữa được nhưng nhè nhẹ thì Thoa cũng thử coi.

Vũ gật gù:

- Nhớ nhé. Cô Thoa ra trường lâu chưa.
- Cũng khá lâu rồi anh. Già rồi mà.

Bà Tuân cướp lời:

- Già gì mà già, Thoa nó mới 29, Vũ à.
- Gần 30 rồi thím Tư. Già và ế.
- Tại cháu kén chọn chứ đâu phải hổng có người để ý.
- Dạ, có mấy ông già goá vợ!

Thủy chỉ ngón tay vào ngực Vũ:

- Anh Vũ chưa già và chưa có vợ đó chị Thoa.

Thoa liếc nhìn Vũ nhưng chỉ mỉm cười không nói, trong lúc Thủy cứ nhìn Vũ cười cười. Bà Tuân nhắc con:

- Còn thằng Kha đâu, con gọi nó chưa?

Mặt Thủy xịu xuống:

- Con đâu biết, má hỏi anh Vũ đó.
- Ủa, sao vậy?
- Anh Kha nói chạy vô sở chừng 5 phút rồi tới liền mà đã hơn

nửa giờ. Chắc có cô nhân viên nào đó bắt mất hồn anh Kha ở trỏng!

Vũ bật cười:

- Có Sophia.

Thủy có vẻ ngơ ngác:

- Thiệt hả? Mỹ hay Việt kiều hả anh?

Vũ bẹo má Thủy:

- Anh nói đùa đó. Sophia là tên cái server. Bọn anh dùng tên cô đào Sophia Loren đặt cho nó vì nó to chần dần!

Thoa có vẻ thú vị:

- Server là cái gì, anh Vũ.

Vũ cố giải thích một cách giản dị và khôi hài:

- Server là cái computer lớn cho mấy cái computer nhỏ xúm lại đòi ăn, như heo nái cho heo con xúm lại bú.

Cà Thoa và Thủy đều bật cười. Vừa lúc đó có tiếng xe máy nổ lạch bạch ngoài sân, Kha lật đật đi vào cúi đầu chào mọi người. Thủy đứng lên khoác tay Kha nói thầm:

- Anh Vũ nói anh là con … heo con!

Kha trợn mắt:

- Cái gì?

Thủy không nói, chỉ cười ngặt nghẽo. Bà Tuân cất tiếng gọi Thủy:

- Anh Kha tới rồi. Con lên lầu mời ba xuống ăn cơm.

Trong bữa ăn Thủy là người ăn uống tự nhiên và truyện trò thân mật với tất cả mọi người. Nhìn Thủy Vũ thấy lòng ấm áp, ước gì ngày nào mình cũng được sống trong không khí gia đình êm đềm như lúc này. Thoa cũng rất tự nhiên, vừa ăn vừa hỏi chuyện Vũ về công việc Vũ đang làm tại Việt-Nam. Chỉ có Kha là đăm chiêu. Vũ gợi chuyện:

- Kha vào sở chạy test hả.

Kha như choàng tỉnh:

- Dạ. Em thử cái script tự động gửi dữ kiện sang Mỹ nhưng nó chỉ chạy nửa chừng là lại đứng ì ra đó. Em loay hoay sửa đi sửa lại mãi vẫn không xong.

Vũ an ủi:

- Em đừng cố gắng quá. Cần quên nó đi cho đầu óc sáng suốt em ạ.

Kha chỉ lắc đầu. Vũ kể thêm:

- Ngày xưa anh cũng như Kha. Có lần nghĩ mãi về một vấn đề mà không tìm ra giải pháp, lái xe thấy đèn đỏ không ngừng, tí nữa thì xảy ra tai nạn. Nhớ là em còn có cô bé dễ thương ngồi bên cạnh chờ

em đưa đi chơi đâu đó.

Kha cười như người phạm tội, nói nhỏ vào tai Thủy:

- Anh xin lỗi em.

Thủy bĩu môi:

- Đây là lần thứ mấy rồi?

Nói thế nhưng Thủy gắp thức ăn bỏ vào bát Kha:

- Anh ăn đi. – Cô nhìn Vũ. – Anh Vũ nữa, đưa đũa đây em gắp cho. Em biết anh thích ăn thịt bò xào hành em làm mà.

Thoa khen:

- Em làm món đó ngon lắm. Anh Vũ, anh thật là người hiểu biết.

Vũ mỉm cười:

- Cám ơn cô.

Thủy hớn hở như mới nghĩ ra điều gì:

- Bây giờ thì em biết tại sao anh té xe ngay trước cửa nhà em. Chắc cũng đang nghĩ tới cái chương trình điện toán quỉ quái nào đó.

Mọi người đều bật cười. Bà Tuân la Thủy:

- Con có để cho các anh ăn không.

Thủy không chịu ngừng:

- Con nói thật mà. Đúng như vậy không, anh Vũ.

Vũ lắc đầu:

- Không phải.

- Chứ tại sao?

- Anh nghĩ là duyên số! Đó là theo triết lý đông phương. Còn tây phương thì cho đó là sự tình cờ.

Tự nhiên Thủy im lặng, và như đang nghĩ ngợi điều gì. Vũ thong thả nói tiếp:

- Anh được gặp Kha và Thủy là do sự tình cờ, còn tôi và cô Thoa gặp nhau là do …

Không thấy Vũ nói tiếp, Thoa hỏi:

- Là do gì?

Vũ cười:

- Là do dì xắp sếp!

Mọi người đều cười lớn, kể cả Thoa, nhưng mặt cô đỏ rần. Vũ nói nhỏ thêm với Thoa:

- Và biết đâu chẳng do duyên kiếp.

Thoa liếc nhìn Vũ, cười bằng mắt. Từ bên kia bàn, Thủy kín đáo nhìn xuống, hình như có ý dấu một vẻ thoáng buồn.

Bà Tuân hứng khởi, nhìn Vũ tươi cười:

- Tuần tới có ngày lễ nhằm ngày thứ hai trong tuần, gia đình dì

tính lên Đà Lạt chơi vài ngày. Cháu và Thoa đi chung cho vui.

Thủy reo lên:

- Đi nhé anh Vũ. Anh lên Đà-Lạt bao giờ chưa?

Vũ lắc đầu:

- Chưa em ạ. Anh nghe nói nhiều về thành phố này như vẫn chưa có dịp thăm viếng. Cám ơn dì, nếu chỉ đi vài ba ngày thì cháu có thể đi theo.

Quay sang Thoa Vũ hỏi:

- Còn cô Thoa, bỏ bệnh nhân vài ba ngày được không?

Thoa cười thật tươi:

- Cũng như anh, vài ba ngày thì được. Lâu hơn Thoa có thể đóng cửa phòng mạch riêng của mình nhưng phải xin phép bệnh viện, phiền toái lắm.

- Chắc cô và cả nhà đây đã đi Đà-Lạt nhiều lần.

Kha lên tiếng:

- Em chưa đi bao giờ.

- Như vậy anh em mình cùng một bọn cù lần! Thủy và Thoa làm hướng dẫn viên nhé.

Kha thở ra:

- Em hẹn với mấy người bạn, tuần nghỉ lễ đó tranh thủ học thi với nhau. Không biết là em đi được không.

Vũ ái ngại:

- Em cố gắng dàn xếp, đi với cả nhà cho vui.

Kha nhìn lên mắt có vẻ buồn. Họ đâu có thể hiểu được. Lãnh lương lần đầu tiên mình đưa gần hết cho mẹ. Cầm tiền mẹ rớt nước mắt mừng vui. Còn lại một ít mình chia cho các em, đâu còn gì nhiều nhặn cho mình. Đi theo gia đình Thủy, để mọi người phải 'bao' mình, tủi lắm. Thà đừng đi còn hơn.

Bà Tuân lên tiếng:

- Rồi, cứ coi như tất cả sáu người đều sẽ đi. Để tôi kêu mướn xe, và đặt phòng khách sạn. Dự trù sáng thứ Bảy lên đường, thứ Hai về lại Sài-Gòn. Chịu không?

Thủy lên tiếng lớn nhất:

- Chịu. Má cho tiền con mua áo lạnh.

- Cái con nhỏ xí xọn này. Mới mua áo lạnh năm ngoái, mặc có một lần, mua chi nữa.

Thủy phụng phịu:

- Áo cũ rồi má. Mà áo đó mẹ mua chứ con đâu có chọn. Trông

quê thấy mồ.

Vũ bật cười:

- Đừng làm phiền má nữa. Mai mốt anh dẫn em đi mua áo. Cả Kha nữa, đi với anh nhé.

Kha chỉ im lặng mỉm cười. Thủy buông đũa, giơ hai thay lên trời:

- Bravo anh Vũ. Em sẽ nấu cơm cho anh ăn, và mời cả … chị Thoa nữa. Chịu không?

- Ăn thì anh chịu, còn cái vụ kia thì em hỏi Thoa chứ sao lại hỏi anh?

Thoa đỏ mặt ngồi yên. Kha cũng chỉ nhẹ thở dài. Mình lạc lõng ở nơi này rồi ư? Anh Vũ tốt quá, mình mang ơn, nhưng hình như anh ở trên cao mình với không tới. Còn cái bà Thoa này nữa. Mình cũng đã gặp một lần, với mình mặt lạnh như tiền, bà bác sĩ mà, coi thằng sinh viên nghèo ra cái gì. Đi chung với họ chắc chẳng có gì vui. Ước gì chỉ có Thủy và mình. Thôi đành. Đợi một ngày nào đó anh sẽ đưa em đi góc biển chân trời nào em muốn. Ước gì như xưa, khi chỉ có hai chúng mình, quanh quẩn bên nhau, chẳng phải đi xa, chẳng cần tới những nơi như phòng trà ca nhạc mà anh không có đủ tiền. Anh yêu em nhưng anh cũng biết thân phận của mình. Em cứ đi với mọi người. Miễn là em vui.

o0o

Buổi tối trời Đà-Lạt chỉ hơi se lạnh. Vũ mặc chiếc áo len mang từ Mỹ về lần đầu tiên, đứng ngoài hành lang khách sạn Empress nhìn xuống hồ Xuân-Hương. Cảnh đẹp, tuy nhiên cũng đâu đẹp bằng những nơi mình đã đi qua, nhưng sao mình thấy như có gì thân quen, chắc là đã từng nghe bố mẹ nói nhiều lần về nơi này nên hình ảnh còn đâu đó trong tiềm thức. Một lớp sương mong manh phủ mặt hồ, đèn đường mờ ảo, giá mình có bao thuốc và xuống tản bộ quanh bờ hồ thì thích hơn. Mọi người chắc đã ngủ, ông bà Tuân kêu mệt sau bữa ăn tối. Thoa và Thủy cũng đã kéo nhau về phòng loay hoay với máy hình kỹ thật số, xem những tấm ảnh chụp chiều nay ở Trúc Lâm thiền viện. Không còn nghe tiếng cười vọng ra, chắc là cũng đã lên giường. Vũ nhắm mắt thả hồn bay bổng, suy nghĩ vẩn vơ, bỗng nhiên nghe tiếng nói thật dịu dàng:

- Anh chưa ngủ sao?

Thủy đã ra đứng cạnh anh từ lúc nào. Vũ mỉm cười:

- Chưa em. Đêm đẹp quá, anh không muốn ngủ, với lại cũng còn sớm.

- Em cũng không ngủ được, định dựng chị Thoa dạy và rủ anh đi chơi, nhưng chị Thoa ngủ say như chết.
- Thì còn hai đứa chúng mình! Em có muốn đi dạo với anh không?

Thủy nhìn anh, đôi mắt long lanh:

- Đi anh, mình đi bộ lên café Tùng. Em biết là anh đang thèm café, phải không?
- Đúng vậy. Anh bỏ thuốc lâu rồi, nhưng giá lúc này có điếu thuốc lá nửa thì ấm cúng biết bao.
- Ứ ừ. Em ghét khói thuốc lá.

Vũ cười:

- Anh biết. Mỗi lần ba em hút thuốc, em hay nheo mũi. Em mặc vậy có đủ ấm không?

Thủy gật nhẹ, khoác tay Vũ:

- Đi anh. Đêm đẹp quá mà mai chúng mình phải về rồi.

Vũ cẩn thận dìu Thủy xuống những bực thang bằng đá từ khách sạn trên đồi thông xuống hồ. Thủy bám vào cánh tay rắn chắc của anh, lâu lâu lại ngước mắt nhìn anh mỉm cười. Khi đã xuống tới mặt đường Thủy cười nhẹ, thì thầm:

- Đáng nhẽ em phải cố đánh thức chị Thoa dạy, người đi bên cạnh anh trong khung cảnh này phải là chị Thoa chứ không phải em.

Vũ cũng cười nhẹ:

- Cũng như người em muốn đi sát bên em phải là Kha chứ không phải là anh, đúng không.

Giọng Thủy có vẻ buồn:

- Em không biết nữa. Anh Kha dạo này làm sao ấy.
- Anh không nghĩ thế. Kha lúc nào cũng yêu em. Anh có cảm tưởng là Kha không thích đám đông, chỉ muốn có em, và một mình được ở bên em là vui.
- Em mong là vậy. Nhưng thôi, còn anh, anh thấy chị Thoa sao?

Vũ mỉm cười, trêu Thủy:

- Sao là sao … trên trời?

Thủy huých mạnh vào vai Vũ:

- Anh đừng có chọc quê em!

Vũ trầm ngâm:

- Chắc chỉ có thể là bạn. Trưa nay ngồi ăn với anh tại bãi cỏ bên hồ Tuyền Lâm anh và Thoa đã biết thêm nhiều về nhau …

Thủy thấy tim đập nhẹ trong lồng ngực:

- Rồi sao?

- Thoa hỏi anh về công việc, về dự tính tương lai. Anh nói vài tháng nữa anh phải về Mỹ, Thoa hỏi không ở lại Việt-Nam luôn được sao. Anh lắc đầu. Thoa có vẻ câm nín. Anh đùa với Thoa là Thoa có thể sang Mỹ … ở luôn với anh. Anh tưởng là Thoa sẽ giận vì anh đùa quá lời, nhưng không, Thoa hỏi anh một cách nghiêm chỉnh là qua đó Thoa có được hành nghề không. Anh trả lời là không, phải thi lại rất là khó khăn, nhất là vấn đề sinh ngữ. Thoa mím môi nhìn anh rồi lắc đầu nói là Thoa chẳng bao giờ muốn qua xứ đó.

Vũ ngừng nói, đưa mắt nhìn những ngọn đèn đường. Thủy nắm nhẹ bàn tay Vũ:

- Anh buồn hả?

Vũ vội vàng xua tay:

- Không. Có gì đâu mà buồn. Anh coi Thoa như người bạn mới quen vậy thôi, cũng như …
- Như ai?

Vũ muốn nói cũng như Lệ nhưng rồi ngập ngừng:

- Như bất cứ một người quen nào.
- Như em?

Vũ cười lắc đầu:

- Như em sao được. Em và Kha là trường hợp đặc biệt. Lúc nào anh cũng yêu quí các em và coi các em như em của anh.

Thủy nghe lòng ấm áp nhưng tự nhiên cũng thấy thoáng buồn mà không biết tại sao.

Con giốc Hoà-Bình thoai thoải nhưng bước chân của Thủy đã chậm lại. Vũ hỏi:

- Em mệt hả?

Thủy lắc đầu:

- Không …

Vũ chờ đợi Thủy nói tiếp nhưng chỉ thấy Thủy mỉm cười đi sát vào anh hơn. Phố xá vẫn còn lác đác người đi bộ, phần lớn là những cặp tình nhân hay bạn bè. Vũ chợt trạnh lòng nghĩ tới một buổi tối anh và Thu-Loan đi bộ với nhau ở Lake Tahoe. Trời lạnh hơn nhiều. Thu-Loan co ro trong vòng tay anh, hơi thở như sương khói nhưng vẫn còn muốn đi thêm chứ không chịu trở về khách sạn. Vũ ngước lên nhìn trời, buổi tối hôm đó trời cũng đầy sao, những vì sao nhấp nháy như muốn hỏi chuyện hai người. Vũ kín đáo thở dài nhè nhẹ. Bây giờ trong đáy mộ sâu, không có trời sao, không có gió lạnh, có chăng là tiếng côn trùng khóc than cho mối tình dở dang.

Cuối tuần ngày lễ nên café Tùng đầy người và khói thuốc mịt mù.

Vũ nói nhỏ vào tai Thủy:

- Chúng mình đừng vào đây nữa. Nhiều khói thuốc lá, em không chịu được đâu.

Thủy cũng nói thầm vào tai anh:

- Nhưng anh đang muốn uống café mà.

Vũ mỉm cười:

- Anh chỉ thèm café khi có điều gì suy nghĩ hay những lúc thơ thẩn một mình.

Thủy dựa nhẹ đầu lên vai anh:

- Vậy mình quay lại. Để em kiếm mua hạt dẻ nóng cho anh nhé.

Vũ gật đầu, dắt Thủy đi xuống dốc chợ. Chợ đêm vẫn còn lác đác người nhưng không có chỗ nào bán hạt dẻ nóng nên hai người đi chầm chậm về khách sạn. Thủy phân trần:

- Tại số anh Vũ hôm nay xui. Bị chị Thoa … chê, đi kiếm cái gì uống cũng không được!

Vũ bật cười:

- Ừ chắc tại số anh xui, nhưng …

Vũ bỏ lửng câu nói. Thủy vẫn đi bên anh:

- Anh Vũ này …
- Sao? Thủy định nói gì nào?
- Lúc trở về sao thấy đường như ngắn hơn lúc đi nhiều quá há.

Vũ không trả lời, anh thấy Thủy đang nhìn về một nơi nào đó rất xa xôi, và đôi mắt với hàng mi cong hình như ướt mềm.

o0o

Chiếc xe van 7 chỗ ngồi dừng tại trước nhà Vũ. Vũ xuống xe, chào ông bà Tuân:

- Cám ơn chú và dì. Chào cô Thoa nhé. Anh về, nghe Thủy.

Thoa duyên dáng chìa tay bắt tay Vũ như hai người bạn trai. Thủy tự nhiên như mọi lần, nghiêng đầu ra ngoài xe hôn nhẹ lên má anh:

- Anh in hình rồi mang lại cho em xem ngay nhé.

Vũ gật đầu:

- Anh không quên đâu. Có thể anh sẽ đưa cho Kha mang lại cho em sớm.

Thủy mỉm cười:

- Em gọi về nhà chỉ gặp Dung. Chắc là anh Kha đi học chung với bạn chưa về.

- Hì hì, có thể là Kha đang đợi em ở nhà.

Vũ đóng cửa xe. Chiếc xe từ từ lăn bánh, anh đưa tay vẫy, và anh thấy Thủy ngoái cổ lại nhìn.

Khi Thoa đã xuống xe, vào hẳn trong nhà, bà Tuân ra hiệu cho Thùy từ băng sau lên ngồi cạnh mình:

- Thủy à, con thấy thằng Vũ và con Thoa có chịu nhau không?

Thủy lắc đầu:

- Con chắc má khó ăn đầu heo quá à.
- Sao vậy? Đứa nào hổng chịu?
- Chị Thoa hổng chịu qua Mỹ. Sức mấy mà chỉ bỏ phòng mạch hái ra tiền của chị ấy ở đây! Anh Vũ mà chịu về Việt-Nam luôn thì may ra.
- Còn thằng Vũ. Bộ nó cũng không chịu sao?
- Cái đó thì con hổng biết. Má hỏi ảnh đó! Mà má hỏi chi hỏi hoài vậy.
- Cái con nhỏ này kỳ. Má tưởng con biết thì má hỏi vậy thôi. Mệt hả con?

Ông Tuân từ lâu vẫn ngồi yên, bỗng cười hô hố:

- Tui đã cá với bà mà. Giờ thua rồi tính sao đây?

Bà Tuân không chịu:

- Thua hồi nào? Để rồi coi. Tôi chưa hết kế. Ông đừng có sớm làm tàng.

Thủy đang ngồi chầu bậu cũng bật cười vì thấy ba má cãi nhau. Khi xe dừng trước cửa nhà Thủy đã nhìn thấy Kha đang đứng chờ. Kha mở cửa xe, gật đầu chào ông bà Tuân và đưa tay đỡ Thủy xuống xe:

- Em đi chơi vui không.

Thủy không biết nói sao nhưng thấy Kha có vẻ như buồn nên cô dịu dàng khoác tay Kha:

- Tiếc là không có anh.

Kha đở chiếc túi xách cho Thủy:

- Anh bận quá. Em đừng buồn anh.
- Dạ không. Em biết mà. Anh Vũ lúc nào cũng khen anh, vừa có khả năng vừa chăm chỉ. Anh Vũ quí anh vô cùng.
- Anh biết. Mai mốt anh ấy về Mỹ chúng mình sẽ buồn lắm.
- Bao giờ ảnh về Mỹ, anh biết không?
- Về luôn thì chưa biết, nhưng tuần tới anh ấy về Mỹ họp hành gì đó.

Thủy thấy hụt hẫng:

- Sao không thấy ảnh nói.
- Anh cũng chỉ nghe ông Vọng nói vậy thôi.

Kha xách chiếc xách tay lên tận phòng cho Thủy:

- Chắc là em mệt. Bây giờ mới 4 giờ chiều. Em ngủ một lát đi. Tối anh trở lại.

Thủy hôn nhẹ lên má Kha:

- Anh …
- Gì nữa nào?

Thủy muốn nói mai hãy gặp lại nhau đi nhưng thấy không đành lòng nên chỉ khẽ lắc đầu:

- Không có gì. Anh về đi, đừng lo cho em.

Thủy đóng cửa phòng nằm vật ra giường. Chiếc giường êm ái khiến Thủy thở phào khoan khoái, mắt lim dim nhớ lại cuộc hành trình. Trên đường về bà Tuân đã kêu Thoa lên ngồi chung băng giửa với bà và Thủy vì thấy Thoa có vẻ mệt muốn ói. Nhân dịp đó Thủy đã leo ra băng sau ngồi với Vũ và mệt mỏi ngủ thiếp trong tay anh. Hình như trong giấc mơ Thủy thấy mình và Vũ đi trên con đường đầy sương mù không còn rõ lối nhưng Thủy không thấy sợ hãi vì được Vũ vòng tay đỡ sau lưng. Chỉ khi Thủy thấy gió thổi bay mình lên cao, Vũ chạy theo nhưng không kịp, Thủy mới kêu lớn “anh Vũ”, giật mình thức dậy, và ngượng ngùng thấy mình đang dựa vào Vũ ngủ mê.

Vũ chỉ tháo giầy, để nguyên quần áo nằm lăn ra giường. Suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi yên không động đậy đỡ cho Thủy ngủ bây giờ Vũ thấy mỏi rã rời. Hương tóc Thủy và mùi nước hoa channel dính vào áo còn phảng phất làm Vũ chợt nhớ tới chiếc khăn thoảng mùi con gái Thủy đưa cho Vũ lau mặt lúc Vũ té xe trước nhà. Vũ thấy lòng dấy lên một chút bâng khuâng nhưng lập tức xua đuổi ý tưởng vừa đến, choàng dạy đi vào nhà tắm ngâm mình trong bồn nước nóng.

Tiếng điện thoại reo khi Vũ ra khỏi nhà tắm. Vũ nhấc máy:

- Allo.
- …

Vũ ngần ngừ:

- Anh chưa ăn, nhưng không thấy đói. Em cám ơn ba má dùm anh.
- …

- Có cả Kha nữa hả. Thôi, em và Kha vui nhé. Anh cần gọi điện thoại về Mỹ một chút.
- …
- Bye em.

Vũ thẫn thờ, ngồi im lìm. Bỗng nhiên Vũ thở dài, cầm điện thoại bấm số:

- Hello
- …
- Lệ hả. Anh mới về. Lệ tới đón anh, chúng mình đi ăn rồi đi đâu đó chơi tối nay.
- …
- Sure. See you soon …

Chương Sáu

Ra khỏi phòng họp Vũ cảm thấy yên lòng, tạm thời quên công việc để có thể vui với bạn bè và gia đình mấy ngày còn lại ở California. Martin, boss trực tiếp của Vũ, hài lòng với những thành quả Vũ đã thực hiện được ở Việt-Nam, và nhất là không nhìn thấy trở ngại nào đáng kể, cần sự giúp đỡ của trung ương. Mr. Parker cũng vui vẻ cám ơn Vũ về những báo cáo sản xuất đã được tự động chuyển về Mỹ hàng ngày, tuy rằng chưa hoàn toàn đầy đủ.

Cali đã vào thu, trời xanh và nắng ấm, nên Vũ quyết định lái xe về San Diego thăm gia đình thay vì đi máy bay. Đã mấy tháng nay Vũ gần như ngộp thở vì đường xá đông đúc của Sài-Gòn, bây giờ trên xa lộ liên bang số 5 rộng thênh thang và thẳng tắp, chiếc 911 của Vũ gầm lên, phóng như bay cho thỏa những ngày nằm chết dí trong garage, chỉ một tuần một lần được người quen của Vũ tới khởi động, giữ cho máy móc an toàn. Mới hơn 12 giờ trưa, chắc là Vũ sẽ về tới nhà trước khi trời tối, và sẽ lại được ăn một bữa cơm gia đình do mẹ nấu mà đã lâu lắm rồi Vũ vẫn không quên hương vị.

Vũ móc điện thoại đi động, bấm số gọi về nhà. Jennifer reo lên khi nghe tiếng anh:

- Where the hell have you been. Bây giờ anh ở đâu? Từ hôm biết anh về Mỹ ngày nào mẹ cũng nhắc.

Vũ cười lớn trong điện thoại:

- I'm on the way home. Chỉ chừng 7 giờ tối là anh về đến nhà.

Đợi anh về rồi cả nhà hãy ăn cơm nghe.

Chưa kịp nghe Jennifer trả lời Vũ đã hốt hoảng nhìn thấy xe cảnh sát công lộ chớp đèn đỏ chạy sát theo xe mình. Anh nói vội vàng:

- I'm in trouble. Chắc là vượt quá tốc độ hạn định nên xe cảnh sát rượt theo. Bye Jenni nghe. See you soon.

Vũ bớt tốc độ, từ từ ngừng lại bên lề, quay kính xe xuống, và ngồi yên đợi chờ. Người cảnh sát công lộ thận trọng tiến lại gần, đứng cách xa Vũ một bước, lễ phép hỏi:

- Sir, do you know why we stop you?

Biết rồi, khổ lắm nói mãi, Vũ nghĩ thầm. Anh tự động đưa trình bằng lái xe và thẻ chủ quyền:

- Yes sir, I think I know, and I'm sorry for the speeding.

Người cảnh sát lặng lẽ xem xét giấy tờ của Vũ, hý hoáy viết, cuối cùng đưa trả lại giấy tờ cho Vũ kèm thêm một tờ giấy phạt vì lội lái xe quá nhanh.

- Please drive carefully, and thank you for your cooperation.

Vũ gật đầu, nói cám ơn và rồ máy xe. Chiếc xe lại vọt lên nhưng lần này Vũ cố giữ tốc độ trên dưới 70 dặm một giờ, chỉ vài dặm cao hơn tốc độ được phép. Bị phạt kể ra thì cũng tốn kém và bực bội, nhưng dù sao cũng công bình, và cảnh sát công lộ rất lịch sự. Một lần tại Sài-Gòn, người tài xế taxi tạt xe vào lề đường đón Vũ trên đường Nguyễn Huệ đông đúc, bị cảnh sát chận lại, giữ bằng lái xe, không chịu xử lý ngay khiến Vũ ngồi chờ trong xe nóng bức cho đến khi người tài xế 'thông cảm' với cảnh sát công lộ xe mới được cho phép đi tiếp. Người tài xế than phiền "Thế là ngày hôm nay nhịn đói" làm Vũ trạnh lòng. Khi xuống xe Vũ cho 'tip' nhiều hơn thường lệ một chút, và Vũ đã ngậm ngùi thấy người tài xế già cúi đầu thật thấp cám ơn.

Qua Westminster Vũ tạt vào nghĩa trang thăm mộ Thu-Loan. Mấy tháng rồi Vũ mới trở lại nơi này. Trời đã về chiều, nghĩa trang vắng vẻ nên trông càng thêm u buồn. Vũ không còn ứa nước mắt mỗi lần tới đây như xưa nhưng lòng anh vẫn buồn ray rứt. Vũ ngồi xuống, đưa tay xoa nhẹ tấm hình Thu-Loan gắn trên mộ bia, thì thầm như thể ngày nào còn sống với nhau:

- Anh về nè này Loan. I miss you so much.

Sợ không kịp về đến San Diego trước khi trời tối nên Vũ không dám nán lại nghĩa trang lâu hơn. Anh nói nhỏ trước khi giã từ:

- Vài ngày nữa anh trở lại. Anh sẽ mua hoa cho em. Mua hoa hồng đỏ và cả hoa vàng mà em thích. Ngủ ngoan nghe Loan.

Vũ hơi thẫn thờ nên lái xe chầm chậm trên đọan đường từ nghĩa

trang về nhà. Xe ngừng trên driveway là Jennifer đã nhẩy ra reo hò, đỡ chiếc suitecase nhỏ trên tay anh:

- Mẹ chờ anh nãy giờ.

Vũ khoác tay em đi vào nhà:

- Em dạo này sao? Khỏe không, mà sao trông em đen vậy?

Jennifer liếng thoắng:

- Dạo này trời nóng, em đi tắm biển thường. Mẹ nói em trông như con mọi! Hì hì, trời sắp lạnh rồi. Trốn ở trong nhà ít lâu là lại trắng mốc ra!

Vũ bật cười:

- Em nói tiếng Việt khá lắm. Bộ mới có boy friend Việt Nam hả?

Jennifer nhìn anh nhè nhẹ gật đầu. Vũ mỉm cười hỏi thêm:

- FOB?
- No. Not 'Fresh Off the Boat'. Tâm qua Mỹ vài năm rồi. Không nói chuyện em nữa. Em muốn nghe anh nói về Việt-Nam, và đời sống của anh bên đó, nhất là – Jennifer cười hi hí – các người đàn bà anh gặp!
- Các nggười đàn bà! Em làm như anh đào hoa lắm không bằng. Nhưng thôi, để tối nay anh sẽ nói em nghe.

Em lớn thật rồi, Vũ nghĩ thầm, và nhìn dáng dấp em Vũ không khỏi bâng khuâng nghĩ tới Thủy. Bây giờ đã là buổi sáng ở Sài-Gòn. Giờ này có lẽ Thủy đã tời trường, không biết có lớp không hay là đang dạo phố với Huỳnh Mai và Diễm-Chi. Vũ biết dạo này Kha bận nên hầu như không tới đón Thủy tại trường. Mong là em không buồn. Vũ nhè nhẹ thở dài.

Mẹ đón Vũ ngay cửa, mắt nhìn đầy thương nhớ, chưa kịp nghe Vũ chào đã than:

- Con dạo này gày quá. Ăn uống thế nào hả con?

Lòng Vũ chùng xuống, con hơn ba mươi tuổi rồi, còn bé bỏng gì nữa đâu mà mẹ cứ lo toan. Anh gọi "mẹ" thật dịu dàng, và an ủi:

- Mẹ đừng lo cho con. Thời tiết bên đó khá nóng nên con hơi gầy, nhưng con khỏe mẹ ạ. Bố đâu?
- Bố con ở trong nhà, đợi con về ăn cơm đó con.

Bố ngồi yên trên ghế, đầu hơi cúi, nghe Vũ hỏi thăm sức khỏe. Lâu lắm bố mới nhìn lên:

- Bố vẫn thường. Con dạo này còn …
- Sao cơ hả bố?
- Con cũng lớn tuổi rồi. Đã đến lúc nghĩ tới việc lập gia đình. Con Loan dầu sao thì cũng đã yên phận. Con phải nghĩ tới mình. Đừng buồn nữa Vũ ạ.

Bố mẹ chưa bao giờ gặp Loan nhưng Vũ đã gửi hình về nhà và hẹn Christmas năm đó sẽ đưa Loan về. Cuộc tình đổ vỡ, Vũ cũng đã kể cho bố mẹ nghe. Mẹ là người giầu tình cảm nên cứ xót xa khi biết Loan gặp tai nạn qua đời, nhưng bố không bao giờ nhắc đến Loan, cho đến lúc này. Vũ chỉ nói vắn tắt:

- Con đang cố đó bố ạ. Nhưng vợ chồng, như mẹ nói, là do duyên số, con cũng đành với phận mình.

Jason cũng đã từ trên gác xuống chào anh, và mọi người ngồi vào bàn ăn. Jennifer chưa quên câu chuyện hồi nãy:

- Anh Vũ, anh quen những ai ở Việt-Nam, nói em nghe, nếu không để em giới thiệu bạn em cho.

Jason phê bình:

- Bạn của Jenni là lũ con nít. Em còn không thèm. Sức mấy anh Vũ chịu.

Jenifer cãi lại:

- Xí. Bạn em nói Jason là ông cụ non, no fun! Anh Vũ lúc nào cũng vui vẻ. They like him!

Mẹ lên tiếng:

- Các con có im lặng nghe anh nói chuyện không nào! Tại sao các con cứ hay cãi nhau vậy?

Jennifer và Jason im lặng nhìn nhau. Vũ cười, nhìn mẹ và các em:

- Ở gần thì vậy đó mẹ. Mai mốt, đi làm xa hay theo chồng tới một nơi nào đó là lại nhớ thương anh em và gia đình rất nhiều.

Jennifer mủi lòng:

- Tụi em lúc nào cũng nhớ anh Vũ, phải không Jason?

Jason không nói, chỉ gật đầu. Jennifer hỏi Vũ:

- Anh quen ai ở bên đó không? Anh mà lấy vợ Việt-Nam là mẹ mừng.

Vũ cười:

- Anh có quen một người, nhưng …

Vũ cúi đầu nghĩ tới một người nhưng lại nói về một người:

- Nhưng cô ấy là bác sĩ nên không muốn qua Mỹ đâu.

Vũ thở dài nói tiếp:

- Ở đời có một trăm chuyện thì tới chín mươi chín chuyện không được hài lòng. Cũng như Lệnh Hồ Xung yêu tiểu sư muội nhưng cô ta lại yêu một người khác nên ngày nghe tin cô ta lấy chồng Lệnh Hồ Xung khoáng đạt như thế mà vẫn chạy lên núi khóc dòng.

Giọng Vũ thoảng buồn. Jennifer ngơ ngác:

- Lệnh Hồ Xung là ai?

Bố lên tiếng:

- Các con ăn cơm đi. Lúc nào có dịp bố sẽ nói cho nghe.

o0o

Hôm nay là thứ Tư, như thường lệ Thủy lại mang cơm tới sở cho Kha. Nhìn Kha ngồi ăn vội vã Thủy muốn hỏi nhưng rồi vẫn giữ lặng yên, cúi đầu nhìn bàn chân đang vẽ những vòng tròn vô nghĩa trên nền gạch hoa. Kha ăn xong, nhẹ nhàng kéo tay Thủy:

- Đi em, bây giờ anh phải tới trường. Tối anh tới gặp em.

Thủy nhẹ gật đầu, xếp lại bát đũa vào trong túi xách, đứng lên đi về hướng văn phòng Vũ. Kha nhắc:

- Anh Vũ vẫn chưa về, mình ra lối này cho gần.

Thủy ngần ngừ nhưng rồi vẫn hỏi:

- Anh biết bao giờ anh Vũ trở lại không?

Kha lắc đầu:

- Không, anh không được biết.
- Có bao giờ anh Vũ đi luôn không nhỉ?

Kha cười:

- Em nghĩ vớ vẩn. Nhiệm kỳ của anh ấy ở đây còn cả năm. Lúc này công việc đã bận rộn nên anh ấy sẽ phải đi về thường xuyên, nhiều khi không biết trước, nghe bên đó gọi là ra phi trường liền.
- Thiệt hả?
- Anh có nghe anh Vũ nói qua một lần, còn ông Vọng luôn luôn nhắc nhở chúng anh làm tốt để anh Vũ có kết quả khả quan về Mỹ báo cáo. Thôi anh đi nhé.

Và Kha ghé tai Thủy thì thầm bằng tiếng Anh:

- I love you.

Thủy vùng vằng:

- Bộ nói bằng tiếng Việt ngượng hả?

Kha cười xòa, lặng lẻ vẫy tay chào Thủy và rồ máy xe lẫn vào đám đông. Thủy cũng lên xe nhưng tự dưng không muốn về, cô quay đầu xe tới thẳng nhà Diễm-Chi.

Nghe tiếng chuông Diễm-Chi ra mở cửa, ngạc nhiên thấy Thủy dắt xe đứng chờ:

- Ủa. Trời nắng quá mà mày đi đâu đó?

Thủy cằn nhằn:

- Tới thăm mi không được sao. Mở cửa đi con quỉ nhỏ.

Diễm-Chi mở rộng cánh cửa cho Thủy dắt xe vào:

- Tao hỏi vậy thôi, nhưng biết rồi. Mày tới tao bất thường là vì lại cãi nhau với anh Kha nên buồn cần người tâm sự chứ gì?

Thủy cười gượng, buông mình ngồi xuống sofa:

- Không đúng hẳn, nhưng …
- Nhưng quả có buồn?
- Và tức nữa, mà không phải tại anh Kha.
- Ai?
- Anh Vũ!
- Cái ông anh người Mỹ da vàng mà mày đòi giới thiệu cho tao ấy hả? Ông ấy làm gì mà mày buồn?
- Ảnh về Mỹ mà hổng nói cho tao biết!
- Về luôn?
- Không. Về bển họp hành gì đó.
- Xời. Tưởng gì! Bộ mày …

Thủy im lặng không nói. Diễm-Chi rụt rè:

- Bộ mày … nhớ ổng hả?

Thủy vẫn im lặng. Diễm-Chi ngồi xuống cạnh Thủy, vòng tay ôm vai bạn:

- Mày sao vậy. Coi chừng … lậm là khổ. Mà không phải chỉ mình mày đâu.

Thủy lắc đầu:

- Tao hổng biết. Chắc không phải tao … thương ảnh đâu. Bất quá tao nhớ ảnh vậy thôi. Tức nữa. Trước đây tuần nào tao cũng gặp ảnh một hai lần, làm gì ảnh cũng cho tao biết. Đùng một cái đi về Mỹ mà hổng cho tao biết để tao … tiễn đưa.

Nói một hơi xong Thủy thấy nguôi ngoai phần nào. Cô nhìn bạn:

- Mày thấy tao … có điên không?

Diễm-Chi bật cười:

- Tao nghĩ là mày bình thường vậy thôi. Có … thương mới nhớ, và mới giận hờn. Đúng không?
- Tao đã nói là không biết mà!

Diễm-Chi thở dài:

- Có lẽ tình cảm mày chưa rõ rệt. Nhưng tao hỏi mày nhé. Mày đối với anh Kha bây giờ thế nào?

Thủy ngần ngừ:

- Tao vẫn thương anh ấy mà! Tao vừa mang cơm vô sở cho ảnh nè.

Diễm-Chi lắc đầu như thế chịu thua. Thủy nhìn bạn, bâng khuâng tự hỏi lòng mình, có phải Thủy mang cơm vào để chỉ gặp Kha, hay là …

Thủy lại cúi đầu im lặng, bỗng nhiên Diễm-Chi hỏi một câu làm Thủy ngẩn ngơ:

- Còn anh Vũ, anh ấy đối với mày ra sao? Anh ấy có … yêu mày không?

Thủy ngồi yên, bỗng dưng cô ứa nước mắt:

- Tao không biết. Chưa bao giờ anh ấy tỏ tình. Lúc nào cũng để ý săn sóc tao nhưng chỉ như người em gái thôi.

Diễm-Chi lắc đầu:

- Tao không tin giữa hai người con trai và con gái xa lạ nhưng còn trẻ lại chỉ có tình anh em.

Nghe Diễm-Chi nói bỗng dưng Thủy thấy xúc động, và mơ hồ cảm thấy Diễm-Chi đã nhìn rõ những gì Thủy không dám tìm hiểu cho chính mình. Diễm-Chi hỏi tiếp:

- Nếu anh ấy cũng yêu mày thì mày tính sao? Mày sẽ đối xử với Kha thế nào?

Thủy Chưa bao giờ nghĩ đến điều này nên bối rối, không biết trả lời sao. Cô dậm chân, đứng lên:

- Chán mày quá. Tao tới để … tâm sự với mày chứ đâu phải để mày 'thẩm vấn' tao.

Thủy vùng vằng bỏ ra về. Diễm-Chi thở dài nhìn theo bạn. Thủy ơi, tình yêu có trăm lần vui có vạn lần buồn. Tao đã hát câu này hàng đêm, và tao cũng chẳng hơn gì mày, cũng buồn, rất buồn và đau khổ vì tao yêu người có vợ mà người ta không biết, chỉ coi tao như cô sinh viên mới lớn, đắm đuối nghe thầy giảng bài.

o0o

Mới chín giờ sáng chủ nhật Thủy đã quần áo chỉnh tề, bước xuống cầu thang. Bà Tuân nhìn con:

- Ủa, sao dậy sớm vậy con? Con tính đi đâu hả.

Thủy sà vào lòng mẹ nhõng nhẽo:

- Con đi chơi với Chi và Mai, tính lên chợ Bến-Thành mua ít vải về may quần áo ngủ.

- Ừ, con đi sớm cho đỡ nắng. Nhớ về sớm đừng để ba má chờ cơm. À, má quên hỏi con thằng Kha trưa nay có tới ăn cơm không, và anh Vũ về chưa con?

Thủy xịu mặt:

- Con hổng biết. Một người thì lúc nào cũng đăm chiêu, còn một người thì biến đâu mất tiêu. Dễ ghét!

Bà Tuân cười khì:

- Ai người ta cũng bận công chuyện chứ ai như con, đi học không thôi, sướng quá mà!
- Máá á!
- Rồi! Bộ má nói không đúng sao. Con đừng có nhăn nhó với thằng Kha nữa, tội nó. Còn anh Vũ đi đã hơn tuần, chắc là cũng đã về.
- Sao má biết?
- Thì má cũng đoán vậy thôi. Sao con không gọi điện xem ảnh về chưa?

Thủy không muốn nói cho mẹ biết là tối qua Thủy đã gọi tới nhà, và cả số di-động của Vũ, nhưng không ai trả lời. Thủy mong có người trả lời nhưng đồng thời cũng ngại nghe thấy tiếng Vũ. Nếu Vũ về rồi mà không gọi cho Thủy biết thì Thủy sẽ buồn vô cùng. Những mâu thuẫn giằng co nên chuông điện thoại mới reo chừng ba bần là Thủy đã vội vàng tắt máy. Cô nói với mẹ như thể là không mấy quan tâm:

- Được rồi, trên đường về con ghé qua nhà ảnh xem. Ảnh thường để máy ghi âm chứ ít khi bắt điện thoại liền.

Bà Tuân gật đầu:

- Ừa. Nếu con gặp ảnh nói ảnh tới ăn cơm luôn nghe con.

Thủy hôn nhẹ lên má bà Tuân:

- Dạ. Con đi nghe má.

Bà Tuân âu yếm nhìn theo con dắt xe ra khỏi nhà. Nó lớn bộn rồi. Thằng Kha bây giờ đã có công ăn việc làm, hè năm tới nó ra trường là mình cho cưới liền, rồi bắt nó ở rể. Chắc bố mẹ thằng Kha cũng chịu. Nhà nó đông anh em, con Thủy về đó ở vào đâu, tội con nhỏ.

Thủy chưa đến nhà Vũ bao giờ nhưng biết khu nhà có người gác đó rất rõ ràng. Hôm ở Đà-Lạt về xe đã dừng trước nhà cho Vũ xuống, và Thủy đã nhìn đã nhìn thấy Vũ mở cánh cửa màu xanh lá cây. Thủy cố lấy vẻ tự nhiên hỏi người bảo vệ:

- Anh cho hỏi ông Vũ ở căn nhà có cửa màu xanh đó đã từ Mỹ về chưa?

Người bảo vệ nhìn Thủy chăm chú. Thấy vẻ hiền lành dễ thương của cô gái, không có gì đáng nghi ngờ, nên nhỏ nhẹ:

- Tôi không biết ổng đã về chưa nhưng sáng nay thấy hình như có người mở cửa.

Thủy nghe tim đập mạnh trong lồng ngực:

- Để tui vô xem thử.

Người bảo-vệ gật đầu:

- Cô cứ tự nhiên, khoá xe để đó, tôi coi dùm.

Thủy rụt rè đưa tay bấm chuông, và hồi hộp đứng chờ. Mãi vẫn không có động tĩnh, Thủy định đưa tay bấm chuông một lần nữa thì cánh cửa hé mở và một khuôn mặt đàn bà xuất hiện, nhìn Thủy với vẻ tò mò:

- Chào cô.

Thủy thấy bất ngờ, lúng túng:

- Chào chị. Chị cho tôi hỏi ông Vũ.

Người đàn bà vẫn như đang quan sát Thủy:

- Anh Vũ vẫn chưa về.

Thủy nuốt nước bọt:

- Chị có biết bao giờ anh Vũ về không?

Người đàn bà lắc đầu:

- Tôi cũng không rỏ lắm. Xin lỗi cô là thế nào của anh Vũ?

Thủy lại thấy lúng túng:

- Dạ, tôi là … em anh Vũ.

Người đàn bà có vẻ ngạc nghiên, nhưng chợt mỉm cười:

- Cô là Thủy phải không?

Thủy mừng rỡ:

- Dạ, sao chị biết ạ?

Người đàn bà mở rộng cánh cửa:

- Tôi có nghe anh Vũ nói là anh ấy quen thân một đôi trai gái mà anh ấy coi như em. Còn tôi là Lệ, bạn của anh Vũ. Mời cô vào chơi.

Thủy bỡ ngỡ bước vào phòng khách, ngồi xuống ghế do Lệ mời. Lệ có vẽ như vui thích, chọn một cái ghế đối diện với Thủy, mỉm cười:

- Anh Vũ không uống trà tại nhà. Cô dùng chút nước ngọt vậy nhé.

Thủy vội vã lắc đầu:

- Cám ơn chị, nhưng không cần chị Lệ ạ.

Và như đã lấy lại được bình tĩnh, Thủy hỏi thêm:

- Chị quen anh Vũ lâu chưa. Sao không thấy anh Vũ nói gì với Thủy.

Lệ cười, khoe hàm răng trắng bóng:

- Tôi vừa là bạn vừa là Oshin nên không có gì đáng cho anh Vũ … khoe với mọi người!

Thủy có vẻ ngạc nhiên:

- Thủy không hiểu.

Lệ mỉm cười:

- Kể ra thì cũng không có gì phức tạp. Anh Vũ nhờ tôi kiếm người làm. Tôi kiếm không được nên tình nguyện giúp anh ấy lau chùi nhà cửa vào cuối tuần.
- Ồ ra thế. Thủy không được biết.
- Kha đâu không thấy đi với Thủy?
- Chị biết cả anh Kha nữa ư?

Lệ mỉm cười lắc đầu:

- Không. Tôi chỉ nghe anh Vũ nói. Hai người hình như sắp làm đám cưới, phải không?

Thủy lắc đầu:

- Không có đâu chị. Tụi này quen nhau đã lâu, nhưng chưa có dự định gì cả.

Lệ im lặng nghĩ thầm, con bé dễ thương thế này ai mà không thích. Không biết ông Vũ có nói thật không? Khó tin quá đi. Hay là lại chỉ được cái vẻ hiền lành, cao thượng bên ngoài. Mình phải hỏi Vũ cho rõ mới được. Mà việc gì đến mình nhỉ? Đã nói là không có gì quan trọng ở đời đáng cho mình quan tâm cơ mà, nhưng …

Thủy cũng yên lặng quan sát Lệ. Người đàn bà này đẹp và sắc xảo quá đi. Bạn của anh Vũ mà sao không bao giờ ảnh nhắc tới với mình. “Tình nguyện” giúp anh ấy lau chùi nhà cửa? Thật không? Mình có lần cũng muốn giúp anh ấy, nhưng anh ấy từ chối, nói là đã có chị Tám giúp cho rồi. Sao anh ấy nói dối mình? Mà mình có là gì đâu mà anh ấy phải nói dối. Dù sao đi nữa anh ấy không thành thật với mình! Tức thiệt!

Thủy thấy nghèn nghẹn, cúi đầu lặng yên.

Lệ nhìn nét mặt buồn của Thủy, nghĩ thầm, chả nhẽ cô bé này yêu Vũ? Tội nghiệp em. Em còn bé bỏng quá mà đã bị cuốn vào những cuộc tình không biết về đâu. Lệ dịu dàng:

- Thủy này.

Thủy ngửng lên:

- Dạ.
- Thủy có biết nhiều về anh Vũ không?
- Biết nhiều là sao chị? Thủy chỉ biết qua về gia đình anh ở Mỹ và công việc làm của anh ấy ở đây. Thủy mới quen anh Vũ vài tháng thôi.
- Anh Vũ có bao giờ nói với em về chuyện tình buồn của anh ấy?
- Dạ có. Người yêu của anh ấy qua đời vì tai nạn, và Thủy nghĩ là anh ấy vẫn còn yêu chị gì đó.
- Thu-Loan. Em không được nghe anh Vũ kể chi tiết sao?

Thủy lắc đầu yếu ớt:

- Dạ không? Chi tiết gì ạ?

Lệ thở dài:

- Anh Vũ vẫn còn đang buồn và ân hận về cái chết của Loan. Anh cho là mình có lỗi, không biết rộng lòng tha thứ, và chưa biết yêu hết mình. Anh tự trách mình, đang đi tìm quên trong công việc ở một nơi xa lạ. Em ngồi đó để chị kể em nghe truyện tình buồn này.

Thủy ngỡ ngàng ngồi nghe Lệ nói về cuộc đời Thu-Loan. Khi nghe tới cái chết của người bạc mệnh Thủy đưa tay chận ngực, cố nén một nỗi nghẹn ngào. Lệ lắc đầu buồn bã:

- Chị cũng có chuyện tình buồn, do đó anh Vũ và chị rất hiểu nhau, và trở thành bạn, an ủi nhau trong những lúc buồn phiền.

Thủy mím môi, lấy hết can đảm hỏi người đàn bà mới quen:

- Chị … chị yêu anh Vũ?

Lệ cười lớn:

- Chị còn yêu được ai, và ai còn yêu được chị. Thủy hỏi thế vì Thủy đã yêu anh Vũ rồi phải không?

Thủy lúng túng soắn hai bàn tay vào nhau:

- Thủy không biết nữa chị.

Lệ cười:

- Chị hiểu rồi. Tội nghiệp em, tội nghiệp đàn bà chúng mình. Thủy này, chị chỉ xin em một điều là đừng làm anh Vũ buồn thêm. Anh ấy là người tốt.

- Dạ, em biết anh Vũ là người tốt. Em … em sẽ không làm gì để anh ấy buồn. Em cám ơn chị, chào chị em về.

- Ừ em về. Em rất là dễ thương, và em cứ yên tâm. Thế nào anh Vũ cũng gọi em khi anh ấy về đến nơi. Chị tin là như vậy.

Thủy ra về, thấy bâng khuâng. Bây giờ thì em biết rõ là em đã yêu anh. Em không thể còn nói dối được mình. Em không ngờ cuộc tình của anh xót xa như vậy, nhưng em biết anh là người tốt, chị Thu-Loan đã tha thứ cho anh, rồi anh sẽ quên, em sẽ làm cho anh quên, em sẽ săn sóc anh suốt đời để không bao giờ anh buồn nữa. Em sẽ theo anh tới bất cứ nơi nào, miễn là anh yêu em. Em không biết lúc này anh nghĩ về em ra sao, nhưng dù thế nào đi nữa em cũng sẽ cố gắng. Anh sẽ là của em. Em yêu anh thật mà, anh biết không.

Thủy thấy Kha đang ngồi với bà Tuân khi Thủy dắt xe nhà. Lòng Thủy lại dấy lên một nỗi buồn. Kha dựng xe cho Thủy:

- Em đi chơi vui không?

Thủy gượng cười:

- Sài-Gòn nắng gắt. Em nhức đầu quá anh Kha à.

Kha đưa tay sờ trán người yêu:

- Em chỉ hơi nóng đầu. Nghỉ một chút là hết mệt liền.

Bà Tuân cằn nhằn:

- Má biểu mà con không nghe. Phải mang mũ che nắng mỗi lần ra ngoài. Nhớ nghe con.

Thủy dạ nhỏ, xin lỗi Kha và mẹ bỏ lên lầu. Em biết rồi đây Kha sẽ buồn, nhưng em xin lỗi anh. Em đã rõ lòng mình, và em không muốn lừa dối mình, lừa dối Kha lâu hơn.

Thủy gục đầu xuống gối. Giờ này anh làm gì ở bên đó, có bao giờ nghĩ tới em. Thủy thiếp đi và trong giấc mơ Thủy lại thấy cùng với Vũ đi trên con đường đầy sương mù không rõ lối đi, chỉ khác với giấc mơ lần trước là con đường rất dài, Vũ và Thủy cứ đi, đi mãi mà Thủy không cảm thấy lo sợ vì cánh tay Vũ đỡ sau lung, trong lúc Thủy ngước nhìn Vũ mỉm cười.

Còn tiếp …

Tháng Chín - 2007

Con Đường Nào Em Đi

Chương Bảy

Đêm qua Vũ về tới Sài-Gòn khá trễ nhưng sáng nay vẫn tới sở làm. Ông Hân có vẻ vui mừng thấy Vũ trở về:

- Vắng ông ít lâu tôi cứ lo ngay ngáy. Nhỡ máy móc chúng nó lăn đùng ra là chết cả đám.

Vũ bật cười:

- Đâu đến nỗi thế. Thực ra thì tôi rất yên tâm vì nhân viên I.T. ở đây đã biết hết những điều cơ bản của hệ thống chúng ta xử dụng. Ông đừng có lo ngại quá.

Hân hỏi nhỏ:

- Ông thấy headquarters họ nghĩ sao về công việc của chúng mình làm ở bên này. Ông Parker sắp sang thanh tra, và tôi cứ lo lo không biết là có gì sơ suất không?

Vũ mỉm cười trấn an Huân trước khi xuống trung tâm điện toán tìm gặp nhân viên. Mọi người tụ tập, tíu tít chào hỏi Vũ. Vũ thấy lòng ấm áp, anh cười với mọi người, cám ơn Vọng đã thay anh điều hành

công việc, báo tin cho mọi người biết là Global-Flextronics quí này tổng số sản lượng tăng hơn 10 phần trăm, và giá cổ phiếu cũng tăng vọt. Vũ vui vẻ nói:

- Hy vọng là tiền thưởng cuối năm cũng sẽ nhiều hơn.

Anh báo thêm tin vui:

- Tôi đã xin, và đã được chấp thuận trên nguyên tắc, là chúng ta sẽ gửi một số nhân viên qua bên Mỹ du-hành quan sát, tìm hiểu thêm về hệ thống điện toán đang được xử dụng tại trung ương. Anh Vọng và tôi sẽ làm việc với nhau để tuyển chọn ứng viên sau khi biết rõ con số.

Vũ nhìn thấy những khuôn mặt hoan hỉ của nhân viên, và con mắt cảm phục cửa Kha. Trở về văn phòng anh điện thoại cho Kha:

- Khi nào rảnh em lên gặp anh một chút. Anh có chuyện này muốn nói với em.

Kha vâng dạ và lên gặp Vũ tức thì. Vũ tiếp Kha như một người bạn chứ không phải như là nhân viên lên trình bày công việc:

- Em khoẻ không Kha.
- Em vẫn thường, nhưng trông anh có vẻ mệt mỏi. Sao anh không nghỉ thêm một ngày.

Vũ mỉm cười:

- Anh phải ngừng ở Singapore, gặp đại diện của Oracle, bay nhiều chặng, và giờ giấc sai biệt nên cơ thể chưa điều chính. Cũng phải mất ít lâu mới bình thường. Anh có cái này cho em.

Vũ trao cho cho Kha chiếc túi đeo lưng màu đen:

- Em mở ra xem.

Kha lóng ngóng kéo khóa và trợn mắt ngạc nhiên nhìn thấy chiếc Sony laptop bên trong. Giọng Kha hoảng hốt:

- Anh cho em món quà đắt tiền thế này em đâu dám nhận.

Kha an ủi:

- Món quà đó không đáng giá bao nhiêu so với lòng tốt của em và Thủy. Hơn thế nữa, em làm việc chăm chỉ, cứ coi như đó là phần thưởng của công ty.

Kha cảm động không nói nên lời, cúi đầu vuốt ve chiếc máy tính mà Kha từng ước mơ nhưng biết lúc này ước vọng đó hãy còn ngoài tầm tay.

Giọng Vũ ôn tồn:

- Em hảy dùng nó nối kết vào sở từ bất cứ nơi nào, không phải vào đây thường xuyên như trước, dành nhiều thì giờ cho Thủy, săn sóc nhau và thương yêu nhau hơn. Em nghe anh nói không?

Giọng Kha dưng dưng:

- Dạ , em nghe, và em cám ơn anh.

Nhìn Vũ, Kha nói thêm:

- Em sẽ xin ông Vọng cho nghỉ sáng nay. Em muốn đi tìm Thủy liền.

Vũ gật đầu, mỉm cười:

- Nói với Thủy là chiều nay anh sẽ ghé thăm.
- Dạ. Em biết là Thủy rất mong anh về. Mấy lần Thủy hỏi em bao giờ anh về nhưng em chỉ nói là không biết.
- Ngay anh cũng không biết. Công việc đòi hỏi những quyết định vào phút chót. Thí dụ như anh đâu có ý định ghé Singapore nhưng cuối cùng phải đi vì boss anh muốn anh nhìn tận mắt, quan sát tại chỗ linh kiện mà chúng mình định mua, đang được xử dụng tại một công ty bên Singapore như thế nào. Đáng lẽ anh về đây hôm cuối tuần nhưng trễ lại mất thêm hai ngày.

Kha chào Vũ thêm lần nữa, ra tới cửa còn quay lại nhìn Vũ mỉm cười gật đầu. Bây giờ chắc Thủy đang ở trên trường, mình tới đó chờ Thủy ngoài lớp học. Chắc là Thủy sẽ ngạc nhiên. Anh xin lỗi em, từ ngày đi làm anh đã quá bận bịu với công việc, lơ là với em. Anh Vũ nói đúng, nhưng xin em hiểu cho, chọn lựa nào cũng khó khăn, lúc nào anh cũng vẫn yêu em, dù không được quấn quít bên em nhiều như xưa.

o0o

Chưa bao giờ Thủy có cảm giác hồi hộp như vậy trong đời. Sáng nay gặp Kha ngoài cửa lớp Thủy vừa ngạc nhiên vừa bối rối. Nếu là trước đây thì Thủy đã chạy ào tới khoác tay, dụi đầu trên vai Kha, mặc cho Diễm-Chi và Huỳnh-Mai chế nhạo. Thế nhưng lần này Thủy chỉ mỉm cười:

- Anh Kha không đi làm sáng nay sao?

Khi Kha báo tin là Vũ đã về và khoe Thủy cái máy tính di động, Thủy đã đưa tay lên chặn ngực, dằn nỗi mừng vui. Kha tưởng là Thủy xúc động vì món quà của Vũ, nên ghé tai Thủy thì thầm:

- Anh Vũ thật tốt. Bây giờ anh có thể ở nhà với em nhiều hơn.

Thủy nghĩ thầm, ở nhà nhưng cúi đầu vào máy tính thì cũng như không, có khi còn bực mình thêm, nhưng Thủy chỉ nhẹ mỉm cười, hỏi Kha như thể là Thủy rất quan tâm:

- Anh Vũ cưng anh quá há, mua quà cho anh mà không mua gì cho em!

Kha mỉm cười cải chính:

- Thế nào cũng có quà cho Thủy. Anh ấy nói chiều nay sẽ tới thăm Thủy và ba má.

Thủy hỏi vội vàng:

- Ảnh có nói lúc mấy giờ?

Kha lắc đầu:

- Anh ấy không nói. Chắc là sau giờ tan sở. Bây giờ anh đưa Thủy về nghe.

Thủy lặng lẽ đi bên Kha nhưng Kha đang nghĩ ngợi nhiều về chiếc máy tính di động, mong về đến nhà để mở ra xem kỹ, nên cũng không để ý đến vẻ thầm lặng bất thường của Thủy, và có biết đâu rằng Thủy đang rất là bâng khuâng.

Tiễn Kha ra khỏi cổng là Thủy chạy vọt lên lầu, chút nữa là đụng phải bà Tuân làm bà la chói lói:

- Cái con này làm gì mà chạy như bị ma đuổi? Thằng Kha về rồi hả?

Thủy vừa chạy vừa trả lời:

- Ảnh mới về rồi má. Có đồ chơi mới nên ngồi không yên.

Bà Tuân lắc đầu không hiểu. Dạo này con nhỏ này sao ấy, lúc vui lúc buồn, nhiều lúc ngồi cạnh thằng Kha mà cứ nhìn đâu như người xa lạ. Không biết tụi nó có chuyện gì không.

Thủy đóng cửa phòng, ngồi xuống bàn phấn, chăm chú nhìn vào gương xem kỹ từng điểm nhỏ trên mặt mình, gật đầu tạm hài lòng với nước da trắng hồng không một vết nám. Cô cầm cây son thoa một lớp mỏng nhưng rồi vội vả lấy khăn tay chùi thật nhanh. Người lạ phải chú ý lắm mới thấy một chút màu hồng còn sót lại trên môi.

Thủy đứng lên lục tìm trong tủ bộ quần áo đẹp nhất nhưng rồi lại ngại ngùng, sợ quá lộ liễu là mình sửa soạn để đón Vũ. Thủy nằm lăn ra giường, ôm chiếc gối dài, nghĩ tới Vũ. Có bao giờ em nhớ ai quay quắt và trông chờ từng giây từng phút như bây giờ đâu. Anh đi có mấy ngày mà em tưởng như là đã mấy năm. Nếu anh không về, trời ơi nếu anh không về, không biết là em có sống được không? Nếu em chết hồn em sẽ bay đi tìm anh, dù anh ở bất cứ nơi nào!

Thủy ngồi dậy, cúi đầu, vòng tay trước ngực. Mấy giờ rồi nhỉ, chắc cũng đã sắp đến giờ tan tầm. Anh mà không đến ngay là em sẽ khóc, nhưng em không thèm gặp anh nữa đâu.

Thủy thấy tim mình đập nhanh khi nghe tiếng chuông gọi cửa và tiếng bà Tuân lao xao, nhưng vẫn ngồi yên. Chỉ khi bà Tuân lên tiếng gọi Thủy hơn một lần Thủy mới mở cửa phòng, bước những bước thật chậm xuống cầu thang. Em biết là anh ở dưới đó, em muốn chạy xuống thật nhanh, khoác tay anh, hôn lên má anh, như em vẫn làm mỗi lần anh đến thăm, nhưng sao bây giờ em hồi hộp, bước chân em

rụt è, dù rằng trong lòng em nghe tiếng reo vui.

- Anh Vũ.

Tiếng Thủy như nghẹn trong cổ họng. Vũ đón Thủy ở ngay chân cầu thang, anh quan tâm:

- Em mệt hả? Ho hay sao mà khản tiếng vậy?

Thủy cố gắng giữ cho tiếng nói được bình thường:

- Em không sao. - Thủy mỉm cười - chắc tại lâu ngày không gặp nên anh nghe tiếng em lạ đó thôi. Anh mới về?

Vũ bật cười, đưa tay dắt Thủy ngồi xuống sofa và ngồi xuống cạnh Thủy, tự nhiên như Vũ vẫn thường làm mỗi lần gặp nhau:

- Anh đi có hơn một tuần chứ lâu gì. Anh mới về đêm hôm qua, quá khuya nên không gọi cho ai. Sáng nay gặp Kha anh có nhắn và gửi lời thăm cả nhà.

Thủy muốn đưa tay ôm khuôn mặt mà cô hằng thương nhớ nhưng chỉ ngồi yên đưa mắt nhìn:

- Dạ anh Kha có nói, và anh Kha cũng mới ở đây về, rất vui với món quà của anh.

Thủy đã gần như trở lại bình thường, cô kéo tay áo Vũ:

- Còn quà của em đâu? Không có là em nghỉ chơi với anh.

Bà Tuân la Thủy:

- Con nhỏ này hư quá. Không đi rót nước mời anh Vũ. Ở đấy mà đòi quà.

Vũ lôi từ túi áo vest một gói nhỏ đưa cho Thủy:

- Quà của em đây. Làm sao anh dám quên.

- Thiệt hả? Cái gì đó anh. Em mở được không?

Vũ gật đầu, giúp Thủy mở hộp giấy. Thủy la lên:

- iPod?

Vũ cười:

- Yes. It is. Anh thấy em thích nghe nhạc nên nghĩ là em sẽ thích cái máy nhỏ bé này.

Thủy chớp mắt, nghiêng người hôn nhẹ lên má Vũ:

- Cám ơn anh. Em sẽ mang nó …

Thủy muốn nói em sẽ mang nó trước trái tim bất cứ lúc nào để nhớ tới anh, như cô chỉ nhìn Vũ đăm đăm, ánh mắt nói thầm cho những gì cô đang nghĩ. Vũ tươi cười:

- Em download nhạc từ máy vi-tính hay trên mạng xuống, được cả ngàn bài, tha hồ nghe. Nếu gặp trở ngại nhờ Kha giúp dùm.

Thủy nói nhỏ:

- Còn anh, tại sao anh không giúp em?

- Ồ, anh chỉ biết một vài bản nhạc Việt. Anh sợ là không biết

cách nào tìm nhạc giúp em.

Thủy mân mê chiếc iPod nhỏ bé:

- Nó dễ thương quá. Không, em không cho Kha mó vô đâu. Lỡ hư của em thì sao.

Vũ bật cười nhưng chỉ lắc đầu chứ không nói gì. Bà Tuân từ nãy vẫn ngồi yên la Thủy:

- Con nhỏ này thiệt kỳ. Lớn rồi mà cứ như con nít thích đồ chơi.

Thủy nhìn mẹ phân trần:

- Anh Vũ tặng anh Kha máy vi tính giá mấy chục triệu lận. Ảnh đâu có … thương con bằng … người ta. Hổng cho anh Kha mó vô đồ chơi của con!

Vũ nhẹ nắm tay Thủy:

- Hồi sáng anh có nói với Kha là dùng máy đó nối kết vào sở, khỏi phải đi lại mất thì giờ, dành khoảng thời gian đó mà săn sóc và yêu thương lẫn nhau. Mong em và Kha thật hạnh phúc.

Bà Tuân hình như rất cảm động:

- Thủy à, con và thằng Kha phải cám ơn anh Vũ thật nhiều. Ảnh lo cho hạnh phúc của hai đứa như vậy là quá lắm rồi.

Thủy chỉ cúi đầu không nói. Muộn rồi má ơi, người con yêu không phải là Kha nữa. Người con yêu ngồi ngay đó nhưng vẫn còn cách xa, con phải làm sao bây giờ để cho anh ấy biết là con đã yêu mà đang mòn mỏi mong chờ?

Thủy vẫn cúi đầu, gọi Vũ:

- Anh Vũ.
- Anh nghe đây.
- Nếu không bận tối nay anh đưa em đi ăn nhà hàng nhé.

Vũ chưa kịp trả lời, Bà Tuân đã bật kêu lên thảng thốt:

- Sao tự nhiên con lại đòi đi ăn nhà hàng cho tốn tiền. Con muốn gì má nói chị Hai nấu cho.

Thủy nhìn mẹ:

- Máááá! Con muốn ra bờ sông cho mát. Lâu lâu má cho con đi chơi chút đi.

Vũ mỉm cười, vỗ nhẹ lên lưng Thủy:

- Em muốn đi đâu anh đưa đi. Gọi cho Kha một tiếng rồi ba đứa chúng mình lấy taxi qua nhà Bè. Nơi đó có mấy quán đặc sản ngay bên bờ sông rất mát mẻ.

Thủy lắc đầu:

- Anh Kha mới ở đây về. Để lần khác anh Vũ à.

Cảm thấy Vũ hơi ngần ngừ Thủy nói như hờn dỗi:

- Bộ em vô duyên lắm sao mà anh Vũ hổng chịu đi với em.

Vũ vội vàng:

- Em biết là anh không có ý đó. Thôi được, em lên thay quần áo rồi xin phép má đi với anh. Nhớ mang theo áo lạnh, vì gió sông ban đêm.

Thủy tươi nét mặt, hôn nhẹ lên má Vũ, tung tăng chạy lên lầu nhưng vẫn ngó xuống mỉm cười. Bà Tuân nhìn theo phân trần với Vũ:

- Nó còn con nít lắm. Anh Vũ đừng chiều nó quá nghe.

Vũ lắc đầu:

- Jennifer em gái cháu cũng vậy đó dì a. Vừa rồi gần nửa đêm bắt cháu đưa ra bãi biển, ngồi uống café, tâm sự với cháu về người bạn trai mới quen. Chắc Thủy cũng có gì muốn nói về Kha nên không muốn Kha đi theo.

- Dì muốn hai đứa nó cưới nhau phứt cho rồi. Để lâu nhức đầu quá

Vũ nói với tấm lòng chân thật:

- Cháu cũng mong như vậy dì ạ.

Thủy bước xuống thang gọn gàng trong chiếc váy màu xanh nước biển và chiếc áo pull hở cổ màu trắng lấm tấm hoa vàng. Mái tóc dài được vắt qua một bên, khoe chiếc cổ trắng ngần, trông Thủy vừa ngây thơ vừa quyến rũ khiến Vũ cũng thấy lòng mình bâng khuâng.

Thủy ôm hôn mẹ, khoác tay Vũ dục:

- Đi anh.

Vũ chào bà Tuân:

- Chào dì, xin phép dì, cháu đưa Thủy đi ăn tối một lúc thôi.

Bà Tuân chỉ mỉm cười không nói, bần thần nhìn theo. Ông Tuân về khi Vũ và Thủy vừa ra khỏi nhà ít lâu. Ông hỏi bà:

- Ai hình như con Thủy và thằng Vũ vừa đi khỏi. Tôi thấy chúng nó trong taxi đi ngược chiều. Chúng nó không ăn cơm nhà sao?

Bà Tuân lắc đầu:

- Thằng Vũ mới về, con Thủy đòi đi ăn nhà hàng. Tôi nói nó ở nhà ăn cơm nhưng nó không nghe.

Bà thở dài, ngồi xuống ghế:

- Ông này.
- Hử?
- Tôi thấy lo quá. Con Thủy dạo này sao khác quá à!
- Khác là sao?

Bà Tuân không trả lời, co một chân lên ghế, vòng tay ôm gối lầm bầm:

- Tội nghiệp thằng Kha quá. Mà thằng Vũ cũng tốt quá chừng.

Rõ thiệt khổ.

o0o

Trời vửa tối, ngoài sông vài chiếc ghe câu đã lên đèn, chập chờn trong bóng đêm như những hồn ma vật vờ. Bàn ăn kê sát lan can bên bờ sông dưới ánh đèn mờ, gió sông thổi nhẹ làm tóc Vũ rũ xuống che vầng trán cao cho anh nét phong trần quyến rũ. Em yêu anh đâu chỉ phải vì hình hài mà còn vì tấm lòng tha thiết với đất nước này, với người xa lạ cũng như người thân quen. Trước anh em nhỏ bé, em dại khờ, đừng bỏ em đi nữa nghe anh.

Vũ nhắc:

- Em ăn đi. Đòi anh đưa đi ăn nhà hàng mà chỉ ngồi đó nhìn anh ăn.

Thủy gắp con tôm bỏ vào chén của Vũ:

- Em ăn đủ rồi. Anh ăn nữa đi. Dạo này trông anh ốm quá.

Vũ chống chế:

- Anh mới đi xa về nên ngó vậy thôi. Sao em giống mẹ anh quá. Cứ gặp là bắt ăn.

Thủy cúi mặt, tiếng nhẹ như hơi thở:

- Vì mẹ yêu anh.

Vũ vô tình:

- Mẹ nào chả yêu con. Anh thấy má em yêu chiều em hơn bất cứ ai. May mà em không hư.

Thủy nghiêng mái tóc nhìn Vũ mỉm cười:

- Sao anh Vũ biết là em không … hư?

- Anh biết chứ. Những cô gái hư hỏng chẳng bao giờ thèm nhìn đến một người xa lạ té lăn bên đường, và còn băng bó vết thương cho người ta. Anh cám ơn em và Kha.

- Anh nhắc làm gì chuyện đó nữa. Anh biết em mấy tháng rồi. Bộ em chỉ có vậy thôi sao.

- Không, em còn dễ thương như Jennifer, em gái anh. Vừa rồi anh về bên đó, Jennifer cũng nói anh gày hơn xưa, cũng bắt anh ăn thêm cho đày đủ, như Thủy vừa lo cho anh.

Thủy thở dài nhè nhẹ, nhìn Vũ đăm đăm:

- Anh về bên đó có ghé Westminster thăm mộ chị Loan không?

Vũ giật mình, mình chưa bao giờ nói chi tiết này cho Thủy và Kha biết cơ mà, anh nhè nhẹ gật đầu:

- Có, trên đường về nhà và khi trở lại San Jose anh đều có ghé thăm mộ Thu-Loan. Mà sao em biết mộ phần của Loan ở Westminster?

Thủy không trả lời câu hỏi của Vũ ngay, cô với tay qua bàn, nắm

nhẹ bàn tay Vũ:

- Anh Vũ, anh đừng buồn nữa. Anh phải quên, anh còn có nhiều người khác thương yêu anh, anh còn cả cuộc đời.

Vũ ngạc nhiên:

- Hôm nay em thật là khác lạ, không chỉ là cô bé dễ thương và hồn nhiên.

Thủy cười buồn:

- Em thay đổi nhiều phải không anh? Em đã biết hết chuyện tình buồn của anh, em muốn khóc, và thấy mình nghĩ về người khác nhiều hơn. Em đã gặp chị Lệ, anh Vũ ạ.

Vũ chợt hiểu:

- Thì ra vậy. Em gặp Lệ ở đâu?
- Tại nhà anh. Lâu không thấy anh về nên em tìm đến xem sao. - Thủy cười nhẹ - Anh có cô 'oshin' đẹp quá!

Vũ cười và có chút ngượng ngịu:

- Lệ sống có chút buông thả, anh sợ là không mấy thích hợp với đời sống sinh viên như của em, của Kha nên anh không bao giờ nhắc tới Lệ với em. Anh xin lỗi em vì anh đã thiếu ngay thẳng trong vấn đề này. Thực ra thì Lệ cũng đáng thương lắm. Quen nhiều, biết rộng nhưng rất cô đơn, và lúc nào cũng phải đề phòng người ta lợi dụng mình.
- Em biết, vì thế chị Lệ quí anh vì anh chân thật và bao dung. Em mới gặp một lần nhưng em cũng quí chị Lệ vì sự thẳng thắn của chị ấy. Em … em không nghĩ ngợi gì xa xôi đâu.
- Cám ơn em. Chắc em cũng biết, Lệ cũng có chuyện tình buồn do đó anh và Lệ dễ thông cảm. Nhiều lúc anh cứ nghĩ Lệ như một người bạn trai.

Chợt Thủy nhìn ra dòng sông, mắt xa xôi:

- Anh Vũ này.
- Anh nghe.
- Nếu em cũng có chuyện tình buồn thì anh nghĩ sao về em?
- Em và Kha có chuyện gì hả?
- Em nói giả dụ mà. Nhưng biết đâu.

Vũ lắc đầu:

- Em dễ thương như vậy đâu có ai làm cho em buồn. Anh biết lâu nay Kha quá bận rộn về công việc mới, anh cũng rất quan tâm nên cố gắng giúp Kha có cơ hội chăm sóc em như xưa. Thú thật với em là, đôi lúc anh cảm thấy ân hận vì anh đã làm xáo trộn đời sống của em và Kha.

Giọng Thủy thoáng buồn:

- Anh đừng nói thế. Gặp anh là cơ duyên, em lúc nào cũng mong … em …

Thủy không nói hết câu, chéo tay ôm bờ vai, cúi mặt tránh ánh mắt Vũ. Vũ quan tâm:

- Em lạnh rồi. Chúng mình về nhé?

Thủy nhìn lên mỉm cười với anh:

- Dạ. Anh cũng cần về nghỉ sớm. Anh còn mệt vì những chuyến bay dài mà.

Vũ cười:

- Trái giờ nên anh chưa buồn ngủ. Còn em, tối nay có bài làm không?

Thủy nhè nhẹ lắc đầu. Vũ nhắc:

- Vậy đi ngủ sớm nhé. Sweet dream.
- Anh Vũ này.
- Yes?
- Hôm nọ em nằm mơ thấy anh dắt em đi vào rừng đầy sương mù?
- Oh, I'm sorry.
- Chúng mình không tìm thấy đường về.

Vũ đùa:

- Và em trở thành cô công chúa ngủ trong rừng như chuyện thần tiên, phải không?
- Em mong là như vậy. Nhưng …
- Sao?
- Má đánh thức em dậy đi học. Dễ ghét quá hà!

Vũ bật cười:

- Bữa đó công chúa có tới lớp trễ không?

Thủy không trả lời, chỉ mỉm cười. Vũ đưa Thủy về tới trước sân nhà, nói nhỏ "Good night, em". Bất thình lình Thủy xoay người, kiễng chân hôn nhẹ lên bờ môi anh trước khi bỏ chạy thật nhanh vào nhà.

o0o

Vũ pha cho mình một ly café, ngả người trên sofa, gác chân lên bàn. Cảm giác trên bờ môi còn làm Vũ bâng khuâng. Quả tình anh không biết em nghĩ gì, có thể nào anh đã khuấy động trái tim em? Nếu thật thế thì anh thật là ân hận. Em dễ thương như thế ai chẳng mềm lòng, nhưng chưa bao giờ anh mơ tới niềm hạnh phúc là có em bên đời. Mong rằng đó chỉ là một thoáng xúc động nhẹ nhàng. Vũ bưng tách café nhấm nháp, chợt giật mình vì tiếng điện thoại reo. Vũ nghe tim mình đập nhẹ, chẳng lẽ là Thủy gọi lại mình? Chúng mình vừa mới chia tay, em có gì để nói thêm với anh? Vũ nhấc máy:

- Allo.

Tiếng Lệ văng vẳng từ xa:

- Lệ đây anh, mới về hả?

Vũ thở phào như chút được một gánh nặng:

- Oh, Lệ!
- Tưởng là ai đó hả?
- Come on! Lệ khỏe không.
- Em thường. Buổi chiều vừa gặp lão Hân nên mới biết anh đã trở lại.

Vũ phân trần:

- Anh bận quá nên chưa liên lạc với Lệ.
- Em biết. - Tiếng Lệ cười khúc khích - Buổi tối em gọi nhưng không gặp, muốn gọi số cell nhưng sợ có người buồn.

Vũ bật cười, trêu Lệ:

- Răng mà bữa ni em …
- Em sao?
- Rắc rối quá. Anh đưa Thủy đi ăn tối.
- Em cũng đoán thế nên không gọi số di động. Sợ làm cô bé nghi ngờ.

Vũ thở dài:

- Em gặp Thủy rồi phải không?
- Chắc là Thủy đã nói với anh?
- Ừ. Thủy rất ái mộ em?
- Really?
- Anh nói thật. Thủy nói em là người thẳng thắn, dễ thông cảm.
- Hì hì. Cô bé dễ thương thật. Nhưng anh Vũ này.
- Sao?
- Anh có biết là Thủy nó yêu anh không!
- ….
- Anh nghe em nói không?

Vũ ngập ngừng:

- Anh cũng cảm thấy có điều gì khác lạ, nhưng anh không chắc. Có thể đó chỉ là một phút xúc động thoáng qua của người con gái mới lớn.
- Anh Vũ nì. Anh ngây thơ như vậy hay là anh dối lòng?

Vũ không trả lời. Vũ không biết mình nghĩ gì, anh bâng khuâng:

- Lệ tới anh bây giờ không?
- Không!
- Sao vậy?
- Anh mới đi xa về, để anh ngủ sớm cho đỡ mệt. Em gọi là vì

em …

Lệ không nói hết câu nhưng Vũ cũng đã hiểu. Anh nhẹ nhàng:

- Cám ơn em. Good night, Lệ.
- Good night anh.

Tiếng Lệ xa vắng và hình như có thoáng buồn. Vũ buông điện thoại lòng ngẩn ngơ. Mình đi tìm quên nhưng vẫn chưa quên, và không chừng sẽ còn có những chuyện u buồn cho mình mang theo suốt đời. Vũ thở dài, bỏ dở ly café, rót cho mình một ly Cognac đầy, và cầm luôn chai rượu, mang vào phòng ngủ.

Lúc đó Thủy đã thay quần áo, nằm ôm gối trên giường nghĩ tới Vũ. Bây giờ chắc là anh đã biết là em yêu anh. Em chưa nói, nhưng cần gì nói anh nhỉ, đôi mắt em nhìn anh nồng nàn, đôi môi em run trên bờ môi anh, thế chưa đủ nói hết lòng em sao? Em biết là em đang phụ bạc một người để yêu một người nhưng em không làm chủ được tim em. Kha rộng lượng sẽ tha thứ cho em, còn anh, anh có rộng lòng đón nhận em không?

Thủy mân mê cái điện thoại di động. Em muốn gọi anh lắm, nhưng sợ anh ngủ rồi, anh đi đường xa về mệt, ước gì em ở bên anh lúc này, để được nhìn anh ngủ, kéo cho anh mép chăn, mà anh đừng suy nghĩ gì trong lúc ngủ nghe, đừng nhăn trán, đừng buồn phiền, hãy nằm mơ như em, hãy dắt em đi trên con đường mù sương, em chẳng cần lối về vì em có anh. Em yêu anh, anh Vũ ơi.

Bà Tuân gõ nhẹ, mở cửa vào phòng con, ngồi xuống cạnh mép giường:

- Thấy còn đèn nên má vô coi xem con ngủ chưa?

Thủy xoay ngang người, gối đầu lên đùi bà Tuân:

- Má.

Bà Tuân vuốt tóc con:

- Thủy à.
- Gì má.
- Má thấy con đi chơi riêng với thằng Vũ như vậy là không phải. Thằng Kha nó biết nó buồn, con ạ.

Thủy xoay đầu khỏi lòng mẹ, úp mặt xuống gối, không trả lời. Má không hiểu được lòng con đâu. Con biết anh Kha sẽ buồn, nhưng được đi với anh Vũ tới góc biển chân trời con cũng đi chứ kể gì tối nay.

Bà Tuân lại ngồi xích tới, vuốt tóc con:

- Con nghe má nói không Thủy?

Thủy ngồi dậy, vòng tay ôm đầu gối:

- Con nghe má, nhưng má biết không, mấy hôm anh Vũ về Mỹ

con ngơ ngác như người mất hồn, thấy ảnh trở về con như sống lại. Không bao giờ con có cảm giác đó với anh Kha. Có lẽ con yêu Kha quá vội vàng, khi vừa mới lớn, chưa suy nghĩ nhiều, chưa hiểu được những giá trị của cuộc đời. Anh Vũ mang đến cho con luồng gió mới, đưa con đến những chân trời xa rực rỡ hơn là những buổi chiều quanh quẩn trong sân nhà. Má ơi, con biết là con sẽ làm anh Kha buồn, nhưng má có muốn con chết vì thương nhớ một người không?

- Con đừng có nói bậy nào. Thế nhưng Vũ đối với con ra sao? Má thấy hình như nó chỉ coi con như em gái gì đó của nó ở bên Mỹ thôi.

- Không đâu má ơi, bạn con nó nói rằng "không thể nào chỉ có tình anh em giữa đôi trai gái xa lạ và còn trẻ". Có thể anh Vũ chưa yêu con, hay có thể anh Vũ yêu con nhưng không nói được. Con .. con sẽ cố gắng để ảnh thôi không còn nhớ đến mối tình buồn.

Bỗng dưng Thủy bật khóc:

- Má ơi, má. Má đừng trách con. Duyên nợ mà má. Nếu con vô duyên, có chết vì tình như chị Thu-Loan thì cũng là tại số con như vậy. Má đừng hắt hủi con nghe má.

Bà Tuân cũng ứa nước mắt, kéo Thủy vào lòng vào lòng vỗ về:

- Thôi con đừng khóc nữa. Lúc nào má cũng thương con mà. Ngủ đi con. Mai còn phải tới trường sớm, Thủy à.

Bà đỡ Thủy nằm xuống, kéo chăn đắp cho con, với tay tắt đèn, vuốt tóc con, rồi mới nhẹ nhàng khép cửa phòng bước ra hành lang. Một giọt nước mắt còn đọng ở khóe mắt, bà đưa tay lau mắt, cúi đầu nói nhỏ trong đêm:

- Rõ thiệt khổ!

Chương Tám

Kha đứng chờ Thủy ở sân trường nhưng không gặp, chỉ thấy Huỳnh-Mai cắm cúi đi một mình. Anh gọi:

- Mai … Mai.

Huỳnh-Mai ngơ ngác nhìn quanh, thấy Kha vừa vẫy tay vừa đi về phía mình. Mai mỉm cười:

- Anh Kha!

Kha hỏi:

- Mai thấy Thủy đâu không?

Mai lắc đầu:

- Không thấy Thủy và Diễm-Chi tới lớp hôm nay.

Kha nhíu mày:

- Đi đâu thế nhỉ?

- Mai không biết. Dạo này Thủy và Chi hay 'xé lẻ' đi chơi riêng, không cho Mai biết, nhưng hình như cả hai đều có chuyện gì buồn nên hay tìm nhau tâm sự. Anh Kha và Thủy …

Mai cúi đầu không nói tiếp. Kha thở dài:

- Tôi quá bận thành ra lâu lâu mới tranh thủ tới đón Thủy, không còn gặp nhau nhiều như xưa. Còn Mai sao?

- Thì vẫn thế anh. - Giọng Mai có chút chua chát - vẫn là con nhà nghèo xấu xí, cô đơn.

Kha an ủi:

- Thì tôi cũng đâu hơn gì. Cũng nghèo xác sơ.

- Tưởng anh Kha đã đi làm, nghe Thủy nói thu nhập khá lắm mà.

Kha lắc đầu:

- Đâu có ăn thua gì, tiền kiếm được chỉ tạm đủ giúp đỡ gia đình. Mai ngó tôi này. Có gì thay đổi từ mấy năm nay đâu. Vẫn bộ quần áo nhàu nát, vẫn chiếc xe không ai thèm lượm.

Mai nhìn buâng quơ:

- Thế nhưng vẫn có người rất … yêu anh Kha.

Kha cười buồn:

- Tôi không biết nữa. Tình yêu có trăm lần vui có vạn lần buồn.

Mai mỉm cười:

- Đã có Diễm-Chi bây giờ lại thêm anh Kha hát câu này nữa. Bộ Thủy cũng làm gì cho anh Kha buồn sao?

- Cuộc tình nào mà chẳng có những lúc sóng gió. Còn Mai, sao cứ độc thân vui tính hoài vậy?

Mai ấp úng:

- Mai không được may mắn như … Thủy.

Kha lặng lẻ nhắm nhìn Mai. Người con gái này cũng đâu xấu xí, có thể nói xinh xắn là đàng khác, nhưng Mai lúc nào cũng trầm lặng, không như Thủy lúc nào cũng nhí nhảnh dễ thương nên đi cạnh nhau Mai như bị đắm chìm. Kha yêu Thủy nhưng cũng có cảm tình với Mai, cùng hoàn cảnh con nhà nghèo nên dễ thông cảm nhau. Anh hỏi Mai:

- Mai đi đâu bây giờ?

- Mai đi bộ ra trạm xe bus gần đây để về nhà.

- Hay là Mai để tôi chở về.
- Phiền anh không?
- Gì mà phiền. Chúng mình một nhóm chơi với nhau đã lâu, vả lại nhà Mai cũng ở Phú-Nhuận, đúng không?
- Dạ.
- Vậy theo tôi ra lấy xe.

Mai hơi ngần ngại nhưng gật đầu đi sóng đôi với Kha ra khỏi sân trường:

- Anh Kha này.
- Tôi nghe đây Mai.
- Anh đừng cho Mai là nhiều chuyện nghe, nhưng có lần Mai thấy Thủy nó khóc. Mai hỏi nó không trả lời, chỉ lắc đầu, chùi nước mắt. Mai tưởng là anh và Thủy yêu nhau lắm cơ mà.

Kha thở dài nghiêng đầu nhìn Mai:

- Tôi chẳng muốn dấu Mai nữa. Tôi tới đón Thủy, cố gắng vớt vát một cuộc tình. Thủy không khóc vì tôi đâu.

Mai ngạc nhiên:

- Sao vậy anh? Anh nói cho Mai nghe được không?
- Tôi nghĩ là Thủy đã yêu người khác nhưng không được đáp ứng nên buồn. Thủy cố ý tránh mặt tôi, và dù có gặp nhau cũng câm nín, chỉ chuyện trò vu vơ chứ không còn tâm tình với nhau như xưa. Có lẽ Thủy vẫn còn chút e dè không muốn làm tôi đau khổ, còn tôi, tôi vẫn yêu Thủy, không có can đảm chấm dứt mối tình hầu như đã vô vọng, nhưng vẫn cố gắng chứng tỏ tình cảm của mình với Thủy, coi như là không có gì đổi thay.
- Mai thật ngỡ ngàng. Có người nào hơn được anh cho Thủy thay lòng đổi dạ?
- Người ấy hơn tôi xa, Mai ạ. Anh ấy có địa vị, ngoại hình thanh nhã, hào phóng và có tâm hồn. Cả tôi và Thủy, chúng tôi lúc nào cũng cảm mến anh ấy. Tôi có buồn vì thân phận, nhưng tôi không trách Thủy đâu.

Mai thấy chua xót, cô nhẹ nắm tay Kha:

- Mai không ngờ. Có lẽ chỉ tại chúng mình nghèo. Nếu Mai là Thủy, Mai sẽ thật là hạnh phúc với tình yêu của mình. Nếu so sánh thì thế nào cũng sẽ có người hơn. Nhưng chẳng nhẽ cứ đi tìm kiếm suốt đời. Anh Kha, anh đừng buồn nữa. Nếu Thủy đã thế thì …
- Cuộc đời có lẽ không đơn giản như Mai nghĩ. Hoàn cảnh đưa đẩy, và con người đổi thay. Tôi không tin số mạng, nhưng có những sự tình cờ có thể làm đời sống chúng ta hạnh phúc hơn hoặc cay đắng hơn. Tôi đang làm hết sức mình, và nếu cuối cùng tôi vẫn mất

Thủy thì cũng đành.

Giọng Kha xa vắng như cam chịu. Mai nhìn anh xót thương. Anh đâu biết rằng em ghen với Thủy mỗi lần thấy hai người quất quít bên nhau. Em hiểu thế nào là cam chịu, anh cam chịu nhìn Thủy vuột khỏi tầm tay, em cam chịu vì thua kém nên không dám ước mơ, và anh có bao giờ anh biết là em cũng yêu anh hay không?

Kha bóp nhẹ tay Mai:

- Cám ơn Mai đã nghe tôi tâm sự, nhưng Mai đừng nói gì với Thủy nghe. Tôi sợ chỉ làm tình thế rối thêm.
- Dạ. Nếu Mai làm được gì anh cứ cho Mai biết.

Kha gật đầu, đưa mắt nhìn Mai và anh chợt bàng hoàng nhận thấy tia nhìn thiết tha từ đôi mắt Mai, chẳng khác gì mắt Thủy lúc anh đưa Thủy về những ngày tình yêu còn nồng ấm trước đây.

o0o

Diễm-Chi đưa Thủy lên phòng riêng của mình, đóng chặt cửa rồi mới thì thào:

- Thứ Bảy này tao sẽ đi gặp thày Minh.

Thủy tròn mắt:

- Bằng cách nào?
- Khi nộp bài tập tao kèm thêm mảnh giấy nhỏ, ghi vắn tắt “Em muốn gặp riêng thày, có vài điều cần hỏi”. Chắc là Minh hiểu nên khi trả lại bài tập cũng kèm thêm mảnh giấy viết rất là thân tình: “Thứ Bảy nào, vào khoảng 10 giớ sáng, tôi cũng có mặt ở nhà sách Xuân Thu trên đường Đồng Khởi. Em có thể gặp tôi ở đó. Có gì giúp được tôi rất sẵn lòng”. Mày thấy sao?

Thủy lắc đầu:

- Mày liều quá. Có ai thấy là mày chết.
- Mày ngu quá. Có ai thấy thì đã sao. ‘Tình cờ’ gặp nhau trong nhà sách có gì mà phải sợ. Tùy tình hình tao sẽ liệu.
- Chi …
- Gì?
- Mày … không chứ!
- Không gì? cái đó hả? – Chi mím môi - Để tao xem. Tao yêu Minh, có gì ở đời này để tiếc nuối.
- Coi chừng, nhỡ …
- Biết rồi. Tao không để chuyện đó xảy ra ngay.

Mắt Chi sáng long lanh, nét mặt cương quyết như là đang sắp sửa nhập cuộc đấu tranh với một địch thủ vô hình. Thủy thở dài ngồi ngẩn ngơ. Chi lay vai bạn:

- Còn mày. Có gì mới lạ không?

Thủy buồn bã lắc đầu:

- Không. Anh ấy tránh mặt tao. Khi mang cơm tới sở cho Kha, tao không bao giờ thấy ảnh trong văn phòng. Có tới thăm tao thì cũng chọn lúc nào có đầy đủ mọi người, chỉ ngồi chơi chốc lát, ít khi ở lại ăn cơm, lấy cớ là có người này mời, người kia cần gặp vì lý do công việc! Đối với tao lúc nào ảnh cũng vẫn ân cần như xưa, nhưng không cho tao dịp tiến xa hơn.
- Còn mày với Kha thì sao?
- Cũng đại khái như vậy, nhưng trong trường hợp này tao là người tránh mặt. Tao không đang tâm dứt tình hẳn, sợ làm ảnh đau khổ, ảnh hưởng tới sự học và công việc. Chỉ mong ảnh hiểu ngầm và dần dần xa cách nhau.

Diễm-Chi vung tay:

- Như vậy thì còn lâu. Mày phải cứng dắn và quyết liệt hơn.
- Sao?
- Với anh Vũ, tìm gặp riêng ảnh. Ở nhà ảnh thì càng tốt. Khóc. Càng nhiều càng có hiệu quả. Không đàn ông nào cầm lòng được với nước mắt đâu.

Thủy cúi đầu thú nhận:

- Tao có tới mấy lần nhưng không gặp. Hình như ảnh chỉ về nhà lúc khuya, ngủ dạy là đi làm. Tao gọi điện nhiếu lần nhưng không nói gì được nhiều. Không biết có thật không, nhưng lúc nào cũng có người chờ ở đầu giây.

Chi thở dài:

- Bây giờ thế này. Tao đến xin bà già mày cho mày tới tao ngủ một đêm. Sáu giờ sáng tao chở mày đến nhà anh Vũ coi anh ấy trốn đâu. Dù sao thì cũng phải gặp riêng một lần mới biết rõ được.

Thủy ngần ngừ:

- Chắc phải làm thế quá, nhưng tao vẫn ngại sao đó. Nhỡ ảnh đóng cửa không tiếp thì chắc tao chết vì ê chề.

Chi trấn an bạn:

- Tao không nghĩ là anh Vũ lại tàn nhẫn như vậy. Mày đả nói vơí tao bao nhiêu lần là anh luôn luôn dịu dàng với mày, quan tâm tới cả người xa lạ. Con người như thế không thể nào nhẫn tâm, bỏ mày đứng đó mà không mở cửa?

Thủy có vẻ tin tưởng nên chỉ cúi đầu ngồi yên. Chi vỗ lên vai bạn:

- Tao thú thật với mày là tao cũng không có giải pháp nào để giải quyết tình trạng của mày và Kha. Kha vẫn còn rất yêu mày, dù biết rằng mày đã yêu anh Vũ, phải không?

Thủy gật đầu yếu ớt:

- Tao nghĩ vậy.
- Mày nói cho Kha biết hay ảnh chỉ đoán vậy?
- Không. Má tao nói cho ảnh biết.
- Trời!
- Má tao thương ảnh, nói cho ảnh biết để ảnh khỏi trách móc sau này. Có điều tao không hiểu là, thái độ của ảnh đối với tao không thay đổi, lúc nào cũng cư xử như xưa, không giận hờn, không mỉa mai cay độc.

Chi thở dài:

- Thật là dũng cảm, dù biết mình đã thua. Tao nghĩ là Kha sẽ thành công lớn ở đời.
- Tao cũng nghĩ vậy, và cũng mong như vậy. Quả tình tao rất ân hận. Nhưng anh Vũ đã làm tao mềm lòng. Tao dối lòng mình nhưng tao biết là tao đã yêu anh từ hôm chúng tao đi với nhau lên con giốc sương mù trên Đà-Lạt. Bàn tay anh ấm áp, cử chỉ anh dịu dàng, nâng đỡ tao từng bước đi. Ước gì con đường không bao giờ hết. Mày biết không, tao thường nằm mơ thấy chúng tao lạc trong rừng đầy sương mù, mà tao không sợ hãi, chỉ mong không bao giờ tìm được lối ra.

Thủy ngừng nói, đưa tay dụi mắt:

- Từ hôm biết anh có chuyện tình buồn, tao càng yêu anh hơn. Anh có một quá khứ làm tao thổn thức, Kha thì không. Mày hiếu tại sao tao yêu anh rồi, phải không?

Chi an ủi bạn:

- Làm gì có 'tại sao' khi yêu. Tao hiểu. Thôi mày đừng buồn nữa. Nằm xuống đó nghỉ chút đi.

Chi với tay mờ CD player để trên đầu giường. Giọng ca Khánh-Ly trong bài Mưa Hồng của TCS nghe thật não nề:

…
Người ngồi đó trông mưa nguồn
Ôi yêu thương nghe đã buồn
Ngoài kia lá như vẫn xanh
Ngoài sông vắng nước dâng lên hồn muôn trùng
Nay em đã khóc chiều mưa đỉnh cao
Còn gì nữa đâu sương mù đã lâu
Em đi về cầu mưa ướt áo
Đường phượng bay mù không lối vào
Hàng cây lá xanh gần với nhau
…

Thủy nằm yên đó lắng nghe, "Ôi yêu thương nghe đã buồn", từng

lời ca thấm vào da thịt làm cho Thủy muốn khóc oà.
o0o

Vũ có thói quen dậy sớm, dù là ngày nghỉ hay ngày phải đi làm. Anh thong thả tập bài quyền Tài-Chí, làm vệ sinh cá nhân, pha cho mình ly café, ngồi vào bàn đọc email và tin tức trên mạng trước khi làm việc trong ngày.

Email của Nam từ Minesota “Ba tháng nữa là tới ngày đám cưới của tao và Emily. Mày về làm phù rể cho tao được không? Cuộc đời tình ái và sự nghiệp của mày tới đâu rồi? ”

Vũ mỉm cười đánh máy thật nhanh “Về chứ. Sự nghiệp thì vẫn là thằng làm công. Còn cuộc đời tình ái thì ‘biết ra sau ngày sau’. Mày hỏi Emily xem có cô phù dâu nào sáng giá thì nhớ để dành cho tao. Cheers.”

Nghe tiếng chuông Vũ ngạc nhiên nhìn đồng hồ. Mới gần bảy giờ sáng. Ai đến sớm mà không báo trước thế này nhỉ. Vũ mở cửa và sửng sốt thấy Thủy đứng đó nhìn anh rồi bật lên khóc oà. Vũ cuống quít:

- Kìa Thủy. Sao thế em?

Thủy vẫn nức nở, Vũ vòng cánh tay ôm vai cô:

- Vào đây với anh. Nín đi nào. Có chuyện gì cho anh biết.

Thủy không nói, chỉ ngả đầu lên vai anh nức nở, nước mắt nhạt nhoà. Vũ luống cuống, dìu Thủy ngồi xuống sofa, và cũng ngồi xuống cạnh cô, cánh tay vẫn ôm vai Thủy:

- Em đi đâu giờ này, ba má biết không? Hay là có chuyện gì?

Mặt Thủy cúi gầm:

- Ba má không biết. Em … em nhớ anh.

Thủy lại bật lên khóc nức nở. Vũ hình như đã hiểu, anh thở dài, xoa nhẹ bờ vai Thủy:

- Anh đây. Em nín đi cho anh hỏi chuyện.

Thủy vẫn cúi mặt thút thít. Vũ lại dỗ dành:

- Em uống chút café cho tỉnh táo nhé. Để anh đi lấy cho em. Em vào phòng tắm lau mặt đi rồi ra đây với anh.

Thủy ngửng mặt lên:

- Trong em xấu lắm hả?

Vũ bật cười:

- Không. Lúc nào em cũng dễ thương, kể cả lúc em khóc. Nhưng anh sợ con gái khóc lắm. Cười lên cho anh coi nào.

Thủy đứng lên:

- Em không khóc nữa. Nhưng anh không đuổi em về chứ?

Vũ lắc đầu, thở ra nhè nhẹ:

- Không, anh không đuổi em. Không bao giờ anh đuổi em.

Thủy nhoẻn miệng cười. Những hạt nước mắt vẫn đọng trên mi long lanh như những giọt sương. Khi Thủy trở ra, cô ngồi xuống cạnh Vũ, nét mặt đã tươi hơn:

- Anh Vũ.

Vũ đưa cho Thủy tách café sữa:

- Uống một chút đi đã rồi có gì nói cho anh nghe.

Thủy đón tách café nhấp một ngụm nhỏ rồi để ngay xuống bàn:

- Anh Vũ, em có làm gì để anh ghét bỏ đến nỗi phải tránh mặt em?

Giọng Thủy lại như muốn khóc. Vũ vội vàng:

- Thủy, nghe anh. Không, em không làm gì cho anh ghét bỏ. Anh thực lòng không muốn thế. Gia đình em là chỗ cho anh lui tới trong lúc xa nhà. Em và Kha là nguồn vui cho anh thăm viếng, chuyện trò. Anh không muốn làm cho ai buồn, nhất là em, nhưng …

Thủy rỗi hờn :

- Không muốn làm cho em buồn, nhưng anh lại muốn làm em khóc.

- Đừng Thủy. Anh xin lỗi em, anh xin lỗi Kha. Anh đã khuấy động đời sống của các em, dù vô tình hay cố ý, anh cảm thấy rất là băn khoăn.

Thủy cúi đầu, tiếng nói yếu ớt:

- Anh … anh biết là em thương anh không?

- Anh biết. Đó là điều anh khổ tâm. Ước gì chỉ có hai đứa chúng mình trên cõi đời này, không có Kha, không có Thu-Loan, dù rằng Loan chẳng còn sống trên thế gian này.

- Anh nói sao? Nếu chỉ có hai đưa chúng mình?

Vũ buồn bã gật đầu:

- Em hiểu anh muốn nói gì phải không. Anh rất khổ tâm, và đôi lúc thật buồn.

- Anh Vũ này.

- Anh nghe.

- Làm sao để chúng mình lại được như xưa? Để mỗi lần gặp anh em lại có thể hôn lên má anh mà không ngại ngùng.

- Anh sợ là không thể được.

- Tại sao? tại vì anh Kha.

Vũ nặng nề gật đầu:

- Em biết là anh rất quí Kha.

- Dạ, em biết. Nhưng nếu Kha không yêu em nữa thì sao?

Vũ lắc đầu:

- Trên đời này không ai yêu em hơn Kha.

Thủy nhớ lời Chi dặn, cô nhìn thẳng vào mắt Vũ:

- Trên đời này cũng không có ai yêu anh hơn em. Ngay cả khi em không còn trên cõi đời này, em vẫn yêu anh.

Nước mắt Thủy lại ứa ra.:

- Anh Vũ, đừng hắt hủi em.

Cô gục mặt vào ngực Vũ, nước mắt thấm qua làn áo mỏng. Vũ thở dài vuốt tóc Thủy:

- Em ngoan nào. Đừng khóc nữa.

Vũ biết mình sẽ phải làm gì. Anh nhủ thầm, thà một lần đau rồi ngày tháng cũng sẽ phôi pha. “Dans un mois, dans un an, tu ne m’aimera plus”, như là Sagan đả viết cách đây mấy chục năm trời.

Vũ vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc Thủy:

- Anh sẽ không trốn tránh em nữa đâu. Em muốn tới thăm anh lúc nào cũng được, em đi một mình hay em đi với Kha. Lúc nào anh cũng vẫn coi các em như xưa. Em biết là anh có chuyện buồn, anh trốn chạy tới nơi này mong quên Thu-Loan, mong quên lỗi lầm một thời anh mắc phải. Lòng anh vẫn chưa yên. Một năm hay một tháng, anh không biết, có thể là chuyện buồn sẽ phôi pha, có lẽ lúc đó nếu anh có yêu ai thì trong lòng anh mới cảm thấy bình yên. Em hiểu cho anh nghe Thủy.

Thủy ngửng lên nhìn anh:

- Anh nói sao? Em có thể gặp anh bất cứ lúc nào? Anh không còn hất hủi em nữa?

Vũ mỉm cười:

- Đúng thế. Nhưng như anh nói. Cho anh thời gian, cho Kha thời gian, biết đâu một ngày nào …

Thủy bỗng dưng nhoẻn miệng cười:

- Nghĩa là em vẫn có hy vọng một ngày nào.

Vũ cũng mỉm cười:

- Yes. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Không ai biết được tương lai, hãy cứ sống với tấm lòng chân thật, yêu thương cuộc đời, tránh những ưu phiền.

- Như vậy thì em sẽ chờ cái ngày nào đó. Em tin ở mình.

- Ừ, chúng mình hãy chờ đợi. Bây giờ để anh đưa em đi ăn sáng, muốn gọi Kha hay không là tùy em.

Thủy lắc đầu:

- Để em nghĩ lại và nói chuyện với Kha trước đã. Đã đến lúc em và Kha cần hiểu nhau hơn.

Vũ mỉm cười:

- Em không còn là cô bé nữa! Em cười lên anh coi nào.

Thủy lại nhoẻn miệng cười:

- Anh Vũ này.
- Gì nữa nào.
- Hay là mình mời chị Lệ đi ăn sáng chung. Chị ấy từng trải, biết đâu chị ấy chẳng chỉ cho em một con đường?

Vũ mỉn cười:

- Ử để anh gọi Lệ.

Vũ đứng lên, hôn nhẹ lên má Thủy, cứ như xưa, ít ra là lúc này, Vũ nhủ thầm.

o0o

Vọng triệu tập nhân viên phòng điện toán vào phòng hội vì ông Hân và Vũ có điều muốn tuyên bố. Nhân viên có vẻ xôn xao, không biết có chuyện gì, nhưng nhìn nét mặt hí hửng của Vọng mọi người đều nghĩ là có chuyện vui.

Vũ mở lời trước, báo tin cho mọi người biết là anh đã được tổng công ty triệu hồi vì Mỹ. Anh nghe tiếng mọi người lao xao vì ngạc nhiên, và có cả vài tiếng kêu lớn như thất vọng. Vũ nhìn mọi người, giọng anh đầm ấm nhưng không dấu được vẻ thoáng buồn:

- Tôi về đây đã được gần chín tháng, có cơ hội làm việc với một nhóm chuyên viên đầy đủ khả năng và nhiệt tình nên những gì được dự trù coi như đã hoàn tất, trừ một vài việc nhỏ nhưng cần thời gian. Tổng công ty đánh giá cao thành quả của chúng mình, và nghĩ rằng các bạn bây giờ đã đủ khả năng tự gánh vác trách nhiệm, không cần đến sự giúp đỡ của chuyên viên Hoa-Kỳ nên tôi được điều động trờ về Mỹ, nhận một nhiệm vụ mới.

Vũ tạm ngừng như để tránh xúc động trước khi tiếp lời:

- Như các bạn biết, trong những tháng vừa qua chúng ta đã làm việc chặt chẽ với nhau như một nhóm bạn hữu thân tình, người Mỹ gọi phong thái đó là 'team work'. Tôi đã hân hạnh được làm bạn với những người tôi rất quí mến, Và – Vũ đột ngột chuyển sang tiếng Anh như để tránh xúc động – I'm going to miss you very much, but you should be proud of yourself … Vâng, các bạn rất đáng hãnh diện về những thành quả này. Một lần nữa tôi xin cám ơn các bạn về sự hợp tác chân thành và tình bạn mà các bạn đã dành cho tôi. Xin chúc cách bạn gặt hái được thành quả. So long!

Vũ đưa mắt nhìn mọi người. Hình như ai cũng xúc động, vài người cúi đầu, và trong đám đông lặng câm Vũ nhìn thấy Kha đưa tay dụi mắt. Ông Hân hắng giọng trước khi cầm micro nói với mọi người:

- Chúng ta đều rất mang ơn ông Vũ đã đến đây dẫn dắt chúng ta trong lúc tổ chức còn phôi thai. Bây giờ chúng ta đã đủ mạnh để đứng được trên hai chân mình, và đến lúc ông Vũ phải về lại Hoa-Kỳ nhận nhiệm vụ khác, tất cả chúng ta đều sẽ cảm thấy sự thiếu vắng, nhưng chúng tôi – Hân quay sang Vũ – xin cầu chúc ông thành công trong nhiệm vụ mới sẽ được giao phó. Biết là ông từ giã chúng tôi, nhưng mối giây liên lạc vẫn còn đó. Phòng điện toán này vẫn trực thuộc kỹ thuật của CIO bên tổng công ty. Chúng mình vẫn còn nhiều gặp gỡ, làm việc chung cho cùng một tập thể. Một lần nữa xin cám ơn ông về sự giúp đỡ của ông những ngày vừa qua.

Vũ gật đầu như đáp nhận. Hân lại quay về phía nhân viên ngồi dưới:

- Theo lời đề nghị của ông Vũ và đã được sự phê chuẩn của tổng công ty tôi xin thông báo là ông Vọng được chính thức đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng điện toán ngay sau khi ông Vủ trở về Hoa-Kỳ.

Hân và Vũ bắt tay chúc mừng Vọng, Vũ giơ cao tay vẫy chào mọi người và theo Hân ra khỏi phòng hội, để Vọng và nhân viên tiếp tục hội thảo.

Vũ trở về phòng ngồi trầm tư. Suốt đêm qua Vũ hầu như không ngũ, cố gắng thuyết phục Martin cho anh trở về Hoa-Kỳ sớm hơn hạn định, và chấp thuận cho Vọng thay mình. Martin ngần ngừ nhưng Vũ đã dùng đến lý do cá nhân, và ngỏ ý xin thôi việc, nên Martin đành phải nghe lời. Từ 10 ngàn dậm xa, tiếng Martin văng vẳng:

- Vũ, anh không cần phải xin nghỉ việc luôn. tổng công ty lúc nào cũng cần những người như anh. Tôi chỉ mới biết anh chừng một năm nay nhưng tôi đã không chọn lầm người. Thôi được, anh thu xếp ở bên đó rồi về đây, sẽ có việc cho anh làm. Tôi sẽ gửi email xác nhận những gì chúng ta vừa bàn cãi, và thông báo cho ông Hân biết quyết định của tôi.

Vũ cám ơn Martin, và dù đã quyết định, suốt đêm đó Vũ không sao ngủ được, lòng mênh mang buồn. Vũ nghĩ tới Kha, tới Thủy, và cả tới Lệ, không biết là quyết định của mình đúng hay sai.

Buổi sáng Vũ gặp Hân, ông ta ngạc nhiên:

- Thế này là thế nào? Tại sao họ gọi ông về. Tôi phải kiếu nại việc này, và nhờ ông Parker can thiệp.

Vũ vội vã phân trần:

- Xin ông đừng quan tâm. Thực ra là tôi xin về sớm vì có việc riêng và vai trò của tôi không còn cần thiết như lúc ban đầu.

Hân ngơ ngác:

- Việc riêng? - Chợt Hân cười cười – Liên quan tới bà Lệ hả? Hay là cô nào?
- Không. - Vũ thoái thác. – Ông bà cụ tôi muốn tôi về ở gần. Mẹ tôi không mấy hài lòng vì tôi ở quá xa.

Vũ nói liền sang việc khác để Hân không còn cơ hội tò mò:

- Ông cho gọi anh Vọng lên đây. Tôi có việc muốn nhờ.

Hân bấm số gọi, và Vọng tới liền như thể đang đứng bên ngoài:

- Anh gọi?
- Ừ, ông ngồi đó đi. Ông Vũ có điều muốn nói.

Vũ đưa tay bắt tay Vọng:

- Chúc mừng ông, CIO đã chấp thuận trên nguyên tắc để ông trở thành trưởng phòng điện toán khi tôi về Mỹ.

Vọng hoan hỉ ra mặt

- Thế ạ, cám ơn ông Vũ đã đề bạt, và xin ông chuyển lời cám ơn của tôi tới ông Martin dùm.

Vũ gật đầu:

- Tôi phải về Mỹ liền sau khi dàn xếp xong vài việc cá nhân. Có vài việc tôi cần nhờ ông. Thứ nhất liên quan đến công vụ, tôi tin là ông có đủ khả năng quản trị, còn về kỹ thuật thì thực ra ở địa vị trưởng phòng ông cũng không cần quan tâm lắm, ông sẽ không có vấn đề gì nan giải. Tuy nhiên ông cần trau dồi Anh ngữ. Thỉnh thoảng các trưởng phòng điện toán từ khắp nơi về họp tại một địa điểm được CIO chọn lựa, báo cáo công việc đang tiến hành và trình bày kế hoạch tương lai. Năm ngoái họ họp ở bên Mexico, năm tới có thể là ở Austria, nước Áo, ông sẽ được mời.

Vọng có vẻ bất an, dạ dạ luôn mồm. Vũ trấn an:

- Hãy còn nhiều thì giờ cho ông chuẩn bị, đừng ngại. Còn đây là việc cá nhân tôi nhờ ông. Ông biết Kha chứ gì?

Vọng mau mắn:

- Dạ, lẽ dĩ nhiên tôi biết.
- Kha là người có khả năng. Năm tới Kha tốt nghiệp, ông cho Kha vào ngạch dùm tôi.
- Ồ tưởng việc gì. Điều đó là lẽ dĩ nhiên. Tôi cũng rất quí cậu ấy vì cậu ấy có khả năng và chăm chỉ.
- Kha cũng rất khẳng khái. Tôi có cái xe gắn máy muốn tặng cho cậu ấy nhưng tôi biết là Kha sẽ cương quyết chối từ. Ông giúp tôi, mang xe đó về nhà ông. Sau khi tôi về Mỹ, ông giao xe đó cho Kha, như thế Kha không còn cách chối từ. Ông làm được chứ?
- Việc đó quá dễ. Ông cứ để tôi lo. Ông tốt với Kha quá.

Vũ thờ dài:

- Kha là người tốt. Anh ấy giúp tôi trong lúc tôi gặp nạn. Một chút quà không đủ để đền ơn. Tôi cũng ân hận là đã khuấy động đời sống của Kha nên cố giúp Kha.

Vọng có vẻ ngơ ngác nhưng Vũ cũng không giải thích thêm. Dù đã dàn xếp mọi việc cho Kha, Vũ vẫn thấy ân hận. Giá không có mình, giá mình không tới đây thì Thủy và Kha vẫn yêu thương lẫn nhau. Mình vô tình làm tan vỡ một mối tình thơ mộng.

Vũ nghĩ đến câu 'xa mặt cách lòng' nên quyết định trở về Mỹ sớm hơn hạn định, mong là Thủy sẽ quên. Anh thương yêu các em, và không muốn các em chia lìa.

Kha tới tìmVũ ngay sau buổi họp. Mắt Kha đỏ hoe:

- Anh Vũ, anh đừng đi.

Vũ cố gắng dịu dàng:

- Anh được tổng công ty gọi về sớm vì những tiến triển tốt đẹp ở đây. Em nên mừng cho anh.

Kha như muốn khóc:

- Anh đừng dối em. Anh đã lo cho em quá nhiều cho một cái ơn quá nhỏ nhoi. Bây giờ anh lại muốn hy sinh cho em. Em biết là anh xin về vì muốn Thủy quên anh. Nhưng có lẽ đó là điều không cần thiết. Em vẫn tranh đấu cho tình yêu của mình, anh không cần phải hy sinh cho em.

Vủ cười buồn:

- Em đừng nghĩ là anh hy sinh. Anh có gì mất mát đâu.
- Anh Vũ, anh đừng dối lòng!

Vũ thoáng buồn ngẩn ngơ:

- Muộn rồi em ạ. Bây giờ anh có muốn ở lại cũng không được. Em nghe anh, lo cho Thủy … dùm anh. Lúc nào anh cũng thương yêu các em.

Kha ứa nước mắt:

- Chúng em có bao giờ gặp lại anh không? Anh đừng quên chúng em. Chúng em lúc nào cũng nhớ anh.
- Anh đâu có biến mất trên cái cỏi đời này. Anh sẽ trở lại thăm các em, và rất mong được dự đám cưới của các em. Các em cũng có thể liên lạc với anh bằng email. Mai mốt em có dịp qua Mỹ du-hành quan sát, anh sẽ đón em về nhà. Chúng mình lúc nào cũng là anh em.
- Anh …

Giọng Kha nghẹn ngào. Vũ ôm vai Kha:

- Vui lên em. Em đừng cho Thủy biết tin vội. Anh … xin phép em

được gặp riêng Thủy một lúc tối nay. Dù sao thì anh cũng đã phụ lòng Thủy, anh muốn là người báo tin thay vì để Thủy nghe qua người khác.

- Dạ. Anh cứ đưa Thủy đi chơi tối nay. Cũng như em, em biết là Thủy sẽ buồn lắm. Thôi, em chào anh.

Vũ khẽ gật đầu, bóp nhẹ vai Kha. Còn lại một mình Vũ trong phòng, Vũ đóng cửa nhấc điện thoại bấm số của văn phòng Lệ. Anh biết Lệ cũng sẽ khóc, và anh cũng sẽ buồn. Dễ gì có bạn tâm giao, phải không em.

Chuông reo, không có người trả lời. Vũ buông máy nhìn ra. Anh không cần gọi nữa. Lệ đã đứng đó, nước mắt lưng tròng. Có lẽ là ông Hân đã báo tin!

Con Đường Nào Em Đi

Chương Kết

Diễm-Chi nhìn thấy Kha dừng xe đứng đợi dưới tàng cây. Kha không nhìn quanh như thể là đã hẹn với ai ở chỗ nhất định đó nên vẫn ngồi yên trên xe cúi đầu, không thấy Chi đi ngang. Chi gọi lớn:

- Anh Kha!

Kha giật mình nhìn lên, luống cuống:

- Ồ Chi.
- Anh chờ Thủy hả. Hôm nay không thấy Thủy tới lớp.

Kha ậm ờ trong miệng, không trả lời. Chi thoảng buồn:

- Hay là nó đau. Anh tới nhà coi xem sao.

Kha trả lời mơ hồ:

- Tuần rồi tôi có ghé thăm, thấy Thủy vẫn bình thường.

Diễm-Chi cau có:

- Tôi nói hôm nay chứ tuần trước ăn thua gì. Hay là anh và tôi tới nhà thăm Thủy bây giờ, được không?

Kha có vẻ bối rối:

- Tôi bận chút công việc. Chi tới trước. Có gì tối tôi sẽ tới.

Diễm-Chi ngạc nhiên:

- Chứ không phải là 'ông' đợi Thủy ở đây sao?
- Tôi … tôi …

Tiếng Huỳnh-Mai nhỏ nhẹ từ sau lưng Diễm-Chi:

- Anh Kha chờ Mai. Mai có việc tới bưu điện nên nhờ anh Kha đưa đi dùm.

Diễm Chi quay lại thoáng ngạc nhiên nhưng rồi như hiểu ra:

- À ra thế. Xin lỗi nhé. Hừm …

Diễm Chi bỏ đi, không thèm chào giã từ. Huỳnh Mai buồn bã cúi đầu. Em hiểu là thế nào rồi bạn bè em cũng sẽ biết, họ sẽ mỉa mai, chê cười, tưởng như là em chiếm đoạt tình yêu của bạn, Nhưng Diễm Chi ơi, bạn biết là Thủy đã lơ là với anh Kha rồi mà, mình có lỗi gì đâu.

Kha nhìn Mai dịu dàng:

- Em đừng để tâm. Diễm Chi thương Thủy nên nhiều lúc hơi quá đáng. Khi biết anh Vũ bỏ về Mỹ, Diễm Chi đã vội vàng kết tội anh ấy là đồ này đồ nọ khiến anh phải quát lên Chi mới chịu im. Bây giờ biết là anh không còn theo đuổi Thủy nữa nên Chi giận lây cả em.

Em lên xe đi, đừng nghĩ ngợi xa xôi nghe Mai.

Huỳnh Mai leo lên yên xe, nép đầu vào lưng Kha như tìm sự che chở. Kha thở dài, em hiền dịu quá nên lúc nào cũng mặc cảm. Xin lỗi em, anh đã đến với em vì một mục đích riêng tư, nhưng anh rất mến em, và rồi thời gian mang đi những buồn phiền, biết đâu là anh sẽ chẳng yêu em, và có thể còn yêu em hơn là anh đã yêu người cũ.

Kha ân cần:

- Anh đưa em đi ăn trua rồi anh sẽ đưa em về. Đừng buồn nữa em.

Mai chỉ dụi nhẹ đầu vào lưng Kha không trả lời. Sài-Gòn không có mùa xuân, Kha rồ ga phóng nhanh chiếc xe do Vũ để lại, cho gió thổi bay đi bớt ưu phiền.

o0o

Lâu rồi Thủy không còn khóc nữa nhưng cũng từ lâu lắm Thủy ít còn nói cười, từ ngày Vũ về Mỹ, để lại cho Thủy bao nhiêu là xót xa vì tình yêu dang dở. Thỉnh thoảng Thủy vẫn nhận được email của Vũ, vẫn dịu dàng thăm hỏi như người anh xa nhà viết về cho gia đình. Thủy vừa mong thư, vừa buồn tủi, nên nhiều lúc chẳng trả lời. Quả tình Thủy rất yêu Vũ nhưng cũng không tránh khỏi giận hờn, nhất là mỗi lần gặp Diễm-Chi, nghe Chi kết tội Vũ là 'quân tử Tàu', là … hèn bỏ trốn. Diễm Chi còn dùng những lời cay độc hơn, chỉ khi nào Thủy quắc mắt, hoặc khóc oà, Diễm Chi mới ngồi yên, vòng tay ôm vai bạn, chia xẻ nỗi buồn.

Bà Tuân là người đau khổ nhất. Nhìn Thủy héo hon lòng bà xót xa, và thấy Kha hầu như không còn lai vãng bà thở dài tiếc nuối. Bà không giận Vũ vì biết Vũ lúc nào cũng cư xử bằng tấm chân tình nhưng bà ước gì giá Vũ đừng bao giờ xuất hiện cho gia đình bà vẫn hạnh phúc như xưa. Chỉ có ông Tuân là vẫn bình chân như vại, ông coi đó là 'chuyện nhỏ', con nít yêu đương, con nít giận hờn, có gì mà bà lo cuống quít. Thì con Thủy nó buồn, nhưng rồi nó cũng sẽ nguôi ngoai, mới có vài tháng chứ mấy, nó còn trẻ, còn như con nít, trước sau gì rồi đâu cũng sẽ vào đấy. Ông lạc quan, và đôi khi còn trêu chọc bà về vụ làm mai cho Vũ với Thoa nhưng không thành!

Bà Tuân vẫn không yên tâm, nhất là thấy Thủy bỏ học thường như sáng nay, nằm vùi trong phòng. Bà nhè nhẹ đưa tay sờ trán Thủy xem Thủy có đau ốm gì không, chỉ khi thấy nhiệt độ bình thường bà mới nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh giường:

- Con không dậy đi học sao Thủy?

Thủy úp mặt xuống gối:

- Con thấy nản quá má. Hôm nay má để con nghỉ đi.

Bà Tuân thở dài:

- Con bỏ học hoài như vậy ba con biết ba con buồn lắm. Rồi thằng Vũ nữa, thư nào má cũng thấy nó nhắc con ráng học. Con không nghe lời nó chừng nó biết nó buồn. Mà má nghe con nói là con thương nó, không bao giờ muốn làm nó buồn nữa mà.

Thủy bật khóc:

- Con đâu muốn làm ảnh buồn, nhưng ảnh có bao giờ biết là con khóc hoài vì anh không?

Bà Tuân cuống quít:

- Lại khóc nữa rồi. Con không nghe lời má, má cũng buồn thúi ruột nè con.

Thủy vẫn thút thít khóc, bà Tuân như đành cam chịu:

- Thôi con ngủ thêm chút nữa đi vậy. Chừng trưa má lên đánh thức con dậy ăn cơm.

Diễm-Chi tới khi Thủy vừa trở dậy, nhìn giáng điệu giận dữ của Chi Thủy ngạc nhiên:

- Mày sao vậy? Bộ có chuyện gì với thày Minh hả?

Diễm Chi cao giọng:

- Thày Minh mà làm gì. Tao nắm đầu êm ru. Tức là tức con Mai với 'ông' Kha nhà mày. Hai đứa chúng nó bồ với nhau rồi mày biết không?

Thủy hơi ngạc nhiên:

- Không, tao không biết. – Cô nhẹ thở dài – nhưng vậy mà hay. Lỗi là lỗi tại tao chứ đâu phải tại anh Kha và Mai.

- Ai mà không biết vậy. Nhưng mà mới đó thôi. Đàn ông gì mà … Còn con Mai nữa, bộ hết người rồi sao mà phải yêu người yêu cũ của bạn, không để cho người ta có cơ hội trở về với nhau.

Thủy lắc đầu thở dài:

- Mày sao khó quá à. Mày biết là tao không thể nào trở về với anh Kha mà. Tao vẫn còn thương anh Vũ. Hổng biết bây giờ ảnh sao? Có ai chưa?

Diễm-Chi bùi ngùi:

- Mày vẫn được email của ảnh mà.

- Ừ, nhưng không bao giờ anh nói chuyện tình cảm. Chỉ khuyên tao gắng học, mong tao và Kha hạnh phúc. Nhiều lúc tao tức muốn chết, mày biết không?

- Tao hiểu. Tao cũng tức nữa, nhưng nhiều lúc nghĩ lại cũng tội

ảnh. Tao vẫn thắc mắc không biết ảnh có bao giờ thương mày không. Chẳng lẽ tao đoán sai!

Thủy buồn bả:

- Tao không biết, nhưng …
- Nhưng sao …

Thủy e dè:

- Chị Lệ nói là ảnh rất thương tao. Kha cũng có lần nói là 'anh Vũ hy sinh'!

Diễm-Chi kêu lên:

- Thế là thế nào. Rắc rối quá. Mà mày tin được bà Lệ không? Bả là bồ anh Vũ, đúng không?

Thủy lắc đầu:

- Tao cũng không biết nữa. Hai người có một tình bạn hơi khác thường, nhưng chắc không phải là người yêu của nhau. Hơn thế nữa chị Lệ sắp lấy chồng, bỏ xứ qua Anh quốc.
- Ủa, thiệt hả?

Thủy gật đầu:

- Tháng trước tao có gặp chỉ. Chỉ nói là đã chán cái nghề môi giới, chẳng khác gì tú bà. Ông chồng tương lai của chị là nhân viên tòa đại sứ Anh, đến nhờ chị làm mai mối nhưng mê luôn bà mai. Anh Vũ về Mỹ, chị Lệ chán đời nên nhận lời lấy ông Harry.

Diễm Chi cườI buồn:

- Mỗi người đàn bà đẹp lấy chồng xa xứ là lại có dăm ba vị đàn ông buồn! Mà sao bà Lệ biết là anh Vũ thương mày?
- Tao có hỏi. Chị ấy chỉ cười, nói là cứ tin vào kinh nghiệm và trực giác của chị ấy đi. Tao nghe vậy thì biết vậy. Còn anh Vũ vẫn đi biền biệt, và tao vẫn buồn. Nhưng thôi, để tao hỏi, chuyện của mày tới đâu rồi? Nhiều lúc tao lo cho mày quá đi.
- Đừng. Tao biết lo thân mà. Minh hứa giải quyết chuyện gia đình rồi sẽ bàn tính chuyện tương lai với tao.
- Lại thêm một sự đổ vỡ.
- Đời mà mày. Mày coi ông bà già tao đó, cũng ngoại tình, cũng li dị, vợ nọ con kia. Tiền bạc rủng rỉnh nên vẫn hạnh phúc như thường. Thôi tao về nhé, từ mai tao sẽ đến chở mày đi học, không cho mày nằm nhà gậm nhấm nỗi buồn nữa. OK?

Diễm Chi về rồi Thủy vẫn ngồi im lìm ở sofa một lúc sau mới chập chạp lên lầu, ngồi trước máy vi tính gửi thư cho Vũ "Bây giờ thì Kha cũng đã bỏ em. Em biết là lỗi em, nhưng sao em cô đơn quá anh Vũ ơi…" Ấn nút 'SEND' rồi nhưng Thủy vẫn thẫn thờ, một giọt

nước mắt lại ứa ra, lăn trên gò má mịn màng.

o0o

Từ ngày trở về Mỹ nhiều lúc Vũ rơi vào trạng thái ngẩn ngơ. Nhiều đêm Vũ lang thang, ngồi uống rượu trong bar một mình, cuối tuần phóng xe trên xa lộ mà cũng chẳng biết mình có ý định đi đâu. Vũ vùi đầu vào công việc nhưng vẫn thấy cuộc đời trống rỗng, chán chường.

Hôm lên Minesota dự đám cưới của Nam về, Vũ thấy buồn hơn. Emily giới thiệu cô bạn phù dâu thế nhưng Vũ không nhớ nổi tên. Nam là người ngạc nhiên nhất, nói với Vũ là tao không hiểu được mày. Từ một thằng play boy, lức nào cũng vui vẻ yêu đời biến thành một thằng chán đời, sống vất vưởng như hồn ma, bộ mày thất tình hả? Vũ cười buồn, có lẽ thế đấy mày ạ. Bây giờ thì tao biết là tao nhớ thương ai, và từ bên kia bờ đại dương tao biết là người ấy cũng nhớ thương tao, thế nhưng có những ngang trái khiến cho chọn lựa nào cũng mang đến buồn phiền. Nhưng tao sống với lý tưởng của mình, tao yêu thương Thủy nhưng tao cũng quí mến Kha, tao muốn họ có hạnh phúc, không muốn là người làm tan vỡ một mối tình, thế nhưng mày biết không, ba người, chẳng có người nào hạnh phúc cả, it's big mess, you know?

Có những lá thư của Thủy làm Vũ mủi lòng nhưng Vũ nghiến răng làm như không hiểu, cố gắng đóng cho trọn vai trò ông anh ở miền xa. Nhưng email mới nhất của Thủy làm Vũ bàng hoàng "Bây giờ thì Kha cũng đã bỏ em. Em biết là lỗi em, nhưng sao em cô đơn quá anh Vũ ơi…" Như vậy thì sự hy sinh của mình vô ích sao? Anh muốn em và Kha hạnh phúc nên anh bỏ đi, có lẽ mình đã làm một việc sai lầm, thật là tội nghiệp cho Thủy. Vũ không trả lời thư Thủy nhưng vội vàng viết vài chữ cho Kha: "Kha, có thật là em không còn yêu thương Thủy nữa hay sao? Anh rất quan tâm".

o0o

Kha đọc email của Vũ, thở dài thật buồn, nhưng Kha biết là mình phải làm gì. Mình đã đi được nửa đoạn đường, vờ như không còn yêu thương Thủy nữa mà lòng đau như dao cắt, thế nhưng thà một mình mình mang nặng nỗi buồn còn hơn là cả bốn người. Hơn thế nữa Mai cũng là cô gái đáng thương, yêu mình nhưng câm nín, vì mặc cảm nghèo nàn. Mình đến với Mai để cho anh Vũ thấy là mình

không còn là trở ngại cho anh và Thủy yêu nhau, và cho Mai một chút ấm áp của cuộc đời. Mong là anh Vũ và Thủy sẽ hạnh phúc. Để mình viết thư cho anh xem sao.

"Anh Vũ,

Em cũng đã muốn nói với anh chuyện này từ lâu, nhưng vẫn ngại ngùng. Em biết tại sao anh bỏ về Mỹ sớm, em biết là anh muốn Thủy và em trở lại yêu nhau như ngày chưa gặp anh, và em đã cố gắng, nhưng đành làm 'người tình thua'. Em không bao giờ giận hờn Thủy, riêng đối với anh, lúc nào em cũng một lòng kính trọng, và mang ơn. Nhưng như anh thường nói, ở đời có trăm chuyện thì tới 99 chuyện không được hài lòng, Thủy không còn yêu em nữa nên em buồn. Huỳnh-Mai đến với em, mang cho em niềm an ủi, và thưa anh, chúng em đã yêu nhau, và có ý định đi với nhau cho hết cuộc đời.

Gia đình em và gia đình Mai 'môn đăng hộ đối', nghĩa là chúng em nghèo như nhau nên dễ thông cảm. Tình yêu đến muộn nhưng sẽ vững bền. Em và Thủy gặp nhau trong lúc Thủy còn rất thơ ngây nên tình yêu không được bền chặt, thôi thì cứ coi như là số phận.

Anh đã cho em nhiều nhưng em muốn xin anh thêm một việc nữa. Xin anh nghĩ lại những gì anh đang làm, đừng mắc phải cùng một lỗi lầm lần thứ hai. Thủy bây giờ đã trưởng thành, đã chín chắn, và cũng yêu anh tha thiết như chị Thu-Loan đã từng yêu anh, Thủy cũng đang héo hon, ngơ ngác buồn từ ngày anh đi. Xe cộ ở Sài-Gòn chạy ra sao thì anh đã hiểu, không chú tâm lái xe trên đường như Thủy lúc này thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Chỉ có anh mới có thể mang lại cho Thủy đời sống bình thường. Em biết là anh yêu thương Thủy cũng như là em đã từng yêu thương Thủy ngày xưa.

Em coi như 'yên phận'. Tháng Sáu này em ra trường, và sẽ làm đám hỏi với Huỳnh-Mai. Muà xuân sang năm chúng em sẽ làm đám cưới. Chúng em rất mong anh và Thủy tới chung vui. Xin anh coi em và Mai như những đứa em trong gia đình, cho anh thương yêu và dùi dắt trên đời.

Anh Vũ,

Em gặp anh như một sự tình cờ, hoàn cảnh đã mang đến chúng mình những ngọt ngào, và những chua cay, nhưng không bao giờ em hối hận hay tiếc nuối. Nếu có cơ hội gặp được những người như anh, không sẽ bao giờ em giờ chối từ. Em nghĩ là anh hiểu được lòng em.

Rất mong tin anh. Cho chúng em được đón anh ở phi trường. Chúng em sẽ khóc, nhưng mà đó sẽ là những giọt lệ của mừng vui.

Em của anh,

Kha.”

o0o

Cũng cái bàn đó bên bờ dòng sông ngày trước Thủy ngồi lặng nhắm nhìn Vũ trong bóng tối nhạt nhoà. Vẫn nụ cuời khoan dung, nét môi tươi, và ánh mắt ân tình mà em tưởng là không bao giờ em còn gặp lại. Anh biết không, chưa bao giờ em khóc nhiều như thế khi anh gọi em từ bên kia Thái Bình Dương nói với em là anh yêu em, và anh sẽ về với em. Má hốt hoảng, tưởng là em có gì đau khổ nhưng khi biết là anh sẽ về má cũng ứa nước mắt, quên bao nỗi nhọc nhằn vì lo lắng cho em những ngày qua. Anh cứ cho đó là sự tình cờ chúng mình gặp nhau, nhưng bây giờ thì em tin là số mạng. Thượng đế nào nỡ lòng phụ những người tốt như anh.

Vũ cũng ngồi yên nhìn Thủy. Em gày hơn xưa nhưng cũng đẹp hơn xưa, đôi mắt em đắm đuối chứ không còn trẻ thơ, đôi mắt sẽ trói buộc anh suốt một đời. Vũ nắm nhẹ tay Thủy:

- Em biết không, Jennifer nói anh ‘mau lên’, cả nhà đang chờ.

Mặt Thủy nóng bừng:

- Anh biết mà. Em đâu muốn xa anh lâu.
- Mai anh về lại bên đó lo giấy tờ cho em. Không được buồn nhé.
- Dạ. Em không buồn, nhưng chắc là em sẽ khóc vì nhớ anh.
- Vài tháng thôi, chúng mình sẽ gặp lại nhau, và sẽ không bao giờ xa nhau nữa.
- Anh …
- Sao em?
- Người ta nói “Nhớ như chưa từng bao giờ nhớ”. Bây giờ em đã hiểu.

Vũ đưa tay đỡ Thủy đứng dậy. Anh hôn nhẹ lên môi Thủy:

- Anh sẽ gọi cho em hàng ngày. Để anh đưa em về. Chúng mình hãy còn đêm nay.

Hai người dựa vào nhau đi ra chỗ để xe. Đèn đường chiếu hai chiếc bóng dài quấn quít. Thủy ngước mặt nhìn trời sao. Sao đêm nhấp nháy như muốn hỏi thầm, Thủy nheo mắt, sao ơi, đêm nay đừng ngủ, để Thủy kể chuyện tình của Thủy cho sao nghe.

H Ế T

Trần Quang Thiệu
Tháng Chín - 2007

Nguồn: Trần Quang Thiệu -vinasoft.com
VNthuquan - Thư viện Online
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 14/09/2007 10:18:09 SA

Cũng Đã Muộn Rồi

Allan gõ nhẹ cánh cửa văn phòng đã mở sẵn:

- Đi ăn trưa không chú Giang?

Giang ngửng lên nhìn, cười cười:

- Hôm nay mày bao chú hả?

Allan chỉ đứng yên cười trừ, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Giang nhướng mắt hỏi tiếp:

- OK. Đi đâu ăn?
- Downtown đi chú. Lâu rồi không ăn phở Đắc Phúc.

Giang nhăn mặt:

- Cha chủ tiệm khó chịu. Ăn mất ngon.
- Đổi chủ rồi chú, nhưng vẫn đầu bếp cũ.
- Thế hả? Thì đi.

Giang đứng lên, nhặt xâu chìa khóa trên bàn, tung nhẹ trong lòng tay:

- Mau lên không trời mưa.

Allan trù trừ:

- Chú mời Leanne đi luôn.

Giang hất hàm:

- Sao ‘you’ không mời? Còn đứng đó làm gì.

Allan cúi đầu đỏ mặt:

- Cháu mời sợ nhỏ đó không chịu đi.

Giang bật cười:

- You làm gì mà nó sợ?

- Đâu có chú. She’s just shy. Mắc cở gì đâu!

Giang nhìn Allan lắc đầu:

- Rồi! Nó chê chú mày rồi. Tàu với nhau cả mà sao lại không chịu nhau?

Allan cười gượng:

- Con gái Phúc Kiến khó quá chừng. Chú là xếp của nó, nói là nó đi liền.

Giang vẫy tay cho Allan đi theo mình, qua cubicle của Leanne, Giang hắng giọng:

- Leanne ơi, đi ăn trưa cháu. Hôm nay thằng Allan nó bao.

Leanne ngước nhìn mỉm cười với Giang:

- Chú lái xe hả? Còn ai nữa không.

Giang lắc đầu:

- Thằng Allan nó chỉ mời hai chú cháu mình. Mau lên không nó đổi ý.

Nghĩ đến Allan, Giang tủm tỉm cười. Cái thằng láu cá chó nhưng cũng đã hăm mấy tuổi rồi mà còn vẫn chưa có bồ. Lần đầu tiên mới gặp nó gật đầu chào ngoài lobby Giang hỏi phải mày Chinese không nó gật đầu, hỏi nó làm cho department nào nó chỉ sang chỗ mấy ‘ông’ software developers ngồi. Mãi đến khi Allan cầm giấy tờ sang gặp Giang, xin chấp thuận cho phép được vào trung điện toán do

Giang quản trị những ngày cuối tuần Giang mới biết Allan không phải là Tàu chính hiệu mà chỉ là 'Ba Tàu' sinh ở VN.

- Allan Luu? Như vậy chú mày là Việt Nam chứ Tàu mẹ gì!

Allan cười trừ trả lời bằng tiếng Việt:

- Sao chú biết!

- Mẹ kiếp. Nếu là Tàu thì nó họ Liu hoặc Lu chữ làm đếch gì có anh Tàu nào họ Luu. Middle intial lại là 'Q'. 'Cu' này là thế nào?

Allan đỏ mặt:

- Dạ. Tên Việt của cháu là Lưu Quốc-Bảo, qua Mỹ đổi thành Allan Q. Lưu!

- À, thì ra là Tàu Chợ-Lớn!

- Oh no! Cháu sinh ở Phú-Nhuận gần Sài-Gòn mà.

Giang cãi bướng:

- Same shit! Chợ Lớn hết cho dễ nhớ. Này, cũng có con bé Tàu lai ngồi ngoài kia kià. Nó là system admin. Chú mày mang giấy tờ này ra đưa cho nó để nó làm thủ tục cần thiết.

- Ai hả chú?

- Leanne Wong. Con nhỏ bé bằng cái kẹo, ngồi tại cái cubicle ngoài cùng đó.

Thoáng một cái đã hơn ba tháng từ ngày Allan vào làm tại Sun Microsystems. Cái I.T. department đông đúc, có gần trăm nhân viên nhưng Allan thích Giang vì tính tình cởi mở nên dù làm khác chỗ Allan luôn luôn la cà sang khu vực của Giang nói chuyện không đầu không đuôi, rủ đi ăn trưa, hoặc đôi khi chỉ để 'say hello'. Một lý do nữa là Leanne, 'con nhỏ' bé bỏng, trông xinh xắn như hột nút lúc nào cũng tươi cười nhưng nhút nhát với người lạ. Allan đến làm thân, nhờ vả Leanne những chuyện lặt vặt mà con bé chịu trách nhiệm, cố

gắng nhiều lần rủ Leanne đi chơi riêng nhưng vẫn không thành công. Leanne chỉ chịu đi chung nếu có Giang đi theo cho Leanne 'đỡ sợ', và nhất là Giang vui tính, pha trò làm bữa ăn không buồn tẻ.

Nhìn Leanne đang đi song đôi với mình chứ không chịu đi cạnh Allan, Giang tủm tỉm cười. Con bé mở to mắt:

- Chú cười cái gì?

Giang hất đầu về phiá Allan đi đằng sau:

- Not you! Không phải cháu mà là cái thằng Bảo cù lần!

Leanne đưa tay che miệng cười, nói nhỏ:

- Chú đừng có chọc ảnh tội nghiệp. Với lại ảnh không cù lần đâu. Tại cháu ngại đi ăn một mình với ảnh. Có chú cháu mới dám đi.

Giang cười lớn:

- Thế nó mới nhờ tới chú. Hà hà, hôm nay mình được ăn chùa. Mai mốt chưa biết chừng được cái đầu heo.

Leanne đỏ mặt lườm Giang:

- Ứ ừ! Không có đâu chú.

Giang gật gù mỉm cười:

- Để rồi xem. Ê Bảo, Leanne nó nói cuối tuần này chú mày tới đưa nó đi shopping và ăn tối nữa, chịu không?

Allan đỏ mặt chỉ cười không trả lời. Leanne hét lên "Chú …"! Tiếng hét ngân dài, đong đưa như một giọng hò dễ thương. Giang cười thầm, con bé này cũng lạ, sinh đẻ ở Chợ Lớn, bố mẹ là Tàu đặc nhưng viết và nói tiếng Việt thật sõi mặc dù không theo học trường Việt bao giờ. Chắc là tại nó quen ăn được nước mắm và phở chứ không phải chỉ hủ tiếu với xì dầu.

Order xong Giang mở đầu câu chuyện, bất ngờ hỏi Leanne tên

Tàu là gì nhưng con bé chỉ lắc đầu lấy tay che miệng cười, Giang trêu chọc:

- Chú biết rồi. 'Múi' phải không?

Leanne lắc đầu:

- Múi là 'muội', là 'em' chứ không phải tên!
- Thế hả? Hay là 'Cú Nẻng'?

Leanne bật cười:

- 'Cú nẻng' là 'cô nương', chú chẳng biết cái gì cả!
- Thế thì là cái gì?
- Tên cháu xấu lắm, không cho chú biết đâu.

Allan cười cười, chồm qua bàn nói nhỏ vào tai Giang:

- Tên Tàu của she là 'Lìn'!

Leanne hét lên, giơ tay như muốn đánh Allan:

- You big mounth! Còn tên you là 'A Cẩu'.

Giang bật cười sặc sụa:

- A ha! Lìn với A Cẩu.

Thấy Leanne phụng phịu như giận hờn, Giang làm lành:

- Như vậy tên Việt của cháu là Liên, phải không?

Leanne phân trần:

- Tên Việt Nam của cháu là Vương Kiều-Liên đó chú. Sau năm 1975, gia đình cháu chạy qua Đài-Loan, rồi sau đó mới di dân qua Mỹ, và tên cháu được đổi thành Leanne Wong. Chú đừng có nghe … A Cẩu gọi cháu bằng cái tên Trung Hoa đó nữa.

Giang gật gù:

- Tên Việt của cháu đẹp lắm. Chú quên cái tên Tàu đó rồi. Thôi, ăn đi cho nóng. Trời mưa ăn phở thật là thú vị. Còn … A Cẩu đâu? Điếu đóm Vương tiểu thư đi chú mày.

Leanne đưa mắt lườm Giang, tự động sắp xếp đũa và muỗng cho mọi người:

- Chú chỉ biết nói xạo. Không có cô 'takes care' là chú chết đói.

Giang lơ đãng:

- Chắc vậy. Nhưng mấy hôm nay cô ấy bỏ đi rồi.

Leanne giật mình, đăm đăm nhìn Giang không nói. Giang thấy cái nhìn rất là khác lạ, vừa như rất quan hoài vừa như long lanh, nên vội vàng giải thích:

- Cô ấy mang hai đứa nhỏ sang Canada thăm bên ngoại ít lâu. Chú không đi theo vì muốn cô ấy có thời gian riêng tư với chị em gái, và gia đình.

Leanne cúi đầu nhìn xuống bàn tay, nói gì đó rất nhỏ, hình như là "Vậy mà …", nhưng Giang nghe không rõ.

o0o

Cứ mỗi lần đi ăn chung có chú Giang vui vẻ chọc ghẹo là Allan và Leanne lại thấy gần gũi hơn nhau hơn. Dần dần không cần nhờ Giang Allan cũng mời được Leanne đi ăn trưa với mình, và ngay cả một lần đi ăn tối vào dịp sinh nhật của Leanne do Giang kín đáo cho Allan biết. Allan biết là Leanne đã có cảm tình với mình như vẫn không dám tỏ tình, câu chuyện chỉ quanh quẩn việc làm và những đề tài thân quen. Hôm được phép đến đón Leanne tại nhà đi ăn tối Allan đã 'khớp' vì vẻ giầu sang của gia-đình Leanne. Khi đã ngồi yên trong tiệm ăn Forentine, Allan mới ngập ngừng:

- Ba má Leanne làm nghề gì vậy?

Leanne dè dặt:

- Ba là stock broker cho Charles Schwab, và còn buôn bán nhà cửa gì đó. Còn má là professor dạy Trung Văn tại trường đại học

cộng đồng Cupertino.

- Leanne có anh em không?

Leanne lắc đầu:

- Con một.

- Ah. Thảo nào ba má cưng hết chỗ nói. Cho Leanne đi ăn tối với Allan mà không yên lòng.

Leanne cười hi hi:

- Chắc tại Allan trông không được … hiền lành.

- Come on. I've done nothing! Allan thấy má nhìn đã sợ dúm người. Chỉ xin phép đưa Leanne đi chơi chứ có dám nói gì thêm đâu.

Leanne thì thầm:

- Lần sau nói tiếng Hoa chứ đừng nói tiếng Việt hay tiếng Anh. Má chỉ thích tiếng Hoa thôi.

- Còn Leanne?

- Tiếng Việt dễ thương! English is OK.

- Cũng tốt thôi. Này Leanne.

- Hả?

- Weekend cuối tháng này một số engineers bên department của Allan sẽ đi Boreal trượt tuyết. Leanne có muốn đi không?

- Leanne đâu có biết trượt tuyết!

- Không cần. Trên đó có lớp dạy. Vui lắm.

- Thôi. Chắc má không cho đi đâu.

- Hỏi má thử xem. Sáng đi sớm, lên tới đó chừng 10 giờ, chơi tới tối, ăn xong về tới nhà cũng chỉ chừng 11 giờ khuya. Đi bằng xe van của Scott, an toàn lắm.

- Để coi. Có gì Leanne sẽ cho Allan biết. Cũng còn lâu mà. À, mà có rủ chú Giang đi theo không?

Allan lắc đầu:

- Chú Giang mới đi về tuần rồi, mang hai đứa nhỏ lên Circus Circus ở Reno cho chúng chơi. Chú nói tuyết dày lắm, và trời không quá lạnh. Perfect for skiing!

Leanne im lặng không nói gì thêm, cúi đầu nhìn đôi bàn tay đan vào nhau trên bàn. Mái tóc cô bé loà xoà che bớt vầng trán thông minh nhưng vẫn thấy đôi hàng mi cong lâu lâu chớp nhẹ khiến Allan nghắm nhìn ngẩn ngơ. Anh biết anh là thằng cù-lần, ngần này tuổi mà vẫn chưa có bồ vì kén chọn và vì nhút nhát, nhưng anh không bao giờ ân hận, vì như thế anh mới có giây phút này với em.

Leanne chớp mắt ngững lên nhìn Allan rồi lại e thẹn cúi đầu. Làm gì mà nhìn người ta như thể quanh mình không còn ai. Sao Allan không kêu mình bằng 'em' nhỉ, để mình được gọi 'anh' như cô chú Giang chuyện trò với nhau. Tiếng Việt dễ thương thế mà mỗi lần mình nói mẹ không bằng lòng.

- Allan nè. Leanne gọi Allan bằng … anh nhé. Được không?

Allan nghe tiếng tim mình đập trong lồng ngực:

- Yes, Leanne. Anh … nghe.

- Anh nhờ chú Giang xin với má. Em chắc là nếu chú nói, má sẽ bằng lòng.

Allan lấy bàn tay đập lên trán mình:

- Ừ há. Vậy mà anh nghĩ không ra! Em .. - giọng Allan nghẹn đi vì xúc động – Anh sẽ nhờ chú. Thế nào má cũng sẽ bằng lòng. Em uống café với anh nhé.

- Thôi, anh uống đi. Em sợ mất ngủ.

Allan bỗng trở nên tình tứ:

- Chắc chắn là anh sẽ mất ngủ đêm nay. Em …

- …

Allan ngập ngừng định nói, nhưng rồi thôi, chỉ đưa tay nắm nhẹ bàn tay Leanne đang xoắn vào nhau trên bàn. Leanne e dè cúi mặt. Em biết anh định nói gì rồi, nhưng anh đừng nói “I love you”, nhất là đừng nói “Ngộ ối nị” nghe anh.

Tiếng Allan run rẩy:

- Anh … anh … Kiều Liên.

Môi Leanne thoảng một nụ cười nhưng rồi cúi đầu thật thấp, bàn tay vẫn để yên trong tay Allan.

o0o

Giang hốt hoảng khi Allan báo tin là Leanne té gẫy chân, hiện đang nằm trong nhà thương:

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Mặt Allan buồn so:

- Xui quá chú. Leanne học xong lớp hướng dẫn, mới thử trượt xuống dốc lần đầu thì té. Tại nhỏ đó nhút nhát nên khi té lúng túng chéo chân, đau đứng lên không được. Cháu đưa vào emergency mới biết là gẫy xương ống chân.

- Leanne nằm nhà thương nào, còn ở trên Reno hay đã đưa về dưới này.

- Đưa về O’Connor ở dưới này rồi chú. Chắc cũng phải vài bữa mới xuất viện.

Giang thở dài:

- Để chú nhờ bà thư ký gửi cho Leanne bó hoa. Chiều chú ghé thăm nó. Cháu đi không?

- Không. Cháu sợ bà già Leanne lắm. Chiều thế nào bả cũng có mặt ở đó. Hôm cháu đưa Leanne vào O’Connor đã gặp bả rồi. Bà sỉ

vả cháu là không biết trông nom Leanne làm nó bị té. Oan cháu quá mà không dám cãi.

Giang mỉm cười:

- Số chú mày xui thật. Thế là mất điểm rồi.
- Chắc vậy quá chú. Có gặp bả chú giải thích dùm. Bả nể chú chắc là không trách cháu nữa. Chú nói với Leanne là trưa mai cháu vào.
- Để chú coi. Cái bà già giết giặc đó khó chịu lắm.

Đang buồn Allan cũng bật cười:

- Bả dữ thiệt. Chú giúp cháu nhé.

Giang gật đầu:

- Tội con nhỏ Leanne. Chắc là từ nay hết dám skiing.
- Phải nói là Leanne mê tuyết. Trong lớp hướng dẫn Leanne tỏ ra rất thích thú. Chúng cháu đã có với nhau một ngày thật vui, cho đến khi Leanne gặp tai nạn.

Giang vỗ vai Allan:

- Được rồi, cháu về làm việc đi. À, khoan đã, chú có tin này muốn cho cháu biết, nhưng đừng nói với ai vội, vì sáng mai chú mới tuyên bố cho mọi người trong department của chú biết.
- Chuyện gì vậy chú?
- Chú sắp nghỉ việc ở đây.

Allan ngẩn ngơ:

- Sao vậy chú? Mà chú đi đâu?
- Chú qua Acuson, hãng chế tạo máy siêu âm ở Mountain View. Chú ở Sun Microsystems cũng khá lâu rồi. Muốn đổi việc cho đỡ nhàm chán.

Allan có vẻ buồn:

- Chú đi rồi Leanne và cháu, nhất là Leanne, sẽ buồn lắm. Không còn ai đưa chúng cháu đi ăn trưa.

Giang pha trò cho không khí bớt u buồn:

- Bây giờ chúng mày đâu cần chú nữa. Nhiều khi chỉ mong không có chú để hai đứa tự do du dương, đúng không?

Allan cười gượng không trả lời, cúi đầu chào Giang, đi về phòng làm việc của mình. Không có chú chắc chắn là mất vui, không còn ai nói chuyện tếu, và không có ai vui vẻ giúp đỡ mỗi khi mình gặp khó khăn. Allan cúi đầu nhẹ thở dài. Ở đâu đó người ta cũng tranh sống, chẳng thương tiếc gì những người xung quanh, không dễ gì có được một người bạn cư xử bằng tình người như chú. We're going to miss you!

Giang chỉ cái chân bó bột treo lủng lẳng của Leanne cười cười:

- Thôi rồi. Hết đi shopping!

Leanne đỏ mặt kêu nhẹ:

- Chú!

Giang ngồi xuống cạnh giường:

- Còn đau không cháu?

- Vẫn còn hơi đau chú ạ. Bác sĩ nói vài ngày nữa là tập đi nạng được. Khi nào đi được là cháu sẽ tới sở làm.

Giang lắc đầu:

- Đừng lo chuyện đó vội. Cứ nghỉ cho khỏi hẳn. Chân cẳng thế này làm sao lái xe.

Leanne có vẻ e thẹn:

- Allan anh ấy nói là sẽ chở cháu đi làm, và đưa cháu về hàng ngày.

Giang kêu lên:

- Ah! Chú quên mất! Allan bị bà già cháu ‘rũa’ cho một trận, phải không?

Leanne nhoẻn miệng cười:

- Dạ có. Nhưng cháu giải thích cho má rõ rồi. Tại cháu chứ đâu phải tại Allan! Với lại nghe Allan tình nguyện đưa cháu đi làm má cũng nguôi giận. Má cháu cũng mới ở đây, và vừa về thì chú tới.

Giang gật gù:

- Ừ. Mong là hai cháu gặp sẽ nhiều may mắn từ giờ.

- Dạ, cháu cũng mong vậy. Chú này, bình hoa đẹp quá. Cám ơn chú.

- Của tất cả nhân viên trong department đó. Mọi người gửi lời hỏi thăm cháu.

- Chú cho cháu gửi lời cám ơn mọi người. Mọi chuyện ở sở bình thường chứ chú?

Giang thoáng im lặng rồi ngập ngừng cho Leanne biết là mình đã xin thôi việc ở Sun Microsystems, và tuần lễ này là tuần lễ cuối cùng của Giang tại nơi đó. Leanne nằm yên lặng trên giường, đôi mắt mở lớn như không tin. Khi Giang ngừng nói, ngồi trầm ngâm, Leanne ứa nước mắt, nghiêng đầu nhìn vào tường, không nói một lời. Giang đưa tay nắm bàn tay lạnh ngắt của Leanne:

- Chú biết là cháu thất vọng vì chúng mình đã làm việc với nhau khá lâu. Cháu lúc nào cũng tin cậy và coi chú như người trong nhà. Chú cũng vậy, lúc nào cũng coi cháu như người bạn nhỏ thân thiết. Nhưng chú phải ‘move on’ Leanne ạ. Thung lũng này cũng nhỏ thôi. Có thể rồi chúng mình lại gặp nhau ở một nơi nào đó.

Leanne vẫn im lặng không nói. Chừng như lâu lắm mới quay ra nhìn Giang, và giọng nói có chút nghẹn ngào:

- Cháu có gặp lại chú trước khi chú đi không?
- Trưa thứ sáu này có bữa tiệc chia tay với nhân viên. Nếu cháu đi lại được thì chú sẻ nhờ Allan tới đón cháu.

Giang xiết nhẹ bàn tay Leanne, giọng xa vắng:

- Chú biết là trong đám đông xa lạ ở xứ người, tìm được một người bạn đồng nghiệp không phải dễ dàng. Chú được may mắn có cháu líu lo tiếng Việt với chú hàng ngày, giữa một đám đông đầy Ấn Độ, Mỹ trắng và Mỹ đen nên chú rất vui. Chú phải đi nhưng sẽ giữ liên lạc với cháu. Đừng buồn nữa Kiều-Liên.

Leanne nhắm mắt, tiếng nói hầu như không rõ ràng vì xúc động:

- Chú nhớ nhé. Chú đừng quên cháu nhé.

Giang không trả lời. Bàn tay Giang mơn man những ngón tay nhỏ bé của Leanne, một lúc rồi Giang mới hôn nhẹ lên trán Leanne thì thầm:

- Chú về. Cháu chịu khó tĩnh dưỡng.

Không nghe thấy Leanne trả lời, chỉ thấy dòng nước mắt lăn trên gò má. Giang đứng lên nhè nhẹ thở dài.

o0o

Đầu thập niên 90 là thời gian kinh tế rất sôi động ở Silicon Valley. Giang mê man với công việc, tìm bắt những cơ hội để nhanh chóng trở nên giầu có nên không ở một hãng nào lâu. Giang chẳng có nhiều thì giờ cho bạn bè thân sơ, và cũng không trở lại Sun Microsystems thăm nhân viên cũ lấy một lần. Chỉ vào những dịp Christmas Giang mới viết được vài dòng email chúc tụng mọi người một cách máy móc. Hơn ba năm đã trôi qua mà Giang tưởng như mới hôm qua. Giang nhìn những projects dở dang thở dài nói với Uyển:

- Anh thấy mệt quá. Chúng mình đi Tahoe nghỉ cuối tuần này. Lâu quá không cờ bạc, cũng muốn chơi một chút cho đỡ buồn.

Uyển mỉm cười với chồng:

- Có mang các con đi theo không?

Giang lắc đầu:

- Các con cũng lớn rồi, ở nhà với nhau vài ngày cũng không sao. Chúng mình cũng cần có thời gian riêng với nhau.

Uyển tình tứ ôm cổ chồng:

- Nhớ nhé!

Giang mỉm cười:

- Nhớ.

Đã vào cuối thu nên trời Tahoe khá lạnh. Sau bữa cơm tối tại Ceasars Casino, Giang muốn đi dạo nhưng Uyển lắc đầu:

- Lạnh lắm. Em về phòng nghỉ, còn anh, có muốn chơi black jack thì cứ đi.

Uyển cười nói thêm:

- Đừng có chơi khuya. Em đợi đó.

Giang cũng cười:

- Được rồi, em lên phòng trước, chừng 10 giờ anh sẽ lên sau.

Giang chậm trãi đi qua hành lang của những cửa tiệm bày bán những món hàng sang trọng, dẫn đến khu casino. Bất chợt Giang nhìn thấy một người đàn bà bồng đứa con nhỏ đang lơ đãng ngắm nhìn. Giang giật mình:

- Leanne, Leanne! Phải cháu không?

Người đàn bà nhìn Giang ngỡ ngàng:

- Chú Giang!

Giang đưa tay vuốt tóc đứa nhỏ, giọng bùi ngùi:

- Mấy năm không gặp. Các cháu lập gia đình mà không cho chú biết! Chơi xấu nhá!

Leanne vẫn nhìn Giang sững sờ:

- Chú khoẻ không? … Cô đâu?

- Uyển ngủ trên lầu. Allan đâu cháu?

Leanne lắc đầu:

- Allan hả? Lâu rồi cháu không gặp.

Giang ngạc nhiên:

- Ủa! Thế không phải cháu và Allan …

Leanne giọng đượm buồn:

- Không phải chú ạ.

Leanne đưa mắt nhìn Giang, miệng nở nụ cười:

- Chú Giang nè. Chú cho cháu đi ăn kem đi. Như xưa đó, rồi cháu kể cho chú nghe chuyện của cháu và Allan.

Khi hai người đã ngồi xuống, và đứa bé đã nép vào vai mẹ ngủ yên, Leanne vừa vỗ nghẹ trên lưng con, vừa nói bằng một giọng đều đều:

- Chú đi rồi cháu và Allan rất thân với nhau. Mấy tháng sau thì Allan xin hỏi cưới cháu. Cháu bằng lòng, nhưng mẹ cháu nhất định chống đối.

Giang thở dài:

- Tại sao vậy? Cháu đã bằng lòng, và Allan có gì đáng chê đâu!

- Mẹ cháu nói Allan không phải là người Phúc Kiến, không học cao hơn cháu,và nhất là bố mẹ Allan không phải là người trí thức.

- Trời! Cái trò môn đang hộ đối xưa như trái đất.

Leanne gật đầu:

- Dạ. Mẹ cháu còn xưa lắm, lại chỉ có mình cháu là con nên …
- Sao cháu không tranh đấu, thuyết phục mẹ. Thời buổi này trai gái yêu nhau thì phải biết tự định đoạt lấy số phận của mình chứ!
- Cháu biết vậy, nhưng …
- Sao?
- Có lẻ cháu không yêu Allan nhiều đến độ dám hy sinh, chống lại cha mẹ. Hơn thế nữa … Chú biết không …
- Chú nghe đây.
- Allan bị chạm tự ái, nhất là khi biết mẹ cháu coi thường bố mẹ mình, nên dù rất yêu cháu, Allan vẫn bỏ đi, không một lời giã từ.
- Allan nó đi đâu?
- Qua làm cho Bea, sau đó về Hồng Kông cưới vợ.

Leanne gượng cười buồn:

- Allan thế mà may. Gia đình vợ Allan rất giầu. Allan bây giờ mua biệt thự trên khu Avalon, lái xe Porsche 911, có gặp cháu vài lần, thoáng buồn, nhưng ngó lơ.

Giang ngậm ngùi:

- Còn cháu, cháu lập gia đình lâu chưa? Với ai đó, chú biết không?

Leanne lắc đầu:

- Chú không biết đâu. Con một người bạn của mẹ, Ph D. về sử địa, xuất thân từ Stanford University, bố mẹ đều là luật sư giầu có. Cháu lấy chồng cũng hơn hai năm rồi, lúc đó cháu đang buồn, nên bố mẹ nói sao cháu nghe vậy, chẳng suy nghĩ đắn đo gì. Từ ngày có con, cháu thôi không còn đi làm, sống yên phận nuôi con, và hàng ngày chờ chồng đi làm về.

- Miễn là cháu hạnh phúc. Chồng cháu đâu? Cho chú gặp chào hỏi làm quen.

Leanne lơ đãng nhìn đâu đó trong lúc vẫn vỗ về đứa con:

- Hạnh phúc ư? Cháu không biết nữa. Chúng cháu lên đây từ sáng nay, checked in xong là anh ấy biến mất vào casino, không cơm nước gì cả, và có lẽ cũng sẽ chẳng về phòng ngủ đêm nay! Cái anh ấy đam mê không phải là cháu, mà là những quân bài.

Giang ngỡ ngàng, im lặng thở dài. Giọng Leanne bình thản như là cam chịu:

- Cháu cũng chẳng muốn đi theo anh ấy lên đây, nhưng mẹ cháu bắt đi theo, nói là đi đâu phải có vợ có chồng, và để săn sóc cho anh ấy. Tháng nào cũng lên đây một hoặc hai lần.

Bỗng dưng tiếng nói Leanne như đẫm lệ:

- Cháu chán casino lắm. Cháu …cháu … muốn mang con về với mẹ hay là đi một nơi nào thật xa xôi, nhưng không đủ can đảm chú ạ. Nhiều đêm cháu khóc, nhớ những ngày vui ở Sun Microsystems, nhớ Allan, và nhớ chú rất nhiều.

Giang buồn rầu vươn tay vỗ nhẹ lên vai Leanne:

- Đúng là số phận. Chú không biết nói gì để an ủi cháu.

Leanne đưa tay chùi một giọt lệ đọng trên khóe mắt:

- Chú Giang nè …
- Chú nghe.
- Giá hồi đó chú còn …

Leanne không nói tiếp, nhưng nhìn đôi mắt thiết tha của Leanne, Giang đã hiểu, và nhè nhẹ thở dài, đưa tay vuốt nhẹ cánh tay trần của Leanne:

- Chú hiểu. Nhưng muộn rồi Kiều Liên ạ. Cháu đưa con lên

phòng nghỉ đi. Đừng buồn nữa. Hạnh phúc là đứa bé dễ thương cháu mang trên vai. Nghe chú nhé.

- Dạ …

Giang ngồi lặng nhìn theo bóng Leanne, lâu lâu đưa tay vẫy mỗi khi thấy Leanne quay lại nhìn, cố gắng không chạy theo, ôm đôi vai nhỏ, cúi xuống hôn nhẹ lên đôi môi hồng. Anh biết chứ Leanna, đôi mắt em nhìn anh khi anh lơ đãng nói là Uyển đã bỏ đi, đôi mắt long lanh như vui mừng, rồi chợt buồn xa vắng, đã nói lên tâm tình em lúc bấy giờ. Anh biết em yêu tiếng Việt, và yêu cả người. "Giá hồi đó chú còn …", anh biết nếu anh còn độc thân thì không biết cuộc đời em, cuộc đời chúng mình sẽ ra sao. Nhưng thôi em, mọi chuyện cũng đã muộn rồi! Xin em hãy giữ phút giây đó như là một kỷ niệm êm đềm.

Khi Leanne đã mất hút trong đám đông Giang mới từ từ đứng lên, bỏ ý định tới sòng bài, trở về phòng ngủ. Uyển đang nằm trên giường coi TV, ngạc nhiên nhìn chồng:

- Anh không đánh bài hả?

Giang leo lên giường ôm vợ:

- Không. Anh muốn ở bên em.

Uyển cười cười:

- Ngoan nhỉ?

Giang không trả lời, rúc đầu vào ngực Uyển, tìm một cảm xúc ấm áp để quên đi giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt Leanne.

Trần Quang Thiệu
November 2007

Cuồng Điên Vì Nhớ

Chúng tôi ngồi vòng quanh đống lửa. Trời Đà-Lạt đầy sao, không có gió nhưng cái rét rất ngọt ngào. Vũ đập nhẹ vai Thủy, trao chiếc áo lạnh. Con bé mỉm cười cầm áo quấn ngang vai. Tôi nghĩ thầm "Hai đứa này yêu nhau."

Tùng dùng một nhánh cây dài, khơi cho ngọn lửa cháy đều, đốm lửa bay như cao như pháo bông. Mắt Tùng lâu lâu lại ngước nhìn, như tìm kiếm, ngừng lại trên khuôn mặt người ngồi phía bên kia đống lửa, nhưng cúi gầm khi chạm tia mắt Loan. Khi tôi ở vào lứa tuổi đó, tôi cũng giống như Tùng, yêu nhưng không dám mở lời, không dám nhìn thẳng vào mặt người mình yêu. Mối tình si nhẹ nhàng, chỉ một chút bâng khuâng khi chia tay, giã từ mái trường bước chân vào đời. Tôi đang dạy môn vi tính tại một trường kỹ thuật của người bạn trên Đà Lạt. Tôi trở về VN, nhưng gia đình tôi hãy còn ở bên Hoa-Kỳ, cuối tuần chỉ là những ngày trống rỗng nên đã nhận lời mời của đám sinh viên theo họ vào rừng cắm trại gần thác Đông Sơn. Tôi gần gũi với sinh viên như bạn bè và hầu như không có khoảng cách thầy trò nên có cuộc vui nào họ cũng rủ rê tôi.

Viễn bắt đầu dạo đàn, hát nghêu ngao "… khi đưa em về là cách xa

ngàn trùng …”.
Vũ đề nghị “Bây giờ mỗi người hát một bài, hoặc bày một trò vui gì đó. Người nào hát xong có quyền chỉ định người kế tiếp. OK?”
Thủy cười “Thế thì Vũ hát trước đi.”
Có tiếng lao sao “Hát bài gì mà ‘Đừng xa em đêm nay’ hoặc ‘Yêu em dài lâu’ đó.”
Vũ nhìn Thủy, trả lời “Có ngay” nhưng lại giới thiệu bản nhạc tên là ‘Đừng xa anh đêm nay’ của tác giả Đức Huy. Viễn đệm đàn, đầu ngúc ngoắc theo tiếng nhạc, lâu lâu lại trợn mắt nhìn Vũ khi Vũ hát sai tông.
Thủy rồi Loan lần lần lượt hát những bài tình ca của TCS. Khi Loan hát xong tôi thấy Tùng hồi hộp rõ ràng. Tôi không biết là Tùng mong Loan, hay sợ Loan, sẽ chỉ định mình. Loan chúm chím cười, con mắt nai tơ mở lớn, đưa ngón tay chỉ tôi “Bây giờ đến lượt thầy Duy.”
Cả bọn reo hò “Thầy Duy, thầy Duy …”
Tôi xua tay “Các em biết là tôi không biết hát mà. Thôi để Tùng hát thay tôi đi. Tùng hát hay lắm, và Loan có thể yêu cầu Tùng hát bất cứ bản gì Loan thích, thí dụ như bản ‘Qua cầu gió bay’ chẳng hạn.”
Cả bọn cười ầm ĩ. Tôi thấy mặt Tùng đỏ gay, lính quýnh tiếp tục khơi ngọn lửa. Loan lắc đầu quầy quậy “Không. Thầy … ăn gian!”
Tôi thấy Tùng gục đầu nhìn đốm lửa. Chắc là thằng bé không thấy thoải mái nên tôi đành nhận lời “Thôi được, nhưng thay vì hát để tôi kể cho các em nghe một câu chuyện tình, hay đúng hơn chuyện của một nhóm bạn bè khi tôi còn là sinh viên như các em bây giờ.”
Viễn cười “Ha ha, chuyện tình thầy Duy!”
Tôi lắc đầu “Không, chuyện của một người tôi coi như anh. Anh ấy tên là Dũng.”

Loan trao cho tôi ly café “Loan thích nghe chuyện tình của thầy, nhưng thôi thầy kể đi”.
Tôi cười với Loan “Cám ơn em”, và bắt đầu.
Chuyện xảy ra ở Berkley California khi tôi bắt đầu năm thứ hai tại đại học danh tiếng này. Năm đầu tiên chúng tôi thường sống luôn trong trường để làm quen với đời sống sinh viên, nhưng kể từ năm thứ hai hầu hết chúng tôi đều ra ngoài thuê apartment ở chung vì tự do hơn, và nhất là có cơ hôi nấu lấy những món ăn VN mà chúng tôi ưa thích.

Sinh viên ngoại quốc như chúng tôi thường có khuynh hướng tụ tập chung một chỗ. Nhóm chúng tôi khá đông, đa số là VN nhưng cũng có Eric Chang từ Đài Loan, Gina gốc Palestine, và đặc biệt có một sinh viên Mỹ đang học về chính trị học tên là Richard. Richard nói tiếng Việt rất rõ, và có tên Việt là Phú. Eric thực ra sinh ở Chợ Lớn nên cũng biết chút tiếng Việt, tuy nhiên chúng tôi ‘cấm’ không cho nói vì mỗi lần Eric nói tiếng Việt là lại gây ra một trận cười vì khẩu âm ‘Ba Tàu’.

‘Cầm đầu’ bọn tôi là anh Dũng. Anh nhiều tuổi hơn chúng tôi, theo học môn vật-lý địa cầu, và đang làm luận án tiến sĩ về những đường bay cho các vệ tinh nhân tạo. Dũng không những chỉ là đàn anh về học vấn và tuổi tác, anh còn là một mẫu người lý tưởng, cao lớn, thân hình nở nang như một thứ James Bond. Dũng được học bổng quốc gia, đã học xong Master, và đáng lẽ phải trở về VN nhưng anh đã quyết định ở lại Mỹ, đi làm bán thời để tiếp tục học lấy bằng tiến-sĩ. Anh nói “Master giở ông giở thằng, chẳng ra cái gì cả.”

Cùng là sinh viên ngoại quốc nhưng Dũng không thích chơi với các sinh viên Ả Rập giàu có tiền bạc rủng rỉnh, con cái những gia đình dầu hoả vương giả từ Iran, Saudi Arabia, v.v…. Anh gọi họ là 'Rệp', và có lần dọa đánh thằng Saiid vì nó gọi Mỹ-Phượng và Diễm là 'Hey, babies'. Dũng không giao thiệp với 'Rệp' nhưng anh lại chấp nhận Gina, cô gái miền Trung Á nhỏ nhắn, xinh xắn và dịu dàng như một nhà nữ tu.

Anh nói "Mắt con Na nó buồn quá. Không nhà đã buồn, không có mảnh đất dung thân cho cả một dân tộc thật là điều bất hạnh."

Đặt nickname cho bọn con gái cũng là do anh Dũng 'đầu têu' cho tụi con trai. Con gái đứa nào cũng có tên trái cây tùy theo kích thước … nhũ hoa. Trong toà nhà mấy chục phòng đó chúng tôi có đủ cả Cam, Cau, Dừa, Bưởi … chỉ thiếu Mít! Phú là người thích thú với lối đặt tên này nhất. Phú gọi đó là 'văn hoá VN, không thấy ở Hoa kỳ'. Mùa hè Phú ngồi trên ghế dài cạnh swimming pool, ngắm đàn bà con gái đến tắm, và lầm bầm đặt tên. Có đứa hỏi "What the hell are you saying?" Phú trả lời tỉnh bơ là nó đang học nói tiếng Việt.

Gina không biết 'triết lý' đó, hỏi tôi là sao lại gọi nó là 'Na'. Tôi giải thích "Người Việt chỉ gọi tên tắt, thí dụ như Mỹ Phượng chỉ được gọi là Phượng. Tên bạn là Gina nên gọi là 'Na' là đúng mốt VN rồi."

Tôi cười nói thêm "Bạn muốn làm dâu VN, mang họ Nguyễn như anh Dũng thì bạn nên bằng lòng với cái tên Việt Nam đó đi."

Tôi thấy má Na đỏ hồng vì e thẹn! Cũng có vài điều kỳ lạ về Na. Trong lúc chúng tôi chung phòng cho đỡ tốn kém (trừ anh Dũng đã đi làm part-time kiếm ra tiền), Na một mình thuê riêng một phòng và hầu như không mời ai vào phòng mình bao giờ. Thỉnh thoảng có một người con trai Palestine, Na giới thiệu là anh họ, tới đón Na đi đâu đó đến khuya mới về. Có lần Trung, người chung phòng với tôi, trắng trợn hỏi Na về 'ông anh họ' và châm chọc Na "Mày có bồ rủ nhau đi kiếm chỗ kín đáo yêu nhau thì cũng là việc tự nhiên, cần gì mà phải nói dối."

Na chỉ cười bảo Trung "You, dirty mind!"

Phòng anh Dũng là chỗ chúng tôi hay tụ tập vào cuối tuần để nấu ăn, hát hỏng và vui đùa với nhau. Bao giờ Na cũng có mặt, và dù không hiểu tiếng Việt nhưng luôn luôn giữ nụ cười trên môi. Chỉ khi nào chúng tôi vừa nói vừa nhìn Na thì Na mới mở lớn đôi mắt nhìn lại như hỏi thầm "Các bạn nói gì về tôi?"

Nhiều lúc mặc cho chúng tôi ồn ào Na chỉ đứng yên một chỗ, lặng lẽ vuốt ve những món đồ nhỏ mọn của anh Dũng như cây viết, khung hình, hoặc đơn sơ hơn, cái ghế anh thường ngồi. Chúng tôi đều nghĩ là Na yêu Dũng và có lần hỏi anh:

"Na nó yêu anh mà không dám nói. Anh biết không?"

Dũng gạt đi "Không có đâu, chúng mày chỉ vớ vẩn. Với lại 'hai

phương trời cách biệt', cuối năm nay nó ra trường, phải về Syria, chỗ 'bộ lạc' nó tạm trú, chờ ngày thành lập quốc-gia Palestine."

Dũng nói không yêu Na, nhưng anh săn sóc Na tận tình. Trời mưa anh mang dùm chồng sách nặng, che dù cho Na trên đường từ thư viện về. Có lần Na đau, Dũng nhờ Phượng nấu cháo mang sang cho Na.

Phượng hỏi "Sao anh không mang sang. Na nó cần anh chứ cần gì cháo!"

Dũng cười gượng "Chúng mày chỉ vớ vẩn."

Trade-mark của Dũng là "Chúng mày chỉ vớ vẩn" khi anh không đồng ý với chúng tôi về bất cứ chuyện gì. Anh coi mấy đứa VN chúng tôi như em út trong nhà, và có lẽ anh coi Na cũng như một cô em gái dịu dàng. Na nhút nhát nên anh ân cần, còn Phượng thì Dũng coi như em trai, có lần anh mắng 'cứ như con gà tồ thế này thì đứa nào nó mê' làm Phượng giận mất mấy ngày.

Năm đó Na tốt nghiệp cử nhân hoá-học, nhưng luận án của anh Dũng vẫn còn trục trặc. Anh chê "Lão Smith lỗi thời và … ngu như con bò". Smith là tên vị giáo-sư già đỡ đầu luận án của anh. Thứ Năm nào lên gặp giáo sư về anh cũng càu nhàu và buồn bã. Na còn buồn hơn, quấn quít bên anh suốt ngày như có gì muốn nói nhưng không nói được ra lời. Hôm giã từ Na ôm hôn từng đứa trong bọn, nhưng lại đúng chết lặng trước mặt anh Dũng rồi oà khóc, bỏ chạy ra

xe do 'thằng anh họ' lái đang đứng chờ. Anh Dũng nhìn theo thở dài nhưng cũng không nói một lời.

Anh rủ tôi và Trung "Chúng mày đi uống rượu với anh không?"

Phượng lên tiếng "Cho em đi với."

Đêm đó chúng tôi ngồi ngoài bar gần cổng trường cho đến khuya. Trên đường về Dũng hát lè nhè "Ngày mai em đi, biển nhớ tên em gọi về, gọi hồn liễu rũ lê thê …".

Khi chia tay về phòng anh nói thật buồn "Bây giờ Gina nó đi rồi tao mới biết là tao yêu nó thật."

Mùa hè năm ấy chúng tôi tạm chia tay. Anh Dũng ở lại tiếp tục đi làm và tiếp tục học hặc với ông Smith già. Tôi sang Washington DC thăm bà cô đang làm việc tại toà Đại sứ VN. Trung, Phượng, Diễm, Eric và Richard cũng đi thăm họ hàng hay bạn bè, hẹn nhau tháng Tám trở về nhập trường và lại sống quây quần như trước đây.

Tôi trở về đầu tiên, và ngay ngày đó tôi gặp anh Dũng ngồi trên ghế đá ngoài vườn hoa nhỏ trước nhà. Tay anh cầm lá thư, gục đầu, không buồn trả lời câu chào hỏi của tôi. Tôi ngồi xuống bên Dũng "Anh sao vậy? Duy đây mà!"

Dũng vẫn cúi đầu, một phút trôi qua rồi anh mới nghẹn ngào "Na nó chết rồi!"

Tôi giật bắn người. Khi chia tay Na hẹn sẽ viết thư khi chúng tôi trở lại trường. Tôi vẫn nhớ đôi mắt u-buồn của Na, và vẫn mong Na tìm được một chốn bình yên, không hận thù.

Tôi thấy mình thổn thức "Tại sao lại thế? Ai nói cho anh nghe?"

"Thư của Na. Nó viết trước khi chết. Hôm nay cũng được hơn một tuần rồi. Cũng tại anh phần nào."

Dũng lại ngồi yên, tôi cũng im lìm. Hồi lâu Dũng nhìn tôi "Duy biết 'thằng anh họ' của Na không? Thằng Reza đó. Thực ra thì nó chính là tổ trưởng của Na. Na được gửi sang bên này, học về hóa học để trở về bên đó làn việc trong một phòng Lab chuyên chế bom nổ chậm cho các đoàn viên cảm tử mang đi giết hại dân Do Thái. Thỉnh thoảng Reza đón Na đi họp tổ, học giáo điều và kiểm điểm hành động của đoàn viên. Chúng mình không tin nó là ông anh họ, cứ nghĩ rằng họ là tình nhân."

Anh đưa cao lá thư "Này Duy xem, Na nó viết, để anh dịch cho chú nghe: Bây giờ thì em xa anh nửa trái địa cầu, bây giờ thì em mới có can đảm nói với anh là em rất yêu anh. Em muốn làm con chim nhỏ bé để được anh che chở suốt đời, nhưng như anh biết, em mang trong người một 'sứ mạng', em không được nghĩ đến mình, đến tình yêu nên dù yêu anh muôn vàn em cũng không dám nói lên lời. Bây giờ thì đã khác, em nói bằng con tim … nhưng dù sao thì cũng đã muộn rồi."

Dũng ngừng lại như nén cơn xúc động trước khi nói tiếp "Thư dài lắm, nhưng để anh tóm tắt cho chú nghe. Reza nó cũng yêu Gina, và bây giờ thì chú biết tại sao nó nhìn chúng mình gầm gừ mỗi lần nó đến đón Na. Khi về nước nó tỏ tình. Na từ chối, Reza ngỡ ngàng nhưng rồi thì nó cũng biết là Na yêu anh. Nó điên lên, kết tội Na là 'phản bội', và cố gắng thuyết phục Na nhưng Na vẫn cương quyết chối từ. Cuối cùng chú biết không, nó dùng quyền hạn và giáo quy ra lệnh cho Na mang bom vào Do-Thái, tự sát trên xe bus đông người, hy-sinh cho quốc giáo. Đây chú nghe thêm đoạn thư này:

Em yêu dân mình và em yêu tổ quốc Palestine nhưng em không thể nào đi giết người vô tội như người ta muốn em làm. Anh biết không, em thấy được tấm lòng bao dung của anh và của bạn bè VN, em yêu nếp sống hiền hòa của các anh, và em đã hiểu là tình thương chứ không phải hận thù mới giải thoát được con người.

Duy có lần hỏi em có muốn làm con dâu VN, mang họ Nguyễn của anh hay không. Anh ơi, đó là giấc mơ một đời và em sẽ ôm ấp xuống suối vàng. Khi anh đọc thư này thì em đã ra người thiên cổ. Em không đi giết người đâu. Đêm nay em sẽ chết, nhưng chỉ mình em. Tình yêu em dành cho anh sẽ không chết. Nếu có thiên đường em sẽ đứng trên đó trông xuống trần gian mà gọi tên anh."

Dũng nấc lên và tôi cũng thấy mắt mình cay cay. Tôi vỗ vai anh "Thôi anh ạ, như Na nói, mọi sự cũng đã muộn rồi."

Dũng như nghẹn lời “Giá hồi đó anh đừng u mê với cái luận án khốn khổ này, giá anh nói với Na rằng anh thương đôi mắt u-buồn của Na nhưng anh cũng thương em côi cút, và anh yêu em, muốn che chở cho em suốt đời thì biết đâu bọn anh chẳng đã có hạnh phúc bên nhau, Na đã không chết thảm, và anh không thấy mình chẳng ra gì.”

Tôi an ủi Dũng “Dù anh có nói, dù Na có nói, và dù hai người có yêu nhau tha thiết thì hạnh phúc đó cũng sẽ không lâu dài. Bọn người điên cuồng đó cũng sẽ không dung tha Na. Họ sẽ tìm Na dù cho góc biển chân trời, để trả thù kẻ họ coi là phản giáo. Yêu anh tha thiết mà Na không dám nói chỉ vì nghĩ đến sự an nguy cho cả hai người. Na đã hy sinh cho anh, cho tình yêu.”

Dũng nghiến răng “Anh muốn qua Do-Thái đầu quân, đi giết hết mấy thằng độc ác dã man vô nhân đạo đó!”

Tôi mỉm cười “Anh nghĩ quẩn rồi. Thứ nhất, chắc gì Do-Thái nhận anh. Hơn thế nữa anh sẽ phụ lòng Na. Na yêu anh, học được của chúng mình tấm lòng bao dung và nếp sống hiền hòa. Anh làm thế sao đành.”

Dũng buồn gục đầu. Tôi rủ Dũng “Anh em mình đi uống rượu. Em còn ít tiền bà cô cho. Hôm nay em bao anh. Uống cho đỡ buồn.”

Gần tới ngày khai trường nhóm bạn bè về dần và chúng tôi lại tụ tập vào cùng khu apartment trước đây. Khi nghe tôi kể chuyện Reza và Na, Eric bật lên chửi thề “Lù mẹ thằng chó lẻ. Son of the bitches!”

Đang buồn tôi cũng bật cười “Eric, bọn tao đã cấm mày nói tiếng Việt mà.”

Anh Dũng bỏ Berkley ngày chúng tôi tựu trường. Anh nói không có hy-vọng gì được lão Smith già chấp nhận luận án của anh. Anh xuống Nam California làm việc cho Hughes AirCraft Company, một hãng chuyên về quốc phòng và vệ tinh nhân tạo, một vài năm rồi sẽ trở về làm lại từ đầu.

Hơn thế nữa, anh tâm sự “Mỗi lần đi ngang căn phòng cũ của Na anh không khỏi đau lòng. Anh nghĩ về Na quá nhiều nên không thể ở lại nơi này.”

Sau đó, thỉnh thoảng chúng tôi vẫn liên lạc bằng email, nhưng đó là lần cuối cùng tôi gặp anh. Cuối năm học đó cả Trung và Phượng ra trường, và sẽ làm đám cưới. Hai đứa yêu nhau và không muốn mất cơ hội như anh Dũng và Na. Tôi email báo tin và hỏi “Anh về không?”

Email của anh làm tôi ngỡ ngàng. Anh hỏi “Phượng nào thế nhỉ”. Tôi không thể nào tin được là anh đã quên chúng tôi, và quên mau như vậy. Tôi điện thọai cho anh. Anh nhận ra tôi nhưng chỉ sau câu hỏi thăm thông thường anh bắt đầu nói về Trang Tử, nói về người đàn bà quạt mồ, về con bướm, và anh làm tôi sững sờ “Anh mới gặp Na!”

Tôi biết là anh không còn bình thường nữa, và đó là lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh. Vài năm sau tôi gặp Ngọc, em gái của Dũng, tôi

hỏi về anh. Ngọc nói thật buồn “Anh Dũng vào nhà thương vì bệnh tâm thần mất mấy tháng. Xuất viện anh qua Georgia làm việc cho Lockheed Martin, nhưng chỉ được ít lâu sau anh biến mất. Hôm mẹ em qua đời ở Pháp cũng không thấy anh ấy sang. Em không biết bây giờ anh Dũng ở đâu, còn sống hay đã chết.”

Tôi kết thúc câu chuyện, ngồi trầm ngâm. Thủy nói “Chuyện buồn quá”. Vũ nhìn Thủy âu yếm “Chuyện Trung và Phượng đâu có buồn, chúng mình …” và Vũ ngập ngừng không nói tiếp, nhưng mọi người hình như đều hiểu Vũ muốn nói gì. Thủy chớp mắt, yên lặng đưa bàn tay nắm tay Vũ.

Tôi nhìn Tùng “Như các em biết, chuyện tình nào cũng có những giây phút vui buồn. Miễn là các em thành thật với lòng mình, và đôi khi cần một chút quyết tâm, phải không Tùng.”

Tùng hình như tự tin hơn, ngước nhìn mọi người cười nhẹ “Thầy Duy nói vậy nhưng tôi thấy có khi, và có những chuyện, mình chỉ muốn giữ cho riêng mình. Như thế nó đẹp hơn nhiều.”

Viễn la lớn “Khai ra đi. Biết đâu tụi này chẳng … giúp được một tay!”

Tùng chỉ lắc đầu mỉm cười. Tôi nói thêm “Không phải chỉ có tình yêu mới làm chúng ta ‘cuồng điên vì nhớ’. Có những tình bạn, nhất là tình bạn thời niên thiếu như tuổi các em bây giờ, cũng làm chúng ta nhớ mãi khôn nguôi.”

Viễn pha trò “Thế thầy có … điên như chúng em không?”

Tôi mỉm cười “Có lẽ còn … điên hơn các em một chút. Năm 17 tuổi tôi và hai người bạn cùng lớp leo lên đỉnh Lâm Viên, đốt lửa ngủ qua đêm. Khi đó núi rừng còn hoang vu, chỉ có một con đường mòn dốc ngược dẫn lên núi chứ không có đường xe chạy như bây giờ. Trời gần sáng chúng tôi ngủ quên, tàn lửa bay xuống triền núi làm cháy

rừng. Khi biết được chúng tôi chỉ còn đủ thời giờ chạy xuống núi như bị heo rừng đuổi. Chỉ có Du trốn thoát còn tôi và Đỗ bị một nhân viên canh rừng ở chân núi bắt dẫn về đồn cảnh sát Đà-Lạt vì tội đốt rừng."
Viễn hỏi "Thế thầy bị … tù mấy năm?"
Tôi cười xoà "Một nửa ngày! Ba của Đỗ được thông báo bằng điện thoại, tới lãnh tụi tôi ra. Chúng tôi là bạn thân nên ba của Đỗ cũng coi tôi như con. Ông bợp tai mỗi đứa mấy cái và sỉ vả cho một trận. Chưa hết, lúc đó không rõ từ đâu Du lò dò ló đầu ra, xin chịu tội chung. Ba của Đỗ tức quá lại cho mỗi đứa thêm một cái bợp tai nữa! Khi cha con Đỗ đã lên xe ra về, tôi cằn nhằn, hỏi Du ló đầu ra làm gì để bị ăn đòn. Du ôm vai tôi ngậm ngùi kể lể "Thấy chúng mầy, nhất là mầy, bị đòn tao không đành lòng trốn mãi sau gốc cây". Du móc túi đưa cho tôi chiếc bắp nướng, thì thầm "Muốn mua cho mầy ổ bánh mì thịt nhưng không đủ tiền, thôi ăn tạm cho đỡ đói". Du còn theo tôi về tận nhà, phân trần với bố tôi là chính Du vô ý làm cháy rừng chứ không phải tôi."
Tôi nhấp một ngụm café, đưa mắt nhìn đám sinh viên "Các em biết không, chỉ vì một chút chân tình đó mà tôi nhớ tới bạn tôi suốt đời. Tiếc rằng hoàn cảnh đưa đẩy, Du vào quân đội và tử trận, mất xác bên Hạ Lào. Được tin tôi đã khóc nức nở. Không biết sau này mẹ Du có 'lên núi tìm xương con mình' hay không. Mà thôi, tôi lại kể chuyện buồn nữa rồi. Xin lỗi các em nghe."
Loan lại gần tôi, đỡ ly café đã nguội lạnh "Để Loan lấy café nóng cho thầy."
Tôi lắc đầu "Các em cứ tự nhiên vui chơi. Tôi xin phép đi ngủ trước. Vào tuổi này tôi không còn thức khuya được như xưa."
Tôi trở về chỗ nằm, nhìn lên bầu trời sao. Tôi nhớ tới Du, tới Bích tới,

tới Vinh, tới những người bạn đã qua đời và tôi thấy lòng chùng xuống u-buồn. Viễn lại dạo đàn hát nghêu ngao " Đừng nhìn anh nữa em ơi….". Tôi nhìn sang, lửa vẫn cháy bập bùng, có những mái đầu chụm lại gần nhau hơn, nhưng cũng có đôi mắt lẻ loi nhìn về phía tôi. Hình như là mắt Loan.

Mùa Xuân - 2006.

Trần Quang Thiệu

Trần Quang Thiệu

Giá Mà Anh...

(Lời người viết: Truyện ngắn này dựa theo tâm sự một người bạn, và đa phần là hư cấu, nếu có sự trùng hợp về địa danh và tên người là ngoài ý muốn của tác giả. Thành thật cám ơn những nhà văn, nhà thơ có bài viết mà chúng tôi đã trích dẫn trong truyện ngắn này. TQT)

Chúng tôi đã 'chat' với nhau gần 2 tiếng đồng hồ. Mới chín giờ tối ở đây nhưng ở bên đó đã nửa đêm. Tôi mỉm cười hỏi Minh:

- Anh chưa buồn ngủ sao?

Những hàng chữ hiện trên màn hình rõ ràng:

- Chưa. ‘Chat’ với Thùy suốt đêm cũng không buồn ngủ.
- Mai anh còn phải đi làm mà.

Minh gửi cho tôi cái mặt cười:

- Nghỉ đại ở nhà một ngày đâu có sao.

Tôi bật cười đánh máy thật nhanh:

- Bê bối!
- Tại Thùy đó!
- Đổ lỗi há! Không thèm ‘chat’ với anh nữa.

Tôi thấy Minh yên lặng vài giây. Mắt tôi vẫn chăm chú nhìn vào màn hình, chờ đợi message của Minh. Hàng chữ hiện ra làm tôi bối rối:

- Xin lỗi vậy! Nếu không ‘chat’, cho anh sang đó trông nhà cho Thùy. Nói chuyện với Thùy thích hơn nhiều. Hay là anh gọi nhé.

Tôi ngập ngừng trả lời:

- Muộn rồi anh Minh. Thùy cũng còn phải học bài. Mai có lớp sớm.

Cái mặt mếu hiện ra trên màn hình. Tôi ái ngại:

- Thật đó. Anh muốn Thùy thi rớt sao?
- Ừ. Thùy thi rớt, ở lại bên này, không bao giờ về Viêt-Nam nữa.
- Ác! Bố mẹ mắng chết, không gửi tiền nữa làm sao sống!
- Anh … nuôi Thùy. Anh nuôi em suốt đời nhé. Chịu không?

Tôi thật sự luống cuống. Minh đang viết rõ ràng những gì tôi cảm thấy là anh đã muốn nói với tôi từ lâu. Tay tôi run trên key-board:

- Anh Minh! Anh biết là không được mà …
- Tại sao không?

Tôi không muốn giải thích, nhẹ thở dài, đánh máy thật nhanh:

- Thùy đi đây. Bye anh.

Lần nào cũng vậy, tôi đã gửi ‘good bye’ message nhiều lần nhưng

chúng tôi vẫn không dứt được nhau. Hôm nay cũng vậy, tôi ngần ngừ đóng ‘cửa sổ’ và tắt máy PC để Minh không thể trả lời. Ngồi thẫn thờ trên ghế, nghĩ tới lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau ở nhà nhỏ Chuyên, bạn cùng lớp với tôi tại Stanford University.

Chuyên chỉ tôi giới thiệu:

- Nhỏ Thùy là bạn học cùng trường với em.

Tôi e dè gật đầu chào anh, lí nhí trong miệng câu gì mà chính tôi cũng không biết. Anh nhìn tôi chăm chú nhưng đôi mắt thật hiền hoà. Nhỏ Chuyên lại liến thoắng:

- Còn đây là anh Minh, anh họ mình. Anh Minh hiện làm việc tại New York, về thăm gia đình mình nhân dịp Christmas.

Tôi vẫn ngại ngùng ngồi yên trên ghế. Chuyên không để tôi yên:

- Anh Minh thấy không, Thùy là du-sinh từ Việt Nam sang học MBA, vừa đẹp, vừa hiền, và Việt Nam hoàn toàn một trăm phần trăm chứ không Mỹ hoá như mấy đứa bạn khác của em, anh đừng có chê nhé.

Tôi đỏ mặt kéo tay áo Chuyên:

- Chuyên …

Nụ cười của Minh thật dịu dàng:

- Thùy qua Mỹ lâu chưa?

Tôi cố lấy vẽ tự nhiên:

- Thưa anh Thùy mới qua vài tháng, mới đang học lục cá nguyệt đầu tiên.
- Thùy ở nhà bà con?
- Thưa anh không ạ! Thùy không có họ hàng ở vùng này, hiện chung phòng với một sinh viên ngoại quốc khác ở trong trường.

Minh mỉm cười:

- Chắc vẫn còn nhớ nhà. Thùy nhiều bạn không?

Tôi lắc đầu:

- Ngoài Chuyên ra Thùy không có ai là bạn, vì …

Tôi ngập ngừng, Chuyên cướp lời:

- Anh biết không, các sinh viên Việt, và cộng đồng Việt Nam nói chung, hãy còn 'dị ứng' với các du-sinh từ Việt Nam qua, coi họ cứ như là VC, hoặc con ông cháu cha mấy nhà tư bản đỏ sang đây ăn chơi. Em nhiều lúc bực mình với họ. Unfair!

Minh vỗ nhẹ lên vai em:

- Anh hiểu vấn đề này, và cũng đồng ý với em là chúng mình cần bao dung hơn với tuổi trẻ từ Việt-Nam bây giờ, nhưng anh cũng hiểu tâm trạng của những người lớn tuổi, gian khổ trong thời chiến tranh, và bị đày đọa nhiều năm trong rừng trước khi được định cư ở Hoa Kỳ. Những người này, ngoài lý tưởng và quan điểm chính trị khác biệt, họ còn có mối thù cá nhân, nên cũng không trách họ được vì thái độ chống đối hết mình, và thiếu thiện cảm ngay cả với lớp trẻ sinh sau chiến tranh từ trong nước xuất ngọai du học.

Tôi ngạc nhiên nhìn Minh:

- Ước gì ai cũng nghĩ được như anh, - tôi quay sang Chuyên – và ai cũng dễ thương như Chuyên, thì Thùy đã không cảm thấy cô đơn.

Minh tươi cười:

- Chuyên sang Mỹ khi đã 15 tuổi, phải không em, nên còn rất là Việt Nam.

Tôi bạo dạn nhìn Minh:

- Anh Minh cũng còn rất là Việt Nam, anh sang Mỹ năm nào ạ?
- Gần 20 năm rồi, khi đó tôi hãy còn đang học cấp hai ở VN. Hơn

30 tuổi, sống ở Mỹ nhiều hơn là ở quê nhà, nhưng Thùy nói đúng, tôi còn rất là Việt Nam và rất yêu quê hương mình.

Tôi hỏi cho có chuyện:

- New York chắc vui lắm anh Minh nhỉ?

Minh lắc đầu:

- Ồn ào thì đúng hơn. Tôi thích Sài Gòn, và nhất là Hà Nội của Việt Nam mình.

Anh nói về Hà Nội, về những địa danh miền Bắc làm tôi ngạc nhiên.

Tôi hỏi anh:

- Anh Minh sinh trong Nam, qua Mỹ khi còn nhỏ, sao anh biết nhiều về Hà Nội và quê miền Bắc của Thùy vậy?

Minh tươi cười:

- Tôi làm việc trong ngành tài chánh, được hãng gửi qua Tàu làm việc nhiều lần. Lần nào tôi cũng dùng cơ hội đó lấy thêm ngày nghỉ, ghé lại Hà Nội chơi. Tôi đi mòn gót giày trên vỉa hè Hà Nội, ăn hết mấy kí lô cốm Vòng và nhãn lồng Hưng Yên. Có bài thơ của người bạn viết về nỗi nhớ thành phố này, tôi đọc cho Thùy nghe xem Thùy có thấy Hà Nội đâu đây không:

Ta xa bỏ lại trời Hà Nội
Ngần ấy thơ và những con đường
Lần chia cách mây buồn như muối
Bàn tay gầy nắm mãi không buông

Phố bụi sớm ồn ào tỉnh giấc

Tiễn đưa vội vã chẳng nghiêng đầu
Thất thểu con sông Hồng ngược nước
Mối tình chưa đến đã qua mau

Nụ cười ngả cùng đêm hôm trước
Tách cà phê bằng mắt quay đi
Mưa Hà Nội len vào khuy áo
Cửa Ô Quan chẳng nói câu gì

Gió xõa tóc về ngang Yên Phụ
Một ngày Kinh Bắc mệt vòng xe
Lạnh quá vịn vai nhau giữ ấm
Vẫn còn ngây ngất vị Phu Thê

Ngồi nhớ lại một rừng hoa Cúc
Đền Kinh cánh Điệp vàng cuối đông
Chiếc mũ rớt trên đường thổn thức
Vết bùn hay dấu tích chờ mong (Nhớ, thơ cpsn)

Giọng Minh nhẹ như hơi sương, tôi ngồi nghe anh nói và bỗng dưng thẫn thờ nhớ nhà. Vẻ buồn của tôi khiến Minh băn khoăn:

- Thùy sao vậy?

Tôi cúi mặt, nhẹ lắc đầu:

- Không có gì đâu anh Minh. Nghe anh kể chuyện Hà Nội Thùy chợt nhớ bố mẹ và các em, nhất là vào dịp gần cuối năm.

Minh tỏ vẻ ái ngại:

- Đi xa ai mà chả nhớ nhà. Thùy chắc có nhiều kỷ niệm với Hà Nội

lắm, phải không?

- Vâng, nhiều lắm. Bạn bè và ‘một trời thương nhớ’.
- Một trời thương nhớ?

Tôi mỉm cười gật nhẹ nhưng không giải thích thêm. Chuyên chen vào:

- Thùy nó có người yêu ở Việt Nam mà. Nhiều bạn nữa. Anh Minh à, anh nhờ Thùy giới thiệu cho một cô đi.

Minh cười lớn:

- Sure! Anh về VN bao nhiêu lần mà chẳng quen được ai cả! Nhờ Thùy giới thiệu cho cô bạn nào hiền lành, và xinh như Thùy vậy.

Tôi đỏ mặt:

- Anh cứ nói thế … Chúng em nhà quê lắm.

Chuyên cười hi hí:

- Nói thế thôi chứ anh Minh đâu cần. Sợ ‘đếm không hết’!

Tôi bật cười, Minh cũng cười lắc đầu:

- Bạn thôi, có gì đâu. Hơn thế nữa …

Minh ngập ngừng, Chuyên hỏi gặng:

- Sao?
- Anh mang cô Tàu, cô Thái nào về mẹ anh cũng không chịu, chỉ đòi con dâu Việt-Nam.

Tôi cảm thấy vui vui:

- Thế thì Thùy giúp anh vậy. Thùy có cô em họ dễ thương lắm.
- Oh. Thật nhé.

Minh nói vậy nhưng mắt anh lơ đãng nhìn lên trần nhà như có gì suy nghĩ. Chợt anh rút ví, trao cho tôi business card của anh:

- Thùy liên lạc với tôi nhé. Hay Thùy cho tôi số điện thoại để tôi gọi khi về lại New Yơrk.

Tôi đón tấm danh thiếp, ngần ngại:

- Thùy không có điện thoại trong phòng ngủ tại cư xá. Để Thùy liên lạc với anh qua email tiện hơn.

Minh lịch thiệp:

- Cám ơn Thùy trước. Nếu có dịp đi New York mời Thùy ghé thăm nhà. Ông bà cụ tôi cứ gặp người đồng hương là thích, còn tôi, tôi rất hân hạnh hướng dẫn Thùy thăm thắng cảnh của thành phố này.

Chuyên nhắc tôi:

- Ngay cả vùng này Thùy nó cũng chưa biết hết, chỉ mới dạo qua San Francisco. Cuối tuần tụi em tính đi Monterey, thăm “17 Mile Drive”. Nghe nói đẹp lắm. Anh đi với tụi em nhé.

Tôi thấy mắt Minh long lanh nhìn tôi, và anh nhè nhẹ gật đầu.

o0o

Tôi nhắm mắt xua đuổi hình ảnh quá khứ trong đầu. Gần một năm rồi mà tôi vẫn không quên, và tôi tự hỏi lòng có bao giờ tôi sẽ quên?

Chiếc cell phone rung nhẹ trên bàn. Tôi ngần ngại nhấc nó lên:

- Hello!

Tiếng Minh thật rõ ràng:

- Cho anh nói với em vài câu thôi.

Tôi như muốn khóc:

- Anh Minh đừng. Anh biết rồi mà.

- Nghe anh nhé Thùy. Hãy sống thật với lòng mình. Anh biết em đang nghĩ tới anh như là anh đang nhớ em. Nghe anh …

Tôi nói như van nài:

- Muộn rồi anh. Ngủ đi, mai Thùy … mai Thùy sẽ viết thư cho anh.

- Oh. Nhớ nhé.
- Vâng. Bye anh nhé.

Tôi thẫn thờ tắt điện thoại, mắt tôi nhìn vào những trang sách mở ra trên bàn, nhưng tôi không đọc được chữ nào.

Dạo này Công liên lạc với tôi thường hơn, anh là 'một trời thương nhớ' tôi bỏ lại quê nhà, nhưng tôi chưa bao giờ nói với Chuyên về anh, và chắc là chẳng bao giờ với Minh, nếu mà mùa hè sau khi gặp nhau lần đầu Minh không trở lại San Jose.

"Anh,

Muà hè năm ngoái là những ngày vui nhất trong đời em. Theo anh khắp phố phường San Francisco, đứng với anh trên cầu Golden Gate, nhìn về hướng quê nhà, ngồi với anh trên bãi cát Santa Cruz xem mặt trời lặn, là những giây phút không bao giờ em quên. Em đã thấy trong mắt anh niềm si mê nhưng anh vẫn cư xử như người bạn thân lâu ngày gặp gỡ, đi với nhau một đoạn đường. Giá mà anh nói những điều anh muốn nói lúc đó thì em đã ngã vào tay anh, và lúc này em đã không đau khổ vì không làm được những gì mình thiết tha.

Những ngày đó em đã nói với anh về Công, về mối tình đầu của em, nhưng em đã không nói hết cho anh biết là lúc đó em và Công đang có những giận hờn, mặc dù em vẫn yêu Công. Công đã có một mối tình ngắn ngủi với một người đàn bà trong lúc em đi học ở nước ngoài. Em vô tình biết được nên đã có ý định chấm dứt liên lạc với Công, nhưng sau đó Công đã làm em mềm lòng, khiến em không có

những quyết định dứt khoát. Giá mà, anh Minh ơi, giá mà lúc đó anh nói yêu em thì bây giờ em đâu còn phải xót xa tiếc nuối.
Có lẽ không có đôi bạn nào hợp tính tình và sở thích như chúng mình. Lần nào chuyện trò với nhau, anh cũng như em không dứt được nhau ra. Ước gì em có thể sống bên anh suốt đời, nhưng chúng mình gặp nhau quá muộn màng, và em có những ràng buộc không thể thoát ra được để mà yêu anh, theo anh đến góc trời.
Em yêu Công từ khi hai đứa còn học chung trường. Công có nhiều tính tốt và rất được bố mẹ em thương mến. Công lại là con nhà gia thế trong ngành ngoại giao, và chính Công đã giúp em sang Mỹ du-học, hầu mong khi về nước có một đời sống vững vàng. Em đã yêu Công, và nợ Công một món ân tình.
Bố mẹ em đã năn nỉ em, xin em tha thứ cho Công khi em muốn bỏ anh ấy vì vụ lăng nhăng tình ái. Em thương bố mẹ, và nghĩ rằng một phần vì em ở xa nên Công đã không giữ được lòng chung thủy. Em đã tha thứ và hứa với bố mẹ sẽ về nước và làm đám cưới với Công năm tới. Em không so sánh, nhưng em biết là em thích hợp với anh trong bất cứ lãnh vực nào, như thể là trời đã sinh ra chúng mình để mà có nhau.
Mùa hè đó anh không nói, sao bây giờ anh mới nói để cho em khổ tâm? Em tưởng có thể là người bạn thân với anh mãi mãi, nhưng bây giờ anh đã nói yêu em, chúng mình còn có thể nào là bạn thuần túy với nhau được không, nhất là em cũng có quá nhiều cảm tình với anh, và sẽ sắp phải xa anh, đi theo con đường em đã chọn?
Anh đã có bao nhiêu mối tình, sao anh còn yêu em? Chuyên có lần đã nói với em là người nào yêu anh sẽ khổ vì anh tính tình ‘đa đoan’. Em khổ vì lý do khác, nhưng không biết lý do nào làm em khổ hơn.

Nếu em theo anh ở lại đất nước này thì em phạm thêm một lỗi lầm, vì không những em sẽ chỉ phụ bạc Công mà em còn vong ơn bố mẹ, xấu hổ với bạn bè về lời thề "học xong về nước, giúp ích cho quốc gia xã hội, chứ không hèn nhát, tìm cách ở lại nước ngoài, mưu cầu hạnh phúc cá nhân". Em còn một chút lý tưởng của tuổi trẻ mà em vẫn tôn thờ. Xin anh giúp em, cho lòng em thanh thản, cho em giữ được tấm lòng chung thủy với người con trai em hứa hẹn, và với lý tưởng em tôn thờ.
Bây giờ anh đã biết là em cũng yêu anh. Giá mà mùa hè năm đó … Anh Minh, anh có hiểu cho em không?

Em."

o0o

Christmas năm nay nhỏ Chuyên lại rủ tôi về nhà họp mặt với gia đình nó như năm ngoái. Nó ngần ngừ cho tôi biết:
- Anh Minh năm nay không về. Anh ấy có chuyện buồn gì đó nên theo một cô bạn gái qua Pháp mùa Christmas này. Thùy tới chung vui với gia-đình mình nhé.
Tôi nhè nhẹ lắc đầu:
- Cám ơn Chuyên. Christmas này Thùy phải qua Washington D.C.. Anh Công là thành viên của một phái đoàn ngoại giao, sẽ sang thăm nước Mỹ vào dịp này. Anh ấy muốn gặp mình ở bên đó. Chúng mình sẽ có vài ngày với nhau, và để bàn về đám cưới sang năm khi Thùy về nước.
Chuyên cười vang:

- Như vậy là nhất rồi. Thùy không cô đơn như năm ngoái. 'Anh chị' tha hồ vui nhé.

Tôi gượng cười. Anh Minh ơi, làm sao em còn tìm được niềm vui của những ngày Christmas năm ngoái và mùa hè năm nay. Anh có biết là sau khi gửi thư cho anh, nhiều đêm em vẫn ngồi nhìn màn hình PC, mong những dòng chữ từ anh. Những dòng chữ không bao giờ xuất hiện, tại anh không muốn làm phiền em nữa, nhưng có bao giờ em giữ được tâm hồn thanh thản như là em mong muốn đâu? Anh Minh ơi, có bao giờ anh nhớ em, như em đang nhớ anh lúc này? Chúng mình có chút duyên nhưng không có nợ. Em sẽ cố gắng nhưng không biết là em có thể quên được anh những ngày còn lại của cuộc đời này.

Feb. 8, 2008

Gió Thoảng Tây Hồ

Tôi lom khom trong lòng phi cơ, tìm hàng ghế của mình. 21B đây rồi, không tệ lắm, ngồi ghế ngoài đứng lên đi lại dễ dàng, đường bay 14 tiếng chắc cũng phải đi toilet vài lần, tôi nghĩ thầm. Mà không biết người bạn đồng hành nào ngồi bên cạnh đây. Một anh bụng bự, ra

vào vướng víu, thì kể ra cũng phiền.

Khi tôi còn đang loay hoay với giây lưng an toàn thì cô ta làm tôi giật mình. “Excuse me’. Tôi ngước mắt nhìn. ‘Con nhỏ’ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, không nói thêm một lời. Tôi đứng lên, ‘sure’, chắc là em về Đài Loan, mẹ kiếp, San Francisco này thiếu gì Tàu. Ví sách tay, backpack trên lưng, lại còn cả laptop nữa. Cũng chẳng còn trẻ lắm mà áo ngắn lòi cả rốn. Trông dễ thương đấy nhưng máy bay lên cao, lạnh chết ‘cái nị’ cho coi!

Cô nàng oằn người tháo chiếc backpack trao cho tôi và chỉ lên chỗ chứa hành lý, ‘would you mind’? Tôi lắc đầu, con gái Á Châu bé tí, với không tới, thôi thì giúp nó một tay. Cái ‘name tag’ đong đưa, tên gì thế này, à Jackie. Jackie gì chứ, Jackie Wong hay Jackie Fan, mà thôi thắc mắc làm cái quái gì.
“Thanks”. Con bé hà tiện cả tiếng nói, mới ngồi xuống mà đã như muốn ngủ.
“You Chinese?”, tôi hỏi. “Nope”. Thế thì lạ nhỉ? “Mít?”, tôi hỏi thêm.
Tiếng cười ròn tan “Cũng tưởng anh là Ba Tàu. Đang buồn vì sợ không có người tán gẫu suốt chuyến bay. Vâng, Mít đặc”.
Tôi lắc đầu “No way! Tên là Jackie thì Mít đặc sao được”.
Cô bé nhe răng cười trừ. Khi máy bay bình phi thì chúng tôi đã thành bạn. Tôi kể cho Jackie nghe về chuyến đi V.N. năm ngoái, về những xúc động bồi hồi khi trở về thăm làng xưa, trường học cũ, và những ước mơ thời thanh xuân.
“Lần này trở về VN dạy học tôi đã gác bỏ nhiều những lời can gián của bạn bè và gia-đình, nhất là những băn khoăn về chính thể. Tôi

đã đi và sống ở nhiều nơi, nhưng dù nơi nào đi nữa tôi vẫn thấy như thiếu một cái gì. Có lẽ là 'hồn sông núi', chữ nghĩa chúng ta học và hiểu từ ngày còn thơ nhưng bây giờ mới cảm được bằng tấm lòng thiết tha."

Jackie mỉm cười "Anh nói như là viết văn. Anh về đó dạy gì? English?"

Tôi lắc đầu "Điện toán. Nghề của chàng!"

"Ở đâu?"

"Sài Gòn hoặc Đà-Lạt. Trường của người bạn có cơ sở ở một vài thành phố".

"Cùng nghề với Jackie."

"Em cũng về dạy học à?"

Chợt thấy lối xưng hô có phần quá thân mật của mình, tôi đổi giọng: "Xin lỗi. Jackie dạy môn gì?"

"Jackie nói cùng nghề là nghề điện-toán, chứ không phải nghề dạy học. Mà anh gọi Jackie là em cũng được, cần gì phải xin lỗi."

Nhìn mái tóc muối tiêu của tôi Jackie nheo mắt nói tiếp "Gọi bằng cháu cũng được nữa là em".

Tôi cười trừ. Một đều. Mình chê cái tên Mỹ của nó, còn nó chê mình già. Không ngờ con bé lém vậy. Thế thì vui rồi. Tha hồ mà 'shop talk', cùng nghề mà. "Jackie này, em làm cho hãng nào?"

"KPMG International. Họ mới được một hợp đồng với thành phố HCM, à quên, Sài-Gòn, thành lập một hệ-thống điện toán kiểm tra dân số. Jackie nhờ nói được cả hai thứ tiếng nên được chỉ-định làm project manager, liên lạc lạc giữa VN và công-ty ở Mountain View. Đi lại như con thoi, mệt muốn chết. May mà cũng gần xong."

Con bé liến thoắng kể tiếp "Em bắt đầu sợ đi xa. Có lần ngồi cạnh

một bà, nghe bà ta khoe nhà, khoe con cái mà phát mệt. Mấy anh 'da đỏ' cũng chẳng tử tế gì. Mắt trước mắt sau là gạ gẫm. Nhưng khổ nhất là gặp phải một ông Ba Tàu, miệng hôi mà còn hay lắp bắp broken English".

Tôi đưa tay bịt miệng, quay ra phía khác. Jackie huých vào vai tôi "Not you. Don't make me feel guilty."

Tôi pha trò "Đi xa hoài như vậy thì chồng con ai trông. Coi chừng .. mất chồng".

Jackie giơ bàn tay trái, ngón tay đeo nhẫn lờ mờ một vòng trắng "Mất rồi anh, và không phải chỉ một mà … dăm ba cuộc tình."

Tôi ngỡ ngàng "Xin lỗi, tôi không ngờ", nghĩ thầm mình cà chớn, vô ý quá, chắc làm con bé buồn. Tôi thở dài "Bạn bè tôi cũng nhiều người gặp cảnh ngang trái lắm". Tôi nghĩ tới Trọng, tới Vĩnh , tới những người bạn thân, tình duyên trắc trở một đời mà xót thương.

Jackie hình như không mấy quan tâm "It's OK. Còn anh? Sao chị ấy lại để anh về VN một mình? Bộ không nghe chuyện dài về VN lấy vợ nhỏ hay sao?"

"Nhà tôi là dược-sĩ, có cửa tiệm riêng nên rất bận với công việc, hai cháu đã trưởng thành và đi học xa. Nhà tôi tin-tưởng tôi, vả lại, em nhìn xem. Tuổi tôi cũng đã xế chiều."

Jackie không trả lời, ánh mắt tinh nghịch như có chút gì không tin.

Tôi cũng ngồi yên, suy nghĩ vẩn vơ. Tội nghiệp con bé xinh xắn mà tình duyên long-đong! Biết đâu cái vẻ bề ngoài ngổ ngáo và bất cần đời ấy chả che dấu một nỗi buồn.

Bên ngoài trời đã tối, máy bay êm ru. Jackie ngả ghế, kéo chăn đắp ngang ngực "Jackie ngủ đây". Ừ ngủ đi, mà cười gì nữa đây. "Nếu Jackie có dựa đầu vào vai anh, anh để yên nhé. Bao giờ đến lượt

anh ngủ, anh cũng có thể dựa đầu vào vai Jackie. Vai không thôi, not lower."
"Deal". Vú bằng quả cau thế này, dựa vào đâu, tôi nghĩ thầm. "Good night, Jackie."

Đêm Cali bây giờ cũng đã khuya, giờ này chắc Trinh cũng đã ngủ yên, tháng Ba trời còn lạnh, không có mình kéo chăn đắp cho lúc về sáng chắc lại co người như con tôm. Ngủ dậy kêu đau cổ, ai bóp vai cho bây giờ. Mới đi có nửa đoạn đường mà đã nhớ. Mình muốn về đóng góp một chút gì cho quê hương, cho tuổi trẻ và cho giấc mơ thời niên thiếu nên đành phải hy-sinh một chút tình riêng. Thôi ngủ đi, đã quyết định thì đừng buồn.
Jackie đã ngủ, tay khoanh trước ngực, đầu tựa vào vai tôi, hơi thở nhẹ tưởng chừng như không có. Trinh cũng thường dựa đầu vào vai tôi mà ngủ trên máy bay. Lại còn ôm chặt cánh tay nữa chứ. Như thế mới yên tâm. Trong bóng tối lờ mờ tôi thấy Jackie phảng phất như Trinh. Không, giống Jennie con gái tôi hơn. Tôi muốn hôn lên trán con bé, nhưng mà thôi, để cho em ngủ yên.

Tới Đài Loan chúng tôi phải đổi máy bay để về Sài-Gòn. Jackie qua lại phi trường này nhiều lần nên biết hết đường đi. Cô bé kéo tôi đi phăng phăng qua những hành lang hun hút, đến chỗ ngồi chờ. "Giá anh ngồi xe lăn Jackie đẩy còn nhanh hơn". Lại đía rồi, nếu leo dốc là biết nhau ngay. Giầy cao gót 5 inches thế này thì đi thế 'đếch' nào được.
Tôi chỉ mỉm cười "Sao Jackie giống Trinh quá vậy. Mà cũng tốt thôi. Bây giờ em chỉ đâu tôi ngồi đó".

“Ngồi đây. Mà Trinh là ai?”

“My house! Nhà tôi.”

Jackie nhìn vào mắt tôi. Cô bé cười khúc khích “Well. Bây giờ thì Jackie biết tên vợ anh là gì rồi, nhưng mà Jackie vẫn chưa biết tên anh!”

“Bond, James Bond.”

Jackie bật cười “You wish!”

Tôi phân trần “Nhiều năm trước đây ở Ngũ Giác Đài người ta gọi tôi là ‘Commander Trần’. Bà nội tôi gọi tôi là ‘thằng Đài’, có lẽ hồi nhỏ tại tôi kén ăn. Bạn bè gọi tôi là ‘Duy còm’ để phân biệt với ‘Duy lù’. Bây giờ Jackie biết hết đời tư của tôi rồi đó. How about yours? Dăm ba cuộc tình có gì vui buồn?”

Jackie nhìn tôi, như có chút đắn đo. “Không được cười nhé… Nói anh nghe, em gặp và yêu Lâm ở Pulau Bidong. Hai đứa côi cút trở thành vợ chồng khi tới Cali. Em bán Mc Donald ban ngày và đi học buổi tối. Lâm đi bỏ báo khi trời còn khuya trước khi tới trường. Căn apartment một phòng ngủ trên đường số 4 là thiên đường của riêng chúng em. Em học dốt lắm. Lâm thường phải làm home-work cho em, may mà cả hai đều tốt nghiệp sau 5 năm, và vui hơn cả là cả hai đều có việc làm ngay sau khi ra trường. Lâm làm Programmer cho City of San Jose, còn em may mắn hơn được KPMG tuyển dụng.”

Tôi ngắt lời “Như thế là nhất trên cõi đời ô trọc này rồi còn gì!”

Jackie thở dài “Vâng, nhưng chỉ được vài năm. Trong khi Lâm cặm cụi với mấy cái servers và databases ở trung-tâm điện toán thì em được huấn luyện thành consultant, đi đây đi đó tiếp xúc với khách hàng. New York, Washington D.C., Âu Châu và cả Nam Mỹ, nơi nào em cũng đã đi qua. Lâm ghen, nhất là khi thấy em đi công tác xa với

các nam đồng nghiệp. Lâm muốn em có con. Em không chịu vì không muốn trở ngại trên con đường sự nghiệp. Thế là tan vỡ. Lâm đã có gia đình khác, có con để yêu thương, còn em có dăm ba cuộc tình nhưng cũng chẳng ra cái gì."

Gịong Jackie có chút buồn. Tôi quàng tay, vỗ nhẹ bờ vai cô bé, nói như dỗ dành "Cái đó là duyên phận. Em còn trẻ. Một ngày nào, vâng biết đâu một ngày nào...".

Tôi nghĩ tới một số bạn bè tình duyên thiếu may mắn, và thấy bùi ngùi.

Jackie tìm trong túi xách bao thuốc lá, em ra dấu mời tôi. Tôi lắc đầu "Tôi bỏ thuốc lá lâu rồi. Jackie cũng nên cẩn thận. Dễ bị ung-thư phổi lắm". Và bỗng dưng tôi thiết tha "Em đau rồi ai chăm sóc em."

Jackie ngước mắt nhìn tôi. Đôi mắt long lanh như mờ sương, em vân vê chiếc hộp quẹt gas trên tay nhưng không châm lửa điếu thuốc gắn hờ hững trên đôi môi nhạt son hồng.

Chúng tôi không nói gì thêm với nhau cho khi về đến Sài-Gòn.

"Jackie ở khách sạn Continental. Anh về đâu?"

Tôi bông đùa "20 năm trước đây thì tôi đã theo em về. Tiếc là bây giờ chân đã mỏi. Tôi ở khách sạn Palace ít lâu, làm thủ tục giấy tờ dạy học rồi sẽ lên Đà-Lạt. Gia-đình tôi còn một căn nhà cổ gần chùa Trại Hầm. Sẽ tìm em đi ăn trưa trước khi rời Sài-Gòn."

"Nhớ nhé!"

Tôi nắm bàn tay Jackie "Nhớ. See you soon."

Có người đứng chờ ngoài hành lang sân bay, giơ cao tấm bảng carton viết chữ 'Ms Jackie Nuwens'. Em rút bàn tay nhỏ và mềm khỏi tay tôi "Bye anh", mắt em long lanh, như muốn gửi gấm điều gì trước khi hoà mình vào đám đông.

* * *

Một tuần sau tôi mới gặp lại Jackie. Thủ tục giấy tờ phiền phức làm tôi bực bội, hơn thế nữa thời tiết tháng ba Sài-Gòn vẫn nóng như thiêu, tôi không muốn ra khỏi phòng nếu không có việc cần. Với lại tôi không thích Continental. Nơi đó 'Tây' quá, mà tôi lại không thích Tây từ bé, nên vẫn nhìn nơi sang trọng đó với con mắt mặc cảm ngại ngùng. Sáng thứ Bảy khi tôi bước vào hành lang nhà hàng tôi đã thấy Jackie ngồi với một người đàn ông còn trẻ. Tôi chọn một bàn xa xa nhưng Jackie cũng đã nhìn thấy tôi. Em chạy vù lại. "Hi anh Duy. Chờ anh mãi."
"Hi Jackie". Tôi hất hàm về phía bàn của em. "Bồ nhí hả?"
Jackie lắc đầu, ghé tai tôi thì thầm "Client. Không thể làm mất lòng. Thằng chả dai như đỉa đói, cứ đòi đưa em đi 'tham-quan' cái biệt-thự mới xây. Anh lại đó, em giới thiệu là … chú ruột, tới đón em về nhà ăn giỗ ông nội. OK?"
Khi chúng tôi ra khỏi Continental Jackie đi sát vào tôi hơn và hỏi nhỏ "Đi đâu anh"?
Tôi nói "Không biết. Chỉ muốn gặp 'cháu' thôi".
Jackie đập vào vai tôi. Con mắt liếc xéo, có đuôi. Chúng tôi đi về hướng bờ sông. Jackie mặc chemise vàng và váy nâu. Tôi hỏi "Áo T-shirt ngắn em mặc trên máy bay đâu?"
"Trong phòng khách sạn. Something wrong?"
"Không. Chỉ muốn thấy cái rốn bé xíu. Cute!"
Jackie nghiêng đầu nhìn tôi, giơ cao nắm tay như đe dọa. Tôi mỉm cười, nắm bàn tay Jackie và chúng tôi đi sát vào nhau dưới hàng me.

Buổi trưa nhà hàng nổi vắng người. Chúng tôi chọn một bàn kề mé sông. Tôi chỉ cho Jackie những con tàu, nói miên man với em về một đoạn đời cũ. Jackie chống đũa nhìn tôi, nghe say xưa.
“Em ăn đi, đừng sợ mập …”. Bỗng tôi giật mình, không nói hết câu.
“Lỡ rồi, có mập đi nữa anh cũng vẫn yêu em”. Tôi vẫn thường nói đùa với vợ tôi như thế. Bữa cơm tối nào Trinh chẳng sới cho tôi một bát đầy trong lúc Trinh chỉ đơm một dúm nhỏ vào bát mình. Có gì như vướng mắc nơi cổ họng làm tôi buông đũa, mắt nhìn bâng quơ.
Trên đường trở về cơn mưa trái mùa bỗng đổ xuống ào ào. Tôi kéo Jackie đứng nép vào một hàng hiên. Bụi nước thấm ướt vai, và Jackie bắt đầu hắt hơi. Tôi lo ngại:
"Jackie, em cảm rồi. Hay là mình chạy nhanh về khách-sạn?”
Jackie ôm cánh tay tôi. “Không, em muốn đứng đây một lát nữa.”
Tôi xoay nghiêng người, kéo Jackie lại gần “Em đứng sát vào tôi cho bớt gió.”
Jackie ngước mắt nhìn tôi tin cậy trước khi dấu mặt trên vai tôi; và chúng tôi đứng như vậy cho đến khi ngớt cơn mưa. Jackie run rẩy, còn tôi thì thầm “Để anh đưa em về”, và chợt bàng hoàng khi thấy mình vừa đổi cách xưng hô.
Tôi đưa Jackie tới cửa phòng khách sạn. “Em tắm nước nóng rồi lên giường nằm nghỉ. Để anh đi mua thuốc cho em. Đừng khóa cửa nhé”. Jackie gật đầu, bóp nhẹ bàn tay tôi.
Khi tôi trở lại Jackie đã nằm yên trên giường, môi em đỏ hồng vì cơn sốt và đôi mắt em mở lớn, nhìn xa xôi. Trông Jackie bé bỏng đến tội nghiệp. Tôi đưa cho Jackie ly nước và giúp em uống hai viên thuốc. Jackie ra dấu cho tôi ngồi xuống bên em. Tôi kéo ghế lại gần. Jackie nắm chặt bàn tay tôi, mắt em nhắm nghiền, và em không nói một lời.

Khi thuốc đã ngấm, Jackie rơi vào giấc ngủ, tôi gỡ nhẹ bàn tay em, và lặng lẽ ra về. Sau cơn mưa đường xá còn vắng người, tôi cúi đầu đếm bước và không biết mình suy nghĩ gì.
Chuông điện thoại reo vang khi tôi đã lơ mơ ngủ. Giọng Jackie nghe như gió thoảng "Em bớt rồi. Anh ngủ chưa?"
Tôi chợt thấy vui "Chưa em. Uống thêm hai viên thuốc nữa đi, rồi mai anh sang xem sao".
Rất lâu, không có tiếng trả lời. "Em còn nghe anh không?"
Có tiếng nấc nhỏ, giọng Jakie như nghẹn ngào "Em không uống thuốc nữa đâu. Em không muốn ngủ đêm nay".
Tôi dỗ dành "Em nghe anh, khỏi rồi mai chủ-nhật anh đưa em đi chơi Vũng Tàu".
Ngày còn bé Jennie cũng thường năn nỉ tôi "Daddy, con khỏi rồi. Đừng bắt con uống thuốc nữa.", và tôi cũng thường dỗ dành "Con uống đi, khỏi hẳn rồi bố đưa con đi Disney Land". Tôi chợt hoang mang, không hiểu là mình đang đối xử với Jackie như thế nào. Một cô bé dễ thương côi cút trên đường đời cần một bàn tay nâng đỡ, hay một chút cảm tình lãng mạn, mong manh?
Tưởng chừng như lâu lắm mới thấy Jackie nói thêm, nghe xa vắng và ngoan hiền "Em ngủ đây. Good night anh."
Tôi thẫn thờ buông điện thoại. Hàng đêm ở Cali Trinh cũng thì thầm "Em ngủ đây. Good night anh."

* * *

Jackie đến tìm tôi khi tôi còn nằm dài trên giường, suy nghĩ vẩn vơ. Mắt Jackie như có quầng. Tôi thấy nao nao "Còn đau không? Trông

em yếu lắm.”
Jackie lắc đầu “Em gần như khỏi hẳn rồi.”
Tôi nắm tay Jackie “Đêm qua em khóc phải không? Sao vậy em?” .
Jackie nhìn tôi đăm đăm trước khi cúi đầu nói rất nhẹ “Tại em không thấy anh khi thức dậy. Em nhớ tới anh, và tủi thân.”
Tôi nghe tim đập mạnh trong lồng ngực, và một chút bối rối, nhưng cố làm như thản nhiên: “Để anh đưa em đi Vũng Tàu. Gió biển, và biết đâu có anh Vọi nào đó đang chờ, sẽ làm em vui.”
Jackie lắc đầu “Em không đi Vũng Tàu được. Chiều nay em phải ra Hà-Nội. Có một ít giấy tờ cần được Trung-Ương duyệt xét thứ Hai này. Nếu em không ra họ sẽ không ký.”
Tôi lo lắng “Em còn yếu lắm, không nên đi xa. Đau nữa rồi ai săn sóc em”. Và bỗng nhiên lời nói như từ trong tiềm thức “Hay là để anh đi với em.”
Jackie khóc oà. Em ôm lấy tôi, gục mặt trên vai “Em muốn anh đi với em lắm mà không dám mở lời. Chỉ sợ anh coi em chẳng ra gì.”
Nước mắt Jackie thấm qua làn áo mỏng. Tôi vuốt tóc Jackie, ngậm ngùi “It’s all right, it’s all right …”. Tôi không biết là tôi nói với Jackie hay là nói với chính mình.
Jackie hôn nhẹ lên môi tôi “Để em lo vé máy bay cho anh rồi chúng mình đi ăn sáng với nhau. Em chưa ăn gì từ trưa hôm qua. Chiều mình ra phi-trường.”
Tôi tìm ly nước uống để cố giữ cho lòng bình thản. Jackie bây giờ khác hẳn, em dịu dàng và trìu mến, không còn ngổ ngáo, bất cần đời như khi tôi mới gặp em trên phi cơ. Tiếng Jackie trong veo “Thu ơi, Jackie đây. Em lấy cho chị một chỗ trên chuyến bay ra Hà Nội chiều nay… đúng rồi, cùng một chuyến em đã dành chỗ cho chị … tên hả,

Trần Quang Duy … đừng dùng account của company, charge vào account riêng của chị… không, không cần phòng khách sạn, anh ấy sẽ ở với người thân."
Jackie bỏ điện thọai, vòng tay ôm lấy tôi. Tôi hôn nhẹ bờ môi Jackie, thì thầm "Bây giờ mình ra phố nhé". Tiếng Jackie còn nhỏ hơn "Yes, dear."

* * *

Hà-Nội bây giờ mới là mùa xuân. Trời không còn lạnh lắm và cơn gió từ Hồ Tây chỉ như vuốt ve da thịt người. Phòng ăn của khách-sạn Sheraton ở trên cao, từ đó chúng tôi có thể nhìn thấy những ngọn đèn mờ ảo của những con thuyền nhỏ trên hồ. Cảnh đẹp như một bức tranh nhưng Jackie không nhìn ra ngoài, em cũng không ăn, dù tôi nhắc nhở em nhiều lần mà chỉ nhìn tôi rồi lại cúi xuống mỉm cười vu-vơ.
Tôi hỏi Jackie "Bộ anh trông lạ lùng lắm sao?"
Jackie lắc đầu "Tóc anh có nhiều sợi bạc lắm rồi. Tối nay em nhổ tóc sâu cho anh."
Tôi cười "Không phải tóc sâu đâu. Mà em có nhổ cả đời cũng không hết."
Bàn tay Jackie run lên, tiếng em trầm xuống không còn rõ ràng "Vâng, cả đời. Ước gì cả đời."
Tôi chợt hiểu, và lòng tôi xót xa. Tôi muốn ôm lấy Jackie mà dỗ dành, muốn hôn lên đôi mắt u-buồn đó, nhưng chỉ ngồi bất động nhìn em tha thiết. Chúng tôi rất gần mà như cũng rất xa. Tình cảm này rồi sẽ ra sao, thoảng như gió Tây Hồ hay ấm nồng như ngọn lửa bập bùng

trong lò sưởi cuối phòng ăn? Tôi không biết, và tôi cũng không muốn nghĩ xa hơn.

Tôi hỏi Jackie “Chúng mình đi dạo một vòng nhé?”

Jackie lắc đầu “Không, anh đưa em về phòng. Em muốn, em muốn …”

Jackie nghẹn lời. Tôi đứng lên, kéo ghế cho Jackie, và em lả người trong tay tôi. Tôi dìu Jackie, vừa đi vừa hôn nhẹ lên mái tóc em. Tôi cũng nghẹn lời. Và dù có nói gì cũng bằng thừa.

Ánh đèn trong căn phòng khách sạn sang trọng mờ ảo, đủ để thấy Jackie đẹp như gái liêu-trai. Jackie bắt tôi ngồi xuống ghế và em qùy xuống cởi giầy cho tôi. “Cho em giúp anh một lần, dù chỉ một lần.”

Hình như Jackie khóc. Tôi cũng thấy xót xa bồi hồi. Jackie hôn tôi “Anh lên giường trước đi. Chờ em tắm chút nhé.”

Khi Jackie bước ra khỏi phòng tắm em hoàn toàn không có mảnh vải che thân. Jackie chui vào chăn ôm chặt lấy tôi, gục đầu vào cổ tôi mà hít những hơi dài. Tôi vuốt ve bờ vai em “Jackie, anh thấy mình như trẻ lại. Cám ơn em.”

Jackie thì thào “Em yêu anh. ”

Tôi gục mặt xuống vùng núi đồi. Hơi Jackie thở nặng nề hơn, và trong cơn mê đắm chúng tôi gọi tên nhau nhiều lần.

Khi hơi thở đã trở lại bình thường, Jackie nằm nghiêng, gối đầu trên cánh tay, vân vê vành tai tôi “Anh.”

“Yes?”

“Tên em là Thùy-Trâm. Nguyễn Vũ Thùy Trâm. Từ nay đừng gọi em là Jackie nữa. Tên đó là để cho mọi người. Thùy Trâm là của riêng anh. Nhớ chưa?”

Tôi hôn Jackie “Nhớ rồi. Thùy Trâm, tên đẹp quá. Cám ơn em.”, và

tôi hát nho nhỏ “Ngủ đi giấc mộng bình thường … Anh ru Trâm ngủ nhé”.
Tôi nghe tiếng Jackie mơ hồ “Cám ơn anh, cám ơn anh nhiều lắm”, và chỉ trong giây phút tôi chìm vào giấc mơ.

Khi tôi thức dậy Jackie không còn trên giường. Dấu vết tình yêu hãy còn phảng phất đâu đây. Chắc là Jackie ở trong phòng tắm. Nhưng tôi chợt thấy chiếc hộp quẹt gas của Jackie dằn trên mấy tờ giấy viết tay trên bàn ngủ. Bỗng dưng tôi hồi hộp, linh cảm như là có việc gì trọng đại đã xảy ra. Giờ này chưa có cơ quan nào mở cửa. Jackie đâu rồi?

“*Anh yêu dấu,*

Khi anh đọc thư này thì Trâm đã trên đường ra khỏi V.N. Xin anh tha lỗi cho em. Trâm không thể nào đánh thức anh dậy để nói lời giã từ, vì em biết như thế em sẽ không còn cam đảm xa anh. Anh biết là Trâm yêu anh đến như thế nào rồi. Dù chỉ biết nhau vài ngày mà em thấy đã như từ tiền kiếp. Trâm yêu anh vì ánh mắt nụ cười, vì những lời anh nói khiến em vui, nhưng nhất là vì tấm lòng bao dung và nhân hậu của anh.

Anh nhớ không, khi chúng mình ngồi chờ máy bay ở phi trường Đài Bắc, em đã muốn khóc khi nghe anh dỗ dành “Nếu em đau rồi ai săn sóc em”. Ước gì ngày xưa Lâm cũng nói được với em như vậy thay vì dằn vặt em mỗi lần em chuẩn bị đi xa. Vâng, chỉ một lời nói chí tình như vậy thôi là em đã bỏ hết ‘sự nghiệp’, để có một gia đình

yên ấm như anh với chị Trinh. Nhưng thôi, với Lâm thì đã trễ, và với anh thì đã quá muộn màng.

Em nhìn anh ngủ và lặng lẽ khóc suốt đêm qua. Em biết anh thương xót em, và biết đâu nếu có cơ hội, chúng mình sẽ chẳng có với nhau một mối tình. Trong cơn ngủ say em nghe anh gọi tên chị, như đang vỗ về. Dù đã biết là em không thể nào có anh cho riêng mình mà sao em vẫn thấy xót xa.

Thực ra thì em đã quyết định xa anh từ lúc chúng mình trên đường ra Hà Nội. Em chỉ muốn sống với anh một đêm, trả anh một chút ân tình, chăm sóc anh, yêu chiều anh một lần, một lần không bao giờ quên. Ước gì Trâm còn trong trắng để mà dùng chữ 'hiến-dâng'. Em không mong mỏi gì cả, nhưng anh biết không, chỉ vì anh quá ân cần, chỉ vì lúc nào anh cũng chỉ biết lo cho người khác mà thân xác em đã có phút giây xúc động đến bàng hoàng. Chưa bao giờ em sung sướng như đêm qua.

Anh ơi, Trâm long đong 'dăm ba cuộc tình', nhưng ngoài Lâm ra em không yêu ai, cho đến lúc này. Khi chia tay với Lâm em chỉ thấy buồn phiền, chia tay với anh em đau đớn vô vàn. Em biết là em không thể nào sống gần anh. Hôm qua ở Sài-Gòn, khi anh ở trong phòng tắm chuẩn bị cho chuyến bay ra Hà-Nội, em đã lục tìm trong ví anh, mong có được một tấm hình để nhớ thương. Anh tha lỗi cho em. Em đã vô tình đọc được mấy dòng chị Trinh viết cho anh dặn dò 'Anh nhớ uống thuốc cao máu hàng ngày, ống thuốc mầu vàng trong túi nhỏ bên trái suitcase. Nhớ ăn uống cẩn thận. Nhỡ nổi ngứa rồi ở xa thế làm sao

em xoa lưng cho anh'. Trâm cũng thấy hình anh và Jimmy khi còn nhỏ. Jimmy ngồi trên lòng anh, cố dành ống pipe của anh, trong lúc anh giơ cao lon bia, cười bằng mắt. Gia đình anh êm ấm như thế, làm sao Trâm có chỗ chen chân, mà Trâm làm thế sao đành.

Anh nói "Một ngày nào, vâng biết đâu một ngày nào...". Trâm biết là anh muốn an ủi em. 'Dăm ba cuộc tình', rồi biết đâu chẳng có một ngày nào. Ngày nào đó đã đến rồi anh, vừa êm đềm, vừa xót xa. Nếu anh thương em, xin anh đừng đi xa nữa. Nơi xa không phải là chỗ cho anh. Lòng anh bao la như thế, trước sau gì rồi anh cũng sẽ lại 'đong đưa cuộc tình'. Chữ nghĩa của anh đó, không phải Trâm ghen đâu. Em yêu anh, và dù em chưa gặp, nhưng em cũng thương chị Trinh như em thương mình.

Thôi Trâm đi đây. Em trở về Cali nhưng không về lại KPMG. Em sẽ giã từ nếp sống này, sẽ tìm một nơi yên tĩnh, giữ cho em một mảnh đời. Em sẽ không hút thuốc nữa đâu, và dù biết anh cũng đã bỏ hút thuốc lâu ngày, em vẫn để lại cho anh chiếc hộp quẹt gas, một chút kỷ niệm để anh lâu lâu nhớ tới em, thoảng như gió Tây Hồ vuốt ve chúng mình đêm qua. Anh cũng đừng uống bia nhiều nữa, trời ơi em viết thế nào đây, 'anh say rồi ai chăm sóc anh'. Trâm bắt chước những gì anh nói rồi đó. Em nhớ anh. Em lại khóc nữa đây này.

Yêu anh và hôn anh, my dear, my love.

Thùy-Trâm."

Những trang giấy có nhiều chỗ nhạt nhoà, chữ viết xiêu vẹo, không rõ nét. Có lẽ Trâm vừa viết vừa khóc. “Khổ thân em tôi”. Mắt tôi mờ đi. “Làm thế nào bây giờ?”
Tôi đọc lại lá thư thêm một lần, ngồi bất động nhìn ra ngoài cửa sổ. Bầu trời trong và xanh. Một chiếc phi cơ bay ngang trên cao. Tôi nghĩ thầm, biết đâu chẳng có Trâm trên đó. Có bờ vai nào cho Trâm nương tựa không hay là em co mình trên ghế, khóc thầm cho số phận mình? Bỗng dưng tôi quyết định là phải đi tìm Trâm. Tôi không biết tìm Trâm để làm gì, nhưng ăn thua gì, mấy ngày nay tôi có suy nghĩ gì đâu.

Làm thủ tục check-out một cách vội vàng, tôi gọi taxi ra phi trường Nội Bài dù biết rằng còn lâu mới tới giờ chuyến bay của tôi trở về Sài-Gòn. Phi trường thưa thớt người, tôi đi loanh quanh tìm Trâm. Trâm không còn đó. Trâm đã đi thật rồi. Tôi tìm một chỗ khuất, lấy lá thư đã nhầu nát đọc thêm lần nữa. Trâm đã đi thật rồi. Nước mắt tôi dưng dưng. Hà-Nội, buồn ơi chào mi! Năm ngoái tôi về, nhớ kỷ niệm thời thơ-ấu, buồn đến nghẹn ngào. Năm nay tôi trở lại, mang chút đam mê để rồi buồn đến xót xa. Tôi nghĩ thầm có lẽ là không bao giờ tôi trở lại nơi này. Hà-Nội ơi, giã từ. Thùy Trâm ơi, vĩnh biệt. Một thời đã qua.

Mùa Xuân - 2006
Trần Quang Thiệu

Hạt Bụi Nào Trong Mắt

Chiều thứ Hai đi làm về Bill nhận được lá thư của gia-đình từ Việt-Nam. Vừa bóc thư Bill vừa lầm bầm:

- Không biết kỳ này ông già lại ca bản gì nữa đây.

Những hàng chữ viết nắn nót trên tờ giấy mỏng như đập vào mắt Bill:

Bân con,

Bố suy nghĩ mãi rồi mới viết lá thư này trong lúc buồn buồn nhớ tới các con. Bố đặt tên con là 'Bân', chữ 'Bân' (斌) có nghĩa là 'lịch thiệp' và có chữ 'Văn' đứng cạnh vì bố hằng mong mai sau lớn lên con sẽ theo con đường văn chương, làm rạng danh dòng họ Nguyễn Hữu, một giấc mơ mà bố ôm ấp nhưng biết đời mình không thể đạt thành.

Như con biết, 17 tuổi bố bỏ học ra chiến khu, theo kháng chiến chống Pháp. Tuổi trẻ của bố là những ngày nằm gai nếm mật, tưởng

là đóng góp được chút gì cho quê hương, nhưng rồi một chiều chợt thấy mình bơ vơ lạc lõng trong đám người không còn lý tưởng quốc gia. Bố trốn về thành, mang nỗi buồn 'sinh lầm thế kỷ', dở thầy dở thợ, vất vả với đời sống, rồi cuối cùng trở thành anh công chức quèn, lấy vợ, nuôi con, và mong cho con nối được giấc mộng không thành của đời mình.

Khi con bước chân vào đại-học, bố đã vui mừng tưởng rằng con sẽ thành người như bố ước mơ. Tiếc thay vận nước điêu linh, con cũng như bao nhiêu thanh niên đều phải thi hành nghiã vụ, và rồi trôi nổi tới phương trời xa! Bố mẹ ngày ngày chờ con về, và ngày con trở về thăm nhà lần đâu tiên bố đã để rơi giọt nước mắt mừng vui trên đôi má nhăn nheo. Nhưng rồi Bố nghe con nói về nếp sống mới, và bố ngỡ ngàng. Không, bố không còn kỳ vọng có con làm rạng danh dòng họ Nguyễn Hữu như bố từng mơ ước trước đây, nhưng có gì như hụt hẫng mỗi lần cha con chuyện trò.

Ngày xưa có lần bố đạp xe đi làm, bị một chiếc xe chở đầy lính Mỹ vượt qua mặt, những người lính cười nói ồn ào, vứt xuống lòng đường thanh kẹo cao-su như bố thí, bố đã tức tủi nghẹn ngào. Ngày con về, nói cuời hả hê với những danh từ xa lạ, bầy ngổn ngang những món quà đắt giá cũng làm bố ngỡ ngàng. Nhưng bố chỉ thật sự chua xót khi dơ tay vuốt tóc đứa con trai của con. Tên nó là gì nhỉ, Tim hay Tím gì đó. Nó lắc đầu tránh bàn tay của bố và lầu bầu cái gì đó mà bố không hiểu. Bố biết là có lẽ từ đây giòng họ Nguyễn Hữu sẽ không còn trên thế gian!

Con à, có lẽ bố già quá rồi nên không còn thích nghi với những

thay đổi của cuộc sống. Bố nhìn con, nhìn cháu và lòng bố xót xa. Con bây giờ là Bill chứ không phải là Bân. Tóc con cột đuôi gà chứ không còn hớt cao như xưa, thế nhưng tóc của vợ con lại ngắn ngủn, nửa nâu nửa vàng, ôm sát khuôn mặt kiêu kỳ . Thằng Tim 'Hey man' chứ không "Thưa bố' như con thủa nào. Cuối đời mà bố vẫn bơ vơ. Bố nói thế, con hiểu không Bân?

Tuy nhiên bố cũng cám ơn các con rất nhiều. Tiền các con gửi về giúp bố mẹ hàng tháng đủ cho bố mẹ sống thoải mái lúc tuổi già. Căn nhà nhỏ gần rạch Thị-Nghè khang trang hơn cũng là nhờ các con. Chiều chiều bố đứng nhìn dòng nước bố thấy lòng mình cũng dịu dàng như con nước trôi.

Bây giờ đã gần ngày Noel. Bên phương trời đó có lẽ các con đang bận rộn mua sắm, hội hè. Bố bây giờ ít ra khỏi nhà. Ngay cả những ngày Tết bố cũng chỉ thắp hương khấn ông bà, xin các người tha thứ, và dù sao đi nữa cũng xin phù hộ cho các con ở phương xa.

Bố chỉ cầu mong sao cho gia đình con luôn luôn được hạnh phúc, thuận vợ thuận chồng. Và nếu bố được khuyên con đôi lời thì bố mong rằng con hãy nghĩ tới cội nguồn. Dù sao đi nữa con vẫn là người Việt da vàng, cố giữ lấy phần nào nếp sống của tổ tiên.

Lần tới con có về thăm nhà con cố đưa bố ra ngoài Bắc. Bố muốn về thăm lại núi Ba Vì và quê Bất Bạt một lần trước khi nhắm mắt xuôi tay. "Bên này đất nước nhớ thương nhau". Chúng mình cùng quê với Quang Dũng đó con.

Chúc các con những ngày vui.

Bố của con,

Nguyễn Hữu Cầu.

Gấp lá thư đút vào túi Bill thở dài:

- Ông già càng ngày càng lẩn thẩn. Không biết là sống thêm được bao năm nữa.

Bỗng nhiên Bill chợt bùi ngùi nghĩ thầm:

- Ngày xưa ông chỉ mong mình đậu Cử Nhân văn chương, đi dạy học, sống đời thanh bạch, thế nhưng lưu lạc sang xứ này mình lại kiếm ra khối tiền, nhưng chỉ có mỗi cái bằng Master … Card nên ông ấy vẫn buồn. Thôi, sang năm mình về một mình, không mang theo vợ con, nhất là cái thằng Tim cà-chớn, rồi đưa ông ra Bắc thăm quê hương như ông ấy muốn!

Bill ngồi xuống bàn, cầm bút định viết vài hàng trả lời bố, nhưng một ý tưởng chợt lóe ra trong đầu, Bill vỗ bàn:

- Tại sao mình không mời ông già sang chơi với mình ít lâu. Biết đâu chừng những gì ông già thấy tận mắt ông sẽ hiểu thêm về đời sống ở Mỹ, sẽ thông cảm và thương yêu con cháu hơn.

o0o

Cụ Cầu leo lên chiếc xe Van, thắc mắc:

- Sao anh lại phải đi cái ‘xe tải’ như thế này? Không đủ tiền mua xe nhỏ hả con?

Bill mỉm cười:

- Ở đây ai có ‘xe tải’ là khá đó bố, còn xe nhỏ thì ai mà chả có! Cả nhà đều muốn ra phi trường đón bố nên con phải lái chiếc xe lớn

này.

- Thế hả? Bố cứ tưởng …

Cụ Cầu nhướng mắt nhìn ra ngoài. Sao chẳng có ai đi bộ nhỉ, mà toàn xe hơi không à, lâu lâu mới có chiếc xe gắn máy, mà sao xe gắn máy lại chạy nhanh hơn cả xe hơi, ăn mặc thì cứ như thằng điên, đầu còn đội cả nón sắt!

Xa lộ 101 kẹt cứng, chầm chậm nhưng rồi Bill cũng về đến nhà ở San Jose. Bill thở phào đỡ bố ra khỏi xe:

- Nhà mình đây. Bố nghỉ cho đỡ mệt rồi sẽ tính sau.

Cụ Cầu ngơ ngắc nhìn căn nhà to lớn trên sườn đồi. Thế này thì ở sao cho hết. Nhà chúng nó có bốn người. Con thì một đứa đi học xa, chỉ còn một đứa ở nhà. Cụ nhìn con:

- Này anh Bân, thế cái nhà này bao nhiêu tiền?

Bân thở ra:

- Vài trăm ngàn bố ạ.
- Vài trăm ngàn? Thế tiền đâu mà lắm thế.
- Tiền nhà băng cho mượn. Ở đây ai cũng nợ cả, bố ạ. Mình trả góp hàng tháng mà!
- Thế anh làm bao nhiêu tiền một tháng cho đủ để trả tiền lời.
- Vài ngàn thôi. Nhưng con dặn bố thế này nhé. Bố hỏi con làm bao nhiêu một tháng thì được, chứ đừng hỏi người quen. Ở đây họ kỵ những câu hỏi như vậy, không như ở VN mình.
- Thế à. Lạ nhỉ …

Phải mất đến cả tháng cụ Cầu mới quen dần, mới không còn lúng túng với vòi nước nóng lạnh trong phòng tắm, mới biết làm thế nào để hệ thống báo động không kêu ầm ĩ khi mở cửa ra vào, mới

hết giật mình vì tiếng điện thọai reo, và mới dám nhấc máy nghe xem có phải Bân gọi từ sở về. Những náo nức ban đầu khi Bân đưa cụ đi thăm Little Sài-Gòn, thử thời vận ở Las Vegas, đã nhạt nhoà. Cụ bắt đầu cảm thấy hiu quạnh. Hàng ngày hai vợ chồng Bân đi làm, và Tim đi học, chỉ còn mình cụ quanh quẩn trong nhà xem mấy cuốn băng nhạc cũ, hoặc thơ thẩn ngoài sân nhìn hoa cỏ. Hàng xóm chẳng quen ai. Lâu lâu có ông Ấn Độ già đi ngang nhà nhe hàm răng móm mém cười, nhưng hai người ngôn ngữ bất đồng, chẳng nói với nhau được một câu.

Buổi chiều Tim đi học về là nó trốn biệt trong phòng, có hỏi nó câu nào thì cũng như không. Thằng bé ú ớ khoa chân múa tay, hoặc chỉ toét miệng ra cười!

Bân thương bố nên dắt cụ đi bộ ra đường lớn, chỉ cách cho cụ đi xe buýt tới khu chợ VN để cụ đi dạo, và nhặt báo chợ về đọc cho đỡ buồn. Bân ghi số điện thoại nhà, điện thoại sở, đưa cho cụ và dặn dò:

- Bố cứ leo lên xe buýt, xuống phố chơi cho vui. Có lạc thì gọi điện thoại cho con, hoặc cứ ngồi trên xe buýt, cuối cùng xe cũng về đến chỗ cũ! Đừng sợ bố ạ.

Thấy Bân dặn dò mình như con nít, cụ Cầu vừa buồn cười, vừa tức:

- Có sợ cái ‘đếch’. Núi rừng Bắc-Việt tôi còn biết đường đi. Phố xá ở đây rộng rãi, đường trải nhựa, đi dễ như bỡn. Anh cứ để mặc tôi!

Cụ Cầu nói thế nhưng rồi hai lần Bân phải lái xe tới đón cụ về. Lần thứ nhất cụ nhởn nhơ đi bộ từ nhà ra đường lớn rồi lang thang sao đó đi luôn lên xa lộ 680! Cụ bị cảnh sát giao thông chặn lại, và mặc người cảnh sát nói gì cụ cứ lắc đầu, đưa cái ID card ra như thể là bị hỏi giấy tờ ở VN. Họ đành 'bắt' cụ về station, tìm thông dịch viên Việt-Nam, lúc đó cụ mới đưa số điện thoại ra để cho họ gọi Bân đến đón cụ về.

Lần thứ hai cụ ngồi trên xe buýt, nhưng quên chỗ xuống xe. Xe chạy tuốt lên đến tận Menlo Park rồi ngừng lại không chạy nữa vì cuối đường, và tài xế hết phiên! Cụ xuống xe, tìm điện thoại công cộng gọi cho Bân, nhưng không hiểu operator muốn nói gì nên đành chịu đứng đó, cứ thấy người da vàng nào là lên tiếng gọi "Ông ơi cho hỏi thăm" hoặc "Bà ơi cho hỏi thăm". Mấy tiếng đồng hồ sau mới có một cô bé Việt-Nam đi qua, cô ấy giải thích cho cụ là cụ đã sang area code 650 rồi chứ không còn ở vùng 408 nữa nên opeartor nhắc cụ bỏ thêm tiền mới gọi được. Cô gái giúp cụ gọi Bân, và về đến nhà cụ cứ tấm tắc:

- Không biết con cái nhà ai mà tử tế thế. Lại không nhận cả tiền gọi điện thoại mình đưa trả.

Bân hỏi:

- Thế bố có hỏi tên và số điện thoại của cô ấy không để con gọi cám ơn.

Cụ Cầu cười:

- Sợ vãi đái nên chẳng nhớ gì!

Sau hai tai nạn đó cụ Cầu hết muốn đi 'giang hồ' một mình. Bân sợ bố buồn nên xin nghỉ phép nghỉ, đưa bố lên Seatle thăm người

bạn già nhiều năm không gặp. Bác Bảo nằm liệt giường trong nhà già, bật khóc nức nở khi thấy bạn vào thăm. Cụ Cầu cũng rớt nước mắt nắm tay bạn:

- Cũng đến hơn chục năm rồi mới gặp lại bác. Nghe tin bác bị bệnh mà không ngờ đến nông nỗi này.

Bác Bảo cố cầm nước mắt:

- Khổ lắm bác ạ. Chỉ muốn chết cho nhẹ nợ.

- Giời bắt sao thì đành chịu vậy thôi. Thế các anh các chị ấy có vào thăm thường không?

- Có bác ạ. Cuối tuần nào chúng nó cũng thay nhau vào thăm. Ngày thường đứa nào cũng bận đi làm, đi học, chẳng có ai ra vô, chỉ có mấy bà y tá Mỹ đen lâu lâu vào lật mình như lật con nít ấy.

Bân và Phú, người con trai bác Bảo, bỏ ra ngoài để cho hai người bạn già nói chuyện tâm tình. Phú thở dài:

- Thế nào cụ cũng cho mình là bất hiếu. Nhưng không làm được gì hơn anh ạ. Tôi đã nghĩ đến chuyện đưa ba tôi về VN, nhờ một người họ hàng xa chăm sóc để cụ có người chuyện trò hàng ngày, thế nhưng vẫn không đành lòng vì xa xôi quá, chúng tôi làm sao mà thăm viếng thường xuyên. Đằng nào cũng khổ. Ông cụ nhà anh còn khoẻ quá, thân hình thẳng băng, và bước chân còn vững trãi.

Bân gật đầu:

- Vâng. Bố tôi còn khoẻ, nhưng tuổi cũng đã cao. Chỉ là vấn đề thời gian. Trước sau gì rồi chúng ta cũng sẽ có cùng một vấn đề.

Cụ Cầu mắt đỏ hoe, câm nín trên đường về. Lâu lâu cụ thở dài. Xe chạy qua một rừng thông cụ nói với con giọng buồn buồn:

- Cảnh ở đây đẹp quá. Cứ như Đà-Lạt ở Việt-Nam mình. Thế

nhưng cô đơn trong nhà già thì thật là đáng sợ. Cảnh đẹp mà làm gì, và cuộc đời đến lúc này còn có gì để tiếc thương.

Bân cũng không biết nói gì hơn, nghĩ thầm, không biết mai sau chuyện gì sẽ xảy ra cho bố mình, và cho cả chính mình!

o0o

Cụ Cầu nhất định đòi về VN ngay chứ không ở hết 6 tháng như dự trù. Cụ bảo vợ chồng Bân:

- Bố nóng ruột quá. Vẫn biết mẹ các con rất khỏe mạnh nhưng đi lâu bố chẳng yên tâm. Các con lấy chỗ máy bay cho bố về. Bố cũng đã thấy nước Mỹ. Ngày xưa có bao giờ nghĩ rằng có ngày mình được đến chơi đất nước này. Bà nội con suốt đời không ra khỏi cổng làng. Bố như thế cũng là mãn nguyện lắm rồi.

Bân nài nỉ mãi nhưng cụ Cầu không thay đổi ý muốn nên đành lòng đưa bố ra phi-trường. Nhìn bố vẫy ta giã từ Bân muốn khóc vì chẳng biết bao giờ mới gặp lại. Bân hứa với bố là sẽ về thăm nhà thường hơn, nhưng không biết là có giữ được lời vì cuộc sống quay cuồng trên đất nước người. Thằng Tim sống gần ông nội ba tháng nên cũng đã quen thân chứ không còn xa lạ như lúc ban đầu. Khi cụ Cầu vuốt tóc nó giã từ, nó không còn né tránh, trái lại Tim vòng tay ôm cụ như nó thường hug bố mẹ mỗi lần đi đâu về.

- Good bye, Grand-Pa.

Tim đưa tay vẫy ông nội, và khi bóng cụ Cầu đã khuất sau cánh cửa phi trường, Tim hỏi Bân:

- Are we going to see Grand-Pa again?

Bân vuốt tóc con:

- Yes, son. We'll to see him again. Grand-Ma too.

Một tuần sau khi cụ Cầu ra về Bân lại nhận được thư bố. Từ ngày cụ Cầu ra về Bân cứ ngơ ngẩn buồn. Những ngày qua cha con gần gũi, Bân cảm thấy mình hiểu và yêu quí cha hơn. Hình như ông cụ đã đổi tính ít nhiều, không còn khó khăn như xưa, và có cái gì mơ hồ trong tình cảm của cụ mà Bân chưa nhìn ra.

Bân chậm trãi bóc lá thư. Bao giờ cũng vẫn vậy, thư trên giấy mỏng, nét chữ nắn nót như thể người viết để cả tâm hồn vào những dòng chữ.

Các con của bố,

Bố đã về tới Sài-Gòn, nhưng hơi mệt vì đường xa nên hôm nay mới viết cho các con. Mẹ con đón bố ở phi-trường, không ôm hôn như Mỹ, không cả cầm tay, nhưng nước mắt lưng tròng, đầy ắp ân tình. Bố mới đi có 3 tháng mà thấy như là đã xa mẹ con một đoạn đời.

Mẹ con cám ơn những món quà các con gửi. Vải vóc và bánh trái mẹ con đem biếu hàng xóm láng giềng, chỉ giữ lại mấy lọ dầu gió và hộp sâm, phòng khi trái gió trở trời. Hàng xóm ở VN mình dù sao cũng thân thiết chứ không như người xa lạ ở chỗ các con.

Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Sống gần các con có vài tháng ở bên đó nhưng bố đã hiểu các con nhiều hơn. Ngày xưa có lẽ bố đã quá khe khắt với các con mà không biết là mình đã lỗi thời, ôm mãi những giá trị cổ điển của những ngày tháng cũ.

Danh vọng làm khổ con người. Bố làm khổ bố, và cả con nữa

Bân, vì những ước mơ hão huyền cho giòng họ Nguyễn Hữu. Nghĩ lại bố mới thấy những võng lọng vua ban cho tổ tiên cất dấu trong nhà từ đường ở quê nhà Sơn Tây không phải là những gì đáng hãnh diện trong khi đa số họ hàng nghèo đói, quanh quẩn trong mảnh đất khô cằn.

Các con tha phương, và cũng chẳng có danh vọng gì, nhưng dù sao các con cũng có đời sống vật chất đầy đủ, và yên vui. Lẽ dĩ nhiên các con cũng có những băn khoăn lo lắng về đời sống, nhưng đó không phải là những dằn vặt làm héo hon con người. Bố mừng cho các con, và cám ơn các con đã lo lắng cho bố mẹ vào lúc tuổi già.

Thấy tình cảnh bác Bảo bố cũng cảm thương, nhưng thôi, cứ cho đó là số phận. Bố mẹ chọn nơi này để sống hết cuộc đời thay vì sang ở với các con như các con đã yêu cầu. Đất nước này dù sao cũng là quê nhà, có anh có em, có hàng xóm láng giềng, và dù cho có chân yếu tay mềm thì cũng vẫn còn có người cho mình nương tựa lẫn nhau. Các con cứ yên tâm, đừng lo nghĩ cho bố mẹ lúc này.

À, còn điều này nữa. Thằng Tim không phải là đứa trẻ hư hỏng như bố nghĩ trước đây. Qua bên đó bố mới biết là nó được nuôi dậy và lớn lên trong môi trường tự do nên hành động và cư xử phóng khoáng thế thôi chứ thực ra nó vẫn đầy tình cảm gia đình. Bố nghĩ lại những gì được dạy bảo như vòng tay thưa gửi, cúi đầu dạ thưa, chưa chắc đã là đường lối tốt. Bố không chắc nhưng biết đâu lối giáo dục đó đã chẳng đưa đẩy con người vào vòng quỵ luỵ, dễ trở thành tay sai cho ngoại bang!

Bân con, bố chưa bao giờ khen con, cũng như ông nội không bao giờ khen bố, nhưng con cần biết là con không làm gì cho bố phải thất

vọng hay buồn tủi đâu. Bố nói thế chắc là con cũng đã hiểu lòng bố lúc này.

Lúc nào rảnh, vợ chồng con về chơi với bố mẹ. Nhớ mang cả thằng Tim về, nghe con.

Bố của con,
Nguyễn Hữu-Cầu.

Bân gấp lá thư mắt mờ như muốn khóc. Bố ơi có bao giờ con oán trách bố đâu, nếu con làm gì được cho bố vui lòng thì con cũng làm hết sức mình. Thằng Tim ở trên lầu chạy xuống, nó hỏi:

- Daddy, are you crying?

Bân lắc đầu nói bằng tiếng Việt:

- Không, có hạt bụi nào bay vào mắt bố đó thôi.

Trần Quang Thiệu
August-2007

Mầu Trắng Em yêu

1972 … Tại một đại-học miền Đông Hoa-Kỳ.
Long đến lớp trễ, nhìn quanh chỉ còn một chỗ trống ngay hàng ghế cuối cùng nên đành ngồi xuống cạnh cô gái tóc vàng. Lớp “Decision Making Analysis’ này khó nhá nên cả lớp chỉ có vài chục người, và rất ít nữ sinh viên. Giáo sư Talor già cũng nổi tiếng là hắc ám nên

Long trù trừ mãi, cuối cùng cũng đành phải ghi tên theo học lớp này vì cũng gần tới ngày ra trường, và lớp này là lớp bắt buộc trong chương trình học của Long.

Cô gái nghiêng đầu nhìn Long mỉm cười nhưng rồi ngay lập tức chăm chú nhìn lên bảng nơi giáo sư đang viết những công thức về xác suất. Mái tóc vàng đong đưa nhè nhẹ, khuôn mặt nhìn nghiêng thanh tú, và bàn tay như những búp măng trắng xanh, thoăn thoát ghi chép trên tập vở khiến Long ngẩn ngơ nhìn. Hình như có linh cảm cô gái quay sang mỉm cười với Long nhưng rất nhanh hất hàm về phía giáo sư như nhắc nhở. Long ngượng ngùng mở cuốn tập nhưng lúng túng không biết bắt đầu từ đâu, và tiếng giảng bài của ông già Taylor chỉ nghe như tiếng gió thoảng.

Long thở phào khi nghe giáo sư tuyên bố “10 minute break”. Cô gái cũng buông bút quay sang nhìn Long:

- Chào anh, anh đến muộn. Tìm lớp khó quá hả? [1]
- Chào cô. Vâng, giờ trước tôi có lớp ở toà nhà khá xa chỗ này. Cố gắng mà vẫn tới trễ.
- Tên tôi là Anna, còn anh?
- Long.
- Long? Anh là người Trung Hoa hả?
- Không, tôi người Việt Nam.
- Ồ. Tôi hầu như không thấy sinh viên Việt ở trường này.

Long mỉm cười:

- Bây giờ cô thấy rồi đó. Nghe giọng nói, hình như cô cũng là sinh viên ngoại quốc.
- Vâng. Tôi là người Hy-Lạp.

Long nheo mắt:

- Tôi hầu như không thấy sinh viên Hy-Lạp ở trường này.

Anna bật cười, lập lại câu nói của Long:

- Bây giờ anh thấy rồi đó.

Ngừng một chút Anna nhìn vào tập vở của Long:

- Có lẽ anh không ghi chép được đầy đủ, phải không?

Long muốn nói là tôi bận nhìn cô nên chẳng ghi được chữ nào nhưng chỉ cười trừ. Anna hỏi thêm:

- Anh có muốn mượn vở của tôi không?

Long mừng rỡ

- Thế thì tốt quá, nhưng …
- Nhưng sao?

Long mỉm cười nói thật nhanh vì thấy ông già Taylor đã trở về chỗ ngồi:

- Cô phải cho tôi mời cô một ly coffee.

Anna chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Cô chăm chú nhìn lên bảng nhưng thỉnh thoảng vẫn liếc mắt nhìn sang phía Long.

Tan lớp Long mời Anna xuống cafeteria, mua hai ly café sữa và chọn cái bàn nhỏ cạnh cửa kính ngồi chuyện trò. Long chỉ biết Hy-Lạp qua những câu chuyện thần thọai, anh nhìn Anna và hỏi cô là nữ thần trong câu chuyện nào. Anna cười e thẹn, cô kể với anh là Hy-Lạp bây giờ chỉ còn các câu truyện cổ tích, nước cô không còn giầu mạnh, và gia đình cô cũng không khá giả để gửi cô sang Hoa-Kỳ theo học. Anna tâm sự:

- Tôi phải xin sang làm công cho một ông chú họ giầu có, để được nuôi cho ăn học nhưng ngoài giờ học tôi phải làm việc nhà.

Anna mỉm cười nói tiếp:

- Cũng may là nhà ít người, công việc cũng nhẹ nhàng, tôi có

nhiều thì giờ học hành, và năm tới là tôi tốt nghiệp rồi.

Long hỏi thêm:

- Tốt nghiệp rồi cô có về nước không?
- Tôi chưa biết, nhưng có lẽ tôi sẽ trở về. Còn anh?
- Ồ, tôi phải về chứ. Tôi là quân nhân mà!
- Vậy sao? Tôi không thấy anh mặc quân phục.
- Chính phủ tôi gửi một số sỹ quan trẻ sang Mỹ tu nghiệp. Trong thời gian theo học tại các đại học chúng tôi được phép mặc thường phục và sinh hoạt như một sinh viên bình thường.
- Bao giờ anh về nước.
- Cuối năm nay. Hy vọng là tôi tốt nghiệp đúng như dự trù.

Anna mỉm cười:

- Muốn vậy anh phải tới lớp đúng giờ, phải ghi chép bài giảng đầy đủ. – Anna muốn nói thêm ‘chứ đừng ngồi đó mà nhìn tôi’ nhưng rồi chỉ ngập ngừng - Nếu anh tới trễ tôi sẽ giữ chỗ cho anh.

Long nhìn vào mắt cô gái tủm tỉm cười:

- Và cô ghi bài hộ tôi nữa.

Anna bật cười:

- Anh đừng có lười biếng. Tôi không uống coffee của anh nữa đâu.
- Thế thì ice-cream vậy nhé?

Anna nhoẻn miệng cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Anh thuộc quân chủng nào, cấp bậc gì?
- Tôi là Trung Úy của Hải Quân Việt Nam.
- Ah, Navy. - Mắt Anna mơ màng – Như thế một ngày nào tàu anh sẽ ghé thăm nước tôi. Tôi đã nhìn thấy nhiều tàu chiến của Mỹ ghé vào hải cảng của Hy Lạp.

Long thở dài:

- Hải Quân của chúng tôi bé nhỏ lắm. Chúng tôi lại còn đang trong thời chiến. Chắc khó mà có dịp qua tới Âu Châu. Tôi vẫn ước mong có ngày nào trong đời được ghé thăm Hy Lạp, nhưng có lẽ đó chỉ là ước mơ.

Anna cũng nhẹ thở dài:

- Chiến tranh tại nước anh chắc là khốc liệt lắm?

Long nhẹ gật đầu, mắt thoáng buồn:

- Vâng khốc liệt lắm. Bạn bè tôi bỏ mình cũng nhiều. Tôi được may mắn gửi đi du học nhưng trong lòng lúc nào băn khoăn, mong một ngày về.

Anna mở to mắt nhìn Long:

- Anh không sợ sao?

Long lắc đầu:

- Thanh niên chúng tôi không có lựa chọn. Tôi cũng đã phục vụ trên chiến hạm vài năm trước khi được tuyển chọn đi du học. Khi trở về, vơí kiến thức mới, có lẽ tôi sẽ được phục vụ trên bờ, hay thuyên chuyển tới một trường đào tạo sỹ quan làm giảng viên.

Anna nhìn Long trầm ngâm:

- Tôi nghe nói VN đẹp lắm. Tôi cũng mong một ngày nào tôi được thăm đất nước anh.

Long mỉm cười:

- Vâng đất nước tôi đẹp vô cùng, ngày nào hết chiến tranh mời Anna qua thăm. Tôi sẽ chờ.

- Anh hứa nhé. Nhưng thôi, bây giờ tôi phải về. Hôm nay anh còn lớp nữa không?

- Tôi còn một lớp nữa. Buổi tối tôi còn phải học chung với một

nhóm bạn Mỹ ở thư-viện.

- Vậy chào anh nhé. Mai mình gặp lại. Tôi sẽ giữ chỗ cho anh.
- Vâng, cám ơn Anna. Mai mình gặp lại.

Long đứng lên nhìn theo bóng Anna khuất dần ở cuối đường dẫn ra bãi đậu xe thấy lòng bâng khuâng. Mái tóc Anna cũng bồng bềnh, đôi mắt cũng trong như gương, và giọng nói cũng nhỏ nhẹ như Uyển, người yêu ở quê nhà xa cách. Hơn hai năm rồi không gặp, thư từ qua lại tháng một hai lần, Long vẫn dạt dào thương nhớ. Thế nhưng giờ này Uyển đang làm gì nhỉ, ngồi trong quán café gần trường Văn-Khoa nghe nhạc với bạn bè hay thả bộ trên đường Bonard, và có nhớ tới Long như chưa từng nhớ bao giờ?

o0o

Dần dần như một thói quen Anna bao giờ cũng tới lớp rất sớm, chọn hàng ghế cuối lớp và đặt một cuốn sách lên chiếc ghế bên cạnh để dành chỗ cho Long. Long cũng đã quen đường đi nước bước nên thường là tới đúng giờ, chỉ những khi lớp trước kéo dài bất thường Long mới phải vừa chạy vừa thở, len lén vào chỗ ngồi cuối lớp, tránh cái nhìn khe khắt của vị giáo sư già, và để thấy Anna nheo mũi mỉm cười. Anna ghi bài giảng nhanh hơn Long vì trình độ Anh Ngữ của Anna cao hơn. Long vẫn phải nghiêng đầu nhìn sang tập vở Anna mỗi khi thiếu xót vài chữ không nghe kịp, nghiêng đầu để chạm vào mái tóc vàng óng ánh, thoảng mùi thơm làm Long ngất ngây. Anna hình như cũng biết là Long cố ý nhưng chỉ mỉm cười.

Cũng như một thói quen, ra khỏi lớp hai người đều đến thư-viện ngồi học chung. Long khá về toán và probability hơn Anna nên bài tập Long làm nhanh hơn và thường giảng giải thêm cho Anna, để được Anna mỉm cười cám ơn, và đôi khi thêm một cái hôn nhẹ trên má. Có

lần Long làm Anna ngạc nhiên:

- Tại sao anh có thể nhớ được những phương trình rắc rối, không cần mở sách tra cứu mà vẫn viết đúng!

Long cười sòa:

- Tại nền giáo dục của VN. Cái gì chúng tôi cũng phải học thuộc lòng. Không có chuyện thi-cử mà được mở sách như ở bên đây.

Anna lè luỡi:

- Tôi xin chịu thua.

Long mỉm cười:

- Có nhiều cái tôi cũng không nhớ được. Như sinh nhật của Anna chẳng hạn. Cô nói lại cho tôi lần nữa coi.

Anna ngạc nhiên:

- Tôi có nói cho anh biết ngày sinh của tôi bao giờ đâu.
- Thế hả? Tôi cũng không nhớ là cô có nói hay không.

Anna bật cười:

- Anh muốn biết sinh nhật của tôi sao không hỏi, việc gì phải 'trick' tôi. Anh chìa tay ra đây.
- Cô muốn đánh lên bàn tay tôi như ba tôi thường làm khi tôi còn bé vì tôi hay nghịch ngợm, phải không?

Anna lắc đầu, cầm cây viết Bic viết một hàng số trong lòng bàn tay Long. Long cười lớn làm Anna phải đưa ngón tay chỏ lên môi ra dấu cho Long biết là hai người đang ngồi trong thư viện. Long ghé sát vào tai Anna thì thầm:

- Tôi tuổi Bảo-Bình, Anna tuổi Song Ngư. Hai tuổi này hợp nhau.

Anna mở to mắt nhìn Long:

- Sao anh biết?

- Tôi … đoán thế.

Anna bật cười khúc khích:

- You’re such a liar! (Anh xạo với em). [2]

Giọng Long trìu mến:

- Vài tuần nữa là sinh nhật của em. Anh tới đón Anna đi ăn tối nhé.

Anna nhìn Long ngần ngại:

- Em không muốn anh tốn tiền. Chúng mình còn đang đi học mà.

- Đừng lo. Anh được chính phủ Mỹ trợ cấp đầy đủ khi đang theo học. Với lại anh muốn đưa em vào Câu Lạc Bộ Sỹ Quan. Nơi đó lịch sự lắm và không tốn kém nhiều. Em bằng lòng nhé?

Anna nhè nhẹ gật đầu, đưa tay nắm tay Long:

- Cám ơn anh. Ngày sinh nhật năm nay chắc là em sẽ vui vô cùng. Còn anh, sao anh không cho em biết sinh nhật của anh.

Long lục ví, móc thẻ quân nhân của mình đưa cho Anna:

- Em xem đây. Anh già hơn em nhiều.

Anna chăm chú nhìn tấm thẻ sỹ-quan:

- Em không đọc được chữ Việt, nhưng em cũng đoán được ngày sinh của anh rồi. Mà anh xem này, hình này không giống anh lắm.

Long bật cười:

- Xấu trai lắm phải không? Anh phải giết cha chụp hình!

Anna nói nhỏ vào tai Long:

- Em vẫn thấy đẹp trai như thường.

Long cũng mỉm cười nói nhỏ vào tai Anna:

- Còn em, em là con của nữ thần Hy-Lạp nào? Nói cho anh biết

để anh còn tôn thờ.

Anna như muốn dựa vào vai Long:

- Em chỉ là con nhà bình dân. Anh có còn muốn làm bạn với em không?

Long mỉm cười, hôn nhẹ lên má Anna và không trả lời.

Có những buổi chiều hai người ngồi với nhau thật lâu, Anna quên cả giờ về, đến khi nhớ ra cuống quít chạy ra xe sau khi hờn dỗi trách móc Long. Mỗi lần như thế lòng Long lại như chùng xuống. Anna bé nhỏ và dịu dàng, lúc nào cũng tươi vui thân thiết như thể hai người đã là bạn từ lâu lắm. Thư của Uyển càng ngày thàng thưa, gần tháng nay mới gửi cho Long được vài dòng, nói vẫn yêu anh nhưng bận học thi nên anh đừng buồn. Long thở dài không biết mình nghĩ sao. Anna như con chim nhỏ trên cành, Uyển như mây trời lãng đãng. Chim sẽ bay về đâu, mây sẽ trôi hướng nào, và Long, con nước nào sẽ đưa Long đến góc biển chân trời?

o0o

Long bấm chuông và cánh cửa được mở liền như thế là Anna đứng đó chờ Long đã lâu. Buổi tối mùa thu trời trong và mát, Anna mặc bộ váy mầu vàng nhạt, cổ áo xẻ sâu khoe bộ ngực nhỏ nhưng tròn và đầy đặn. Cô nghiêng đầu cười với Long:

- Anh đâu cần phải mặc ‘coat and tie’. Sinh nhật của Anna chứ đâu có gì quan trọng.

Long nắm tay Anna, kéo cô lại gần mình và hôn nhẹ lên má:

- Happy birthday, Anna. – Anh trao cho Anna một gói quà nhỏ - Đây là cuốn sách về VN. Mong là em biết thêm về xứ sở của anh. Áo em đẹp quá, còn anh, anh phải mặc ‘coat and tie’ hay quân phục mới được vào câu lạc bộ của sỹ-quan.

Anna khoác tay Long đi ra xe, vừa nói vừa cười:

- Cám ơn anh cho em quà. Sao anh không mặc quân phục. Em muốn thấy anh oai phong tới bậc nào!

Long cuời nhẹ:

- Em đợi đến ngày anh tốt nghiệp. Sẽ có party của đơn vị Hải Quân Mỹ tại trường đại học này,và mọi người sẽ đều mặc lễ phục.

- Anh sẽ mời em tới dự chứ?

Long nhìn vào mắt Anna:

- Lẽ dĩ nhiên. Ngoài em anh đâu cớ thân nhân và bạn bè thân thiết ở đây!

Anna ngã đầu chạm nhẹ trên vai Long như thầm cám ơn. Trời không lạnh lắm nhưng Long như cảm thấy hơi ấm từ thân hình Anna.

Thấy decal sỹ-quan dán trên cản xe người lính Thủy Quân Lục Chiến Mỹ gác cổng đứng nghiêm giơ tay chào và ra hiệu cho xe Long vào khu căn cứ Hải Quân. Anna nghiêng đầu hỏi:

- Anh ở trong này hả?

Long lắc đầu:

- Không. Anh ở trong domitory của trường, chỗ dành riêng cho các Sỹ Quan Hải Quân Mỹ theo học văn hóa.

Anna thắc mắc, nữa đuà nửa thật:

- Em vào được không?

- Đươc chứ. Mọi người đều có phòng riêng và được tự do. Anh cũng có đặc quyền vào căn cứ này mua sắm hàng miễn thuế và dùng bữa tại câu lạc bộ sỹ quan.

Ngày giữa tuần nên câu lạc bộ không mấy đông. Phòng ăn tối mờ, nhạc êm dịu như từ một cõi xa xôi. Người steward mặc quân phục trắng tinh lễ phép đưa Long và Anna tới một bàn nhỏ, trao cho hai

người tấm thực đơn bọc da dầy trước khi bỏ đi. Long nhìn Anna:

- Em thích gì nào?

Anna lắc đầu, đẩy tấm thực đơn về phiá Long:

- Anh oder cho em. Em ăn gì cũng được. Khung cảnh nơi này trang trọng quá. Cám ơn anh.

Long mỉm cười với tay nắm bàn tay Anna đang để trên bàn;

- Tất cả cho ngày của em.

Người steward trở lại. Long order hai ly rượu vang và thức ăn cho cả hai người. Anna dịu dàng ngồi yên lặng nghe Long nói về đời Hải Quân, về những xa cách của những người yêu nhau, lâu lâu mới được gặp mặt một lần, chỉ đến khi rượu được mang ra Long mới ngừng, chạm ly với Anna chúc mừng sinh nhật. Anna hình như rất xúc động, nhìn Long nói khẽ:

- Cám ơn anh, cám ơn anh rất nhiều.

Nhìn Anna ăn những miếng nhỏ nhẹ Long chợt thấy thoáng buồn nhớ tới Uyển. Cũng giáng ngồi như thế, cũng bàn tay thỉnh thoảng đưa lên vén mái tóc xõa, cũng con mắt nhìn tin cậy và cũng nụ cười vu vơ. Bây giờ em ở đâu, có còn nhớ tới anh hay là ngày tháng đã phôi pha cuộc tình?

Có một cặp thực khách trẻ đang ôm nhau ngoài sàn nhảy. Long nhìn Anna nói thầm:

- Em có muốn khiêu vũ với anh không?

Anna gật đầu đứng lên mỉm cười:

- Chắc là anh nhảy giỏi lắm.

Long cũng mỉm cười, lắc đầu:

- Trái lại, rất tồi. Nếu anh có dẫm lên chân em, làm em đau, em đừng la to cho mọi người biết nhé.

Anna chỉ yên lặng dựa đầu trên vai Long, bước những bước chân rất nhỏ. Còn Long, anh thấy mình bồng bềnh như đang ở con tàu ngày cũ, mái tóc Anna thơm nhẹ như cơn gió biển những chiều hoàng hôn. Long thì thầm:

- You are so beautiful.

Anna không nói chỉ dụi nhẹ đầu vào ngực Long.

Khi hai người ra khỏi phòng ăn trời đã tối hẳn. Long quàng tay qua lưng Anna, cùng nhau đi ra chỗ đậu xe. Anna ngước nhìn lên trời, bầu trời đầy những ngôi sao long lanh, tiếng Anna nghe mơ hồ:

- Ở VN anh có nhìn thấy những ngôi sao mà em đang thấy không?

Long không nhìn lên trời, anh nhìn sâu vào mắt Anna, đôi mắt cũng long lanh như hai vì sao, và anh không thể cầm lòng, xiết nhẹ thân hình nhỏ bé và hôn lên đôi môi hồng. Anna như ngộp thở, cô vòng tay ôm cổ Long, kiễng chân cho hai cặp môi không dời nhau. Lâu lắm mới nghe Long nói nhỏ:

- Anna, em thật là đáng yêu.

Tiếng Anna thật là thiết tha:

- Long, anh đưa em về chỗ anh đi.

o0o

Lại thêm một tam cá nguyệt vừa kết thúc. Long vừa vui vừa buồn, “one more ****ing quarter”, như Dennis thằng bạn Mỹ của Long lầu bầu sau khi đã thi xong final. Dennis là sỹ quan của HQ Mỹ, ‘bị’ đi học cao học, vì nếu không sẽ không được thăng cấp. Dennis vừa là bạn vừa là người đỡ đầu của Long vì nhà trường muốn giúp đỡ sinh viên ngoại quốc, để họ bớt lúng túng trong những ngày ở nơi xa lạ. Long vui vì sắp đến ngày về, sắp đạt được một thành quả về học

vấn, và sắp gặp lại Uyển. Thư của Uyển vẫn thưa thớt, và Long nghĩ dù sao cũng cần gặp nhau, để rồi xem có còn yêu nhau như những ngày đầu. Long cũng buồn, và đôi chút xót xa, khi nghĩ đến ngày chia tay với Anna. Tình cảm của Anna thì đã rất rõ ràng, riêng Long, Long cũng nghĩ là mình yêu Anna, nhưng … làm sao bây giờ?

Tối qua thứ Bảy, Anna đến và bây giờ còn ngủ lại trên giường. Nhìn khuôn mặt ngây thơ và thân hình gợi cảm của Anna cuộn tròn trong tấm khăn trải giường mỏng manh Long nhẹ thở dài. Mấy hôm trước đây Anna đã khóc đến mềm người lần đầu tiên Long nhắc tới ngày phải chia tay. Anna gục đầu vào ngực Long mà nức nở:

- Tại sao anh không cho em về VN với anh? Em yêu anh và không muốn xa anh mà.

Vừa vuốt mái tóc mềm của Anna Long vừa thì thầm:

- Em biết là không được mà. Ở đây anh được trợ cấp và sống đầy đủ như một sỹ quan Mỹ, nhưng khi về lại VN anh sẽ không biết phải làm sao. Đang có chiến tranh, quốc gia anh lại nghèo, lương anh một mình còn không đủ sống, không có cả chỗ ở, phải nương tựa cha mẹ trong một căn nhà đông đúc. Anh làm sao lo cho em được nếu em về với anh.

Anna vẫn không ngừng khóc:

- Em không cần anh lo cho em. Em sẽ tự lo liệu lấy, em sẽ đi làm, và em sẽ chăm sóc cho anh suốt đời.

Long thở dài:

- Không dễ dàng như em nghĩ đâu. VN với em là nơi xa lạ, em không có thân nhân và người quen, trừ anh. Còn anh, chắc gì đã luôn luôn được ở bên em. Nếu anh lại phải đi công tác xa, em sẽ thật là bơ vơ, ai sẽ chăm sóc em, và anh để em sống thế sao đành.

Anna vẫn gục đầu trên ngực Long khóc ngất, nhưng rồi những cơn nức nở cũng dịu dần, bỗng nhiên Anna ngước mặt nhìn Long, mắt mở lớn:

- Hay là anh ở lại Mỹ. Chúng mình sẽ không phải xa nhau!

Long hôn nhẹ lên môi Anna;

- Không được em ạ. Anh sẽ thành người đào ngũ, và là kẻ sống bất hợp pháp ở đất nước này.

Ngừng một lát Long nói thêm:

- Anh cũng còn gia đình, còn bạn bè và anh em đồng ngũ ở bên đó. Nếu ở lại đây anh sẽ là người vừa hèn nhát vừa ích kỷ, chỉ biết nghĩ đến bản thân, quên đồng đội, quên gia đình, quên tổ quốc. Anh làm thế sao đành. Em biết không, năm ngoái một đàn anh mà anh từng tôn thờ, sau khi tốt nghiệp cao học tại Naval Post Graduate School, California đã trốn sang Canada. Có thể anh ấy có lý do riêng để hành động như vậy, nhưng khi nghe tin anh đã khóc âm thầm. Anh rất yêu VN, dù cho có chiến tranh, có nghèo nàn, có tham nhũng, nhưng dù sao cũng là đất nước mình. Em có yêu Hy-Lạp như là anh yêu VN không?

Anna không nói, lại bật khóc nức nở gục đầu vào ngực Long. Long cũng lặng yên vuốt tóc Anna, thở dài, lâu lâu cúi xuống hôn nhẹ lên vầng trán Anna. Hai người đứng như thế trong bóng chiều nhạt nhoà đang lan dần qua cửa sổ. Long không cầm được lòng, một giọt nước mắt ứa ra, lăn trên má rớt xuống trán Anna. Anna nhìn lên và cô chợt nhận thấy rằng tình yêu không trọn vẹn của mình không thể quí hơn giọt nước mắt của người đàn ông. Cô thì thầm:

- Anh yêu, anh đừng buồn nữa. Em sẽ không bao giờ làm anh buồn vì em nữa. Em rất yêu anh. Chúng mình vẫn còn mấy tháng với

nhau.

Từ buổi tối đó Anna đã không còn giữ gìn, cô đến sống vơi Long hầu như hàng đêm, cho đến ngày Long phải lên đường về nước. Hôm chia tay Anna rất bình tĩnh nhưng Long biết là cô đã khóc suốt đêm qua. Mắt Anna thâm quầng nhưng môi cô vẫn nở một nụ cười. Anna không đưa Long ra phi trường, cô đứng thẫn thờ đưa tay vẫy chiếc xe có Long do Dennis lái, và khi chiếc xe khuất bóng sau một lùm cây, Anna ngã khụy, bật khóc nức nở như chưa bao giờ Anna khóc nhiều như vậy trong đời.

o0o

2002 … California.

Long nhìn tấm thiệp mời và lá thư viết tay của Dennis, lầm bầm:

- Thằng Bum lười như hủi này mang hai sao rồi.

Long thở dài, cũng đã 30 năm rồi còn gì, nếu ngày đó không 'tan hàng' thì không biết bây giờ mình ra sao? Biết đâu chừng cũng là Đô Đốc, hay là cũng đã giải ngũ, làm ông giáo già ở một tỉnh nhỏ đâu đó trong đất nước mình. Long mở bức thư ngắn của Dennis, đọc bằng tiếng Việt cho vợ nghe:

"Long,

Tao sắp nhận quyền chỉ huy Trung Tâm Huấn Luyện Hải Quân San Diego. Mày xuống dự lễ nghe. Nhiều năm không gặp, nhưng có chuyện này tao phải kể mày nghe. Dài lắm không viết trong thư được. Nhớ xuống nghe. San Jose cũng chẳng xa gì. Mong gặp mày.

Dennis, The Bum!"

Long hỏi Uyển:

- Em đi không?

Uyển lắc đầu:

- Thôi, lần nào anh đi gặp bạn cũng mải mê chuyện trò không rứt, bỏ em một mình lớ ngớ. Anh xuống gặp Dennis đi, nhân tiện ghé Santa Ana thăm bạn cùng khoá.

Long gật gù:

- Chắc anh phải đi. Dennis là sponsor đỡ đầu cho gia đình mình ra khỏi Camp Pendleton năm 1975. Dù sao thì chúng mình cũng nợ nó một món ân tình.

Long ngồi trên khán đài nhìn xuống, dưới đó Dennis trong bộ đại lễ mầu trắng, tay trái nắm hờ thanh kiếm đeo bên hông, chân bước những bước thật chậm theo tiếng cồng của ban nhạc, đi giữa hai hàng thủy thủ đứng nghiêm như những pho tượng thạch cao. Người lính đứng cuối hàng thổi tiếng còi chào, một nghi lễ dành cho hạm trưởng lúc người chỉ huy đặt chân lên cầu tầu. Đi hết hàng quân dàn chào Dennis quay người lại, chính thức trở thành tân chỉ huy trưởng của đơn vị, dõng dạc ra một khẩu lệnh ngắn trước khi bước lên khán đài chào đón quan khách.

Long thở dài bùi ngùi, mắt long lanh như muốn khóc. Con đường đó cũng là con đường Long lựa chọn nhưng nửa đời gẫy cánh, bơ vơ trên xứ người, nhọc nhằn vì cơm áo, quá khứ chôn vùi, và chỉ sống dậy những phút như lúc này để mà xót xa thương thân.

Buổi tiếp tân sau đó kéo dài gần một giờ. Dennis đi loanh quanh chào hỏi mọi người, nháy mắt với Long, và khi quan khách đã ra về gần hết Dennis mới đưa Long vào văn phòng riêng của mình. Hai người ngồi đối diện trên hai chiếc ghế bành bằng da đặt cạnh chiếc bàn giấy khổng lồ. Long mở lời trước:

- Chúc mừng mày.

Demnnis đưa tay che miệng ngáp:

- Dammed tired! Mày dạo này ra sao?
- Same shit! Tao vẫn làm việc cho Sun MicroSystems.
- Vợ chồng tao muốn mời mày ăn cơm tối, nhưng mày phải ra về ngay chiều nay. Thôi được, uống với tao một ly rồi tao nói chuyện này cho mày nghe.

Dennis với tay cầm ly whiskey trên bàn, nốc một hơi cạn rồi mới khề khà cứ như xưa khi cả hai người còn đang học trong trường:

- Năm ngoái khi còn là Đại Tá hạm-trưởng của một chiếc tuần dương hạm của Đệ Lục Hạm Đội, hải đoàn của tao có ghé thăm xã-giao Hy-Lạp. Vị chỉ huy trưởng hạm đội mở tiệc tiếp tân, và tao đã gặp một sỹ quan hải quân Hy-Lạp với bà vợ thật đẹp nói tiếng Anh lưu loát. Bà ta hỏi tao có nhớ bà tao không, tao ngớ người không biết đã gặp bà ta ở nơi nào nên đành xin lỗi. Ông chồng vui vẻ giải thích: "Chắc ông đã quên nhưng Anna, vợ tôi, có một trí nhớ phi thường. Anna thấy ông là đã nhận ra bạn học cùng trường cũ."

Dennis tạm ngừng, xoay chiếc ly không trên tay:

- Chắc mày đã biết là tao gặp lại ai rồi, phải không?

Long như nghẹn lời:

- Anna phải không? Bây giờ cô ấy ra sao?

Dennis thở dài:

- Anna xin phép chồng đi dạo với tao ngoài vườn hoa để nói chuyện cũ. Câu đầu tiên bà ta hỏi là tao có biết mày bây giờ ở đâu không. Tao nói: "Biết chứ. Tôi là sponsor của gia đình nó khi vợ chồng Long và đứa con gái nhỏ tới Camp Pendleton vào năm 1975." Anna đưa tay chặn ngực "Cám ơn trời! Khi Sài-Gòn thất thủ ngày

nào tôi cũng cầu nguyện cho anh ấy được an toàn. Chúa đã nghe lời cầu xin của tôi.” Tao thấy mắt Ana long lanh như muốn khóc. Lâu lắm bà ta mới hỏi thêm: “Anh ấy có bao giờ nhắc tới tôi không?” Thực tình thì tao đếch biết là mày có bao giờ nhắc đến Anna không nhưng tao vẫn gật đầu lia lịa: “Có chứ. Long nhắc tới bà luôn. Chúng tôi gặp nhau thường mà!”

Long cười buồn:

- Mày cũng không sai mấy. Tao không nhắc tới cô ấy nhưng cũng không bao giờ quên.

Dennis nhè nhẹ lắc đầu:

- Tội nghiệp người đàn bà! Tao thấy bà ta có vẻ vui hỏi xin tao có địa chỉ của mày. Tao nói không mang theo, để khi về Mỹ sẽ gửi sang. Bà ta thẫn thờ nhìn lên những ngôi sao trên trời rồi nói thật buồn: “Mà thôi. Mỗi người đã có một đời sống riêng. Mong là anh ấy được hạnh phúc.” Mày biết không, tao chửi thầm mày, và thương Anna quá chừng”.

Long thở dài:

- Ước gì mày xin lỗi Anna dùm tao. Anna có hạnh phúc không?
- Làm sao tao biết. Nhưng tao nghĩ là gia đình bà ta rất êm đềm. Trở lại phòng tiếp tân tao có nói chuyện thêm với cả hai vợ chồng. Ông chồng khoe có hai đứa con đã trưởng thành. Nói đứa con đầu đã gần 30 tuổi. Tao nghĩ tới thời gian chúng mình học chung nên hơi ngỡ ngàng, đưa mắt nhìn bà ta. Anna đưa mắt nhìn lại, đôi mắt buồn thăm thẳm và như có trăm ngàn điều gửi gấm!

Long thẫn thờ:

- Chẳng nhẽ …
- Tao không rõ. Ông chồng nói gần 30 nhưng điều đó cũng có

thể là 27 hoặc 28! Bố ai biết được. Mày lo nghĩ làm đếch gì!

Long buồn rầu:

- Không, tao chỉ thương Anna thôi.
- Muộn rồi ‘con’ ạ.
- Ừ, muộn rồi …

Long chào Dennis ra về lòng buồn man mác, vừa lái xe vừa nghĩ thầm, ngày đó Anna rất thích mình mặc bộ đồ trắng Hải Quân, bây giờ ở phương trời xa đó em đã lấy người mang cùng màu áo. Mong là em hạnh phúc. Có bao nhiêu con đường cho chúng ta chọn nhưng rồi chúng ta vẫn phải xuôi theo dòng đời. Anna ơi, cho anh xin lỗi em thêm một lần.

Trần Quang Thiệu

July-2007

Chú thích:

[1] Tác giả xin phép viết những câu đối thọai bằng tiếng Việt thay vì tiếng Anh.

[2] Từ đây tác gỉa xin được dùng ‘anh’ và ‘em’ để diễn tả đối thoại của Long và Anna.

Huân đổi sang lane bên trái, định quẹo vào parking, nhưng vừa mới chậm lại thì chiếc xe phía sau đã chồm tới đụng vào xe Huân. Huân đạp thắng, chiếc xe chỉ hơi đảo một chút nhưng ngừng lại ngay. Nghe tiếng động Huân biết là xe chỉ mới bị đụng nhẹ nhưng Huân thấy thật bực mình. Chỉ còn có vài phút là đến giờ hẹn. Đụng xe chờ cảnh sát làm thủ tục không biết đến bao giờ. Đi interview xin việc mà tới trễ thì có … ăn mày! Không biết thằng khốn nạn nào đụng mình?

Huân mở cửa xe tiến về chiếc BMW phía sau. Cô gái còn trẻ, mặt trắng xanh, môi mím chặt đang ngồi xững trước tay lái. Huân gõ nhẹ vào cửa kính:

- Are you OK?

Cô gái mở cửa xe bước ra, và bất thình lình hét vào mặt Huân:

- You cut in front of me!

Huân giật mình khoa tay:

- Come on, take it easy! You hit me from behind! It’s your fault!

Huân vừa bực vừa tức! Mẹ kiếp, đụng vào sau đít xe người ta, không mở mồm xin lỗi thì thôi lại còn mồm loa mép giải, con nhỏ Tàu này

đáng ghét thật. Chiếc Bimmer láng cóng của cô gái hình như không việc gì, ngoài một vết trầy nhỏ, riêng cản sau của chiếc Toyota cũ rích bị móp nhẹ. Xe đã móp bên hông, bây giờ móp thêm một tí nữa, ăn thua mẹ gì! Huân nhún vai:

- It looks as if you and your car are OK. I'm in hurry. Can we forget about what happened, and move on?

Cô gái cúi xuống nhìn vết trầy, nhìn chỗ móp trên xe Huân như cân nhắc, cuối cùng gật đầu:

- OK! But you'd be careful, and drive like a gentleman!

Huân quay đi lầu bầu:

- Gentleman cái … con kẹ! Chỉ được cái láo lếu!

Bỗng dưng Huân nghe tiếng hét sau lưng:

- Anh nói cái gì? Anh nói ai láo lếu?

Huân quay lại, ngớ người, nhìn cô gái đang hai tay chống nạnh:

- Ồ, tôi tưởng cô là … ba Tàu!
- Bộ tôi là Tàu thì anh có quyền chửi tôi sao? You're so rude!

Huân nhìn đồng hồ, cáu kỉnh:

- Tôi không có thì giờ tiếp chuyện cô! Whatever you think. I don't give a damn!

Huân giận giữ, đóng mạnh cửa xe, mở máy, đạp gas cho chiếc xe chồm lên, quẹo trái vào parking. Đúng là chẳng ra cái 'đếch' gì! Huân nghĩ thầm, đậu xe vào chỗ dành riêng cho 'visitor', hít một hơi dài cho bớt căng thẳng trước khi mở cửa xe, tìm chiếc jacket khoác lên người.

Ngước nhìn toà building hai tầng, có lẽ là văn phòng chính của công

ty, Huân hấp tấp tìm đường đến lobbly. Trước khi đẩy cửa bước vào toà nhà Huân thoáng thấy chiếc Bimmer chạy ngang ngoài parking, vòng ra phía sau, tới khu đậu xe dành riêng cho nhân viên. À thì ra 'em' làm hãng này! Chắc cái hãng này cũng chẳng khá!

Bà thư ký già niềm nở hỏi Huân có muốn uống café không trong lúc đợi Ms Tracy Weber. Huân lắc đầu cám ơn. Bà ta trao cho Huân một tờ giấy và mời Huân ngồi đợi. Huân liếc nhìn interview schedule của mình:

09:00 AM Tracy Weber – I.T. Manager
09:30 AM Paul Lambert – Sr. Analyst
10:00 AM Ken Wong – Sr. Software Engineer

Huân thở dài, thất nghiệp đã mấy tháng, gửi bao nhiêu là resume, interview hai lần chẳng đi đến đâu, lần này nữa không biết ra sao. Huân buồn, và mẹ cũng buồn, nhiều lúc Huân không dám ở nhà, tìm vào thư viện ngồi đọc sách cho hết ngày.

Bà thư-ký già nhìn Huân cười:

- Mr. Trần, Tracy just called. She'll be a few minutes late.

Huân gật đầu, nói không sao. Chậm vài phút chứ chậm một giờ 'ông' cũng phải đợi. Đi xin việc ở cái xứ này vui sao được! Huân mở tờ Time, lật mấy trang nhưng chẳng đọc được chữ nào, chỉ ngồi suy nghĩ vẩn vơ. Khốn nạn thiệt! Bằng cấp đầy mình, cũng mấy năm kinh nghiệm, phần cứng phần mềm gì cũng biết, thế mà đời chẳng ra gì. Làm hãng nào hãng nấy xập tiệm, xin việc thì hoặc là không 'fit' hoặc

là ‘over-qualified’. Đúng là chẳng ra cái ‘đếch’ gì.

- Mr. Trần!

Huân giật mình ngửng lên, ngẩn người nhìn người con gái đứng trước mặt:

- It’s you!

Có tiếng thở dài:

- Yes, it’s me, Tracy Weber. It’s nice to see you … again!

Huân đứng lên, lặng lẽ đi ra cửa. Đúng là số con rệp. Mình tưởng ‘nó’ là Tàu, lầm bầm mắng nó bằng tiếng Việt, ai ngờ nó là Việt Nam, Việt Nam với cái tên Mỹ một trăm phần trăm, và lại là hiring manager ở nơi mình đến xin việc, thế thì có ‘ăn mắm’. Thôi về cho đỡ mất thì giờ!

- Mr. Trần – Tracy chạy theo và nói bằng tiếng Việt một cách rõ ràng – Ông … anh Huân, anh ngừng lại nghe tôi nói đã!

Huân dừng bước, ngoái cổ nhìn lạ, chẳng nói chẳng rằng. Tracy nuốt nước bọt một cách khó khăn:

- Tôi cũng cảm thấy không được tự nhiên. Tuy nhiên công việc là công việc, có tới ba người chúng tôi sẽ phỏng vấn anh. Nếu hai người đồng ý thì công ty vẫn mướn anh như thường.

Huân từ từ quay lại, nhếch môi cười:

- Chưa ra quân đã thua ‘một không’. Thôi thì ‘cũng liều nhắm mắt đưa chân …’

Tracy cũng gượng cười, ngửa bàn tay trái trắng xanh chỉ về phía hành lang dẫn tới phòng hội:

- Mời anh!

Huân đã có phần nào nguôi ngoai:

- Xin lỗi cô, hay bà, về những gì đã xảy ra.

Tracy nhìn Huân:

- Cô! Nhưng anh có thể gọi tôi là Tracy hay Trang cũng được.

***

Huân cầm lá thư offer việc làm chẳng biết nên vui hay buồn. Thực ra thì Huân không mấy hy vọng. Hôm đó Tracy không đến nỗi lạnh lùng nhưng cũng chẳng đầm ấm thân thiện, chỉ hỏi Huân về nghề nghiệp chuyên môn, về những việc làm cũ nhưng không hề đả động gì đến những chi tiết cá nhân như hai đồng hương mới quen nhau thường thăm hỏi. Trước khi ra khỏi phòng hội Tracy mới nhìn thẳng vào mắt Huân:

- Chuyên môn của anh khá như thế mà sao anh không làm được hãng nào lâu? Không biết anh có ‘vấn đề’ gì chúng tôi cần biết không?

Huân nhếch môi cười, ‘vấn đề’ cái con khỉ, chỉ tại mình số con rệp nên mới gặp những cảnh oái ăm như thế này, để hỏi ‘em’ xem:

- Cô nghĩ là tôi có ‘vấn đề’ hay không?

Nụ cười hiếm hoi thoáng hiện trên môi Tracy:

- Anh Huân nói chuyện với Paul và Ken. Tôi sẽ hỏi xem họ có thấy ‘vấn đề’ gì hay không. Xin chào anh, và chúc anh may mắn.

Huân đứng lên:

- Chào cô, và cám ơn cô!

Paul nói nhiều hơn là hỏi hoặc nghe Huân. Cái công ty chế tạo ổ cứng cho máy điện toán này được Paul mô tả như một chỗ làm lý tưởng với tương lai rực rỡ. Huân ngồi nghe, gật gù, nghe cha nội nói

bắt ham, phỏng vấn thế này thì … ngon rồi! Paul còn đang ba hoa về những thành tích và công việc của mình khi Ken gõ cửa, ra dấu là đã hết giờ, nên đành ngưng, bắt tay Huân một cách hời hợt trước khi ra khỏi phòng.

Ken mới thực sự là người mang lại một chút ấm áp, với cái bắt tay chặt chẽ, nụ cười tươi, và nhất là khi hai người nói về những đề tài chuyên môn, về Linux, về Weblogics, về Oracle Database thì Huân thấy như thể là hai người cùng học một trường, cùng làm việc với nhau đã lâu. Ken thân mật vỗ vai Huân khi đưa Huân ra lobby:

- I really enjoy our conversation, and hope to see you again.

Huân đọc lại lá thư ký bởi I.T. Director thêm một lần "… report to Tracy Weber…". Như thế 'em' là boss của mình, không biết có nên nhận việc không, chắc là mình được hai phiếu của Paul và Ken nên họ mướn, nhưng vào làm dưới quyền 'em', và nếu 'em' còn nhớ chuyện cũ thì đời mình khốn nạn! Well, đang thất nghiệp, được job offer mà không nhận thì hơi điên, nhận đại đi và tiếp tục kiếm việc, nếu được chỗ nào hơn mình 'dọt' mấy hồi.

***

Ngồi trong văn phòng Tracy thấy Huân khật khừ đi vào. 9 giờ sáng! Hôm nay như vậy là sớm, nhiều khi còn muộn hơn. Tracy ít gặp Huân vì chẳng có gì để nói! Projects nào giao Huân cũng hoàn tất đúng giờ và tốt đẹp. Huân cũng chẳng có gì để hỏi Tracy vì hình như Huân quá quen với những gì đang làm. Có gì cần bàn cãi Ken và

Huân kéo nhau vào phòng hội, khoa chân muá tay một hồi là đâu vào đấy. Không bao giờ Tracy phải 'chỉ đạo' hay 'lưu ý' Huân. Một tuần gặp nhau một lần, one-on-one meeting, Huân trình bày vắn tắt những việc đang làm, đối thoại ngắn và gọn gàng: any problem, no problem, anything you need, nope, OK, see you later. Không quá 15 phút là xong!

Đôi khi Tracy đi qua bàn làm việc của Huân, chỉ thấy Huân chăm chú nhìn vào màn hình như quên hết những gì đang xảy ra xung quanh nên Tracy cũng không muốn dừng lại hỏi han. Có lúc gặp nhau ngoài hành lang Huân chỉ gật đầu chào. Tracy cũng gật đầu nhìn xuống, nhưng vẫn bắt gặp ánh mắt Huân như thoáng buồn. Ba tháng rồi. Hôm nay Tracy cần nói chuyện riêng với Huân.

- Reng … Reng …
- Huân is here!
- Anh Huân, anh tới gặp Tracy một chút được không?
- Yes, boss!

Muốn gì nữa đây? Xin cho ta một chút bình yên. Đời sống đã mệt ngoài! Chẳng ra cái quái gì cả!

Tracy chỉ chiếc ghế cạnh bàn sau khi đã khép kín cửa văn phòng riêng:

- Mời anh ngồi.
- Cám ơn cô. Có chuyện gì vậy?
- Anh Huân có biết là hôm nay anh đã là việc cho công ty đúng 90 ngày!

Huân cười nhẹ:

- Thế hả? Tôi cũng không để ý!

- Anh biết là 90 ngày đầu tiên nhân viên mới đều được coi như là thử thách, 'on probation'?

Giọng Huân tỉnh bơ:

- Vậy sao? Cô muốn tôi 'clear my desk' ngay bây giờ?

Tracy lắc đầu, mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Huân, giọng nói có chút băn khoăn:

- Hình như làm việc ở đây anh không mấy hài lòng?

Huân trả lời chậm trãi:

- Không phải vậy cô Tracy ạ. Tôi hài lòng với những gì tôi đang làm.

Tracy vui vẻ:

- Công ty cũng rất hài lòng, và xin báo để anh biết là anh chính thức trở thành nhân viên thực thụ với tất cả các quyền lợi như quyền mua cổ phần giảm giá, tham dự 401K savings plan, etc …

Ngừng một chút Tracy nói nhỏ:

- Tôi cũng rất vui vì anh đã nhận lời làm việc với chúng tôi.

Huân tủm tỉm cười:

- Chắc không? Tôi tưởng là cô …

Tracy ngắt lời:

- Anh Huân, chúng mình 'get off on the wrong foot'! Xin anh quên cái vụ đụng xe đó đi. Chúng mình đều … lỡ lời.

À thì ra 'em' cũng biết là mình lỡ lời! 'Em' đối xử được như vậy thì mình đâu có hẹp hòi. Giọng Huân dịu xuống:

- Vâng, tôi cũng hơi gay gắt. Mong là cô không còn để tâm.

Tracy lắc đầu nhè nhẹ, nhìn Huân không nói. Huân đứng lên:

- Cám ơn cô. Tôi xin phép.

Tracy đưa tay ra hiệu cho quân ngồi xuống:

- Khoan đã anh Huân. – Tracy mở ngăn kéo lôi ra một chiếc phong bì trao cho Huân – Ông Miller, giám đốc I.T., theo lời đề nghị của chúng tôi đã điều chỉnh lương bổng của anh cho đứng mức. Chúc mừng anh, và mong anh tiếp tục công việc một cách tốt đẹp.

Đón lấy phong bì, Huân chợt ngại ngùng:

- Rất cám ơn cô và ông Miller. Tôi không biết nói gì hơn!

Tracy mỉm cười:

- It's our pleasure. Anh Huân cho … Tracy hỏi thêm một câu được không?

- Vâng. Cô cứ tự nhiên.

- Hình như anh có chuyện gì buồn, và không bao giờ thấy anh ra ngoài ăn trưa?

- Ồ, tưởng chuyện gì. Tôi không ra ngoài ăn trưa vì tôi tới sở khá trễ, không dám ra ngoài vì sợ mất thì giờ, với lại nếu tôi không mang theo thức ăn trưa mẹ tôi sẽ không vui lòng. Còn chuyện buồn thì đời người mấy ai không? Cô lúc nào cũng vui sao?

Tracy vừa cười vừa lắc đầu:

- Xin lỗi anh nhé. Anh ngần ấy tuổi mà còn sống với mẹ! Kể ra thì cũng hơi lạ!

- Với đời sống Mỹ thì không bình thường. Con cái, nhất là con trai, 18 tuổi đi học xa, hoặc ra ở riêng. Tôi sống với mẹ từ ngày tôi ra đời cho đến bây giờ, vì chỉ còn hai mẹ con.

Tracy nhìn Huân rất lâu:

- Tracy không biết gì về anh. Thế này nhé, nhân dịp đặc biệt này Tracy mời anh ra ngoài ăn trưa hôm nay để chúng mình hiểu nhau hơn. Friend?

Huân bật cười:

- Sure! Tôi cũng đang muốn biết tại sao cô lại có cái tên Mỹ mà nhìn cô chẳng thấy Mỹ chút nào! Trông cứ như là Chinese … kung-fu woman!
- Ớ ờ …

***

Sau khi người waitress đã nhận xong order Huân mới bắt đầu hỏi chuyện Tracy. Giọng Huân như có gì vui thích:
- Tên Việt Nam của cô là gì?
- Tracy đã nói anh nghe rồi mà. Trang!
- Gì Trang mới được chứ?
- Hoàng Minh Trang!
- Tại sao lại đổi ra 'Tracy Weber'?

Tracy cười buồn:
- Ba Tracy mất sớm. Năm Tracy 16 tuổi mẹ Tracy tái giá với một người bạn Mỹ. Ông ta nhận Tracy làm con nuôi, đổi tên thành Tracy Weber, và giúp cho Tracy theo học đại học!
- Vậy mà tôi lại tưởng cô … lấy chồng Mỹ rồi ly dị!

Tracy trợn mắt:
- Hứ! Mới hai mươi mấy mà chồng con gì. Mà sao anh nghĩ … ác nhơn ác đức vậy!

Huân cười xoà:
- Tại tôi không thấy lý do nào hợp lý hơn. Với lại …

Tracy tiếp lời:
- Với lại anh ghét Tracy chứ gì!
- No boss! Sợ chứ không ghét.

Tracy bật cười:

- Tracy biết anh không hiền. Không ngờ còn xạo ghê. Có lẽ anh Huân chỉ sợ … trời đánh, hoặc là sợ … vợ!

Huân nheo mắt:

- Cô biết là tôi còn độc thân mà. Sống với mẹ thì làm sao có vợ.
- Ớ ờ! Biết đâu!

Huân tự nhiên trầm giọng, thoáng buồn:

- Ba tôi bị đi 'cải tạo' khi tôi vừa mới sinh vào năm 1975. Mẹ tôi tần tảo nuôi chồng, nuôi con, có nhiều lúc phải nhịn đói để tôi có cơm ăn. Chúng tôi được qua Mỹ định cư năm 1992, lúc tôi vừa 17 tuổi. Đời sống trên nước Mỹ không còn đói khổ nhưng cũng nhọc nhằn. Ba tôi mới mất cách đây vài năm. Từ ngày đó mẹ tôi trở nên câm nín, chỉ có tôi quanh quẩn bên mẹ, cố làm cho mẹ vui, dù rằng phải hy sinh một chút đời sống riêng tư của mình!

Tracy thở dài ái ngại:

- Xin lỗi anh Huân. Tracy làm anh khơi lại nỗi buồn.
- Không có gì. Mà thôi chúng mình ăn nhé. Còn phải về chạy thêm cái test xem program mới viết đã sẵn sàng chưa.

***

Trời mưa nặng hạt. Lâu lắm Cali mới lại có một trận mưa lớn cho bong bóng nước nổi phập phồng trên vỉa hè như là Sài Gòn thời ấu thơ. Tracy đứng nhìn mưa qua cửa sổ ngại ngùng, không muốn ra ngoài ăn trưa. Có tiếng điện thoại reo, Tracy nhấc máy:

- Yes?
- ….

- Oh, no. I don’t want to go out. The rain is too heavy, Peter!
- …
- I know. But I just don’t want to! Another time, OK?

Tracy bỏ máy, tìm trong ngăn kéo quả táo mang vào sở sáng nay, định đưa lên miệng cắn, nhưng chợt Tracy ngừng lại, tung nhẹ quả táo trên tay, mở cửa văn phòng đi tìm Huân. Từ ngày đi ăn trưa với nhau lần đầu tiên đó Huân đối với Tracy đã bớt e dè, và Tracy cũng thấy mình không còn phải giữ gìn quá đáng như xưa. Những lần hội họp ‘one-on-one’ đã lâu hơn, và không chỉ hoàn toàn là công việc. Khi có dịp đi qua cubicle chỗ Huân ngồi Tracy đã có thể dừng lại nói dăm ba câu vu vơ, và Huân đã quay ra cười với Tracy chứ không chỉ nhìn màn hình đăm đăm. Hai người cũng đã đi ăn trưa với nhau thêm vài lần vào những dịp đặc biệt, kể cả những khi trời đi vắng, Huân tới tìm Tracy mời đi ăn.

Hai người đã trở thành bạn, và tình bạn của họ Tracy thấy đằm thắm hơn là những gì Tracy tìm thấy ở Peter. Huân tính tình kiêu hãnh nhưng cũng dịu dàng và quan tâm tới người khác. Đi ăn chung Huân kín đáo tìm cách đứng lên trả tiền chứ không như Peter sòng phẳng, đếm từng đồng chia tiền ăn trước mặt mọi người. Mắt Huân buồn, nhìn xa xôi, nhưng từ những lần chuyện trò với Huân Tracy như tìm lại được những hình ảnh thân quen của quê nhà, và đôi lúc Tracy xúc động đến ngậm ngùi nghe Huân nói về quê hương, về gia đình, về bạn bè và ước vọng tương lai.

- Eh, anh Huân, ăn trưa chưa?

Huân nhìn lên, nhe răng cười:

- Sắp. Tracy chưa đi sao.
- Không. Mưa quá.
- Peter đón mà, đâu sợ ướt áo!
- Tracy cancel rồi. Mà sao anh biết Peter …
- Ha ha, - Chỉ sang cubicle nơi Paul ngồi - chúng nó mới đánh cá là mưa mấy Peter cũng tới.

Tracy xịu mặt:

- Vô duyên!
- Ủa, Tracy nói tôi 'vô duyên' hả? Tôi đâu có đánh cá!
- Không phải anh. Mà anh có gì ăn chia cho Tracy với. Tracy đổi cho anh quả táo nè.
- Tôi có cơm nắm ăn với thịt kho! Chúng mình 'cưa' đôi nắm cơm. Còn quả táo thì Tracy giữ lấy – Huân tủm tỉm cười - sợ nghẹn giống ông Adam!

Tracy đỏ mặt:

- Anh …
- Ồ, Just kidding!

Huân xách túi thức ăn, đứng lên:

- Chúng mình xuống kitchen ăn cho tiện. Cũng cần mua lon nước uống nữa. Với lại ở đây nói tiếng Việt không tiện, dù lúc này đang giờ lunch break. OK?

Tracy nhoẻn miệng cười, theo chân Huân, mặc kệ Paul đang thò đầu ra khỏi cubicle, ngó theo.

Nhìn Tracy nhai cơm nắm một cách ngon lành Huân hỏi:

- Good?

Tracy nuốt vội miếng cơm:

- Very good! Mẹ anh kho thịt hả?
- Không. Tôi kho!
- Hả? Bộ anh biết làm bếp sao?
- Chứ sao. Mẹ tôi hay đau ốm. Tôi nấu ăn lấy nên quen dần. Sáng nào tôi cũng chuẩn bị đầy đủ cho mẹ rồi mới đi làm.
- Oh boy! Tracy ở một mình, chỉ biết nấu nước sôi! Trưa ăn tiệm, tối ăn pizza hay mì gói!
- Tội chưa. Bữa nào Tracy tới nhà, tôi nấu cơm mời Tracy ăn.

Huân nói xong mới chợt nhận ra là mình đã hơi vô ý, và sợ Tracy hiểu lầm, nên đang định tìm lời nói chữa thì Tracy đã vội vàng:

- Nhớ nhé!

Huân thở ra:

- Vâng, Tracy có thể mời cả Peter nữa.

Tracy tròn mắt nhìn Huân:

- Why? Peter is just a friend at work.

Huân lắc đầu không tin:

- Just a friend? Tôi tưởng là hơn thế nữa!

Tracy ngần ngừ:

- Maybe just a little bit more than that. But nothing serious …

Huân xua tay:

- Tracy không cần phải giải thích. Tôi xin lỗi nếu có lỡ lời, tò mò vào việc riêng của Tracy.

Tracy không nói, đưa mắt nhìn trời mưa ngoài hàng hiên như có gì đang suy nghĩ, chợt quay lại nhìn Huân thở dài:

- Thanks for the food. I got to go.

Quả táo của Tracy vẫn nằm tro vơ trên bàn. Huân nhìn theo Tracy cắm cúi bước về văn phòng riêng và chợt thấy bâng khuâng, miếng cơm hình như nhạt nhẽo. Tình cảm của Huân với Tracy không còn lạnh lẽo như xưa, trái lại rất ấm áp mỗi khi Huân thấy Tracy cười với mình. Buổi trưa Tracy quanh quẩn tại văn phòng nhiều hơn là đi ăn trưa với Peter, và nhiều lần Tracy chủ động rủ Huân đi tìm những quán ăn Việt-Nam đặc biệt trong vùng. Huân đã nhìn thấy ở Tracy tấm lòng thẳng thắn của một người lớn lên ở nước Mỹ, nhưng đồng thời vẫn có chút gì rất Việt-Nam, rất nhẹ nhàng và đằm thắm.

Bất chợt Tracy quay trở lại, đưa tay định cầm quả táo. Huân chận lại, bàn tay Huân nằm trên tay Tracy:

- It's mine.

Tracy sững sờ:

- Tưởng anh không thèm.

Huân không nói, bàn tay nắm chặt hơn trong lúc Tracy bối rối cúi đầu. Huân nhỏ nhẹ:

- Tracy ngồi xuống đi! Chúng mình chia nhau quả táo nhé.

Tracy lấy lại bình tĩnh, trìu mến nhìn Huân:

- Dạ.
- Không có dao. Tracy cắn trước đi.

Tracy nhìn Huân đăm đăm, đưa quả táo lên miệng cắn một miếng nhỏ trước khi trao lại cho Huân. Huân nhìn vết răng trên quả táo cười với Tracy:

- Răng Tracy như răng chuột. Để … anh xóa cái dấu vết này.

***

Dù Tracy và Huân hết sức kín đáo nhưng rồi hình như ai cũng biết. Thỉnh thoảng Ken chỉ nhìn Huân cười cười, riêng Paul mồm oang oang lâu lâu hỏi thăm Huân “How’s the boss!”. Huân rất bực bội nhưng làm như mình cóc cần, nhún vai không thèm trả lời.

Huân và Tracy đi ăn trưa với nhau thường hơn, nhưng để tránh tiếng, Huân ra khỏi sở trước, chờ Tracy ở một góc đường, trước khi dắt tay nhau tìm một tiệm ăn xa xa chỗ làm. Thức ăn trưa Huân mang từ nhà Tracy để dành ăn tối. Hôm đó ở tiệm ăn ra Tracy than:

- Tracy mập ra đó. Bắt đền anh Huân.

Huân bẹo má Tracy:

- Em ăn mì gói riết thành sợi mì luôn! Thằng Paul nó nói em bây giờ em đẹp hơn trước nhiều! Nhiều lúc anh rất bực mình với nó, nhưng nghĩ lại nhờ nó bỏ phiếu ‘Yes’ cho anh nên anh mới được mướn vào làm nên anh cố nhịn.

Tracy bĩu môi:

- Nó bỏ phiếu ’No’chứ ‘Yes’ hồi nào!

Huân ngẩn ngơ:

- Thế em bỏ phiếu ‘Yes’ mướn anh à?

Tracy lặng lẽ nhìn Huân, nhẹ gật đầu. Huân run lên, kéo Tracy đi sát vào mình:

- Anh tưởng là hôm đó em rất ghét anh.

Tracy thì thầm vào tai Huân:

- Em thật xúc động khi thấy anh đứng lên bỏ ra về, không nói một lời, dù đang cần việc làm. Ít người tính khí ‘đàn ông’ như vậy, nên em mới đuổi theo anh, và em quí anh từ lúc đó. Vả lại kiến thức

và kinh nghiệm của anh rất phù hợp với việc làm tại I.T. Department.
Huân hôn nhẹ lên má Tracy:

- Còn em yêu anh từ bao giờ?

Tracy lườm Huân:

- Em cũng muốn hỏi anh câu đó!

Cả hai im lặng mỉm cười, chợt Tracy đẩy nhẹ Huân ra xa vì hai người đã về gần tới nơi làm việc. Huân nói thêm:

- Em nhớ nhé. Chiều thứ Bảy anh sẽ đón em tới nhà ăn cơm tối với gia đình anh.

Tracy nhỏ nhẹ:

- Dạ. Em chờ anh.

***

Mẹ làm Huân thật khó xử và ray rứt buồn. Tracy đã ngồi vào bàn ăn và mặc dù Huân đã cố mời nhiều lần nhưng mẹ vẫn ở trong phòng, không chịu ra ăn cơm. Huân thở dài phân trần với Tracy:

- Em đừng buồn nhé. Mẹ anh không được bình thường, lúc buồn lúc vui, ít muốn gặp người lạ.

Tracy rụt rè:

- Mẹ có la anh không?

Huân lắc đầu buồn bã:

- Hầu như không bao giờ, nhưng nếu anh có nói hoặc làm gì không vừa ý mẹ thì mẹ hay dỗi, bỏ ăn, và còn nói những câu như "Tôi nhịn ăn quen rồi" làm anh đau thắt. Em biết là ngày xưa đã có thời mẹ nhịn đói để cho anh được no! Anh làm sao dám để mẹ buồn.

Nước mắt Tracy muốn ứa ra:

- Em hiểu. Anh Huân đừng buồn nữa.
- Em ăn với anh một chén cơm nhé. Anh sửa soạn cả buổi chiều.

Tracy nói nhỏ, gần như thì thào:

- Thôi anh ạ. Anh đưa em về, để mẹ ngủ hoặc ra ăn cơm một mình cho yên tĩnh. Em cũng không thấy đói nữa. Em yêu anh, và em không buồn đâu.

Tracy đứng lên, Huân cũng đứng lên:

- Anh xin lỗi em. Anh chỉ muốn em tới nhà gặp mẹ, mời em một bữa cơm gia đình mà không xong. Hay là chúng mình tới Chez Christina ăn cơm?

Tracy bá cổ Huân thì thầm:

- Anh đưa em về. Em chỉ muốn được ôm anh mãi như thế này.

Trời mới tối nhưng xa lộ 680 chiều thứ Bảy vắng tanh. Huân lái xe chầm chậm, chiếc xe Toyota cũ kỹ chạy ì ạch như con ngựa già. Tracy dựa đầu vào vai Huân, lâu lâu lại ngửng lên nhìn, và mỉm cười vu vơ. Khi xe vào trong khu cư xá, Huân chạy chầm chậm vào parking, đậu cạnh chiếc BMW của Tracy, cố gắng pha trò:

- Yên chí, anh sẽ cẩn thận không đụng vào xe em lần nữa!

Tracy cắn nhẹ vào vai Huân:

- Bắt đền anh đó.

Huân hôn lên trán Tracy

- Để anh đưa em vào.

Tracy dựa vào Huân, những bước chân hình như quấn quít không vững. Khó khăn lắm Huân mới mở được cánh cửa, vừa lúc ấy vòng tay Tracy đã vít đầu Huân xuống, hai đôi môi tìm nhau, và trong hơi

thở rộn ràng tiếng Tracy nghe như gió thoảng:

- Anh Huân! Anh đừng về.

***

Cửa văn phòng đóng kín nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấy hai người qua những khung kính trong suốt. Huân kéo ghế ngồi cách xa bàn giấy của Tracy:

- Em đi họp off-site có gì lạ không?

Tracy lắc đầu:

- Họ chỉ bàn về ngân sách cho năm tới. Department của chúng mình không có gì thay đổi nhiều.

- Vắng em mấy ngày anh … Thằng Paul khốn nạn nó nói anh love sick!

Tracy nhìn Huân trìu mến:

- Em có gọi anh mấy lần, nhưng không nói được gì nhiều.

Huân cười nhẹ:

- Cứ thấy anh nói tiếng Việt là Paul nó lại thò đầu sang hỏi "How's the boss". Có lẽ anh sẽ tìm việc làm ở nơi khác vì anh không muốn gây trở ngại cho em. Anh sợ là chúng mình vi phạm nội quy của hãng không chừng!

- Em biết, nhưng em không muốn xa anh. Nếu không gặp anh hàng ngày em sẽ buồn lắm nên em đã dàn xếp để anh được thuyên chuyển sang Engineering Department. Toà nhà Engineering ở ngay bên cạnh I.T. Departament của chúng mình. Hàng ngày chúng mình vẫn có thể gặp nhau, vẫn có thể ăn trưa với nhau, và anh không làm dưới quyền em nữa nên không vi phạm nội quy của hãng. Hơn thế

nữa, với kiến thức và kinh nghiệm của anh, Engineering có lẽ thích hợp với anh hơn là Information Technology.

Huân mỉm cười:

- Em 'dàn xếp' sao hay vậy?

Tracy cũng cười:

- Em phải 'thú thật' với ông Miller, boss của em, và nhờ ông ấy giúp. Đáng lẽ em phải bàn với anh trước, nhưng đang lúc họp off-site, mấy sếp lớn đều có mặt nên 'dàn xếp' mau chóng và tiện lợi. Anh không buồn em chứ?

- Không, anh phải cám ơn em.

Huân chợt ngập ngừng:

- Em biết rồi đó. Có những lúc anh buồn vô cùng. Ba anh qua đời, mẹ anh đau yếu, tính tình lại bất bình thường, chỉ có mình anh là con. Trước đây anh cũng đã có một thời yêu một người con gái. Cô ta đến thăm gia đình anh một lần, thế là tan vỡ. Anh cũng không thể nào trách cô ta được vì biết rằng cô ta không thể nào sống chung với gia đình anh, và anh không thể nào bỏ mẹ một mình. Anh yêu thương mẹ vì những gì mẹ đã làm cho anh, cho gia đình. Từ ngày yêu em, anh đã có chút vui, nhưng lúc nào anh cũng lo sợ trước sau gì rồi anh cũng sẽ lại mất em!

- Huân, anh kéo ghế lại gần em! Em có cái này muốn đưa cho anh.

Huân kéo ghế lại gần. Tracy thò tay vào túi xách, tìm một cái gì đó nhưng dấu kín trong bàn tay nắm chặt:

- Huân. Anh chìa tay ra!

Huân ngửa bàn tay đặt nhẹ trên bàn chờ đợi, mắt nhìn Tracy có chút ngạc nhiên. Tracy đặt nắm tay run run của mình trên lòng bàn tay

của Huân, và từ từ ruỗi những ngón tay, thả vật đang dấu kín. Chiếc chìa khoá! Tay Huân run lên:

- Chìa khoá apartment của em?

Tracy cúi gầm mặt, giọng nói không còn rõ ràng:

- Em không thể đến nhà anh được nhưng nhà em cũng như nhà chúng mình. Anh tới với em lúc nào cũng được. Anh … anh biết là em yêu anh nhiều lắm không!

Huân như nghẹn lời vì cảm động. “Tracy” Huân gọi nhỏ. Tracy ngước nhìn Huân “Dạ”, ngoan và hiền. Huân thì thầm “May mà có em … Ước gì anh có thể ôm hôn em lúc này”.

Trần Quang Thiệu

Mùa Xuân – 2007

Một Khối Tình Si

Hôm từ California trở về VN tôi đã lên thẳng Đà-Lạt, tránh không gặp Phương Thảo và nhóm bạn trẻ tại Sài-Gòn. Tôi không muốn khuấy động mối tình si mà có lẽ Thảo đã quên vì gần một năm đã trôi qua.[1]

Tuần này trường đóng cửa nghỉ lễ. Tôi nghĩ mình cần phải xuống Sài-Gòn mua một ít sách vở và tới International SOS xin tái khám, mua thêm thuốc cao máu. Tôi quen với bác sĩ Don Perkins trước đây khi tôi còn dạy học tại thành phố đó, và hồ sơ bệnh lý của tôi còn lưu giữ tại bệnh viện này. Tôi tới bệnh viện theo giờ hẹn. Cô y-tá tiếp tân cho tôi biết là bác-sĩ Don Perkins đã mãn hạn, trở về Mỹ, và bác-sĩ Hillary Corbin sẽ thay thế, chăm lo sức khỏe định kỳ cho tôi.

Tôi gật đầu:
- Bác sĩ nào cũng được. Lúc này tôi tương đối khoẻ mạnh. Chỉ cần mua ít thuốc cao máu.

Cô y-tá trao cho tôi một tờ báo hàng tuần và chỉ cho tôi môt căn phòng nhỏ, ngồi đợi. Tôi nghĩ Hillary Corbin là người Mỹ, nhưng khi bà ta gõ cửa bước vào thì tôi mới biết bà ta là người Việt hoàn toàn.

Hillary nhìn tôi đăm đăm, giọng nói đầy xúc động:
- Khi Hạnh đọc hồ sơ thì Hạnh đã nghĩ là anh. Anh Duy, anh còn nhớ Hạnh không. Hạnh bán thuốc lá mà có lần anh đã …
Hillary nghẹn lời và tôi ngỡ ngàng:
- Hạnh, cô bé ngày xưa ở đường Trương Minh Giảng cũ?
Hillary bật lên khóc:
- Vâng em đây, Hạnh đây. Tạ ơn trời. Cuối cùng em đã tìm được anh.

Tôi đứng lên, giang hai tay, và Hạnh gục vào vai tôi nức nở. Tôi cũng

không nói lên lời, chỉ nhẹ nhàng vuốt bờ vai đã gầy đi vì tháng năm.

***

Ngày đó đã lâu lắm, tôi không còn nhớ rõ thời gian …

Tôi không có gia đình tại Sài-Gòn. Cuộc đời trôi nổi đưa tôi đi đây đó, tít mù khơi, và lâu lâu trở về thành phố tôi thường hay tới thăm gia đình Đức, người bạn thân tốt nghiệp Quốc Gia Hành Chánh, thân đến độ mà Oanh, đứa con gái nhỏ của Đức, gọi tôi là 'bố Duy' thay vì chú Duy.

Trước khi vào nhà bao giờ tôi cũng tới 'cửa hàng' của Hạnh, mua một bao Pall Mall cho tôi và một gói kẹo chewing gum cho Oanh. Gọi là 'cửa hàng' nhưng thực ra đó chỉ là một chiếc thùng kính nhỏ có bánh xe, đặt dưới tàn cây sát tường của căn nhà ngay đầu ngõ. Hạnh chỉ mới chừng 15 tuổi, lúc nào cũng tươi cười và đôi mắt thông minh luôn luôn như mời gọi. Tôi ghé lại đó khá nhiều lần, nhiều đến độ Hạnh biết rõ thói quen, không cần hỏi chỉ mỉm cười chào "Anh Duy mới về", và tự động lấy thuốc và kẹo trao cho tôi. Hạnh biết tên tôi vì thỉnh thoảng tôi hay dắt Oanh ra đầu ngõ, con bé luôn mồm bi bô gọi 'bố Duy', và có lần tôi phải cải chính khi Hạnh khen "Con anh ngoan quá!"

Hôm đó chiếc taxi ngừng trước ngõ. Theo thói quen tôi tiến lại xe thuốc lá. Hạnh đang đứng dựa lưng vào tường, hình như đau, mặt trắng xanh và trán lấm tấm mồ hôi. Cô bé không chào tôi như thường

lệ, chỉ cố gắng gượng cười, cúi xuống xuống toan mở cửa kính tìm bao thuốc cho tôi nhưng chưa kịp ngẩng lên thì đã ngã nằm bất tỉnh.

Tôi nghe mấy người đàn bà kêu la "Trúng gió, trúng gió…" và xúm xít quanh Hạnh, thoa dầu, dựt tóc mai, nhưng Hạnh vẫn nằm im lìm. Trước khi té xuống tôi thấy Hạnh một tay ôm bụng, một tay gạt mồ hôi. Tôi biết là Hạnh không phải trúng gió mà có gì nghiêm trọng hơn nhiều. Tôi gạt mấy người đàn bà ra, bế sốc Hạnh lên:
- Để tôi đưa con bé vào bệnh viện Hoàn Mỹ gần đây cấp cứu. Bà nào biết nhà Hạnh vào thông báo cho gia đình dùm. Tôi phải đi ngay, để lâu sợ có biến chứng.

Một người đàn bà nhanh nhẩu gọi dùm chiếc taxi. Tôi bồng Hạnh lên, con bé vẫn lã người im lìm. Tôi đưa được Hạnh vào phòng cấp cứu, và thở phào khi thấy bác-sĩ Vĩnh, em một người bạn thân, có mặt trong toán nhận bệnh.
Vĩnh trấn an:
- Tim đập đều, chắc không có gì nguy hiểm. Anh Duy đợi bên ngoài một chút, có gì Vĩnh sẽ thông báo ngay.

Tôi ngồi đợi và thấp thỏm mong thân nhân của Hạnh tới để tôi 'bàn giao' Hạnh lại cho gia-đình, nhưng 30 phút trôi qua vẫn không thấy ai. Vĩnh xuất hiện, ra dấu gọi tôi. Tôi hấp tấp lại gần. Vĩnh đắn đo:
- Cô ta tỉnh lại rồi, nhưng ôm bụng kêu đau. Em chích tạm thuốc an-thần, nhưng bạch huyết cầu lên cao lắm. Có thể là xưng ruột dư. Phải mổ ngay nếu không sẽ nguy hiểm.
Tôi băn khoăn:

- Không có thân nhân của cô ta ở đây. Tôi chỉ biết là gia đình cô ta ở trong ngõ gần cổng xe lửa số sáu, nhưng không biết rõ nhà. Hay là để tôi đi tìm?
Vĩnh lắc đầu:
- Sợ không kịp. Đây cũng chỉ là một 'ca' bình thường thôi. Tuy nhiên anh phải ký vào giấy này thì bệnh viện mới dám làm. Em không nghĩ là có gì rắc rối, nhưng đó là thủ tục.

Tôi suy nghĩ một phút rồi tặc lưỡi ngoáy một chữ ký vào tờ giấy in sẵn Vĩnh đưa cho tôi. Tôi cũng chẳng buồn đọc xem tờ giấy in những gì. Đằng nào thì tôi cũng đã đưa Hạnh vào đây, tôi không thể bỏ mặc, và dù sao đi nữa tôi và bệnh viện cũng đã làm hết sức, không ai có thể trách cứ chúng tôi được nếu có chuyện gì xảy ra. Tôi nhủ thầm:
- Vào sinh ra tử còn không sợ, thì xá gì một chút trách nhiệm này!

Tuy vậy tôi vẫn không yên lòng, hồi hộp chờ Vĩnh thông báo tin tức và mong thân nhân của Hạnh tới để có người lo cho cô bé. Gần 3 tiếng đồng hồ sau Vĩnh mới lại xuất hiện, ra dấu cho tôi theo anh ta. Vừa đi Vĩnh vừa nói:
- May quá, chậm một tí thì không biết sẽ ra sao. Không phải ruột dư mà là bướu trong buồng trứng. Máu đầy bụng vì vết thương đã vỡ. Bất ngờ nhưng bây giờ thì xong rồi. Vài ngày là sẽ bình phục, anh có thể vào thăm cô ta ở phòng hồi sinh.

Tôi thở một hơi dài như chút được một gánh nặng. Hạnh nằm trên giường, hơi thở phập phồng nhưng chưa tỉnh vì thuốc mê. Tôi nắm

bàn tay Hạnh, nhìn khuôn mặt trắng xanh và tôi nghĩ tới đứa em trên cao nguyên. Giờ này em tôi đang làm gì nhỉ? Học bài hay đang chúi đầu khúc khích cười với bạn bè. Đời sống mong manh quá. Tôi thì thôi đã đành. Chiến tranh mà, nhưng những đứa bé như Hạnh, như em tôi chắc gì đã hoàn toàn an vui!

Tôi nghe tiếng khóc nhỏ và thấy cô y tá đưa một người đàn bà đứng tuổi và một cô gái vào phòng. Tiếng cô y-tá dỗ dành:
- Cô Hạnh qua khỏi rồi. Bác và cô yên tâm, đừng khóc làm kinh động em.
Chỉ tôi cô y-tá tiếp lời:
- Ông đây đưa em Hạnh vào bệnh viện cấp cứu.
Người đàn bà chắp tay:
- Muôn vàn đội ơn ông.
Cô gái vừa gạt lệ vừa cúi đầu chào tôi. Tôi xua tay:
- Bác đừng quan tâm. Chỉ là sự tình cờ. Bác và cô ở lại đây với Hạnh. Chúng tôi xin phép ra ngoài hút điếu thuốc.

Tôi gặp Vĩnh cũng đang đứng hút thuốc bên ngoài. Nhớ tới người đàn bà mặc chiếc áo dài đã cũ, và nhớ tới chiếc xe thuốc lá nhỏ nhoi của Hạnh tôi biết là gia đình này có lẽ là rất nghèo. Tôi hỏi Vĩnh:
- Phí tổn nhiều không? Nếu họ không thanh toán được thì sao?
Vĩnh cười:
- Phòng tài chánh biết rõ hơn nhưng vì anh là người quen nên em phỏng đoán là phí tổn sẽ được giảm bớt và có lẽ không quá tháng lương 'quan tàu' của anh.
Tôi nghĩ thầm:

- Chắc là gia-đình Hạnh khó có thể trả được. Tôi nhớ tới món tiền mẹ tôi mới cho. Thôi thì mình đã làm ơn thì làm cho chót.

Tôi bảo Vĩnh:

- Tội nghiệp họ. Chú Vĩnh, cứ coi như là anh chịu trách nhiệm tài chánh đi.

Vĩnh gật đầu:

- Vâng, để em cho phòng tài chính biết và yêu cầu họ 'tính giá đặc biệt'.

Vĩnh chào tôi, trở lại phòng làm việc. Tôi đang băn khoăn là không biết nên bỏ đi liền hay là nán lại nói chuyện với mẹ Hạnh dăm ba câu thì cô gái đã bước ra tìm tôi. Cô ta lại chắp tay vái chào. Tôi bật cười:

- Cô làm tôi như tôi là tượng gỗ không bằng.

Để cho không khí bớt trang trọng tôi đùa:

- Tôi là Duy, khách hàng trung thành của Hạnh. Không có cô ấy tôi sẽ chết vì … thiếu thuốc nên bằng mọi giá phải gồng mình đưa Hạnh vào đây. May quá, Hạnh bình an. Cô là gì của Hạnh?

Cô gái nói nhỏ:

- Dạ, Vy là chị ruột của Hạnh. Mẹ của Vy còn đang trông chừng Hạnh nên nói Vy mời ông quá bộ tới nhà để cho cả gia đình được cám ơn ông.

Tôi nghĩ thầm:

- Cô này khách sáo nhưng ăn nói như con nhà gia giáo chứ không phải là con nhà lao động, bận rộn và cùng quẫn với đời sống.

Nước da Vy trắng hồng dù trời Sài-Gòn nắng cháy, và chiếc áo dài trắng đơn sơ nhưng thẳng nếp nên tôi đoán Vy là nữ sinh hay sinh

viên. Tôi thú thật:

- Quả tình chiều nay tôi cũng hơi xúc động và lo lắng nên có chút mệt mỏi. Bây giờ mọi sự đã bình yên, nhưng xin phép để khi khác tôi sẽ tới thăm Hạnh và gia-đình. Cô cho tôi địa chỉ được không?

Vy "dạ" rất nhẹ, bối rối tìm mảnh giấy. Tôi trao cây viết và xé một mảnh bao thuốc lá đưa cho Vy:

- Cô ghi tạm vào đây. Tôi biết ngõ rồi, chỉ cần số nhà.

Vy run run viết một con số, cúi đầu trao cho tôi. Tôi lại nói đùa:

- À, con số hên, để tôi đi mua số đề!

Tôi thấy Vy thoáng mỉm cười, chớp nhẹ đôi hàng mi cong:

- Ông … nhớ tới nhé!

Tôi gật đầu:

- Nhớ. Nhưng đừng gọi tôi bằng ông nữa. Nghe trịnh trọng quá. Bây giờ xin phép cô, và gửi lời chào bác.

Ra tới cổng bệnh viện, tôi quay đầu nhìn lại. Vy vẫn còn đứng đó nhìn theo.

***

Ba ngày sau tôi mớ trở lại bệnh viện thăm Hạnh. Cô bé đã tỉnh táo dù rằng còn hơi xanh. Hạnh mừng rỡ gọi tên tôi "Anh Duy" nhưng vết thương còn đau nên vẫn nằm yên trên giường. Tôi cười với Hạnh:

- Con bé này làm anh sợ gần chết. Em đỡ chưa?

Hạnh nhìn tôi như muốn khóc:

- Cám ơn anh, em gần khoẻ hẳn rồi. Nếu không có anh thì không biết

bây giờ em ra sao. Mẹ em và chị Vy cũng mới về. Mẹ em cứ băn khoăn không biết tìm anh ở đâu để cám ơn.

Tôi nắm tay Hạnh:

- Anh cũng đã gặp mẹ em hôm đưa em vào đây. Bác đã cám ơn anh, cả chị Vy em nữa. Như thế là đủ quá rồi. Bao giờ em được xuất viện?

Ánh mắt Hạnh sáng lên:

- Bác sĩ Vĩnh nói chắc là ngày mai em có thể về nhà, và chừng một tuần nữa là em có thể hoạt động lại bình thường. Em không muốn nghỉ học lâu.

- Em học lớp mấy?

- Lớp mười. Em học buổi sáng, buổi chiều trông coi xe thuốc lá giúp đỡ gia-đình. Chị Vy học Luật. Hôm em bị bất tỉnh chị Vy chở mẹ em sang nhà người bạn, chiều mới về, được tin em bị nạn vào ngay bệnh viện nhưng cũng hơi trễ. May mà có anh.

Tôi vỗ nhẹ lên mu bàn tay Hạnh:

- Ba em có vào thăm em không?

- Có. Ba đi làm cả ngày nên tối với vào được. Ngày xưa ba em dạy học, nhưng bây giờ là công chức bộ quốc gia giáo dục.

Tôi nghĩ thầm:

- Thảo nào chị em Hạnh nghèo nhưng vẫn có cốt cánh con nhà! Thời buổi chiến tranh, lạm phát như ngựa phi, lương công chức chắc chắn là không đủ sống nên mẹ con Hạnh phải bươn chải.

Bỗng dưng tôi thấy xót xa cho Hạnh. Tôi vuốt tóc con bé:

- Chiều chủ nhật anh sẽ đến thăm gia-đình em. Lúc đó chắc em cũng đã về nhà.

Tôi thấy Hạnh ứa nước mắt, nhưng cười rất tươi:

- Em chờ anh. Anh biết không, mai sau lớn lên em sẽ không bao giờ quên lúc này. Em sẽ cố gắng có được tấm lòng như anh. Cám ơn anh. Anh không chỉ cứu giúp em mà anh còn cho em một niềm tin.

Nước mắt Hạnh chẩy dài trên má, nhưng nụ cười thật rạng rỡ. Tôi cũng thấy cảm động, bóp nhẹ bàn tay con bé:
- "Thôi Hạnh nằm nghỉ. Đừng nghĩ xa xôi. Sẽ gặp lại em chủ-nhật này.

Hạnh gạt nước mắt, gật đầu không nói, đăm đăm nhìn theo tôi mở cửa ra về. Buổi chiều hôm đó tôi cũng không có việc gì làm, chỉ lang thang giữa phố phường đông đảo và suy nghĩ về những sự tình cờ. Hạnh chỉ là người quen biết sơ sài, và bỗng dưng tôi bị đưa vào hoàn cảnh trở thành người thân trong gia đình. Có lẽ là định mệnh.

Chủ nhật đó tôi tới nhà Hạnh như đã hứa với con bé. Thật ra thì tôi rất ngại thăm người ốm, nhất là đến thăm một gia-đình mình đã có chút ân huệ vì không thể nào tránh được những câu khách sáo, không hẳn là thiếu thành thật, nhưng có chút gì gò bó, lễ nghi.

Hạnh phục hồi mau hơn là tôi tưởng, con bé đã có thể bước những bước rất mau, đón tôi khi tôi vừa bước chân vào nhà. Tôi thoáng thấy Vy chạy vào nhà trong, và khi Vy trở ra với cha mẹ Vy đã thay bộ quần áo mặc trong nhà bằng chiếc áo dài màu xanh da trời. Hạnh thật thông minh, con bé thấy tôi lúng túng và không được thoải mái với nhưng câu thăm hỏi, cám ơn lập đi lập lại nên đã tế nhị dẫn tôi ra mảnh sân nhỏ cạnh nhà mời tôi ngồi trên chiếc ghế dài dưới hàng

hiên.

Vy mang cho tôi tách nước trà, mái tóc dài gần chạm vào mặt tôi thoảng mùi thơm nhẹ khi Vy cúi xuống trao tách nước. Từ lúc tôi tới Vy chưa nói với tôi một câu nào và hình như có nét buồn phảng phất. Tôi đón tách nước trà từ bàn tay hơi run của Vy:

- Cám ơn cô Vy. Nghe Hạnh nói là cô đang học Luật phải không?

Vy trả lời rất khẽ:

- Dạ, Vy đang học năm thứ hai.

Tôi pha trò:

- Tính tôi 'thiếu nghiêm túc' với thượng cấp. Biết đâu ngày nào đó có thể tôi phải nhờ đến luật-sư Vy!

Hạnh cười:

- Chị Vy chọn lầm nghề. Hiền như 'ma soeur' thì không làm luật-sư được đâu.

Nhìn tôi Hạnh tiếp:

- Mẹ không cho chị ra bán hàng. Lần nào chị ra đó cũng bị mấy đứa con trai lối xóm trêu chọc, và chị chỉ biết khóc, nước mắt chẩy dài.

Bỗng dưng tôi nổi máu anh-hùng:

- Khốn nạn thật. Bán thuốc lá và bánh kẹo như vậy chắc cũng chẳng lời lãi bao nhiêu. Hay là để tôi giới thiệu Hạnh với người bạn tại USOM. Richard là người Mỹ nhưng nói tiếng Việt rất rành và có tên VN là Phú. Có thể anh ta sẽ tìm được việc bán thời trong thư viện cho Hạnh.

Mắt Hạnh sáng lên, giọng run như muốn khóc:

- Được như thế thì Hạnh vui biết mấy.

Vy từ nãy vẫn đứng yên, tiến tới ôm vai em:

- Ba sẽ còn vui hơn em nhiều.”

Tôi chợt hiểu. Ông Thân, ba của Vy và Hạnh, chắc rất lấy làm khổ tâm vì không thể lo lắng cho các con đầy đủ, phải để con gái đứng bán vài bao thuốc lá đỡ đần gia đình. Tôi thở dài:
- Đừng nói cho ba em biết vội. Chút nữa tôi sẽ viết thư để khi nào khỏe hẳn Hạnh cầm tới tìm Richard.

Vy soắn hai bàn tay vào nhau, nhìn tôi băn khoăn như muốn nói. Tôi mỉm cười nhìn Vy đợi chờ, thế mà giọng nói Vy vẫn còn rất ngại ngùng:
- Ba mẹ muốn mời anh ở lại dùng cơm, nhưng cơm nhà nghèo, không biết anh Duy …
Tôi cười lớn ngắt lời Vy:
- Cô không chọn lầm nghề đâu! Cô đã nói thế thì tôi làm sao dám từ chối.
Tôi thấy Vy có nét vui, xin phép tôi vào nhà chuẩn bị bữa ăn. Tôi hỏi Hạnh:
- Sao trông chị Vy em buồn vậy. Lúc nào Vy cũng vậy hay sao?
Hạnh cũng tỏ vẽ băn khoăn:
- Không, bình thường chị Vy rất dịu dàng nhưng không buồn như hôm nay. Em cũng không rõ là có chuyện gì.

Bữa cơm diễn ra thoải mái hơn là tôi tưởng. Chỉ có tôi và Hạnh là ăn uống tự nhiên. Tôi muốn chứng tỏ là mình rất thích nghi với ‘cơm nhà nghèo’. Ông bà Thân ăn uống cầm chừng, riêng Vy hầu như không ăn, chỉ chăm chút lo cho Hạnh và cho tôi. Tôi cười với Vy:

- Cơm ngon vậy sao cô Vy không ăn? Để dành cho tôi hết sao?
Bà Thân đỡ lời:
- Đấy, em nó nấu đấy. Chắc nó vui quá nên không muốn ăn. Em nó mới hứa hôn hôm qua!
Vy kêu lên thảng thốt:
- Mẹ!
Bà Thân vẫn tiếp tục:
- Con bà bạn thân của tôi. Anh ấy là giáo sư, tốt nghiệp ở Pháp mới về nước được hơn năm. Mẹ goá con côi mà học hành nên người nhờ bà mẹ hiền buôn bán khá giả, có tiền cho con đi du học. Tôi cũng mừng cho em nó.
Tôi thành thực:
- Chúc mừng ông bà, và nhất là chúc mừng cô Vy.

Vy muốn nói điều gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ chăm chú nhìn tôi, và tôi hơi ngạc nhiên không thấy chút hạnh phúc nào trong đôi mắt u buồn. Sau bữa cơm tôi ngồi lại nói chuyện với ông bà Thân ít lâu, được biết trước đây ông dạy sử địa tại trường Nguyễn Du nhưng xin đổi về bộ giáo dục làm văn phòng. Ông than:
- Nghề giáo bạc bẽo quá. Giá mà tôi dạy toán hay lý hóa thì còn có thể dạy tư, kiếm thêm được chút ít nuôi gia-đình. Sử-địa thì học trò chẳng buồn quan tâm.

Tôi biết nỗi buồn của ông, nỗi buồn thời đại, nói nhiều chỉ thêm xót xa nên ngồi yên giữ im lặng. Bà Thân than:
- Nhờ trời em Hạnh qua khỏi, nhưng chưa thấy bệnh viện đòi tiền. Không biết là hết bao nhiêu nhưng bà bạn tôi đã hứa cho vay nên tôi

cũng yên tâm.

Tôi đã thanh toán bệnh viện phí nhưng không muốn cho gia-đình Hạnh biết nên chỉ nói cho có chuyện " Chắc không bao nhiêu vì cũng là chỗ quen biết", và sợ ngồi lâu bất tiện nên xin phép ra về. Hạnh còn đau nên chỉ có Vy tiễn tôi ra đến tận ngoài đường. Tôi muốn hỏi sao Vy trông buồn thế nhưng ngần ngại. Vy cũng không nói gì, chỉ khi chia tay mới ngập ngừng:
- Dù sao chăng nữa anh Duy cũng đừng quên Vy.

Tôi không hiểu ý câu nói nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Đó là lần cuối cùng tôi gặp Vy vì 'đường đời trăm ngả', và tôi cũng như Vy đều trải qua 'ngàn bước thăng trầm'.

***

Tôi nhắc Hillary:
- Lâu quá rồi, tôi cũng không còn nhớ nhiều chuyện cũ, nhưng thôi, Hạnh cho tôi biết trong trường hợp nào Hạnh trở thành Dr. Hillary Corbin.
Hạnh gạt nước mắt, xua tay:
- Khoan đã, chuyện của em lúc nào nói chẳng được. Em muốn biết là tại sao anh không bao giờ trở lại. Anh làm cho chị Vy tan nát cõi lòng, anh biết không?
Tôi hơi ngỡ ngàng:
- Hạnh biết là lúc ấy chiến tranh còn đang tiếp diễn. Tôi đang ở ngoài khơi thì được lệnh trở về Sài-Gòn ngay tức khắc, lên đường qua Mỹ

làm việc trong chương trình Việt-Nam hóa. Tôi trở về nước được ít lâu lại qua California theo học cao học. Vì biến cố 1975 tôi không thể trở về. Sau nay thì Hạnh đã biết. Cuộc đời thay đổi dồn dập quá nên nhiều khi không có cả thì giờ nghĩ đến bạn bè chứ đừng nói là thăm viếng. Xin lỗi Hạnh, nhưng quả tình tôi không biết gì về chuyện của Vy.

Hạnh cúi đầu, hình như cố đè nén xúc cảm trong lòng:
- Anh đi rồi em mới biết là chị Vy yêu anh. Chị yêu anh ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên khi anh đứng bên giường bệnh nắm tay em. Chị nói con mắt anh nhìn em thân thiết và quan hoài, chị xúc động và không bao giờ quên anh từ phút đó.
Tôi thở dài, Hạnh cũng thở dài:
- Một đêm em vô tình nghe chị van xin mẹ cho chị được hồi hôn. Chị nói không hề yêu anh Chính, chỉ nhận lời vì mẹ yêu cầu, vì mẹ thân với bác Nhân, và nhất là vì mẹ cần vay tiền của bác để trả bệnh viện phí cho em. Chị nói bây giờ được biết là gia-đình không nợ nần gì bác vì anh đã trả bệnh viện phí cho em nên chị Vy thấy không cần phải hy sinh. Anh cũng 'ác' quá, nếu anh cho gia đình em biết là anh đã lo xong vấn đề tiền bạc thì chị Vy em đâu có bao giờ nhận lời lấy anh Chính.
- Tôi cũng đâu có ngờ. Hồi đó thấy gia-đình Hạnh khó khăn nên muốn giúp đỡ một cách kín đáo. Chẳng qua là số phận.
Tôi ngừng một chút rồi gượng cười:
- Nếu Vy chưa hứa hôn, biết đâu tôi chẳng trở lại. Vy đẹp và hiền, lúc đó tôi còn độc thân, và tôi cũng đâu là gỗ đá. Bây giờ Vy ra sao?
Hạnh lắc đầu:

- Từ từ để rồi em sẽ nói. Vì chị Vy cương quyết nên mẹ em đành lòng phải nghe, nhưng mẹ em rất buồn, và chị Vy còn buồn hơn. Vy hỏi em là anh bây giờ ra sao, em cũng không biết gì hơn. Có lần gặp anh Đức em làm gan hỏi về anh, anh Đức giơ hai tay lên trời than "Cái thằng ấy nó như ma. Không hẹn thì nó đến, muốn tìm nó chẳng biết đâu tìm. Tôi chỉ biết là nó vẫn đi biển chứ chưa 'lên bờ', mong nó lấy vợ cho yên thân". Chị Vy tâm sự với em là thế nào cũng có ngày anh trở lại. Nhiều lần chị ra bến sông, mơ màng nhìn những con tàu mong được thấy anh. Chúng em đâu có biết anh ở trên chiếc nào, chỉ đứng nhìn vì nhớ thương mà thôi.

Tôi thấy dưng dưng buồn:

- Tội cho Vy quá.

- Anh còn nhớ Richard không? Nhờ lá thư của anh mà Richard cho em làm tại thư viện của USOM. Công việc nhẹ nhàng, xếp lại sách người ta xem xong vứt bừa bãi, nhưng lương bổng cao gấp đôi lợi tức bán thuốc lá. Em cũng nhờ cơ hội đó học thêm sinh ngữ, và cũng chính Richard xin cho em học bổng du học tại Hoa Kỳ khi em lên lớp 12.

Em không rõ Richard làm việc gì nhưng hình như cái gì Richard cũng biết, và chính Richard cho em hay là có lẽ anh đang ở California. Lúc đó em đang học tại Boston, em cũng có ý tìm nhưng chẳng biết tìm anh cách nào.

Hạnh kể tiếp:

- Lúc nào em cũng nhớ tới tấm lòng nhân hậu của anh nên em nhất định theo đuổi việc học tới cùng. Em học ngành y vì em muốn làm cho mọi người những gì anh và bệnh viện Hoàn Mỹ đã làm cho em.

Anh là động cơ thúc đẩy em qua bao khó khăn. Em vừa đi học vừa đi làm, vay nợ tứ tung nhưng không ngã lòng. Khi em tốt nghiệp em đã khóc nức nở, chỉ mong có ba mẹ, có chị Vy và có anh để em nói lời cám ơn và chia xẻ nỗi vui mừng.

Nước mắt Hạnh ứa ra lăn trên gò má đã có nếp nhăn:
- Hôm nay em gặp lại được anh nhưng không bao giờ em gặp lại được ba mẹ, được chị Vy. Gia đình em vượt biên và mất tích trên biển. Nhiều năm qua rồi mà nỗi đau này vẫn chưa nguôi. Ba mẹ em không thấy được em thành người. Chị Vy ôm một khối tình si xuống lòng biển sâu. Chị không yêu ai ngoài anh.

Tôi thấy lòng xốn xang, không thể ngờ số phận người con gái hiền dịu ấy lại đau thương như vậy. Tôi an ủi Hạnh:
- Mỗi người đều có số phận. Em Hạnh, ba mẹ em linh thiêng thế nào cũng vui lòng thấy em đã nên người. Kiếp này anh và Vy không có duyên. Biết đâu kiếp sau, vâng, biết đâu kiếp sau …
Tôi nghẹn lời. Hạnh gạt nước mắt cười:
- Anh Duy, anh vừa gọi ‘em Hạnh’, và không còn xưng tôi nữa. Hạnh tìm thấy anh thật rồi!
Tôi cũng cười:
- Con bé này lúc nào cũng thông minh và lém lỉnh như xưa. Cơ duyên nào đưa đẩy em thành bà Hillary Corbin?
Hạnh kể thêm:
- Em không lấy chồng VN vì somehow I couldn’t find anybody with a warm heart like you. Mike làm việc cùng chỗ với em và đã theo đuổi em nhiều năm. Cuối cùng em bằng lòng với điều kiện là ngày nào đó

Mike phải đưa em về VN, phải theo em giúp đỡ người nghèo, phải có tấm lòng nhân hậu như anh. Mike đã giữ lời, và như anh thấy chúng em bây giờ làm việc cho International SOS ở Sài Gòn. Hôm nay Mike có việc bận trên Toà Tổng Lãnh Sự. Chút nữa anh theo em về. Em rất muốn Mike gặp anh. Anh bằng lòng nhé.

Tôi gật đầu:

- No problem. Nhưng em cho anh ngày mai. Chiều nay anh có vài việc phải làm. Em và Mike được mấy cháu? Chắc chúng cũng đã lớn và có gia đình riêng.

Hạnh cười:

- None! Anh nhớ khi anh đưa em vào bệnh viện họ đã cắt bỏ gì không? Hai buồng trứng! Em không rõ là 'accident' hay là em có bướu cả hai nơi. Em không có con được, nhưng em không buồn. Em có nhiều thì giờ thì giờ lo cho bệnh nhân hơn. Nhiều người cần được giúp đỡ hơn là chính bản thân mình. Anh chẳng đang về nước dạy học mà không nhận thù lao đó thôi.

Tôi đùa:

- Vì anh già rồi nên hết thời. Cuối cùng thì nước trở về nguồn. Em có bao giờ về thăm lại căn nhà xưa?

Hạnh đầy nét u-buồn:

- Chỉ một lần. Người chủ mới không cho em vào, có lẽ vì em đi với Mike. Em muốn cho Mike thấy cái 'root' của em. Không bao giờ em hổ thẹn vì nguồn gốc nghèo nàn của mình, em hãnh diện là đằng khác.

Tôi hỏi thêm:

- Bao giờ em trở về Mỹ. Hay là em ở đây luôn?

Hạnh lắc đầu:

- Em cũng không biết nữa. Em thì thế nào cũng được, nhưng em cũng rất thương Mike. Mike cô đơn, vì ngoài em ra Mike chẳng có ai để tâm tình. Mike ‘misses America’ như là em đã từng thương nhớ VN. Hợp đồng còn vài tháng nữa. Khi đó em sẽ tính sau.
Tôi đứng lên:
- Em còn bệnh nhân khác đang chờ. Tối mai anh sẽ đến thăm em và Mike. Chúng mình còn nhiều chuyện nói. Anh cũng muốn xin em một tấm hình của Vy, nếu em còn. Anh muốn mang hình Vy lên chùa, để Vy nghe kinh kệ, cho linh hồn Vy thoát cõi u-minh.
Nước mắt Hạnh lại ứa ra:
- Em còn tấm hình bán thân của chị Vy, chụp sau ngày gặp anh. Tấm hình áo trắng thơ ngây nhưng đối mắt rất buồn, như số phận chị Vy vậy. Hôm nào anh lên chùa cho em và Mike đi với anh.

Hạnh ghi vội cho tôi địa chỉ, tiễn tôi ra tới cổng bệnh viện. Tôi quên là mình tới khám bệnh, xin đơn, và Hạnh cũng quên mất là tôi tới đó như là bệnh nhân. Tôi gọi taxi ra bến Bạch Đằng. Mỗi lần có tâm sự tôi thường muốn nhìn dòng nước trôi. Nước trôi êm đềm, và tôi cũng thấy tâm hồn bình thản, yêu thương người và yêu thương cuộc đời hơn.

Chú thích :

[1] Xin đọc ‘Về Nơi Mù Sương’, cùng tác giả.

Trần Quang Thiệu

Mùa Xuân – 2006

Một Trời Thương Nhớ

Anh trầm ngâm nhìn những hàng chữ chi chít trên màn ảnh máy vi tính trong phòng làm việc, hình như không biết có tôi đứng bên. Tôi không rõ là anh đang đọc hay là đang thả hồn lang thang đâu đó, nghĩ tới những chuyện xa xăm của ngày xưa, lúc chúng tôi chưa có

nhau hay là lúc chúng tôi lận đận bên đời. Tôi nhỏ nhẹ:

- Anh xuống nhà ăn sáng nhé?

Anh hình như chợt tỉnh, đưa bàn tay vuốt mái tóc bạc màu chưa chải từ khi ngủ dậy sáng nay, lơ đãng đưa mắt nhìn:

- Em cho anh ly cà phê thôi. Bài vở nhiều quá, anh cần làm cho xong, chiều nay phải đưa bản thảo cho nhà in rồi.

Tôi biết là tôi sẽ không thuyết phục được anh nên lặng lẽ xuống lầu, mang lên cho anh ly cà phê. Anh hờ hững đón nhận, lẩm nhẩm vừa đủ cho chính anh nghe:

- Hay, hay lắm. Kết như vậy thật là cảm động …

Tôi thở dài, bỏ về phòng thay quần áo để đi thăm đứa con gái, mặc anh với tờ báo, với website của cái trường Hành Chánh mà anh theo học từ thuở nào. Bạn bè anh đâu đó xa gần. Anh sống với họ qua Internet, qua điện thoại, tâm tình với họ trên website, và bận bịu với tờ đặc san lâu lâu ra mắt một lần. Anh quay quắt với những ngày tháng cũ, với quyền uy đã mất, và xót xa thân phận lạc loài trên xứ lạ. Trước đây hàng năm bạn bè anh gặp nhau một lần nói chuyện đội đá vá trời, bây giờ không còn đi làm nữa, và những ước mơ đã mờ dần với tháng năm, anh quay về dĩ vãng, sống như thể anh đang ở một nơi nào rất xa. Tôi vẫn quanh quẩn bên anh như cái bóng, vẫn làm những gì anh muốn, dù rằng đã từ lâu lắm tôi không biết là mình còn muốn gì ở anh.

Đứa con trai út hỏi tôi:

- Mẹ đi hả?

Tôi gật đầu:

- Con lấy xe đưa mẹ ra ga xe lửa. Mẹ xuống San Diego với chị

con và cháu, cuối tuần mẹ về. Irvine lúc này nóng quá. Ba đi gặp bạn bè ở Little Sài-Gòn, chắc cũng không ăn cơm nhà. Con tự lo liệu nhé.

Thằng bé gật đầu:

- Con lớn rồi, tự lo thân được. Mẹ không phải băn khoăn vì con.

Tôi mỉm cười theo con ra xe. Thằng bé yên lặng, tôi cũng yên lặng nghĩ ngợi về những ngày tháng chênh vênh của những người sắp bước vào tuổi xế chiều, khi các con đã đi xa như chim lìa đàn, bỏ lại căn nhà vắng lặng cho hai người già đi dần vào cô đơn. Tôi tới thăm con gái thường hơn, bồng bế đứa cháu ngoại, ầu ơ ru đứa bé, tưởng như ngày nào mẹ ru tôi ở quê nhà.

Xe lửa vẫn chưa chạy. Tôi ngồi khoanh tay, đưa mắt nhìn quanh. Cô ấy bước lên xe, dáo dác tìm một chỗ ngồi. Tôi biết cô ấy là người Việt vì tay cô ấy cầm tờ Sài-Gòn Nhỏ mới xuất bản tuần này. Ngồi xích vào ghế bên trong sát cửa sổ, tôi nhìn cô ta ân cần:

- Cô có thể ngồi chỗ này.

Cô ta reo lên, miệng cười thật tươi:

- Ồ, thế chị cũng là người Việt. Em mới đi xe lửa lần đầu nên bỡ ngỡ quá. Chị cũng đi San Diego?

Tôi gật đầu:

- Vâng. Ga cuối cùng.

- May quá. Cho em theo chị.

Tôi hỏi cho có chuyện:

- Cô cũng ở Irvine?

Cô ta lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi, miệng vẫn cười thật tươi:

- Không. Em ở San Jose, xuống Irvine thăm đứa con trai. Hôm nay muốn xuống San Diego thăm đứa con gái và đứa cháu ngoại nhưng ông chồng em ham vui với bạn bè, không chịu đi, chở em ra đây, nói cứ đi xe lửa cho tiện. Gặp bạn bè là quên hết vợ con, hư lắm chị ạ.

Tôi ngạc nhiên nghĩ thầm sao lại có trường hợp giống mình như thế này nhỉ. Cũng có con trai ở Irvine, cũng đi thăm con gái và cháu ngoại ở San Diego, và cũng có ông chồng 'thế nào ấy'! Tôi mỉm cười:

- Đàn ông đứng tuổi rồi nên ngại di chuyển.

- Không phải đâu chị ơi. Lười đó. Ai chứ ông chồng em thì khỏi nói. Lười hết chỗ chê. Đi về đến nhà, cởi vớ ra là vứt vào góc phòng. Áo quần thay không bỏ xuống cho em giặt, đem treo đâu đó cho lên men.

Tôi bật cười:

- Thật sao?

- Chưa hết đâu chị, ăn xong là ngồi coi TV. Em rủ chạy bộ chút cho khoẻ, chị biết anh ấy nói gì không, - cô ta thấp giọng giả làm đàn ông - "em thử coi mấy người chạy ngoài đường xem có ai mặt mũi hớn hở không, hay là ai cũng nhăn nhó như táo bón". Em tức quá không thèm rủ nữa, đi shopping cho bõ ghét!

Tôi ngập ngừng:

- Bộ hai người khác tính nhau lắm hả?

Cô ta kêu lên:

- Như mặt trăng với mặt trời! Cái gì em thích chồng em không thích. Em ăn thịt mỡ, anh ấy ăn thịt nạc, em thích du lịch, anh ấy không thích đi xa. Em thích coi cải lương, anh ấy chúa ghét! Ôi thôi,

nhiều cái khác biệt lắm chị ơi.

Cô ta 'nói xấu' chồng nhưng sao mắt cô ta long lanh và miệng cười thật tươi. Tự nhiên tôi thấy tò mò, hỏi cô ta một câu mà đáng nhẽ tôi không bao giờ nên hỏi một người vừa gặp gỡ:

- Khác biệt nhiều như vậy rồi vợ chồng có hạnh phúc không?

Tôi nghĩ là cô ta sẽ khó chịu, nhưng không, cô ta chỉ hơi ngần ngừ, miệng vẫn mỉm cười, mắt ngước nhìn lên cao như mơ màng nhớ tới một cái gì rất thân thương:

- Chúng em sống với nhau nhiều năm nên quen tính nhau rồi. Em cần nhằn anh ấy nhưng chưa bao giờ em buồn phiền. Anh ấy ít nói, và hình như đã lâu lắm rồi không nói yêu em. Không nói ra miệng nhưng ngày anniversary năm ngoái viết cho em bài tùy bút làm em phát khóc vì xúc động. Chị biết không, bạn em nó nói là em đang biết yêu. You're in love!

Tôi tặc lưỡi:

- Đàn ông khó hiểu thật.

- Hí hí, họ cũng nói đàn bà chúng mình không ai hiểu được. Xin lỗi chị, em nói nhiều quá. Tên em là Trinh, còn chị?

- Tôi là Nhu.

- Ồ chị Nhu. Chị làm nghề gì ạ.

- Tôi dạy học, nhưng đã nghỉ hơn năm nay rồi vì lý do gia đình. Còn cô?

- Em là dược sĩ, đang nghỉ hè nên đi chơi lung tung!

Cô ta lại cười:

- Nhưng cái ông chồng gàn dở của em đã bỏ việc I.T. vì hay cãi bướng. Hiện giờ chỉ đi làm consultant, khi có việc, khi không. Nếu có ai hỏi chồng em đang làm gì thì ông ấy nói nhỏ là 'đang ăn lương

vợ’. Còn anh nhà sao ạ?

- Nhà tôi hồi hưu rồi cô Trinh à. Ông ấy lấy bạn bè và viết lách làm vui.

Tôi kín đáo thở dài. Chúng tôi cũng đã lập gia đình nhiều năm, đã có với nhau vài mặt con. Gia đình tôi cũng êm đềm và đầy đủ, thế nhưng tôi vẫn chỉ là cái bóng, không có nụ cười và ánh mắt long lanh của cô gái ngồi bên tôi. Có lẽ cô ta chỉ kém tôi dăm bẩy tuổi nhưng sao tôi già nua còn cô ta vẫn tươi trẻ như bông hoa trên cành. Cô ta có hạnh phúc, còn tôi, tôi có hạnh phúc không nhỉ? Tôi không biết nữa, tôi thấy có cái gì như trống vắng, và thỉnh thoảng dù cố quên tôi vẫn nghĩ tới mối tình rất xưa.

Xe lửa chuyển bánh, tôi ngả ghế, yên lặng nhìn vu vơ qua cửa sổ. Trinh cũng loay hoay bắt chước tôi, duỗi chân thoải mái, và giở tờ báo, đưa ngang tầm mắt chăm chú đọc. Tôi nhìn ra ngoài nhưng không thấy cảnh vật, tôi chỉ thấy tôi nhỏ bé bên bờ sông Hàn.

o0o

Ngày đó …

Tôi không vui lắm vì phải ngồi làm bung xung trong quán nước bên bờ sông Hàn. Mẹ tôi không cho chị Huệ tôi đi chơi riêng với anh Quân dù hai người đã biết và yêu nhau mấy tháng nay. Chị Huệ mang tôi theo nhưng bỏ mặc tôi với ly kem đã tan chảy, ngồi thủ thỉ với anh Quân. Mặt tôi bí xị, và chắc là xấu xí lắm. Thế nhưng đúng lúc đó anh bước vào, đưa mắt tìm một bàn trống và ánh mắt anh

dừng lại trên khuôn mặt tôi. Tôi bối rối sửa lại thế ngồi và thay đổi nét mặt. Bất ngờ anh Quân cũng nhìn thấy anh:

- Ê Duy. Tới đây.

Anh tới gần, thoáng một nụ cười trong lúc anh Quân giới thiệu chúng tôi. “Bạn anh”, thế thôi, anh Quân không nói gì hơn, nhưng khi anh ngối xuống chiếc ghế cạnh tôi câu chuyện bắt đầu, và tôi biết hai người học với nhau từ thời còn thơ dại trong Sài Gòn. Anh nói chuyện từ tốn, nhưng hình như có gì buồn, mắt lúc nào cũng như xa xôi, và đôi mắt ấy đã làm tôi ngộp thở. Lúc chia tay anh đưa chúng tôi một đoạn đường và xin gặp lại, tôi chỉ nhẹ mỉm cười. Chị Huệ đon đả mời anh tới nhà chơi cùng với anh Quân khi nào có dịp. Tôi đã bước đi nhưng còn ngoái lại nhìn. Anh vẫn đứng đó trông ra dòng sông. Bóng anh đổ dài trong nắng chiều đã úa, ngập ngừng như không biết đi về đâu. Tôi ước gì mang theo gía vẽ, nhưng tôi biết là hình ảnh người đàn ông cô đơn đó sẽ khó phai mờ.

Mấy ngày sau anh Quân tới nhà, nhưng chỉ có mình anh. Tôi muốn hỏi nhưng không dám mở lời. Anh Quân hình như biết, anh ôm vai chị Huệ và cú nhẹ lên đầu tôi:

- Thằng bọ nước hôm nay nó bận.

Tôi ngạc nhiên:

- Bọ nước?

Anh Quân cười vang:

- Thằng Duy. Nó là lính thủy nên anh vẫn gọi nó là ‘bọ nước’.

Thì ra thế. Anh mặc thường phục, trông rất thư sinh nên tôi tưởng anh cũng là dân ‘Hành Chánh’ như anh Quân. Đó là những gì tôi biết về anh hôm đó. Ngày anh tới thăm nhà lần đầu, chúng tôi

ngồi ngoài đầu hè, anh xem bức tranh tôi vẽ dở dang, bức tranh vẽ dòng sông và bờ lau sậy. Mắt anh vẫn thoáng buồn nhưng anh kể chuyện nhiều hơn. Anh nói về những dòng sông anh đã đi qua, những vùng đất lạ anh đã tới, và những ước mơ từ ngày còn thơ dại trên ghế nhà trường. Tôi hỏi anh bây giờ anh làm gì, anh cười buồn:

- Anh làm việc trong căn cứ Tiên Sa bên kia sông.

Hình như anh không muốn nói nhiều về công việc anh đang làm. Mắt anh nhìn làm tôi phải cúi đầu, và anh hỏi tôi:

- Còn Nhu, em dạy học và vẽ tranh như thế thích không?

Tôi cười với anh:

- Em dậy mẫu giáo, trông con nít dễ thương nên em thích lắm.Vẽ tranh để cho vui thôi anh.

Anh trở lại nhiều lần và chúng tôi yêu nhau. Anh mang đến những bất ngờ làm tôi vui mừng. Buổi sáng đó im vắng, tôi đang cắm cúi loay hoay tô vẽ với học trò, ngửng lên đã thấy anh đứng bên cửa sổ giơ tay vẫy, và nhìn tôi mỉm cười. Tôi bỏ mặc đám học trò nhỏ, chạy ra với anh, để được anh dìu tôi ngồi xuống bực thềm, dựa vào người anh, ngước mắt nhìn. Khói thuốc phủ mờ đôi mắt anh. Tôi gọi rất nhỏ:

- Anh.

Tôi ước gì anh hôn tôi lúc đó, nhưng anh chỉ nhìn vào mắt tôi, không nói một lời. Tôi hỏi nhỏ:

- Anh không đi làm hôm nay sao?

Anh lắc đầu:

- Anh nhớ em.

Tôi dụi đầu vào vai anh. Giá lúc đó anh ngỏ lời, rủ tôi đi thì tôi đã theo anh, bỏ mặc lũ học trò cho bà hiệu-trưởng. Chúng tôi chỉ ngồi

với nhau vài phút, thế nhưng suốt ngày hôm đó tôi vui. Trên đường về nhà đôi chân tôi tung tăng, và tôi cười cả với những người tôi không quen.

Buổi chiều Duy thường tới thăm tôi tại nhà, nhiều hôm ở lại ăn cơm tối, ra ngồi ngoài đầu hè nhìn trăng lên, hoặc trải chiếu ngoài vườn, nằm ôm nhau để bàn tay nóng hổi của anh vuốt ve cho da thịt tôi run rẩy, nhưng anh luôn luôn dừng lại ở khuy áo cuối cùng. Thường thì anh ở lại cho tới khuya mới trở về trại ở bên kia sông, thế nhưng có những buổi chiều dù tôi nài nỉ thế nào anh cũng không ở lại, anh đến chỉ để ôm hôn tôi rất nhẹ, buồn buồn nhìn vào mắt tôi rồi vội vã ra về. Những đêm hôm đó trời rất tối. Một mình tôi ngồi ngoài đầu hè nhớ anh, băn khoăn không biết anh đang làm gì vì thực tình tôi chẳng biết gì về công việc của anh.

Anh Quân gặp tôi buồn bã ngồi một mình ngoài quán nước bên sông chờ người tôi yêu. Niềm cô đơn của tôi làm anh động lòng:

- Em chờ Duy hả?

Tôi gật đầu:

- Dạ. Mấy hôm nay không thấy anh ấy. Em tưởng là anh ấy tới gặp các bạn ở đây.

Anh Quân thở dài:

- Nó không nói cho em biết gì sao?
- Biết gì anh?

Anh Quân trầm ngâm:

- Đáng lẽ thì anh cũng không nên nói, vì anh cũng chẳng biết gì nhiều.

Anh hạ thấp giọng nhìn vào đôi mắt mở lớn của tôi:

- Duy là nhân viên của lực lượng đặc biệt hoạt động ban đêm ngoài biển Bắc. Những hôm tối trời là những đêm nó thường phải đi công tác. Anh chỉ biết có thế, nhưng thường nó chỉ đi đêm, không biết tại sao mấy hôm nay không thấy nó. Hay là …

Quân thẫn thờ ngừng nói, bàn tay tôi run lên và nước mắt tôi ứa ra lưng tròng:

- Em qua bên kia sông, tới căn cứ của anh ấy để hỏi thăm.

Quân can:

- Đừng! Ở đó tên nó không còn là Duy, và dù thế nào đi nữa người ta cũng không nói cho em biết đâu.

Tôi oà lên khóc. Anh Quân ôm vai tôi dỗ dành, và đưa tôi về nhà. Mẹ tôi nhìn tôi xót xa, lắc đầu thở dài:

- Đời loạn lạc, yêu làm gì cho khổ!

Tôi bỏ ăn trốn trong phòng nằm vùi, nghĩ đến anh là nước mắt tôi lại ứa ra. Tôi bỏ dạy, sống vật vờ như thế cho đến buổi chiều tôi chợt nghe tiếng anh lao xao bên ngoài. Tôi chạy vụt ra khỏi phòng, ôm lấy anh khóc như mưa. Anh không nói, chỉ nâng đầu tôi, hôn lên những dòng nước mắt chảy dài. Khi cơn nức nở đã dịu xuống tôi mím môi, dùng cả hai nắm tay đấm vào ngực anh liên hồi:

- Em ghét anh! Đi đâu không cho em biết. Làm em tưởng …

Tôi lại bật lên khóc. Anh nhẹ thở dài, ôm tôi dỗ dành:

- Nín đi em. Bất ngờ anh phải tham dự một lớp huấn luyện ở ngoài khơi, không kịp báo cho em. Giá mà nhà có điện thoại … Thôi, ra đây anh lau mặt cho.

Tôi dụi đầu vào ngực áo anh:

- Không! Bộ em xấu lắm sao?

Anh mỉm cười:

- Chưa bao giờ anh thấy em dễ thương như bây giờ.

Chúng tôi ngồi xuống bên nhau ở đầu hè. Anh phân trần với tôi, giọng anh thoáng buồn:

- Anh không cho em biết về cuộc sống hiện tại của anh vì biết là em sẽ lo lắng cho anh. Thực ra thì công tác của anh, dù ở trong lòng địch, cũng không nguy hiểm hơn những chuyến tuần tiễu trên sông rạch miền Nam của bạn bè anh. Anh ra ngoài đó ban đêm, đổ toán biệt kích lên bờ hoặc bắn phá các đài radar xong là ra về liền. Tàu của anh chạy nhanh và tối tân hơn chiến hạm ngoài đó. Họ chạy theo không kịp nên không có gì đáng lo sợ.

Tôi vẫn chưa yên lòng:

- Có ai bị thương hay …

Tôi không dám nói hết câu nhưng anh hiểu là tôi muốn biết có ai tử trận ngoài đó không. Hình như anh chỉ nói cho tôi yên lòng:

- Có vài đụng độ nhỏ, thiệt hại không đáng kể. Chiến tranh mà em.

Tôi bâng khuâng:

- Tại sao anh lại chọn đời sống này?

Anh lại thở dài:

- Anh may mắn được xuất ngoại ngay sau đi tốt nghiệp. Em biết là anh rất yêu đời sống sông nước, và rất hãnh diện được là người đi biển. Nhưng ra khỏi VN mới thấy sự kém cỏi của mình, anh băn khoăn cho thân phận và mang một nỗi buồn, mà người ta gọi là nỗi buồn nhược tiểu. Thú thật với em là anh đi tìm một cảm giác mạnh, tìm một nếp sống mới, và anh gia nhập lực lượng đặc biệt, làm người nay ở mai về để quên nỗi băn khoăn.

Anh ngừng nói, mắt anh nhìn xa xăm, đưa tay tìm bao thuốc trong túi áo. Tôi dựa đầu vào vai anh. Tôi không khóc nữa, và nỗi buồn cũng đã lắng đọng, chỉ còn một niềm xót xa dịu dàng. Bây giờ tôi hiểu anh hơn, biết tại sao mắt anh buồn, và tôi yêu anh hơn. Tôi gọi nhỏ:

- Anh!
- Anh nghe.
- Anh Quân nói ở bên căn cứ người ta không biết Trung-Úy Duy là ai. Nếu có chuyện gì em làm sao em tìm được anh?

Anh ngần ngừ:

- Em hỏi ông … Bột. Lê Văn Bột.

Tôi tưởng anh nói đùa cho vui, nhưng không, mắt anh vẫn nhìn xa xăm, điếu thuốc trên môi anh vẫn cháy đỏ, và vòng tay anh ôm tôi thật dịu dàng.

Những buổi chiều sau đó khi chia tay anh ở bến phà cho anh trở lại căn cứ đi công tác tôi mang mang trong lòng một nỗi buồn ly biệt. Tôi hay giật mình thức giấc giữa đêm, thao thức nhớ tới anh, và lóng ngóng buổi sáng chờ anh về để được chúi đầu vào ngực anh, dấu đôi mắt mờ đi vì nhớ thương.

o0o

Bố mẹ đều biết là Duy và tôi rất yêu thương nhau nên cũng tán thành. Mẹ nói cuối năm chị Huệ và anh Quân thành hôn xong sẽ tính chuyện cho tôi. Tôi vừa vui mừng vừa hồi hộp. Đời sống của anh như thế làm sao tôi yên lòng, và anh nữa, có bao giờ anh nghĩ tới

một ngày ở mãi một bến sông? Thỉnh thoảng tôi có nói với anh về những ước mơ nhỏ nhoi, một nơi thật bình yên cho những người yêu nhau, một nơi mà chúng tôi không có những ngày chờ trông. Anh ngồi nghe, mỉm cười nhưng đôi mắt vẫn buồn. Có một lần thấy anh ngồi yên lặng quá lâu nên tôi hỏi anh đang nghĩ gì. Anh nhìn tôi ngập ngừng:

- Em biết không, anh đi tìm quên nỗi buồn thân phận, nhưng không ngờ lại gặp những nỗi buồn chua xót hơn. Đêm qua người ta mang xác Liêm về, em nhớ Liêm không? Có lần anh ta tới đây với anh. Liêm và anh đã từng tâm sự với nhau về nếp sống này. Đã đành rằng chiến tranh là tàn ác, nhưng để bảo vệ sự bí mật và an toàn của lực lương người ta thà giết chứ không tha, không bỏ qua cho cả những ngư dân vô tội không may lọt vào vòng giao tranh. Cũng như anh, Liêm ray rứt vì sự tàn ác của chiến tranh và những việc bọn anh đang làm nên đã xin ra khỏi lực lượng.

Anh đốt điếu thuốc, hững hờ cầm giữa hai ngón tay:

- Đêm qua là chuyến công tác cuối cùng của Liêm. Biển đông mạnh, tàu của Liêm bị giạt ra khỏi đội hình trong lúc im lặng vô tuyến trong vùng biển Bắc nên bị nhận lầm là tàu địch. Quả đạn đại bác từ tàu anh bắn sang đã giết chết ngay Liêm và vài người của thủy thủ đoàn. Ánh sáng của quả đạn loé lên cho bọn anh nhận ra mình đã lầm, nhưng cũng đã quá muộn. Mang xác bạn về anh chỉ muốn chết. Nếu quả đạn đó bắn vào anh thì đâu anh có đau đớn như lúc này.

Anh ngừng nói, nước mắt anh ứa ra chảy dài. Tôi ôm lấy anh, tôi cũng khóc, nhưng không biết nói một lời nào để an ủi anh. Khi xúc động đã lắng xuống, anh vuốt tóc tôi nhẹ nhàng:

- Nhu em. Anh đã quyết định. Vài tháng nữa hết hợp đồng anh

sẽ trở về Sài Gòn. Anh phải tìm một con đường khác cho thân phận hèn kém của mình. Anh sẽ trở lại Hoa Kỳ học tiếp, học lên cao, rồi về nước làm việc trong ngành huấn luyện hoặc kỹ thuật chứ không thể mãi mãi đi tìm quên trong chiến tranh.

Tôi hốt hoảng:

- Anh bỏ em sao? Anh … anh …

Tôi bật lên khóc, anh ôm tôi nhỏ nhẹ:

- Không, chúng mình tạm thời xa nhau ít lâu thôi. Chúng mình còn quá trẻ để lập gia đình, nhưng anh sẽ xin với bố mẹ để chúng mình làm đám hỏi. Vài năm nữa cũng chưa muộn. Lúc ấy chúng mình sẽ có một tương lai yên lành và vững chắc hơn. Em bằng lòng nhé. Anh phải đi dù rằng anh rất yêu và không muốn xa em.

Tôi vẫn khóc, dựa đầu vào vai anh, mặc cho anh vuốt ve dỗ dành. Mười chín tuổi, tình yêu đầu đời, tôi không muốn xa người tôi yêu, dù chỉ một ngày, nhưng tôi biết là tôi không giữ được anh nên dù rất buồn tôi vẫn nghe những lời khuyên nhủ dịu dàng của anh.

Bố mẹ tôi không đồng ý cho chúng tôi làm đám hỏi. Mẹ tôi cương quyết:

- Các con làm đám cưới ngay thì mẹ bằng lòng. Làm đám hỏi xong rồi thằng Duy bỏ đi biền biệt, không biết rõ đi đâu, không biết chắc ngày về thì có khác gì chết rồi. Không, mẹ không bằng lòng.

Không những mẹ không bằng lòng cho chúng tôi làm đám hỏi mà còn cắt đứt tình yêu của chúng tôi, cấm tôi gặp Duy, và không cho phép anh tới nhà. Duy cúi đầu chịu đựng, và vì tự ái nên không bao giờ ngỏ lời năn nỉ, mặc dù cả hai chúng tôi đều rất buồn. Tôi biết là Duy rất yêu tôi nhưng đặt sự nghiệp trên tình yêu, tìm một con đường cho tương lai nên dù có chút tủi thân nhưng không bao giờ tôi

giận anh.

Đêm cuối cùng trước khi anh rời Đà Nẵng, tôi trốn nhà tới khách sạn ở với anh một đêm. Tôi muốn cho anh hết, “anh giữ cho em, em không giữ được” vì tôi biết có lẽ không bao giờ tôi gặp lại anh. Anh ôm tôi nhưng cũng như bao lần trước, anh dừng lại ở chiếc khuy áo cuối cùng, và tôi vẫn còn là con gái khi tôi lấy chồng một năm sau đó, khi nghe tin Duy đã rời Việt Nam.

o0o

Tôi nghe tiếng cười khúc khích của Trinh nên giật mình, đưa mắt nhìn sang. Trinh tiếp tục cười:

- Chị coi cái joke này funny chưa. Em đọc chị nghe nhé: Một người đàn ông buồn rầu vì không biết mình bỏ quên cái mũ đắt tiền ở đâu. Anh ta lang thang vào nhà thờ, gặp đúng lúc cha xứ đang giảng về 10 điều răn. Khi cha xứ nói đến đoạn con người không nên ngoại tình thì anh ta đứng bật dậy lầm bầm: “Vậy là mình nhớ ra đã bỏ quên cái nón ở đâu rồi.”

Tôi bật cười:

- Ông này đúng là đa đoan!

- Hì hì. Ai cũng vậy chị ơi. Đàn bà chúng mình còn “đến khi lấy chồng chỉ còn mối tình mang theo” cơ mà. Đàn ông thì ‘dăm bảy mối tình’ là chuyện thường. Bộ anh nhà ‘ngoan’ lắm hả.

- Tôi cũng chẳng biết. Nhưng chắc cũng chẳng ngoan lắm. Còn ông xã của cô?

- Ối giời ơi, khi mới quen nhau em tưởng ông ấy hiền lành đạo mạo lắm, ai ngờ sống với nhau mấy chục năm mới biết. Một hôm

‘chàng’ thủ thỉ kể những chuyện tình xưa cho em nghe. Đếm trên đầu ngón tay không hết chị à.

Tôi ngạc nhiên:

- Thế cô không ghen sao?
- Ồ chuyện xưa mà ăn thua gì. Với lại khi lấy lính thủy mẹ em đã cảnh cáo rồi.

Tôi tần ngần:

- Chồng cô là sĩ quan Hải Quân hả?
- Dạ. Nghe anh ấy kể về những mối tình xưa em thương những người yêu cũ của anh ấy, và thương cả anh ấy hơn chứ không ghen. Hoàn cảnh mà, chứ đâu ai muốn xa nhau. Hôm anh ấy kể cho em nghe mối tình ngoài Đà Nẵng, mặt anh ấy thật buồn, em cũng hơi tức, muốn cắn cho anh ấy một cái nhưng cũng thấy thương chị gì đó quá trời.

Lại một sự trùng hợp nữa, tôi nghĩ thầm. Miệng Trinh vẫn cười thật tươi:

- Chị biết Tiên Sa là chỗ nào không? Nghe nhà em kể chuyện nhưng em chẳng biết nó ở đâu, hỏi anh ấy thì lúc đó ‘chàng’ như người trên mây, chắc là đang nhớ về người xưa, em đá mấy cái vào chân vẫn cứ trơ ra!

Trinh vẫn cười, nhưng cổ họng tôi khô lại:

- Tiên Sa ư? Bán đảo đó ở bên kia sông Hàn của thành phố Đà Nẵng. Tôi có … ông anh họ một thời làm việc tại đó.
- Cũng Hải Quân hả chị? Anh ấy tên gì?

Tôi nuốt nước bọt, cố nghĩ ra một cái tên:

- Quân. Hình như là Vũ Quân.
- Ông chồng em tên Duy, hồi ở ngoài đó còn có tên là Bột.

Không chừng hai người biết nhau.

Tim tôi đập mạnh, tôi nuốt nước bọt một cách khó khăn:

- Có thể lắm. Em … - bỗng dưng tôi thấy thân thiết với người đàn bà cởi mở này - vợ chồng em thật là dễ thương. Bao giờ em trở lại San Jose?

- Mai em trở lại Irvine. Mốt về lại San Jose. Nhưng chưa biết chắc. Nếu ông chồng em không nhớ biển, đi chơi xa đâu đó với bạn bè.

Tôi thở ra nhè nhẹ, cố gắng giữ cho lòng bình thản và tiếng nói tự nhiên:

- Mấy ông lính thủy thì nhiều tật lắm. Ông anh họ tôi hút thuốc liên tục. Ông xã em có còn, à quên, ông xã em có hút thuốc không?

- Hì hì. 'Chàng' hút như đầu máy xe lửa, nhưng từ ngày lấy em, em chê hôi nên bỏ dần. Bây giờ hết rồi. Thỉnh thoảng mang ống pipe ra, ngậm lên miệng cho đỡ nhớ thôi.

Tôi cố ngăn niềm xúc động:

- Ông xã em phải thật tình yêu em lắm nên mới làm vậy. Bao nhiêu cuộc tình rồi mới chọn em!

Trinh gật đầu:

- Em biết. Duyên số mà chị.

Tôi cũng gật đầu:

- Đúng thế đó em. Có duyên mà không có nợ thì cũng đành.

Tôi nhìn ra cửa sổ, cố ngăn cho nước mắt khỏi ứa ra. Bao nhiêu năm không gặp, bây giờ nghe tin anh. Em làm gì bây giờ hả anh yêu? Anh vẫn còn kể chuyện chúng mình, anh còn nhớ em ư? Em cũng đâu đã quên, nhưng mà thôi … cám ơn anh … "đời chia như nhánh sông". Mong anh giữ gìn sức khoẻ nhé anh yêu.

Xe lửa kéo một hồi còi báo hiệu đã tới một ga xép gần San Diego. Tôi hít một hơi thở thật dài, quay lại nhìn Trinh nói thật nhanh:

- Tôi chợt nhớ ra là cần phải xuống chỗ này mua mấy món đồ rồi sẽ gọi con tôi mang xe tới đón. Rất vui được gặp em. Chúc em đi chơi vui vẻ.

Trinh còn ngơ ngác, và xe lửa vừa ngừng là tôi đã ra khỏi toa tàu, rảo bước về phía toa xe cuối cùng. Tôi sợ Trinh sẽ xin số điện thoại của tôi. Tôi sợ tôi sẽ mềm lòng, muốn gặp lại anh để rồi thêm ngỡ ngàng. Khi chắc chắn là Trinh không còn thấy tôi nữa tôi mới đi chậm lại, tìm đường ra khỏi sân ga.

Trời hôm nay gió nhẹ, mây xám vương trên đỉnh núi, mịt mờ như những ngày trở gió nơi bến sông khi tôi đưa tiễn anh. Anh, vĩnh biệt anh. Lúc nào em cũng nhớ thương anh. Mắt tôi mờ đi nhưng tôi cũng chẳng buồn đưa tay dụi mắt, chỉ cúi đầu lặng lẽ đi trong phố vắng không người.

Trần Quang Thiệu
July 2008

Mưa Cho Tình Nồng

Sài-Gòn trước 1975 ….

Trời đã về chiều nhưng nắng vẫn còn chói chang. Hảo khệ nệ xách gói đồ ra khỏi taxi, ngán ngẩm nhìn building Cửu Long trên đường Hai Bà Trưng. Ở đâu không ở lại chọn lầu ba cái toà nhà hắc ám toàn ca-ve với nghệ sĩ mà cư ngụ! Mỗi lần phải tới tìm Huy, Hảo không khỏi cằn nhằn:

- Chán cái chỗ anh ở quá, leo cầu thang bắt mệt. Hơn nữa, mấy cô ca-ve nghe tiếng guốc, mở cửa nhìn em cười nhăn nhở, cứ làm như là em đến thăm bồ không bằng!

Huy chỉ cười khì, đôi khi lắc đầu, con gái lắm chuyện, may mà mình chỉ có một bà cô và một cô em họ. Có vài ba đứa chắc phải bỏ Sài Gòn lên cao nguyên. Huy đỡ gói đồ trên tay Hảo:

- Cô sai em mang cho anh cái gì thế này!

Hảo bĩu môi:

- Nghèo mà ham. Ai nói anh là của mẹ em? Của em đó, và em nhờ anh mang ra Nha Trang cho bạn em chứ không phải cho anh. Ngày mốt tàu anh đi Nha Trang, đúng không?

Huy giơ hai tay lên trời, làm ra vẻ như thất vọng:

- Vậy mà anh tưởng cô và em còn nhớ tới anh!

- Xí! không nhớ mà giỗ tết nào cũng mời! Lâu lâu còn bắt em đi tìm anh tới ăn cơm, 'tội nghiệp nó, xa nhà, một thân một mình, chẳng ai trông nom'. Ở đó mà anh một thân một mình, mấy cô ca-ve phòng bên cạnh để cho ai!

Huy cười trừ:

- Anh nghèo kiết xác, ở đó mà mấy cô đó thèm. Thỉnh thoảng có 'văn gừng văn nghệ', ca hát, đấu hót với nhau thì có. Mà thôi, Hảo nhờ anh mang gì ra Nha-Trang? Sao không gửi bưu-điện? Gửi anh lắc lư con tàu đi, lâu lắm mới tới.

Lại cái trò lười biếng đây, Hảo trừng mắt:

- Không được! Anh phải trao tận tay bạn em. Gửi bưu điện vỡ hết … bánh tráng! - Hảo cười hi hi – Đùa anh đấy, một ít vải vóc bạn em nhờ mua, và một ít bánh trái em gửi cho nó. Anh mang giúp em, gửi bưu-điện sợ không tới nơi, vả lại em … hết tiền rồi!

- Bạn em? Ai đó, anh biết không?

Hảo lắc đầu:

- Không! Con nhỏ này dân Nha Trang, vào Sài Gòn học với em ít lâu, chán đời bỏ về với mẹ! Anh chưa gặp nó bao giờ!

Huy cười cười:

- Bạn em nhát thấy bà! Gặp mặt là bỏ chạy nên anh chẳng biết ai vào với ai. Hảo giới thiệu cho anh cô bạn ở Nha Trang này nhé.

- Thôi đi ông. Bạn em nghe tiếng 'lính thủy' là chúng chạy dài. Với lại …

Hảo ngập ngừng không nói tiếp. Huy cũng chỉ đùa rỡn vu vơ vậy thôi chứ cũng chẳng có ý-định gì nên chỉ cười xòa:

- Thôi được, để anh mang hộ em gói đồ này ra Nha Trang. Bây giờ có cần anh đưa về không hay còn bận đi tìm thằng Thủ bạn anh?

Hảo lườm Huy:

- Hổng thèm. Bạn anh cũng cà-chớn như anh vậy.

Huy cười ha hả:

- Sai! Thằng Thủ hiền khô. Cô cũng khen nó con nhà gia giáo. Thôi chịu đi!

Mặt Hảo đỏ bừng:

- Còn lâu! Mà ai khiến anh …

Huy chỉ cười xòa, đưa tay khép cửa phòng và dẫn Hảo ra lối cầu thang. Con gái, nhức cái đầu. Mẹ thì chỉ muốn gả chồng cho xong nợ nhưng con còn kén chọn, mà thời chiến, không lấy lính thì lấy ai. Chả lẽ ở không rồi chổng mông mà gào. Huy mỉm cười nhìn Hảo nhưng không nói. Hảo hỏi:

- Anh cười cái gì? Lại muốn chọc quê em hả?

Huy lắc đầu, miệng vẫn mỉm cười:

- Đâu dám. Anh còn đang mong cô và Hảo cho anh ăn cơm tối nay, - và bỗng dưng Huy thở dài – cơm hàng và 'cơm tàu' chán quá em ơi!

o0o

'Cơm tàu' do mấy ông thủy thủ nấu Huy nuốt không vô, nhất là khi trời sóng gió, vừa ăn vừa nghiêng ngả theo con sóng vỗ, chỉ còn có nước bỏ vô phòng nằm nhai bánh mì khô. Tàu tới bến là Huy nhẩy ngay lên bờ đi tìm mấy thằng bạn cùng khoá đang phục vụ trên bờ, rủ nhau đi chơi cho tới khuya mới về. Huy nhiều bạn, bến bờ nào cũng dăm ba đứa nên gặp nhau là tíu tít quên ngày quên tháng. Cả tuần nay Huy lang thang hết chỗ này tới chỗ nọ với bạn bè, ngày mai tàu nhổ neo rời Nha Trang đi Qui Nhơn Huy mới nhớ ra gói đồ Hảo gửi. Chết mẹ! Mình mà quên thì con nhỏ đó nó xé xác mình. Con gái

họ Trần dữ thấy bà, mệt quá nhưng thôi mang cái của nợ này đưa cho bạn nó, mai đi rồi, bao giờ mới trở lại Nha Trang!

Trời vừa tối, Huy leo lên chiếc xích lô ngồi khật khừ. Người phu xe hỏi:

- Đi đâu thày?

Huy giơ cao gói đồ nhờ ánh đèn đường đọc địa chỉ:

- Phương Sài. Biết đường này không cha nội?

Người phu xe cười khà khà:

- Con đường này dân Nha Trang ai mà không biết. Thày ngồi đó đi. Tới liền hà!

Nghe tiếng chuông gọi cửa Mỵ nghĩ là có đứa bạn nào tới chơi nên vội vàng quăng cuốn tiểu thuyết của Nguyễn Thị Hoàng, chạy ra mở cửa, nhưng chợt khựng lại khi thấy người đàn ông lù lù đứng dưới dàn hoa giấy trước nhà. Trời ơi, không biết có phải anh con Hảo hay không? Nó gửi điện tín cả tuần nay rồi mà sao bây giờ 'người ta' mới lừng khừng tới. Coi bộ bụi đời quá ta. Tóc bồng bềnh, râu không cạo, áo T-shirt, quần jean, giầy Bata. Sao nó bảo mình ông ấy là sỹ quan hải-quân!

- Ông hỏi ai ạ?

Trời, không nhớ cả tên mình, phải giơ cao gói đồ đọc tên:

- Tôi tìm cô Mỵ hay Mỹ gì đó!

Coi đó, tức không:

- Mỵ anh Huy ạ.
- Ủa, cô biết tên tôi à?
- Dạ. Hảo nó báo tin đã … mấy năm rồi. Mời anh vào.

Huy bật cười:

- Xin lỗi, tôi tới chậm.

Huy không nghĩ được lý do gì mình tới chậm nên chỉ đứng đó cười xòa. Mỵ đưa tay đỡ gói đồ, chỉ chiếc bộ bàn ghế kê ngoài sân:

- Mời anh ngồi chơi cho Mỵ hỏi thăm chút xíu, nhưng để Mỵ xin phép cất gói đồ trước đã.

Huy muốn ra về liền nhưng thấy Mỵ có gì khác lạ nên gật gù kéo ghế ngồi xuống. Con gái miền biển gì mà da trắng bóc! Tóc cắt ngắn trông ngổ ngáo như con trai. Mới gặp mà ăn nói đã móc họng, để xem cô nàng còn giở những trò gì! Huy đưa mắt nhìn quanh. Căn nhà nhỏ nhưng dễ thương, giàn hoa giấy che gần kín mảnh sân trước nhà, ánh đèn điện từ cột đèn ngoài con đường yên vắng toả ánh sáng mờ như ánh trăng.

Mỵ rón rén bưng tách nước trà đặt nhẹ lên bàn. Trong bóng tối nhạt nhoà trông Mỵ như cô gái liêu trai. Mỵ đẩy tách nước trà về phía Huy, nhỏ nhẹ:

- Mời anh.

Huy gật gù:

- Cám ơn cô. Bánh tráng còn nguyên chứ cô?

Mỵ ngạc nhiên:

- Bánh tráng nào, anh Huy?

Huy mỉm cười châm chọc:

- Hảo nó nói tôi phải cẩn thận, nếu bánh tráng trong gói đồ bể thì phải …

Huy định nói phải làm tôi mọi cho cô suốt đời nhưng chỉ cười xoà nói thêm là ‘phải đền’. Nhỏ này trông đanh đá, chọc nó nó ‘quạt’ cho vỡ mặt, chẳng dại.

Cái con Hảo này nó ‘moi’ đâu ra ông anh này mà mình không biết nhỉ? Mỵ nghĩ thầm, tướng tá thư sinh thế này mà là lính tráng ư. Coi

như dân bụi đời chứ ‘hạm trưởng’ với ‘thuyền trưởng’ gì. Để xem có ‘ngon’ không:

- Nếu có bánh tráng thì chắc cũng thiu rồi anh Huy ạ.

Huy bật cười:

- Tôi đã xin lỗi cô về sự chậm trễ rồi mà. Tàu chiến nên không quen việc giao hàng!

- Chứ không phải là lính thủy ham chơi?

Huy đành cười trừ:

- Quả có thế. Xin lỗi cô lần nữa.

Mỵ chớp mắt, che miệng cười:

- Mỵ đùa anh chút xíu, thật ra phải cám ơn anh. Bắt được mấy ông ‘khuân vác’ bất cứ cái gì đâu có dễ dàng!

Biết hết trơn! Huy lảng tránh:

- Nghe Hảo nói ngày xưa cô Mỵ cũng học trong Sài-Gòn.

Mỵ nhoẻn miệng cười:

- Mới đây chứ ngày xưa gì. Học hành không nên cơm cháo, và Mỵ chán cái trường Văn-Khoa, nên bỏ về với mẹ.

Huy thắc mắc:

- Rồi cô tính làm gì ở cái xứ này!

- Chẳng làm gì cả anh Huy ạ. Ngày ngày ra tắm biển, tối về đọc tiểu thuyết, chờ xem có ai rước đi cho khuất mắt cả nhà!

Con bé này xạo ke! Ngày ngày ra tắm biển mà nước da vẫn trắng bóc. Có lẽ đọc tiểu thuyết cả ngày thì đúng hơn. Đứa nào rước ‘tiểu thư’ về nhà là đời khốn nạn:

- Sao mà đời sung sướng vậy! Chả bù cho chúng tôi.

Lại sắp tả oán đây. Làm như đời anh ‘sương gió’ lắm không bằng:

- Chứ anh bảo Mỵ làm cái gì bây giờ? Còn anh, bộ anh khổ lắm

sao? Lính bộ binh mới khổ chứ lính thủy sướng thấy mồ!

- Huyền thoại.
- Là sao?
- Trừ một số nhỏ, con trai thời này ai cũng khổ cả. Mà thôi không nói chuyện đó nữa. Nha Trang dạo này có gì lạ không cô?
- Anh hỏi như lâu lắm mới trở lại nơi này.
- Đúng thế. Lần trước tôi lạc vào đây cũng đã hơn một năm!
- Lạc? Anh làm như đi lầm đường chứ không muốn đến thành phố này!

Huy thở dài trầm ngâm:

- Lần đó chúng tôi từ Philippines trở về, nửa đường gặp bão, la-bàn điện hỏng, radar hư, tàu mất phương hướng, đêm tối mịt mùng, không trăng sao. Tôi phó thác cho số phận, chọn một hướng đi cho tàu bớt lắc lư, chỉ mong cho thủy thủ đoàn được an toàn, còn trôi dạt tới bến bờ nào sẽ tính sau. Nửa đêm tôi chợt thấy ánh hoả châu soi sáng bầu trời. Người thủy-thủ đứng gần la lớn "Đã về đến Việt Nam mình".

Huy ngừng nói, ngước mắt nhìn về một nơi nào đó xa xôi:

- Vâng, chỉ có VN mình mới có những trái hoả châu soi sáng bàu trời. Ở một nơi nào đó đang có một trận chiến khốc liệt, nhưng cũng nhờ những trái sáng đó chúng tôi lấy được lòng tin và mang được con tàu về nước an toàn. Tàu giạt vào vịnh Nha Trang. Chúng tôi thả neo, tạm sửa chữa những hư hỏng do bão tố trước khi lên đường về Sài Gòn, và thực ra cũng chỉ thấy thành phố Nha Trang chứ không đặt chân lên bờ ngày đó dù rất muốn.

Mỵ thực tình xúc động, nhẹ thở dài:

- Vậy mà Mỵ cứ tưởng … Dù giạt vào Nha Trang chắc là lúc đó

anh Huy cũng rất mừng, phải không?

Huy gật đầu:

- Nhìn con tàu tả tơi tôi quả có buồn và mệt mỏi nhưng lúc đóng cửa phòng tạm nghỉ, tôi chợt ứa nước mắt mừng vui vì mọi người đã được an toàn. Đời sống nào cũng có những cay đắng và ngọt ngào. Ngay cả các cô, dù còn đang yên vui với gia-đình, cũng có những buồn phiền và băn khoăn về thân phận, đúng không?
- Dạ đúng. Bây giờ thì Mỵ hiểu rồi … Anh uống nước đi, hay anh uống café để Mỵ pha nhé?

Huy mỉm cười:

- Thế thì tốt quá. Tôi cũng muốn hút điếu thuốc. Cô không phản đối chứ?

Mỵ chỉ cười nhẹ quay vào trong nhà. Huy rút điếu thuốc gắn lên môi, châm lửa, hít một hơi dài. Chắc là phải bỏ thuốc thôi. Mấy người con gái mình quen thì họ tế nhị không nói, nhưng cái con bé Hảo thì chẳng e dè, hỏi mình hút thuốc hôi thế thì con gái nào dám hôn? Có lẽ đúng cho nên mình vẫn không có được người yêu con cái nhà lành!

Huy ngồi nhìn vẩn vơ. Đêm Nha Trang trời mát dịu, mai lại đi rồi không biết bao giờ mới lại có dịp trở về nơi đây. Mấy năm ở quân trường, nằm nghe gió hú qua hàng dương, nghe sóng biển vỗ bờ như lời ru còn để lại bao nhiêu là vấn vương. Trôi nổi thế mà cũng đã gần mười năm, chẳng biết là sẽ tới đâu, thế nhưng đó là thân phận mình. Cũng đành!

Mỵ trở lại mang theo hai tách càfé bốc mùi thơm:

- Mỵ uống với anh cho vui. Café đen. Anh cần sữa đặc không?

Huy lắc đầu pha trò:

- Không, để cho cay đắng mùi đời.

Dưới ánh đèn mờ con mắt Mỵ mở to đen láy:

- Anh mới nói là có cay đắng và cũng có ngọt ngào. Café và cuộc đời, anh Huy nhỉ.
- A! Đúng là dân văn-khoa.

Mỵ chỉ mỉm cười, nghiêng đầu cúi nhìn vào tách café không nói. Huy cũng yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt thanh tú. Bất chợt Mỵ nhìn lên, bối rối đưa tay vuốt tóc lảng tránh ánh mắt Huy.

Khá khuya Huy mới đứng lên cáo từ:

- Café ngon quá, dư vị thật là ngọt ngào. Chắc là đêm nay tôi mất ngủ, nhưng vẫn xin cám ơn cô Mỵ rất nhiều.

Mỵ mỉm cười như thể là đã hiểu câu nói đầy ẩn ý:

- Mỵ cũng xin cám ơn anh. Mai anh lên đường, chúc biển êm gió lặng, và nếu có giạt vào vịnh Nha Trang thì xin mời tới uống café … Mỵ!

o0o

Ba bốn chuyến công tác liền, chuyến nào cũng dài hàng tháng, Huy mệt nhoài nhưng thở phào khoan khoái khi tàu về đến Sai-Gòn. Tàu sẽ lên ụ sửa chữa định kỳ, ít ra là Huy cũng sẽ được ở Sài Gòn vài ba tháng, và 10 ngày phép thường niên đang đợi chờ. Huy vừa leo lên cầu thang toà building Cửu Long vừa nghĩ ngợi. Không biết là nên về Đà Lạt thăm gia-đình hay là ở lại Sài-Gòn đi chơi với tụi thằng Thủ. Cái thằng hiền như đất, cả ngày không mở miệng, chỉ cười tủm tỉm mà lại đào hoa. Còn mình tán nhăng tán cuội, chẳng đi đến đâu nên vẫn mồ côi đào! Huy huýt sáo mở cửa phòng, nhặt mảnh giấy ai đó luồn qua khe cửa. À, thư của Hảo:

“Tưởng anh đã về, đến nhưng không gặp. Có chuyện cần. Anh tới

em ngay nhé. Hảo".

Thư đề ngày hôm qua. Huy nhún vai, con gái việc gì cũng cho là cần, kệ nó, ngủ một 'phát' đã, mai tới xem nó muốn sai bảo gì. Sáng chủ nhật, nếu nó có giận, mời nó một chầu ciné và kem Mai Hương là yên chuyện. Phải rủ cả thằng Thủ. Có nó cô nàng bớt hung hăng con bọ xít!

Người mở cửa cho Huy và Thủ không phải là Hảo mà lại là Mỵ. Huy ngơ ngác nhưng Mỵ mặt tỉnh bơ:

- Anh về từ hôm qua, Hảo nó viết giấy nhắn sao bây giờ mới đến?

Huy ngạc nhiên:

- Sao cô biết?

Mỵ chỉ Thủ:

- Anh Thủ nói!

Huy càng ngạc nhiên:

- Cô biết Thủ hả?
- Anh Thủ là dân Nha Trang, anh quên rồi sao. Ngày xưa anh ấy học Võ-Tánh, cùng một lớp với anh lớn của Mỵ!

Thủ cười toét miệng:

- Mỵ nó tới tìm tao, hỏi thăm bao giờ tàu mày về mấy bữa nay.

Mỵ đỏ mặt lườm Thủ:

- Mỵ hỏi có một lần. Anh đừng có xạo!

Huy tức tối nhìn Thủ:

- Cái thằng! Mày ngồi sau yên xe tao mà sao không cho tao biết?

Thủ lại toét miệng cười:

- Mày đâu có hỏi!

Huy nhìn bạn lắc đầu, chợt thấy Mỵ nhìn mình cười bằng mắt, Huy nhỏ giọng hỏi:

- Hảo đâu? Mỵ vào Sài Gòn bao giờ, vào chơi hay có việc gì?

Mỵ không trả lời thẳng vào câu hỏi, chỉ vào trong nhà nói với Thủ:

- Hảo đang ủi quần áo. Nếu các anh không tới là tụi này đi Bonard bát phố với nhau rồi. Anh Thủ vào trong nhà gặp Hảo đi.

Mỵ cúi đầu tránh đôi mắt chăm chú của Huy, giọng nói thật dịu dàng:

- Anh còn mệt không?

Huy lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế bành ngoài phòng khách. Mỵ cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Huy, đầu vẫn cúi, không nhìn Huy. Mới có mấy tháng mà Mỵ trông khác hẳn. Mái tóc đã để dài chấm bờ vai, da vẫn trắng hồng nhưng mắt hình như có vẻ buồn, không còn những ánh tinh nghịch như ngày nào Huy gặp ở ngoài Nha Trang.

Sau lần gặp gỡ đó Huy nghĩ tới người con gái thật nhiều. Đã có lần Huy muốn viết thư nhưng rồi chần chừ bỏ qua. Để làm gì nhỉ? Một lần thoáng gặp, sợ rằng cô ấy chẳng còn nhớ mình là ai. Mà mình có biết gì nhiều về cô ta. Hình như đó là một cô gái không giản dị, sống nhiều về nội tâm, và có vẻ như bất cần đời. Hơn nữa đời sống tình cảm của Mỵ ra sao, mình chẳng biết. Mỵ có người yêu chưa? Để bữa nào hỏi Hảo xem nó có biết không. Người ta có người yêu rồi mà mình viết thư, dù chỉ là thăm hỏi, thì chẳng ra 'cái thống chế' gì!

Mỵ ngồi đó cúi mặt. Tưởng chẳng bao giờ gặp lại anh. Không biết anh ấy có còn nhớ gì lần gặp gỡ ngắn ngủi, hay là lại 'giạt' vào một bến nào, chẳng bao giờ nghĩ tới mình. Tìm anh để làm gì? Gặp rồi nói gì đây. Ánh hoả châu dẫn đường cho tàu anh về. Còn mình sao không ai chỉ cho mình một lối đi, một con đường, nên đành mặc cho

dòng đời đưa đẩy!

Huy phá vỡ sự im lặng:

- Mỵ còn ở Sài Gòn lâu không?

Mỵ ngước mặt nhìn Huy, cố giữ cho tâm hồn bình thản:

- Em còn ở đây hơn một tuần. Anh …

Mỵ ngập ngừng vì chợt nhận thấy mình vừa đổ cách xưng hô. Giọng Huy như reo vui:

- Anh cũng còn ở đây lâu, và đang nghỉ phép. Nếu Mỵ cần, anh …

Và Huy cũng ngập ngừng:

- Anh làm tài xế cho em.

Mỵ đã lấy lại được bình tĩnh:

- Thật nhé. Hảo nó bận đi học. Em muốn đi quanh quẩn để mà nhớ. Chẳng biết có bao giờ mới trở lại lần nữa hay không.

Huy bật cười:

- Từ Sài Gòn đi Nha Trang có vài trăm cây số. Em làm như là xa cách một đại dương. - Giọng Huy trở lại bông đùa – Mà có xa cách một đại dương tàu anh cũng ‘bò’ tới nơi đón em về Sài Gòn.

Mỵ nhìn anh đăm đăm, giọng như thoáng buồn:

- Nhớ nhé! Nhưng chỉ sợ anh không giữ được lời.

Huy bỏ ghế ngồi, đến gần Mỵ:

- Mỵ biết không, nếu có trận bão nào giạt tàu anh về vịnh Nha Trang một lần nữa anh sẽ rất vui mừng. Em đi dạo phố với anh nhé?

Mỵ ngước nhìn Huy, e dè gật đầu. Tiếng Hảo vọng ra từ nhà trong:

- ‘Anh chị’ đi chơi, cho em ‘mượn’ ông Thủ, nhờ ổng ấy sơn lại cái bàn học Op-Art cho em.

Huy chở Mỵ trên chiếc xe Lambretta. Mỵ ngồi nép vào lưng Huy, như một đôi tình nhân. Gửi xe tại đường Bonard xong, Huy âu yếm hỏi Mỵ:

- Em muốn đi đâu?

Mỵ nhìn anh dịu dàng:

- Đâu cũng được, miễn là …

Ừ đâu cũng được, miễn là có anh cho em tựa bờ vai. Em mơ ước phút giây này từ lúc đứng trước cửa nhìn anh ra về lần gặp gỡ đầu tiên đó. Anh đi biền biệt, không một lời thăm hỏi, em đã buồn, rất buồn. Bây giờ có anh đi với em, dù chỉ một đoạn đường, em cũng rất vui.

Giọng Mỵ như mơ màng:

- Hay là anh cho em ra bờ sông. Em muốn thấy con tàu của anh.

Hai người đi tàn bộ trên đường Tự Do đầy lá me bay. Sài Gòn buổi sáng trời còn mát mẻ, Huy đi thật chậm, nắm nhẹ bàn tay Mỵ. Mỵ đi sát vào Huy, đôi khi nghiêng mái tóc để nhìn Huy cho được rõ ràng, và đôi khi như muốn ngả đầu dựa lên bờ vai huy. Hương tóc làm Huy ngất ngây. Nếu có em trong đời chúng mình có thể đi mãi trên con đường này dù xa bao nhiêu. Sao chúng mình không có nhau sớm hơn để cho đời sống bớt u buồn.

Gió sông Sài gòn thổi nhẹ, tà áo dài của Mỵ bay quấn quít đôi chân. Huy chỉ con tàu neo giữa dòng:

- Tàu anh đấy. Chờ lên ụ sửa chữa nên tiếc là không thể đưa em lên xem hôm nay.

Mắt Mỵ nhìn xa vời vợi:

- Cám ơn nó đã đưa anh tới Nha Trang ngày đó. Anh biết không, em nhờ Hảo đi tìm anh. Nếu sáng nay anh không tới chắc là em khóc

hết nước mắt.

Huy hôn nhẹ lên mái tóc Mỵ, không nói một lời. Anh lang bạt, chẳng có cuộc tình nào ra hồn, bây giờ có em, đời thật vui. Đi với anh để cho anh săn sóc em suốt đời. Biết đâu rồi Nha Trang chẳng trở thành quê hương của riêng chúng mình. Cám ơn em, Huy thì thầm.

o0o

Huy bỏ hẳn ý-định về Đà Lạt thăm nhà. Ngày nào Huy cũng tới đón Mỵ đi chơi từ sáng sớm, chiếc Lambretta lọc cọc của Huy đưa hai người tới những nơi vắng vẻ như Lái Thiêu, Biên Hoà, để ngồi dựa vai nhau thủ thỉ chuyện trò. Mấy lần Huy đã muốn rủ Mỵ về căn phòng tại cao ốc Củu Long nhưng vẫn ngại ngùng, sợ Mỵ buồn lòng, cho tới hôm hai người bị mưa ướt như chuốt lột buổi chiều trên xa lộ từ Thủ-Đức trở về. Mỵ rét run, cố vòng tay che ngực áo nhưng vẫn không tránh được những cái nhìn soi mói của người đi đường. Huy trấn an:

- Em tới chỗ anh, cho khô quần aó rồi hãy về.

Mỵ không nói, chỉ dựa đầu vào vai Huy, mặc cho Huy phóng xe ào ào dưới trời mưa. Căn phòng Huy bừa bộn nhưng ấm cúng, và Mỵ đã run lên khi những mảnh quần áo cuối cùng được cởi ra và vòng tay Huy khép chặt. Hai người không nghe thấy tiếng mưa rơi, chỉ có hơi thở nặng nề, và tiếng nấc nghẹn ngào. Không, không bao giờ em hối tiếc, anh yêu. Mai đây khi không còn có anh bên em thì cơn mưa này, giây phút này, sẽ là những kỷ niệm ngọt ngào. Em yêu anh, em yêu anh nhiều lắm, anh biết không?

Mỵ còn trở lại căn phòng đó nhiều lần, thật vui, thật cuồng nhiệt

khi tới và thật buồn khi ra về. Buổi chiều, vài ngày trước khi Mỵ trở về Nha Trang, Huy thấy giọt nước mắt trên má Mỵ, Huy hôn lên đó và thì thầm:

- Em đừng buồn. Mai mình lại gặp nhau.

Mỵ lắc đầu:

- Anh đừng đến đón em. Mai em và Hảo đi picnic với một một lũ bạn cũ lâu ngày không gặp, chắc cũng đến chiều tối mới về.
- Vậy tối anh đến, được không?
- Chắc là em sẽ mệt, phải đi ngủ sớm.
- Vậy mốt anh gặp lại em. Cũng gần đến ngày em phải về Nha Trang rồi.

Mỵ không trả lời, chỉ rúc đầu vào ngực Huy. Có gì thật da diết. Cái hôn chia tay kéo dài và như có vị mặn của nước mắt.

o0o

Hảo mở cửa cho Huy, mồm mếu xệch. Cái gì nữa đây, chiều qua đi chơi về trễ bị mẹ mắng chứ gì. Lớn tướng rồi mà còn khóc nhè:

- Em bị mắng hả? Mỵ đâu, sao không thấy?

Mắt Hảo đỏ hoe:

- Nó đi rồi mà anh không biết thật sao?

Huy ngạc nhiên:

- Tưởng là còn vài ngày nữa Mỵ mới về Nha Trang.

Hảo cúi đầu buồn bã:

- Nó lên đường đi Pháp hôm qua rồi. Nó bắt em dấu anh, chỉ được cho anh biết khi nó đã đi xa. Tội nghiệp Mỵ. Nó yêu anh, khóc đứt ruột mà đành ra đi.

Huy ngỡ ngàng:

- Cái gì? Em nói gì anh không hiểu?

Hảo thở dài như muốn khóc:

- Không biết bây giờ nó ra sao. Yêu làm gì cho khổ thân!

Huy quàng vai em, dìu xuống ghế ngồi:

- Bình tĩnh nào. Nói anh nghe chuyện gì đã xảy ra.

Hảo nhìn anh xót thương:

- Mỵ nó yêu anh từ lần gặp gỡ đầu tiên, nhưng gặp nhau quá muộn. Gói đồ em nhờ anh mang ra cho nó là vải may áo làm đám hỏi. Lúc đó nó đang chán đời vì thi trượt nên nhận lời lấy anh Thúc dù chỉ biết chứ không yêu.

Huy thấy cổ họng khô rát, và như không tin vào tai mình:

- Thúc nào? Anh không bao giờ nghe nói.

- Anh Thúc là giáo-sư triết, thày dạy cũ của Mỵ. Anh ấy được học bổng qua Pháp học lấy bằng tiến-sĩ. Hai gia đình cũng quen biết, và có nợ nần. Mỵ là cô dâu 'đóng thùng'. Hỏi cưới gì chú rể cũng không có mặt. Hôm qua bố mẹ nó mới từ Nha Trang vào đưa nó lên đường. Nó vào đây ở với em cả tháng để lo giấy tờ đi Pháp, nhưng cũng thú thật với em về mối tình câm, nhờ em đi tìm anh cho nó gặp một lần để thoả lòng mong nhớ, ngờ đâu hai người lại yêu nhau tha thiết. Ngày nào đi chơi với anh về nó cũng khóc. Nhiều lúc đã nói đến chuyện hủy bỏ chuyến đi, nhưng lại thương mẹ, thương gia đình nên không đành. Trên danh nghĩa nó đã là vợ anh Thúc.

Huy ngồi chết lặng, thẫn thờ:

- Thảo nào!

Huy gục đầu xót xa. Sao em khổ thế Mỵ ơi. Khi em quằn quại yêu thương trong vòng tay anh, anh biết là em đã cho anh cuộc đời. Anh cảm khích mối ân tình, và nghĩ rằng chúng mình đã tìm được nhau.

Bây giờ thì anh biết là tại sao mỗi lần chia tay em buồn muốn khóc. Tại số mạng hay là tại chúng mình?

Huy ngồi đó không nói một lời, mắt nhìn xa vắng. Hảo cũng ngồi yên, khoé mắt vẫn còn long lanh nước mắt. Tiếng cô của Huy dịu hiền vọng ra từ nhà trong:

- Tội nghiệp con bé Mỵ. Thôi các con ạ. Mỗi người có một số phận.

o0o

Anh yêu dấu,

Giờ này thì Hảo đã nói cho anh biết hết. Em xin anh tha thứ cho em. Em đã khóc không còn nước mắt. Người ta chỉ nghĩ là em xa gia đình nên nhớ thương. Anh Tâm em từ Nha Trang vào tiễn đưa còn cho là em khóc như 'thiếu nữ vu qui nhật'. Chỉ có Hảo biết là lòng em đau như cắt, và bây giờ em mới hiểu thế nào là 'đoạn trường'.

Em chia tay mà không nói được với anh một lời cũng chỉ vì em quá yêu anh. Và em sợ, nếu anh biết chuyện thì chúng mình sẽ chẳng rứt được nhau, sẽ làm khổ bao nhiêu người, trong đó có mẹ em.

Chúng mình biết nhau quá muộn màng, và thời gian ở bên nhau quá ngắn ngủi nhưng thời gian đó là một đoạn đời sung sướng và hạnh phúc nhất của em. Em muốn quên anh nhưng càng cố gắng càng khắc khoải. Em vẫn còn đau từ hôm sang tới đây, chưa ra khỏi nhà, chưa nhìn thấy phố phường Paris, đóng cửa phòng lén viết lá thư này mà không biết bao giờ mới gửi được cho anh …

Đêm đêm em nằm khóc âm thầm mặc cho Thúc vổ về. Giá em chết đi, ừ giá em chết đi … anh Huy ơi …

Lá thư gửi về nhà Hảo, không đề ngày tháng, và không có địa chỉ

người gửi. Huy biết là Mỵ rất đau khổ nhưng cũng muốn quên, để cho cả hai còn làm lại cuộc đời. Huy cúi đầu, cầm lá thư, từ từ xé nhỏ. Hảo ngồi dựa vào vai Thủ, nước mắt lưng tròng, thương anh và nhớ bạn. Trời bỗng đổ mưa, hạt mưa đập vào cửa kính nhạt nhoà. Huy nhìn ra, Paris bây giờ chắc cũng đang mưa? Huy tưởng như là có ai đó đang đi trong mưa và gọi tên mình.

Trần Quang Thiệu

July - 2007

Mùa Thu Không Đến

Khải thức giấc nhưng vẫn chưa muốn ra khỏi giường. Hà Nội hãy còn là mùa xuân, trời không còn rét mướt nhưng vẫn se lạnh. Khải nhìn qua cửa sổ căn phòng trên lầu ba khách sạn Jade, nơi Khải cư ngụ hơn ba tháng nay, từ ngày được gửi sang giúp việc cho Ngân Hàng Quốc Tế tại thủ đô của VN. Nắng đã lên cao, và tiếng động của đủ loại xe gắn máy nghe lao xao từ dưới đường. Khải vặn người nhủ thầm, chủ-nhật chẳng lẽ nằm trong phòng, chắc là ra phố kiếm cái gì ăn, và nhân tiện mua quà cho mẹ. Ngày Mother Day ở bên đó đã gần kề. Thế nào mẹ mong mình về như mọi năm. Năm nay con ở xa quá, lớn rồi mà con vẫn nhớ mẹ như những ngày còn thơ dại, mẹ biết

không.

Phố Hàng Đào lúc nào cũng đông đúc. Khải đi lẫn trong đám người hỗn tạp. Vài du khách ngoại quốc ngơ ngác nhìn, thấy gì lạ là đưa máy chụp hình, thỉnh thoảng dừng chân mỉm cười thân thiện với những người bán hàng. Khải qua lại đây nhiều lần, mắt nhìn vu vơ, tìm kiếm xem có gì mua được cho mẹ hay không. Chiếc áo gấm ngắn treo lơ lửng ngoài hiên tiệm bán đồ kỷ niệm đập vào mắt Khải. Anh dừng lại đứng nhìn, cô bán hàng xinh xắn mỉm cười cất tiếng chào:

- Thưa ông cần gì ạ.

Khải hơi ngạc nhiên. Thường thì những người bán hàng mời chào không được lịch sự như vậy, đôi khi cộc lốc và thiếu thiện cảm như không muốn mất thì giờ. Khải mỉm cười với cô gái, chỉ chiếc áo:

- Cô cho xem cái áo treo trên kia.

Cô bán hàng vui vẻ:

- Vâng. Xin ông đợi một tí.

Cô nhanh nhẹn trở vào trong, mang ra một cái que dài có móc, khều chiếc áo xuống trao cho Khải với nụ cười:

- Gấm Thượng Hải đó thưa ông. Bà nhà mặc sẽ rất đẹp.

Khải mỉm cười, mân mê vạt áo:

- Vâng, đẹp lắm, nhưng người đứng tuổi đã gần 60 mặc có hợp không cô?

Cô gái kêu nhỏ như có gì ngượng ngùng:

- Ồ, tôi cứ tưởng …

Khải ngắt lời:

- Tôi mua quà cho mẹ. Không biết là màu này có thích hợp hay

không.

Cô gái có vẻ đắn đo:

- Màu xanh lam này tuổi nào mặc cũng thích hợp. Nhưng nếu ông thích màu đậm hơn cho cụ chúng tôi cũng có.

Khải bật cười. Chưa có ai gọi mẹ mình bằng ‘cụ’ cả. Không biết là nghe được tiếng này mẹ sẽ nghĩ thế nào. Chắc là mẹ chẳng vui. Anh gật gù:

- Thôi, chiếc này là được rồi. Bao nhiêu tiền hả cô?

- Dạ, hai trăm ngàn ạ.

Khải gật đầu:

- Cô gói dùm.

Cô bán hàng bỗng nhiên ngần ngừ:

- Ông … ông là Việt kiều?

Khải nhìn cô ta ngạc nhiên:

- Sao cô biết? Trông tôi khác lạ lắm sao?

Cô bán hàng mỉm cười lắc đầu:

- Không phải vậy. Ông … ông không mặc cả, không trả giá như người địa phương.

Khải mỉm cười:

- Tôi … tôi sợ bị mắng lắm!

Cô bán hàng lấy bàn tay che miệng, ánh mắt thay nụ cười dấu sau bàn tay:

- Đúng là Việt kiều. Xin ông một trăm năm mươi ngàn thôi.

Khải mở to mắt không tin:

- Thật hả cô? Tôi tưởng bán cho ngoại kiều cô phải tăng giá lên chứ.

Cô bán hàng lắc đầu:

- Ở đâu đó người ta thường làm vậy, nhưng chúng em thì không như thế.

Khải hơi ngỡ ngàng, anh nhìn cô gái thật lâu làm cô ta ngượng ngùng cúi mặt:

- Tôi xin lỗi. Quả tình tôi khá ngạc nhiên. Cô … cô gì nhỉ? Tôi xin phép hỏi tên cô được không?

Cô bán hàng ngửng lên nhìn Khải, lảng tránh ánh mắt như đợi chờ của anh:

- Em … tên em là Thúy-Uyển.

- Cám ơn cô Uyển, còn tôi là Khải. Gặp được người chân thật như cô ở chốn này thật là khó. Bây giờ nhờ cô gói cái áo cho cẩn thận để tôi gửi về Mỹ cho mẹ tôi. Đã biết nơi đây, sau này cần gì tôi sẽ trở lại. Tôi có mấy cô em gái, chúng nó cứ đòi tôi mua quà VN mà tôi chẳng biết mua gì và ở đâu. Cô là chủ cửa hàng này?

Thúy Uyển vừa nhanh nhẹn gói hàng vừa trả lời:

- Thưa ông không. Cửa hiệu này của bà cô họ. Uyển chỉ là người làm công.

Khải bông đùa:

- Thế cô không sợ chủ mắng vì dám bớt tiền cho khách hàng sao?

Trao gói áo và nhận tiền từ tay Khải, Uyển mỉm cười:

- Không đâu. Cám ơn ông, và rất mong ông trở lại.

- Lúc nào cô cũng có mặt ở đây chứ?

Uyển gật đầu:

- Vâng, trừ những lúc đi học thêm tiếng Anh, và ngày thứ Hai trong tuần, cô của Uyển ra trông cửa hàng, cho phép Uyển nghỉ ở nhà, hoặc đi kiếm việc làm.

Khải ngạc nhiên:

- Kiếm việc làm? Tôi tưởng …

Thúy Uyển e dè:

- Uyển mới tốt nghiệp ngành ngoại thương. Tiếc là sinh ngữ kém quá nên vẫn phải đi học thêm, và vẫn đi kiếm việc làm cho thích hợp với ngành học của mình.

Khải thở dài:

- Tôi hiểu rồi. Thời buổi mở cửa nhưng công việc cũng vẫn không dễ tìm. Thôi, xin chào cô Uyển nhé. Tôi sẽ trở lại. Cám ơn lòng tốt của cô rất nhiều.

Thúy Uyển cúi đầu cám ơn lại, đưa mắt nhìn theo Khải đi lẫn vào đám đông. Từ ngày ra bán hàng tại đây Thúy Uyển đã gặp nhiều hạng người, ngoại quốc cho Thúy-Uyển bập bẹ tiếng Anh cũng có, du khách nội địa ra thăm thủ đô cũng nhiều, nhưng chưa bao giờ gặp một người khách đi một mình, bỡ ngỡ nhưng lịch sự như người đàn ông vừa tới mua hàng. Thúy-Uyển mỉm cười nghĩ thầm, không biết 'anh chàng' mua áo cho mẹ hay mua cho người yêu nhưng ngượng không dám nói thật. Bỗng dưng Thúy-Uyển xấu hổ, ồ mà việc gì đến mình!

o0o

Hai người chọn chiếc bàn sát lan can của nhà hàng Thủy Tạ trông ra hồ Gươm. Khải kéo ghế cho Thúy-Uyển rồi mới ngồi xuống ghế đối diện. Thúy-Uyển cười với anh:

- Với ai anh cũng 'lịch sự' như vậy hả?

Khải cũng cười:

- Cũng tùy xem ai là ai! Nhưng với người mình yêu thì là cái chắc!

Thúy-Uyển cúi mặt e thẹn, không ngờ là tình yêu lại đến thật tình cờ và dễ dàng như vậy. Sau lần gặp gở đầu tiên Khải còn trở lại nhiều lần, mua những món lặt vặt nói là để làm quà cho các em nhưng Uyển biết là anh chỉ tìm cớ để gặp mình. Khải không phải là người đàn ông độc nhất tìm tới gặp Uyển ở nơi bán hàng để làm quen, nhưng chỉ ở Khải, Thúy-Uyển mới nhìn thấy sự chân thành và con mắt dịu dàng lúc nào cũng như gửi gấm tâm tình. Hơn thế nữa Khải luôn luôn khiêm tốn, không bao giờ đưa cái mark Việt Kiều trí thức ra khoe khoang, mặc dù anh là chuyên viên tài chánh được đưa từ Mỹ sang để điều hành một phần vụ của Ngân Hàng Thế Giới tại VN. Lần đầu tiên Khải mời Uyển đi uống cà phê, cô đã từ chối, nhưng rồi nhìn đôi mắt thiết tha của Khải cô đã không cầm được lòng, hẹn gặp Khải một buổi chiều tại Café Phố Cũ ở Hàng Gai. Những lần sau đó Khải đã đưa Thúy-Uyển tới những nơi mà một sinh viên vừa tốt nghiệp như Uyển không đủ khả năng bén mảng tới, nhưng Khải cũng không nề hà theo Thúy-Uyển tới những quán vỉa hè thân quen như thể là Khải sinh ra và lớn lên ở đây. Tình yêu đến thật nhẹ nhàng, tươi sáng như nắng xuân. Thúy-Uyển đã không nói một lời, chỉ đưa mắt nhìn Khải thật dịu dàng, và ngả đầu dựa lên vai anh, khi Khải nói “Anh yêu em”, lúc hai người đi dạo với nhau dọc theo con đường Trường Thi.

Mới vào hè nhưng thời tiết ở thủ đô đã khá nóng bức. Thúy-Uyển mặc chiếc áo pull ngắn tay mầu nhạt nhưng khuôn mặt trắng hồng vẫn nổi bật. Chút son nhạt trên môi, mái tóc cắt ngắn đong đưa nhè nhẹ, khiến Thúy Uyển trông vừa đằm thắm, vừa ngây thơ. Khải hỏi

nhỏ:

- Sao em không mặc áo dài, như tấm hình em cho anh xem?

Thúy-Uyển lắc đầu:

- Ngõ nhà em lầy lội, mặc áo dài bất tiện. Hơn nữa anh nhìn xem. Đâu có ai mặc áo dài ngoài mấy cô phục vụ ở những nhà hàng sang trọng, và ở những cơ sở du lịch. Bây giờ người dân chỉ mặc áo dài vào những dịp lễ hội, hoặc những ngày đặc biệt thôi.

Thúy-Uyển ngừng nói, nhìn Khải nở một nụ cười rồi đổi đề tài:

- Anh chờ em lâu không?

Khải lắc đầu:

- Không lâu lắm, nhưng anh cứ sợ em không tới. Mấy lần trước không bao giờ em trễ hẹn quá năm phút.

Thúy Uyển với tay qua bàn, nắm nhẹ bàn tay Khải:

- Em xin lỗi. Mẹ … mẹ em bất ngờ nhờ em một việc nên mãi em mới ra được khỏi nhà. Tìm chỗ gửi xe cũng khó nữa nên em tới trễ. Anh không buồn chứ?

Khải lắc đầu:

- Anh chờ em được suốt đời.

- Thật không anh?

Khải xiết nhẹ bàn tay Thúy-Uyển, đôi mắt long lanh và nhè nhẹ gật đầu. Thúy-Uyển rụt tay lại khi người tiếp viên tới nhận order. Cô nhìn ra ngoài hồ, con mắt buồn nhiều hơn là vui khi được ngồi với người yêu. Mẹ dạo này hình như lại trở bệnh, đêm nằm cứ húng hắng ho, nhưng vẫn không chịu ngồi nhà. Căn nhà lụp xụp, tối tăm và dù chỉ có hai mẹ con mà vẫn thấy nhỏ hẹp tù túng. Mấy tháng nay từ ngày yêu nhau Khải đã ngỏ ý tới thăm nhiều lần nhưng Thúy-Uyển vẫn tìm đủ mọi cách chối từ. Thúy-Uyển biết là Khải không phải là

người coi nặng vần đề giai cấp nhưng cô vẫn e dè với cái nghèo túng của mình.

Khải nhắc Thúy-Uyển:

- Em nghĩ ngợi gì thế. Uống nước đi.

Thúy Uyển mỉm cười xoay nhẹ ly cam vắt Khải gọi cho mình:

- Em có nghĩ gì đâu? À, mẹ mặc áo anh gửi về lần nào chưa?

Khải lắc đầu:

- Chưa. Nhưng mẹ đem khoe với nhiều người, gọi cho anh, hỏi anh ai chọn dùm mà khéo thế. Anh nói là em chứ còn ai.

- Ớ ờ. Anh chọn chứ không phải em! Mà anh này …

- Gì nào?

- Mẹ có hỏi gì về em không?

- Hỏi nhiều lắm. Anh khai hết.

- Là sao?

- Là tất cả những gì anh biết về em, và nói với mẹ là anh yêu em rất nhiều vì không những em đẹp mà còn hiền hậu và thật thà. Mẹ nói được con dâu như vậy mẹ không còn mong gì hơn.

Thúy-Uyển thấy mặt mình nóng bừng:

- Aaanh!

Khải nhìn Thúy-Uyển thiết tha:

- Cho anh về nhà gặp mẹ em. Em đã từ chối nhiều lần vì có lẽ chưa tin lòng anh. Em biết là anh rất yêu em, phải không?

Thúy-Uyển gật đầu nhưng vẫn yên lặng cúi đầu. Giọng Khải sôi nổi:

- Anh mơ đến một ngày được mang em về bên Mỹ, hãnh diện giới thiệu em với bạn bè, đưa em tới những nơi mà em chỉ biết đến qua sách vở, và sống với nhau một đời sống êm đềm. Đi, đưa anh về

gặp mẹ, cho anh được nói hết những gì anh muốn nói đã từ lâu.

Nhìn đôi mắt thiết tha của Khải, Thúy Uyển không đành lòng từ chối. Cô nhè nhẹ thở dài:

- Vâng. Để em đưa anh về nhà em.

Khải vui mừng bỏ dở ly nước uống, đứng lên:

- Đi! Chúng mình đi taxi, rồi trở lại đây cho em lấy xe sau.

Đứng đợi taxi cạnh lề đường, Thúy Uyển nép vào Khải, cô thì thầm bằng tiếng Anh bên tai anh: “I love you so much”. Khải muốn ôm hôn người yêu, nhưng biết là hành động như thế không mấy thích nghi trong xã hội này nên cố dằn lòng.

Trước ngõ nhà Thúy-Uyển là cái chợ nhỏ. Taxi ngừng, Thúy-Uyển dắt Khải tới trước mặt một người đàn bà ngồi bán ít rau và trái cây trên chiếc sập nhỏ. Cô cúi đầu:

- Mẹ em đó. Mẹ, mẹ ơi, có anh Khải tới thăm mẹ này.

Người đàn bà chưa già lắm nhưng gày còm trong bộ quần áo bạc màu. Bà ta ngước nhìn con rồi nhìn Khải, đôi mắt kèm nhèm nhưng giọng nói ấm áp:

- Quý hoá quá. Mời anh vào nhà chơi. Uyển, con đưa anh vào nhà. Mẹ bận một lát rồi sẽ về sau.

Khải ngỡ ngàng vì thương cảm nhưng anh đè nén cơn xúc động của mình:

- Kính chào bác. Cháu xin phép bác vào thăm nhà.

Thúy-Uyển yên lặng dẫn đường. Con ngõ nhỏ hẹp và quanh co nên hai người khó đi cạnh nhau. Tới nhà, cánh cửa cũ kỹ được Thúy-Uyển đẩy qua một bên, cô chỉ chiếc ghế tựa cạnh cái bàn dài lâu ngày đã lên nước, giọng cô có chút nghẹn ngào:

- Anh ngồi chơi, đợi em rót nước.

Khải kéo cô ngồi xuống ghế cạnh mình:

- Không cần thế em ạ. Anh … anh …

Khải ngại ngùng không biết nói gì hơn. Thúy Uyển nhìn vào mắt anh:

- Anh thấy hết rồi đó. Và anh biết tại sao em không muốn đưa anh về nhà. Cái cảnh nghèo nàn làm em nhiều lúc tủi thân, không dám yêu anh.

Giọng cô như có nước mắt. Khải xúc động ôm vai Thúy-Uyển:

- Em đừng nói vậy. Anh thấy rồi, và anh yêu em hơn. Nghèo đâu có gì là xấu xa. Nhà em nghèo, mẹ em buôn bán vất vả, nuôi em nên người, em phải lấy làm hãnh diện chứ sao lại buồn phiền, che dấu. Anh yêu những người biết phấn đấu. và sống một đời trong sạch. Anh yêu em, và em đừng bao giờ nghĩ ngợi vẩn vơ.

Thúy-Uyển vẫn chưa hết nỗi buồn:

- Có lẽ anh không khinh cảnh nghèo của gia đình em, nhưng em không biết là em có xứng với gia đình anh hay không.

Khải xiết nhẹ bờ vai Thúy-Uyển, giọng anh cũng có chút xa vắng:

- Gia đình anh gặp nhiều may mắn, bố mẹ anh thành công ở Mỹ và chăm sóc cho anh từ nhỏ nên anh không phải lo lắng về đời sống, chỉ biết đi học, và đi làm sau khi tốt nghiệp, nhưng bố mẹ anh cũng kể cho anh biết rằng ông bà nội của anh cũng có một thời sống rất nghèo khổ ở VN. Bà nội anh chân lấm tay bùn với đồng áng, ông nội anh bôn ba xuôi ngược làm tài xế xe hàng trên khắp nẻo đường. Anh không phải là dòng quí tộc, mà là người bình dân, cũng như gia đình em lúc này. Em đừng buồn, hơn thế nữa anh có thể giúp em …

Thúy-Uyển đưa tay bịt miệng Khải:

- Đừng anh. Không cần thiết đâu anh. Em biết là anh yêu em, và anh rất tốt, nhưng anh không cần lo lắng cho em như vậy.

Khải bùi ngùi:

- Cho anh ngồi chờ mẹ em một lúc. Anh muốn xin phép mẹ em cho anh được gặp em thường. Anh không ngại lui tới nơi này. Chỗ nào có em là chỗ đó yên vui.

Thúy-Uyển ngước mắt nhìn Khải, mỉm cười nghiêng đầu dựa lên vai anh. Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Thúy-Uyển đứng lên, mở rộng cánh cửa:

- Ồ, Trung. Trung cần gì không?

Người thanh-niên còn trẻ, mặt mũi sáng sủa, giật mình khi nhìn thấy Khải. Anh ta rụt rè:

- Nghe tiếng động, nghĩ là Uyển về nên qua thăm.

Thúy-Uyển chỉ Khải giới thiệu:

- Đây là anh Khải, bạn của Uyển.

Chỉ Trung, cô nói tiếp:

- Anh Trung là hàng xóm, và là bạn học cùng trường của Uyển.

Khải đứng lên, niềm nở đưa tay ra:

- Hân hạnh biết anh Trung.

Trung nắm bàn tay phải của Khải bằng cả hai bàn tay của mình, lúng túng:

- Dạ. Xin lỗi anh. Trung không biết là Uyển có khách.

Người thanh niên vội vã chào Khải và Thúy Uyển ra về. Khải đưa mắt nhìn Thúy-Uyển, đôi mắt tinh nghịch như hỏi ngầm. Thúy Uyển tinh ý, nhéo cánh tay anh:

- Anh đừng có nghĩ bậy. Hàng xóm thôi!

Khải vẫn tiếp tục đùa:

- Bộ hàng xóm thì không có quyền yêu sao?

Thúy-Uyển cảm thấy vui vui:

- Mối tình học trò thì ai cũng có, nhưng không phải là Trung.
- Puppy love!
- Ồ, tại sao người Mỹ lại gọi là puppy love hả anh?
- Vì những mối tình học trò thường chỉ thoảng qua, và dễ thương như 'chó con'.
- À ra thế.

Thúy Uyển vòng tay ôm cổ Khải, cô thì thầm:

- Còn tình yêu này anh gọi là gì?

Khải hôn nhẹ lên bờ môi Thúy-Uyển. Anh thì thầm:

- Là tình yêu vĩnh cửu. Forever in love.

o0o

Buổi tiễn đưa ở Nội Bài Thúy-Uyển đã khóc không còn nước mắt. Khải cũng không còn e dè, đứng ôm chặt người yêu trước giờ lên phi cơ. Tối hôm qua Khải đã ăn bữa cơm cuối cùng với gia-đình Thúy-Uyển. Bà Tâm, mẹ Uyển, nấu bữa cỗ bầy đầy bàn nhưng không ai nuốt nổi một miếng. Nước mắt Thúy-Uyển cứ ứa ra, bà Tâm thở dài trong lúc Khải buồn hiu hắt. Cầm bát cơm trên tay Khải nhìn Thúy-Uyển, cố gắng thuyết phục:

- Em nghĩ lại đi. Anh xin em.

Thúy-Uyển lại bật khóc:

- Anh biết mà, em đã nói là không được, em không thể nào theo anh, bỏ mẹ lại một mình.
- Nhưng em có phải đi với anh ngay đâu. Ít ra cũng phải vài

tháng, hay cả năm trời, anh mới đưa em sang bên đó với anh. Em có đủ thời giờ tìm người trông coi mẹ. Mẹ cũng chẳng nói ‘sao cũng được’ đó thôi.

Bà Tâm đứng lên bỏ xuống bếp. Khải cũng bỏ chỗ, sang ngồi cạnh, ôm vai Thúy-Uyển:

- Em!

Thúy-Uyển gạt nước mắt:

- Dạ.

- Nghe anh đi. Mai anh phải về Mỹ rồi. Công ty không bằng lòng cho anh ở đây lâu hơn, và anh cũng không thể bỏ việc làm để ở lại với em. Nếu em bằng lòng qua Mỹ với anh thì mẹ anh sẽ sang đây, chính thức ngỏ lời cầu hôn, và dàn xếp mọi chuyện cho chúng mình.

Thúy-Uyển lại khóc nức lên:

- Anh biết mà. Cha em mất sớm, mẹ có mình em, cực khổ nuôi em lên người, em nỡ lòng nào xa mẹ. Mẹ nói ‘sao cũng được’ nhưng trong lòng mẹ còn đau xót hơn em nhiều. Gỉa dụ em theo anh, cũng phải nhiều năm sau em mới mang được mẹ sang với chúng mình. Mẹ cũng không muốn sang bên đó đâu. Suốt một đời, mẹ quanh quẩn với cái ngõ này, với hàng xóm láng giềng, với bạn bè ngoài chợ, với mồ mả tổ tiên. Em bỏ mẹ sao đành. Anh tha lỗi cho em. Chúng mình có duyên mà không có nợ. Em xin anh.

Khải nghe tiếng bà Tâm sụt sịt khóc dưới bếp, lòng anh tan nát, ngồi lặng câm cho tới gần khuya mới ra về. Thúy-Uyển đưa anh ra tận ngoài ngõ, cô gục đầu trên vai anh thút thít:

- Mai em ra phi trường tiễn anh. Em lúc nào cũng yêu anh và sẽ không quên anh. Có dịp anh về VN thăm em. Lâu lâu được gặp

anh một lần là em vui rồi, dù mai đây mỗi đứa có đời sống riêng. Anh hứa với em nhé.

Khải xiết chặt vòng tay, ôm sát Thúy-Uyển vào lòng:

- Anh hứa. Dù ở đâu anh cũng vẫn nghĩ tới em. I love you so much, and I'm going to miss you.

Thúy-Uyển vít cổ Khải xuống hôn thật nồng nàn:

- Ước gì em cho anh đời con gái. Thôi, anh về đi. Mai em gặp anh.

Khải thẫn thờ chui vào xe taxi. Xe lăn bánh nhưng Khải vẫn quay đầu lại cho đến khi hình bóng Thúy-Uyển nhạt nhoà trong bóng đêm.

o0o

Thúy-Uyển gõ cửa văn phòng của Robert, nhỏ nhẹ thông báo:

- Sir, Mr. Nguyễn is here to see you.

Bob gật đầu và ra hiệu mời khách. Thúy-Uyển đứng tránh sang một bên cho khách vào, khép cửa, và trở lại bàn giấy của mình. Thời gian trôi nhanh, thế mà đã gần một năm từ ngày cô vào làm ở đây. Trước khi lên đường trở về Mỹ, Khải đã giới thiệu Thúy-Uyển với Bob, nhờ Bob kiếm cho cô một việc làm tại Ngân Hàng Thế Giới này. Bob đã chọn cô làm thư ký riêng của mình vì tin tưởng lời giới thiệu của Khải, và vì Tracy, người thư ký hiện giờ, cũng xin về Mỹ lấy chồng.

Khi tiễn khách ra về bỗng dưng Bob dừng lại cạnh bàn của Thúy-Uyển:

- Do you hear from Khải lately?

Thúy-Uyển nhè nhẹ gật đầu:

- Yes, I did.

Mắt cô buồn rưng rưng, Bob tần ngần nhìn cô, nhẹ thở dài, chậm chạp trở về văn phòng riêng. Khi Bob đã đi khuất Thúy-Uyển lại mở email của Khải đọc thêm một lần, lần thứ bao nhiêu cô cũng không còn nhớ rõ ràng.

"*Em yêu,*

Tháng 10 năm nay anh không về được như là anh mong, và đã hứa với em. Có những chuyện xảy ra anh không tiên liệu được, nên dù vẫn còn rất yêu và thương nhớ em vô cùng, anh cũng không thể gác bỏ mọi chuyện để về với em, để được thấy em thêm một lần. Anh bị điều động qua một nước ở Phi Châu để đảm nhiệm một dự án khẩn cấp. Kinh nghiệm làm việc với các quốc gia đang phát triển của anh khiến anh khó từ chối lời yêu cầu.

Em, bây giờ anh không còn biết nói với em ra sao. Anh biết là em đã có một đời sống yên lành hơn xưa, nhưng mẹ em vẫn chưa từ bỏ sạp hàng ngoài chợ mặc dù sức khoẻ không mấy khả quan. Anh biết trước đây em không thể dời mẹ,và bây giờ cũng thế, mẹ vẫn cần em hơn lúc nào. Riêng anh, anh vẫn yêu em, vẫn đợi chờ nhưng anh cũng không biết ngày sau sẽ ra sao.

Lâu nay anh tìm vui trong nỗi nhớ, anh nhờ bố anh chỉ dạy, tập tành viết lách và làm thơ. Bài thơ vụng dại này anh viết cho em:
Mùa Thu Không Đến

Tôi hứa với em là mùa thu sẽ gặp
Nhưng rồi tôi để tháng ngày trôi
Mắt tôi buồn viễn xứ
Và môi em héo nụ cười.

Không có một con đường
Chỉ là một đại dương.
Đôi bờ hơn mười ngàn dậm
Hẹn hò chi cho hiu hắt nhớ thương

Ở bên đó mùa mưa chưa dứt
Mái hiên nào em đứng tránh mưa rơi
Thả tóc em bay, gửi mùi hoa cho gió
Nhìn tháng ngày qua, chắt chiu nỗi nhớ người.

Đỉnh núi này tôi đứng nhìn về bên đó
Gốc cây kia tôi dựa lưng đồi
Bông hoa này ngắt cho em nhưng không gửi
Em có bao giờ nghe được tiếng tim tôi.

Duyên phận, em và tôi
Cúi đầu hong nỗi nhớ
Nghe buồn tháng ngày trôi
Nghe buồn
Chạy mãi theo cuộc đời.

June 2008

Em yêu,

Anh muốn về vào mùa hoa sữa, đi với em trên những con đường, ấp ủ nhau trong cơn gió lạnh để mà thương nhớ nhau suốt đời. Anh không về được nhưng hồn anh bay qua bên đó. Anh nhớ em, anh nhớ em, dù anh có lưu lạc nơi nào.

Anh của em.”

Thúy-Uyển thẫn thờ, đưa tay chùi giọt nước mắt vừa ứa ra. Có tiếng gõ cửa, Thúy-Uyển nhìn lên, thấy Trung đã đứng đó. Hai bàn tay Trung soắn vào nhau:

- Bác nói xe của Uyển hư, nhờ tôi đến đón Uyển.

Uyển gật đầu, đưa tay tắt máy vi tính, những dòng chữ mờ dần. Cô nói thầm “Bye anh”. Nhìn Trung lóng ngóng đứng cạnh, Thúy-Uyển thở dài, lòng bỗng rưng rưng:

- Uyển chưa muốn về. Trung đưa Uyển ra Thủy Tạ uống nước được không?

Trung thoáng nở một nụ cười, ánh mắt chợt như vui mừng, gật nhẹ:

- Để Trung đưa Uyển đi.

Bước vào nhà Thủy Tạ, Thúy-Uyển không chịu ngồi bên trong quán, chọn chiếc bàn ngoài lan can, mặc dù trời có gió. Cô tự kéo ghế cho mình, ngồi nhìn ra hồ Gươm. Mặt hồ gợn sóng, nước xanh như màu áo ai ngày nào, nước mắt cô lại như muốn trào ra vì nhớ người, mặc cho Trung nhìn cô với đôi mắt xót thương.

Trần Quang Thiệu
June 2008

Mùa Thu Thay Áo

Ngày bố xa nhà con còn nằm trong bụng mẹ. Lần đầu tiên bố gặp con trong Camp Pendleton, lúc đó con đã gần hai tuổi. Bố ôm con nước mắt lưng tròng, con tròn mắt nhìn người đàn ông xa lạ nhưng con không khóc, chỉ e dè gọi 'Mẹ' vì con chưa biết gọi 'Bố' ra sao.

Bố nhủ lòng là từ đây bố sẽ yêu thương chăm sóc con, đền bù cho con những ngày bố không có mặt khi con ra đời. Những ngày thơ dại đó bố con mình đã sống với nhau khắn khít. Bố ngồi nhà loay hoay viết cho xong luận án ra trường, trông con để mẹ con tạm thời đi bán Mc. Donald, nuôi hai bố con mình. Con ngồi trên ghế cao, xem cartoon nhưng mặt buồn buồn. Bố bồng con lên xoa mớ tóc mềm:
- Con muốn gì bố lấy cho.
Con vòng tay ôm cổ bố, nép đầu trên vai, nói nhỏ đủ để bố vừa nghe:
- Mẹ!

Bố nghe lòng xót xa:
- Mẹ đi làm. Để bố đưa con tới gặp mẹ nhé.
Con mở lớn đôi mắt nhìn bố, chỉ gật đầu, không nói một câu.

Buổi chiều Mc. Donald vắng khách, mẹ con đứng trong bếp, đưa tay vẫy khi thấy bố bồng con vào. Bố đặt con ngồi trên counter, mua cho con gói khoai chiên, nhưng con chỉ cầm lấy mà không ăn. Bố dỗ dành:
- Con ăn đi. Muốn gì nữa bố mua cho.
Con tần ngần ngước nhìn bố rất lâu, nói nhỏ như cầu xin:
- Mẹ.
Bố bồng con lên, bùi ngùi:
- Mẹ kia kìa, con vẫy tay chào mẹ đi. Bố đưa con ra công viên chơi, tối mẹ về nấu cơm cho con ăn, nghe chưa.

Chiều thu nhạt nắng, bố mang con ra công viên, đặt con ngồi trên chiếc đu, đong đưa nhè nhẹ, nhìn con vừa ăn những miếng khoai chiên nho nhỏ vừa vẫy tay gọi những con bồ câu quanh quẩn gần kề.

Thoáng đó mà đã hơn 30 năm rồi đấy con. Buổi sáng mùa thu năm ngoái con mặc chiếc aó dài mầu hồng lần đầu tiên trong đời, cúi lạy trước bàn thờ gia tiên, nghe bố khấn nho nhỏ, cầu xin cho con hạnh phúc suốt đời. Buổi chiều con thay áo trắng, khoác tay bố, đi giữa hai hàng quan khách ngoài vườn hoa khách sạn Estancia, khách sạn sang trọng hàng đầu trên thế giới, vì bố đã hứa với con khi con còn thơ dại là bố sẽ đền bù cho con những ngày bố không có mặt.

Rồi con sẽ có con. Bố mong rằng con của con sẽ gọi ‘Mẹ’, như con lúc xưa, và như bố bây giờ. Tháng rồi bố phải vào bệnh viên vì những cơn đau quặn ruột. Bà nội của con vào thăm bố, bàn tay già nua xoa trên bụng bố nhẹ nhàng:
- Con cố lên cho mau khỏi, đừng lo nữa, có mẹ đây.
Bố tưởng chừng như mình nhỏ lại, bé bỏng như xưa, mỗi lần đau được mẹ bồng. Nước mắt bố ứa ra, và bố gọi thầm:
- Mẹ.

Con không cần đợi đến ngày ‘Mother Day’ để gọi mẹ. Mẹ con lúc nào cũng đợi con. Bố bây giờ khỏe lại rồi. Chắc là bố không còn dịp nào đưa con ra công viên, để con ngồi trên chiếc đu cho bố đong đưa nhè nhẹ, thế nhưng bố vẫn đợi ngày con dẫn con của con về, bố sẽ lại dẫn cháu ra công viên, ngồi trên ghế đá, nhìn cháu chơi với những con bồ câu quanh quẩn bên mình.

Muà thu năm nay đã về. Những cây sồi trước nhà, lá đã đổi mầu. Mùa thu thay áo, nhưng tình mẹ thì không bao giờ như lá thu phai, con biết không?

Trần Quang Thiệu.
Mùa Thu - 2006

Người Dưng Khác Họ

Diễm ngồi coi TV nhưng đầu óc cứ suy nghĩ vẩn vơ. Từ ngày gặp khó khăn trong công việc làm Diễm đã treo bảng bán nhà, và có ý định tìm thuê một studio nhỏ cho đỡ tốn kém nhưng một người bạn khuyên Diễm nên tạm thời cho thuê bớt vài phòng trống thay vì bán nhà vì thị trường nhà cửa lúc này rất đình trệ.

Diễm thấy cho thuê phòng cũng cũng là một giải pháp tốt vì thực tình Diễm cũng không muốn dời bỏ căn nhà nhỏ thân yêu ở vùng Fountain Valley nhiều kỷ niệm này. Nàng ở trên lầu, dưới nhà còn hai phòng trống nên Diễm không cảm thấy mất tự do cho lắm. Tô Thùy-Dung là người khách đầu tiên, và từ ngày Thùy-Dung vào ở chung Diễm có thêm người bạn nên cũng cảm thấy bớt cô đơn, bớt nhớ thương người chồng mới qua đời vài năm. Thùy Dung là *free lance writer* viết cho tờ báo Orange County Register nên đời sống rất thầm lặng và ngăn nắp, không gây phiền hà cho bất cứ ai.

Điện thọai reo vang trong lúc Diễm còn đang thả hồn mơ mộng. Nàng nhấc máy:

- Allo

- Ồ, nghe Allo tôi chắc là đang nói chuyện với đồng hương. Xin lỗi

cho tôi gặp chủ nhà.

- Tôi nghe đây.

- Tôi thấy bảng Room For Rent nên điện thoại hỏi thăm.

- Dạ, chúng tôi có phòng trống cho mướn.

Giọng người đàn ông reo vui:

- Ồ thế thì tốt quá. Tôi rất thích khu vực này, và tôi chỉ cần một phòng cho chính tôi.

Diễm ngần ngừ:

- Chúng tôi chỉ muốn cho phụ nữ độc thân mướn.

Có tiếng cười nhẹ trong điện thoại:

- Sao lại có sự kỳ thị như thế? Với lại tôi … hiền khô, cũng như con gái vậy thôi!

Diễm bật cười, một ý nghĩ thoáng đến trong đầu "Anh con trai nào chẳng nói mình hiền. Tuy nhiên, why not! Có người đàn ông trong căn nhà vắng vẻ nhiều khi cũng đỡ sợ, vả lại có Tô Thùy Dung ở chung, và nếu văn đúng là người thì cô này cũng 'tay chơi' lắm, không sợ anh đàn ông nào 'bắt nạt' đâu". Giọng Diễm bớt lạnh lùng:

- Anh nói qua về mình một chút được không?

- Được chứ, tôi tên Dũng, 28 tuổi, độc thân, ban ngày đi học, ban đêm chơi nhạc cho một phòng trà. Tôi tìm một chỗ yên tịnh để ngủ chứ thực ra không ở nhà bao nhiêu và không nấu nướng lỉnh kỉnh. Ông bà sẽ thấy tôi là người thuê nhà dễ chịu nhất.

Diễm tỏ vẻ ngại ngùng:

- Anh là nghệ sĩ, như vậy thu nhập bấp bênh lắm. Nói thật với anh, chúng tôi cũng đang ở trong tình trạng tài chánh khó khăn, cho thuê nhà để có lợi tức đều đặn là điều rất quan trọng cho chúng tôi.

Dũng nói nhanh trong điện thoại:

- Tôi sẽ trả tiền nhà đều đặn, và trả trước hàng tháng. Ngoài việc chơi nhạc cho phòng trà, tôi còn là *grader* tại trường, thay giáo sư chấm bài cho học trò mới nên cũng được trả tiền đủ sống.
- Anh đang học trường nào? Còn bao lâu nữa ra trường?
- UCI. Còn … lâu lắm mới ra trường. Tôi đã xong B.S., hiện còn đang tiếp tục post-graduate. Ông bà thấy sao?
Diễm cười:
- Chỉ có … Ms. thôi chứ không có ông bà nào cả. Anh Dũng tới coi nhà và cho Diễm tìm hiểu thêm một chút được không?
Dũng nói như reo:
- Oh, thanks. Hiện Dũng đang đậu xe bên kia đường. Dũng sẽ tới ngay. Cám ơn … Ms. Diễm nhé.
Diễm buông điện thoại, tần ngần đưa tay vuốt mái tóc dài:
- Không biết nên hay là không nên. Để nói chuyện thêm tìm hiểu xem cái 'cậu' sinh viên này ra sao rồi quyết định.
Nàng gõ cửa phòng Thùy-Dung:
- Này 'bà', cho tôi nhờ một tí!
Thùy-Dung mở cửa, nhướng mắt nhìn Diễm:
- 'Moi'? Cần đấm bóp cho 'thư giãn' hả?
Diễm lườm Thùy-Dung:
- Lúc nào cũng nghĩ … bậy. Có anh sinh viên muốn thuê phòng. Tôi với bà 'phỏng vấn' anh ta xem có được không.
- Cứ đẹp trai là được!
- Cái bà này, người ta nói chuyện đứng đắn mà.
Thùy-Dung cười giả lả:
- Đùa một tí thôi. Yên chí để ta quay hắn như quay dế.
Diễm chưa kịp trả lời thì đã nghe tiếng chuông.

Nàng nháy mắt ra hiệu và đẩy nhẹ Thùy-Dung ra phòng khách ngồi chờ.

**

Dũng gật đầu chào Diễm, vừa nói vừa cười:

- Nghe tiếng chị trong điện thoại tưởng như … không ngờ chị còn trẻ quá. Chị bằng lòng cho Dũng gọi chị là chị Diễm nhé.

Diễm gật đầu, mỉm cười, chỉ chiếc ghế cạnh Thùy-Dung:

- Mời anh ngồi. Anh Dũng, Thùy-Dung cũng là 'khách trọ'. Anh và Thùy-Dung làm quen với nhau nhé! Để Diễm đi rót nước.

Thùy-Dung nhìn Dũng đăm đăm:

- Xin lỗi anh nhé, có thể chúng mình sẽ sống chung dưới cùng mái nhà như bạn nên Thùy-Dung xin hỏi thẳng, anh Dũng có references không?

Dũng cười nhẹ:

- Dũng là 'con bà Phước', mồ côi sớm, ở với chú. Năm 91 chú sang Mỹ theo diện HO. Khi đó Dũng mới 12 tuổi nên được đi theo. Chú Dũng hiện ở cư ngụ trên miền Bắc Cali. Xong trung học Dũng được học bổng theo học UCI, và từ đó tới giờ Dũng vẫn sống quanh đây. Các chị cũng có thể gọi giáo-sư đỡ đầu của Dũng hoặc ông chủ vũ trường Ritz để check references.

Thùy-Dung lặng lẽ lắng nghe và quan sát Dũng.

Khuôn mặt Dũng trắng xanh, mái tóc dài phủ kín gáy, miệng lúc nào cũng như mỉm cười và lâu lâu lại đưa tay sửa lại cặp kính trắng trên sống mũi. Chiếc áo chemise mầu café sữa được bỏ gọn ghẽ trong quần nhưng chiếc quần jean đã quá cũ, đầu gối đã sờn rách và hình như … 10 năm chưa giặt!

"Đúng là một nghệ sĩ", Thùy Dung nghĩ thầm, "thoáng nhìn giống như

là T.C.S., nhưng tươi vui và hoạt bát hơn nhiều".

Diễm cũng đã trở lại. Nàng đặt tách nước trà trên bàn trước mặt Dũng:

- Mời anh.

Thùy-Dung hắng giọng:

- Chúng tôi rất cần sự yên tĩnh nên xin hỏi thẳng, anh Dũng có nhiều bạn không, và nhất là có bạn gái chưa?

Dũng bật cười:

- Bạn thì Dũng nhiều lắm, nhưng chỉ gặp nhau ở trên trường, hoặc ở một chỗ nào đó chứ không đưa nhau về nhà.

Ngừng một chút Dũng nhìn vào mắt Thùy-Dung:

- Bạn gái theo đúng nghĩa thì Dũng chưa có. Chắc sau này phải nhờ chị Thùy-Dung giúp một tay.

Thùy Dung nhướng mắt:

- Hả?

Dũng tủm tỉm cười:

- Chị có em hoặc cháu nào giới thiệu cho Dũng. Chỉ cần đẹp bằng … một nửa chị thôi!

Thùy-Dung đỏ mặt, ngập ngừng:

- Dũng … lém lỉnh quá nên con gái họ sợ không dám …

Nàng bỏ lửng câu nói, nâng tách nước trà lên môi, cúi mặt tránh cặp mắt long lanh của người con trai mới quen. Diễm chen vào:

- Anh Dũng có muốn hỏi gì không?

Dũng cười:

- Các chị ở một mình có sợ … ma không?

Diễm cười nhẹ:

- Hơi sợ. Nhưng bây giờ có Dũng nữa thì không ma nào dám tới.

Dũng reo lên:

- Như vậy là chị bằng lòng cho Dũng mướn phòng?

Diễm gật đầu:

- Bao giờ Dũng muốn dọn vào?

Dũng nhìn Diễm như biết ơn:

- Cám ơn chị, và chị Thùy-Dung nữa. Cuối tuần Dũng dọn vào.

Thùy-Dung như đã lấy lại bình tĩnh:

- Quyền chủ nhà chứ Thùy-Dung đâu có … ăn thua gì.

Diễm đùa:

- Ăn thua nhiều lắm chứ. Nếu không có Thùy-Dung thì chắc gì 'ai đó' muốn mướn phòng!

Dũng biết đã đến lúc cáo từ ra về.

Diễm tiễn Dũng ra tới cửa, khi quay vào Diễm vẫn thấy Thùy-Dung ngồi trầm ngâm ôm chiếc gối trong lòng. Nàng ngồi xuống cạnh Thùy-Dung:

- 'Thằng bé' được đấy chứ.

Thùy-Dung ngước mắt nhìn, và chợt mỉm cười:

- Cũng chẳng 'bé' lắm đâu …

**

Ngày … tháng … 2006

Thế là mình đã dọn vào nhà nầy được mấy tháng rồi.

Mấy tháng êm đềm cho mình quên bớt phiền muộn từ ngày Mỹ Phương, người bạn đồng nghiệp mà một thời cũng là người yêu, bỏ mình ra đi.

Chị Diễm thì lúc nào cũng hiền dịu, dễ dàng thông cảm và cũng coi mình như em. Đôi khi còn gọi mình ra ăn chung những khi chị nấu mấy món đặc biệt làm mình cứ suýt xoa, ước gì chị là chị ruột của

mình để mình được chị săn sóc suốt đời. Hình như chị có nỗi buồn nên nhiều lúc thấy chị đăm chiêu. Mình không biết nhiều về quá khứ của chị, và cũng không dám tò mò hỏi han.

Tô Thùy Dung hơi khó hiểu, hình như chỉ kém mình vài tuổi nhưng mặt coi còn 'măng sữa' lắm. Nghe nói là con nhà giàu, lái xe mới láng cóng, nhưng giận ông bố không hiểu được nếp sống mới nên nhất định tự lập, moved-out, dù rằng bà mẹ khóc hết nước mắt. Mình không hiểu được Dung, có lúc nàng thật dễ thương nhưng có lúc như 'bà già giết giặc', khó tính như 'bà cô bên chồng'. Nhớ hôm mình mặc short ra khỏi phòng, gặp Thùy-Dung trong hành lang, Dung nhướng mắt chỉ tay vô phòng làm mình quê một cục!

Thế nhưng nhiều lúc Thùy-Dung cũng dễ thương, ngâm thơ nho nhỏ và cười với mình. Đôi khi còn yêu cầu mình đệm guitar cho Dung và chị Diễm hát nữa. Những lúc ấy mình thấy căn nhà như một gia-đình êm ấm, và mọi người thật đáng yêu. Nhớ lại mẩu đối thoại với Dung hôm qua khi gặp nhau ngoài vườn sau nhà:

- Dũng với Thùy-Dung có họ đấy Dung biết không?

- Xí, họ 'Hồng Bàng'!

- Thật mà, tên hai đứa mình viết không có dấu, giống nhau y chang!

- Biết rồi, so what?

- Giống cả họ nữa!

- Giống ở chỗ nào?

- Dung họ 'Tô', còn Dũng họ 'Chén'!

- Hả?

- Họ Trần nguyên gốc từ bên Tàu. Mình viết là Trần, bính âm của Tàu viết là 'Chén'. Tô với Chén như vậy chả cùng họ là gì!

- Hi hi, Dũng … ba xạo!

- Không chịu hả? OK, như vậy thì khác họ, nhưng mà nầy, "người dưng khác họ, chẳng nọ thì kia …". Dung nghĩ sao?
- Dung nghĩ là Dũng … cà-chớn!
Mình biết đó chỉ là câu chuyện nói đùa nhưng sao nhìn ánh mắt luống cuống và nghe giọng mắng mỏ dịu dàng mình cũng thấy trong lòng êm ái. Nói thật, một ngày không thấy 'bà chằng' này mình cũng thấy bâng khuâng, thế nhưng biết ra sao ngày sau. Cuộc tình với Mỹ Phương còn để lại dấu ấn trong lòng, và đôi khi mình cũng không biết là mình đã quên hẳn Phương chưa

**

Buổi sáng nào Dũng cũng thấy người đàn bà còn trẻ đó dìu đúa con tập đi trước nhà hàng xóm sát bên. Chị Diễm nói bà ta tên là Hằng và người chồng tên Bân. Đứa con trai còn ít tưổi hơn Dũng, không may bị thương trong một tai nạn xe cộ và còn đang trong thời kỳ physical therapy. Dũng không thể nào không chú ý đến người đàn bà đẹp ấy. Không phải chỉ vì sắc đẹp mà còn có cái gì rất là thân quen mà mãi sau này Dũng mới nghĩ ra. Hôm qua khi đang ngồi chơi guitar với Thùy Dung trong phòng khách, qua khung cửa sổ thoáng thấy Hằng dẫn con ngoài đường Dũng đã ngừng tiếng đàn nhìn ra ngoài làm Thùy-Dung nổi giận, bỏ vào phòng, rập mạnh cửa.

Sáng nay gặp nhau ngoài vườn sau nhà Dung không thèm nhìn tới Dũng. Dũng cố làm lành:
- Dung còn 'xì nẹt' Dũng không?
- Hổng thèm! – Dung hầu như hét lên - Dũng quê một cục, Dũng ba

xạo, Dũng cà chớn, Dũng … Dũng … Dũng … Dũng qua nhà 'người ta' mà đàn đi!

- Thôi mà!

Dũng thở dài cúi đầu nói tiếp:

- Dũng thấy mến bà Hằng có lẽ vì Dũng nhớ mẹ, nhớ những ngày còn bé được mẹ dắt qua đường. Ước gì Dũng còn mẹ để được mẹ nâng đỡ những khi Dũng vấp ngã ở đời! Dung có gia đình sao Dung đành bỏ đi? Trái lại, Dũng chỉ ước mơ mình có nơi để về.

Thùy-Dung ngước mắt nhìn Dũng. Người con trai hình như đang xúc động, mái tóc dài che gần hết vừng trán rộng, mắt nhìn xa xôi như tìm kiếm những hình ảnh xa vời. Lòng Thùy-Dung bổng nhiên chùng xuống:

- Mẹ Dũng ngày xưa chắc đẹp lắm phải không?

Dũng gật đầu, mắt long lanh như có nước:

- Như một bà tiên.

Thùy-Dung e dè:

- Có giống bà … Hằng không?

Dũng bật cười:

- Không nói chuyện đó nữa! Tối nay thứ Bảy Dũng chơi nhạc ở Ritz, có ca sĩ Thu-Phương hát nữa, Dung tới nghe nhé. Dũng mời.

Thùy-Dung ngần ngừ:

- Có mời chị Diễm không?

- OK. Dũng sẽ mời cả chị Diễm nữa. Hôm nay Dũng chơi Saxophone!

Thùy-Dung ngạc nhiên:

- Tưởng Dũng chỉ chơi guitar.

Dũng cười:

- Thường thì Dũng chơi guitar điện, hoặc piano cho ban nhạc, nhưng tối nay Dũng đặc biệt chơi Saxo.

Giơ hai tay làm điệu như đang thổi kèn Dũng khoe:

- Dũng thổi Saxo cũng tới lắm. Bạn bè từng khen là "Kèn tây chàng 'bú' một hơi. Clinton cũng chỉ thế thôi là cùng.

Thùy Dung nhăn mặt bật cười:

- Dũng chỉ đứng đắn được một phút là lại … cà chớn như thường! Nói gì mà nghe … hãi quá .

- Thì cũng 'đồng bóng' như Dung vậy. Khi thì dễ thương, khi thì như …

Dung nhướng mắt:

- Như gì?

- Hì hì, không nói nữa!

- Dũng … Cà Chua! Bao giờ mình đi, mà đi chung hay là đi xe riêng?

Dũng yên lặng nhìn Dung. Người con gái nét mặt hân hoan, mắt mở lớn mắt nhìn như chờ đợi. Dũng thấy lòng mình chợt ấm áp, chàng dịu dàng:

- Đi chung. Mà lần này Dung ngồi băng trên với Dũng nhé. Lần trước chở hai 'bà' đi chợ, ai cũng tránh ngồi trên với Dũng, làm Dũng cứ như tài xế riêng của hai 'bà' không bằng.

Ngừng một chút Dũng tủm tỉm cười:

- Nếu chỉ có mình Dung thôi thì Dũng tình nguyện làm tài xế riêng cho Dung, chở Dung đến góc biển chân trời!

Thùy Dung thấy má mình nóng bừng:

- 'Ông' đừng có xạo. Định hát 'cải lương' nữa sao?

Bỗng nhiên nàng trở nên lúng túng, đưa tay vuốt tóc:

- Dung phải đi làm đầu. Tối nay gặp lại Dũng nghe.

Dũng yên lặng nhìn Thùy-Dung quay vào.

Sáng thứ Bảy vườn sau nhà đầy nắng. Không gian im vắng, gió chỉ như vuốt ve da thịt người. Dũng gắn điếu thuốc lên môi và châm lửa:
- Chị Diễm thấy thế nào cũng lại la mình. Mà ăn thua gì. “Có bao nhiêu năm cuộc đời …”
Từ ngày dọn vào ‘share phòng’ với chị Diễm, với Thùy Dung, Dũng thấy cuộc đời như đang chuyển hướng. Mối tình buồn với Mỹ Phương đã đi vào quên lãng, gặp nhau trong phòng trà cũng ‘lạ nét môi cười’. Có lẻ là vì Thùy-Dung.

Ngay từ hôm đầu gặp gỡ, Dũng đã để ý đến nàng, dù chỉ thoáng qua, nhưng từ ngày sống chung dưới một mái nhà trọ Dũng dần dần thấy mình như lạc vào mê cung. Thùy-Dung có khuôn mặt trong sáng như cô sinh viên chưa ra khỏi mái trường, hiền dịu như ‘con mèo ngái ngủ trên tay anh’, nhưng đôi khi Dung khó hiểu và ngang ngược như một tiểu thư con nhà giàu coi trời bằng vung.
Sự trái ngược đó đã lôi cuốn Dũng, trước tiên vì tò mò tìm hiểu nhưng dần dần như một đam mê. Ngày nào không chọc cho Thùy-Dung cằn nhằn mắng mỏ, không thấy ánh mắt luống cuống hờn dỗi là Dũng thấy bâng khuâng nhớ nhung. Tình yêu ư? Dũng cũng chưa rõ lòng mình, chỉ biết rằng những hôm về khuya, thấy ánh đèn còn sáng trong phòng Thùy-Dung là Dũng chợt thấy vui!
Có tiếng Diễm làm Dũng giật mình:
- Hút ít thôi không cháy phổi đó Dũng. Mơ màng gì đó?
Dũng tròn miệng thở một vòng khói trắng:
- Nghĩ tới một người chị Diễm ạ.

Và chợt mỉm cười hát nho nhỏ:

- … *Ta lần mò leo mãi.*

Chưa qua được vách sầu.

Ta tìm một tiếng yêu

Thấy toàn là sầu đau... (V.T.A)

**

Những ngày cuối năm trời Nam Cali se lạnh, Dũng lôi chiếc sport coat lâu ngày bỏ quên ra mặc. Đứng nhìn mình trong gương bỗng nhiên Dũng mỉm cười "Trông mình đứng đắn hẳn ra. Thùy Dung hết dám chê mình cà chớn …".

Bỗng dưng Dũng có cảm giác hồi hộp, y như xưa, lần đầu tiên mặc lễ phục, đưa cô bạn cùng lớp đi dự junior prom! Chàng tặc lưỡi, khép cửa phòng mình và rụt rè gõ nhẹ cửa phòng Thùy-Dung. Cánh cửa mở hé như thể là Dung đã đợi chờ từ lâu.

Dung ngó Dũng, đưa tay bụm miệng cười:

- Thưa ông hỏi ai ạ. Ồ xin lỗi, Dũng đấy hả!

Dũng đỏ mặt, nhìn Dung nhăn nhó:

- Bộ coi lạ lắm sao?

Dung chỉ cười cười không nói. Chợt Dũng thấy Thùy Dung cũng có vẻ khác lạ, mái tóc mới uốn lại gọn gàng và một chút son hồng làm Dung trông đàm thắm hơn ngày thường. Dũng lấy lại bình tĩnh, hít một hơi dài:

- Thưa bà, xe và tài xế đã sẵn sàng!

Dung lườm:

- Lại sắp dỡ trò! Kêu chị Diễm chưa?

- Rồi. Mời chị hồi chiều, chị nói nhức đầu, và xin lỗi.

- Thật không? Dũng ba xạo, Dũng Cà Chua, Dũng …

Dũng đưa tay bịt miệng Thùy-Dung:

- Dũng nói thật! Mình đi kẻo muộn. Khi về sẽ vào thăm chị Diễm, nếu chúng mình … còn biết đường tìm về.

Dung gở nhẹ bàn tay Dũng. Giọng nàng như hờn dỗi:

- Một ngày Dũng không … nói giỡn Dũng không chịu được hay sao?

Dũng không trả lời, chỉ mỉm cười nắm tay kéo Thùy-Dung ra khỏi phòng.

Cái lạnh làm Dung rùng mình. Nàng ngước nhìn Dũng nói nhỏ:

- Năm nay trời lạnh hơn năm ngoái. Dũng đi làm về khuya, cẩn thận không đau đó!

Lâu lắm Dũng mới lại được nghe một giọng nói ngọt ngào, lo lắng cho mình. Chàng cố dấu xúc động:

- Dũng khoẻ như voi! Với lại Dũng đâu có về khuya lắm. Hôm nào cũng thấy đèn còn sáng trong phòng Dung.

Thùy Dung yên lặng đi sát vào Dũng hơn, như muốn chia nhau chút hơi ấm của hai người. Chiếc xe cũ kỹ của Dũng bừa bãi những sách vở, báo chí và CD nhạc. Dũng dọn dẹp ghế ngồi cho Dung, chàng phân trần:

- Ngó vậy chứ con ngựa già này chưa trở chứng bao giờ. Nếu có chuyện gì hôm nay là tại …Dung đấy!

Dung cười, nhìn vào mắt Dũng:

- Xe này có … cà chớn như Dũng là cùng! Dung giao phó số mạng cho nó tối nay.

- Tối nay, đêm nay, hay … mãi mãi?

Dung đập nhẹ vào vai Dũng, cố dấu một nụ cười.

* *

Phòng trà đã đông người. Dũng dẫn Dung đến một chiếc bàn nhỏ đã dành sẵn gần sân khấu. Chàng ghé tai Dung nói nhỏ:
- Dung ngồi đây sẽ nhìn thấy rõ ban nhạc. Để Dũng kêu nước uống cho Dung.
Dung e dè:
- Ngồi một mình, không có chị Diễm Dung thấy ngại quá.
Dũng chỉ tay lên sân khấu trấn an:
- Dũng đứng ngay đó, không xa chỗ Dung ngồi bao nhiêu. Ban nhạc họ sắp chơi rồi, ca sĩ Thu Phương kia kìa. Dũng đi nhé!
Dung thả hồn bay theo tiếng hát của Thu Phương. Đã từ lâu lắm nàng 'mê' tiếng hát ma-túy này mà mãi đến hôm nay mới có dịp nhìn tận mặt người ca sĩ và ngất ngây nghe "Đánh rơi bên hồ":
… *Đi qua dòng sông*
Nụ hôn em đánh rơi bên bờ
Dòng sông qua biết bao mùa lũ
Nụ hôn rơi biết đâu ai tìm … (Việt Anh)

Dung yên lặng ngồi nhấm nháp ly nước cam vắt, lắng nghe các ca sĩ hát. Khi đêm đã về khuya, Elvis Phương xuất hiện với 'Niệm Khúc Cuối', bài hát này Dung đã nghe nhiều lần nhưng chưa bao giờ Dung thất thắm thiá như đêm nay. Giọng Elvis buồn đến xót xa:

… Dù cho mưa tôi xin đưa em đến cuối cuộc đời
Dù cho mây hay cho bão tố có kéo qua đây
Dù có gió, có gió lạnh đầy, có tuyết bùn lầy
Có lá buồn gầy, dù sao, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em … (N.T. M.)
Khi Elvis Phương đã hát xong một lần Dũng chợt tiến ra giữa sân

khấu, chàng hướng về phía Thùy-Dung và tiếng kèn saxophone cất lên như quyện vào không gian, như gửi gắm tấm lòng. Thùy Dung cúi đầu không dám nhìn Dũng, nghe tâm hồn mình bay bổng rộn ràng với một cảm tình thật là đầm ấm cho người con trai! Khi tiếng kèn đã dứt, người ca sĩ cất tiếng hát trở lại Dung thấy mình lấy lại được hơi thở. Nàng nhìn lên sân khấu và mỉm cười.

Dũng từ sân khấu xuống ngồi cạnh Thùy-Dung:

- Xin lỗi phải để Dung ngồi một mình hơi lâu. Chúng mình về chưa?

Dung gật đầu:

- Dung chờ Dũng nãy giờ. Dũng còn phải thổi kèn nữa không?

Dũng lắc đầu, kéo Dung luồn lách qua những dãy bàn ghế kê sát nhau trên đường ra khỏi phòng trà:

- Đủ rồi! Dũng đã thổi xong bài ruột của mình.

Khi xe đã nhập vào xa lộ 22 trên đường về lại Fountain Valley Dũng hỏi Thùy-Dung:

- Dung lạnh không?

Thùy Dung lắc đầu, chỉ nhìn Dũng không nói. Dũng mỉm cười hát lại nho nhỏ một đoản khúc của bài 'Niệm Khúc Cuối':

… Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời
Dù cho em, em đang tâm xé, xé nát tim tôi
Dù có ước, có ước ngàn lời, có trách một đời
Dù có muộn rồi
Tình ơi! dù sao đi nữa xin vẫn yêu em.

Dung thấy tim mình đập nhanh trong lồng ngực, liếc nhìn Dũng nói trong hơi thở:

- Dũng … ăn gian, sửa lại lời!

Dũng cười:

- Dung có muốn Dũng ‘đưa đi đến cuối cuộc đời’ không?
- Dung chỉ muốn Dũng đưa Dung về nhà như là Dũng đã hứa là ‘chỉ đi nghe Thu Phương hát thôi’. Nói thì nhớ lấy lời, nghe chưa!
Dũng làm bộ đau khổ:
- Thế thì Dung ‘xé nát tim’ Dũng rồi.
Dung không trả lời, nghĩ thầm “Lại bắt đầu ‘ca cải lương’. Cứ làm như thật ấy”.
Xe ngừng trước nhà, Dung thở phào, nhìn Dũng:
- Cám ơn Dũng nhé. Hôm nay Dũng … ngoan ghê!
Dũng phì cười:
- Ngoan thế có được thưởng cái gì không?
Dung chỉ nhìn Dũng cười bằng mắt.
Phòng Diễm vẫn còn ánh đèn. Dung nói khẽ “Good night Dũng”, và trước khi Dũng kịp trả lời Dung chạy vụt lên lầu, gõ cửa phòng Diễm:
- Chị Diễm ơi, đỡ nhức đầu chưa?
Diễm mở cửa, nhìn Dung mỉm cười:
- Đỡ rồi! Sao về sớm thế. Không đi ăn phở Nguyễn Huệ hay uống café với ‘thằng bé’ sao!
Dung cười xoà:
- Không, nhưng ‘người ta’ đòi đưa Dung đi đến cuối cuộc đời đó. Chị xem có xạo không. Đúng là Dũng Cà Chua! Chị ngủ đi, Dung cũng đi ngủ đây.
Dung dón rén xuống lầu, qua cửa phòng Dũng Dung đi chậm lại nghĩ thầm “Nếu Dũng mở cửa, ừ nếu Dũng mở cửa thì mình …, thì mình …”.
Dung thấy ngẩn ngơ và không biết mình nghĩ sao!
Trong phòng Dũng vẫn đứng tần ngần, nghe tiếng chân bước nhẹ,

đã định đưa tay mở cửa nhưng rồi chỉ cúi đầu lắng nghe bước chân xa dần, tặc lưỡi nói thầm:

- Mai chắc mình có thêm tên mới nữa: Dũng … Cù Lần!

**

Thưa chú,

Christmas này cháu đã không về thăm chú thím như mọi năm tại vì phòng trà nơi cháu làm việc có chương trình đặc biệt, cháu không thể nào xin nghỉ đêm chúa giáng sinh. Cháu lúc nào cũng nhớ tới chú thím, nhớ các em và không khí gia đình êm ấm.

Có lẽ cháu chưa bao giờ nói nhưng chú biết rằng cháu yêu quí chú không khác gì ba cháu khi xưa. Ngày ba cháu mất, cháu ngồi khóc sau hè, chú đến ngồi gần, không nói một lời, chỉ kéo đầu cháu tựa lên bờ vai chú. Từ ngày đó bờ vai chú là nơi cho cháu nương tựa cho đến lúc cháu thành người. Christmas không về được nhưng tết này cháu sẽ về lạy bàn thờ tổ tiên và thắp nhang cho ba mẹ cháu.

Cháu biết là chú rất mong nhưng cháu vẫn chưa xong luận án để làm 'ông tiến sĩ" đầu tiên của chi họ Trần-Đình! Không phải cháu lười biếng gì nhưng sự khác biệt tư tưởng giữa cháu và giáo sư đỡ đầu luận án càng ngày càng trầm trọng! Có lẽ cháu phải tìm một giáo sư khác và bắt đầu lại từ đầu. Xin chú đừng buồn, trước sau gì rồi cháu cũng hoàn thành tâm nguyện của ba mẹ cháu.

Cháu mới dọn nhà, địa chỉ ngoài phong bì thư này. Nơi đây gần trường UCI và cũng gần phòng trà nơi cháu chơi nhạc ban đêm nên rất tiện, nhưng điều thú vị nhất là tại nơi đó cháu gặp một cô gái rất dễ thương. Cô ta là con gái nhà giàu, nhưng bỏ ra ngoài thuê phòng

sống tự lập, sau khi tốt nghiệp văn chương Mỹ tại đại học Columbia vì Tô Thùy Dung, tên cô gái, không muốn giúp việc cho công ty địa ốc của gia-đình như bố mẹ nàng yêu cầu. Hiện nay Dung làm free lance writer cho tờ báo O.C. Register và theo đuổi mộng văn-chương. Dung viết chuyện ngắn và làm thơ, và bạn bè khen Dung là thơ nàng càng ngày càng 'xanh mướt' từ khi chúng cháu quen nhau. Thực ra thì cháu không biết mình nghĩ sao. Tình yêu thì có lẽ vừa chớm nở, nhưng chuyện lứa đôi thì có lẽ còn xa vời vì cháu còn quá nhiều băn khoăn về đời sống và thân phận. Thùy-Dung cũng 'đồng bóng' lắm. Có lúc thật dịu dàng dễ thương nhưng nhiều lúc bất cần đời như một triết gia! Đôi khi còn 'mắng mỏ' cháu vì cái tật ăn nói 'cà chớn', áo quần bê bối, cứ y như là thím 'cằn nhằn' chú mỗi lần chú đi giầy vào nhà hay cởi vớ vứt vào góc phòng! Nói thế thôi chứ mấy hôm nay không thấy Dung 'mắng mỏ' gì cháu lại đâm nhớ! Cháu nghĩ rằng bề ngoài coi vậy nhưng cả hai đưa đều rất là chân thật và coi trọng lẫn nhau, và hy vọng rằng ít ra chúng cháu cũng có một tình bạn thắm thiết.

Tuần trước em Bá có email cho cháu khoe là năm tới em sẽ được theo chú thím về thăm quê nhà. Mười mấy năm rồi chú nhỉ, cháu cũng ước ao sẽ có một lần về thăm mộ bố mẹ cháu, nhìn lại căn nhà xưa, trường cũ, tìm gặp bạn bè thời thơ ấu và ra thăm Hà-Nội, nơi quê cha đất tổ mà cháu chưa bao giờ được thấy một lần. Xin chúc chú thím và em Bá những ngày vui ở quê nhà.

Vài hàng thăm chú và các em. Cháu không viết thường nhưng chú biết là cháu bao giờ cũng thiết tha với họ hàng thân quyến. Xin chú thím bảo trọng.

Cháu Dũng, thằng bụi đời.

**

Buổi sáng trời trong và chỉ hơi lành lạnh. Dung ngả người trên ghế tựa, mắt lim dim phơi nắng sau vườn, chợt có bàn tay vỗ mạnh lên vai và tiếng hét ‘Got you!’ bên tai. Dung giật nảy mình mở mắt, đưa tay chặn ngực, và tức bực nhìn thấy Dũng đang nhăn răng nhìn mình cười xoà.

Nàng giơ cao nắm tay như muốn đánh Dũng:

- Dũng cà chớn, Dũng cà-chua, Dũng cù-lần, Dũng làm Dung sợ muốn đứng tim! Muốn Dung chết để đi với … người khác hả?

Dũng kéo một chiếc ghế khác, ngồi sát bên Dung:

- Dung chết thì Dũng cũng đập đầu xuống … gối chết theo! Nhưng thôi, sorry. Dũng có chuyện này muốn nói với Dung.

- Nếu là chuyện cà-chớn thì Dung không muốn nghe đâu.

- Chuyện đàng hoàng và hơi tế nhị Dung à.

Giọng Dũng trầm xuống và như có chút buồn. Dung hơi ngạc nhiên, ngồi thẳng người, nhìn Dũng dịu dàng:

- Có chuyện không vui hả Dũng? Nói Dung nghe!

- Dũng tính tìm nơi khác ở.

Dung ngạc nhiên:

- Sao vậy, bộ Dung làm gì khiến Dũng không vui sao?

Dũng thở dài:

- Không phải Dung, nhưng hình như chị Diễm không muốn cho Dũng thuê phòng nữa.

- Hả?

- Tuần trước tình cờ Dũng nghe thấy chị Diễm lầm bầm “đàn hoài

nghe rát cả tai", và có gặp nhau Dũng chào chị cũng chỉ gật đầu chứ không bông đuà vui vẻ như xưa.

Dung lo lắng:

- Chắc là Dũng hiểu lầm, hoặc chị Diễm có chuyện gì buồn, muốn yên tĩnh nên lỡ lời!

- Không phải thế đâu. Chị Diễm cũng đánh tiếng với bà Ba bên hàng xóm là nhà lại có phòng cho mướn. Gặp nhau ở ngoài Mile Square Park bà Ba kể lể đủ mọi chuyện. Dung biết là bà ấy hay nói, nhưng được cái không đặt điều bao giờ.

Ngừng một lát Dũng bỗng nhiên trở lại bản tính bông đùa:

- Cũng có thể chị ấy thấy chúng mình quấn quít nhau quá nên chị ấy … ngứa mắt.

Dung nhíu mày lườm Dũng:

- Làm gì đâu mà 'quấn quít'. Để Dung hỏi chị Diễm cho rõ ràng.

Dũng can:

- Đừng Dung ạ. Có những qui luật bất thành văn nhưng mình phải hiểu. Mình phải biết vị trí của mình. Có lẽ Dũng đã bước ra ngoài phạm vi của người thuê nhà vì đôi lúc Dũng tưởng như mình tìm được một gia-đình! Dung hỏi chỉ làm cho vấn đề thêm rối rắm!

Dung thực sự lo lắng:

- Thế Dũng định dọn đi đâu ?

Dũng khẽ thờ dài:

- Dũng cũng chưa biết. Có lẽ Dũng sẽ tìm một studio vừa túi tiền, dù có phải ở xa. Chán share phòng rồi.

Dung nhìn Dũng buồn bã:

- Thế rồi chuyện chúng mình ra sao.

- Thì Dung cứ ở phòng Dung. Chúng mình vẫn có thể gặp nhau

thường. Gặp nhau ở thư viện trong trường, và tối nào Dung cũng có thể tới phòng trà nghe Dũng chơi nhạc.

Cả hai người đều ngồi yên như không biết nói gì hơn. Bỗng dưng Dũng nói thật chậm trãi:

- Hay là Dung move-in với Dũng sau khi Dũng tìm được studio?

Dung đã định đưa tay đập lên vai Dũng và mắng Dũng 'cà chớn' như thường lệ mỗi khi Dũng bông đùa nhưng chợt sững người vì mắt Dũng nhìn nàng thật thiết tha và không có nụ cười đuà cợt trên môi. Dung chợt hiểu, giọng nàng run lên:

- Không được Dũng ạ. Dung … Dung …

Nàng đưa hai tay ôm lấy một bàn tay Dũng như ấp ủ, và mắt long lanh ướt, thấp giọng như thì thào:

- Cám ơn Dũng. Cám ơn Dũng nhiều lắm. Dung hiểu, nhưng chưa được Dũng ạ.

Dũng cười buồn, đưa tay chùi giọt nước mắt đọng trên khóe mắt Dung:

- Dũng biết và Dũng chỉ muốn Dung biết tấm lòng chân thật của Dũng thôi.

Dung xoa nhẹ bàn tay Dũng. Hai người ngồi như thế rất lâu, chợt Dung cúi đầu ngập ngừng:

- Hè này Dung về Dallas thăm nhà. Dũng … Dũng có muốn đi cùng không?

Đến lượt Dũng giật mình, ngạc nhiên nhìn Dung đăm đăm. Dung vẫn cúi đầu, hàng mi cong rủ che đôi mắt và cặp má nàng đỏ au. Dũng nghe tim mình đập nhẹ trong lồng ngực, và lòng giấy lên niềm hân hoan. Chàng thì thầm:

- Dung đẹp như trái táo. Dũng muốn cắn một miếng!

Dung rụt hai tay về che đôi má, nửa như hờn dỗi, nửa như nũng nịu:
- Dũng lại sắp sửa giở trò ‘cà chớn’ nữa rồi. Dung bỏ đi đây!
Dũng chỉ nhẹ mỉm cười, và Dung không bỏ đi.
Nàng xích lại gần Dũng hơn và dựa nhẹ lên vai Dũng. Có tiếng chim kêu.
Cả hai đưa mắt nhìn đôi chim sẻ vừa bay tới. Chúng hình như không biết sợ người, vừa nhẩy nhót vừa kêu lách chách như cãi nhau, hay là như âu yếm dặn dò nhau điều gì.

**

Từ lúc ngỏ ý tìm kiếm một chỗ cư ngụ khác càng ngày Dũng càng thấy thiếu tự nhiên với Diễm nên ít trở về nhà, và thường lang thang đâu đó với bạn bè.
Đêm đêm Dũng vẫn chơi nhạc tại phòng trà, tiếng đàn có vẻ như lắng buồn, và lâu lâu tiếng kèn của Dũng thiết tha như những người yêu nhau lúc chia tay.
Dung cũng bắt đầu thấy lo lắng và bực bội vì Dũng hầu như ít còn để ý đến nàng như trước đây. Mỗi lần gặp nhau Dũng như có gì suy tư chứ không còn vui vẻ chọc ghẹo nàng như xưa.
Hôm qua Dung nhận được điện thoại của một cô bé gọi tới nhà:
- May I speak to Michael, please.
Dung trả lời nhẹ nhàng:
- You got wrong number. There is no Michael living in this house!
- Yes. His Vietnamese name is ‘Zung’. Oh, I’m sorry, I never can pronounce his name correctly.
Dung tự nhiên cảm thấy khó chịu:

- You meant Dũng? He's not home.

Một giây yên lặng rồi giọng người con gái ngập ngừng:

- Do you know where I can find him? I haven't seen him at school for days. Is he OK?

Tự nhiên Dung thấy tò mò:

- I don't know where he is. Who are you anyway?

- My name is Lianne Cheung, his … friend. Just tell him that I miss him!

Giọng Dung lạnh lùng:

- Well, I'll make sure he gets your message.

Nàng dằn mạnh điện thọai và buông mình ngồi xuống chiếc armchair. Ngay lúc đó Dũng trở về, nhìn nét mặt cau có của Thùy-Dung chàng ngạc nhiên:

- Có chuyện gì đó Dung? Trông Dung có vẻ khó chịu.

Dung nhìn như xoáy vào mắt Dũng:

- Bồ 'ông' vừa gọi. 'Ông' đi đâu mà để 'con nhỏ' nhớ thương tìm kiếm mấy ngày nay rồi?

- Hả? Dung đùa hả. Bồ nào? Ai tìm Dũng?

- Lianne – Dung uốn lưỡi, bắt chước giọng Lianne – Just tell him that I miss him! Nghe sướng chưa?

Dũng bật cười, nghĩ tới Lianne, cô sinh viên bé như cái kẹo, vẫn thường hay tới hỏi bài, và đôi khi nhờ Dũng đưa về khi trời mưa. Biết Dũng thổi kèn tại Ritz nhưng chưa đủ tuổi vào vũ trường nên Lianne đã có lần rụt rè xin Dũng thổi bài tủ của chàng 'Forever in Love' cho cô ta nghe, và Dũng đã hứa nhăng hứa cuội nhưng chưa bao giờ làm. Chàng trêu Dung:

- Bộ con nhỏ Tàu xinh xắn đó nói là 'bồ' Dũng hả?

Dung hét lên:
- Chứ còn gì nữa! Dũng cà chớn, Cheung với Chén, các người mang nhau về Tàu cho khuất mắt.
Thấy Dung giận thật sự, Dũng bèn hạ giọng dịu dàng:
- Không có gì đâu Dung. Lianne chỉ là quen biết trong hội sinh viên Á Châu. - Chàng chỉ chiếc ghế sofa đang ngồi – Qua đây với Dũng.
Thùy-Dung bĩu môi:
- Tôi mà thèm ngồi với ông!
Dũng sửng sốt và có chút bực bội vì từ ngày quen biết nhau chưa bao giờ thấy Dung xưng 'tôi' với mình. Chàng gằn giọng:
- Làm tàng! Không thì thôi. Đây cũng 'đách' cần. Chỉ sợ mai mốt ế chồng lại ..
Dũng không nói hết câu. Chàng biết mình đã lỡ lời. Dù có giận đến đâu cũng không nên thiếu tế nhị như thế với đàn bà. Chàng muốn nói lời xin lỗi nhưng Thùy Dung đã đứng lên, mặt nàng tái nhợt:
- May mà 'đách' sớm. So long, Dũng!
Để mặc Dũng một mình, Thùy-Dung đóng chặt cửa phòng, tránh gặp mặt mọi người từ buổi tối hôm đó.

Dũng suy nghĩ và buồn rầu nhận ra rằng có lẽ mình đã yêu thương và ngọt ngào với Thùy Dung rất nhiều nhưng hình như nàng chẳng bao giờ nhiệt thành bày tỏ tâm tình với mình. Có thật Dung yêu mình? Dũng thở dài nghĩ đến tình trạng khó xử của mình với cả hai người đàn bà trong căn nhà. Hình như không còn lối thoát nào hơn con đường ra đi. Có lẽ Dũng sẽ phải đi tìm một nơi chốn khác để gói ghém đời mình.

**

Chiều thứ bảy trời mưa và gió nhẹ, đủ lạnh để cho mọi người không muốn ra khỏi nhà. Diễm và Dung ngồi coi TV trong phòng khách còn Dũng thì đã đi đâu từ mấy ngày nay không thấy bén mảng về.

Có tiếng chuông gọi cửa. Diễm lầm bầm:

- Ai vậy cà? Không gọi điện thọai trước thì chỉ có mấy ông bà giảng đạo hoặc mấy người bán hàng door-to-door. Phiền quá!

Diễm không muốn nhưng tiếng chuông lập lại liên hồi khiến nàng bắt buộc phải ra mở cửa. Người thanh niên đứng chờ trông có vẻ bụi đời. Hàm râu quai nón không được chăm sóc, quần jean, thắt lưng to bản, áo T-shirt đầy hình vẽ quái đản làm Diễm hơi ngần ngại:

- Yes?

- Chào chị, xin cho tôi gặp chị Diễm.

- Tôi đây. Anh … cần gì ạ.

- Tui có thư của thằng Dũng. Chị cho tui dô nhà nói chiện chút được hông?

Diễm thật tình không muốn nhưng nghe nói có thư của Dũng nên miễn cưỡng đứng tránh qua một bên:

- Dạ được, mời anh.

Thùy-Dung tắt TV, ngước nhìn, nhưng chợt rùng mình khi thấy đôi mắt thiếu thiện cảm của người khách lạ nên vội vã bỏ vào phòng trước khi anh ta ngồi xuống chiếc ghế do Diễm mời.

- Tên tui là Sony - người thanh niên tự giới thiệu ngay khi ngồi yên – Tui là bạn thằng Dũng. Nó nhờ tui đưa thư này cho chị.

Diễm đưa tay nhận chiếc phong bì đã được mở sẵn, lịch sự xin lỗi người khách và rút lá thư ra đọc.

“Chị Diễm,

Dũng phải đi xa ít lâu, có lẻ đến vài tháng. Dũng muốn gặp chị nói chuyện trước khi đi nhưng thấy chị lu bu với đám tang bà cô nên không có dịp đành phải nhờ Sony mang thư này tới gặp chị.
Thật tình Dũng rất yêu mến căn phòng trang nhã và khu phố yên tĩnh của mình nên Dũng sẽ trở về. Dũng gửi kèm cái ngân phiếu 3 tháng tiền nhà để chị yên tâm giữ phòng cho Dũng. Dũng chỉ có một yêu cầu là trong lúc Dũng đi vắng chị cho Sony tá túc trong phòng Dũng. Tạm thời thôi, cho đến khi Dũng trở về.
Sony là bạn của Dũng. Trông bề ngoài nó có vẻ 'du-đãng' và ăn nói bậm trợn nhưng bản chất nó rất hiền, chỉ khi nào bị chọc giận nó mới nổi sùng! Sony cũng là cao-đồ không-thủ-đạo nên có thể bảo vệ mọi người trong lúc bất thường. Nó cũng yêu thiên nhiên và súc vật nên chị có thể nhờ nó làm vườn, cắt cỏ hoặc bất cứ việc gì nặng trong nhà, không như Dũng 'yếu như sên và lười như hủi'! Chị nói chuyện với nó một hồi chị sẽ thấy là nó rất dễ thương.
Chị giúp Dũng và giúp Sony. Dũng cám ơn chị nhiều và hẹn gặp lại ít lâu sau.
Dũng (nhiều nicknames quá, kể sao cho hết)"
Diễm gấp lá thư thở dài:
- Xin phép cho tôi gọi anh là Sony. Anh cũng có thể gọi tôi là Diễm cho thân mật.
Sony nhún vai, gật đầu:
- OK. No sh.t.
Diễm nhăn mặt, cố gắng dịu dàng:
- Sony có biết Dũng đi đâu không, và tại sao?
- Nó nói với tui là nó về San Diego với bố nuôi Ngụy của nó ít lâu cho tâm hồn thanh thản, cố gắng hoàn tất cái thesis. Son of the gun!

Diễm e-dè:

- Chỉ có vậy thôi sao?

Sony nhún vai:

- He's crazy. Tui có hỏi nhưng he said no sh.t!

Diễm mỉm cười lắc đầu:

- Có lẻ Dũng điên thật – Nàng trầm ngâm - Thế Sony và Dũng là bạn ra sao? Sony cũng chơi nhạc cho phòng trà Ritz?

- Tụi tui là high-school class mates. Nó học giỏi, được học bổng theo học đại học, còn tui chỉ lo đánh lộn nên đi bụi đời, nhưng bây giờ tui tu rồi. Tui cũng chơi nhạc nhưng là đánh trống cho một ban nhạc bỏ túi, chuyên giúp vui đám cưới, sinh nhật hoặc sinh hoạt cộng đồng!

Ngừng một chút Sony nhe răng cười:

- Tụi nó ngu thấy mẹ! Đám cưới nói chuyện ồn ào như cái chợ, ai thèm nghe nhạc. Tụi tui chơi hay dở gì họ cũng 'bù' biết!

Diễm cũng bật cười:

- Tại sao chỉ lo đánh lộn mà không chịu học hành?

- Oh man! mấy thằng ABC gọi tụi tui là FOB nên tui 'oánh' thấy mẹ tụi nó. Bị suspended thế là tui đi bụi đời luôn. Tôi và thằng Dũng thân nhau từ độ đó. Hổng có tui là chúng nó mần thịt thằng 'Dũng đui' rồi.

- ABC, FOB - Diễm giơ hai tay lên trời , và cũng nói bằng tiếng Anh – What the hell are they? I have no idea!

- American Born Chinese! mấy thằng chệt đó. Chúng nó chê tụi tui là 'Fresh Off the Boat' nên tụi tui uýnh liền. Tôi nghiệp thằng Dũng mang kính cận, gần như đui, bị tụi nó 'tả' hết thấy đường! Tôi nổi sùng vác gậy baseball đập tụi nó chạy dài.

Diễm lắc đầu:

- Sony ẩu quá! Thế còn gia đình Sony ra sao?

Sony lại nhe răng cười:
- Ông già tui hả? Ổng còn bậm trợn quá cha! Tôi nghe kể hồi ổng đi 'cải tạo' ngoài Bắc má tui ra thăm, hai người hôn môi, nút lưỡi coi mùi dữ, bị cán bộ nạt "Lày, không có được bú mồm". Ổng cằn nhằn "Ở trong Nam tụi tui còn bú 'gì ấy' nữa chứ". Bạn bè ổng cười hộc, cán bộ 'quê' quá, mang ổng cùm biệt giam! Chừng ổng được thả về tui mới sanh sau đó. Không biết ổng nghĩ sao mà đặt tên tui là 'Són', chắc là muốn nói 'rớt ra một cục'! Đi học tui úynh lộn hoài vì cái tên, sau má tôi phải năn nỉ nhà trường sửa tên tôi thành 'Sơn', còn ở nhà gọi tôi là Tư. Chừng qua Mỹ tên tui biến thành Sony. Damn! It sounds OK to me!
- Tôi muốn hỏi bây giờ gia-đình Sony ở đâu, và hiện nay Sony có ở với gia đình không?
- Tui đâu có ở với gia-đình. Hiện chung phòng với hai đứa nữa trong ban nhạc. Phòng nhỏ thôi nên cả ba đưa phải nằm trên thảm, không đêm nào ngủ yên. Thằng Dũng nó thương tôi nên xin chị cho tui ở tạm đây trong lúc nó đi xa. Ông già tôi cũng mới moved từ San Jose xuống gần Little Sài-Gòn. Cũng share phòng! Bây giờ ngày ngày ổng ra Phúc Lộc Thọ ngồi đánh cờ tướng bạn cũ, bàn chuyện chính trị, đòi lập chính phủ lưu vong. Ổng điên rồi. Còn má tôi cũng mới qua đời đây thôi.
Sony cúi đầu nhìn xuống đôi chân, giọng chùng xuống:
- Chừng tui biết, đâu có về kịp nhìn bả lần cuối cùng! Đ.M. đời thiệt khốn nạn.
- Tôi hiểu. Sony à, em đừng buồn nữa - Diễm ngạc nhiên thấy mình tự nhiên đổi cách xưng hô - Bà cô tôi cũng vừa mất đây thôi.
Sony gật đầu:

- Thằng Dũng trước khi đi có cho tôi biết. Thằng cù-lần, có chỗ ở ngon lành như vầy mà bỏ đi!
- Em có biết gì về bố Ngụy của Dũng không?
- Biết chút chị. Dũng nó có đưa tui về chơi nhà ổng dưới San Diego mấy lần. Dũng gọi ổng bằng 'bố' nên tui cũng gọi ông là 'bố' luôn chứ thực ra ổng đâu có nuôi tui ngày nào.
- Ổng làm gì dưới đó?
- Bây giờ chỉ thấy ông ngồi dịch mấy cuốn sách chữ nho. Hồi còn ở bển ông là 'quan tàu thủy', chừng qua đây ổng làm đủ nghề. Có hồi ổng buôn bán nhà cửa gì đó, thấy trong phòng làm việc nhà ổng có treo hình cái tàu to đùng, trên viết mấy câu thơ, đọc chị nghe nhưng đừng có cười, và không phải tui bịa đâu. Như vầy nè:

Biển xanh xa tắp đời lưu lạc
Tàu cũ anh đem trả mất rồi
Có nhà muốn bán kêu anh nhé
Được cái 'loan' nào anh cũng chơi.

Diễm đỏ mặt lầm bầm:
- Đúng là "Ngụy"!
Sony kể thêm:
- Cũng có cái hình, chắc là cắt từ nhật trình ra, ổng đúng nghiêm chào tay mà nước mắt chảy dài. Tui hỏi ổng sao khóc. Ổng nói đâu phải mình tao khóc, mấy ngàn người khóc lận, khi đoàn tàu ở Subic Bay tháng Năm năm 1975 hạ cờ VNCH và hát quốc ca lần cuối. Sh.t, năm đó tui đâu đã ra đời nên hổng biết mấy cha khóc cái gì.
Ngừng một lát Sony nói tiếp:
- Thằng Dũng cũng kể với tui là bố nó bỏ đi đâu mất cả năm, chừng ổng về nó hỏi phải bố đi kháng chiến không, ổng chỉ cúi đầu không

nói, đưa tay dụi mắt. Từ đó không thấy ổng làm gì nữa.
- Thế rồi ổng lấy gì sống? Hình như lâu lâu ổng còn cho Dũng tiền đóng học phí!
- Ha hà, ổng nói ổng 'ăn lương vợ'. Bà vợ ổng là dược sĩ, có cái pharmacy to đùng. Bả cũng cỡ tuổi chị thôi và còn 'ngon lành' lắm!
Diễm tủm tỉm cười không nói. Sony nhìn ra vườn, chỉ mấy cây thông cao ngất:
- Mấy cây thông nhà chị cao quá, chừng nó đổ vô nhà là thấy mẹ! Chị để tui tỉa bớt cho. Một buổi là sạch quách hà.
Diễm cười thành tiếng:
- Cám ơn em. Đợi qua muà đông rồi tụi mình tính. Ở VN, em người miệt nào?
- Tui quê Mỹ Tho, chị. Nghe Dũng nói chị quê Bến Tre, vậy là tụi mình coi như đồng hương.
Diễm gật đầu. Nàng nghĩ thầm có lẽ Dũng nói đúng. Sony bậm trợn nhưng chân thật và có chút dễ thương của những đứa em nàng nơi quê nhà. Nàng nhìn thẳng vào mắt Sony nói nhẹ nhàng:
- Nếu Sony muốn ở đây thì cũng được, nhưng có vài điều kiện như là phải tôn trọng privacy của người khác và lịch sự với mọi người, có nghĩa là bớt … chửi thề. Chịu không?
Sony lại nhe răng cười:
- Chịu quá mạng. Bụi đời thành ra quen thói chửi bậy, nhưng … em không làm phiền ai đâu. Cám ơn chị.
Người khách lạ bây giờ không còn lạ nữa, đúng lên:
- Chị Diễm cho Sony kêu chị bằng chị và xưng em. Chị lớn tuổi hơn em nhiều mà, à chị cho em hỏi – Sony hạ thấp giọng – cái 'bà' mà em thấy lúc vô nhà có phải là 'bà chằng' của thằng Dũng không?

Diễm đưa ngón tay chỏ lên môi suỵt khẽ:
- Hàng xóm của em đấy! Em phải lịch sự với cô ta!
- Dạ. Em còn lá thư nữa của Dũng gửi cô ta. Chị chuyển dùm nhé. Nếu không thì thôi. I don't give a damm!
- Rồi! mới hứa đây thôi!
Sony không nói, chỉ nhăn răng cười khì.

**

Thùy Dung ngần ngại mãi rồi mới mở lá thư của Dũng. Sao Dũng không email mà phải nhờ người trao thư? Bộ Dũng sợ Dung 'mắng mỏ' nữa hay sao? Dung biết là mình tuy giận Dũng nhưng lòng hình như chưa quên.

"Dung nhi,
Lâu lắm rồi Dũng mới lại gọi 'Dung nhi' dù rằng cái tên ấy vẫn nằm trong tiềm thức và hầu như không lúc nào Dũng có thể quên! Dũng tưởng như là mình có thể bỏ ra đi một cách bình yên, quên đi những ưu phiền, nhưng thật ra thì Dũng lúc nào cũng vẫn còn thiết tha với những ngày tháng cũ, ngày có Dung ngồi nghe Dũng nói chuyện vơ vẩn nhưng giọng đầy ắp ân tình, ngày mà tiếng kèn của Dũng bay cao vời vợi yêu thương.
Dũng bỏ đi không phải vì những tranh cãi vớ vẩn – có đôi lứa nào không – nhưng là vì Dũng nghĩ rằng Dung chưa bao giờ thiết tha yêu Dũng như là Dũng đã hết lòng với Dung. Có thể Dũng hiểu lầm, có thể là vì Dũng là kẻ thiếu tình thương, đơn độc ở đời, nên lòng mong ước từ người mình thương yêu mãnh liệt hơn bình thường do đó dễ thất vọng, chán nản để rồi buông xuôi!

Dũng đã bỏ đi nhưng cứ tưởng như là Dung đã bỏ Dũng ra đi. "Nghìn trùng xa cách, người đã đi rồi, còn gì đâu nữa, mà khóc với cười …" Dũng đã âm thầm hát bài hát này nhiều đêm, tiếng kèn của Dũng bây giờ cũng ai oán nghẹn ngào chứ không còn bay bổng lên trời cao! San Diego chỉ cách xa Fountain Valley có một giờ lái xe mà Dũng tưởng như một ngàn năm ánh sáng, không có đường cho Dũng về. Không, có lẽ là Dũng không trở về căn nhà đó nữa, ít ra là lúc này, nhưng tấm lòng của Dũng với Dung, với bạn bè trên đó thì chưa bao giờ đổi thay. Nhưng hãy để chúng mình xa cách nhau một ít lâu. Thời gian là liều thuốc nhiệm mầu và cũng là một thử thách xem chúng mình có thật sự yêu nhau. Sau niên học này Dũng sẽ về VN hoặc một nước Á Châu chậm tiến nào đó dạy học ít lâu. Dũng vẫn ôm ấp hoài bão này từ khi nhận biết mình may mắn, được mọi người nâng đỡ cho thành người nên Dũng muốn trả một chút ân tình, giúp đỡ những đứa trẻ kém may mắn như Dũng ngày xưa.

Nhiều lần muốn gọi nhưng mà e rằng chỉ khơi thêm nỗi buồn cho cả hai. Dung, take care nghe! Thế nào rồi Dũng cũng sẽ tiếp xúc lại, ít ra cũng mong là chúng mình giữ được một tình bạn chân thành.

Dũng của một thời yêu đương."

Dung gấp lá thư, nhắm mắt nhẹ thở dài "Dũng cà chua, Dũng cà chớn, Dũng cù-lần, Dũng quê một cục, sao Dũng ngọt ngào với Dung thế này thì làm sao Dung quên!"

Trần Quang Thiệu

Mùa Xuân 2007

Nhẹ như mây trời

Con bé mới chừng 16 tuổi, mái tóc cắt ngắn ôm khuôn mặt trắng hồng, và hai con mắt như hai hạt nhãn đen lúc nào cũng như cười. Thấy Đán con bé khoe:

- Hi chú Đán, chú thấy em mặc đồ này đẹp không?

Con bé sinh ở Mỹ, nói tiếng Việt không rành, gọi Đán bằng 'chú' nhưng nhất định xưng 'em'. Đán có lần nói nó nếu gọi bằng 'chú' thì phải xưng 'cháu', nhưng nó lắc đầu, nói bố nó gọi người anh bằng 'bác' nhưng cũng xưng 'em' đó thôi. Đán không giải thích được sự khác biệt cho nó nên đành chịu thua, nói nó gọi Đán bằng 'anh' vậy, nhưng nó lắc đầu cười hi hi, nói chú Đán người lớn quá mà.

Đán mới chưa đầy 30 tuổi, phục vụ trên một thương thuyền chuyên chở hàng hoá giữa Long Beach và Shanghai. Không biết trời đất run rủi sao đó Đán lại lạc vào khu nhà kín cổng cao tường gần Huntington Beach, mua căn nhà sát cạnh nhà con bé. Mới đầu thì

Đán không để ý nên chẳng biết hàng xóm mình là ai, thấy Á Châu trong khu nhà toàn Mỹ trắng thì cứ tưởng là Tàu, không ngờ lại là Việt Nam! Đán lênh đênh trên biển, lâu lâu mới về nhà một vài tuần, nếu có về nhà cũng ngủ vùi, ít ra tới ngoài đường, hơn nữa vì tôn trọng privacy của người khác nên không bao giờ tìm hiểu thêm.

Bưổi chiều vài tháng trước đây Đán lúi húi lau chùi chiếc 911 trên driveway trước nhà thì con bé đi học về ngang. Nó đứng nghẹo đầu ngắm nghiá chiếc xe và cười với Đán:

- I like your car!

Đán mỉm cười làm quen:

- Oh thanks. I'm Dan. What's your name?
- Jane!

Con bé chỉ bảng số xe đặc biệt của Đán:

- Dalat! What does it mean?

Đán nhún vai:

- My home town, in Vietnam.
- Vietnamese? Me too!

Đán ngạc nhiên, nói bằng tiếng Việt:

- Thế hả? Vậy mà tôi cứ tưởng gia đình Jane là người Hoa.

Con bé lắc đầu, nói ớ ờ, tiến tới gần chiếc xe nhìn vào trong, gật gù ra vẻ như hiểu biết. Đán tủm tỉm cười:

- Jane biết lái xe chưa?

Con bé lắc đầu:

- Not yet, nhưng đang học!

Chỉ chiếc xe Jane nói tiếp:

- Some day, may I try?

Đán bật cười:

- Sure! Nhưng xe số tay khó lái lắm.
- Số tay?
- Manual stick shift!
- Oh!
- Nhưng Jane có muốn lên xe xem tôi chạy thử không?

Con bé ngần ngừ lắc đầu:

- Chắc là ba không bằng lòng. He'd be mad!

Nó rủ Đán:

- Chú vào nhà 'em' không?

Đán gật đầu theo con bé vào nhà. Ông Giao, bố của Jane, ngạc nhiên khi biết có người Việt ở bên cạnh. Ông đã hồi hưu, bà vợ đã qua đời vài năm sau khi sinh Jane nên ông cũng chỉ lủi thủi trong nhà, gập Đán ông vui mừng, gọi các con ra phòng khách chào hỏi, tâm sự với Đán như thể là gặp cố tri. Nhà đông người hơn là Đán tưởng. Ngoài Jane, còn có thêm hai cô chị, Jennifer đang theo học tại đại học Fullerton gần nhà, và Oanh với đứa con 3 tuổi mà mãi sau nay Đán mới biết là đang ly thân, tạm thời về ở với bố.

Không khí đầm ấm trong căn nhà làm Đán thoải mái, tưởng như đã thân quen với gia đinh này từ lâu. Jane chỉ ngồi nhìn mọi người nói chuyện bằng tiếng Việt, con mắt mở to đen láy và lâu lâu mỉm cười. Jennifer nói tiếng Việt khá rành, có lẽ vì được sống với mẹ cho đến khi đã lớn, ngồi góp chuyện một cách tự nhiên, hỏi Đán về đời sống trên thương thuyền, và bật cười với những câu pha trò ý nhị. Oanh có chút xa cách, ngồi riêng trong một góc phòng khách chơi đùa với

đứa con, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt nhìn, nhưng vội quay đi khi chạm tia mắt Đán .

Dần dần Đán trở thành bạn của cả ba chị em nhưng Đán thân với Jane nhất. Trường học gần nhà, hàng ngày Jane đi bộ qua nhà Đán, và nếu thấy Đán thế nào con bé cũng ngừng lại nói dăm ba câu, đôi khi bá vai Đán mè nheo cái này cái nọ như người thân trong nhà. Cái vẻ hồn nhiên và ngôn ngữ ngộ nghĩnh của con bé làm Đán thích thú. Bố mẹ và các em ở xa, tuốt trên San Jose, nên lâu lâu Đán mới về thăm một lần. Jane như đứa em nhỏ cho Đán chiều chuộng đủ điều, nhất là những khi đi xa về, hoặc khi sắp theo tàu ra khơi.

Chiều hôm nay Jane đòi Đán đưa đi chơi vì ngày mai Đán phải lên đường công tác sớm. Nghĩ tới những ngày xa cách tự nhiên Đán thấy như có chút buồn, lơ đãng không trả lời khi con bé xoay người khoe bộ quần áo mới.

Thấy Đán im lặng nhìn mình, Jane nhắc:

- Sao?

Đán như chợt tỉnh:

- Dễ thương lắm.

Con bé nhoẻn miệng cười:

- Really?

Đán chỉ mỉm cười không nói. Dạo này Jane quấn quít bên Đán nhiều hơn là đi shopping với hai bà chị. Những cái dụi đầu mỗi lần gặp gỡ như nũng nịu thay vì chỉ là cái ‘hug’ thân tình, và đôi mắt sâu

thẳm hơn mỗi lần chia tay. Đán cũng nhận ra vẻ quyến luyến của Jane nhưng không nghĩ đó là tình yêu. Có lẽ Jane cần một người anh, còn Đán với một mối tình vửa gẫy đổ, nỗi buồn còn phảng phất nên chỉ cảm thấy vui vui mỗi lần Jane qua thăm, tíu tít chuyện trò.

Rời tiệm cà phê Starbucks Jane không chịu về. Con bé đòi Đán đưa đi coi movie. Đán ngại ngùng:

- Jane có xin phép bố là sẽ về trễ hay không?

Con bé ôm cánh tay Đán trên đường ra chỗ đậu xe:

- Dad isn't home this evening. He's going somewhere!
- Đi đâu?
- I don't know. He said ăn gì đó bên bác Long.

Đán đoán:

- Ăn giỗ?

Con bé reo lên:

- That's it. Ăn giỗ! What does it mean?

Đán mỉm cười vừa đi vừa giải thích cho Jane về phong tục thờ cúng tổ tiên của Việt Nam. Con bé chăm chú nghe, đầu gần như ngả trên vai Đán. Mùi thơm từ mái tóc Jane khiến Đán bất chợt im tiếng, bước chân chậm lại.

Vài năm trước đây Đán và người yêu cũng có những giây phút gần gũi êm đềm như thế này, nhưng những thay đổi của đời sống đưa đẩy mỗi người một phương. Xa nhau nhưng hình bóng cũ vẫn chưa phai. Đôi mắt em cũng sâu thẳm dưới hàng mi cong, mái tóc em cũng thơm mùi con gái là nơi anh dấu mặt những lần ôm nhau trong

vòng tay. Bây giờ em đâu, có bao giờ nhớ tới anh? Đán nhè nhẹ thở dài.

Thấy Đán ngẩn ngơ không nói tiếp con bé ngước mặt nhìn như chờ đợi. Đán lắc đầu xua đuổi hình bóng cũ, nhẹ nhàng hỏi Jane:

- Muốn xem phim gì nào?

Jane cúi mặt, không nhìn vào mắt Đán:

- I don't know. Em chỉ muốn được xem movie với chú thôi.

Đán kín đáo thở dài nghĩ thầm. Em còn bé quá, em biết không. Giá mà em lớn hơn chút nữa, như Jennifer! Jennifer thường hay nhìn chúng mình mỉm cười, nhưng thực sự anh chẳng biết Jennifer nghĩ gì. Hình như cô ta đã có người yêu, chắc là chỉ trêu ghẹo anh và em mà thôi. Nhưng cũng có điều khó hiểu là Jennifer cũng thường sang thăm Đán mỗi lần Jane đi học vắng nhà. Những lần đó Jennifer rất trầm lặng, và có vẻ lúng túng, như thể là có tâm sự khó nói ra lời. Chẳng nhẽ … Đán lắc đầu không muốn nghĩ ngợi thêm.

Đán và Jane tới chậm nên movie đã bắt đầu, phòng chiếu phim tối om không nhìn thấy đường. Đán nắm tay, dắt Jane đi chầm chậm, cố gắng đưa mắt tìm ghế trống nhưng chưa quen với bóng tối nên đành kéo Jane đứng lại, dựa lưng vào tường ở cuối phòng, thì thầm:

- Chúng mình đứng tạm đây một chút, đợi quen mắt rồi tìm ghế.

Jane lặng yên dựa đầu vào vai Đán, và trong lúc Đán không ngờ cô bé bất chợt xoay người dụi đầu vào ngực Đán, vòng tay ôm ngang người anh như một đôi tình nhân. Thoáng ngỡ ngàng nhưng rồi trong

bóng tối đồng lõa Đán cũng vòng tay ôm bờ vai con bé, và cúi xuống hôn nhẹ lên làn tóc mềm. Hai người đứng như thế, không biết đến những gì đang xảy ra trên màn hình, cho đến lúc đèn bật sáng mới lặng lẽ buông nhau, nhẹ mỉm cười. Trên đường về nhà cả hai đều im lặng. Jane không nói nhưng đôi môi hé mở như đoá hoa hồng buổi sớm mai, trong lúc Đán bâng khuâng chẳng biết mình đang nghĩ gì nhưng cũng không thể nào quên được cảm giác êm đềm trong bóng tối của phòng chiếu phim.

Khi về đến trước nhà Đán cố gắng làm như là không có gì xảy ra, đưa Jane tới trước cửa, hôn nhẹ lên má con bé:

- Good night, Jane.

Jane vít cổ Đán xuống thì thầm:

- Have a nice trip. Khi nào về chú nhớ gọi em…I'm going to miss you.

Jane nhẹ nhàng mở cửa lách vào nhà sau khi ngoái cổ lại mỉm cười với Đán. Đèn trong nhà chợt bật sáng, Jennifer thò đầu ra lè lưỡi dọa, nói hai người đi chơi vui quên giờ về há! Đán mỉm cười vẫy tay chào, quay lưng ra về nhưng cũng thấy một bóng người lấp ló nhìn theo từ khung cửa sổ lầu hai.

***

Chuyến hải hành dài hơn thường lệ, hơn một tháng Đán mới trở về Huntington Beach, nao nức mong gặp lại Jane để xét lại cái tình cảm mơ hồ của mình. Những ngày lênh đênh trên biển, nhất là những đêm vắng đứng nhìn sao trời Đán không khỏi nghĩ đến cô bé, nhưng tình cảm chỉ nhẹ như mây trời.

Buổi chiều Đán mang xe ra đậu ngoài driveway để báo cho Jane biết là mình đã về, thế nhưng người sang thăm Đán là Jennifer chứ không phải là Jane. Thấy Đán nhìn mình như dò hỏi, Jennifer ngập ngừng:

- Đi rồi!

Đán ngạc nhiên:

- Ai đi đâu?

Jennifer lườm Đán:

- Còn làm bộ hỏi ai. Jane gửi lời chào. Con nhỏ qua Boston sống với anh Cả. Bố muốn anh Cả chăm sóc cho Jane để năm tới đủ điều kiện xin vào Boston University.

Đán ngẩn ngơ:

- Sao … sao lại đi giữa niên học thế này?
- Anh không biết thật sao?

Đán lắc đầu:

- No idea!
- Hôm 'hai đứa' đi chơi với nhau về muộn, có người trông thấy, mách với bố!
- So? We didn't do anything wrong. Có gì đâu, chỉ đi movie thôi mà.
- Bố không nghĩ vậy, nói Jane còn quá nhỏ để yêu đương!

Đán thở dài:

- Như vậy là tình yêu ư?
- Jane thì em biết rất rõ, còn anh thì … you tell me!

Đán ngập ngừng:

- Không biết nữa …

- Trời! Yêu hoặc không yêu chứ sao lại không biết!

- Nhiều khi tình cảm không đơn giản như vậy đâu. Jane sao? Vui hay buồn?

- Vui gì nổi! Con bé không muốn đi, khóc quá trời nhưng bố nhất định không đổi ý, còn bắt Jane hứa là không được liên lạc với … anh!

Đán cúi đầu buồn bã:

- Ông già ghét tôi như vậy sao?

- Không phải vậy. Bố chỉ muốn Jane chăm chỉ học hành, còn quá trẻ để yêu đương. Anh không đồng ý hả?

Đán lại thở dài

- Bố em cũng có lý. Chỉ tội nghiệp Jane. Mối tình đầu nhẹ nhàng, chưa có gì thắm thiết đã tan vỡ.

Jennifer cũng thở dài gật đầu:

- Jane buồn lắm nhưng con bé rất ngoan, đã hứa với bố là sẽ không liên lạc với anh nữa. Nó còn nhỏ nên sẽ mau quên. Em nghĩ chỉ vài năm nữa thôi là Jane sẽ lại có tình yêu khác, có khi còn đằm thắm và sôi nổi hơn những gì đã có với anh những ngày qua.

- Tôi cũng mong vậy, nhưng lúc này thì không ai vui.

Bỗng nhiên giọng Jennifer như có gì hằn học:

- Chưa chắc. Cũng có người vui chứ!

Đán ngạc nhiên:

- Ai?

- Thì cái người mách bố đó.

Đán mỉm cười trêu Jennifer:

- You?

- No. Chị Oanh, not me!

Đán ngạc nhiên:

- Oanh? Tại sao cô ấy lại ghét tôi và Jane?
- Chắc là tại … ghen.

Đán bật cười:

- You’re kidding! Có lẽ vì hoàn cảnh nên Oanh khó tính thì đúng hơn.

Jennifer quay mặt nhìn đi chỗ khác:

- Đàn ông nhiều lúc … ngu thấy mồ!

Tưởng Jennifer nói rỡn Đán đã định đùa lại nhưng chợt thất nét mặt buồn buồn của Jennifer, Đán khựng lại:

- Jennifer, something wrong?

Jennifer lắc đầu ngần ngừ:

- Không, sang báo tin cho anh biết thôi. Em về đây.

Đán chưa kịp nói gì thêm thì Jennifer đã quay mình bước ra cửa. Đán nói với theo:

- Thanks, Jennifer.

Bất thình lình Jennifer dừng bước, quay đầu nhìn lại:

- Anh … anh có bao giờ nghĩ là em cũng … ghen không?

Mặc cho Đán ngơ ngác, Jennifer bỏ chạy nhanh về nhà. Đán ngỡ ngàng nhìn theo nghĩ ngợi vẩn vơ. Có lẽ nào Jennifer cũng yêu mình ư? Thật không, hay chỉ là ảo tưởng? Trời đã về chiều nhưng hãy còn sáng, đủ để Đán thấy một bóng người lấp ló sau khung cửa sổ lầu hai ngôi nhà bên cạnh.

***

Đán không biết rõ tình cảm của Jennifer với mình ra sao nên muốn qua nhà nói chuyện thêm nhưng cứ ngại ngùng. Con gái khó hiểu,

nhiều khi hay đùa cợt với tình cảm của người khác, nên Đán thấy không biết là mình có nên tìm hiểu thêm hay không. Tuy nhiên Đán không khỏi thắc mắc, và nghĩ tới Jennifer luôn. Jane nữa, không biết bây giờ ra sao? Vắng bóng Jane khiến những ngày ở bến của Đán trống vắng. Có những buổi chiều đứng trên boong tàu nhìn cánh chim trời bay ra khơi, Đán không thể nào không nhớ đến cô bé hồn nhiên, tiếc nuối những ngày vui, và lặng lẽ thở dài.

Đời sống của Đán là những di chuyển liên tiếp, không ở một chỗ nào lâu. Trở về từ một chuyến hải hành sau đó Đán tưởng là sẽ có dịp gặp lại Jennifer, nhưng chỉ thấy một lá thư mang dấu bưu điện từ Boston gửi cho mình. Lá thư không có tên người gửi, Đán tưởng là thư của Jane nên vội vàng mở ra xem. Không phải thư của Jane mà của Jennifer khiến Đán thật ngỡ ngàng!

"Anh,

Biết là anh có ý tìm nhưng em tránh mặt vì không biết nói gì thêm với anh. Bây giờ em đã đi xa, và chắc rằng chẳng bao giờ gặp lại nên em muốn viết cho anh vài hàng, chẳng biết là để làm gì nữa, nhưng em không thể nào không nói những gì em nghĩ về anh.

Em không phải là người con gái cô đơn như chị Oanh vì như anh biết, em có người yêu. Joel là bạn học cùng lớp, và Joel vẫn còn yêu em, nhưng Joel không có cái dịu dàng đằm thắm của một người đã trưởng thành, và đã ra đời như anh. Mỗi lần thấy anh và Jane quấn quít bên nhau, em đã có những ước mơ thầm kín, đôi lúc tưởng như

mình là Jane, nhưng em biết chuyện đó không bao giờ có thật nên em vẫn giữ riêng cho mình một nỗi buồn.

Hôm sang nhà báo tin cho anh biết là Jane đã bị bố gửi sang Boston với anh Cả, em đã không cho anh biết là em cũng đã xin với bố cho em sang Boston ngay sau khi hết quarter này. Em không còn yêu Joel nữa, nhưng em cũng không muốn ở gần anh vì nhỡ (chỉ là ví dụ thôi) chúng mình yêu nhau thì có vài người sẽ buồn. Jane hứa là không liên lạc với anh nữa nhưng con bé chưa quên anh đâu, nếu Jane biết là em 'có gì' với anh thì nó sẽ thật là xót ra vì mất đi hình bóng thân yêu mà Jane ôm ấp trong lòng.

Lại còn người thường đứng bên cửa sổ nhìn sang nhà anh nữa chứ. Bây giờ thì chỉ còn một mình 'người ta' đó. Tha hồ mà yêu nhau, không sợ ai dòm ngó nữa, (thích nhé). Người ta hỏi dò em về anh đủ điều, và từ ngày biết có chàng thủy thủ cạnh nhà thì chỉ thích nói chuyện viễn du, chuyện cruise ships, mơ mộng còn hơn cả em và Jane. Nhưng anh phải mau lên đấy vì bố muốn bán nhà dọn đi nơi khác. Jane và em đã đi xa, bố không muốn giữ căn nhà rộng lớn đó nữa.

Viết cho anh một lần này rồi thôi, sẽ không bao giờ liên lạc với anh nữa đâu. Anh biết tại sao mà, phải không?
Nỗi buồn nào rồi cũng sẽ thoáng qua như mây trời. Vĩnh biệt anh.

Jennifer."

Gấp lá thư Đan thừ người, thấy như có điều gì mất mát, và chợt bâng khuâng thương nhớ. Jennifer à, em đã chọn cho mình một con đường, anh đã hiểu, và một ngày nào Jane cũng sẽ hiểu. Xin cám ơn em, không 'chỉ là ví dụ' thôi đâu em, nhưng cũng đành! Đán ngậm ngùi nhìn lá thư …

Trần Quang Thiệu
Feb. 20, 2009

Như Một Cành Lan

(Trích 'Bên Bờ Sông Cũ')
Gửi H.T.T.H. – Cho những ngày trẻ dại.

Tôi theo sau Hùng bước vào tiệm thuốc tây Hoàn-Vũ. Người đàn bà ngồi sau quầy hàng ngẩng nên nhìn, mỉm cười với Hùng:
"Kìa anh Hùng! Tới chơi hay cần thêm thuốc cho cháu?"
Thay vì trả lời, Hùng chỉ tôi và hỏi người đàn-bà "Nhận ra ai đây không?"
Người đàn bà nhìn tôi vài giây rồi nhè nhẹ lắc đầu, miệng vẫn tươi cười "Xin lỗi, tôi không …"
Hùng quay sang tôi "Ông nhận ra ai đó không?"

Tôi gật đầu, giọng lạc đi vì xúc động "Duy đây, Hoài không nhận ra sao?"

Đôi mắt người đàn bà mở lớn nhìn tôi, kêu lên thảng thốt "Duy đó ư? Trời ơi, Duy đó ư? … Bây giờ thì Hoài nhận ra rồi!"

Mắt Hoài vẫn mở lớn, cặp mắt năm xưa tôi không bao giờ dám nhìn vào mà không luống cuống rụt rè. Tôi tiến gần quầy hàng, muốn nắm lấy hai bàn tay đan vào nhau trên mặt kính, nhưng giống như xưa, tôi không dám, và giọng tôi run rẩy không khác gì ngày đó bao nhiêu: "Như-Hoài…, Hoài … khỏe không?"

Hoài không trả lời, lặng lẽ nhìn tôi rồi cúi đầu gật nhẹ, mái tóc đong đưa, nhiều sợi đã thay màu.

Cường kéo tôi ra một góc sân "Mày là thằng cù-lần. Hoài nó hỏi xin bài thơ mày làm cho tờ báo cuối năm mà sao mày không mở mồm nói vài lời mà chỉ biết gật gật cái đầu!"

Tôi phân trần "Tại bất ngờ quá không … chuẩn bị gì cả."

"Chuẩn bị cái gì! Yêu con nhỏ mê tơi cả lớp đều biết mà có dịp vẫn không nói được một câu ra hồn!"

"Mày là bạn thân nên biết chứ đâu có ai biết!"

"Mốc xì. Thấy mày nhìn nó … chó cũng biết. Có thằng viết thư cho chương trình nhạc yêu cầu của đài phát thanh Đà Lạt, ký tên là Trần Quang Duy-Hoài để tặng cho lớp Đệ Nhất Trần Hưng Đạo. Như vậy là cả trường này người ta biết rồi chứ không riêng gì lớp mình!"

Tôi thấy tai nóng bừng "Mày nghĩ là Hoài nó có nghe chương trình nhạc đó không?"

"Làm sao tao biết được. Mày tới hỏi nó xem."

Tôi dẫy nẩy "Xúi dại! Nhỡ nó mắng cho là hỏi vớ vẩn thì chỉ có nước độn thổ."

Cường thở ra an ủi “Chắc là nó cũng có nghe. Tụi mình đứa nào cũng thích chương trình nhạc yêu cầu đêm thứ Bảy.”
Tôi thở dài “Không biết đứa nào hại tao! Chắc là thằng em Hùng cà-chớn của mày.”
“Hại gì! Thằng nào đó nó chọc quê mày thì có, nhưng có lẽ giúp mày không chừng.”
Có lẽ Cường nói đúng, tôi đã bỏ mất nhiều cơ hội nói với Hoài, người con gái bé nhỏ, mái tóc chấm ngang vai, và ‘mong manh như một cành lan’ ấy là tôi đã yêu Hoài ngay từ hôm Hoài e ấp bước chân vào lớp lần đầu tiên, ngồi ngay bàn đầu, trên tôi và Cường, nên mối tình vẫn chỉ là mối tình câm.
Cường lại an ủi thêm “Yêu thì tao không chắc, nhưng có lẽ là Hoài có cảm tình với mày. Tuần trước tao cũng thấy nó quay xuống cười với mày khi thày Phụng khen bài giải toán của mày là ‘élégant’. Mà sao lúc đó mày như người trên mây, chỉ lơ đãng nhìn, không nói với nó một lời hay cười lại với nó. Trông mày buồn buồn thế nào ấy.”
“Lúc đó tao cũng không rõ là tại sao mình có cái gì như vương vấn. Được thầy khen mà không hớn hở, được người con gái mình yêu thầm cười với mình mà mình không thấy vui trọn vẹn. Khi về đến nhà tao mới nhớ ra là tao lãng đãng buồn chỉ vì trước khi đi học nghe tin Việt-Nam mình mới thua Mã-Lai trong giải Merdeka!”
Cường lắc đầu “Cái thằng! Mày đâu có chơi bóng tròn.”
Tôi gật đầu “Nhưng mà vẫn buồn vì Việt-Nam mình thua!”
Cường phê bình “Mày lãng mạn vừa thôi, nếu không sẽ khổ lắm ‘con’ ạ.”
Hùng thấy Hoài và tôi lúng túng nên xen vào “Ngày xưa tôi thường phá Duy, nghịch ngợm ghép tên ông với Hoài. Lúc đó chúng mình

còn quá trẻ nên không suy nghĩ chín chắn. Hai bạn đừng buồn tôi nhé."

Tôi lắc đầu, quay lại vỗ vai Hùng "Hùng làm tôi nhớ bạn bè và trường cũ quá. Ước gì chúng mình lại nhỏ dại như xưa, dù chỉ một ngày. Thành thật cám ơn Hùng đấy."

Hùng tế nhị cáo từ "Để hai bạn nói chuyện. Hôm nay mình phải về nhà đưa thằng con tới bệnh viện tái khám."

Hoài cố mời "Anh ngồi chơi đã. Còn sớm mà!"

Hùng chỉ lặng lẽ mỉm cười, giơ tay vẫy chào. Tôi đưa Hùng ra tận ngoài đường, móc gần hết số tiền mang theo dúi vào tay Hùng "Cho tôi địa-chỉ của Hùng. Sẽ tìm Hùng khi tôi trở về Việt-Nam dạy học năm tới."

Hùng ngần ngừ "Cám ơn Duy đã giúp tôi. Nhà tôi bên Khánh Hội, khu nhà lao-động, không dễ tìm, và không an-toàn cho những người như Duy. Tôi thường đón khách quanh công viên Mê-Linh. Duy cứ tìm tôi ở đó, hoặc nhắn Hoài. Tháng nào tôi cũng tới Hoài mua thuốc cho cháu."

Tôi đứng nhìn Hùng mất hút trong đám xe cộ mịt mùng rồi mới quay vào. Khi nghe tin Du chết trận bên Lào tôi khóc nức nở. Đưa xác 'Thông Sứt' từ ngoài Trung về Sài-Gòn chôn cất tôi buồn, ngơ ngác như người mộng du. Nhiều bạn bè tôi ra đi lặng lẽ, 'Thịnh Mù' bây giờ ở đâu? 'Quyền Điên' bây giờ thế nào? Tình cờ gặp lại Hùng và thấy Hùng xơ xác tôi không khỏi nghẹn ngào. Những ray dứt này có lẽ không bao giờ nguôi.

Hoài nhờ người phụ tá trông coi, mời tôi vào phòng khách bên trong, vừa đi vừa nói "Tội Hùng lắm. Đời sống cơ cực, con đau triền miên, tới mua thuốc nhiều lần mới nhận ra Hoài. Sao Duy nhận ra Hoài

ngay?”
Tôi mỉm cười “Đoán vậy thôi. Hùng nói đi gặp bạn cùng lớp, mà bạn gái học cùng lớp chỉ có mấy người, và hình như chỉ có Hoài sau đó học Dược.”
Hoài cũng mỉm cười, mắt nhìn xa xôi “Mấy chục năm mới gặp lại Duy mà thấy Duy vẫn thông minh như xưa. Lâu lắm rồi Hoài có gặp Ngà, cô em họ của Duy, bán sách báo ở gần nhà bên Phú-Nhuận. Ngà nói Duy đi du-học, và Hoài cũng chỉ biết vậy về Duy. Duy về VN thăm gia-đình?”
Tôi tóm tắt, gói ghém cuộc đời 40 năm vào vài câu rồi kết luận “Có lẽ tôi có số phiêu bạt nên không được ở yên, hết đi biển tới du-học xa, bây giờ về VN dạy học nhưng gia-đình còn ở bên Cali nên vẫn đi đi, về về.”
Nâng tách nước trà thấm giọng, tôi bâng khuâng nói tiếp “Lần cuối cùng tôi thấy Hoài đi lặng lẽ trong đám sinh viên xuống đường chống chính quyền thời bấy giờ. Tôi đứng trên viả hè, muốn gọi mà không dám, chỉ đứng nhìn, rất lâu và rất xa như hồi chúng mình còn học chung. Từ đó tới giờ đời sống của Hoài ra sao, kể cho tôi nghe được không?”
Hoài có chút thoáng buồn “Đời Hoài không mấy êm đềm, Duy ạ. Tốt nghiệp xong ít lâu Hoài lấy chồng và mấy năm sau mới có được một cháu trai. Chồng Hoài là bác-sĩ quân y. Năm 76 anh Tôn vượt biên một mình vì lúc đó con Hoài còn quá nhỏ, sợ không chịu được gian lao trên biển. Từ đó không bao giờ Hoài được tin anh Tôn. Vì sinh kế Hoài lao mình vào thương trường, và rồi vì sống còn Hoài lấy chồng lần thứ hai. Anh Hoàng nguyên là cán bộ. Hiện giờ anh ấy đang ở ngoài Hà-Nội, xin giấp phép nhập cảng dược liệu. Coi vậy thôi chứ

cuộc đời Hoài cũng nhiều cay đắng lắm."
Tôi thở dài "Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen!"
Hoài bật cười "Duy còn làm thơ như hồi học Trần Hưng Đạo không?"
"Cũng thỉnh thoảng, và chỉ được vài bài đáng nhớ, trong đó có bài thơ vụng dại viết về ngày xa Đà Lạt."
"Duy đọc cho Hoài nghe bài thơ ấy đi."
"Tôi cũng không nhớ hết, nhưng có mấy câu tôi không bao giờ quên. Đọc cho Hoài nghe nhé:
Chiều tiễn đưa, mưa rơi trên mái tóc.
Mắt em buồn, đồi thông gió cũng buồn.
Giã từ em, giã từ ga vắng.
Em về giữ lại dấu môi hôn.
Hoài thấy đó, giã từ Đà Lạt bằng xe hoả thì có thật, còn người yêu tiễn đưa thì chỉ là trong giấc mơ ."
Hoài mơ màng "Hồi đó chúng mình còn thơ ngây quá phải không? Duy vừa học giỏi, vừa si-tình mà nghịch ngợm thì cũng không ai bằng!"
Tôi cười trừ "Tưởng Hoài không biết!"
"Làm sao không biết! Nhớ Kim-Yến ngồi cạnh Hoài không? Nó sửa tên 'Như-Hoài' trên tập vở của Hoài thành … 'Duy-Hoài' làm Hoài ngượng và tức với Duy luôn. Vậy mà không giận được, hôm đó giờ ra chơi Hoài ngồi lại trong lớp, có cả Duy và Lạc nữa. Anh Lạc hiền lành, bị Duy gọi là … Sư Lạc, và xui anh ấy 'tu với vãi, đẻ ra tiểu chạy lon ton trong chùa'. Hoài buồn cười quá mà không dám cười vì ngượng với Duy, chỉ ôm bụng cố nhịn, đến nỗi muốn đau luôn."
Tôi cũng cười "Hồi đó chúng mình đang tuổi học trò. Bây giờ dạy học nên tôi 'nghiêm túc' lắm. Riêng 'Sư Lạc' thì tôi có gặp ở Los Angeles.

Lạc quả có tu, nhưng không tu tại chùa mà tu tại gia, theo phái của thiền-sư Nhất Hạnh. Tôi cũng gặp cả Phong ở San Diego. Hoài nhớ 'Thanh Phong Cơm Gà' không?"

"Nhớ. Hôm đó lớp mình cắm trại tại Đông Sơn, Phong nấu cơm ăn với thịt gà cho mọi người mà rồi bị mang tên "Thanh Phong Cơm Gà'. Không biết ai 'ác' vậy?"

"Có lẽ là 'Tắc Xình' hoặc 'Cẩm Bò' chứ không phải tôi. Tối đó Hoài mang cho tôi bát chè đậu. Tôi không muốn ăn mà chỉ muốn giữ … làm kỷ niệm. Kim-Yến đòi mãi tôi mới ngần ngừ đưa trả cái bát!"

Hoài cười ngất "Duy lãng mạn hơn là Hoài tưởng nhiều."

"Đêm đó tôi hầu như không ngủ, nằm nhìn trời sao, mong cho có sao băng để ước nguyền. Sao chỉ lung linh, và lời ước nguyền không bao giờ nói được."

Hoài nheo mắt "Sao trời lung linh đẹp hơn sao băng Duy ạ. Mà cần gì sao băng. Duy nghịch ngợm vậy mà sao có lúc Duy lại còn nhát hơn cả Hoài nữa!"

Tôi cười gượng "Nhát và mặc cảm. Lúc đó gia đình tôi nghèo lắm. Tôi chỉ có một chiếc áo len độc nhất mặc đi học. Hoài ở villa cạnh nhà Cường. Tôi đến chơi với Cường, đứng bên này balcon nhìn sang bên đó, thấy chị em Hoài thấp thoáng mà không dám nhìn lâu chỉ sợ Hoài bắt gặp. Nghĩ lại không biết sao mình 'u-mê' đến thế."

Hoài cười nhắc tôi "Có lần Cường đưa Duy sang chơi. Cường ba-hoa như bà già, còn Duy lập cập, chẳng nói được câu nào. "

Tôi bật cười "Tôi nhớ rồi. Khi đó niên học đã tàn. Chúng mình chuẩn bị mỗi người đi một phương!"

Hoài thở dài hỏi tôi "Mới ngày nào! Bao giờ Duy về lại California?"

"Thứ Ba tuần tới. Cuối tuần này anh Hoàng về chưa? Tôi muốn mời

vợ chồng Hoài dùng cơm tối với tôi."
Hoài lắc đầu "Còn hơn tuần nữa anh Hoàng mới về. Thôi, để khi nào Duy trở lại Việt-Nam Hoài sẽ mời Duy tới nhà ăn cơm. Chịu không?"
Tôi gật đầu mạnh bạo "Chịu là cái chắc."
Hoài chớp mắt nhìn tôi mỉm cười "Ước gì ngày xưa Duy cũng mạnh bạo như bây giờ!"
Tôi hơi đỏ mặt nhưng cũng thấy thoải mái hơn. Những e-dè ban đầu khi mới gặp lại Hoài hình như đã biến mất. Tôi cười với Hoài, hỏi Hoài câu hỏi mà tôi thắc mắc từ bao nhiêu ngày qua:
"Nếu ngày xưa tôi mạnh bạo, nói với Hoài là 'Duy yêu Hoài' thì Hoài trả lời sao? Có mắng Duy không?"
Hoài cười khúc khích "Chắc là không."
"Không mắng hay là không … yêu."
Hoài lắc đầu lảng tránh "Không … biết nữa."
Môi Hoài vẫn chúm chím cười, và tôi thấy chút màu hồng trên đôi má đã có nếp nhăn.
Ngày xưa tôi thường tìm những nơi vắng vẻ, thầm hát như nhắn nhủ tới Hoài:
"Thương đôi mắt sao trời lung linh.
Thương yêu ngón tay ngà xinh xinh.
Thương yêu dáng vai gầy thanh thanh.
Thương yêu vòng tay ghi xiết ân tình
Thương yêu dáng em buồn bơ vơ.
Thương yêu nét môi cười ngây thơ.
Thương yêu tóc buông lơi dịu dàng...
Thương em mong manh như một cành lan." [1]
Tôi nhìn Hoài chăm chú hơn. Hoài không còn giống người con gái tôi

yêu say mê dưới mái trường trung học, không còn là hình bóng tôi mang theo những ngày dài trên biển để chống chỏi với sóng gió phũ phàng. Nét yêu kiều của Hoài xưa đã phôi pha, tôi biết tình yêu xưa đã nhạt nhoà và thấy lòng mình chùng xuống vì tiếc nuối nhưng đồng thời cũng thấy một tình cảm khác, ấm áp, chân thành và dịu dàng đang nẩy mầm.

Tôi nói với Hoài "Hy vọng là lúc nào Hoài cũng vẫn coi tôi là bạn. Chúng mình như hai nhánh sông, không thể ngược dòng tìm về chốn cũ, nhưng chúng ta là những nhánh sông hiền hoà xuôi theo dòng đời. Mong Hoài được hạnh phúc, lâu lâu cho tôi tới thăm, giữ chút kỷ niệm êm đềm của thời hoa niên, Hoài bằng lòng không?"

Mắt Hoài long lanh như có ngấn nước "Lúc nào Hoài cũng mong Duy tới thăm. Cám ơn Duy đã gợi lại cho Hoài bao nhiêu là ngày vui cũ. Cho Hoài gửi lời thăm các bạn bên Hoa Kỳ, và mong rằng một ngày nào chúng mình được họp mặt đông đủ. Duy tổ chức 'class reunion' đi!"

Tôi đứng lên "Gặp lại Hoài tôi thấy mình như trẻ lại. Vâng, để tôi xem rồi mình có thể tụ họp bạn bè xưa một ngày nào đó không. Ngày vui nào cũng qua mau, thôi chúng mình tạm chia tay."

Hoài cũng đứng lên "Duy về. Bao giờ trở lại Việt-Nam nhớ tới thăm Hoài nhé."

Hoài đưa tay nắm nhẹ bàn tay tôi, cái nắm tay 40 năm muộn màng nhưng tôi vẫn bồi hồi "Cám ơn Hoài. Cám ơn Hoài nhiều lắm."

Hoài đưa tôi ra tới cửa. Cả hai chúng tôi vẫn còn như bâng khuâng. Tôi nói nhỏ "Hoài vào đi", và bước nhanh ra khỏi cửa.

Chợt Hoài gọi với theo "Duy …"

Tôi quay lại nhìn Hoài như chờ đợi. Giọng Hoài như hơi thở nhẹ

“Con trai Hoài hiện đang ở Úc. Tên cháu là … Vũ Như-Duy.”
Tôi lặng người nghe máu nóng chạy trong lồng ngực, câu hỏi 40 năm bây giờ đã có câu trả lời. Bỗng dưng tôi lắp bắp như xưa “Cám ơn … Hoài. Cám ơn Như-Hoài nhiều lắm.”
Không đợi Hoài nói thêm tôi cúi đầu đi nhanh. Tới chỗ rẽ tôi quay đầu nhìn lại, Hoài vẫn còn đứng đó trông theo. Tôi thả bộ trở lại bờ sông Sài-Gòn, đứng nhìn dòng nước. Nước sông không lững lờ cho tôi soi bóng mình mà cuồn cuộn trôi như thời gian, mang theo những tháng ngày xanh, mang theo những mảnh đời vui buồn.
Trần Quang Thiệu
Mùa Hè – 2006

Những Cuộc Tình Đong Đưa

Ghi chú của người viết:
Truyện ngắn này trước đây có tên là ‘Đong Đưa Cuộc Tình’, tuy nhiên tên đó trùng với tên một tác phẩm của một tác giả đã thành danh. Chúng tôi xin đổi lại tên truyện để tránh ngộ nhận.

Buổi tối trời Đà Lạt đầy sương, tôi rủ Đức:
- Không lạnh lắm, mình xuống hồ Xuân Hương uống café.

Đức nhún vai:
- So với Minnesota cái lạnh nầy ăn thua gì. Đi bộ nói chuyện cho vui.

Đức đến thăm tôi thật bất ngờ. Chúng tôi là bạn từ thời trung học nhưng nhiều năm rồi chúng tôi không gặp nhau vì mỗi đứa sống một nơi, mỗi đứa một cuộc đời, lâu lâu điện thọai hỏi thăm để biết bạn bè còn đó, hẹn gặp nhau nhưng rồi hình như chẳng bao giờ có thì giờ.

Chúng tôi đi xuống con dốc dài. Con dốc nầy là 'con đường mang tên em' khi mà mái tóc chúng tôi còn xanh, khi mà trái tim chúng tôi còn ấm nồng, khi mà những đôi má hồng của những cô bé Bùi Thị Xuân vẫn còn làm chúng tôi ngẩn ngơ, trước khi Đức xuống Sài-Gòn theo học 'Quốc Gia Hành Chánh', và trước khi tôi làm người đi biển, lưu lạc bốn phương trời.

Tôi hỏi Đức:
- Mầy về đây hôm nào?
- Mới sáng nay .
- Sao biết tao ở đây mà tới kiếm.
Đức cười :
- Tưởng mầy phiêu bạt, bỏ vợ ở nhà một mình đi phương trời nào, không ngờ quay về chốn cũ. Trước khi rời Hoa-Kỳ tao có điện thọai, Trinh cho biết mầy về dạy học ở đây.
- Tạm thời thôi. Đi đi về về chứ không ở hẳn. Xong niên học nầy tao lại về Cali với gia đình vài ba tháng. Vợ con có theo về không hay chỉ một mình?
- Trinh hiểu biết và rộng lượng nên mầy mới tự do 'nay ở mai về', tao

không có cái may mắn đó. Yến về thăm mẹ dưới dốc ‘Nhà Bò’, khuya tao sẽ phải đón em về khách sạn ‘Empress’.
Tôi hỏi:
- Sao không đưa Yến tới chỗ tao.
Đức lắc đầu:
- Không tiện. Để chúng mình tự do nói chuyện tình ngày xưa. Vả lại không muốn bị mắng là ‘già đầu hai thứ tóc mà cứ còn ‘mầy tao’ như trẻ thơ’!
- Ừ, chẳng còn được bao nhiêu đứa như bọn mình. Ước gì còn thằng Tuấn Mù ở đây nữa là đủ bộ ba như ngày xưa. Còn nhớ ngày đó chúng mình làm báo trường với nhau không? Mầy là ‘Văn Bựa’, tao là ‘Trữ Tình’ [1], còn thằng Tuấn Mù thì bao giờ cũng vẫn là Tuấn Mù, yêu nhỏ Linh vừa đen vừa lùn.
Giọng Đức có thoáng buồn:
- Tao tưởng đời tao đã là ‘khốn nạn’ nhất, nhưng vẫn còn có những đứa xót xa hơn. Mấy chục năm không nghe tin nó, sợ rằng Tuấn Mù chẳng còn sống trên cái cõi đời buồn thảm nầy.
- Đừng bi quan Đức ạ, dù thế nào cũng nên thiết tha với đời sống. Một trong những lý do tao trở về đây dạy học là mong gieo rắc trái tim xanh của mình cho lớp trẻ. Tao thấy họ thông minh và cần cù hơn chúng mình trước đây, nhưng có lẽ sau chiến tranh điêu tàn, họ không có trái tim nồng ấm như chúng mình ngày xưa.

Hồ Xuân Hương mờ ảo trong sương, ánh đèn từ nhà thủy tạ mù mờ và tiếng nhạc vọng ra nghe êm đềm. Chúng tôi chọn chiếc bàn ngoài hành lang gần mé nước vì bên trong đầy khách trẻ và khói thuốc mịt mù. Đức nhìn quanh:

- Ngày xưa chúng mình cũng không khác gì, lúc nào cũng điếu thuốc trên môi, cũng café đen và nhạc tình, chỉ khác là lúc đó là café Tùng.
Tôi nhắc:
- Café Tùng vẫn còn đó.
Đức cười:
- Nhưng người xưa không còn.
Có bóng người che mất ánh đèn. Tôi ngẩng lên và thấy Loan đứng đó tươi cười:
- Thầy uống gì ạ? Mà thôi em biết thầy uống gì rồi. Café sữa nóng!
Tôi chưng hửng:
- Em vào làm ở đây từ bao giờ?
Loan trả lời như phân trần:
- Em mới vào làm tuần nầy. Nhà trường lại mới tăng học phí nên em đi làm vài tối một tuần.
Tôi chỉ Đức:
- Kỹ sư Đức bạn tôi, còn đây là Loan, sinh viên lớp vi-tính do tôi hướng dẫn.
Đức lịch sự nghiêng đầu:
- Chào cô Loan, thầy Duy uống gì tôi uống thứ ấy.
Loan gật đầu:
- Em mang lại liền.
Bước chân Loan nhún nhảy, luồn lách giữa đám bàn ghế chật hẹp, nhưng vẫn còn ngoái cổ lại nhìn và mỉm cười. Đức tra vấn:
- Sao mà Loan nó biết mầy chỉ uống café sữa nóng?
Tôi cười:
- Tao đi uống café và ngao du với sinh viên rất thường. Họ quen tính, biết thầy Duy hiền khô, không rượu chè, café là hết cỡ thợ mộc!

Đức dọa:

- Mầy vớ vẩn ‘ông’ về Mỹ ‘ông’ mách Trinh là mầy ốm đòn.

- Mầy đừng có ‘bỏ bom’. Tao lăng nhăng dăm ba cuộc tình, nhưng đó là chuyện xưa. Lúc nào tao cũng yêu Trinh.

- Xưa mẹ gì. Trinh mách với tao là hơn năm trước đây mầy ‘lêu lổng’ ra tận Tây Hồ với em Jackie hay Phương Thảo nào đó. Về Mỹ với vợ mà lâu lâu còn thở dài. Đúng không?

Tôi cười trừ:

- Đúng có một nửa. Mà thôi, ‘ông’ muốn nghe chuyện tình của mầy chứ đâu phải mang mầy ra đây để mầy sỉ vả ‘ông’. Mầy biết đó, tao ở Cali còn mầy ở Minnesota, như đầu sông với cuối sông, mấy chục năm mới gặp nhau được vài lần. Biết mầy ly-dị rồi trải qua mấy cuộc tình mới mà cũng không rõ cội nguồn. Bây giờ là lúc mầy kể rõ cho tao nghe.

Tôi ngừng một giây rồi nói thêm:

- Nói tao nghe để tao còn biết đường mà tránh. Long đong như mầy không biết rồi hậu vận có khá hơn không.

Đức chợt buồn:

- Cũng là số phận. Có bao giờ tao nghĩ là Diệu và tao phải xa nhau. Như mầy biết, tao là mối tình đầu của Diệu, cô nữ sinh 18 tuổi, con ông hội đồng, yêu ông ‘phó quận’ và lấy người mình yêu như ước mơ. Chúng tao đã có những ngày rất hạnh phúc. Khi còn ở Sài Gòn mầy thường đến tao, và mầy thấy chúng tao yêu nhau đến thế nào.

Tôi ngậm ngùi:

- Tao biết chứ. Con gái mầy vẫn gọi tao là ‘bố Duy’. Gia đình mầy là nơi tao nương máu mỗi khi đi biển về, và tao thật buồn khi nghe tin chúng mầy xa nhau. Ước gì khi đó tao ở gần, biết đâu chẳng giúp

được chúng mầy làm lành.
Đức thở dài:
- Mầy không làm được gì đâu. Bây giờ nghĩ lại tao biết đổ vỡ là do hoàn cảnh. Chúng tao được một gia-đình Mỹ đỡ đầu, định cư tại vùng Twin Cities khi chạy khỏi Sài-Gòn năm 1975. Cảnh sống của những người lưu vong như chúng mình lúc đó ra sao thì mầy đã biết rồi, khỏi cần kể lể làm chi. Lúc đó Diệu còn rất trẻ, chưa tới 30, còn tao đã bắt đầu cằn cỗi với tuyết sương mùa lạnh. Diệu yêu tao và muốn đỡ đần một phần nào gánh nặng gia đình, nên ghi tên theo học một vài lớp tại đại học cộng đồng địa phương, hy vọng lấy được bằng kế toán, xin được việc nhẹ nhàng, phụ giúp chồng, nuôi hai con còn nhỏ. Lúc đó Oanh mới 8 tuổi và đứa em trai nó còn bé hơn hai năm.
Tôi ngắt lời:
- Tao thấy như vậy Diệu là người biết nghĩ. Mầy còn đòi hỏi gì hơn.
- Không. Tao còn khuyến khích Diệu nữa là đàng khác. Nhưng đó là khúc quanh của lỗi lầm. Mầy biết không khí đại học ở bên đó rồi. Rất là sống động, môi trường của tuổi trẻ yêu đời và hy vọng. Cũng có nhiều sinh viên VN học chung trường với Diệu, và 'Chị Diệu' là một ngôi sao vì trẻ đẹp và vui tính.

Tối nào từ xưởng tiện lội tuyết về đến nhà tao cũng chỉ muốn lăn ra ngũ, trong lúc Diệu ríu rít kể chuyện vui trong trường. Dần dần Diệu chán chẳng thèm để ý đến tao vì chưa nói được vài câu tao đã ngủ mất rồi. Bạn bè Diệu càng ngày càng nhiều, và có những cuộc vui tao không có mặt vì không thích hợp với không khí trẻ trung, với ngôn ngữ thời thượng, và nhất là không có ai cùng trang lứa với

mình.
Khi xưa Diệu nũng nịu, bắt tao bồng bế lên giường trong đời sống vợ chồng, bấy giờ hình như ngại mùi dầu mỡ dính vào da thịt, và né tránh bàn tay sần sùi mỗi khi tao vuốt ve ân cần.

Những đứa con trai mà trước đó tao không buồn để ý vì còn măng sữa dần dần đến chơi thường hơn, ở lại lâu hơn, và khi ra về nắm tay từ giã thiết tha hơn. Một lần tao thấy thằng nhỏ Dân khi ra về 'hug' Diệu dưới bóng đèn mờ của hiên nhà trong lúc tao đứng từ phòng ngủ nhìn ra. Tao thấy Diệu ngoái nhìn vào trong nhà, như có mặc cảm tội lỗi, và chờ thật lâu cho đến khi xe Dân đã khuất bóng mới lững thững vào nhà.

Tối đó chúng tao cãi nhau một trận tơi bời. Từ đó không có anh nhóc nào bén mảng tới nhà, nhưng khoảng cách giữa tao và Diệu càng xa hơn. Diệu vẫn trông nom gia đình, các con tao vẫn mặc đủ áo ấm khi tới trường, vẫn có thức ăn nóng trên bàn, nhưng Diệu ít nói với tao hơn, nhiều khi viết giấy để lại chứ không chờ nhau, hay nói cho nhau nghe những điều cần nói giữa hai vợ chồng.

Tôi hỏi:
- Tình trạng thê thảm đó kéo dài bao lâu?
- Gần một năm, cho đến khi Diệu ra trường, kiếm được việc làm.
- Và hai vợ chồng làm hoà?
Đức lắc đầu:
- Không, chỉ vui được vài tuần, sau đó tình trạng tồi tệ hơn. Diệu không còn lệ thuộc tao về tài chánh nữa. Tao tự ái không thèm so

sánh nhưng cũng biết là Diệu như một kế toán viên còn làm ra nhiều tiền hơn thằng thợ máy là tao lúc bấy giờ. Diệu trưng diện hơn và bắt đầu quen với khí hậu, với môi trường mới nên càng ngày càng xinh tươi, còn tao chỉ thêm ủ rũ, thương nhớ những ngày qua, luống tiếc cuộc đời quyền uy cũ.

Tôi thở dài:

- Đó là một lỗi lầm của mầy.

Đức gật đầu:

- Bây giờ thì tao biết. Nhưng lúc đó tao u mê, và càng đẩy Diệu xa tao, vào vòng tay kẻ khác.

Tôi thấy thật buồn như chuyện đó xảy ra cho chính mình:

- Tao không ngờ. Diệu vốn rất ngây thơ.

- Tao biết, cũng vì Diệu ngây thơ nên nghe theo những lời dịu dàng của những gã đàn ông chỉ tìm cách lợi dụng đàn bà. Diệu bắt đầu đi sớm về trễ, lấy cớ làm thêm giờ. Buổi tối nhiều khi ra khỏi nhà, nói cần lên thư viện học thêm để thăng tiến nghề nghiệp.

Đức ngừng câu chuyện vì Loan vừa trở lại, mang theo hai phin café và phích nước sôi, và vì Loan như muốn nán lại chuyện trò.

Tôi hỏi Loan:

- Em đi làm như thế nầy bố mẹ em có bằng lòng không?

Loan nghiêng đầu nhìn tôi:

- Em ngồi với thầy một lát nhé.

Tôi gật đầu, đúng dậy kéo chiếc ghế trống cho Loan ngồi xuống.

Loan tâm sự:

- Bố mẹ em không được vui lắm nhưng em nói là chỉ làm tạm. Hết năm học nầy là em tốt nghiệp rồi, và dù không có việc làm ngay

nhưng không còn phải đóng học phí nên cũng không cần phải đi làm.
Tôi ngần ngại:
- Em nên cẩn thận. Buổi tối đi về nên có người đưa đón. Dù sao như vậy cũng yên tâm hơn.
Loan nhìn tôi:
- Em không có anh em trai lớn. Thầy …
Loan cúi đầu không nói thêm. Tôi thở dài:
- Để tôi nói Tùng đưa đón em.
Loan dẫy nẩy:
- Không được! Chúng nó cười chết. Với lại Tùng đâu có muốn vậy.
Tôi mỉm cười:
- Tôi cam đoan với em là Tùng sẽ rất vui lòng.
Loan vẫn lắc đầu:
- Em không thích thế. Thầy … ác lắm - và Loan ngúng ngẩy đứng lên bỏ đi. Đức nheo mắt nhìn theo:
- Phải nói là thầy … ngu ơi là ngu! Chết mầy. Coi chừng lại 'đong đưa cuộc tình'.
Tôi lắc đầu:
- Never happen. Nói tiếp chuyện của mầy đi.
Đức trở lại u buồn:
- Lúc đó tao rất buồn, trời Minnesota rất lạnh. Tao hút thuốc nhiều hơn, và đôi khi còn húng hắng ho. Diệu vịn vào cớ đó và đòi ngủ giường riêng. Tao vừa buồn vừa tủi nên đành có thái độ dứt khoát.

Một tối ngay khi Diệu ra khỏi nhà tao chở hai con theo sau xa xa. Diệu không đến thư viện như là Diệu nói nhưng lại là một căn nhà trong khu dân cư ở ngoại ô. Tao thấy Diệu đậu xe trên drive-way,

bấm chuông đứng chờ. Tao ngồi trong xe bên kia đường và thấy người đàn ông đó ra mở cửa, dang tay ôm Diệu rồi dắt nhau vào nhà. Tao quặn đau nhìn hai mái đầu sát vào nhau in trên màn cửa sổ. Trời đổ mưa và bóng đêm nhạt nhòa. Đèn trong nhà vụt tắt, và bố con tao ngồi trong xe lặng lẽ khóc, chừng như khuya lắm mới dắt diú nhau ra về.

Tôi thấy cay ở mắt:

- Khi nghe mầy gọi về Cali, nói là chúng mầy ly-dị vì không hợp nhau, tao có buồn nhưng không ngờ Diệu lại làm thế.

Giọng Đức nghe thiểu não:

- Và ngay đêm đó tao đã làm một việc ngu xuẩn nhất đời. Khi Diệu trở về tao hỏi thẳng là “mầy đi ngủ với thằng nào”. Diệu mím môi không nói, chỉ hất mặt lên như bất cần, và tao đã dùng hết sức còn lại đấm vào khuôn mặt xinh đẹp đó. Diệu kêu nhẹ một tiếng nhưng không nói một lời, chỉ lặng lẽ vào nhà thu xếp, dắt hai con đi trong khi tao còn đang ngồi ôm đầu ở sa-lông.

Đức ngừng nói, xoay nhẹ tách café trên bàn nhưng không uống, mắt nhìn một chỗ nào như rất xa xôi. Tôi vỗ vai bạn:

- Khúc cuối của một chuyện tình buồn.

Đức lắc đầu:

- Chưa hết! Diệu moved-in với người đàn ông ngay đêm đó và vài tháng sau tao phải ra tòa về tội hành hung vợ. Tòa chỉ cảnh cáo, nhưng cuối cùng chúng tao ly-dị, Diệu được giữ con, giữ nhà, còn tao bỏ đi lang thang.

Dù đã biết trước như vậy mà tôi còn thấy bất bình:

- Đời chó đẻ, đau quá, phải không mầy?

Đức gõ nhẹ ngón tay trên bàn:

- Đau thì có đau thật, nhưng nhờ đó mà tao ra khỏi ngõ cụt cuộc đời. Còn ít tiền dành dụm, tao bỏ việc thợ máy, thuê căn phòng nhỏ của nhà thằng An, trở lại trường và đâm đầu vào sách vở để quên đời, quên nỗi buồn và nhất là quên Diệu. Đó là lúc mầy mất liên lạc với tao vì tao không muốn bạn bè thương xót hoàn cảnh của mình.

Tôi gật gù:

- Tao hiểu.

- Sách vở có làm tao quên nỗi buồn, nhưng không làm tao quên được Diệu, dù rằng sau đó tao có trải qua thêm dăm ba cuộc tình. Một mối tình khá sâu đậm, nhưng rồi cũng lại vỡ tan tành chỉ vì bóng ma dĩ vãng.

Tôi mỉm cười:

- Cái chuyện nầy thì tao chưa bao giờ nghe mầy nói.

Đức gật đầu:

- Tao yêu Đào, em thằng An, chỉ vì Đào thoáng nhìn thật giống Diệu. Cũng mái tóc dài, dáng người mảnh mai, đôi mắt tròn và nước da trắng. Đào thỉnh thoảng đến thăm gia đình An, biết chuyện của tao nên từ xót thương đi dần đến yêu đương. Chúng tao có được với nhau một thời gian êm đềm khá dài, đến hơn một năm. Tao đã nói với Đào về một tương lai của hai đứa sau khi tao tốt nghiệp. Vợ chồng thằng An xúi thêm nhưng Đào vẫn ngần ngại vì sợ rằng tao chưa quên được Diệu. Tao biết trong thâm tâm tao không quên được Diệu, nhưng vẫn hứa hẹn với Đào là chuyện xưa đã qua, và đó là chuyện buồn nên tao đã quên.

Tôi hỏi:

- Đào tin mầy?

Đức gượng cười:

- Tin cho đến ngày tao ra trường. Tối hôm đó An mở party mừng tao. Tao ôm Đào dìu nhau trong tiếng nhạc, Đào trượt chân và tao lơ đãng "Diệu, em dẫm lên chân anh bây giờ". Đào đứng chết xững rồi òa khóc, đẩy mạnh tao, bỏ chạy ra về. Tao cố chạy theo, cố năn nỉ nhưng không bao giờ Đào tha thứ. Đào biết là tao còn nhớ thương Diệu và không muốn chia xẻ tình yêu với một bóng người của dĩ vãng. Tao rất buồn, muốn đi tìm một chân trời khác, hy vọng là sẽ quên được nơi chốn có những cuộc tình tan vỡ. Sau đó tao may mắn tìm được việc ở Florida nên bỏ Minnesota tuyết lạnh, về miền nắng ấm mong làm lại cuộc đời thêm một lần.

Tôi đứng lên:

- Đúng là chẳng ra cái 'đếch' gì. Nhưng cũng là tại mầy chứ số mạng nào khiến mầy gọi tên vợ cũ khi đang ôm người yêu mới! Tao còn muốn nghe chuyện mầy và Yến, nhưng để vừa đi vừa nói. Tới đón em về không em lại cho mầy lang thang một mình nốt cuộc đời.

Đức cũng đúng lên:

- Sẽ không bao giờ xảy ra. Bây giờ tao … khôn rồi.

Tôi tới quầy trả tiền. Loan hỏi :

- Sao thầy về sớm thế - và một chút tinh nghịch, cười bằng mắt - Cô đâu có ở nhà!

Tôi lắc đầu:

- Cũng không sớm lắm, mai Loan nhớ đi học nghe.

Loan nhìn tôi cười:

- Có bao giờ em vắng mặt giờ thầy Duy đâu!

Tôi cũng cười:

- Nhớ ra rồi. Em và Tùng không bao giờ vắng mặt.

Loan lườm tôi :

- Em và Tùng! Bộ Tùng ‘hối lộ’ thầy cái gì hay sao mà lúc nào thầy cũng nhắc tới Tùng?

Tôi không trả lời, chỉ mỉm cười vẫy tay chào. Ra tới cửa Đức còn ngoái đầu nhìn lại. Nó chọc tôi:

- Chết mầy! Em nhìn theo đăm đăm.

Tôi huých nhẹ vai Đức, không trả lời. Chúng tôi theo con dốc bưu-điện về nhà mẹ Yến. Đức khoe :

- Con đường nầy ngày đó tao và Yến vừa đi vừa hôn nhau bao nhiêu lần. Thoáng một cái mà cũng đã mấy năm.

Tôi hỏi :

- Hồi nào?

- Từ từ tao ‘thú tội’ cho mầy nghe. Ở Florida tao chẳng quen ai. Có thằng Bá ở Tampa nhưng cũng phải lái xe cả tiếng mới tới nên tao cũng ít gặp. Lúc đó là lúc tao liên lạc lại với vợ chồng mầy, gọi mầy sang nghỉ hè nhưng mầy còn mê man vơi công việc, không thèm vác mặt sang.

Tôi chống chế :

- Tao chẳng tới thăm mầy một lần là gì.

Đức chửi thề :

- Sư mầy! Mầy trên đường từ Brazil về, phải đổi phi cơ ở Miami, ngồi ngủ quên ở phi trường, trễ máy bay về California nên mới nhân tiện tới thăm ‘ông’ chứ mầy tử tế gì. Chưa nói được câu nào đã chạy cong đuôi.

Tôi cười trừ :

- Thăm được là quí rôi. Tao bận bỏ mẹ. Sinh nhật vợ còn không nhớ. May mà Trinh nó hiền nên nó tha Tào.

Đức nói :

- Mầy may mắn hơn tao. Nhưng thôi để tao kể tiếp. Hơn năm trời quạnh hiu ở Florida tao rất buồn, chỉ biết đi làm, rồi ăn, rồi ngủ. Tao nghĩ thầm nếu cứ như vậy hoài thì một ngày nào đó tao sẽ héo hon và chết vì buồn. Hồi đó tao có sang thăm mấy thằng bạn quốc-gia hành-chánh xưa ở Nam Cali, nhưng khi về lại Florida tao còn thấy buồn hơn vì gia-đình chúng nó hạnh phúc trong khi tao cu-ki một thân một mình. Tao cũng có trở về Minnesota một lần vì tao nhớ con tao. Diệu đưa con tới nhà An cho tao gặp nhưng không vào nhà. Tao thẫn thờ đứng nhìn theo xe Diệu. Cha con tao ôm nhau khóc vùi. Bé Oanh cứ sờ mặt tao mà gọi bố. Mầy biết không, giá lúc đó Diệu vào nhà thì tao đã quỳ xuống xin Diệu trở về. Tao sẽ quên hết lỗi lầm xưa của hai đứa, sẽ yêu nhau như ngày xưa, khi chúng tao mới gặp nhau ở Mỹ Tho. Hèn quá phải không mầy?

Tôi lắc đầu :

- Phải ở vào hoàn cảnh đó mới hiểu được. Thế có gặp lại Đào không?

Đức lắc đầu :

- Đào cũng đã lấy chồng và dọn về Virginia. Khi trở về lại Florida tao thấy bơ vơ trên xứ lạ, nhiều lúc muốn chết hơn là đối diện với cô-đơn. Đó là lúc VN mới mở cửa, và tao quyết định về thăm nhà. Bố mẹ tao đã qua đời, chỉ còn gia đình ông anh trong ấp Thái Phiên. Tao gặp Yến ở đó, Yến là bạn của các cháu tao.

Tôi cười :

- Thế là ‘chú’ Đức yêu ‘cháu’ Yến tức thì, phải không? Lúc đó Yến ‘lên mấy’?

Đức lại chửi thề :

- Sư mầy. Để yên cho ‘ông’ kể tiếp. Chuyện không giản dị như mầy

nghĩ đâu. Yến kém tao hơn hai mươi tuổi, nhưng cũng đã trải qua một cuộc tình, ly dị và có đứa con gái nhỏ. Đó là yếu tố làm chúng tao thông cảm và gần gũi nhau. Quả thực ban đầu Yến có gọi tao bằng chú, tuy nhiên chúng tao coi nhau như bạn bè và chia xẻ với nhau tâm sự chân thành. Cùng với hai đứa cháu gái chúng tao đi chơi chung, đi ăn tối, đi nhảy đầm, và chỉ có thế thôi. Khi trở về Mỹ tao mới thấy thương nhớ Yến, một phần vì tao cô đơn, nhưng tao cũng thấy như mình sống lại thời thanh xuân mỗi khi nghĩ tới Yến, và biết rằng tao không thể nào xa người đàn-bà-trẻ-con tao vừa gặp. Tao bắt đầu viết thư cho Yến, viết đều đặn mỗi tuần một lần bày tỏ tình cảm của mình. Có thư tao viết:

Bây giờ thì tôi biết là tôi yêu Yến thực tình. Yến đừng gọi tôi bằng chú nữa, và cho tôi xưng anh với Yến nghe. Chúng mình đã nhiều đau khổ, hãy làm lại cuộc đời bên nhau, cho anh được yêu em, săn sóc em và con những tháng năm còn lại. Anh vụng về nhưng lòng anh chân thật. Xin em hãy tin anh, cho anh mang em và con về một nơi mà anh biết là chúng mình sẽ có hạnh phúc và con sẽ có cơ hội hơn ở bất cứ nơi nào.

Tôi cười ha hả :
- Tán cải lương như vậy thì em cảm động và chịu là cái chắc.
Đức lắc đầu :
- Đâu có dễ vậy. Yến cũng như con chim phải ná, vẫn còn rất e dè, không hoàn toàn tin tưởng bất cứ người đàn ông nào. Em nói rất có cảm tình với tao, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện lứa đôi. Yến nói: *Dù sao đi nữa thì nơi đây cũng là quê nhà. Yến có anh, có em,*

có bạn bè, khi vấp ngã có bàn tay nâng đỡ, có bờ vai cho Yến khóc vùi. Nơi xứ lạ Yến đâu có biết ai. Nhỡ anh hắt hủi thì mẹ con em sẽ bơ vơ nơi xứ người. Em thì sao cũng được, nhưng còn con. Em làm thế sao đành.

Tôi than thở :

- Vậy mà ai cũng tưởng là cô gái nào cũng chỉ muốn tìm một người tình Việt kiều để ra khỏi VN. Tao nghĩ Yến là người thành thật. Rồi làm sao mầy thuyết phục được em?"

- Tao viết cho Yến, than rằng đời tao chỉ bị đàn bà bỏ rơi chứ tao chưa phụ tình ai. Thư đi thư lại nhiều lần trong mấy tháng trời nhưng tao vẫn không lay chuyển được ý-định của Yến. Sau cùng không báo trước tao trở về VN, lên Đà Lạt tìm Yến. Lúc đó trời đã khuya, mưa rả rích và gió lạnh căm căm. Vai áo và tóc tao ướt mềm khi tao bấm chuông nhà Yến, run rẩy đứng chờ. Yến kêu lên hốt hoảng khi thấy tao, và bật khóc khi thấy tao té xỉu trước khi nói được một lời.

- Thế là em bằng lòng?

Đức gật đầu :

- Tao đau và mê sảng mất một ngày. Khi tỉnh dậy câu đầu tiên tao nói là "Anh yêu em, anh chết mất nếu Yến không thương xót anh".

Chúng tao ôm nhau khóc dòng, và sau đó là những ngày thần tiên.

Đến lượt tôi chửi thề :

- Mẹ mầy! Uống thuốc liều. Nhưng tao phục mầy. Như thế mới gọi là yêu!

Đã tới gần nhà mẹ Yến. Đức đi chậm lại :

- Để tao tóm tắt nốt cho mầy nghe. Gần một năm sau tao mới đón được Yến và con sang Florida. Thằng 'cà chớn' Bá ở gần nên nó có đến thăm. Nó dọa tao là lấy vợ 'nhí' thế thì chỉ ít lâu là em sẽ giã từ

tình anh.

Tôi cười :

- Tao có biết vài trường hợp như vậy. Mấy anh già mất vợ chỉ còn biết an ủi là ‘6 tháng thôi cũng đã lời chán”. Mầy ‘lời nhiều lắm’ vì Yến đã sống với mầy rất lâu. Mấy năm rồi đấy nhỉ?

Đức gật đầu :

- Hơn bốn năm, không phải chỉ ‘lời’ mà tao còn nợ Yến một món ân tình. Hơn năm trước đây tao bị stroke nhẹ, tưởng là đi đong, may mà chỉ méo mồm, liệt mất tay trái. Yến đã phải chăm sóc tao, và còn phải đi làm thêm trong xưởng plastic lấy tiền chữa chạy cho tao. Tao nằm nhà mất gần sáu tháng mới khỏi hẳn. Ân tình nầy nặng hơn núi Lâm Viên nhiều.

Tôi vỗ vai Đức :

- Có nghe Bá nói. Nó vẫn tếu, nói tại mầy có vợ ‘nhí’ nên ‘hung hăng quá độ’, tí nữa là đi đong.

Đức cười :

- Mẹ cái thằng cà chớn! Tao còn tin vui nầy nữa nói cho mầy hay. Tao không còn nhớ thương Diệu nữa. Chúng tao bây giờ lại là bạn rồi. Cuối cùng Diệu đã bỏ người tình cũ có lẽ vì những sôi nổi, ngu ngơ ban đầu qua mau, nhận thấy mình sai lầm, nhưng đã quá muộn để trở về với tao nên bước thêm bước nữa, lập gia-đình với một giáo sư gốc Nhật. Hai vợ chồng có đến thăm tao. Diệu và Yến trở thành bạn thân, và các con tao cũng rất thương yêu Yến.

Tôi nói :

- Mừng cho mầy. Có bao giờ mầy tin vào ‘duyên phận’ hay không? Tao thì tao tin, dù rằng ý chí con người cũng có phần.

Ngừng một chút tôi nói thêm :

- Cũng cần có tấm lòng nữa. Như mầy đã nói, mầy vụng về nhưng mầy có một tấm lòng, yêu ai cũng yêu bằng hết trái tim, như thế trước sau gì rồi hạnh phúc cũng trong tầm tay.

Đức nói khẽ :

- Cám ơn mầy.

Yến mở cửa cho chúng tôi. Trong bóng đêm trông Yến bé bỏng như hãy còn là sinh viên mới bước chân vào trường, như Loan, như Thủy trong lớp vi-tính tôi đang hướng dẫn.

Đức chỉ tôi giới thiệu :

- Thằng Duy, bạn anh đấy.

Yến đon đã, giọng bắc kỳ ngọt ngào :

- Anh ạ, mời anh vào chơi.

Quay sang Đức Yến mắng yêu :

- Anh ăn nói đứng đắn không em mách mẹ bây giờ.

Tôi có chút khách sáo :

- Chào chị và xin chị tha lỗi. Đức với tôi bạn bè từ nhỏ, mấy chục năm trời, không thay đổi cách xưng hô được đâu.

Chỉ Đức tôi mỉm cười :

- Giao lại cho chị thằng Đức còn nguyên vẹn, và xin lỗi chị tôi chợt nhớ ra một việc phải làm nên cần đi ngay. Tối mai, khoảng 7 giờ, tôi sẽ tới đón chị và Đức tại Empress. Chúng mình đi ăn và sẽ nói chuyện nhiều.

Tôi cúi chào và quay ra. Đức chạy theo :

- Mầy đi đâu giờ nầy?

Tôi nói nhỏ :

- Tao đi tìm thằng bé Tùng. Nhà Loan xa và ở nơi vắng vẻ, nên cần có người đưa về.

Đức cười cười, giơ tay vẫy chào. Tôi bước nhanh hơn và hỏi thầm :

- Nếu mình không tìm thấy Tùng đêm nay thì sao?

Tôi chợt thấy bâng khuâng :

- Hay là mình …

Tôi thở dài, bước chân chậm lại như không dám nghĩ xa hơn. Gió thổi nhẹ, sương bay vướng ánh đèn đường, tôi rùng mình kéo cao cổ áo lạnh, và bỗng dưng thèm một vòng tay ấm áp như vòng tay của Trinh.

_____

[1] Nhân vật trong truyện của H.H.Thủy

Trần Quang Thiệu

May - 2006

Quê Mẹ ở Đông Hà

Email của Hạnh từ Sài-Gòn gửi lên “Chúng em cần gặp anh và có chuyện cần anh giúp. Mike muốn tìm kiếm một người quê quán ở Đông Hà nhưng chúng em không biết gì về địa phương này. Nếu được anh đi cùng với chúng em thì công việc sẽ dễ dàng hơn.”
Tôi trả lời “Tìm người ở Đông Hà? Anh cũng không biết nhiều về tỉnh miền Trung xa xôi này. Tháng tới anh sẽ xuống Sài-Gòn, và sẽ tìm gặp các em nói chuyện nhiều hơn.”
Tôi nghĩ là tôi có thể giúp Hạnh được vì niên học đã gần tàn. Tôi thông báo cho Thắng biết là tôi sẽ về Mỹ nghỉ hè với gia-đình và sẽ trở lại Đà-Lạt lại tiếp tục dạy niên khoá tới. Tôi thấy hơi bâng khuâng, nhớ Trinh, nhớ California, muốn trở về sớm nhưng đồng thời cũng quyến luyến đám sinh viên đã cùng tôi quây quần mấy tháng vừa qua.
Gần ngày chia tay tôi nói với các em “Đây là bài thi mãn khoá, các em là hãy dùng tất cả những gì các em học được từ lớp vi-tính do tôi hướng dẫn, viết cho tôi một lá thư bằng ‘MS Word’, nói cho tôi biết cảm nghĩ của các em về lớp học này, gửi cho tôi bằng email, và đính kèm một tấm hình để tôi dù mai này dù không gặp lại tôi cũng vẫn luôn luôn nhớ tới các em. Tuy chỉ chấm điểm kỹ thuật, nhưng tôi cũng rất mong biết được cảm tưởng của các em về khoá học này vì quả thực tôi đã mang hết chân tình, yêu người và yêu thương cuộc đời, về đây với các em.”
Nhiều sinh viên như lơ đãng, không để ý nhiều đến những gì tôi nói có lẽ còn đang lo lắng cho những ngày sắp tới, nhưng cũng có vài cặp mắt long lanh như muốn khóc. Tôi thấy Tùng dụi mắt, Thuỷ cúi đầu như suy nghĩ, và Loan hướng mắt nhìn xa xôi.

Một tuần sau tôi nhận được các email "nộp bài". Nhiều lá thư làm tôi xốn xang, nhưng cũng có lá thư rất ngắn, làm tôi thật bùi ngùi “Em ghi tên học môn vi-tính vì lý-do rất giản dị. Công việc nào bây giờ người ta cũng đòi hỏi Anh văn và vi-tính. Trước đây em tưởng như mất lòng tin với học đường, không ngờ em tìm lại được chút tình thầy trò đúng nghĩa. Em không biết nói gì hơn là cám ơn thầy.”
Khi chia tay ngày cuối tôi cố vui đùa “Các em biết địa chỉ email của tôi rồi nên dù ở góc biển chân trời nào các em có gọi là tôi nghe thấy liền. Với lại tôi sẽ trở về đây vì Đà Lạt là quê hương thứ hai của tôi. Căn nhà các em thường tới thăm tôi sẽ còn đó, cửa lúc nào cũng rộng mở. Loan này, và Thuỷ nữa, đừng khóc nhè! Vài tháng nữa tôi sẽ trở lại, rất mong nghe tin vui!”
Tôi không mang theo gì nhiều xuống Sài Gòn gặp Hạnh, ngoài vài bộ quần áo và chiếc laptop chứa đầy email. Tôi muốn đọc lại từng chữ, từng dòng để biết chắc rằng những việc tôi đang làm có mang lại kết quả và ý-nghĩa tôi mong muốn.
Tôi tới nhà Hạnh khi trời đã tối. Hạnh và Mike hình như đang rất nóng lòng gặp tôi, và như có vẻ buồn. Mike xách chiếc valise nhỏ vào căn phòng trống dành cho tôi trong lúc Hạnh kéo tôi vào phòng khách, hỏi tôi ngay khi tôi vừa ngồi xuống chiếc sofa dài:
“Anh mệt không?”
Tôi lắc đầu “Không em. Tải từ phi-trường về nhà em cũng gần.”
Hạnh như trách móc “Đáng lẽ anh phải báo trước cho em đi đón.”
Tôi cười “Anh đi khắp thế giới và chẳng có ai đưa đón bao giờ. Em và Mike có chuyện gì buồn phải không.”
Hạnh gật đầu “Louis, ba của Mike, mới vừa phát hiện ung thư phổi, và chỉ sống được vài tháng nữa là nhiều. Mike khóc quá trời, muốn

trở về Mỹ ngay, nhưng Louis còn nhờ Mike đi kiếm một người. Để em đưa thư của Louis cho anh xem."

Hạnh chạy vào nhà trong, trở ra trao cho tôi lon bia lạnh và lá thư đánh máy rõ ràng "Louis nhờ em dịch ra tiếng Việt vì thư này không phải chỉ viết cho Mike mà còn cho bà Nguyễn Thị Bé mà Louis nhờ chúng ta đi tìm. Anh cứ đọc thư rồi sẽ rõ."

Lá thư khá dài, tôi đọc chậm trải, vì nhiều chỗ Louis hoặc đã quên, hoặc quá xúc động nên không được rõ ràng.

"Mike, ba biết là con sẽ đau buồn và có thể sẽ không mấy hài lòng vì ba sẽ nói cho con câu chuyện mà ba đã dấu diếm mãi trong lòng. Ba cũng xin lỗi mẹ con nữa, dù bà đã qua đời và đang được Chúa che chở.

Mike, con không phải là đứa con độc nhất của ba. Con còn một đứa em mà ba chưa bao giờ biết mặt. Ba không rõ nó là trai hay gái, còn sống hay đã chết, và mẹ nó, người đàn bà Việt Nam đau khổ đó bây giờ ra sao. Ba đã hèn nhát, dấu diếm sự thật cho tới lúc này, lúc ba không còn sống được bao lâu.

Năm 1972 ba được gửi qua Nam. Như con biết gia đình chúng ta là gia đình quân đội. Ông nội của con và ba đều là thuỷ quân lục chiến, và cả con nữa, con cũng đã phục vụ vài năm như y-sĩ Hải Quân trước khi giải ngũ, nên ba rất hãnh diện thi hành nghĩa vụ dù rằng phải bỏ con và mẹ con lại quê nhà.

Ba đóng ở một nơi gọi là Đông Hà, một tỉnh địa đầu của miền Nam V.N. Lúc đó cuộc chiến đã gần tàn nhưng vẫn còn rất khốc liệt, ba không muốn nói nhiều về thảm cảnh chiến tranh, vì hơn ai hết con đã hiểu nên con và vợ con đang làm những việc để hàn gắn vết thương này.

Trong những ngày cô đơn và bấp bênh với cái chết đó ba đã gặp được một người đàn bà VN, cô Nguyễn Thị Bé, khiến đời sống của ba được an ủi rất nhiều. Đó là một cô gái quê mùa, trôi dạt về thành phố để kiếm sống và ba đã gặp Bé khi cô ta vào làm lao công quét dọn phòng ăn trong căn cứ. Người đàn bà bé nhỏ ấy khóc thút thít vì bị đám lính xa nhà trêu chọc, và ba làm "người hùng" giúp đỡ cô ta. Có lẽ là số phận, nên dù rằng ba rất yêu thương mẹ con, ba đã chung sống với người đàn bà ấy như vợ chồng.

Bé là một người đàn bà hiền dịu và nhẫn nhục, khác hẳn những cô gái bán bar mà con đã được biết qua báo chí, phim ảnh mà người ta dùng để bôi nhọ dân tộc thiếu may mắn này. Bé cúi đầu chịu sự khinh rẽ của đồng hương vì Bé cần sự chu cấp nhỏ nhoi của ba để có thể bao bọc một đại gia đình trong cơn biến loạn. Có lẽ Bé không yêu ba như mẹ con yêu ba, nhưng cô ta đã săn sóc và phục tùng ba như một ông chủ đầy uy quyền, dù rằng ba chỉ là một Trung-Sĩ quèn. Đó là những ngày rất hạnh phúc của đời ba.

Năm 1973 hiệp định đình chiến ký kết, ba được điều động khỏi Việt Nam gấp rút, nhanh đến độ mà ba không có thì giờ lo liệu được gì cho Bé trước khi bị quân cảnh bắt lên xe đưa về trại để lên máy bay về nước. Lúc bấy giờ Bé đang mang thai, mang dòng máu của ba. Bé chạy theo xe quân cảnh, bàn tay bé nhỏ đưa ra như muốn níu kéo lấy ba, còn ba chỉ biết gục mặt, ngăn dòng nước mắt.

Lẽ dĩ nhiên là ba không bao giờ gặp lại Bé từ ngày đó. Đứa con của ba không biết là gái hay trai, và nếu còn sống nay cũng đã hơn 30 tuổi. Khi xưa ba chung sống với Bé trong một căn nhà nhỏ gần ngã ba quốc lộ 1 và quốc lộ 9. Nhà trong ngõ hẻm không có số nên sau này dù muốn viết thư ba cũng không thể làm được gì.

Mike, ba sắp chết. Ba hối hận và chua xót vô cùng. Đây là tấm hình độc nhất ba còn giữ được, con hảy thay ba đi tìm Bé, tìm em con, nói lời xin lỗi dùm ba. Con đã thành nhân, đã là một y-sĩ có tấm lòng, con cũng không cần gì một chút của cãi còn lại của ba. Con hãy tìm em con, giúp đỡ nó và nói cho nó biết là ba để lại cho nó tất cả những gì ba có, như một sự đền bù. Con cố giúp ba nghe.
Hillary: Con dịch lá thư này ra tiếng Việt, cả lá thư sau này nữa. Nếu Chúa hỗ trợ khiến chồng con tìm được em nó thì thư này có thể giúp được em con hiểu lòng ba và tha thứ cho ba phần nào.

****

Bé yêu dấu,
Nếu em đọc được thư này xin em hãy tha thứ cho tôi. Vì sao tôi không trở lại tìm em được tôi đã viết rất rõ ràng trong thư gửi cho con trai của tôi rồi. Nó sẽ đọc cho em nghe, và nó sẽ thay tôi nói lời xin lỗi với em.
Có lẽ tôi sẽ không bao giờ gặp lại em, nhưng tôi vẫn giữ trong lòng hình bóng hiền dịu của em. Và tôi lúc nào cũng nhớ những ngày êm đềm tôi sống với em ở Đông Hà. Điều đau xót nhất của tôi là tôi không được biết đến con của chúng ta. Đứa bé hai dòng máu trong một đất nước tang thương chắc chắn là phải chịu nhiều đau đớn, và đó là phần lỗi của tôi. Dù có làm bất cứ điều gì đi chăng nữa tôi cũng không thể đền bù cho sự bất hạnh này. Tôi chỉ biết cầu nguyện xin chúa cứu rỗi linh hồn tôi khi tôi lìa đời.
Tôi nhờ con trai tôi đi tìm em, và đi tìm em nó. Mike bây giờ là y-sĩ đang phục vụ người nghèo tại Việt Nam. Xin em và con của chúng ta hãy cho Mike cơ hội để nó có thể làm dùm cho cha nó ý-nguyện nhỏ nhoi trước khi cha nó từ giã cõi đời.

Gần đây đêm đêm tôi vẫn nằm mơ thấy em. Tôi như thấy em trong căn phòng nhỏ, cắm cúi lau chùi dọn dẹp, thỉnh thoảng ngu ngơ mỉm cười với tôi dù em hầu như không hiểu tôi nói gì. Và nhiều lúc tôi cũng không hiểu em nói gì, nhưng ánh mắt đó, nụ cười đó, tôi biết là em muốn tôi che chở em cho trọn cuộc đời. Tôi đã không làm được việc ấy, và tôi đã muốn chết khi nhìn em chạy theo xe quân cảnh ngày định mệnh đó năm nào.

Tôi rất thương nhớ em, nhất là từ ngày vợ tôi qua đời, nhưng bây giờ thì tất cả đều đã muộn. Tôi chỉ xin em tha thứ cho tôi một lần và xin để cho Mike thay tôi lo lắng cho em, cho con của chúng ta. Vĩnh biệt em.

Louis Corbin"

Tôi đặt lá thư xuống bàn, cầm tấm hình polaroid đã sờn nát lên ngắm nghía. Đó là một cô gái trên 25 tuổi, mái tóc dài buông soả, không son phấn, mặc áo bà ba trong nhà. Cô không cười, đôi mắt mở lớn và và như có chút hoang mang. Tôi nghĩ thầm, nếu còn sống bà Nguyễn Thị Bé có lẽ đã gần 60 tuổi.

Mike đã ra ngồi cạnh vợ, nhìn tôi chăm chú "You read it?"

Tôi gật đầu "Tôi đọc rồi. Chuyện buồn quá. Xin chia buồn với Mike."

Mike không nói được tiếng Việt, nhưng từ ngày lấy Hạnh và sang làm việc tại Việt Nam Mike đã cố gắng rất nhiều nên có thể hiểu những câu nói thông thường, tuy rằng không thể phát âm. Hạnh hỏi tôi "Mai chúng mình ra ngoài Trung được không. Để em gọi mướn xe."

Tôi can "Đường xa lắm. Chúng mình nên đi máy bay ra Huế, mướn xe tại đó đi Đông Hà cho đỡ mệt vì Đông Hà chỉ cách Huế vài giờ lái xe."

Hạnh đồng ý "Sáng mai em sẽ gọi văn phòng du-lịch để họ sắp xếp

cho chúng mình."
Quay sang Mike Hạnh hỏi "Did you understand what Duy just said? Mike hiểu anh Duy nói gì không?"
Mike gật đầu, nước mắt lưng tròng "I did, thank you, Duy."
Hạnh ôm đầu Mike "Đừng buồn nữa anh. Chúng mình đi nghỉ. Có thể mai phải lên đường sớm. Good night, anh Duy."

* * *

Chúng tôi tới Huế và check-in khách sạn Morin xong trời cũng đã về chiều và quyết định sáng hôm sau sẽ đi Đông Hà dù rằng Mike rất nóng lòng muốn đi ngay. Buổi tối khi chúng tôi ra khỏi phòng ăn Hạnh muốn đi dạo vì Hạnh chưa tới Huế bao giờ, nhưng Mike xin lỗi trở về phòng trước để điện thoại về Mỹ. Tôi và Hạnh đi bộ trên đường Lê Lợi dọc theo bờ sông Hương. Hạnh hỏi tôi "Anh quen ai ở Huế không."
Tôi lắc đầu "Xưa thì có, bây giờ thì không!"
"Bạn?"
Tôi gật đầu "Người con gái của một mối tình xưa tên là Sơn Ca. Khi đó anh còn rất trẻ, mới ra trường được độ hai năm, và trước khi anh biết chị Vy của Hạnh một thời gian khá dài."
Hạnh có vẻ buồn khi tôi nhắc tới Vy "Tội nghiệp chị em. Một mối tình si!"
"Duyên số mà Hạnh. Anh với Sơn Ca cũng không có duyên. Cô ta là sinh viên mỹ-thuật tại Huế, về Đà Nẵng thăm nhà ở Đò Xu và tình cờ gặp anh, yêu anh, và sau đó buồn vì xa anh!"
"Tại sao? Anh không yêu cô ta?"
Tôi thở dài "Cũng không hẳn là như vậy. Anh yêu Sơn Ca, nhưng không yêu đến độ dám hy-sinh tất cả. Như anh nói, lúc đó anh còn

rất trẻ, vẫn còn đang đi biển, và những chuyến đi xa rất lâu mới trở về. Anh cũng còn đang khắc khoải về thân phận và sự nghiệp của mình nên anh không thể hứa hẹn gì, trong khi Sơn Ca muốn tiến xa hơn, nên đành xa nhau."

Tôi nhìn dòng sông nước chảy lửng lờ, nói tiếp "Nhưng dù sao thì Sơn Ca và anh cũng đã có với nhau một thời rất là lãng mạn và êm đềm. Có những bức thư tình viết bằng tờ lịch khổ lớn, những buổi chiều chờ nhau trên bến sông, và những lần tiễn đưa mang bao nhớ thương."

Hạnh hỏi thêm "Sơn Ca là tên thật hay là anh muốn dấu tên người yêu cũ? Và cuối cùng cô ta ra sao?"

"Sơn Ca là bút hiệu cô ta dùng vẽ tranh và để viết thư cho anh. Không, anh không nghĩ là có gì phải dấu diếm. Sau này Sơn Ca lấy chồng tốt nghiệp quốc gia hành-chánh, và người chồng có biết về mối tình cũ sôi nổi nhưng trong sáng của Sơn Ca. Lúc đó anh đã đi xa, hình như Guam. Anh cũng thấy mừng vì Sơn Ca có một đời sống đầy đủ và yên lành hơn là những gì anh có thể mang lại cho cô ta. Anh có gặp lại Sơn Ca một lần ở Sài Gòn, và nếu bây giờ gặp lại có thể bọn anh sẽ là bạn rất thân vì cả Sơn Ca và anh đã qua cái thời sôi nổi trước đây."

Hạnh cười nhẹ "Hạnh hỏi thật anh nhé, anh có cả thẩy bao nhiêu mối tình?"

Tôi cũng cười "Không nhiều, nhưng ai lại đếm bao giờ."

Hạnh trêu tôi "Vì có đếm hết mười đầu ngón tay vẫn chưa đủ. Phải không?"

Tôi lắc đầu lảng tránh "Em mỏi chân chưa?"

"Chưa, nhưng mình nên quay về. Mike chắc đã gọi được Louis. Bây

giờ trời đã sáng ở Oklahoma."

Chúng tôi đi dọc bờ sông Hương trở về Morin. Hạnh than "Em không có lấy một phiêu lưu tình cảm. Em yêu quí Mike, nhưng không có những niềm hân hoan, sôi nổi như anh và Sơn Ca."

Tôi nói "Điều cần thiết là em hạnh phúc."

Hạnh gật đầu "Em rất hạnh phúc, cũng như anh và chị Trinh, nhất là từ ngày em gặp lại anh."[1]

Tôi chia tay Hạnh ở hành lang nhưng không trở về phòng mà tìm vào bar rượu, gọi một chai bia ngồi trầm ngâm. Tôi nghĩ tới những người đàn bà mà tôi đã gặp gỡ trong đời, tới những ngày tháng vui buồn đã qua, và ngậm ngùi ước gì mình không làm buồn lòng những người mình đã yêu. Tôi không còn hút thuốc nữa nhưng khi có một người ngoại quốc ngồi cạnh lịch sự giơ bao thuốc mời tôi đã nhận lời và gọi thêm một chai bia. Đêm đã khuya lắm tôi mới ngất ngưởng trở về phòng mình, cứ như xưa, khì tôi còn lang thang ở những bến bờ xa lạ.

* * *

Khoảng hơn 10 giờ sáng chúng tôi ra tới Đông Hà. Trời nóng và ẩm ướt, tôi yêu cầu tài xế ngừng tại một quán nước gần ngã ba quốc lộ 9, nói Hạnh và Mike chờ ở đó để tôi và chú Quản, người tài xế lái chiếc xe du lịch chúng tôi mướn tại Huế, đi dò la tìm tin tức bà Nguyễn Thị Bé. Quản đề nghị là chúng tôi tìm những quán hay sạp, có người bán hàng đứng tuổi, mua mấy món lặt vặt như đồ kỷ niệm, khăn lau mặt ướp lạnh hoặc nước uống để lấy cớ hỏi thăm.

Gần trưa, khi mà chiếc túi xách tay của tôi không còn chỗ chứa những món lặt vặt thì chúng tôi gặp già Vịnh. Ông ta ngắm nhìn tấm hình, cười toe toét "Tui biết bà này. Đây là Bé Lai hồi còn trẻ."

Tôi ngắt lời “Chúng tôi tìm bà Bé chứ không phải bà Lai.”
Vịnh giơ tay lên trời “Biết rồi! Bà ấy tên Bé nhưng có con lai nên người ta gọi là Bé Lai.”
Tôi thấy tim mình đập nhanh “Vậy sao? Bà Bé có con lai? Trai hay gái.”
Già Vịnh nhìn tôi như ngạc nhiên “Mấy ông không biết gì sao? Con gái. Đẹp dễ sợ”, rồi như có gì vui thích già Vịnh cười hi hi “Còn bà già nó thì già khú đế rồi. Không làm ăn gì được!”
Tôi bật cười “Chắc là ông quen biết bà Bé?”
Già Vịnh gật đầu “Tụi tui lối xóm mấy chục năm. Hồi nó lấy ‘thằng Mỹ tui tiếc quá cỡ. Chừng ‘thằng Mỹ về nước, tui ‘dê nó hoài mà không được. Mấy ông tìm Bé Lai có chuyện chi?”
Tôi hầu như biết chắc là đã có tin tức của người chúng tôi muốn tìm nên rất vui. Tôi bảo Quản “Chú về dẫn bác-sĩ Hạnh và ông Mike tới đây. Tôi cần hỏi thăm bác đây thêm vài chi tiết.”
Quản gật đầu cắm cúi bỏ đi, tôi rút tờ giấy giấy bạc dúi vào tay già Vịnh “Cám ơn ông nhiều lắm. Chúng tôi là người quen, tìm bà Bé có chút việc. Ông dẫn chúng tôi về nhà bà Bé được không? Nhờ người coi hàng dùm, hoặc đóng cửa lại, chúng tôi xin bồi thường thiệt hại.”
Già Vịnh toét miệng cười, giơ cao tờ giấy bạc “Nhiêu đây đủ rồi. Chừng nào sẵn sàng tôi dẫn mấy ông đi.”
Hạnh vừa tới, cười thật tươi cúi chào Vịnh và nói nhỏ với tôi “Cám ơn anh. Chúng mình thật may, nhưng nếu không có anh chúng em không thể nào dám ra tới nơi này. Người ta cứ nhìn Mike như vật lạ.”
Tôi mỉm cười, giới thiệu tên mọi người. Mike lóng ngóng đứng không yên chỗ, giục tôi “Let’s go, please.”
Sau khi biết Hạnh là bác sĩ, già Vịnh có vẻ nể nang nên nhanh nhẹn

dẫn đường. Căn nhà không xa quốc lộ mấy nhưng nếu không có người hướng dẫn cũng rất khó mà tìm được một cách dễ dàng. Vịnh đẩy cửa vào nhà trong lúc chúng tôi đứng chờ. Tôi nghe tiếng thì thầm và giọng đàn bà hốt hoảng "Lại có người tới tìm tui nữa sao? Tui không quen biết họ. Tui không bán con tui, tui không đi đâu cả. Quê tui ở đây, nhà tui ỏ đây. Ông nói họ đi đi."
Lại có tiếng nói nhỏ và giọng đàn bà "Có 'thằng Mỹ hả?". Một phút yên lặng trôi qua rồi cánh cửa mở rộng và người đàn bà theo Vịnh bước ra. Bà ta đưa mắt chăm chú nhìn bọn tôi, dừng lại trên khuôn mặt Mike, như có chút ngỡ ngàng và nói như thì thầm "Lu, Lu …"
Tôi đã hiểu, thở nhẹ một hơi dài, cúi đầu chào bà ta "Chào bà Bé, tôi là Duy, em tôi là bác sĩ Hạnh" và chỉ Mike "Đây là Mike, con trai của Louis. Chắc là bà thấy Mike rất giống cha."
Người đàn bà vẫn nhìn xửng Mike, hình như không nghe tôi nói. Hạnh tiến lên nắm nhẹ cánh tay bà ta "Thưa … dì."
Bà Bé như chợt tỉnh, luống cuống cúi đầu chào từng người, nhưng vẫn chưa nói được câu nào. Già Vịnh hoạt bát như là chủ nhà, mời mọi người vào trong. Hạnh dìu bà Bé ngồi xuống chiếc bàn đơn sơ và độc nhất trong căn nhà nhỏ, quàng tay ôm đôi vai gầy của bà và nói rất dịu dàng "Con là con dâu của Louis. Chúng con về thăm dì thôi chứ không có ý định gì khác. Louis có gửi thư cho dì, nhờ con dịch ra tiếng Việt, con đọc cho dì nghe nhé."
Hạnh rút bức thư ra khỏi ví xách tay và chậm trải đọc nhỏ đủ cho bà Bé nghe. Khi Hạnh đã đọc xong, bà Bé vẫn ngồi bất động, dòng nước mắt lặng lẽ lăn trên hai má nhăn nheo. Chúng tôi cũng giữ im lặng, tôn trọng nỗi buồn của bà. Lâu lắm bà Bé mới hỏi "Bà bác sĩ cho tui hỏi, Lu bây giờ còn mập như xưa không."

Hạnh mỉm cười “Dì gọi con là Hạnh, đừng gọi con là bà bác-sĩ. Cũng gần năm nay con không gặp Louis, nhưng khi con rời Mỹ Louis vẫn khoẻ mạnh. Nhiều năm qua con thấy Louis có già đi nhưng trông không khác xưa bao nhiêu.”
“Dạ, tôi đâu dám. Khi xưa Lu ổng thương tui lắm, có đồ gì cũng mang về cho tui, cho tui tiền nữa để tui gửi về quê cho gia-đình. Hôm ông bị bắt về Mỹ tui khóc quá trời.”
“Dì nghe con đọc thư rồi đó. Louis cũng còn thương dì lắm.”
Mike hơi nóng lòng nên nhắc Hạnh “Ask her about her daughter.”
Hạnh ra dấu cho Mike ngồi xuống phía bên kia chiếc bàn “Anh ngồi xuống đó để em hỏi dì. Dì Bé, dì thấy anh Mike giống ba ảnh không?”
Bà Bé gật đầu “Giống quá. Mới nhìn tui cứ tưởng ổng sang thăm tui.”
Hạnh cười “Thế còn em của ảnh có giống ảnh không?”
“Bác sĩ nói con Lai hả? Không, nó giống tui chứ không giống cha nó.”
“Em con đâu?”
“Nó đi dạy học, dạy mẫu giáo, chừng trưa mới về.”
Hạnh hỏi Mike “Anh nghe rõ chưa. Ba sẽ mừng lắm.”
Bà Bé kể lể “Tui thương nó quá đi. Sanh ra không có cha, mọi người đều hắt hủi. Tui đặt tên nó là Lai để cho nó biết thân phận nó. Những năm đói kém tui làm thuê làm mướn vẫn không đủ ăn tưởng là nó không qua khỏi. May mà nó sống sót, hai mẹ con đùm bọc nhau cho tới bây giờ.”
Già Vịnh từ nãy giờ vẫn đứng yên, ngắt lời “Đâu phải hết thẩy mọi người đều hắt hủi. Tui thương nó quá mạng mà. Tui cũng thương …”
Tôi nghĩ già Vịnh muốn nói “tui cũng thương cả bà nửa” nhưng thấy đông người nên không nói hết câu. Bà Bé hình như không nghe thấy Vịnh nói, cúi đầu gạt dòng nước mắt “Hồi nó còn nhỏ nhiều người

kiếm tui lắm, đòi ‘mua nó để đem đi đâu đó tui cũng không biết nữa. Tui làm thế sao đành, với lại nó thương tui lắm, thấy người lạ tới là nó ôm cứng lấy tui, khóc lóc thảm thiết “Mạ đừng bỏ con”. Bây giờ nó lớn rồi, có chút học vấn, có chồng, có con nhưng vẫn không rời tui, dù là chỉ một ngày.”

Tôi thấy Mike cúi đầu đưa tay dụi mắt, và Hạnh cũng không ngăn được dòng nước mắt “Tội dì và em con quá!”.

Già Vịnh đề nghị “Cũng sắp tan trường rôi, để tui đi báo con Lai cho nó về sớm gặp gỡ quý vị.”

Tôi tán thành ra ra hiệu cho Mike theo tôi ra ngoài đứng chờ, để một mình Hạnh tỉ tê tâm sự với bà Bé. Tôi nghĩ Lai sẽ vui mừng và mau chóng trở về gặp chúng tôi, nhưng tôi nhầm. Lai dắt đứa bé trai, chắc là con cô ta, đi chầm chậm, mặc già Vịnh le te chạy trước. Khi thấy tôi và Mike ngoài hàng hiên, cô ta lạnh lùng nhìn, môi mím chặt, không buồn chào hỏi. Tôi hơi ngạc nhiên, cố làm ra vẻ thân thiện: “Chào cô Lai, trường cô dạy có gần đây không?”

Lai nhìn Mike và tôi, hỏi một cách khô khan “Các ông là ai?”

“Tôi là Duy, bạn của gia-đình cô, và đây là Mike, anh cô.”

Lai cao giọng “Tôi không có anh em nào hết.”

Ngừng một giây Lai nói thêm “Gia đình tôi chỉ có tôi, mẹ tôi và con tôi. Chúng tôi không có bạn ở xa.”

Tôi cố gắng ôn tồn “Cô Lai, chúng tôi hiểu, chuyện đâu còn có đó. Xin cô vào nhà cho chúng tôi được thưa chuyện.”

Lai không buồn trả lời, dắt con cắm cúi vào nhà. Mike muốn đi theo nhưng tôi cản lại, nói nhỏ để Mike đủ nghe “Để đàn bà họ nói chuyện trước. Mình đợi ngoài này một chút.”

Mike thì thầm “She’s not very friendly. I’m a little bit disappointed.”

“Đừng thất vọng vội. Dù sao chúng mình vẫn là người xa lạ, cần thời gian để làm quen.”

Chúng tôi đứng lặng lẽ ngoài hàng hiên, lắng nghe tiếng mất tiếng còn vọng ra từ trong nhà. Tôi nghe tiếng bà Bé nỉ non, tiếng Lai cao và sắc, và tiếng Hạnh êm như tiếng suối hiền hoà. Một lúc sau tôi thấy Hạnh bước ra, vẫy tay cho chúng tôi vào nhà. Bà Bé vẫn ngồi cúi đầu cạnh bàn, Lai đứng sau lưng, tay đặt trên vai mẹ như che chở. Nếu không có mái tóc nâu nhạt và làn da trắng sáng so với dân địa phương thì Lai có lẽ giống người Việt Nam hơn là một cô gái mang hai dòng máu.

Hạnh chỉ tôi “Anh Duy tôi từ Mỹ về dạy học giúp sinh viên nghèo, nhà tôi cũng là bác sĩ, chúng tôi làm việc cho cơ quan thiện nguyện. Chúng tôi tới đây với tất cả tấm lòng. Tôi biết em còn bực bội vì những gì đã xảy ra hơn 30 năm trước đây, và chúng tôi cũng đã phân trần hết lời. Thư của ba em cũng đã nói hết lời. Tôi để bức thư lại đây để em đọc lại thêm một lần.

Ba em hối hận và muốn đền bù cho em, chúng tôi muốn làm vui lòng một người sắp chết. Xin em xét lại lòng mình, chấp nhận tấm chân tình của ba em, của chúng tôi. Tôi biết đây là chuyện bất ngờ nên em cần thời gian suy nghỉ, mai chúng tôi sẽ trở lại nói chuyện thêm với dì và em.”

Lai ngước nhìn lên trần nhà chứ không nhìn thẳng vào chúng tôi “Tôi không có cha, tôi chỉ có mẹ. Quê mẹ ở Đông Hà, nghèo nhưng cũng đã nuôi tôi lên người. Tôi không cần tiền, không cần tình thương muộn màng của bất cứ ai. Vâng, tôi cay đắng vì tóc tôi không đen hơn, da tôi không vàng hơn, nhưng tôi chịu đựng được từ ngày tôi biết nghĩ, và tôi sẽ sống như thế này, ở đây, cho đến khi tôi chết.

Ước gì quý vị đừng đến, đừng khuấy động những gì chua xót đã qua."

Tôi thấy giọng Lai đã mềm xuống, và nước mắt đã chảy dài. Bà Bé cũng khóc, và cả Mike và Hạnh cũng đã thẫn thờ. Lòng tôi cũng chùng xuống, nhưng biết Hạnh nghĩ đúng là chúng tôi không nên ở lại lâu hơn, nên cất tiếng từ giã "Thôi, xin chào bà và cô. Sáng mai thứ Bảy, chắc cô Lai không bận, chúng tôi sẽ trở lại. Dù sao thì cũng là chỗ quen biết."

Tôi kéo tay áo Hạnh "Chúng mình về."

Hạnh dùng khăn tay chấm nước mắt "Chào dì chúng con về, em Lai, anh chị về. Mai anh chị sẽ trở lại."

Lai không nói thêm câu nào, chỉ nhìn xửng lên trần nhà. Bà Bé run rẫy đứng lên tiễn chúng tôi, nước mắt vẫn còn đọng trên khuôn mặt già nua trước tuổi. Trên đường trở lại Huế tôi khuyên Mike và Hạnh chớ nên thất vọng, đêm nay cố gắng ngủ một giấc cho thật ngon để mai lấy sức trở lại Đông Hà. Tôi tin là Lai trước sau gì rồi cũng sẽ cảm nhận được tấm chân tình của chúng tôi.

* * *

Hình như Lai có chuẩn bị đón chúng tôi trở lại. Trên bàn có bình nước trà và những chiếc tách sạch bóng. Chúng tôi ngồi quanh bàn với niền hy vọng. Hạnh nhìn bà Bé, mở lời trước "Dì mạnh chứ?"

Bà Bé lắc đầu "Đêm qua tui ngủ không được, hơi mệt một chút."

Lai đỡ lời "Mẹ em khóc suốt đêm. Có lẽ là mẹ nhớ đến … Louis".

Trao cho mỗi người một tách trà, Lai chớp mắt nhìn chúng tôi nói tiếp "Em xin lỗi anh chị. Hôm em quá xúc động nên không giữ được bình tĩnh."

Hạnh vui mừng với tay qua bàn nắm lấy bàn tay Lai "Không, em

không có lỗi gì. Chúng ta không ai có lỗi, chỉ là hoàn cảnh khắc nghiệt đó thôi em."
"Em đọc lại lá thư rồi, đọc nhiều lần. Bây giờ em hiểu chuyện xưa hơn. Trước đây em cay đắng thân phận con hoang mang hai dòng máu. Mẹ em cũng không nói cho em biết nhiều về những gì xảy ra trước đây. Em oán trách "giặc Mỹ" đã bỏ rơi mẹ con em làm chúng em đói khổ. Em cũng thù ghét những người muốn lợi dụng em, định chia rẽ em và mẹ em. Em sống được đến ngày nay là vì mẹ …"
Lai như nghẹn lời "Mẹ em khóc suốt đêm qua, chắc vì nhớ thương. Nếu mẹ không thù ghét người đàn ông ấy thì em làm thế sao đành."
Chúng tôi ngồi yên lắng nghe Lai tâm sự. Bà Bé hỏi thêm "Lu bây giờ ra sao?"
Hạnh nhìn Mike "Đêm qua nhà con có điện thoại nói chuyện với Louis. Hai người đều khóc nên cũng không nói gì được nhiều. Dù mang bệnh không chửa được nhưng lúc này Ba con vẫn còn mạnh mẽ, đi lại bình thường."
"Bác sĩ cho tui gửi lời thăm và cám ơn Lu dùm tui. Tui không có gì gửi cho ổng cả."
Mike bập bẹ "Ba nói nhớ … dì."
Bà Bé không nói, hình như còn đang suy nghĩ điều gì. Lai nhìn Mike "Anh về Mỹ cho em gửi lời thăm … ba."
Mike bật khóc nức nở, liên tiếp gật đầu. Hạnh quàng tay ôm lưng chồng vỗ về, và tôi cũng thấy dòng nước mắt lăn trên má Lai. Tôi an ủi mọi người "Dù có xa một đại dương nhưng gia-đình như thể đã đoàn tụ. Mai này khi trở về nước Chúa Louis cũng thấy được an-ủi."
Hạnh tiếp lời "Ba rất hối hận và thành thật nên để hết tài sản lại cho em. Anh chị sẽ thu xếp chuyển tiền sang bên này."

Lai lắc đầu “Xin chị đừng làm vậy. Em sống thế này đã quen, không cần gì hơn.”
Tôi thắc mắc “Lương giáo viên của em lo sao đủ cho mẹ, cho con?”
Lai khẽ nhếch môi cười “Vâng, đồng lương giáo viên ít ỏi khó sống được đầy đủ nên chồng em phải bôn ba. Anh ấy là thuỷ thủ trên tàu viễn dương. Lâu lâu với về nhà một lần.”
“À ra thế, tôi cứ thắc mắc vì không thấy ba của cháu nhỏ đâu mà không dám hỏi.”
Lai gạt nước mắt cười “Anh tưởng em lai … giống mẹ em phải không?”
Tôi cũng cười “Đa nghi, đáng bị mắng lắm.”
Không khí đã có vẻ vui tươi, tôi đề nghị “Lai, em không cần phải giữ kẻ quá. Ba cho thì cứ nhận. Không cần đến thì đem tặng cho người nào cần.”
Lai vẫn lắc đầu, nhưng chợt im lặng như suy nghĩ “Quả tình em không muốn nhận. Tuy nhiên nếu có ít sách vở cho học trò của em thì em rất cám ơn.”
Hạnh chen vào “Chuyện đó em để chị lo. Bây giờ đã biết em ở đây chị sẽ liên lạc thường xuyên.”
Chỉ đứa bé trai vẫn đứng sát bên Lai, ôm chân mẹ, Hạnh tiếp “Tiền của ba chị sẽ bỏ vào trương mục cho con của em. Mai mốt lớn lên, nếu cháu muốn đi Hoa-Kỳ du học thì đã có sẵn phương tiện.”
Lai như có vẻ cảm động “Em cám ơn chị, cho em và cháu Phi gửi lời cám ơn ba em.”
Mike là người vui nhất “Thank God. Dad would be happy, I can’t wait to tell him!”
Tôi vỗ tay “Vui quá. Cả gia-đình đứng lại gần nhau để tôi chụp tấm

hình gửi về cho Louis tối này."
Đó là tấm hình đẹp nhất tôi chụp từ ngày về VN, tấm hình có những người miệng cười thật tươi nhưng má vẫn chưa khô dòng nước mắt. Trên chuyến bay về Sài Gòn tôi lấy email ra đọc lại. Thuỷ viết "Cám ơn thầy, thầy không chỉ dạy cho em biết làm sao để viết lá thư này bằng nhu liệu mà con dạy cho em hiểu thế nào là lòng yêu thương chân thật. Vũ nói thầy còn thân hơn là bạn thân. Thầy nhớ về dự đám cưới của chúng em cuối năm nay nghe."
Tùng có vẻ như rất buồn "Em biết thầy cố giúp em, nhưng tình yêu không thể gượng ép. Bây giờ em có thể nói yêu Loan mà không còn mắc cỡ. Em sẽ đi khỏi thành phố nhỏ này, cũng như thày năm xưa. Tình yêu ban dầu, dù được yêu hay không, bao giờ cũng đẹp. Em chưa biết đời mình sẽ ra sao, nhưng dù ở đâu em cũng sẽ không quên Đà Lạt, không quên thày và không quên Loan."
Loan viết còn tha thiết hơn "Em không cần nói nhưng em biết là thày đã hiểu. Dù sao thì thày cũng đã cho em biết thế nào là ý nghĩa cuộc đời. Em sẽ tình nguyện trông nom trẻ mồ côi trên chùa. Một ngày nào đó thày sẽ trở lại, và có lên chùa thày nhớ hỏi … ni cô Như Loan! Em nói đùa đấy thôi chứ Phật nào độ được cho người còn nặng lòng trần gian như em, phải không thày. Rất mong ngày thày trở lại."
Máy bay chuẩn bị đáp. Tôi thở dài, Sài Gòn ở dưới đó, nơi mà tôi đã trải qua quảng đời thanh xuân, nơi tôi đã yêu và được yêu, nhưng mỗi lần đi về là mỗi lần bồi hồi. Tuần tới Mike về Mỹ, nhưng còn tôi, tôi 'đi Mỹ hay tôi cũng 'về Mỹ, nơi tôi có gia-đình? Nơi đây hay bên đó với tôi bây giờ đều là nhà, đều là nơi tôi thương mến. Tôi không còn xót xa khi chia tay người thân yêu thủa tôi còn trẻ, nhưng bây giờ giã từ vẫn thấy buồn, dù chỉ là giã từ đám học trò tôi mới biết đây

thôi.

Tôi nhũ thầm “Loan ạ, em không thành ni cô đâu, nhưng ngày ngày nghe tiếng chuông chùa tâm hồn em sẽ lắng đọng, thấy cuộc đời vô thường và biết đâu em sẽ tìm được chân hạnh phúc.”

Tôi vỗ vai Mike “Hey, we are going home next week”, và chợt vui khi nghĩ đến gia-đình. Máy bay nghiêng cánh, cô tiếp viên nhắc tôi cột thắt lưng an toàn, và khi cô ta nhìn tôi, tôi chợt giật mình vì thấy mắt cô ta sao giống như là mắt Loan!

Trần Quang Thiệu

May 2006

Sóng Đưa Cuộc Tình

Tuấn ôm bó hoa lóng ngóng đứng chờ trong phòng đợi của phi-trường. Dòng người chậm trãi bước ra như bất tận, Tuấn kiễng chân tìm kiếm nhưng vẫn chưa thấy hình bóng Thoa.

Hôm nhận được email báo tin là Thoa sẽ về thăm nhà vào dịp cuối năm Tuân vừa ngạc nhiên vừa mừng. Yêu nhau từ ngày còn học phổ thông ngoài Nha Trang, rồi cùng nhau vào Sài Gòn theo học đại học, Tuấn tưởng là hai đứa sẽ quấn quít bên nhau mãi mãi, nhưng mới

được vài tháng Thoa đã được người bà con bên Mỹ đỡ đầu qua bên đó du học. Ngày chia tay Tuấn đã buồn đến nẫu cả người, mặc dù Thoa gục khóc trên vai Tuấn, hứa hẹn là chỉ vài năm xa cách rồi hai đứa sẽ gặp lại nhau, và sẽ sống với nhau suốt đời.

Nỗi buồn rồi cũng nguôi ngoai vì hầu như hàng ngày Thoa và Tuấn vẫn 'chat' với nhau qua Internet, và những lá thư qua email vẫn đầy ắp nhớ thương. Gần đây vì bận bịu thi cử, và lại phải đi làm thêm để kiếm tiền tiêu vặt, Thoa không còn liên lạc hàng ngày nhưng lâu lâu vẫn gửi thư cho Tuấn nên dù xa cách một đại đương nhưng Tuấn vẫn tưởng như là hai người trong tầm tay. Tuấn viết "Mới xa nhau chưa đầy một năm đã về 'thăm nhà'. Nhớ anh hả?" Email trả lời của Thoa chỉ là vẻn vẹn là tấm hình happy face!

- *Sợ là Thoa sẽ quên anh.*
- *Không. Thoa nhớ lắm.*
- *Thật không?*
- *Tin Thoa đi. Quên làm sao được. Chúng mình quen nhau mấy năm rồi.*
- *Hơn ba năm.*

Tuấn ngậm ngùi nhớ lại những lời thủ thỉ khi tiễn đưa Thoa tại phi trường mấy tháng trước. Hạnh phúc nào hơn niềm vui gặp lại người yêu ở xa về. Thoa ơi, anh nhớ em. Có em trên đời là anh có tất cả, em biết không?

Cuối cùng thì Thoa cũng xuất hiện. Những câu nói chuẩn bị từ mấy hôm nay hình như quên hết, Tuấn chỉ lắp bắp được một chữ "Em .." và ngẩn ngơ nhìn. Thoa bây giờ đã khác xưa, khuôn mặt đầy đặn hơn, là làn da trắng hồng thay vì rạm nắng Nha Trang. Mái tóc cũng đã được cắt ngắn, và chiếc áo pull cổ rộng thay thế chiếc

chemise cổ bẻ ngày tiễn đưa. Thoa không còn là cô bé quê muà khóc thút thít ngày xa Việt-Nam, Thoa bây giờ rực rỡ với nụ cười tự tin:

- Anh Tuấn!

Tuấn vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Thoa. Em …

Thoa đặt chiếc valise nhỏ xuống đất, một tay nhận bó hoa, một tay ôm vai Tuấn, tự nhiên như thể vẫn gặp nhau rất thường:

- Anh Tuấn khoẻ không? Cám ơn anh, bó hoa đẹp quá.

Tuấn đã lấy lại được bình tĩnh, nhìn Thoa rất lâu:

- Em mệt không?

Thoa nhoẻn miệng cười:

- Không anh. Chỉ ăn và ngủ trên máy bay.
- Trông em khác quá.
- Thế hả? Khác sao anh?
- Đẹp, và văn minh hơn xưa nhiều.

Thoa cười dòn:

- Cám ơn anh.
- Và khách sáo hơn xưa nữa.

Thoa lại cười:

- Tại Thoa phải đi làm waitress ở bên đó nên quen miệng với những câu khách sáo đó thôi.

Tuấn nhấc chiếc valise của Thoa lên:

- Để về khách sạn rồi chúng mình nói hãy chuyện. Khách sạn nhỏ, nhưng đầy đủ tiện nghi, và cũng ở gần đây thôi.
- Đâu cũng được. Thoa cũng chỉ ở tạm một ngày, mai về Nha Trang như là Thoa đã nói với anh.

- Ước gì Thoa ở đây lâu hơn. Chúng mình xa nhau bao nhiêu lâu, có nhiều điều anh muốn nói.

Thoa khoác tay Tuấn:

- Thoa phải về Nha Trang ngay. Mẹ mong. Thoa sẽ trở lại Sài Gòn, vài ngày trước khi đi Mỹ. Chúng mình sẽ có nhiều thời gian với nhau.

Tuấn thở dài:

- Nếu không bận với kỳ thi thì anh đã theo em về Nha Trang.

Thoa an ủi:

- Tối nay chúng mình sẽ đi ăn với nhau rồi tha hồ nói chuyện. Bây giờ cho Thoa về khách sạn tắm rửa và nghỉ ngơi một chút. Ngồi thu mình trên ghế máy bay gần 20 tiếng, người Thoa mỏi nhừ.

o0o

Ngần ngừ mãi rồi Tuấn cũng phải ra khỏi phòng khách sạn vì Thoa kêu mệt, cần nghỉ ngơi. Thoa đúng nhìn cho đến khi Tuấn khuất bóng mới nhẹ thở dài, lục ví lấy chiếc điện thoại cầm tay, thuê bao từ bên Mỹ, bấm một hàng số dài, lắng tai nghe tiếng chuông reo:

- Anh.
- ….
- Mới 3 giờ chiều ở đây. Nửa đêm ở bên đó, anh chưa ngủ sao?
- ….
- Báo anh biết tin vậy thôi. Ngủ ngon nhé.

Thoa buông điện thoại, nằm vật ra giường, gác tay lên trán. Con buồn ngủ từ từ kéo đến, và trong giấc mơ hình ảnh người đàn ông rõ dần.

- Thoa chờ xe bus hả? Hay là để tôi đưa Thoa về.

- Phiền anh không, anh Phong?

- Phiền gì. Nhà tôi cũng ở Milpitas. Thoa phải đi hai chuyến xe bus mới tới trường, đúng không?

- Dạ đúng.

- Mùa thu rồi, trời mau tối lắm. Thoa lên xe đi.

Thoa rụt rè mở cửa xe, ngước mắt nhìn Phong:

- Cám ơn anh Phong.

Phong mỉm cười:

- Tôi thật phục mấy sinh viên mới sang. Ai cũng chăm chỉ, chịu khó, phải đi xe bus đi học mà lúc nào cũng tới lớp đúng giờ. Chẳng bù cho bọn tôi. Sang đây lâu rồi nên đâm hư.

Thoa e dè:

- Anh và gia-đình sang Mỹ lâu chưa?

- Cũng gần chục năm rồi, khi tôi mới 10 tuổi.

- Như thế gia đình anh đã ổn định rồi há.

- Cũng tạm, Thoa à. Bố mẹ tôi đều có việc làm, lao động thôi nhưng cũng đủ ăn, chứ không dư giả. Tốt nghiệp trung học xong tôi được nhận vào U.C Davis, nhưng không dám đi vì sợ tốn kém, nên theo học tại đại học cộng đồng này hai năm đã rồi tính sau. Cũng được hơn một năm rồi đó Thoa. Năm tới tôi sẽ chuyển trường, có lẽ vào San Jose State cho gần nhà vì trường này cũng không kém gì U.C. Davis.

- Thảo nào trong lớp accounting thấy anh Phong vững qua.

Thoa vừa đánh vần vừa đọc.

Phong bật cười:

- Mới sang, Anh ngữ còn kém. Thoa dám lấy lớp này, và theo kịp thế là giỏi rồi. Tôi phải đợi đến lúc gần cuối cùng vì ghét cái môn bắt buộc trong chương trình business này.

- Không có anh giúp, giảng thêm cho thì sợ rằng Thoa theo không nổi. Cám ơn anh Phong nhiều lắm.

- Come on! Trong lớp bạn bè bài cãi với nhau về bài vở là chuyện thường. À, tới đường Park Victoria rồi, quẹo trái hay quẹo phải về nhà Thoa?

- Trái, anh. Nhà bác Thoa sơn mầu vàng đậm đó.

Phong từ từ ngừng xe, quay sang nhìn Thoa:

- Tiếc là buổi trưa tôi phải đi làm, nếu không tôi tới đón Thoa đi học chung cho vui.

Thoa ngạc nhiên:

- Anh phải đi làm hả? Làm tại đâu?

- Ở Mỹ hầu như sinh viên nào cũng phải đi làm kiếm thêm tiền. Tôi làm waiter tại nhà hàng P.F. Chang. Buổi trưa thôi, xong là vắt giò chạy tới trường. Thoa học lái xe đi rồi nếu có muốn đi làm tôi giới thiệu cho.

Thoa mở lớn mắt:

- Thật nhé. Bác Thoa cho Thoa cái xe cũ, Thoa đang tập lái. Khi nào có bằng anh Phong giúp Thoa xin việc nhé. Bây giờ cám ơn anh, mai gặp lại anh tại trường..

Phong gật đầu, ngồi nhìn theo bóng Thoa khuất hẳn sau cánh cửa mới từ từ lăn bánh chiếc xe đã cũ mèm. Trong cái lớp accounting đó cũng có vài sinh viên Việt-Nam nhưng Phong để ý đến cái vẻ ngơ ngác dễ thương của Thoa ngay hôm khai giảng đầu tiên. Thoa e dè ngồi nép sát tường, đưa mắt nhìn quanh, thấy Phong nhưng không

dám chào vì không biết Phong là Việt hay Tàu. Chỉ đến khi vị giáo sư điểm danh, Phong và Thoa mới biết cả hai đều họ Nguyễn, và nhìn nhau mỉm cười.

o0o

Phong nắm nhẹ tay Thoa dẫn ra xe:

- Winter break, được nghỉ hai tuần nhưng không có Thoa ở đây anh cũng chẳng biết đi đâu.

Thoa âu yếm nhìn Phong:

- Thoa nói với anh rồi mà. Thoa phải về VN thăm nhà vào dịp này. Tối mai Thoa lên đường.

- Sẵn sàng chưa? Hành lý nhiều không?

Thoa che miệng cười:

- Đi làm mấy tháng mới dành đủ tiền vé máy bay và chút quà cho mẹ, cho em. Hành lý của Thoa nhẹ tênh, chỉ có một valise nhỏ.

Phong đề nghị:

- Bây giờ đừng về nhà. Đi ăn tối với anh, tối mai anh đưa Thoa ra phi trường.

Thoa gật đầu:

- Đi! Ăn cơm Tàu nhé. Hôm nay Thoa bao anh, trả công anh xin việc cho Thoa.

Tuấn nheo mắt cười:

- Sài sang há! Nhưng thôi, anh mời mà. Để tiền về Sài Gòn chi tiêu, và gọi điện thoại cho anh, nhớ chưa?

Thoa nhìn Phong, đôi mắt long lanh:

- Nhớ Thoa không?

Phong quàng vai Thoa kéo sát vào mình:

- *Nhớ. Ước gì chúng mình được đi chung với nhau nhỉ.*

Thoa dựa đầu trên vai Phong:

- *Sẽ có một ngày. Anh Phong nè.*
- *Anh nghe.*
- *Có bao giờ anh tin vào duyên nợ không?*

` *Phong cười:*

- *Tin. Anh là 'nợ' của em!*

Ra khỏi tiệm ăn Phong vẫn chưa muốn về liền nên rủ Thoa:

- *Đi coi movie với anh nhé.*

Thoa đi sát vào Phong, nhè nhẹ lắc đầu:

- *Cho Thoa về. Còn phải xếp đồ. Mai gặp lại anh.*

Phong hôn nhẹ vành môi Thoa:

- *Mới 9 giờ tối. Nhưng được rồi, để anh đưa em về.*

Phong lái xe nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn sang phiá Thoa mỉm cười.Thoa cũng mỉm cười nhìn Phong, Trong bóng đêm ánh đèn của những chiếc xe đi ngược chiều soi rõ vành môi tươi và đôi mắt long lanh. Khi xe ngưng trước nhà, Phong dằn lòng không được nên ôm hôn Thoa thật nồng nàn. Thoa cũng lịm đi trong đôi tay người yêu, nhưng khi Phong luồn tay vào trong áo, Thoa oằn người:

- *Please, don't.*

Phong ghé sát tai Thoa thì thầm:

- *I love you.*

Thoa ôm cổ Phong, dụi đầu trên vai bạn:

- *Thoa biết. Anh về ngủ ngon. Đậu xe lâu bác Thoa thấy là*

Thoa bị la cho mà xem.

Phong ngần ngừ nới lỏng vòng tay cho Thoa ra khỏi xe. "Bye em", Phong nói nhỏ, mắt đăm đăm nhìn theo Thoa, giơ tay vẫy chào mỗi lần Thoa quay lại nhìn.

o0o

Bà Hảo âu yếm nhìn con:

- Con về mẹ mừng lắn, nhưng con mới đi chưa đầy một năm, vội về thăm nhà làm gì cho tốn tiền.

Thoa nắm tay mẹ:

- Mẹ, con chỉ có thể về thăm nhà và trở lại Mỹ trong vòng một năm. Sau một năm visa hết hạn, nếu ra khỏi Mỹ là không thể trở vào. Con về thăm nhà lần này vì sau lần này có lẽ còn lâu lắm con mới về được.
- Vài năm nữa học xong con về, cũng không lâu lắm đâu con ạ.
- Mẹ. Không chắc là con về ngay đâu.
- Con nói sao?
- Học xong con muốn ở lại đi làm, lấy kinh nghiệm, hoặc học cao hơn.

Bà Hảo tần ngần:

- Như vậy bao lâu con mới về?
- Ít ra cũng dăm bẩy năm, có thể lâu hơn.

Bà Hảo buồn dầu:

- Lâu quá, không biết mẹ có còn sống chờ con không. Lại còn thằng Tuấn nữa. Các con bàn với nhau chưa?

Thoa cúi đầu thở dài:

- Mẹ … Hôm qua chúng con có gặp nhau, đi ăn với nhau bữa tối, nói với nhau đủ thứ chuyện. Tuấn là người hiểu biết mẹ ạ …

Bỗng dưng Thoa ngừng nói, đứng lên:

- Mẹ nằm nghỉ. Con muốn đi dạo ngoài bãi biển một lúc. Lâu rồi không thấy biển, nhớ quá mẹ ạ.

Thoa đi dọc theo đường Trần Phú, mắt lơ đãng nhìn ra khơi, mơ màng nghĩ ngợi vẩn vơ, nỗi buồn còn như vương vấn khiến Thoa không khỏi lâu lâu thở dài, nhớ lại những gì xảy ra tối hôm qua.

Buổi tối giữa tuần ngoài vườn quán café gần khách sạn vắng vẻ, lơ thơ vài người khách. Thoa ngồi sát vào Tuấn, để yên bàn tay cho Tuấn nắm giữ, nhưng khi hai vành môi vừa chạm nhau Thoa đã giật mình:

- *Đừng, anh.*

Tuấn ngạc nhiên:

- *Em sao vậy?*

Thoa ngập ngừng cúi đầu:

- *Thoa xin lỗi.*

Tuấn vẫn ngơ ngác chờ một lời giải thích nhưng Thoa vẫn yên lặng, mãi sau mới khẽ thờ dài:

- *Thoa có chuyện này muốn nói với anh. Định để đến trước khi Thoa trở lại Mỹ, nhưng thôi …*

Tuấn nôn nóng:

- *Có chuyện gì, em nói anh nghe.*

Thoa vẫn cúi đầu, thở ra nhè nhẹ:

- *Thời gian đã thay đổi nhiều rồi anh Tuấn ạ.*

Tuấn nhíu mày nghĩ ngợi, rồi như hiểu ra:

- *Em muốn nói là em đã thay đổi?*

Thoa ngước mắt nhìn Tuấn, ánh mắt thật buồn, không nói. Tuấn nuốt nước bọt một cách nặng nề:

- *Em đã thay đổi, và không còn … yêu anh nữa, phải không?*

Thoa không trả lời ngay vào câu hỏi:

- *Em về lần này chỉ là để gặp anh, xin anh tha lỗi.*

Giọng Tuấn cay đắng:

- *Em đâu cần về. Một lá thư, hoặc cứ im lặng cũng là đủ rồi.*

Thoa lấy hết can đảm nhìn thẳng vào mắt Tuấn:

- *Anh. Chúng mình yêu nhau nhiều năm. Hoàn cảnh đưa đẩy khiến chúng mình xa nhau, nhưng em vẫn nợ anh một món ân tình, dù sao em cũng phải gặp anh, xin anh tha lỗi, và sợ rằng như thế vẫn chưa đủ. Mong anh hiểu cho Thoa.*

Tuấn nhếch môi cười:

- *Hiểu cho em? Hừm … Anh biết nói gì bây giờ.*

Cả hai đều im lặng, lâu lắm Tuấn mới lại khó nhọc mở lời:

- *Em đã gặp người khác?*

Thoa nặng nề gật đầu:

- *Dạ.*

- *Hơn anh trăm lần?*

Thoa buồn bã lắc đầu:

- *Khác anh, nhưng anh ấy ở gần. Có lần Thoa khóc vì nhớ anh, anh ấy ở bên đã đưa khăn cho Thoa lau nước mắt, và ôm vai Thoa vỗ về.*

Tuấn cắn răng:

- *Mỹ? Con nhà giầu?*

- *Van anh, đừng khinh Thoa như vậy. Tên anh ấy là Phong,*

học cùng trường nhưng trước Thoa một năm.

Tuấn cười buồn:

- *Anh đành làm người tình thua!*

Thoa ngập ngừng:

- *Anh Phong chỉ là một lý do. Lý do nữa là có thể còn lâu lắm Thoa mới trở về Việt-Nam. Thoa muốn đi hết con đường học vấn, và Thoa không muốn anh chờ đợi, không biết đến bao giờ.*

Tuấn cúi đầu buồn bã:

- *Khi tiễn em đi du học anh đã nghĩ đến một ngày như thế này, nhưng không ngờ ngày đó đến hơi sớm hơn là anh tưởng. Em qua bên đó, chân trời rộng mở, em có trăm con đường để chọn lựa. Ở đây anh không có gì cho em ngoài một tương lai mù mờ. Anh buồn nhưng anh hiểu, và đành cam chịu phận mình.*

- *Thoa xin lỗi anh, nhưng anh nói đúng. Cũng như anh, em hiểu thân phận mình, và em đang phấn đấu. Em may mắn hơn anh, có những lựa chọn không tìm được ở đất nước này. Em không bào chữa cho mình nhưng cái em lựa chọn cũng có phần mất mát, đó là tình yêu của chúng mình. Dù anh tin hay không, em cũng đã có những giây phút rất buồn.*

Tuấn nâng ly café đã nguội lạnh lên môi nhưng rồi thẫn thờ đặt xuống:

- *Dù sao thì cũng cám ơn em đã về tận đây để chia tay. Bây giờ chúng mình về được chưa.*

Thoa ngập ngừng:

- *Anh về trước, cho Thoa ngồi lại đây một chút. Khách sạn cũng gần đây, Thoa về một mình được, anh Tuấn ạ. Cám ơn anh nhiều, và mong anh tha lỗi cho Thoa.*

Tuấn đứng lên:

- *Chào em. Chúc em những ngày vui với gia đình.*

Thoa ngồi câm lặng nhìn theo Tuấn lủi thủi ra khỏi quán café. Dù đã cố nén nhưng Thoa cũng không ngăn được tiếng thở dài, đưa tay chùi giọt nước mắt ứa ra đọng trên mi. Khi nỗi buồn đã lắng xuống Thoa mới lục ví lấy điện thoại gọi cho Phong.

- *Thoa đây. Mới bảy giờ sáng bên đó, Thoa có đánh thức anh dậy không?*
- *…*
- *Em mới gặp Tuấn xong … Rất buồn.*
- *…*

Thoa lại đưa tay chùi nước mắt:

- *Tội nghiệp lắm nhưng cũng đành. Anh ngủ tiếp nhá. Mai Thoa ra Nha Trang sẽ gọi lại cho anh. Nhớ anh lắm.*
- *…*
- *Bye anh.*

Trở về khách sạn Thoa không sao ngủ được, một phần vì trái giờ giấc, một phần vì lạ chỗ, và nhất là vì xúc động khi chia tay với người mà một thời đã yêu thương. Thoa trăn trở thở dài, chỉ mong cho chóng sáng để lên tàu về Nha Trang với gia đình, với bạn bè của tuổi thơ, với hàng dừa và gió biển không tìm thấy ở Thung Lũng Hoa vàng bên kia Thái Bình Dương.

Gần cuối năm trời u ám nhưng không có gió. Biển màu xám đục và những con sóng bạc đầu theo nhau chạy vào bờ. Thoa ngồi trên bãi cát nhìn ra xa, biển vắng không bóng ghe tàu, chỉ vài con hải âu

bay lững lờ về một nơi vô định. Chỗ này những ngày thơ dại đó Thoa và Tuấn đã để lại bao dấu chân, những chiều hoàng hôn với vòng tay quấn quít, và những nụ hôn lén lút vội vàng. Sóng đã xoá nhoà những dấu chân, thời gian và đôi bờ đại dương xa cách đã xoá nhoà cuộc tình. Thoa lại thở dài, tha lỗi cho em nghe Tuấn, kỷ niệm êm đềm nhưng chỉ là dĩ vãng đã trôi theo thời gian.

Thoa đứng lên, rũ sạch những hạt cát, nói thầm như thể là Tuấn đang lắng nghe, làm sao để không có những mất mát ở đời anh nhỉ, tha lỗi cho em nghe anh.

Trần Quang Thiệu

December, 2007

Tận Cùng Đam Mê

Phần I

(Lời người viết: Tận cùng đam mê mang lại những thống khổ cho cuộc đời, nhưng nhận thức được đời sống mong manh đã đưa con người trở lại con đường ngay. Truyện ngắn này viết theo tâm sự của một người bạn thân nhưng đa phần là hư cấu, nếu có sự trùng hợp về địa danh và tên người là ngoài ý muốn của tác giả. Cũng xin thành thật cám ơn người bạn đã tin tưởng và tâm sự với chúng tôi về những thăng trầm của đời sống để chúng tôi có thể viết câu chuyện này. TQT)

Mắt Trung long lên sòng sọc, hàm răng rít lại, nắm tay đập mạnh xuống bàn:

- Tại sao cô muốn ly dị? Tôi đã làm gì đến độ cô phải đối xử với tôi như thế này?

Tôi vẫn ngồi yên lặng, như thể là tôi không nghe thấy Trung vừa nói gì. Quyển sách vẫn ngang tầm mắt nhưng tôi không đọc thêm được chữ nào. Người đàn bà trong bức tranh vẽ dở dang vất cạnh

chân tường hình như đang nhìn tôi như muốn hỏi. Còn gì nữa mà nói, tôi đã không còn yêu Trung, linh hồn tôi bay lãng đãng ở một nơi nào đó, không ở đây, trong căn nhà rộng lớn, đầy đủ tiện nghi trên sườn đồi. Tôi còn biết nói gì. Hơn mười hai năm chung sống Trung vẫn không hiểu được tôi, và hơn năm nay chúng tôi không còn ngủ chung. Tôi bệnh hay tôi buồn Trung cũng chẳng thèm để ý, ly dị hay không cũng có khác gì. Tôi nặng nề lắc đầu, chỉ tập hồ sơ trên bàn:

- Anh đọc đi. Luật sư đã soạn thảo đầy đủ, nêu rõ lý do. Em không đòi hỏi gì, chỉ xin anh cho em được nuôi các con thôi.

Tôi cố giữ nhưng nước mắt vẫn trào ra, bỏ cuốn sách xuống, kín đáo chùi nước mắt, lơ đãng nhìn Trung cầm tập hồ sơ lên. Giọng nói của Trung trở lại lạnh lùng:

- Được, cô muốn ly dị tôi để cô ly dị! Tôi biết cô không còn yêu tôi, mặc dù tôi đã tha thứ cho cô lỗi lầm ngày nào. Tôi sẽ cho cô thấy là không có tôi cô chẳng là cái gì, không có tiền của tôi cô chỉ sống bằng welfare với food stamps mà thôi!

Trung bỏ ra phòng ngoài, tôi nghe tiếng đồ đạc đổ vỡ, tiếng Trung rít lên “Này sách, này tranh, goddamn it!” Tôi giật mình chạy ra, dù sao thì cũng còn các con tôi. Không ai được đụng tới chúng. Trung có phá nhà, hay giết tôi cũng được, nhưng không được đụng vào các con tôi!

Kệ sách đổ, những cuốn sách tôi thu góp bao nhiêu năm nay nằm tung tóe trên sàn, vài cuốn bìa bị xé rách trong cơn nóng giận của Trung. Các con tôi không còn ở đấy, chắc chúng đã chạy vào phòng, leo lên giường chùm chăn kín như mỗi lần Trung lên cơn điên. Trung cũng không còn đó, và có lẽ đêm nay cũng sẽ không về,

ngất ngưởng say ở một nơi nào đó, hay trở lại văn phòng ngồi gục đầu trên chiếc bàn làm việc rộng mênh mông với những đồ án xây dựng dở dang.

Tôi thẫn thờ nhặt một cuốn sách lên nhưng rồi chán nản vứt lại xuống sàn, lặng lẽ hé cửa bước vào phòng con gái út. Jane đã nằm yên trên giường, thân hình bé nhỏ co quắp, quay mặt vào tường như thể không biết là có tôi đang tiến lại gần. Tim tôi quặn đau, nhè nhẹ đưa bàn tay vuốt mớ tóc mềm của con:

- Mommy is so sorry!

Con bé không nói nhưng có dòng nước mắt ứa ra. Tôi hôn lên má con:

- Con tha lỗi cho mẹ. Mai mẹ đưa các con về với ngoại. Chúng mình không ở đây nữa.

Bỗng dưng tôi khóc. Đã lâu lắm rồi tôi câm nín, không biết sao lúc đó tôi nức nở như trẻ thơ. Nước mắt tôi nhạt nhoà, và tôi gọi “Mẹ ơi”. Ngồi xuống sàn, tôi gục đầu trên gối, và cứ như thế rất lâu trong cái yên lặng với niềm cô đơn tưởng như vô cùng đó, chợt một bàn tay rất nhỏ nắm lấy vai tôi, và một giọng nói nhẹ như là từ cõi xa vời:

- Mommy, don’t be sad.

o0o

Trời San Francisco mờ trong sương. Hơn một năm theo học hội hoạ ở đây rồi mà tôi vẫn chưa hoàn toàn quen với thời tiết của thành phố sương mù này. Những con dốc, những chiếc xe điện cổ điển với tiếng chuông vui tai, và những con đường ra bờ biển đầy những nghệ sĩ kiếm sống bằng nghệ thuật đã lôi cuốn tôi tới nơi này. Tôi đã

đến, tôi đã tìm được tôi, và tìm được tình yêu đích thực để mang theo cho đến cuối cuộc đời.

Ngày đó tôi đã cố thuyết phục Trung:

- Chương trình hội họa của trường đó chỉ có hai năm. Tốt nghiệp xong em vừa có thể là hoạ sĩ vẽ tranh, vừa có thể hành nghề interior design, trang trí nhà cửa, giúp thêm cho đời sống gia đình.

Trung lắc đầu:

- Chúng mình đâu có thiếu thốn. Thừa thãi nữa là đàng khác, dù chỉ mình anh đi làm. Các con cần em ở nhà, và anh cần có em ở bên.

Tôi gượng cười:

- Anh đi làm suốt ngày. Các con cũng đã lớn, đi học tới chiều mới về. Em ở nhà loanh quanh ra vào một mình! I'm bored!

Để thuyết phục Trung, tôi dậm nhẹ đôi bàn chân, rúc đầu vào ngực anh, nũng nịu:

- Cho em đi học đi cưng. Mai mốt em vẽ hình anh, hình các con, treo trong nhà. Hồi chưa lấy nhau anh chẳng nói là em muốn gì anh cũng chiều em mà.

Cuối cùng Trung đành chiều theo ý tôi. Từ chỗ chúng tôi ở hàng ngày phải lái xe lên San Francisco cũng khá vất vả nên cuối cùng Trung mướn cho tôi một cái studio nhỏ gần trường, để tôi có thể ở luôn trên đó, hàng tuần vào chiều thứ sáu, lên đón tôi về với gia đình. Tôi trở lại đời sinh viên như con chim ra khỏi lồng, cất tiếng hót thánh thót, đến độ nhìn khuôn mặt hạnh phúc rực rỡ của tôi Trung đã ôm tôi hôn thật nồng nàn:

- Anh biết là em vui, anh cũng rất sung sướng vì thấy em vui,

dù thiếu vắng em bên mình. Cả các con nữa. Bé Jane đã có bà Feng tới trông nom nhưng vẫn hỏi em hàng ngày.

Nghĩ tới các con tôi cũng cảm thấy hơi ân hận:

- Cuối tuần em vẫn về đưa con đi chơi, và tối nào cũng gọi các con trước khi các con đi ngủ. Anh yên tâm. Các con đối với en rất là quan trọng.

Trung cũng tạm yên tâm, nhất là từ ngày thấy Sophia, con bạn gốc Ý học cùng lớp hội hoạ dọn vào ở chung với tôi.

Sophia bĩu môi nhìn tôi:

- Lại đọc sách. Mày muốn đi chơi không Vy?

Tôi nhún vai:

- Đi đâu?
- Cái bar ở góc phố đó. Hôm nay có ban nhạc sống tới chơi.

Tôi ngần ngừ:

- Tao đọc gần xong cuốn sách này rồi. Thôi để khi khác.
- Mày đọc cái sách quỷ quái gì đó?
- Tiểu thuyết tiếng Việt của tác giả Kiệt Tấn. Mày không hiểu đâu.
- Lẽ dĩ nhiên là tao không hiểu, có hiểu tao cũng không đọc. Vy, mày lãng mạn, say mê những cái không có thật, chúi đầu vào sách truyện và những trang webs vô bổ.
- Come on. Có những kinh nghiệm sống trong sách rất gần gũi với đời thường.

Sophia đưa tay kéo tôi đứng lên:

- Sách của mày còn đó, ai lấy mất đâu. Đi nghe nhạc cái đã, khuya hoặc mai đọc tiếp.

Tôi ngần ngại nhưng biết là Sophia sẽ không để cho tôi yên nếu tôi không theo nó ra ngoài. Trời lạnh nhưng không khí trong quán rượu thật ấm cúng. Chúng tôi chọn cái bàn trong góc, ngồi yên quan sát mọi người, và thả hồn nghe ban nhạc chơi những bản êm dịu. Sophia gọi hai ly Tequila cho chúng tôi nhấm nháp. Nó thì thầm:

- Thêm một vòng tay đàn ông nữa là tuyệt hảo.

Tôi nheo mày:

- Mày nên cẩn thận.

Sophia cười rúc rích:

- Mày muốn nói … ? Mày có chồng. Còn tao, tao không có gì phải lo.

Tôi đỏ mặt:

- Tao chỉ muốn nói là mày đừng bừa bãi quá. AIDS không chừa một ai.

- À, cái đó thì tao hiểu. Nhưng đi với mày tao không kiếm được thằng đàn ông nào ra hồn. Chúng nó thích mày hơn là thích tao!

Tôi phản đối:

- Tao thấp, đi cạnh mày thấy nhỏ bé. Đàn ông chúng tìm những đứa như mày. Sexy, và chịu chơi. Tao có gia đình đâu có ai thèm.

Sophia bĩu môi:

- Tại mày không muốn, hoặc chưa gặp đối tượng. Có chồng hay không, ở cái chỗ này, đâu có thằng khốn nào nó quan tâm.

Tôi biết Sophia lại bắt đầu cãi bướng mỗi khi uống chút rượu nên chỉ mỉm cười ngồi yên. Sophia cũng ngồi yên, thân hình lắc lư theo tiếng nhạc, cho đến khi cạn ly. Nó đòi uống thêm nhưng tôi lắc đầu, nói mai phải tới trường, không nên ở lại quá khuya. Trên đường ra

khỏi quán rượu Sophia nán lại nói chuyện với một người đàn ông quen biết ngồi gần ngoài cửa, nó nhìn tôi nháy mắt, và tôi hiểu là đến lúc tôi nên ra về một mình.

Cũng chưa khuya lắm, mới hơn 11 giờ, và sáng mai tôi không có lớp nên chưa muốn đi ngủ ngay. Ngồi xuống bàn học, mở máy PC, log-in một web site quen thuộc tôi nhận biết ngay là có người vừa gửi cho thư riêng cho tôi, hay đúng hơn, gửi cho Quỳnh-Như, con người ảo của tôi trong thế giới văn chương trên những web sites.

"Quỳnh Như hỏi tôi có tiếc nhớ mùa thu bên East Coast hay không hả. Làm sao không nhớ tiếc! Ngày còn theo học tại M.I.T. mùa thu nào tôi cũng lái xe qua vùng New England, lên tới tận Maine để ngắm lá vàng. Mỗi đoạn đường đi qua là một đoạn đời không quên. Bây giờ không còn trẻ nữa nhưng những xúc cảm đó vẫn tràn đầy, và vẫn mong một ngày nào lại được như xưa, được sống lại những ngày tháng tự do như cánh chim trời, lang thang trong cái không gian lãng mạn của mùa thu chớm lạnh …"

Tôi mỉm cười trả lời vắn tắt "Cám ơn anh Thân đã mang mùa thu về cho Như. Mai Như vẽ chắc màu lá sẽ đẹp hơn nhiều. Khuya rồi, Như phải đi ngủ đây. Good night anh. "

Tôi thả mình trên giường, mơ màng tưởng tượng đến một người con trai còn trẻ, tóc bồng bềnh đen nhánh, mắt long lanh đầy ước vọng, lái chiếc xe bỏ mui chạy chầm chập trong khu rừng mùa thu. Tôi nhẹ mỉm cười, Trung cũng tốt nghiệp M.I.T. nhưng đam mê của Trung là những căn nhà cổ kiến trúc cầu kỳ chứ không phải rừng thu

đầy lá vàng. Lá rụng chỉ làm ngập lối đi, thối nát bẩn thỉu, dính vào gót giầy chứ "chẳng làm được cái tích sự gì" như Trung thường than phiền mỗi khi tôi hỏi Trung về những ngày tháng cũ.

Tôi để ý đến những bài tùy bút của Thân viết trên trang Phố Xưa của web site Ngàn Thông vì Thân nhắc tới Đà Lạt, nơi tôi sinh ra và lớn lên cho đến năm 15 tuổi mới theo gia-đình định cư tại xứ này. Bài viết không chỉ tả cảnh rừng thông, những nơi tôi đã đặt chân qua một lần, mà còn nhắc tới bạn bè, kẻ mất người còn, nhắc tới tuổi thơ trong sáng làm rung động lòng người. Đọc bài viết của Thân nhiều lúc lòng tôi chùng xuống, rưng rưng muốn khóc, muốn được trở về nhìn hàng thông xanh trước ngõ, cây Mimosa hoa vàng ở góc sân, muốn được nắm áo mẹ trèo lên con dốc Hoà Bình, hay e ấp kéo tà áo dài trên con đường không tên từ đồi cù xuống Hồ Xuân Hương. Tôi viết thư riêng cho Thân "Nhà Như cũng ở trên đường Hoa Hồng. Nhiều năm rồi Như không về, con đường đó còn như xưa không anh …"

Thân trả lời, chúng tôi trở thành hai người bạn, nói về một quê hương trong trí tưởng, cho đến khi Thân viết về những ngày tháng theo học tại M.I.T, về rừng thu lá đỏ vàng, về gió lạnh khi thu về, thì tôi hoàn toàn bị cuốn hút như thể là tôi đang theo Thân đi khắp những con đường trong giấc mơ. Những bức tranh của tôi đày rẫy những phong cảnh núi rừng, tôi mang giá vẽ lên tận vùng Tahoe vào những ngày nghỉ, vẽ rừng thông và tưởng tượng như là tôi đang vẽ núi đồi Đà Lạt. Tôi vẽ người đàn ông đứng tựa gốc cây, mắt nhìn về một nơi xa vời, và tôi tưởng tượng đó là Thân. Tôi nói với Thân về những bức tranh này, và giật mình khi nhận được thư riêng của Thân "Như vậy thì Như đang ở Bắc Cali. Tôi cũng ở gần. Có lẽ một ngày

nào chúng mình sẽ gặp nhau. Được không?”

Tôi không trả lời rõ ràng, chỉ gửi cho Thân mấy khuôn mặt đang cười như rất vui nhưng không hề nói gì thêm. Thân cũng không hỏi tới. Chúng tôi vẫn là bạn, và tôi có thói quen hàng ngày mở hộp thư riêng trước khi đi ngủ, đọc đôi dòng tâm tình Thân gửi cho tôi, và hơn thế nữa tôi cũng bắt đầu viết những trang tùy bút của riêng tôi, những trang tùy bút mang hình ảnh của một người đàn ông không phải là Trung, và tôi tôi cũng không phải là Vy, người đàn bà có chồng, có con, mà là Quỳnh Như, cô sinh viên mỹ thuật vừa mới lớn, và hình như vừa biết yêu.

o0o

Thân bất thình lình gửi cho tôi một tấm hình mà anh nói là mới chụp cách đây vài tháng trong văn phòng nơi anh làm việc tại NASA của thành phố Mountain View. Thân khoanh tay, dựa lưng vào bàn giấy, miệng mỉm cười như đang chào đó người nào đó tới thăm. Trông Thân hình như già hơn Trung vài tuổi, nhưng không có vẻ khắc khổ cố hữu của Thân, trái lại nụ cười rất tươi và ánh mắt thật khoan hoà. Kèm theo tấm hình là mấy chữ “Để Quỳnh Như biết bạn ta! Be fair”, và cái dấu ‘happy face’ tròn xoay.

“Be fair!” Tôi biết là Thân muốn tôi gửi hình của tôi lại cho Thân. Lúng túng mãi tôi mới chọn được tấm hình cũ chụp đã khá lâu và không rõ mặt lắm gửi cho Thân. Khuya đó tôi nhận được message của Thân:

- Trông Như bé bỏng quá. Bữa nào anh mang gạo lên đó nuôi

Như cho mau lớn.

Lúc này Thân đã biết tôi đang học tại San Francisco, và chúng tôi đã dùng ‘chat’ để nói chuyện với nhau thường hơn, nên tôi gửi vội một hàng:

- Đừng! Như không gặp anh được.
- Tại sao?
- Tại … Như không muốn.

Thân gửi lại hình cái mặt mếu, nhưng không nói gì hơn. Trong thâm tâm tôi biết thế nào cũng có ngày chúng tôi sẽ gặp nhau, chỉ là vấn đề thời gian, vì tôi biết là trong tâm tư tôi đã nghĩ tới anh quá nhiều. Những bài tùy bút anh viết cho người tình ở xa cách, ám chỉ tôi, làm tôi mềm lòng. Có cả những câu thơ ngắn, ước ao một phút giây gặp gỡ làm tôi bồi hồi:

Ước gì cho không gian thu hẹp lại
Cho đêm đêm anh cúi xuống thật gần
Nụ môi hôn, linh hồn say khờ dại
Đêm tận cùng trong giấc ngủ ái ân. (Thơ Biển Mặn).

Tôi gửi thư riêng cho Thân “Anh làm Như … hư mất.” Thư trả lời của Thân thật dịu dàng “Anh chỉ muốn thấy Như một lần, được cầm tay Như, được đi với Như trên những con dốc sương mù, tới ngọn đồi cao trông ra biển, và nói nhỏ vơi Như là lúc nào anh cũng tưởng nhớ tới Như. Anh muốn Như có hạnh phúc, còn anh, anh cam đành với số phận, có chút duyên nhưng không có nợ nên không có được em trong vòng tay.”

Tôi cầm lòng không được, và gửi ngay số cell của tôi cho Thân,

và ngay buổi chiều ngày hôm sau Thân đón tôi trước cửa trường. Chúng tôi lặng lẽ đi bên nhau, và tôi đã run lên dựa đầu vào vai anh, khi anh ôm nhẹ bờ vai tôi. Buổi tối đó Sophia ra khỏi nhà, nó nháy mắt với tôi, và nó không trở về cho tới khi trời sáng, lúc Thân hôn tôi giã từ.

Cuộc tình của tôi và Thân càng ngày càng sôi động, chúng tôi không còn dấu diếm gì nhau, nói cho nhau biết hết về những ràng buộc gia-đình, và mỗi lần đề cập tới tôi thấy niềm đau trong mắt anh, trong giọng nói ngập ngừng, trong tiếng nhẹ thở dài. Còn tôi, tôi nói bằng nước mắt, bằng ủ ê cúi đầu, nhưng tất cả những thứ đó không làm cho chúng tôi ra khỏi niềm đam mê cháy bỏng. Cuối tuần tôi ít về với gia đình, viện cớ phải đi thực tập vẽ phong cảnh ngoài trời, còn Thân, Thân nói với vợ về những off-site meetings, về những chuyến công tác qua đêm tại một tỉnh xa lạ nào đó, để chúng tôi có thể ngủ vùi trong tay nhau, trong những khách sạn nhỏ thơ mộng dọc theo con đường ven biển. Tôi luôn luôn nằm quay lưng về phía Thân, để được Thân ấp ủ, vuốt ve bờ vai, mặc cho đôi khi nước mắt thấm bờ mi, vì hạnh phúc, vì khổ đau, vì hối hận dày vò.

Thân càng ngày càng trầm lặng mỗi lần gặp nhau. Anh vẫn dịu dàng, vẫn thiết tha, vẫn làm tôi tan chảy với hạnh phúc, nhưng tôi cũng thấy nét chua xót gần như đau đớn, trong ánh mắt, nụ cười. Buổi tối đó chúng tôi dìu nhau đi bộ trên con đường ra bãi biển, Thân thì thầm:

- Ước gì chúng mình cứ được mãi như thế này.

Tôi dụi đầu vào ngực anh:

- Chúng mình đang có nhau đây thôi.

Thân thở dài:

- Em sắp tốt nghiệp, em sắp về với gia đình dưới đó.

Tôi ngửng đầu nhìn anh, Thân lại thở dài:

- Anh …

- Sao anh?

Thân ngập ngừng:

- Hình như Thảo đã biết.

Tôi nghe tim thắt lại:

- Chị Thảo … sao, chị Thảo biết chuyện chúng mình rồi sao?

Thân lại thở dài:

- Anh nghĩ vậy. Thảo vẫn im lìm buồn rầu, hầu như không nói chuyện với anh, và có lúc thấy Thảo ngồi ôm hai con, xoa tóc chúng, chìm vào suy tư như thể là đang quyết định một điều gì ghê gớm lắm.

Tôi nghe đắng ngắt trong miệng:

- Anh … Như … Như không muốn xa anh, nhưng Như không thể làm anh khổ. Chúng mình phải làm sao bây giờ?

Thân bóp nhẹ bàn tay tôi:

- Anh cũng không biết. Có lẽ chúng mình phải tạm xa nhau môt thời gian xem sao. Nhưng lúc này anh muốn quên hết mọi chuyện, giữ lấy nhau được phút nào hay phút ấy. Mai anh đưa em lên Tahoe chơi. Chúng mình ở với nhau một đêm trên đó, rồi có phải chia cách cũng còn có gì để nhớ.

Tôi ứa nước mắt ngả đầu trên vai Thân. Anh cúi xuống hôn lên trán tôi, và tôi nghe thấy tiếng anh nhẹ thở dài.

Highway 50 từ Sacramento lên Lake Tahoe len lỏi qua những đồi

thông, dọc theo những con suối róc rách, đẹp như tranh vẽ, và gần gụi với Đà-Lạt, thành phố thời thơ ấu của tôi, làm tôi thật bồi hồi. Thân lái xe, mắt nhìn về trước thoảng buồn. Chúng tôi vừa ngừng lại tại một quán bên đường cạnh con suối nước trong veo. Trời mới chớm thu, không lạnh lắm, nhưng những chiếc lá đã ngả mầu, và vài chiếc đã rơi nằm rải rác bên bờ suối. Tôi bỏ giầy, thả bàn chân xuống làn nước mát lạnh, tay vu vơ bứt những ngọn cỏ gần kề. Thân ngồi xuống cạnh tôi, ôm bờ vai tôi truyền hơi ấm từ lồng ngực anh. Cả hai chúng tôi đều không nói, cả hai chúng tôi nhìn sang bên kia bờ suối, những đôi mắt buồn bơ vơ, và tôi chợt ứa nước mắt, để cho anh hôn lên đó thật dịu dàng.

Buổi tối chúng tôi đi dạo với nhau bên bờ hồ. Bầu trời long lanh đầy sao, chúng tôi im lặng hoà mình vào vũ trụ im vắng, chỉ đến khi chân tôi đã mỏi mới dựa lưng vào một thân cây thông, để anh ôm tôi trong vòng tay, hôn lên môi, lên cổ và cả trên mí còn đọng nước mắt vừa ứa mỗi khi tôi nghĩ tới đêm nay có thể là đêm cuối cùng chúng tôi có nhau.

Đến gần sáng chúng tôi mới thiếp đi. Hai thân thể rã rời quyện vào nhau như như môt khối. Giống như mọi lần, tôi quay lưng lại cho anh ấp ủ, bàn tay anh vuốt ve, và lau cho tôi dòng nước mắt nhạt nhoà.

o0o

Sau lần đó chúng tôi không bao giờ gặp lại nhau. Thân xin thuyên chuyển, và đưa gia-đình qua miền Đông, để giữ lại tình vợ chồng dù đã bị tổn thương. Tôi trở về với gia đình nhưng niềm thương nhớ

anh không nguôi, tôi bắt đầu vẽ portrait, và khuôn mặt đầu tiên là khuôn mặt anh. Tôi cũng vẫn theo dõi những bài viết của anh trên diễn đàn. Trái tim đau khổ của anh hình như rướm máu, thơ anh càng thiết tha, và đâu đó hình bóng tôi chứ không phải vợ anh, vẫn còn phảng phất trong những con chữ.

Ở nơi đó bây giờ
Mùa thu có gió
Nên nỗi nhớ thật não nùng.
Em đợi một ngày trời ươm nắng
Cho em mang nỗi nhớ ra hong. (Thơ Biển Mặn)

Dần dần rồi Trung cũng biết là tôi đang thương nhớ một người nào đó không phải là Trung. Cơn giận của Trung bùng lên, mãnh liệt tưởng như đốt cháy không gian, tường như nghiền tôi nát thành tro bụi. Tôi nghiến răng gục đầu chịu đựng, đau đớn nhưng càng nhớ thương nét dịu dàng của Thân những lúc chúng tôi gần nhau. Ước gì lúc đó Trung giết tôi chết, để tôi không còn bị dày vò, đau khổ vì còn yêu một người ngoài vòng tay. Những dòng nước mắt của các con tôi làm mềm cánh tay giơ cao của Trung, và làm tôi câm nín. Tôi biết chỉ là vấn đề thời gian trước sau gì rồi Trung và tôi cũng sẽ phải chia tay, nhưng quả tình tôi không biết phải làm gì. Tôi không còn là tôi, rất bơ vơ, nhưng cũng rất cương quyết giữ cho mình những tình cảm sâu đậm của một mối tình làm tôi cuồng điên vì nhớ.

Trung tìm đến bạn bè, đến những cuộc vui không có tôi, còn tôi, tôi tìm quên trong sách vở, hội hoạ, và những chai Tequila chất đầy trong những ngăn tủ quanh nhà.

o0o

Tay tôi run lên và chiếc điện thoại hình như quá nặng. Giờ này cũng đã gần nửa đêm bên Houston. Tiếng mẹ tôi hốt hoảng:

- Có chuyện gì mà con gọi vào giờ này?

Giọng tôi đứt quãng vì nghẹn ngào:

- Mẹ, … con …
- Lại xảy ra chuyện gì nữa hả con?
- Dạ.
- Sao?
- Mai con mang các cháu về.

Tiếng mẹ tôi im lặng, lâu lắm tôi mới nghe tiếng mẹ nhẹ thở dài:

- Con về luôn?
- Dạ.
- Mẹ thật bàng hoàng. Con có biết là hậu quả có thể rất nghiêm trọng hay không?
- Con không biết nữa mẹ ạ.

Tôi lại nghe tiếng thở nhẹ:

- Thôi, con cứ về rồi tính sau. Bố mẹ lúc nào cũng thương con.
- Dạ, con cám ơn bố mẹ.

Tôi buông điện thoại, ngồi xuống giường thẫn thờ nhìn quanh. “Adieu”, tôi nói thầm. Tôi sẽ không trở về đây nữa, tôi sẽ ra đi với các con, chỉ mang theo áo quần, vài bức tranh và ít sách vở. Trả lại hết cho Trung, tôi cũng chẳng cần gì hơn. Cái tôi cần tôi không có được. Anh Thân ơi, anh có biết là Vy nhớ anh lắm không!

Tận Cùng Đam Mê

Phần II

Tôi ngồi xuống giường, dựa đầu lên vai mẹ như những ngày xưa bé bỏng:

- Mẹ không buồn con chứ?

Mẹ tôi nhẹ lắc đầu vuốt làn tóc rối tôi chưa kịp chải lại sau mấy giờ bay:

- Không đâu con, các cháu ngủ yên chưa.
- Chúng nó mệt nên ngủ yên hết rồi.
- Con có mệt thì cứ đi ngủ đi.
- Cho con ngồi với mẹ tí nữa nhé. Bố đâu rồi, con sợ bố mắng lắm.

Mẹ tôi thở dài:

- Bố con ít nói, nhưng cũng như mẹ, lúc nào cũng thương con. Từ trước đến giờ con vẫn là đứa con hiếu thảo với gia đình. Gia đình tan vỡ là điều bất hạnh nhưng có lẽ cũng do số mạng.

Tôi ứa nước mắt:

- Lỗi tại con, nhưng giá hồi đó mẹ đùng ngăn con với chú Quang thì biết đâu con chả có hạnh phúc.
- Đừng nhắc chuyện đó nữa con. Làm sao bố mẹ dám để con

lấy chồng lúc con chưa đầy 18 tuổi. Chú Quang yêu con nhưng gấp đôi tuổi con lúc bấy giờ. Mẹ biết con buồn và Quang đau khổ bỏ đi, nhưng cũng nhờ đó con mới có cơ hội theo học đại học, giúp đỡ được bố mẹ, nuôi các em con nên người. Con đã nghe lời mẹ lúc đó nên bao giờ mẹ cũng thương con. Con vẫn còn nhớ Quang à?

Tôi nhè nhẹ gật đầu:

- Đôi lúc mẹ ạ. Chú Quang là mối tình đầu, khi con mới 15, biết nhau ba năm dài. Con học thơ văn và viết lách từ chú mà mẹ.

Mẹ tôi lại cười buồn:

- Nhà này ai cũng thực tế, chỉ có con là lãng mạn với thơ văn nên mới khổ. Vy này, bố mẹ thấy con xinh đẹp nhưng tính tình ngang bướng từ nhỏ, thích gì là làm, chẳng để ý gì đến ăn mặc và trang điểm cho chau chuốt như những đứa con gái khác nên đã lo ngại. Đúng là cái số con truân chiên.

Tôi mỉm cười với mẹ:

- Số gì đâu mẹ! Con thích nên con làm, con muốn học cho giỏi, đi làm kiến ra tiền giúp mẹ nuôi các em, có đời sống vật chất đầy đủ, và con đã thực hiện được những điều con hoạch định. Con biết là con cũng mắc phải nhiều lỗi lầm, giá đừng học kế toán, theo đuổi nghành hội hoạ và trang trí nội thất từ ban đầu thì có lẽ con đã không gặp Trung, và có lẽ đã hạnh phúc hơn nhiều. Thôi con đi ngủ đây. Mẹ cũng đi ngủ đi, muộn rồi.

Dù rất mệt mỏi như tôi vẫn không sao ngủ được. Căn phòng này của tôi khi tôi còn sống với gia đình. Con chó nhồi bông vẫn ngồi trên kệ sách, các bằng khen từ thời trung học vẫn treo trên tường, cả tấm hình ngày tôi tốt nghiệp đại học, trước khi đi Silicon Valley nhận việc, vẫn được mẹ tôi trịnh trọng đặt trên cái bàn viết nhỏ. Tuổi trẻ của tôi

là ở đây, là chỗ êm đềm với mẹ, với các em, với chú Quang, người bạn trẻ tuổi của bố, và là người tôi yêu ngay từ khi vừa qua tuổi dậy thì.

Tôi trằn trọc nghĩ tới ngày đầu tiên gặp Trung, người đàn ông đẹp trai đi cùng với một người bạn, lái chiếc Porsche màu rượu chát đậu ngay trước tiệm ăn, nơi và tôi và con nhỏ bạn đang xì xụp thưởng thức tô bún bò. Nhìn thân hình rắn chắc của Trung trong bộ đồ thể thao trắng, chắc là vừa từ sân Tennis về, con nhỏ bạn đã run lên, thì thầm:

- I want him!

Tôi thúc dục:

- Go for it! Tới làm quen đi.
- Thôi, dị thấy mồ!
- Có gì mà dị. Bộ con gái không được làm quen với con trai à. Mày ở xứ này bao lâu rồi mà còn bảo thủ quá

Con nhỏ bạn vẫn e dè lắc đầu. Tôi hồn nhiên:

- Để đó tao!

Hai người đàn ông thoáng đưa mắt nhìn chúng tôi, nhưng rồi lại hăng say bàn tiếp về trận cá độ mà họ vừa thắng nên có lẽ không nhận thấy tôi vừa thoáng mỉn cười với họ. Tự ái và tính tinh nghịch nổi lên, tôi kéo con nhỏ bạn ra về, nhưng khi trả tiền tại cashier tôi mượn cây viết, xé mảnh giấy hoá đơn, viết tên và điện thoại của tôi, đưa cho cô nhân viên:

- Nhờ chị trao cho người lái chiếc xe đỏ đậu trước cửa. Cám ơn chị nhé.

Tôi không phải chờ lâu. Buổi tối đó Trung gọi, chúng tôi nói cười thật vui trong phone, và vài ngày sau thì tôi đã ngồi cạnh Trung trong

chiếc xe Porsche màu đỏ đó, chạy khắp phố phường.

Đám cưới của chúng tôi là giấc mơ của nhiều cô gái. Tôi thôi việc và Trung xây cho tôi một ngôi nhà mới trên sườn đồi để cho tôi trang hoàng theo ý thích. Những đứa con lần lượt ra đời, tôi bận bịu, nhưng rồi hạnh phúc ban đầu nhạt dần. Trung quá chú tâm với công việc kiếm tiền, ít còn thì giờ cho tôi, và nhất là ít còn để ý truyện trò với tôi, khiến tôi hiu quạnh và nhàm chán trong căn nhà to lớn nhưng lạnh lẽo những lúc chỉ có tôi một mình.

Thân đến với tôi như câu chuyện của bản tình ca “Ngày đó có anh đi nhẹ vào đời và mang theo trăng sao với lời thơ nuối”, nhưng rồi “Ngày đó có anh ra khỏi đời rồi, và mang theo trăng sao chết cuối trời u tối”, để lại cho tôi niềm đau tê tái đến tận cùng.

Bài hát ‘Ngày Đó Chúng Mình’ của Phạm Duy vang vang trong tiềm thức, cho đến quá nửa đêm về sáng tôi mới chợp mắt, và khi Jane lay tôi dậy, tôi nhìn thấy nước mắt đầm đìa trên gối.

o0o

Các em tôi đều đã có gia đình sống gần bố mẹ tôi, nhưng không ai có con, nên bố mẹ đặc biệt yêu thích các con tôi, nhất là mẹ tôi, lúc nào cũng quấn quít với “các cháu của bà”, săn sóc cho chúng tận tình, nên tôi được rảnh rang lo kiếm việc làm, nuôi các con tôi, và mong làm lại cuộc đời. Chia tay với Trung, tôi biết là lỗi tôi, nên không đòi hỏi bất cứ điều gì, ngoài quyền nuôi nấng các con, và một số tiền ít ỏi để tôi có thể đưa các con tôi về Houston. Tôi không đòi cả tiền cấp dưỡng các con, vì tự ái, và vì tôi tự tin là tôi đủ khả năng nuôi các con nên người. Mẹ nói tôi vẫn bướng như xưa, vẫn bốc

đồng, nhưng cương quyết, và mẹ vẫn yêu tôi như thủa nào, khi tôi còn thơ dại, lúc mới đặt chân lên xứ sở này.

Houston có lẽ không phải là nơi cho nghề nghiệp tôi muốn chọn nên mấy tháng trời trôi qua tôi vẫn chưa tìm được việc làm trang trí nội thất như tôi mong mỏi. Tôi thất vọng nhưng tôi dấu gia đình. Những bước chân trở về sau những lần đi kiếm việc trở nên nặng nề nên tôi ghé vào quán rượu. Những ly Tequila làm tôi tạm quên buồn phiền nhưng dần dần mẹ tôi nhận ra hơi thở nồng nặc mùi rượu của tôi mỗi khi tôi đi đâu về. Mẹ tôi bật khóc:

- Con ơi, sao con nỡ nào hủy hoại thân mình.

Tôi không khóc, dù nước mắt có ứa ra, nhưng mím môi chịu đựng, chỉ gục đầu trước mặt mẹ, nói không ra lời. Tôi còn gì nữa đâu, một gia đình tan vỡ, một tình yêu mù loà tan biến như bọt sóng để lại bao nhớ thương, một đòi sống vật vờ không biết đi về đâu. Tôi nghĩ đến cái chết, đang muốn đi tìm cho mình một chỗ bình yên thì Sophia gọi tôi từ New York:

- Mày dạo này sao rồi, Vy.

Tôi tủi thân:

- Chán đời lắm. Chỉ muốn chết thôi!
- Tầm bậy! Gia đình mày sao?
- Mày biết rồi mà.
- Tao muốn hỏi các con mày. Chúng sao? Mọi chuyện tốt đẹp chứ?
- Ừ. Mẹ tao chăm sóc chúng rất chu đáo. Chúng đi học lại rồi, và học rất giỏi, rất thích ngôi trường và bạn bè mới.
- Như vậy tốt. Còn mày vẫn chưa có việc làm hả?
- Đúng. Chắc không bao giờ tao có thể tìm được việc ở

cái chỗ chết tiệt này.

- Vậy lên tao đi. Ở đây cần rất nhiều người biết trang trí nội thất. Cả người vẽ tranh bán cho du khách nữa.

- Thật không? Để tao lên thăm mày, và tìm thời vận.

Với sự giúp đỡ của Sophia tôi tìm được việc ở New York một cách dễ dàng, thuê được cả một cái apartment nhỏ nên tôi hí hửng trở về Houston để đưa các con tôi lên New York. Điều làm tôi ngỡ ngàng là mẹ tôi chống đối quyết liệt:

- Mấy đứa nhỏ vừa ổn định, và mẹ thừa sức nuôi chúng nó. Không cần phải đi đâu lúc này.

Tôi phản đối:

- Nhưng chúng là con của con. Con có bổn phận trông nom chúng nó.

Lần đầu tiên tôi thấy mẹ tôi thật cứng rắn:

- Mẹ đã nói là không. Và con hãy nhìn vào con! Làm sao con nuôi dậy được chúng trong lúc con hầu như ngày nào cũng say sưa. Công việc thì mới, chưa ổn định. Tương lai không biết đi về đâu. Để mấy đứa nhỏ đây cho mẹ. Chừng nào con ổn định công việc, và - mẹ tôi đưa tay lau mắt - sống cho đàng hoàng rồi hãy nghĩ tới chuyện đưa các con đi.

- Mẹ …

Mẹ tôi ngắt lời:

- Mẹ đã nói hết lời. Nếu con không nghe thì đừng bao giờ trở về nơi này!

Tôi bật khóc nức nở, ngã khụy trên sàn nhưng mẹ tôi chỉ nhìn đi đâu đó chứ không nhìn tôi. Các em tôi đỡ tôi dậy, khuyên tôi lên

nghe lời mẹ, và hứa là sẽ phụ một tay với mẹ trông các nom các cháu. Các con tôi hình như cũng không muốn rời nơi êm ấm, được bà ngoại chăm lo nên cũng không thiết tha đòi đi theo. Jane ôm cổ tôi:

- Mommy, where's New York?

Tôi gạt nước mắt:

- Far away up North, Honney.
- Please don't go.
- I have to, Jane. Do you want to go with me?

Con bé ngần ngừ nhìn bà ngoại không trả lời. Tôi bật khóc:

- It's OK. You can stay with grandma. Mẹ phải đi nhưng mẹ sẽ về thăm con thường. Các con ở nhà ngoan nhé.

Tôi trở lại New York, mắt sưng vù vì khóc nhớ các con. Sophia ôm tôi dỗ như thể tôi còn bé bỏng, nó chùi nước mắt cho tôi, dẫn tôi ra quán rượu gần nhà. Đêm ấy tôi say như chưa bao giờ say thế. Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy Sophia bó gối ngồi cạnh giường, nó cũng khóc, vừa lau nước mắt đầm đìa, vừa nhìn tôi nghẹn ngào:

- Oh, poor dear. I'm so sorry.

Tôi gắng gượng trở dậy đi làm, vì tôi biết công việc lúc này rất cần thiết đối với tôi. Tôi cần ổn định đời sống, tôi cần một chỗ khang trang hơn để mang các con tôi lên, tôi cần làm lại cuộc đời, để cho Trung biết là dù không có Trung các con tôi vẫn lên người, và tôi, tôi vẫn sống dù không còn tình yêu.

Trong những lúc trống vắng các con tôi bắt đầu cầm cọ trở lại, Những bức tranh đầu tiên là những góc của căn nhà ở Houston. Những mảng mầu vui tươi quấn quít xung quanh hình bóng các con

làm tôi nhẹ bớt nỗi buồn. Tôi cũng bắt đầy vẽ chân dung của chính tôi, của người đàn bà với nét mặt u buồn, ngồi trên ghế đá ngoài công viên, phiá sau là rừng cây trơ lá với những cành khẳng khiu. Thỉnh thoảng tôi vẫn nhớ ngày vui cũ, và tôi lại vẽ người đàn ông có đôi mắt đẹp, ngồi với người yêu có mái tóc đen mềm, gió bay quấn vào cánh tay trần chống trên nền cỏ xanh.

Sophia nhìn vào những bứa tranh tôi vẽ, đôi lúc nó gật gù như khen ngợi, đôi lúc nó cáu kỉnh:

- Quên cái mặt đau khổ của mày đi. Không ai mua tranh u tối như vậy.

Tôi chỉ lắc đầu cười.Tôi đâu có ý định bán, tôi chỉ vẽ vì nhớ con tôi, nhớ người tôi yêu. Vâng, đã nhiều năm hình bóng Thân vẫn chưa nhạt nhoà, dù chúng tôi cố gắng không bao giờ liên lạc với nhau. Tôi biết anh vẫn còn viết trên diễn đàn ấy, có lẽ dưới một tên khác, nhưng cũng không vào tìm hiểu, để cho những kỷ niệm cũ phôi pha dần với thời gian vì mỗi chúng tôi đề đã có riêng một cuộc đời.

Tôi không để ý đến nhưng Sophia vẫn tự động mang tranh của tôi ra gửi tại một phòng trưng bày mà nó quen biết, nơi du khách thường qua lại, và lâu lâu tôi lại nhận được một món tiền nhỏ đủ để mua quà cho các con, cho mẹ mỗi lần tôi về Houston. Dù bận rộn với công việc, và mệt mỏi vì di chuyển, tôi vẫn về Houston hai tuần một lần, về để được các con bám quanh mè nheo, cho tôi ôm hôn từng đứa, và cho tôi chảy nước mắt mỗi lần giã từ.

Mẹ tôi vẫn cương quyết không cho tôi đá động đến việc mang các con đi. Nhìn thân hình yếu đuối của tôi mẹ lắc đầu:

- Nhìn con xem. Ngày xưa con xinh đẹp và khỏe mạnh, bây giờ con như thế này chứng tỏ là đời sống của con chưa ổn định,

con chưa chăm sóc được chính bản thân con thì sao chăm lo cho những đứa bé.

Các em tôi, vì chưa có con cái, nên rất thương yêu các con tôi và cũng muốn giữ các con tôi ở Houston:

- Chị phải nghĩ tới tương lai của các cháu. Chúng cần có một gia đình ổn định thì mới học hành tấn tới. Chúng mới về đây, vừa mới thích nghi với đời sống mới, chị nỡ lòng nào đưa chúng nó đi để khuấy động cuộc sống của chúng nó!

Nghe mẹ và các em nói tôi chỉ biết cúi đầu rớt nước mắt, bỏ về New York, mang theo một nỗi buồn.

o0o

Mùa đông trời New York lạnh giá, từ nhà ra trạm xe điện ngầm đi làm khoảng cách không xa lắm nhung những hôm trời gió tôi có lảo đảo đi không vững. Cơn ho nhiều khi chợt đến làm tôi muốn khụy ngã trên đường, những lúc đó tôi thèm một hớp rượu nóng nên dần dần bữa điểm tâm của tôi chỉ là một ly Tequila cho ấm lòng trước khi ra khỏi nhà. Không có nó tôi run rảy, không có nó tôi không có đủ can đảm đương đầu với thời tiết, với lòng thương nhớ các con, và với cuộc sống càng ngày càng trống rỗng đến ghê sợ.

Buổi tối Sophia đến thăm tôi thường, nếu nó thấy tôi nằm co quắp, hoặc nước mắt ngắn dài thương nhớ các con, là nó lại kéo tôi ra khỏi nhà, tới một quán rượu nào đó cho tôi đỡ buồn. Tôi cay đắng có cảm tưởng là các em tôi về hùa với mẹ tôi để chiếm đoạt các con tôi nên những lần điện thoại về nhà tôi lớn tiếng hơn, gay gắt hơn, khóc nhiều hơn, để rồi sau đó say sưa hơn, và nghĩ tới cái chết rất

nhiều lần.

Có lẽ Trung đã nói đúng. Tôi là người thua cuộc, chưa đến nỗi phải nhờ vả vào welfare và food stamps nhưng gia đình ly tán, và tôi chẳng còn gì hơn là những nỗi buồn phiền. Cuộc đời này có còn ý nghĩa gì nữa không? Tôi tự hỏi nhiều lần và chua xót nhận thấy không còn gì cho tôi thiết tha, ngoài những kỷ niệm cũ của một mối tình say đắm.

Sophia gọi tôi, nói như hét lên trong điện thoại:

- Vy! Họ bán nó rồi, bán nó rồi.

Tôi thờ ơ:

- Bán gì?

- 'Cô Đơn Vy', bức tranh chứ còn cái gì nữa!

Tôi hơi ngỡ ngàng. Đó là bức tranh trìu tượng tôi vẽ chính mình ngồi cô đơn trong bóng tối nhạt nhoà của căn phòng, đôi mắt đẹp nhưng buồn xa vắng, nhìn về đâu đó. Tôi yêu bức tranh đó, không có ý định đem bán nên đã đem treo lên tường, nhưng Sophia không muốn tôi nhìn thấy những gì u buồn nên gỡ xuống đem gửi ngoài phòng tranh.

Tiếng Sophia sôi nổi:

- Vy, mày nghe tao không?

- Nghe. Ai mua nó làm gì thế nhỉ?

- Tao không rõ, chỉ biết là họ chịu trả một giá rất cao!

- Cao là bao nhiêu? Đủ cho mày và tao đi uống rượu tối nay không?

- Có uống cả tháng cũng không hết, nhưng mày không nên uống nữa. Tao không biết chủ phòng tranh bán được bao nhiêu,

nhưng họ nói phần mày là 25 ngàn dollars!

Tôi kêu lên ngạc nhiên:

- 25 ngàn?
- Thưa ‘bà’ vâng!

Tôi hơi ngỡ ngàng. Tôi yêu bức tranh đó, và tôi đã vẽ nó với cả tấm lòng say mê, gửi gấm hết tâm hồn vào hình bóng trong tranh, nhưng một hoạ sĩ vô danh và còn sống trên đời này như tôi, khó có thể bán được tranh với giá cao. Người chủ phòng tranh và người mua tranh có lẽ đã nhìn thấy hồn tôi trong đó, trong đôi mắt đẹp u buồn! “Bye, ‘Cô Đơn Vy’”, tôi thì thầm.

Sophia lại lên tiếng:

- Sao? Mừng không? Quan trọng hơn, chủ phòng tranh hỏi mày còn tranh đưa cho họ triển lãm không? Mày vẽ thêm nữa chứ hả?

Tôi cười buồn:

- Không. Chỉ có một ‘Cô Đơn Vy’, và sẽ không bao giờ có ‘người’ thứ hai!

Tôi biết tôi sẽ làm gì với số tiền bán tranh đó. Tôi biết tôi sẽ làm gì với cuộc đời. Tôi biết tôi … Nước mắt tôi bỗng ứa ra, nhưng lòng tôi bỗng nhiên thanh thản vô cùng. Bây giờ tôi cần một giấc ngủ, dù phải uống thêm viên thuốc an thần bác sĩ vừa cho hôm qua.

Tận Cùng Đam Mê

Phần III

Máy bay đáp xuống phi trường San Francisco, tôi là người khách đầu tiên bước ra khỏi cabin. Đầu óc tôi lâng lâng, vì tôi đã từ chối bữa ăn thịnh soạn với dao nĩa bằng bạc và khăn ăn trắng tinh dành riêng cho khách hàng First Class, nhưng đã vẫy tay cho cô tiếp viên xinh đẹp mang champagne lại cho tôi đến vài lần.

Hành lý của tôi chỉ là chiếc valise nhỏ xách theo nên tôi đi thẳng ra bến taxi. Người tài xế Ấn Độ đỡ chiếc valise và lễ phép hỏi tôi muốn đi đâu, tôi nói như người ngái ngủ:

- Fairmont Hotel, please.

Anh ta gật đầu:

- Yes, Mme.

Tôi ngả người thoải mái, mắt nhắm hờ, mặc người tài xế đưa tôi về thành phố của kỷ niệm, nơi tôi và Thân để lại bao dấu chân. Khi cầm cái check 25 ngàn Mỹ Kim trong tay tôi biết ngay là tôi muốn làm gì với số tiền này. Tôi muốn sống lại những giây phút êm đềm với Thân, nhưng người tôi yêu đã ngoài tầm tay, tôi chỉ còn có thể tìm về San Francisco, về Tahoe của thời mê đắm, đi lại những con đường

cũ, và sống với kỷ niệm xưa dù chỉ một ngày.

Đường phố đã lên đèn khi tôi rời khách sạn tìm đến tiệm ăn Ý ở góc đường nơi tôi và Thân thường chia nhau miếng Pizza nóng. Ngồi xuống chiếc bàn nhỏ cũ kỹ trong góc tôi gọi một chiếc Pizza và hai ly bia. Người hầu bàn nhìn tôi ngạc nhiên nhưng thấy vẻ im lặng của tôi nên nhún vai, mang đến cho tôi hai ly bia như tôi muốn. Tôi đẩy một ly bia về phía đối điện như thể là Thân đang ngồi đó, nâng cao ly của tôi, mời người yêu không có mặt nhưng tưởng như đâu đó đang thì thầm với tôi những lời tình tứ bên tai. Ở nơi này chúng tôi đã nhiều lần lặng lẽ ngồi nhìn nhau trước khi đưa nhau về căn phòng nhỏ, quấn vào nhau trong đam mê.

Căn studio nhỏ trên lầu hai của toà nhà cổ đó bây giờ không biết ai đang ở. Tôi đứng dưới vỉa hè nhìn lên mắt dưng dưng. Trời về đêm sương đã xuống, Thân ơi bây giờ anh ở đâu, em thèm một vòng tay, một bờ vai và một nét môi hôn. Nước mắt tôi ứa ra, tôi cúi đầu đếm bước trên con giốc Thân đã dìu tôi bao lần. Ngoài kia là vịnh San Francico, xa xa kia là cây cầu Golden Gate, tất cả hình như còn đây, nhưng anh đâu rồi, để mình em nức nở nhớ thương.

Tôi ghé vào bar dưới lobby, gọi một ly Tequila, nốc một hơi cạn, trước khi về phòng vùi đầu vào gối. Tôi thiếp đi mặc nguyên bộ quần áo khi tôi rời New York. Quá nửa đêm thức dạy nước mắt tôi lại chan hoà, tôi nằm đó nghĩ đến cuộc đời buồn tênh, và tôi hỏi thầm có còn con đường nào cho tôi? Mắt tôi căng cứng, mở thao láo nhìn trần nhà, và đầu đau nhức như búa bổ. Tôi vùng dậy, tìm ống thuốc ngủ,

lảo đảo đến gần tủ lạnh mở chai nước suối dốc ngược vào miệng cùng với viên thuốc.

Khi tôi thức dậy đã gần trưa. Nước nóng từ vòi hoa sen làm tôi tỉnh táo và khoẻ khoắn hơn, nhưng nỗi buồn vì cô đơn thì vẫn như níu kéo. Tôi xuống phòng ăn chọn một thực đơn nhẹ, và nhờ nhân viên khách sạn thuê cho tôi chiếc xe.

Con đường từ San Francisco đi Tahoe là con đường Thân và tôi đã đưa nhau đi lần cuối cùng trước khi chia tay. Tôi đừng lại quán bên đường mà trước đây tôi và Thân đã ngồi với nhau bên bờ suối. Mấy năm rồi nhưng cảnh vẫn như xưa, nước mắt tôi lại ứa ra, lặng ngồi bó gối trên tảng đá, nhìn dòng nước chảy miên man nghĩ về đời mình. Dòng nước này sẽ ra biển, còn tôi, tôi đi về đâu để thoát được nỗi cô đơn này?

Check in khách sạn, tôi đòi cái phòng mà trước đây Thân và tôi đã ở với nhau một đêm, nhưng phòng đó đã có người. Cô tiếp viên hình như đoán được lý do tình cảm sâu kín của tôi nên lắc đầu ái ngại, hỏi tôi có muốn phòng nhìn xuống hồ. Tôi mỉm cười thờ ơ nói với cô ta là nếu không có được cái phòng tôi thích thì bất cứ phòng nào khác cũng được, tôi chỉ ở một đêm thôi!

Trời đã tối, nhưng tôi không cảm thấy đói nên cũng chẳng buồn ghé phòng ăn. Dời khách sạn tôi đi thẳng ra bờ hồ, tới chỗ Thân và tôi đứng ôm nhau bên gốc thông ngày xưa. Cuối thu trời chớm lạnh, tôi chéo hai cánh tay ôm vai mình tưởng như Thân đang ôm tôi, an ủi tôi vì nỗi buồn sắp phải xa nhau. Nước mắt tôi lại ứa ra. Hết rồi, tôi không còn gì nữa, không tình yêu, không gia đình, con cái chia lià, cô

đơn giữa trời New York lạnh lùng. Tôi khóc nức lên, còn gì cho tôi thiết tha với cuộc sống này không. Tôi lắc đầu, chùi nước mắt, tôi biết tôi phải làm gì với đời mình. Băng sang đường, gần như không để ý tới dòng xe cộ, tôi vào một liquor store mua một chai Tequila, hấp tấp đi về khách sạn, nằm dài trên giường, mở chai rượu đưa lên môi. Khi chai rượu đã cạn qua nửa tôi lục ví lôi ra ống thuốc ngủ, đổ hết ra bàn tay. Gần ba mươi viên, tôi bỏ từng viên vào miệng, mỗi viên là một hớp rượu, cho đến viên cuối cùng thì chai rượu cũng gần cạn, rớt xuống sàn nằm chơ vơ.

Tôi mê đi, trong cơn mê tôi thấy mình ngột ngạt trong bóng tối nhạt nhoà của căn phòng. Hình bóng của các người thân bỗng nhiên hiện ra rõ ràng, tôi nhìn thấy mẹ, thấy bố, thấy các em và thấy các con tôi. Các con tôi đưa tay ra như muốn ôm lấy tôi, tôi cũng nhấc mình dậy muốn ôm lấy các con nhưng thân xác tôi bất động, tôi hét lên, cố vùng vẫy nhưng chỉ thấy một sức nặng đè trên ngực. Tôi hoảng sợ la hét, gọi tên các con. Trời ơi, tôi thương yêu các con tôi mà, làm sao tôi bỏ chúng cho đành, không tôi không muốn chết nữa, tôi phải sống vì các con tôi, cho các con tôi. Nhưng càng cố gắng nhấc mình dậy bao nhiều tôi càng thấy nặng nề thêm bấy nhiêu, và tôi hầu như tuyệt vọng.

Bỗng dưng tôi nhìn thấy “nó” treo trên tường. Nó là bức tranh ‘Cô Đơn Vy’, nhưng người trong tranh như sống động, đôi mắt long lanh nhìn tôi, hai cánh tay vươn ra, và bước chân lướt trên thảm tiến gần đến đầu giuòng, nắm áo tôi lay mạnh. Tôi ú ớ đưa tay lên, và ‘Cô Đơn Vy’ nắm hai bàn tay tôi kéo mạnh. Tôi bừng tỉnh, ngồi bật dậy, nôn thốc tháo ra giường, nhưng cũng đủ thời gian cầm lấy điện thoại

bấm số 911, hét vào ống nói “Help me”, trước khi ngã ra bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy tôi lờ mờ thấy một người đàn ông cúi xuống nhìn tôi. Tôi tưởng là Thân, định gọi tên anh, nhưng rồi tôi thấy chiếc áo khoác mầu trắng nên biết là tôi đang ở trong bệnh viện và người đứng đó là bác sĩ chăm sóc cho tôi chứ không phải người tôi yêu. Ông ta đặt tay lên trán tôi ân cần:

- Ms. Nguyen, how do you feel?

Dù còn rất mệt nhưng tôi cũng cố gắng khẽ trả lời:

- I’m OK. Thanks.

Ông ta mỉm cười, gật đầu và chậm rãi bước ra khỏi phòng. Mẹ tôi chạy vào như cơn gió, và gục đầu trên ngực tôi:

- Con ơi, sao con dại dột thế, con ơi.

Mẹ tôi nức nở, và tôi cũng không nói được nên lời, chỉ khẽ nắm bàn tay mẹ, nhắm mắt mặc cho dòng nước mắt chảy dài trên má xanh xao. Lâu lắm tôi mới thì thầm:

- Mom, I’m so sorry.

o0o

Tôi sánh vai mẹ xem xét khắp căn nhà nằm bên bờ hồ. Mẹ nhìn tôi:

- Con thấy thế nào.

Tôi thật sự hài lòng:

- Chỗ này đẹp và yên tĩnh quá. Con rất thích dù hơi xa thành phố nơi con làm.

Mẹ tôi cân nhắc:

- Một giờ lái xe, kể ra thì khá xa, nhưng ở tỉnh nhỏ dân chúng

hiền hoà, trường học tốt, nơi này rất thích nghi cho các con của con.

Tôi nắm tay mẹ:

- Cám ơn mẹ đã bằng lòng cho các cháu lên ở với con.

Mẹ tôi thở dài:

- Có lẽ mẹ đã sai lầm khi cố tình giữ các cháu tại Texas. Mẹ nghĩ con không trông nom nổi các con của mình, và mẹ vẫn tin là như vậy, nhưng không ngờ …

Mẹ tôi không nói hết câu, nhưng tôi hiểu:

- Con biết lỗi rồi. Từ nay con sẽ cố gắng làm người mẹ tốt, sống cho các con của mình. Mẹ nhìn này.

Tôi dở chiếc nón che đầu, đưa mái tóc cắt lởm chởm bằng cây kéo hôm tôi từ California trở lại New York với mẹ tôi đi theo. Sau lần tự tử hụt tôi như tỉnh cơn mê, tôi nghĩ tới các con, và tôi biết mình sẽ phải hành động ra sao để làm lại cuộc đời. Tôi đập nát tất cả các chai rượu trong nhà, vứt vào thùng rác tất cả những gì liên quan tới nếp sống cũ, và lấy kéo cắt phăng mái tóc óng ả của mình như một lời thề dưới con mắt kinh hoàng của mẹ.

Mẹ tôi cười buồn:

- Con không cần làm thế.

Tôi mím môi:

- Để mẹ tin con, và để con nhắc nhở chính mình.

Mẹ tôi gật đầu:

- Nếu con thích căn nhà này thì ký hợp đồng ngay. Mẹ sẽ về Texas đưa các cháu lên đây, và mẹ sẽ ở lại với con vài tháng, giúp con và các cháu ổn định rồi mẹ sẽ trở về Texas với ba con sau.

Tôi ứa nước mắt:

- Con cám ơn mẹ. Mẹ nhớ xin lỗi ba dùm con. Con … con …

Mẹ tôi đưa tay vuốt đầu tóc lởm chởm của tôi:

- Ba con hiểu và không còn giận con đâu.

Mẹ tôi đưa mắt nhìn ra xa:

- Mẹ chỉ còn một nỗi lo, đó là công việc làm của con. Bàn tay con từ ngày đó vẫn chưa trở lại bình thường, vẫn run rẩy như thế làm sao con cầm cọ như công việc của con đòi hỏi.

Tôi dơ cao bàn tay, cười buồn:

- Chắc con chẳng bao giờ cầm cọ lại được, hay có cố gắng lắm thì cũng còn lâu mới có thể …

Tôi thở dài nói tiếp:

- Con nói chuyện với boss của con rồi. Bà ta sẽ thuyên chuyển con sang department khác. Con sẽ không làm việc như designer nữa mà sẽ là buyer, chuyên lo việc mua bán vật liệu cho công việc thiết kế nội thất.

Mẹ tôi nhìn xa xôi:

- Đó không phải là công việc con thích. Con là nghệ sĩ chứ không phải là người buôn bán. Sợ là con …

Tôi ngắt lời mẹ:

- Con biết là con cần thích nghi, cần phải phấn đấu, con sẽ làm hết sức, để không phụ lòng mọi người đã giúp đỡ con. Xin mẹ tin con một lần.

- Mẹ tin con, làm gì được cho con mẹ cũng không ngại.

- Công việc mới đòi hỏi con thỉnh thoảng phải đi xa. Những lúc đó không có ai trông nom các cháu. Con chưa biết tính sao.

- Nếu mẹ không có ở đây thì mẹ sẽ nhờ em Quyên con lên trông cháu khi con đi xa.

- Không biết em Quyên còn giận con không, vì Quyên không

còn được giữ bé Jane nữa?

- Không đâu con. Em Quyên muốn lên với con ngay hôm con về, mẹ phải nói nó hãy chờ.

Hai mẹ con tôi ra khỏi căn nhà, chậm chãi bước về phía hồ. Hồ nước chạy dài như một dòng sông nhưng nước trong xanh chứ không đục màu phù sa của sông Hậu gần quê nhà tôi ở Việt-Nam. Tôi chợt nhớ về tuổi thơ êm đềm lúc tôi còn nhỏ dại, lúc tôi chỉ biết vui đùa trong vườn cây ăn trái nhà ngoại, cho đến lúc bố mẹ tôi mang chúng tôi vượt biên, khi tôi vừa mười lăm tuổi còn thơ ngây, chưa biết yêu, chưa đau khổ vì tình, cho đến khi đặt chân lên xứ sở này.

Nhìn hồ nước mẹ tôi gật gù:

- Mai mốt bố con lên đây thăm con, chắc là sẽ rất thích cái hồ này. Bố con mê câu cá nhưng không có cơ hội.

Nghĩ tới mái đầu bạc trắng của bố lòng tôi chùng xuống. Có lẽ nhiều sợi tóc đổi màu là vì lo nghĩ về tôi. Nước mắt tôi lại muốn ứa ra:

- Mẹ về nói với bố cho con xin lỗi, và mong bố lên chơi với chúng con mùa thu tới. Muà thu ở đây đẹp lắm mẹ. Lá vàng rực rỡ khắp mọi nơi, không nơi nào có muà thu đẹp như vùng này.

Mẹ tôi mỉm cười:

- Con gái mẹ vẫn còn vẫn còn nhiều mơ mộng.

Tôi cũng mỉm cười:

- Nhưng không biết là con có còn lãng mạn nữa hay không.

Cả hai chúng tôi đều im lặng ngắm nhìn hoàng hôn rọi những tia nắng cuối ngày trên mặt hồ. Tôi thở ra nhè nhẹ nhìn bàn tay gầy, ước gì, vâng ước gì tôi cầm lại được cây cọ lúc này …

o0o

Một năm sau …

Xe ngừng trước cửa nhà nhưng tôi vẫn ngồi yên. Paul mỉm cười, mở cửa xe, đi vòng qua đầu xe, lịch sự mở cửa xe mời tôi ra. Tôi cũng lịch sự mỉm cười và nói lời cám ơn nho nhỏ. Paul theo tôi đến tận cửa, ngần ngừ vòng tay định ôm hôn tôi nhưng tôi nghiêng mình né tránh:

- Please, don't.

Thấy Paul lúng túng đến tội nghiệp tôi chìa tay bắt tay Paul:

- Thanks for a nice evening. Good night, Paul.

Paul nhẹ nhàng nắm bàn tay tôi, nghiêng đầu cúi chào, chúc tôi ngủ ngon rồi mới chậm rãi trở ra xe. Tôi đứng đó, đưa tay vẫy chào cho đến khi xe Paul khuất bóng mới mở cửa vào nhà.

Mới hơn 9 giờ tối thứ Bảy cuối tuần, các con tôi đều còn thức coi T.V. trong phòng khách.Tôi ngồi xuống sofa, ôm Jane vào lòng:

- Các con chưa ngủ sao?

Jane nghiêng đầu nhìn tôi thủ thì:

- I'm waiting for you, Mom. May I stay up a little bit longer.

Tôi xoa đầu con:

- OK. Con ngồi với mẹ chút nữa rồi đi ngũ. Đừng thức khua quá.

- Yes. Thank you, Mommy.

Tôi cúi xuống hôn lên trán con:

- Con ngoan lắm. Mẹ thương.

Jason từ nãy tới giờ vẫn ngồi yên nhìn tôi và Jane chuyện trò, bỗng lên tiếng:

- Con đã được vào 'Honor Roll', mai đi lễ xong mẹ cho con sang nhà Jimmy chơi games một lát như mẹ hứa nhé.

Tôi nhìn đứa con trai teenager mỉm cười, gật đầu:

- Mẹ bằng lòng. Con cũng ngoan lắm, Jason.

Từ ngày các con lên ở với tôi, điều tôi lo lắng nhất là việc học của các con bị xáo trộn. Tôi càng lo hơn khi thấy Jason ít nói hơn xưa, và bài làm được grade C nhiều hơn là A hoặc B. Trước đây khi còn ở với mẹ tôi, Jason và Jane luôn luôn là straight A students, là niềm hãnh diện của tôi. Jane chưa đến 10 tuổi nên mau chóng hội nhập, nhưng Jason hình như nhớ bạn cũ, học hành không được như xưa làm tôi lo ngại, bỏ nhiều thì giờ kèm các con học, và khuyến khích các con bằng những hứa hẹn. Ngày Jason mang bằng khen về nhà tôi đã mừng đến phát khóc, ôm con vỗ về:

- Con mẹ giỏi lắm. Christmas này mẹ gửi các con về chơi với ngoại, và con sẽ gặp lại các bạn cũ của con.

Jason đã trả lời như người lớn:

- It's OK, Mom. We chat very often. We don't want to leave you alone.

Tôi đã quyết tâm làm lại cuộc đời chỉ vì các con tôi, và tôi biết tôi sẽ gặp nhiều khó khăn, nhưng thấy gia đình sum họp, và các con tôi sinh hoạt bình thường là điều tôi vui mừng hơn cả.

Jason bỗng dưng nhìn tôi:

- Mom, is Paul your boy friend?

Tôi mỉm cười lắc đầu:

- No, ông ta chỉ là bạn.

Jason đăm chiêu:

- It's Ok if you have a boy friend. You are so lonely.
- Không mẹ không cô đơn, mẹ có các con. Khi nào các con lớn, vào đại học rồi mẹ sẽ nghĩ tới chuyện của mẹ sau.
- Mẹ …

Tôi xua tay, mỉm cười:

- Con trai mẹ sao hôm nay 'người lớn' vậy. Mẹ đi ngủ trước đây. Các con cũng đừng thức khua nghe.

Tôi buông Jane đứng lên. Jane cũng đứng lên, cúi nhặt và đưa cho tôi một phong bì lớn căng phồng:

- Here is your stuff.

Tôi mỉm cười đón lấy:

- Oh! Sách báo tiếng Việt bà ngoại gửi lên cho mẹ đây mà. Để mẹ mang lên lầu đọc. Good night các con nghe.

o0o

Nước nóng từ vòi hoa sen làm tôi thoải mái. Thay bộ quần áo mỏng, leo lên giường mở TV nhưng tôi không thể chú tâm theo dõi những hình ảnh nhẩy múa trên màn hình. Tôi đang nghĩ tới Paul, và nhẹ thở dài. Hãng tôi làm việc và hãng của Paul chung một toà nhà cao từng. Ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau trong thang máy lên xuống, và dần dần trở nên quen biết. Paul là Marketing Director nên lúc nào quần áo cũng tươm tất, veston, cà vạt, giầy bóng loáng, sẵn sàng thuyết trình về sản phẩm của công ty cho khách hàng tới thăm. Cao ráo, dắn giỏi, mắt xanh, tóc bồng bềnh, Paul là mẫu người trẻ tuổi đẹp trai, và là đối tượng của nhiều cô gái làm việc chung nhưng

anh vẫn còn độc thân. Khi quen biết khá thân có lần gập nhau trong thang máy tôi hỏi đùa:

- Paul, anh có … đồng tính không?

Paul cười, đỏ mặt:

- Không. Tại sao cô hỏi vậy?
- Tại thấy anh độc thân, và không có bạn gái.

Paul có vẻ ngượng ngùng, đưa tay vuốt mái tóc:

- Tôi không thích con gái da trắng, mà chỉ thích người Á Châu, đẹp như cô vậy.

Đến lượt tôi đỏ mặt ngượng ngùng:

- Tôi không đẹp,và anh biết là tôi đã có hai con lớn tuổi rồi không.
- Tôi biết, và tôi cũng biết là cô đã ly dị.

Tôi nhìn Paul ngạc nhiên:

- Sao anh biết?

Paul lúng túng:

- Xin lỗi cô vì tôi đã tò mò. Tôi đi ăn trưa với ông Smith, xếp lớn của cô, và đã hỏi ông ta về cô.

Tôi mỉm cười lảng tránh:

- À ra thế. Thế ông Smith có nói xấu gì về tôi không?
- Oh, không. Ông ấy khen cô chăm chỉ và rất …
- Và sao?
- Rất dễ thương!

Tôi chỉ mỉm cười im lặng. Cái anh Paul này cũng đâu có hiền, may mà thang máy ngừng cho tôi vào phòng làm việc, sau khi vẫy tay chào Paul. Chúng tôi trở thành bạn và đã đi ăn trưa với nhau nhiều lần. Paul càng ngày càng tỏ ra quyến luyến tôi, và tôi thành

thật kể cho Paul nghe quá khứ đau thương của mình. Paul đã nắm tay dịu dàng, và tôi đã để yên:

- Oh, Vy. Cô thật là đáng thương. Nhưng cô còn trẻ, và rất đẹp. Cô có thể lập gia đinh với bất cứ người đàn ông nào cô muốn.

Tôi cười buồn:

- Không dễ dàng như anh tưởng. Tôi có hai đứa con, không ai muốn mang gánh nặng đó.

Paul xua tay phản đối:

- Tôi không nghĩ vậy. Có nhiều người, như …

Tôi biết Paul định nói gì nên mỉm cười vỗ nhẹ lên bàn tay anh:

- Cám ơn anh đã quan tâm. Nhưng tôi cũng chưa sẵn sàng, và chưa quên được quá khứ của mình.

Thực ra thì tôi cũng đã bắt đâu quên. Tôi không còn nghĩ đến Thân nhiều như xưa. Thỉnh thoảng thôi, nhưng cũng chỉ thoáng qua chứ không còn thiết tha và xót xa như trước đây. Hôm nay là lần đầu tiên tôi bằng lòng đi ăn tối với Paul, và đã cố gắng lảng tránh đôi mắt si tình của anh trong suốt bữa ăn. Tôi biết nếu tôi lập gia đình thì anh có lẽ là người đàn ông đầy đủ điều kiện vì anh trẻ tuổi, đẹp trai, có địa vị và hình như anh yêu tôi thật tình, muốn bao bọc tôi và các con tôi. Tôi chỉ ước gì anh là người Viêt-Nam, để nghe anh gọi tôi là ‘cưng’, là ‘em yêu’ thay vì là ‘dear’, là ‘honey’ vì dù sao tôi vẫn chưa quên được những tiếng nói ngọt ngào của những người đàn ông đã đi qua đời. Tôi lắc đầu, xua đuổi những ý nghĩ về anh, với tay lấy một tờ báo mẹ tôi vừa gửi lên, lơ đãng lật từng tờ.

Tôi giật mình nhìn thấy hình chú Quang. Chú đã già hơn, nhưng ánh mắt và nụ cười ấy vẫn như xưa. Tôi hồi hộp đọc vội bài viết liên quan tới tấm hình. Thì ra chú đang thuyết trình về đề tài “Nền văn

học Viêt-Nam tại hải-ngoại" tại hội trường của báo Người Việt tại vùng Orange County, thủ đô của người Viêt tỵ-nạn. Chỉ là bản tin vắn tắt nhưng phóng viên ghi cả địa chỉ email của chú để độc giả có thể liên lạc, tìm hiểu thêm về đề tài.

Tôi thấy tim mình đập nhẹ nhớ lại khoảng thời gian êm đềm của chú và tôi. Lúc đó tôi vừa 16 tuổi, chú ở gần nhà và là bạn của bố tôi. Chú đã tốt nghiệp đại học nên thường lui tới nhà giúp đỡ tôi bài vở những ngày tôi mới qua Mỹ vì sinh ngữ còn quá kém. Nhưng cái làm tôi quyến luyến chú nhất là chú có một tủ sách Việt-nam khá phong phú mà chú đã thu thập được vì chú qua Mỹ vài năm trước khi chiến tranh chấm rứt. Những cuốn tiểu thuyết của Duyên Anh, của Dung Sài Gòn, của Nguyễn Thị Hoàng, của Lệ Hằng … chất đầy phòng khách nhà chú cho tôi mê man tìm đọc, và say sưa nghe chú phân tích bình luận. Chú còn làm thơ nữa, bài thơ cho tôi cúi mặt nhận môi hôn đầu đời:

Đêm đêm mang nỗi nhớ
Thơ ngây đôi mắt huyền
Tóc thơm mùi hoa xứ
Nét môi hồng trinh nguyên
…

Đó là mối tình đầu trong sáng, dù tuổi chú gần gấp đôi tuổi tôi, nhưng tôi không chỉ yêu chú, tôi yêu cả thơ văn, yêu cả sách vở, yêu ánh mắt nụ cười, và những lời êm dịu dỗ dành lúc tôi buồn vu vơ. Chú cho tôi tâm hồn lãng mạn, và tôi đã nhất định theo chú đến tận cuối cuộc đời năm tôi vừa mười tám tuổi. Nhưng bố mẹ tôi không bằng lòng, nhất là mẹ tôi, bà khóc đòi tự tử nếu tôi nhất định lấy chú.

Chú Quang buồn bỏ Texas về California, còn tôi khóc sưng mắt nhưng cũng đành nghe lời bố mẹ, dọn vào nội trú một trường đại học xa nhà. Từ đó tôi thỉnh thoảng có nhớ đến chú, đến mối tình đầu thơ mộng, nhưng không bao giờ gặp lại chú lần nào.

Tôi đưa cao tờ báo để nhìn chú rõ hơn. Gần hai mươi năm rồi còn gì. Tóc chú đã pha mầu và trán đã có những nếp nhăn nhưng chú Quang vẫn còn nguyên dáng vẻ năm nào khi chú và tôi dìu nhau đi trên những con đường vắng gần trường. Ước gì có chú cho tôi dựa đầu, cho tôi mè nheo, hỏi chú những câu vu vơ như thuở nào. Liệng tờ báo, tôi ngồi vào bàn viết, cảm thấy lòng lâng lâng với những kỷ niệm êm đềm, và tôi viết cho chú, người một thời tôi đã yêu thương.

"Chú ơi,

Vy nè, chú còn nhớ Vy không? Gần hai mươi năm rồi đó chú. Thỉnh thoảng Vy vẫn nhớ đến chú và ước gì chúng mình đã không chia tay để cho Vy đừng luống tiếc, và ân hận để mất mối tình trong sáng nhưng thiết tha đầu đời. Mong là chú đã tha thứ cho bố mẹ Vy, và đừng oán trách Vy đã quá yếu mềm, không giữ lời hứa 'theo chú dù cho có phải đi đến góc biển chân trời'. Vy đã khóc nhiều ngày đó. Chú đừng giận Vy nữa nghe.

Chú ơi, không biết từ ngày đó chú đi những đâu, sống như thế nào, đã yêu ai và lập gia đình chưa nhưng Vy thì đúng là bảy nổi ba chìm với vài ba mối tình, và bao nhiêu là chua xót đớn đau. Vy chẳng muốn kể cho chú làm gì. Sợ chú lại viết thành truyện làm người ta chê cười Vy, chỉ muốn cho chú biết là Vy bây giờ 'tu' rồi. Vy 'ở vậy' nuôi con, ngày ngày chăm chỉ đi làm, không còn có những mơ ước

thần tiên như những ngày bên chú, và cũng không còn mong mỏi một một người đàn ông âu yếm vuốt tóc Vy, gọi Vy là 'cưng', hỏi han Vy những lúc Vy buồn phiền hay đau ốm, lâu lâu đưa Vy đi đến những nơi đầm ấm, uống với Vy một ly vang, ôm Vy nhảy một bản Boston dịu dàng. Những ước mơ ngày cũ không còn, bây giờ Vy chỉ còn các con, và chú biết không, các con Vy rất ngoan, học hành giỏi giang, và rất yêu mẹ. Nếu Vy có bước thêm bước nữa thì người chồng tương lai của Vy sẻ là một anh da trắng mắt xanh, chứ chẳng có người Việt Nam nào muốn đèo bòng một bà sắp già với hai đứa con teenagers đâu. Buồn quá chú nhỉ.

Bố mẹ Vy vẫn ở Texas, còn Vy lưu lạc lên tuốt New York với mùa đông giá buốt làm Vy co quắp sợ hãi, nhưng ở đây cũng có mùa thu rất đẹp, có lá vàng đỏ không gian, có gió mùa se lạnh như những mùa thu trong những cuốn sách mà chú cho Vy mượn đọc ngày xưa. Dạo này chú còn viết văn và làm thơ không? Từ ngày lên đây Vy ít có sách báo Việt, lâu lâu mẹ và em gửi cho vài cuốn, nên cũng không theo dõi được những sinh hoạt văn hoá và văn nghệ của người Việt mình. Tình cờ thấy hình chú trong tờ báo Người Việt, Vy mừng quá nên viết cho chú vài hàng, chú có ngạc nhiên không hay là đang tự hỏi Vy nào thế nhỉ? Nếu chú không còn nhớ và không trả lời thư này là Vy buồn lắm đó nghe.

Chẳng biết nói gì hơn, Vy mong chú có những ngày vui, thành công trong công việc chú đang làm, và đầy đủ sức khoẻ. Cho Vy gửi lời thăm toàn thể gia đình chú nữa nhé.

Vy của một thời xa xưa."

Tôi ấn nút ‘Send’ gửi là thư, tắt máy PC và chậm rãi bước xuống lầu. Các con tôi đã ngủ yên, tôi nhè nhè mở cửa phòng Jane, ngắm nhìn con bé đang ngủ say sưa, nét mặt bình yên và trên môi hình như thoáng một nụ cười. Tôi cúi xuống hôn nhẹ lên trán con, trước khi trở lại phòng. Chiếc cell phone trên bàn rung nhẹ. Tôi cầm lên và biết là có một message vừa gửi cho tôi. Message của Paul với hàng chữ ngắn ngủi “Thinking of you”. Tôi mỉm cười, ấn nút ‘reply’ và chậm trải đánh vần “Me too”. Message gửi đi rồi, tôi mỉm cười lên giường kéo chăn ngang ngực. Tôi biết đêm nay tôi sẽ ngủ ngon, không có gì lo buồn, và chắc là Paul cũng vậy.

Trần Quang Thiệu
January 2008

Tìm Dấu Chân Xưa

Phần I

Khi tôi còn thơ dại gia-đình tôi giã từ Hà-Nội, di-cư vào Nam. Chiếc phi cơ quân-sự của quân đội Pháp cất cánh từ phi-trường Gia-Lâm vào một buổi sáng trời trong, tôi ngồi nép giữa bố và chú, loay hoay với mấy hòn bi trong túi quần short. Có tiếng nói ngập ngừng trên hệ thống âm thanh. Tôi ngước đầu hỏi chú:

- ‘Thằng’ Tây nó nói gì thế?
Chú trả lời nhẹ nhàng:
- Phi công nói là sẽ bay qua Hà-Nội cho chúng mình nhìn thành phố thân yêu lần cuối cùng.

Chú nhìn ra cửa sổ, mắt long lanh, hình như có ngấn lệ, và đó là lần cuối cùng chú tôi thấy Hà-Nội. Chú mất mấy năm trước ngày tàn cuộc chiến, và bố tôi cũng qua đời bình yên năm 2000 tại California, nhất định không về thăm quê nhà lấy một lần:
- Còn gì nữa đâu mà về.

50 năm sau chuyến bay di-cư buồn tôi trở về thành phố xưa. Khi phi cơ sắp đáp xuống Nội-Bài tôi tưởng là tôi sẽ khóc, nhưng không, tôi chỉ một chút thẫn thờ. Có lẽ tôi đã chuẩn bị cho ngày về quá lâu, đã đọc và đã biết nhiều về Hà-Nội bây giờ nên không còn cái náo nức của một kẻ đi xa trở về. Hay là tôi đã chai đá, nước mắt đã khô cạn, không còn cái yếu mềm dễ thương của tuổi thanh xuân?

Người anh con ông bác, anh Bính, đón tôi ở phi-trường và đưa tôi về làng để kịp ngày giỗ tổ họ Trần. Thuận-Tốn chỉ cách Hà-Nội hơn 10 cây số mà sao ngày xưa tôi thấy xa vời vợi mỗi lần tôi nghỉ lễ về thăm. Ngày đó …

- Bà ơi cháu mới về.
- Cha con đẻ mẹ cái thằng Đài về thăm bà đấy hả?
Bà tôi nói nhưng cũng không ngừng tay với những việc lặt vặt trong nhà. Tôi lầu bầu:

- Tên 'ông' đếch phải là Đài.

Tên tôi là Duy, nhưng có ông Đồng Duy ở làng nên bà tôi kiêng, gọi tôi là thằng 'Đài', gần với 'Đại' là tên cúng cơm của bố tôi.

Không bao giờ tôi đứng lâu một chỗ, thoắt một cái là tôi chạy khắp nhà. Nhà bà tôi rộng mênh mông nhưng sân chỉ toàn gạch để phơi thóc, tường cao đầy gai xương-giồng và trơ trọi một cây đu đủ trước ngõ. Chẳng có gì cho tôi nghịch ngợm ngoài cái nhà 'Tây' hai từng, nơi bà tôi để cỗ áo quan bằng gỗ vàng tâm dành cho mai sau. Tôi nhẩy lên nhẩy xuống, dùng cỗ áo quan làm ngựa gỗ mãi cũng chán nên có lần đã định cậy nắp quan tài xem thử bên trong có gì nhưng không nổi vì gỗ quá nặng.

Tôi hét vang:
- Cháu sang thăm bà ngoại.

Bà nội tôi chưa kịp trả lời tôi đã chạy vù ra ngõ ngoài, bẻ một cành tre, quất túi bụi những con chó nhỏ đang sủa ầm ĩ, vạch hàng rào dâm bụt bên hàng xóm, đi tắt qua làng bên, làng Đào-Xuyên, thăm dinh cơ bên ngoại.

Tôi thích bên ngoại hơn và thường thì tôi ngủ luôn bên ngoại, cho đến khi nào bà nội tôi sai người sang gọi về, vì nhà bà ngoại có ao cá, có vuờn cây đầy trái và nhất là có Phượng, có Long và có Hoàng là con cậu mợ Chu cho tôi làm bạn chơi đùa. Phượng lớn hơn tôi 2 tuổi nhưng là vai em nên tôi vẫn gọi xách mé là 'cái Phượng' và xưng

'tớ', hoặc xưng 'ông'. Long và tôi gần tuổi nhau và cùng học một lớp ngoài Hà-Nội với tôi nên luôn luôn về quê cùng một lần. Hoàng còn bé nên là đứa cho tôi sai vặt. Tôi không sợ trời, không sợ đất nhưng lại sợ … giun! Mỗi lần đi câu Hoàng phải móc mồi giun vào lưỡi câu cho tôi, và khi tôi câu được con cá rô nào Hoàng phải gỡ dùm vì tôi vụng-về, nhiều lần bị nghạnh cá rô đâm chảy máu tay!

Cây thị trong vườn lúc nào cũng đầy quả chín thơm ngào ngạt. Phượng nói là có ông thần giữ cây rất thiêng nhưng tôi không tin, trèo lên nhẩy xuống bất cứ lúc nào. Phượng có lần dọa tôi:
- Coi chừng 'thần' vật anh chết đó.
Tôi cười:
- Đếch sợ! Đêm qua 'ông' đái dưới gốc cây mà có sao đâu.
- Ông gì, ông 'mãnh' thì có. Tôi mách bà là anh chết đòn.
- Bà hiền khô, có đánh ai bao giờ, mà mai tớ lại về Hà-Nội rồi.
Phượng rủ rê:
- Tết về nhé.
- Về chứ. Tớ khoái xem đánh đu lắm.

Bà ngoại tôi hiền khô nhưng vào năm cải cách ruộng đất cũng bị đuổi ra khỏi nhà, chết với một manh chiếu rách ven đình. Ông anh họ cho biết:
- Cải táng rồi. Bây giờ mộ cụ ở gần chùa Đào, còn bà nội chú thì chôn ở một thửa ruộng ngập nước nguyên thuộc họ Trần ở gần cầu Vương.
Anh nói thêm:
- May mà có cỗ vàng tâm.

Tôi chợt nhớ đến cái nhà ‘Tây’ 2 từng:

- Mình về qua nhà một chút được không?

Anh lắc đầu:

- Nhà ấy bây giờ có 5 chủ ở. Để tôi hỏi lại xem họ có cho mình vào thăm không đã.

- Cây đu đủ còn không? Lúc sinh em, mẹ em chôn nhau ở đó.

- Làm gì còn. Cả cái ao bên cạnh có lần chú ngã xuống gần chết đuối cũng đã lấp mất. Họ xây nhà lên rồi.

Mẹ tôi đánh thức chúng tôi dậy sớm hơn thường ngày:

- Dạy ngay đi về quê.

Tôi dụi mắt cằn nhằn:

- Hôm nay thứ Tư, thế không đi học à?

Mẹ bật khóc:

- Việt Minh về làng giết hết cả nhà mình đêm qua rồi, ối giời ơi, thế có khổ không!

Tôi lúp xúp chạy theo mẹ ra bến xe về thẳng bên ngoại. Bà tôi mắt đã lòa, ngồi dấu mặt trong vòng tay giữa nhà, chốc chốc lại ngẩng lên hỏi:

- Chu đâu, Quỳ đâu?

Mợ tôi khóc ngất:

- Nhà con chết rồi. Cả anh Quỳ và chị Gái cũng bị họ chém chết ở ngoài sân. Ối giời cao đất dầy ơi.

Thấy Long đứng dựa tường khóc thút thít, tôi lại gần vỗ vai:

- Đ. M. Việt Minh ác quá, bao giờ lớn mình đi lính về bắn chết cả lò

nhà chúng nó!
Long nghiến răng:
- Ừ, Đ. M. cả lò nhà chúng nó!

- Thế còn mộ cậu Long ở đâu?
- Cũng ở gần bên bà ngoại. Cậu ấy mới mất đây thôi. Tưởng là chết trong những năm đói kém sau khi Việt Minh tiếp thu. Giá năm 54 cậu ấy đi Nam với chú thì hay biết bao.
- Em cũng nghĩ thế, nhưng cậu em mất rồi, bà ngọai em không đành xa cháu đích tôn. Cái tội 'địa-chủ' gia-đình bên ngoại em phải trả nặng quá. Bên nội mình thì may hơn vì di cư hết vào Nam, trừ bà em, và cũng may bà em mất trước khi cải cách ruộng đất.

Con đường quê bằng gạch đỏ bây giờ đã được trải nhựa nhưng vẫn gồ ghề, nhỏ bé, quanh co và hôi mùi cống rãnh. Tôi cố gắng tìm một hình ảnh quen thuộc thủa nào:
- Có phải chỗ này là cổng làng xưa không? Sao không thấy cây đa và ao sen?
Anh Bính cười:
- Còn được cái đình là may lắm rồi. Mà tôi đố chú tìm thấy lũy tre hay cây tre nữa đấy.
Tôi bàng hoàng:
- Thế thì còn gì là làng!
Anh thở dài:
- Chú đi nhanh lên. Họ hàng đang chờ chú ở nhà thờ tổ họ Trần.

Tôi chỉ nghe biết về nhà thờ tổ họ Trần nhưng tôi chưa bao-giờ lai

vãng đến trong thời ấu thơ. Có lẽ tôi không thể nào tìm đến được nếu không có anh Bính dẫn qua những con đường quanh co và những ngõ hẹp. Căn nhà cũ kỹ và khiêm tốn nhưng đầy tiếng cười trong một ngày mà mọi người chờ đợi đã bao nhiêu năm. Có người nắm tay tôi:

- Nhớ anh là ai không?

Tôi cười lắc đầu. Anh vuốt tóc tôi, mái tóc đã ngả màu muối tiêu:

- Ngày xưa tôi cõng chú tản cư tuốt vào đến tận Hưng-Yên, nhớ rồi chứ?

Tôi reo lên:

- À em nhớ rồi! Anh Khiêm!

Anh cười, hàm răng đã xô lệch:

- Hơn 50 năm rồi. Ngày nào chú còn bé tí.

Vâng ngày nào tôi còn bé tí. Tôi đã bỏ làng, bỏ quê, đã đi xa, rất xa, và bây giờ tôi trở về, ngỡ ngàng như một người xa lạ. Tôi nghe những lời chào hỏi vang dội như từ cõi xa mù … nhớ tôi không … nhớ tôi không … nhưng tôi không còn nhận được một người nào trong đám đông vây quanh. Anh Bính giới thiệu tôi với người trưởng tộc họ Trần:

- Đây là anh San, con bác Chánh Hoàn. Anh bây giờ là trưởng chi dòng họ.

Anh đã già, có lẽ hơn 80, và tôi chưa bao giờ gặp anh trong đời. Anh nắm vai tôi và xiết chặt bàn tay:

- Khi chú mới biết nói thì anh đã đi kháng chiến. Chú lớn lên, theo gia-đình vào Nam, thế là anh em mình ở hai chiến tuyến. May mà có ngày nay, anh em gặp nhau dưới mái nhà thờ tổ chứ không phải ở

ngoài mặt trận.
Tôi nhìn chiếc áo cán bộ đã bạc màu của anh:
- Em nghe nhiều về cách mạng mùa thu năm 1945, về chiến dịch 'tây tiến', về chiến thắng sông Lô, và nhiều huyền thoại khác nữa. Anh ra đi vào những ngày đầu tiên của thời kỳ huyền hoặc đó. Lúc nào anh phải kể cho em nghe.
Anh cười buồn:
- Đúng là huyền thọai. Anh em mình sẽ còn có nhiều dịp hàn huyên. Bây giờ thì hãy vào lễ tổ với anh.

Tôi nhìn lên bàn thờ, có bài vị của những tiền nhân tôi không bao giờ biết mặt, có cả hình của bà nội và hình bố tôi. Cầm bó nhang cúi lạy bàn thờ nước mắt tôi trào ra và lòng bao bâng khuâng xót xa. Cuối cùng thì tôi cũng đã khóc! Tôi nói thầm:
- Bà ơi, thằng Đài đã về.

Vài tháng trước ngày bố tôi qua đời, sáng nào ông cũng cuốn bộ quần áo bằng tờ báo cũ, cắp dưới nách, ra cửa đứng ngoài cửa:
- Gọi cho bố cái xích-lô ra bến xe về Thuận-Tốn.

Khi được chúng tôi nhắc nhở đây là California chứ không phải Hà-Nội, bố tôi có vẻ thẫn-thờ, như không tin. Tôi ước gì bố tôi còn sống, về lại làng xưa cùng với tôi lúc này. Tôi nhủ thầm:
- Chiều ra thăm mộ bà nội, rồi về bên ngoại. Vườn cây và ao cá không còn, nhưng còn nền nhà cũ. Cây thị không còn, nhưng biết đâu ông thần cũ còn quanh quất đâu đây. Ngày xưa ông thương tình thằng bé ngỗ nghịch, không vật cho mình ốm, nên biết đâu ông

chẳng chờ mình về? Gì thì cũng phải viếng thăm mộ các em Long và Phượng. Tớ về đây này mà các đằng ấy 'đếch' chờ. Tại tớ đi lâu quá chứ gì?

- Duy!

Tôi giật mình, lếch thếch cầm tập vở lên trình thầy Khang, khoanh tay đọc bài Việt-Sử học thuộc lòng. Giọng tôi ê a nhát gừng làm thầy bực mình:

- Đọc nhanh lên. Nếu không thuộc bài thì chìa tay ra đây.

Tôi chìa tay ra. Thày Khang mím môi, quất cái thước kẻ vào lòng bàn tay. Tôi xuýt soa, rụt tay lại. Thày trừng mắt:

- Tại sao lại không thuộc bài? Ở nhà làm gì mà không học?

Tôi mếu máo nhưng mắt ráo hoảnh:

- Thưa thầy … con quên.

Tường thế là yên, nhưng thầy Khang vẫn chưa tha. Thầy mở tập vở xem bài tôi chép, thấy nét chữ đều đặn thay vì nguyệch ngoạc như tôi thường viết, thầy cau mặt:

- Đứa nào chép bài hộ thế này?

Tôi cúi đầu không đáp. Thầy hét lớn:

- Đứa nào? Nói! Muốn chết đòn phải không!

Tôi đành thú nhận:

- Thưa thầy … Long.

- À thằng Long. Đem cái tay lên đây.

Tôi được trời phú cho bộ óc nhanh nhẹn nhưng lại thiếu cần cù. Toán

"vòi nước chầy ra, vòi nước chảy vào" của năm lớp Nhất tôi chỉ 'ngoáy' một phát là xong trong lúc Long còn cắn bút. Ngược lại Long rất chăm chỉ, chữ đẹp nên mỗi lần chỉ Long làm toán xong tôi lại được Long đền ơn, chép dùm những bài học thuộc lòng thầy Khang viết trên bảng mà tôi 'quên' không chép vào vở vì còn bận với những trò chơi tôi mới nghĩ ra hay vừa thu-thập được.

Cả tôi và Long đều bị quì sau bảng đen. Quì thì tôi 'cóc' sợ, nhất là lại có một đứa khác bị quì chung với tôi để cho tôi chọc ghẹo. Tôi chỉ sợ nhất là bị thầy Khang bắt lên ngồi bàn nhất, chung với đám con gái, để cho thầy dễ thấy và tôi hết nghịch. Long thì khác hẳn, mắt đỏ hoe, cúi đầu không dám nhìn lên. Tôi thì thầm:
- Đau không?
Long xoa tay, gật đầu không nói. Tôi thò tay vào túi quần, móc hòn bi xanh biếc mà tôi vừa mua trong giờ ra chơi dúi vào tay Long:
- 'Chiến' lắm. Cầm lấy đi.

Tôi cắm nén nhang trên đầu mộ Long, khấn thầm, và cũng như nhắn nhủ chính mình:
- Không có hòn bi nào cho Long lần này. Nhưng không hòn bi nào đẹp bằng hòn bi năm xưa đó đâu. Mai về Hà-Nội mình phải đi lại con đường cũ, con đường từ phố Phan Bội Châu, qua Trần Hưng Đạo, tới Quang Trung và trường tiểu-học mà chúng mình đã đi suốt một thời niên thiếu. Còn Cổ-Ngư, Nghi Tàm và Quảng Bá nữa chứ. Chúng mình đã để lại bao dấu chân. Đường xưa đã mất tên và dấu chân xưa không còn nhưng hồn xưa vẫn lãng đãng. Ừ mai mình về, dù 'lối cũ ta về hình như nhỏ lại' …

o0o

Bao nhiêu năm qua tôi khắc khoải muốn trở về, ít ra thì cũng một lần, để thăm lại thành phố cũ, căn nhà xưa nơi mà anh em tôi trải qua thời ấu thơ. Khi tôi về Hà-Nội đã thay đổi nhiều, quá nhiều. Hà-Nội không còn là Hà-Nội của tôi trong tâm tưởng. Thế nhưng còn căn nhà xưa? Tôi đứng tần ngần trước biệt thự số 32 phố Phan Bội Châu. Vẫn căn nhà đó, vẫn mầu vôi vàng cũ kỹ, nhưng không còn cây ngọc-lan trước ngõ, không còn vườn cỏ xanh và hàng sấu già vang tiếng ve sầu mùa hạ.

Người đàn-bà trung niên bước ra. Tôi ngập ngừng:
- Chị cho hỏi thăm …
Chị nhìn tôi, như dò xét:
- Anh tìm ai?
- Không. Ngày xưa tôi ở căn nhà này. Lâu lắm rồi. Nếu chị cho phép, tôi chỉ muốn nhìn lại chốn cũ.
- Thế anh là …
- Tên tôi là là Duy, còn đây là chú Thành, em tôi. Chúng tôi đã sang Hoa-Kỳ cư ngụ mấy chục năm nay, và bây giờ mới có dịp về thăm lại quê nhà.
Người đàn bà nói như reo:
- Thế anh là con bác Đức-Khánh trước năm 54 ở căn nhà này. Chúng em vẫn nghe nói về bác luôn.
Rồi như để trả lời cho vẻ ngạc nhiên của chúng tôi chị giải thích:
- Em là Phụng, con dâu ông Mậu. Khi hai bác di cư vào Nam đã

nhường lại căn nhà này cho bố chồng em.

Tôi như chút được một gánh nặng trên vai và một chút vui thích khi bắt được giọng nói Hà-Nội cũ, Hà-Nội trước năm 1954, thay vì giọng nói có pha chút âm hưởng vùng Thanh-Nghệ-Tĩnh như bây giờ:
- May quá, không ngờ gặp được người quen.
Phụng cười thân thiện, mở rộng cánh cửa:
- Vâng, thật là có duyên gặp được các anh. Mời hai anh vào chơi, mình ơi, anh Đạo ơi. Nhà có khách.

Tôi bàng hoàng bước vào căn nhà cũ. Đạo tiếp chúng tôi niềm nở, tươi cười dẫn chúng tôi đi lang thang khắp nhà. Chỗ này ngày xưa mẹ hay nằm hát ru các em tôi. Phòng kia kê bộ phản chân quỳ bác Chánh tôi nằm hút thuốc phiện mỗi lần từ quê ra thăm. Cái tủ áo ở góc này, tôi trốn trong đó cho Long, cho Sĩ đi tìm hàng nửa ngày. Cầu thang bằng đá lên tầng trên vẫn nhẵn bóng và trơn trượt.

Tôi bước ra hành lang. Hành lang có mái che ngày xưa kê chiếc bàn dài cho anh em chúng tôi ngồi học. Họ hàng từ quê ra trọ học tại nhà tôi rất đông. Ngày đó anh Thế học trung-học Nguyễn-Trãi, anh Dân học Albert Sarraut, chị Lành học Trương Vương … ngày đó tôi nghe ‘This is Jack. Jack is a boy …’ anh Lương đọc từ cuốn sách bìa cứng mầu xanh nước biển với tấm lòng khâm phục. Cũng ở nơi đó tôi nghe cô Minh dạy chú Quán phát âm ‘Ông Lý có cái lọ treo lủng lẳng lưng chừng nhà’, chả là vì dân miền quê tôi nói ngọng, không phân biệt được ‘en nờ’ với ‘e lờ’.

Tôi chỉ cho chú Thành:
- Góc này là chỗ bố bắt tôi quì mỗi lần tôi 'lỡ tay' bắn súng cao-su làm vỡ kính nhà 'thằng' Tây hàng xóm. Ngày đó chú còn bé lắm nên không bao giờ bị đòn, nhưng chú hay khóc nhè nên có biệt danh là 'Cò Nhăn'.
Chú Thành cười, chỉ một bức tường:
- Nhưng em cũng còn nhớ chỗ này có cánh cửa cầu thang riêng dẫn xuống phòng mẹ. Sao bây giờ không còn?
Anh Đạo giải thích:
- Căn nhà rộng. Bố mẹ em đã qua đời, nhưng tất cả các anh em chúng em vẫn còn sống chung nơi đây. Từ ngày lập gia-đình chúng em đã ngăn chia căn nhà ra làm nhiều phần và xây cất thêm cho có chút ít riêng tư. Những cây sấu già cũng đã được cưa đi, sân cỏ ngày xưa như các anh thấy bây giờ là những quán hàng để kiếm sống. Biệt thự ngày đó bây giờ chỉ là một đám nhà hỗn tạp. Chắc các anh không còn tìm thấy nhiều dấu vết cũ?
Tôi nắm tay Đạo:
- Cám ơn anh đã cho chúng tôi thăm lại căn nhà xưa. Lẽ dĩ nhiên là 'vật đổi sao dời' nhưng chúng tôi thấy như sống lại ngày tháng cũ và những kỷ niệm xa xưa thật êm đềm. Xin anh cho phép chúng tôi chụp mấy tấm hình để cho mẹ tôi thấy lại căn nhà này, và cho các con tôi thấy được một phần thời thơ ấu của chúng tôi.

Giã-từ Đạo chúng tôi chậm chạp đi lại con đường trước đây dẫn chúng tôi tới trường. 50 năm là một khoảng đời nhưng những góc phố vẫn không quên. Tôi chỉ cho chú Thành căn nhà ở góc đường Trần Hưng Đạo và Phan Bội Châu:

- Chỗ này là trường mẫu-giáo của chú. Ngày đầu tiên chú tới trường tôi phải đứng ngoài cửa sổ cho tới khi chú thôi khóc. Trường học không còn nữa, nhưng chiếc cổng sắt hình như vẫn là chiếc này.

Tiếp tục đi trên con đường Trần Hưng Đạo, tôi nói như là đang trong giấc mơ:
- Góc này là 'Đấu Xảo' chứ không phải là 'Cung Thiếu Nhi' như bây giờ đâu, phía trái là chùa Quán Sứ, phía trước là ngã tư Quang-Trung - Trần Hưng Đạo. Chỗ này có cây muỗn, nhưng nay không còn. Chú biết cây muỗm là cây gì không? Quả nó giống quả xoài nhưng cây cao lớn hơn nhiều. Những hôm trời nắng tôi vẫn ngồi nghỉ dưới gốc cây trước khi vào lớp. Mà đường phố ngày xưa vắng lắm, ít xe hơi và không có xe gắn máy, nhiều lúc tôi cứ đi giữa đường.
Chú Thành nhắc tôi:
- Anh đi lên vỉa hè không xe Honda cán gẫy giò bây giờ!
Tôi hình như ra khỏi cơn mê. Tiếng còi xe 'tin .. tin ..' thúc giục không ngừng, thay thế tiếng ve sầu trên những cây sấu già. Tôi lại như chìm vào dĩ vãng:
- Sấu chín ngọt lắm. Sấu xanh dầm nước mắm đường cũng 'tuyệt cú mèo'. Hồi đó chú còn bé nên không được ăn, bây giờ đi gần hết Hà-Nội mà vẫn chưa thấy cây sấu nào.

Tôi đứng nép vào cổng trường, cố nhìn rõ bên trong. Nhiều tòa nhà hai từng mới xây, bề thế hơn dãy nhà ngói cũ nơi tôi mài đũng quần suốt 5 năm tiểu-học. Sân trường không còn nữa và lẽ dĩ nhiên những cây bàng với những chiếc lá to đỏ ối vào mùa thu cũng đã không còn. Như trong hơi sương tôi thấy thầy Huệ mặc áo dài đen, cô Hạnh

quàng khăn san, và thầy Khang mang kính trắng đang đi lại trong hành lang. Tôi dụi mắt, hỏi thầm không biết thầy cô cũ bây giờ ở đâu. Tôi nhớ cô Hạnh hiền, không đánh tôi vì tôi vật nhau với thằng Vinh ngoài sân trường mà còn dẫn tôi ra vòi nước rửa tay. Tôi cũng nhớ thầy Khang. Tôi nghĩ thầy ghét tôi vì tôi hay nghịch thế nhưng ngày cuối niên học năm đó lần đầu tiên thầy gọi tôi bằng con và xoa đầu tôi:
- Con chịu khó học, đừng lêu lổng nữa nhé.

Không biết tại sao lúc đó tôi bỗng ứa nước mắt. Có bao giờ tôi khóc đâu dù thầy đã từng đánh tôi hàng trăm thước kẻ mỗi lần tôi chọc phá bạn bè trong lớp hay không thuộc bài! Ngày đó là ngày chia tay và năm đó cũng là năm cuối cùng ở Hà-Nội, trước khi gia-đình tôi theo đoàn người di-cư vào Nam mùa thu năm 54. Chắc thầy Khang ở lại miền Bắc và nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp lại đám học trò nhỏ của mình.

Chú Thành nhắc tôi:
- Thôi, đi anh.
Tôi lặng lẽ rời cổng trường. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhìn lại mái trường xưa. Buổi chiều đã nhạt nắng, chúng tôi trở về khách sạn rủ mọi người đi ăn bánh tôm Cổ Ngư. Anh em tôi gồm 8 người từ Mỹ trở về, và vài đứa cháu từ Đà Lạt ra, chỉ có tôi và chị Cúc là biết nhiều về Hà-Nội, hay đúng hơn, Hà-Nội ngày xưa của chúng tôi.
Đứa cháu hỏi:
- Cổ Ngư là đường nào?
Bình là ‘dân’ Đà-Lạt, quê hương thứ hai của tôi sau khi chúng tôi di-

cư vào Nam, nên chưa bao giờ nghe tên con đường thơ mộng đó.
Tôi cười:
- Là con đường giữa hồ Trúc-Bạch và hồ Tây. Con đường đó dân Hà-Nôi ai cũng biết. Nổi tiếng như 'Con Đường Mang Tên Em' từ hồ Xuân-Hương lên viện đại-học Đà-Lạt của cháu đó.
Bình dò ngón tay trên bản đồ:
- Ứ ừ … Đó là đường 'Thanh Niên'.
Tôi thở dài:
- Lại một con đường nữa mất tên. Cháu biết không, hôm qua cậu bị một ông lái taxi mắng là "mấy bố Việt-Kiều cứ hỏi tên đường cũ thì đến ông nội con cũng không biết". Biết vậy, nhưng tên những con đường cũ khó quên.
Tôi ngừng một chút trước khi nói tiếp:
- Kể cháu nghe, có lần cậu nhờ taxi chở đi 'Văn Quân' may quần áo , người lái xe cho biết nhà may đó ở đường 'Trần-Phú'. Cậu buột miệng: "Trần Phú là thằng nào"? Anh ta dằn giọng: "May cho ông tôi không phải là công an".
Bình cười nghiêng ngả:
- Tổng Bí Thư đầu tiên của đảng Cộng Sản Việt Nam năm 1930 mà cậu dám gọi bằng 'thằng' thì 'láo' quá. Cậu phải cẩn thận không là bị công-an gọi lên 'làm việc' rất phiền. Thôi chiều nay mình đi xích-lô vui hơn vì Cổ-Ngư cũng gần khách sạn.
Tôi ngần-ngại:
- Ngồi xích-lô coi không tiện. Trông có vẻ thiếu văn minh như 'người bóc lột người'.
Đứa cháu bỗng trở nên hùng biện:
- Nếu ai cũng nghĩ như cậu thì có nhiều người chết đói. Bạn bè cậu

ngày xưa khi đi ‘cải-tạo’ về có người cũng phải đạp xích-lô nuôi gia-đình. Họ không thể làm gì hơn nếu muốn sống một đời lương-thiện. Cậu biết không, mỗi ngày họ kiếm được khoảng 2 dollars là nhiều!

Tôi ngạc nhiên về những suy nghĩ của tuổi trẻ bây giờ. Họ thực tế, và kiến thức hầu như rộng rãi hơn lớp người của thế-hệ tôi, khi chúng tôi ở vào lứa tuổi đó. Tôi thực sự hài lòng:
- Ừ, chúng mình đi xích-lô.

Người gác cửa khách-sạn gọi dùm 5 chiếc xe. Trinh và tôi trèo lên một chiếc. Người phu xe buột mồm:
- Vớ phải cặp béo!
Trinh đỏ mặt trong lúc tôi cười gập người, an-ủi:
- Em nên biết là người ta nói ‘béo tốt’ chứ có ai nói ‘béo xấu’ đâu.
Vợ tôi không vừa:
- Ông ấy nói là ‘cặp béo’ chứ có phải ‘người béo’ đâu. Có nghĩa là anh cũng chẳng nhẹ nhàng gì!

Chiếc xích lô bên cạnh, chở hai mẹ con bà chị gầy còm, bỗng qua mặt chúng tôi cái vù. Người phu xe luôn tay bóp chuông ‘kính koong’ và quay lại nhe răng cười. Tôi nói với theo:
- Ê, đổi bớt một người không?
Anh ta lắc đầu, nhấn mạnh bàn đạp, biến mất hút. Tôi đùa người phu xe:
- Hay là bác lên ngồi với tôi, để … vợ tôi đạp dùm! Cô ấy là lực-sĩ bơi lội đấy!
Bác ta cười khà khà:

- Nói thế chứ ông bà ăn thua gì. Người ‘nước ngoài’ họ còn nặng hơn nhiều.

Tôi mỉm cười nhớ lại một chuyện xưa khi tôi phục vụ trên một chiến hạm tuần dương.

Tàu cặp bến Đà Nẵng vào lúc gần khuya. Hạm Trưởng Vũ rủ:
- Lên bar bà Hảo nhậu một chầu!
Hạm Phó Quí Mập cười rung chiếc bụng phệ, biểu đồng tình và ra lệnh cho các sĩ-quan:
- Trừ sĩ-quan trực, tất cả ‘đi bờ’. Đứa nào không đi tao ‘uýnh’ thấy mẹ!

Lẽ dĩ nhiên là không ai từ chối. Một tuần biển động, có những lúc chúng tôi mệt nhoài, nằm lăn trên đài chỉ-huy, mơ tới lúc được lên bờ, hít hơi đất thôi cũng đủ vui cuộc đời. Hơn thế nữa có Vũ làm đầu tầu, dẫn ‘dìa nhà vợ’, chắc chắn là có nhiều chuyện vui. Bar bà Hảo là nơi chúng tôi hay lui tới mỗi khi ghé bến sông Hàn và trở thành quen thân đến độ bà chủ bar bị chúng tôi gán đùa là ‘dợ nhỏ’ của Vũ.

Bar đã đóng cửa. Vũ gọi lớn:
- Cưng ơi, anh mới ‘dìa’.
Cánh cửa sắt được kéo sang một bên, Hảo cười tươi tắn:
- Dữ thần hôn. Tưởng anh đi luôn về Sài-Gòn với ‘bả’ rồi chứ.

Tôi biết hai người đều đùa. Họ như hai người bạn trai thân thiết, lâu

ngày gặp-gỡ, uống với nhau vài chai bia, tâm sự với nhau về những chuyện lăng nhăng của cuộc đời. Khi đã ngà ngà say Vũ thường tutoyer với Hảo, gọi Hảo bằng 'toa', bằng 'mày', thay vì 'cưng'. Đôi khi Hảo cũng uống chung, để rồi say, để rồi tỉ tê tâm sự về những trắc trở tình duyên của đời mình, kéo tay áo Vũ lau nước mắt, gục đầu than:

- Buồn quá anh ơi!

Tối đó khi rời bar Vũ đã khá say:

- 'Moa' chưa muốn về tàu. Kiếm mấy cái xích-lô, tụi mình đi dạo mát bờ sông Hàn.

Tôi cũng khá say, ngả mình khoan khoái cho người phu-xe cong lưng đạp, quên luôn những bài học của đàn anh trong quân trường là không nên ngồi xích-lô vì trông 'mất tư cách'. Chợt tôi nghe tiếng chuông 'kính koong' vang trong đêm vắng và tiếng hát om sòm từ chiếc xích-lô bên cạnh. Vũ đang ra sức đạp xe còn người phu-xe ngồi khúm núm phía trên. Người Vũ nghiêng ngả, mông vẹo qua vẹo lại trên yên, tay trái cầm càng xe, tay phải đánh nhịp trên trời, hát không thành tiếng, nghe như 'là la lá …' vang lừng.

Vũ dẫn đoàn xích-lô đi hết con đường ven sông, ngừng lại trước cầu tàu, trả tiền và thưởng người phu xe hậu hĩnh, cám ơn một cách lễ phép, sốc lại quần áo cho chỉnh tề trước khi bước lên cầu thang chiến-hạm, dơ tay chào lại người thủy thủ đứng gác.

Tôi kể cho Trinh nghe câu chuyện. Vợ tôi cười:

- Thế những người bạn anh ngày đó bây giờ ra sao?

Tôi thở dài:
- Hảo lập gia-đình với một sĩ quan Hoa-Kỳ và theo chồng về nước năm 69. Nếu còn sống bây giờ chắc cũng đã già lắm. Quí mất trong trại 'cải tạo' Hoàng Liên Sơn. Vũ cũng bị đưa ra Bắc nhưng sống sót, đã đoàn tụ với gia-đình bên Mỹ. Năm ngoái anh có gặp ở Orange County. Vẫn 'tếu' như xưa nhưng tâm sự với bạn bè là có lúc khóc nức nở khi xe lửa chở tù qua ga Hà-Nội được một người đàn bà không quen chạy theo cho một củ khoai. Vũ chỉ nhìn thấy Hà-Nội qua song cửa của toa tầu chở tù, vẫn tiếc là chưa bao giờ được biết phố-phường Hà-Nội.
- Ga Hà-Nội tức là ga Hàng-Cỏ của anh ngày trước?
- Đúng rồi. Ga gần nhà. Anh thường ra đó kiếm nút chai bia về đập thẳng ra thành những đồng 'xèng' để đánh đáo. Chỉ có trẻ con Hà-Nội của thế hệ anh biết 'xèng' là cái gì.

Chiếc xích-lô dừng lại trước một quán bánh tôm bên bờ hồ Tây. Nhớ tới Vũ, tôi tặng người phu xe một món tiền khá lớn trước con mắt ganh tị của những người phu xe khác. Tôi phân trần:
- Tại bác ấy 'vớ phải cặp béo'!

Trinh lườm tôi trong lúc anh em tôi lũ lượt vào nhà hàng. Bánh tôm hồ Tây bây giờ không ngon như tôi thường ăn lúc xưa, có lẽ khi còn bé tôi ít có dịp được đi ra ngoài nên khi được đi chơi, ăn gì cũng thấy ngon. Bình hỏi tôi:
- Cậu thấy lại hết 'Hà-Nội phố' rồi chứ? Mai mình về lại Sài-Gòn, còn chỗ nào cậu muốn 'tham-quan' nữa không?
Tôi trầm ngâm:

- Có lẽ cậu muốn đi lại phố Hàng Đào thêm một lần.

Trinh nhìn tôi mỉm cười:

- Bộ mê con gái hàng Đào rồi hả?

Tôi cũng cười:

- Mê từ lúc lên 10. Nhớ anh Dân không? Hồi đó anh ấy đang học năm cuối cùng tại Albert Sarraut. Người yêu của anh là chị Trâm, con gái hàng Đào. Thỉnh thoảng chị đến chơi, mặc áo dài xanh, má trắng hồng và dịu dàng như một bà tiên trong chuyện cổ tích. Anh chỉ mong chị đến để được chị nắm tay dắt vào nhà, nghe anh Dân chơi tây ban cầm, hát 'Tà Áo Xanh' hoặc "Em Đến Thăm Anh Một Chiều Mưa'. Chưa có mối tình nào êm-đềm và lãng mạn hơn.

- Chị Trâm có phải là chị Dân mình đã gặp?

- Không. Anh Dân bị động viên, hay đúng hơn bị bắt lính, vào cuối năm 1953. Năm 54 đất nước chia đôi, gia-đình chị Trâm ở lại miền Bắc, nên hai người không gặp lại nhau thêm một lần. Anh không bao giờ quên được dòng nước mắt trên khuôn mặt trắng xanh khi chị Trâm đến nhà, và biết tin là anh Dân đã bị bắt. Anh chỉ nhớ loáng thoáng căn nhà phố Hàng Đào vì có một lần anh đưa thư dùm anh Dân. Chiều qua đi trên phố ấy anh thấy thoáng buồn. Không gập được một tà áo dài chứ đừng nói là áo dài xanh. Không nghe được môt giọng nói dịu dàng, và không biết chị Trâm bây giờ ở đâu.

- Bây giờ em mới biết tại sao anh quá buồn khi nghe tin anh Dân qua đời bên Texas.

- Anh Dân, chị Trâm và những người bạn thời thơ ấu, cũng như thành phố này với những đường phố cũ, là một phần đời khó có thể chia lìa. Với các con chúng mình thì căn nhà trên triền giốc và những đồi cỏ xanh của 'thung lũng hoa vàng' là những dấu ấn không phai.

Bây giờ các con ở xa, chưa nhớ nhung, nhưng có một ngày nào đó các con sẽ tìm về, sẽ thiết tha trìu mến.
Bình pha trò cho không khí bớt u-buồn:
- May cho cậu đó. Nếu cậu đến đúng căn nhà, gặp một bà già da nhăn nheo, tóc cắt ngắn, mặc áo đại-cán, cổ áo đeo vài ngôi sao đỏ, trả lời cấm cẳn 'Hỏi cái Trâm hả? Tôi đây này …' thì chắc cậu ù té bỏ chạy về Mỹ liền tức thì.

Đường phố đã lên đèn. Chúng tôi dời tiệm ăn, thả bộ dọc theo đường Cổ Ngư. Hồ Trúc Bạch phản chiếu những ánh đèn mầu từ những cao ốc trong thành phố. Hồ Tây mênh mông vơi những chấm sáng mù mờ. Con đường âm vang tiếng còi xe gắn máy, không còn cái vẻ hoang sơ thủa nào. Cổ Ngư đã không còn. Tôi biết mình sẽ không bao giờ tìm lại được con đường với những tà áo dài tung bay chiều lộng gió của những người yêu nhau trên những chiếc xe đạp sóng đôi. Tôi thở dài và chợt nghĩ tới những người tù-binh Mỹ trở lại California sau nhiều năm lưu đày. Họ cũng không còn tìm thấy những vườn cam nặng trĩu trái, những rừng lê nở hoa trắng xóa vào mùa thu hay những đồi cỏ xanh mịt mùng điểm hoa vàng vào mùa xuân. Họ thấy những căn nhà đã mọc lên chen chúc, những dòng xe cộ dài trên xa lộ ồn ào. Họ cũng sẽ buồn như tôi, và cũng như tôi, họ sẽ lặng lẽ bước thêm một quãng đường đời.

Trần Quang Thiệu.
April 2004

Tìm Dấu Chân Xưa

Phần II

Những Con Đường Mất Tên

Tôi khắc khoải muốn trở về, ít ra thì cũng một lần, để thăm lại thành phố cũ, căn nhà xưa nơi mà anh em tôi trải qua thời ấu thơ. Hà-Nội đã thay đổi nhiều, quá nhiều. Hà-Nội không còn là Hà-Nội của tôi trong tâm tưởng. Thế nhưng còn căn nhà xưa? Tôi đứng tần ngần trước biệt thự số 32 phố Phan Bội Châu. Vẫn căn nhà đó, vẫn mầu vôi vàng cũ kỹ, nhưng không còn cây ngọc-lan trước ngõ, không còn vườn cỏ xanh và hàng sấu già vang tiếng ve sầu mùa hạ.

Người đàn-bà trung niên bước ra. Tôi ngập ngừng:

- Chị cho hỏi thăm …

Chị nhìn tôi, như dò xét:

- Anh tìm ai?

- Không. Ngày xưa tôi ở căn nhà này. Lâu lắm rồi. Nếu chị cho phép,

tôi chỉ muốn nhìn lại chốn cũ.

- Thế anh là …

- Tên tôi là là Duy, còn đây là chú Thành, em tôi. Chúng tôi đã sang Hoa-Kỳ cư ngụ mấy chục năm nay, và bây giờ mới có dịp về thăm lại quê nhà.

Người đàn bà nói như reo:

- Thế anh là con bác Đức-Khánh trước năm 54 ở căn nhà này. Chúng em vẫn nghe nói về bác luôn.

Rồi như để trả lời cho vẻ ngạc nhiên của chúng tôi chị giải thích:

- Em là Phụng, con dâu ông Mậu. Khi hai bác di cư vào Nam đã nhường lại căn nhà này cho bố chồng em.

Tôi như chút được một gánh nặng trên vai và một chút vui thích khi bắt được giọng nói Hà-Nội cũ, Hà-Nội trước năm 1954, thay vì giọng nói có pha chút âm hưởng vùng Thanh-Nghệ-Tĩnh như bây giờ:

- May quá, không ngờ gặp được người quen.

Phụng cười thân thiện, mở rộng cánh cửa:

- Vâng, thật là có duyên gặp được các anh. Mời hai anh vào chơi,

mình ơi, anh Đạo ơi. Nhà có khách.

Tôi bàng hoàng bước vào căn nhà cũ. Đạo tiếp chúng tôi niềm nở, tươi cười dẫn chúng tôi đi lang thang khắp nhà. Chỗ này ngày xưa mẹ hay nằm hát ru các em tôi. Phòng kia kê bộ phản chân quỳ bác Chánh tôi nằm hút thuốc phiện mỗi lần từ quê ra thăm. Cái tủ áo ở góc này, tôi trốn trong đó cho Long, cho Sĩ đi tìm hàng nửa ngày. Cầu thang bằng đá lên tầng trên vẫn nhẵn bóng và trơn trượt.

Tôi bước ra hành lang. Hành lang có mái che ngày xưa kê chiếc bàn dài cho anh em chúng tôi ngồi học. Họ hàng từ quê ra trọ học tại nhà tôi rất đông. Ngày đó anh Thế học trung-học Nguyễn-Trãi, anh Dân học Albert Sarraut, chị Lành học Trương Vương … ngày đó tôi nghe 'This is Jack. Jack is a boy …' anh Lương đọc từ cuốn sách bìa cứng mầu xanh nước biển với tấm lòng khâm phục. Cũng ở nơi đó tôi nghe cô Minh dạy chú Quán phát âm 'Ông Lý có cái lọ treo lủng lẳng lưng chừng nhà', chả là vì dân miền quê tôi nói ngọng, không phân biệt được 'en nờ' với 'e lờ'.

Tôi chỉ cho chú Thành:

- Góc này là chỗ bố bắt tôi quì mỗi lần tôi 'lỡ tay' bắn súng cao-su làm vỡ kính nhà 'thằng' Tây hàng xóm. Ngày đó chú còn bé lắm nên không bao giờ bị đòn, nhưng chú hay khóc nhè nên có biệt danh là 'Cò Nhăn'.

Chú Thành cười, chỉ một bức tường:

- Nhưng em cũng còn nhớ chỗ này có cánh cửa cầu thang riêng dẫn xuống phòng mẹ. Sao bây giờ không còn?

Anh Đạo giải thích:

- Căn nhà rộng. Bố mẹ em đã qua đời, nhưng tất cả các anh em chúng em vẫn còn sống chung nơi đây. Từ ngày lập gia-đình chúng em đã ngăn chia căn nhà ra làm nhiều phần và xây cất thêm cho có chút ít riêng tư. Những cây sấu già cũng đã được cưa đi, sân cỏ ngày xưa như các anh thấy bây giờ là những quán hàng để kiếm sống. Biệt thự ngày đó bây giờ chỉ là một đám nhà hỗn tạp. Chắc các anh không còn tìm thấy nhiều dấu vết cũ?

Tôi nắm tay Đạo:

- Cám ơn anh đã cho chúng tôi thăm lại căn nhà xưa. Lẽ dĩ nhiên là 'vật đổi sao dời' nhưng chúng tôi thấy như sống lại ngày tháng cũ và những kỷ niệm xa xưa thật êm đềm. Xin anh cho phép chúng tôi chụp mấy tấm hình để cho mẹ tôi thấy lại căn nhà này, và cho các con tôi thấy được một phần thời thơ ấu của chúng tôi.

Giã-từ Đạo chúng tôi chậm chạp đi lại con đường trước đây dẫn chúng tôi tới trường. 50 năm là một khoảng đời nhưng những góc phố vẫn không quên. Tôi chỉ cho chú Thành căn nhà ở góc đường Trần Hưng Đạo và Phan Bội Châu:

- Chỗ này là trường mẫu-giáo của chú. Ngày đầu tiên chú tới trường tôi phải đứng ngoài cửa sổ cho tới khi chú thôi khóc. Trường học không còn nữa, nhưng chiếc cổng sắt hình như vẫn là chiếc này.

Tiếp tục đi trên con đường Trần Hưng Đạo, tôi nói như là đang trong giấc mơ:

- Góc này là 'Đấu Xảo' chứ không phải là 'Cung Thiếu Nhi' như bây giờ đâu, phía trái là chùa Quán Sứ, phía trước là ngã tư Quang-Trung - Trần Hưng Đạo. Chỗ này có cây muỗn, nhưng nay không còn. Chú biết cây muỗm là cây gì không? Quả nó giống quả xoài nhưng cây cao lớn hơn nhiều. Những hôm trời nắng tôi vẫn ngồi nghỉ dưới gốc cây trước khi vào lớp. Mà đường phố ngày xưa vắng lắm. Ít xe hơi và không có xe gắn máy, nhiều lúc tôi cứ đi giữa đường.

Chú Thành nhắc tôi:

- Anh đi lên vỉa hè không xe Honda cán gẫy giò bây giờ!

Tôi hình như ra khỏi cơn mê. Tiếng còi xe 'tin .. tin ..' thúc giục không ngừng, thay thế tiếng ve sầu trên những cây sấu già. Tôi lại như chìm vào dĩ vãng:

- Sấu chín ngọt lắm. Sấu xanh dầm nước mắm đường cũng 'tuyệt cú mèo'. Hồi đó chú còn bé nên không được ăn, bây giờ đi gần hết Hà-Nội mà vẫn chưa thấy cây sấu nào.

Tôi đứng nép vào cổng trường, cố nhìn rõ bên trong. Nhiều tòa nhà hai từng mới xây, bề thế hơn dãy nhà ngói cũ nơi tôi mài đũng quần suốt 5 năm tiểu-học. Sân trường không còn nữa và lẽ dĩ nhiên những cây bàng với những chiếc lá to đỏ ối vào mùa thu cũng đã không còn. Như trong hơi sương tôi thấy thầy Huệ mặc áo dài đen, cô Hạnh quàng khăn san, và thầy Khang mang kính đen đang đi lại trong hành lang. Tôi dụi mắt, hỏi thầm không biết thầy cô cũ bây giờ ở đâu. Tôi nhớ cô Hạnh hiền, không đánh tôi vì tôi vật nhau với thằng Vĩnh ngoài sân trường mà còn dẫn tôi ra vòi nước rửa tay. Tôi cũng nhớ thầy Khang. Tôi nghĩ thầy ghét tôi vì tôi hay nghịch thế nhưng ngày cuối niên học năm đó lần đầu tiên thầy gọi tôi bằng con và xoa đầu tôi:

- Con chịu khó học, đừng lêu lổng nữa nhé.

Không biết tại sao lúc đó tôi bỗng ứa nước mắt. Có bao giờ tôi khóc đâu dù thầy đã từng đánh tôi hàng trăm thước kẻ mỗi lần tôi chọc phá bạn bè trong lớp hay không thuộc bài! Ngày đó là ngày chia tay và năm đó cũng là năm cuối cùng ở Hà-Nội, trước khi gia-đình tôi theo đoàn người di-cư vào Nam mùa thu năm 54. Chắc thầy Khang ở lại miền Bắc và nghĩ rằng chẳng bao giờ gặp lại đám học trò nhỏ của mình.

Chú Thành nhắc tôi:

- Thôi, đi anh.

Tôi lặng lẽ rời cổng trường. Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi nhìn lại mái trường xưa. Buổi chiều đã nhạt nắng, chúng tôi trở về khách sạn rủ mọi người đi ăn bánh tôm Cổ Ngư. Anh em tôi gồm 8 người từ Mỹ trở về, và vài đứa cháu từ Đà Lạt ra, chỉ có tôi và chị Cúc là biết nhiều về Hà-Nội, hay đúng hơn, Hà-Nội ngày xưa của chúng tôi.

Đứa cháu hỏi:

- Cổ Ngư là đường nào?

Bình là 'dân' Đà-Lạt, quê hương thứ hai của tôi sau khi chúng tôi di-cư vào Nam, nên chưa bao giờ nghe tên con đường thơ mộng đó. Tôi cười:

- Là con đường giữa hồ Trúc-Bạch và hồ Tây. Con đường đó dân Hà-Nôi ai cũng biết. Nổi tiếng như 'Con Đường Mang Tên Em' từ hồ Xuân-Hương lên viện đại-học Đà-Lạt của cháu đó.

Bình dò ngón tay trên bản đồ:

- Ứ ừ … Đó là đường 'Thanh Niên'.

Tôi thở dài:

- Lại một con đường nữa mất tên. Cháu biết không, hôm qua cậu bị một ông lái taxi mắng là "mấy bố Việt-Kiều cứ hỏi tên đường cũ thì đến ông nội con cũng không biết". Biết vậy, nhưng tên những con

đường cũ khó quên.

Tôi ngừng một chút trước khi nói tiếp:

- Kể cháu nghe, có lần cậu nhờ taxi chở đi 'Văn Quân' may quần áo , người lái xe cho biết nhà may đó ở đường 'Trần-Phú'. Cậu buột miệng: "Trần Phú là thằng nào"? Anh ta dằn giọng: "May cho ông tôi không phải là công an".

Bình cười nghiêng ngả:

- Tổng Bí Thư đầu tiên của đảng Cộng Sản Việt Nam năm 1930 mà cậu dám gọi bằng 'thằng' thì 'láo' quá. Cậu phải cẩn thận không là bị công-an gọi lên 'làm việc' rất phiền. Thôi chiều nay mình đi xích-lô vui hơn vì Cổ-Ngư cũng gần khách sạn.

Tôi ngần-ngại:

- Ngồi xích-lô coi không tiện. Trông có vẻ thiếu văn minh như 'người bóc lột người'.

Đứa cháu bỗng trở nên hùng biện:

- Nếu ai cũng nghĩ như cậu thì có nhiều người chết đói. Bạn bè cậu ngày xưa khi đi 'cải-tạo' về có người cũng phải đạp xích-lô nuôi gia-đình. Họ không thể làm gì hơn nếu muốn sống một đời lương-thiện. Cậu biết không, mỗi ngày họ kiếm được khoảng 2 dollars là nhiều!

Tôi ngạc nhiên về những suy nghĩ của tuổi trẻ bây giờ. Họ thực tế, và kiến thức hầu như rộng rãi hơn lớp người của thế-hệ tôi, khi chúng tôi ở vào lứa tuổi đó. Tôi thực sự hài lòng:

- Ừ, chúng mình đi xích-lô.

Người gác cửa khách-sạn gọi dùm 5 chiếc xe. Trinh và tôi trèo lên một chiếc. Người phu xe buột mồm:

- Vớ phải cặp béo!

Trinh đỏ mặt trong lúc tôi cười gập người, an-ủi:

- Em nên biết là người ta nói 'béo tốt' chứ có ai nói 'béo xấu' đâu.

Vợ tôi không vừa:

- Ông ấy nói là 'cặp béo' chứ có phải 'người béo' đâu. Có nghĩa là anh cũng chẳng nhẹ nhàng gì!

Chiếc xích lô bên cạnh, chở hai mẹ con bà chị gầy còm, bỗng qua mặt chúng tôi cái vù. Người phu xe luôn tay bóp chuông 'kính koong' và quay lại nhe răng cười. Tôi nói với theo:

- Ê, đổi bớt một người không?

Anh ta lắc đầu, nhấn mạnh bàn đạp, biến mất hút. Tôi đùa người phu xe:

- Hay là bác lên ngồi với tôi, để … vợ tôi đạp dùm! Cô ấy là lực-sĩ bơi lội đấy!

Bác ta cười khà khà:

- Nói thế chứ ông bà ăn thua gì. Người 'nước ngoài' họ còn nặng hơn nhiều.

Tôi mỉm cười nhớ lại một chuyện xưa khi tôi phục vụ trên một chiến hạm tuần dương.

Tàu cặp bến Đà Nẵng vào lúc gần khuya. Hạm Trưởng Vũ rủ:

- Lên bar bà Hảo nhậu một chầu!

Hạm Phó Quí Mập cười rung chiếc bụng phệ, biểu đồng tình và ra lệnh cho các sĩ-quan:

- Trừ sĩ-quan trực, tất cả 'đi bờ'. Đứa nào không đi tao 'uýnh' thấy mẹ!

Lẽ dĩ nhiên là không ai từ chối. Một tuần biển động, có những lúc chúng tôi mệt nhoài, nằm lăn trên đài chỉ-huy, mơ tới lúc được lên bờ, hít hơi đất thôi cũng đủ vui cuộc đời. Hơn thế nữa có Vũ làm đầu

tầu, dẫn 'dìa nhà vợ', chắc chắn là có nhiều chuyện vui. Bar bà Hảo là nơi chúng tôi hay lui tới mỗi khi ghé bến sông Hàn và trở thành quen thân đến độ bà chủ bar bị chúng tôi gán đùa là 'dợ nhỏ' của Vũ.

Bar đã đóng cửa. Vũ gọi lớn:

- Cưng ơi, anh mới 'dìa'.

Cánh cửa sắt được kéo sang một bên, Hảo cười tươi tắn:

- Dữ thần hôn. Tưởng anh đi luôn về Sài-Gòn với 'bả' rồi chứ.

Tôi biết hai người đều đùa. Họ như hai người bạn trai thân thiết, lâu ngày gặp-gỡ, uống với nhau vài chai bia, tâm sự với nhau về những chuyện lăng nhăng của cuộc đời. Khi đã ngà ngà say Vũ thường tutoyer với Hảo, gọi Hảo bằng 'toa', bằng 'mày', thay vì 'cưng'. Đôi khi Hảo cũng uống chung, để rồi say, để rồi tỉ tê tâm sự về những trắc trở tình duyên của đời mình, kéo tay áo Vũ lau nước mắt, gục đầu than:

- Buồn quá anh ơi!

Tối đó khi rời bar Vũ đã khá say:

- 'Moa' chưa muốn về tàu. Kiếm mấy cái xích-lô, tụi mình đi dạo mát bờ sông Hàn.

Tôi cũng khá say, ngả mình khoan khoái cho người phu-xe cong lưng đạp, quên luôn những bài học của đàn anh trong quân trường là không nên ngồi xích-lô vì trông 'mất tư cách'. Chợt tôi nghe tiếng chuông 'kính koong' vang trong đêm vắng và tiếng hát om sòm từ chiếc xích-lô bên cạnh. Vũ đang ra sức đạp xe còn người phu-xe ngồi khúm núm phía trên. Người Vũ nghiêng ngả, mông vẹo qua vẹo lại trên yên, tay trái cầm càng xe, tay phải đánh nhịp trên trời, hát không thành tiếng, nghe như 'là la lá …' vang lừng.

Vũ dẫn đoàn xích-lô đi hết con đường ven sông, ngừng lại trước cầu tàu, trả tiền và thưởng người phu xe hậu hĩnh, cám ơn một cách lễ phép, sốc lại quần áo cho chỉnh tề trước khi bước lên cầu thang chiến-hạm, dơ tay chào lại người thủy thủ đứng gác.

Tôi kể cho Trinh nghe câu chuyện. Vợ tôi cười:

- Thế những người bạn anh ngày đó bây giờ ra sao?

Tôi thở dài:

- Hảo lập gia-đình với một sĩ quan Hoa-Kỳ và theo chồng về nước năm 69. Nếu còn sống bây giờ chắc cũng đã già lắm. Quí mất trong trại 'cải tạo' Hoàng Liên Sơn. Vũ cũng bị đưa ra Bắc nhưng sống sót, đã đoàn tụ với gia-đình bên Mỹ. Năm ngoái anh có gặp ở Orange County. Vẫn 'tếu' như xưa nhưng tâm sự với bạn bè là có lúc khóc nức nở khi xe lửa chở tù qua ga Hà-Nội được một người đàn bà

không quen chạy theo cho một củ khoai. Vũ chỉ nhìn thấy Hà-Nôi qua song cửa của toa tầu chở tù, vẫn tiếc là chưa bao giờ được biết phố-phường Hà-Nội.

- Ga Hà-Nội tức là ga Hàng-Cỏ của anh ngày trước?

- Đúng rồi. Ga gần nhà. Anh thường ra đó kiếm nút chai bia về đập thẳng ra thành những đồng 'xèng' để đánh đáo. Chỉ có trẻ con Hà-Nội của thế hệ anh biết 'xèng' là cái gì.

Chiếc xích-lô dừng lại trước một quán bánh tôm bên bờ hồ Tây. Nhớ tới Vũ, tôi tặng người phu xe một món tiền khá lớn trước con mắt ganh tị của những người phu xe khác. Tôi phân trần:

- Tại bác ấy 'vớ phải cặp béo'!

Trinh lườm tôi trong lúc anh em tôi lũ lượt vào nhà hàng. Bánh tôm hồ Tây bây giờ không ngon như tôi thường ăn lúc xưa, có lẽ khi còn bé tôi ít có dịp được đi ra ngoài nên khi được đi chơi, ăn gì cũng thấy ngon. Bình hỏi tôi:

- Cậu thấy lại hết 'Hà-Nội phố' rồi chứ? Mai mình về lại Sài-Gòn, còn chỗ nào cậu muốn 'tham-quan' nữa không?

Tôi trầm ngâm:

- Có lẽ cậu muốn đi lại phố Hàng Đào thêm một lần.

Trinh nhìn tôi mỉm cười:

- Bộ mê con gái hàng Đào rồi hả?

Tôi cũng cười:

- Mê từ lúc lên 10. Nhớ anh Dân không? Hồi đó anh ấy đang học năm cuối cùng tại Albert Sarraut. Người yêu của anh là chị Trâm, con gái hàng Đào. Thỉnh thoảng chị đến chơi, mặc áo dài xanh, má trắng hồng và diụ dàng như một bà tiên trong chuyện cổ tích. Anh chỉ mong chị đến để được chị nắm tay dắt vào nhà, nghe anh Dân chơi tây ban cầm, hát 'Tà Áo Xanh' hoặc "Em Đến Thăm Anh Một Chiều Mưa'. Chưa có mối tình nào êm-đềm và lãng mạn hơn.

- Chị Trâm có phải là chị Dân mình đã gặp?

- Không. Anh Dân bị động viên, hay đúng hơn bị bắt lính, vào cuối năm 1953. Năm 54 đất nước chia đôi, gia-đình chị Trâm ở lại miền Bắc, nên hai người không gặp lại nhau thêm một lần. Anh không bao giờ quên được dòng nước mắt trên khuôn mặt trắng xanh khi chị Trâm đến nhà, và biết tin là anh Dân đã bị bắt. Anh chỉ nhớ loáng thoáng căn nhà phố Hàng Đào vì có một lần anh đưa thư dùm anh Dân. Chiều qua đi trên phố ấy anh thấy thoáng buồn. Không gập được một tà áo dài chứ đừng nói là áo dài xanh. Không nghe được môt giọng nói dịu dàng, và không biết chị Trâm bây giờ ở đâu.

- Bây giờ em mới biết tại sao anh quá buồn khi nghe tin anh Dân qua đời bên Texas.

- Anh Dân, chị Trâm và những người bạn thời thơ ấu, cũng như thành phố này với những đường phố cũ, là một phần đời khó có thể chia lìa. Với các con chúng mình thì căn nhà trên triền giốc và những đồi cỏ xanh của 'thung lũng hoa vàng' là những dấu ấn không phai. Bây giờ các con ở xa, chưa nhớ nhung, nhưng có một ngày nào đó các con sẽ tìm về, sẽ thiết tha trìu mến.

Bình pha trò cho không khí bớt u-buồn:

- May cho cậu đó. Nếu cậu đến đúng căn nhà, gặp một bà già da nhăn nheo, tóc cắt ngắn, mặc áo đại-cán, cổ áo đeo vài ngôi sao đỏ, trả lời cấm cẳn 'Hỏi cái Trâm hả? Tôi đây này …' thì chắc cậu ù té bỏ chạy về Mỹ liền tức thì.

Đường phố đã lên đèn. Chúng tôi dời tiệm ăn, thả bộ dọc theo đường Cổ Ngư. Hồ Trúc Bạch phản chiếu những ánh đèn mầu từ những cao ốc trong thành phố. Hồ Tây mênh mông vơi những chấm sáng mù mờ. Con đường âm vang tiếng còi xe gắn máy, không còn cái vẻ hoang sơ thủa nào. Cổ Ngư đã không còn. Tôi biết mình sẽ không bao giờ tìm lại được con đường với những tà áo dài tung bay chiều lộng gió của những người yêu nhau trên những chiếc xe đạp sóng đôi. Tôi thở dài và chợt nghĩ tới những người tù-binh Mỹ trở lại California sau nhiều năm lưu đày. Họ cũng không còn tìm thấy những vườn cam nặng trĩu trái, những rừng lê nở hoa trắng xóa vào

mùa thu hay những đồi cỏ xanh mịt mùng điểm hoa vàng vào mùa xuân. Họ thấy những căn nhà đã mọc lên chen chúc, những dòng xe cộ dài trên xa lộ ồn ào. Họ cũng sẽ buồn như tôi, và cũng như tôi, họ sẽ lặng lẽ bước thêm một quãng đường đời.

Trần Quang Thiệu
April 2004

Tình Thư Từ Những Nẻo Đường Việt Nam

Lời mở đầu:
Dũng là một thanh niên 28 tuổi, mồ côi cha mẹ, được chú ruột (Duy) mang sang Mỹ cho ăn học từ năm 12 tuổi. Dũng đã tốt nghiệp B.S. về Biology tại một trường đại học miền Nam California, nhưng thay vì cố gắng xin vào trường y-khoa Dũng đổi ngành, học môn sử-ký vì có hoài bão riêng tư.

Dũng được một người bố nuôi (tự xưng là Ngụy) chu cấp nhưng vẫn phải đi thổi kèn tại một vũ trường để kiếm sống, nên cũng có biệt danh là Dũng Kèn. Đường tình ái của Dũng cũng không mấy sáng cho đến khi gặp Candy, một cô sinh viên mới lớn đang theo học tại New York, về thăm bạn ở Cali, tình cờ gặp Dũng và say mê tiếng kèn

saxophone của Dũng trong bài 'Forever in love'. Tên ở nhà của Candy là Bé, và Candy gọi Dũng là anh Dũng Ngố một cách thân tình. Dũng cũng có tên là Dũng Khờ vì yêu ai Dũng cũng 'yêu đến dại khờ'. Trước đây Dũng đã từng yêu Thùy Dung, chị họ của Candy, nhưng hai người đã đổi tình yêu thành tình bạn. (Xin xem 'Người Dưng Khác Họ', cùng một tác giả).

Dũng vẫn còn đang viết dở luận-án tiến sĩ, chủ đề là lịch sử và địa lý biển Đông, mang hoài bão chứng minh với thế giới tự do chủ quyền của VN trên các hải đảo đã bị Bắc phương chiếm đoạt. Dũng hy vọng hoàn tất thesis vào mùa hè năm 2007, và sau đó có ý-định sẽ về VN dạy học. Chú Duy của Dũng, nguyên là giáo-sư toán, và đã tốt nghiệp về Computer Science tại Hoa-Kỳ, cũng đã trở về VN dạy học tại một trường đại-học dân lập.

Tết Đinh Hợi vừa qua Candy xin mẹ về Cali thăm Tim bạn học cũ đang đau yếu và Thùy Dung ở cạnh nhà Tim. Dũng đã yêu Candy từ lần gặp gỡ đầu tiên nhưng bây giờ mối tình của hai người mới thực sự bắt đầu.

Dũng và Candy có với nhau những ngày trong sáng thần tiên ở California, nhưng rồi Candy phải chia tay Dũng, về N.Y. đi học lại, và Dũng sẽ phải về thăm VN, tìm một hướng đi cho cuộc đời. Dũng viết cho Candy khi chia tay, và từ những nẻo đường đất nước, những bức thư tình thiết tha nhưng cũng mang nặng tình quê hương và hoài bão cuộc đời.

***

Chia Tay Ngậm Ngùi

Em yêu dấu,

Giờ này em đang trên chuyến bay về New York, ước gì có anh ngồi cạnh em, cho em bờ vai để em nương tựa thay vì gục đầu ngậm ngùi lau dòng nước mắt nhớ thương.
Sáng nay khi anh tới gặp em ở lobby khách sạn anh đã muốm ôm em vào lòng. Mắt em có quầng. Đêm qua chắc là em ít ngủ dù rằng anh đã dặn em lên giường sớm để ngày mai còn phải ra phi trường về NY.

Chúng mình ngồi ăn sáng với nhau trong phòng ăn khách sạn. Đĩa trứng Omlette trước mặt cứ nguội dần mà không đứa nào nhấc tay. Cuối cùng anh dùng nĩa xắn một miếng nhỏ đút cho em. Em hé miệng ngậm miếng trứng mà như nuốt không được. Mắt em u buồn, và lòng anh xót xa:
- Em ăn một chút đi. Trưa nay bận bịu ở phi trường không có thì giờ ăn trưa em sẽ đói lắm.
Em gật đầu:
- Dạ, anh nữa. Anh ăn với em nhé.
Anh gật đầu thế nhưng rồi hai đứa vẫn ngồi nhìn nhau, bàn tay em nằm gọn trong bàn tay anh trên bàn.

Em có chút vui hơn khi anh đưa em tới nhà bạn để em giã từ. Tim vừa vui vừa buồn vì thấy em còn nhớ đến Tim, quen biết nhau từ khi còn học high school. Anh thấy Tim mang tặng em món quà, và thủ thỉ ngồi nói chuyện với em. Mẹ Tim ôm em mà mắt buồn như có ngấn lệ. Anh bỏ ra ngoài cửa ngồi hút thuốc cho em được tự nhiên.

Thùy Dung, ngồi bên anh, lâu lâu lại nói một câu. Anh ậm ờ, hồn anh bay nơi đâu, chẳng biết Dung nói gì, chỉ đến khi Dung kéo tay anh "Dũng đừng hút thuốc nữa" anh mới chợt tỉnh:
- Cám ơn Bé nhắc anh. Oh, I'm sorry, I meant Dung. Dũng sẽ bỏ dần. Đêm qua Bé cũng nói là Dũng hút thuốc hơi nhiều.
Đến lúc em phải ra phi trường ai cũng muốn đi theo. Nhưng em chỉ nhìn anh. Mọi người hình như hiểu nên nhẹ thở dài. Em ôm hôn từ giã từng người, cả Tim nữa. Bàn tay em vỗ nhẹ trên lưng Tim:
- Tim khoẻ rồi đi học lại nhé. You better are! Write me whenever you can. OK?
Anh thấy Tim gật đầu, nói gì rất nhỏ mà anh không nghe. Dung chỉ ôm em thật lâu mà không nói gì.
Khi xe đã lăn bánh em còn thò đầu ra đưa tay vẫy. Mọi người đứng im lìm trước cửa nhà Tim. Hình như họ dụi mắt. Anh âm thầm lái xe, em chợt nghiêng người về phía anh, hôn nhẹ lên vành tai anh:
- Anh Dũng buồn hả?
Anh vẫn nhìn về phiá trước:
- Có lần chia tay nào, dù chỉ là tạm biệt, mà không buồn, nhất là chia tay với người mình thương yêu.
Giọng em chợt ướt sũng:
- Anh làm Bé khóc nè.
Anh đưa tay nắm tay em, đưa lên môi hôn nhẹ. Anh nói gì được với em bây giờ?

Hành lý đã được gửi xong nhưng em vẫn chưa đi qua security gate. Em kéo anh ngồi xuống hàng ghế đợi chờ, ngã đầu trên vai anh và để bàn tay nhỏ bé của em trong bàn tay anh. Chúng mình không nói

một lời, cứ như thế lâu lắm, cho đến khi anh nhắc:
- Đến giờ rồi em.
Hai đứa đứng lên và em bật khóc, gục đầu vào ngực anh. Anh cũng dưng dưng. Con trai cũng biết khóc chứ em. Anh cúi xuống hôn nhẹ lên bờ môi em:
- Bé vào đi không muộn rồi.
Em ngửng lên nhìn anh rồi bất chợt vít đầu anh xuống hôn lên môi anh. Ừ thôi, em đi nhé, anh về giữ lại dấu môi hôn. Thơ của ai đó nhỉ, anh không nhớ nữa. Good bye, Candy. Em ngoái cổ nhìn khi đã đi qua security gate, giơ tay vẫy rồi cúi đầu gạt nước mắt còn đọng trên bờ mi.

Anh ngồi bất động trong xe ngoài parking. Lâu lắm. Nhìn những chiếc phi cơ cất cánh gào thét trên bầu trời, chiếc nào bay qua anh cũng tưởng như là có em. Bây giờ anh mới thấy thắm thía nỗi buồn, có lẽ còn buồn hơn Cung Trầm Tưởng lúc chia tay người yêu bé nhỏ ở ga Lyon đèn vàng.
…
Tiễn em về xứ Mẹ
Anh nói bằng tiếng hôn
Không còn gì lâu hơn
Một trăm ngày xa cách
Tuyết rơi mỏng manh buồn
Ga Lyon đèn vàng
Cầm tay em muốn khóc
Nói chi cũng muộn màng
…

Ừ nhỉ, một trăm ngày xa cách, tại sao mình không nghĩ ra. Nếu còn thương nhớ nhau sao muà hè này anh không qua NY thăm em, hay đón em về lại Cali thêm một lần. Anh bỗng nhiên hăm hở, và nếu có em bên cạnh anh sẽ nói nhỏ với em là chúng mình không bao giờ xa cách đâu em. Hàng ngày chúng mình sẽ viết cho nhau, em nghe chưa? Nhớ gọi cho anh khi em về đến nhà và đọc được email này. Yêu em đến dại khờ.
Anh Dũng

***

Ngày … tháng … năm 2007
Em yêu,
Đêm qua đọc email của em lòng anh thật bàng hoàng. Chỉ có 3 chữ tô đậm "**Bé nhớ anh**" mà sao như ngàn lời yêu thương. Anh biết có thương thì mới nhớ và anh trăn trở cả đêm không ngủ được vì anh cũng thương nhớ em vô vàn. *Nhớ người như chưa từng nhớ bao giờ*, lời thơ của nữ sĩ Nguyệt Thanh mà anh vừa mới đọc trên một diễn đàn văn nghệ sáng nay đó em.

Sáng nay chắc là em đã trở lại trường, đang thủ thỉ với bạn bè, đang khoe những tấm hình rực rỡ trong chợ hoa ngày Tết, ngộ nghĩnh và thân yêu trong xứ thần tiên Disney Land. Chúng mình đã có với nhau những kỷ niệm để đời. Làm sao anh quyên được ánh mắt em cười, cái nghiêng đầu tình tứ, những giọt nước mắt nhớ thương và nhất là nụ hôn nhẹ trên bờ môi khi chúng mình chia tay. Candy ơi, 'mai sau

dù có bao giờ' nếu vì bất cứ lý do gì mà chúng mình không được gần nhau thì những ngày qua đủ cho anh 'đốt lò hương cũ so tơ phím này'. Tiếng kèn của anh sẽ nghẹn ngào vì thương nhớ em.

Em đã nói 'chuyện chúng mình' với mẹ chưa? Anh biết là bà mẹ nào cũng lo lắng cho tương lai con cái nên anh viết vài hàng gửi mẹ dưới đây, em chuyển cho mẹ dùm anh nhé.
Nhớ gửi email cho anh hàng ngày, hay là ban đêm trước khi đi ngủ điện thoại cho anh, để anh nghe tiếng em thủ thỉ, để anh nói với em những lời yêu thương, và để anh ru em ngủ bằng những bản tình ca êm đềm. Yêu và nhớ em vô cùng.

Anh Dũng

***

Thưa dì,

Dũng quả tình không biết xưng hô sao cho phải phép nhưng nghĩ rằng dì còn ít tuổi hơn mẹ của Dũng nên mạn phép dùng danh xưng đó thay vì 'Ms. Nga', nghe có vẻ quá 'Mỹ'. (Bé nửa đùa nửa thật nói với Dũng tên dì là Thiên-Nga, nếu không đúng mong dì đừng bận tâm).

Dũng mồ côi, mẹ mất khi còn nhỏ, và cha qua đời ít lâu sau khi đi 'cải tạo' về. Dũng được chú Duy nuôi nấng, mang sang Mỹ học hành cho nên người. Bố Ngụy, người bạn đồng ngũ của ba Dũng, nhận Dũng làm con nuôi, và hiện nay Dũng đang nương tựa người mà Dũng coi

như cha.
Dũng học hành cũng bình thường, đã xong B.S. về Biology, nhưng thay vì cố gắng thi vào các trường y-khoa Dũng đã đổi ngành, học history vì một hoài bão riêng tư. Trong thời gian theo học tại UCI ban đêm Dũng chơi nhạc cho một vũ trường để kiếm sống nhưng bây giờ Dũng đã thôi việc ở vũ trường, nhận làm bán thời cho một công ty chuyên về medical equiment ở San Diego. Hai ngày một tuần Dũng vẫn tới trường, hy vọng là Dũng sẽ hoàn tất luận án tiến-sĩ vào cuối niên học này.

Dũng ôm một hoài bảo từ khi thấy bố Ngụy nhìn tấm hải đồ chỉ tay vào những quần đảo nói với Dũng là ngày xưa ba Dũng đã cố gắng bảo vệ nhưng thất bại. Ba Dũng đau xót và u buồn cho đến lúc qua đời. Những người lính gác sông và biển ít được nhắc nhở vì nhiệm vụ của họ khiêm nhường, nhưng khi để mất một phần đất nước lòng họ rất là xót xa. Dũng nghĩ là ba Dũng, cũng như bố Ngụy, không thành công bằng những giải pháp quân sự thế nhưng công lý cần phải được sáng tỏ. Dũng chuyển sang học sử, và luận án của Dũng chuyên đề về 'lịch sử và địa-lý của biển đông', tìm hiểu về những hải đảo đã mất về tay Bắc phương, với hoài bão là chứng minh cho thế giới tự do chủ quyền của dân Việt, dù rằng những hải đảo xa xôi đó rất xa đất liền.

Vị giáo sư đỡ đầu thesis cũa Dũng bất đồng ý-kiến với Dũng về những từ ngữ như 'expansion' phải được dùng thay vì 'invasion' để chỉ sự bành trướng của Trung Quốc nên Dũng đã phải thay đổi giáo sư, chuyển trường làm chậm trễ việc học nhưng trước sau gì rồi

Dũng cũng sẽ hoàn thành ý-nguyện của mình.
Dũng không muốn làm dì mất nhiều thì giờ về những vấn đề phức tạp, không mấy liên quan tới cuộc sống thường ngày nên Dũng xin ngừng ở đây và hẹn thư sau sẽ nói thêm về những dự định tương lai.
Dũng luôn luôn nhủ thầm là mình làm hết lòng mình, còn thành công hay không phần nào cũng do cơ duyên. Dũng gặp được Bé là do cái duyên, và nếu có 'nợ' thì biết đâu chẳng đi chung một con đường.

Dũng xin phép dì để Bé và Dũng giữ một tình thân trong sáng. Dũng và em thương nhớ nhau nhưng ngoài một cái hôn phớt nhẹ trên bờ môi lúc nào Dũng và Bé cũng biết giữ gìn. Nghe có vẻ lỗi thời nhưng Dũng tin rằng 'gìn vàng giữ ngọc' cho tâm hồn trong sáng là đỉnh của thương yêu.
Cám ơn dì đã lắng nghe, và xin chúc dì một năm mới an-khang.

Trần Đình Dũng.

***

Một Thoáng Suy Tư

Ngày … tháng … năm 2007
Em yêu,
Anh đọc thư em rồi. Trời tuyết trơn trượt, em nên cẩn thận khi đến trường. Mang dù theo không mưa ướt áo em trên đường ra trạm xe. Em đau rồi anh làm sao yên lòng.
Sáng nay trời Cali cũng mưa, cơn mưa xuân làm ướt bờ vai và nước

mưa đọng trên mắt kính anh như những giọt lệ u buồn. Anh tới trường để tham khảo giáo sư đỡ đầu về chương cuối cùng của luận án viết đã gần xong. Thày anh đã có vẻ hài lòng, và một vài sửa chữa nhỏ nữa là anh có thể sẽ được chấp thuận đem ra trình bày trước một hội đồng giáo sư.
Mưa làm anh nhớ nhiều về những ngày thơ dại ở quê nhà, nhớ cái đầu hè nhà chú Duy nơi anh hay ngồi nhìn mưa, thả con thuyền giấy trong vũng nước đọng, và nghĩ tới ba, tới má lúc đó đã ở một nơi nào đó xa xôi trên trời. Khi còn nhỏ anh hay buồn lắm, chú Duy cứ phải đưa bờ vai cho anh khóc vùi, nhất là những khi trời mưa gió như lúc này.
Anh đứng hút thuốc trong hành lang thư viện nhìn mưa và nhớ em. Anh biết là em không muốn anh hút thuốc nên anh không còn hút nhiều như xưa, chỉ những lúc nhớ em như lúc này anh mới tìm quên trong khói thuốc. Ước gì có em ở đây, để anh được ôm em, như đôi tình nhân đang đi dưới mưa kia. Người con trai một tay cầm dù một tay ôm chồng sách, người con gái nép mình, một tay ôm ngang lưng người yêu, lâu lâu lại ngửng mặt nhoẻn miệng cười, đưa bàn tay còn lại gạt những giọt nước mưa đọng trên má người con trai mà chiếc dù nhỏ bé không che kín được cả hai mái đầu.

Anh ước mơ có em ở gần vì anh lo sợ. Người ta thường nói tình cảm nào rồi cũng phôi pha với thời gian, ngay cả tình yêu, nhất là những người yêu nhau lại xa nhau hàng ngàn dậm. Mong là chuyện đó không bao giờ xảy ra cho chúng mình, để không bao giờ anh mất em trên cõi đời này.
Cám ơn mẹ em đã đọc thư và hiểu được tấm lòng anh. Hôm nay anh

muốn chia xẻ với em một chút suy tư về tương lai để em thấy rằng anh Dũng không phải chỉ biết thổi kèn, chỉ biết yêu em, mà còn có một mang nặng một tâm tư.

Thư của chú Duy mới viết về từ VN:

"… Chú dừng lại một tỉnh nhỏ trên đường từ Nha Trang vào Sài Gòn. Restaurant ngay gần bãi biển, mà bãi biển nào của VN mình cũng rất nên thơ, thế nhưng chú thật ngậm ngùi không nuốt nổi miếng cơm. Trong lúc chú ngồi ăn có vài em bé gái tuổi mới độ lên 10 lại gần gạ bán cho chú mấy cành san hô gắn với nhau một cách thô sơ. Có một em xin chú lon coca uống còn thừa. Chú hỏi em sao không đi học, em nói không có tiền đóng cho cô giáo. Em gầy còm, nước da em đen và mắt em ngơ ngác buồn …

Dũng biết là gia đình mình còn nhiều 'ân oán giang hồ' với chính thể này mà sao lòng chú thật là xốn xang. Chú đã nhận lời người bạn trở về góp một bàn tay. Tay chúng mình nhỏ lắm, nhưng nếu một ngày nào chú chỉ giúp được MỘT người, hay đúng hơn một đứa bé được đến trường, có cơm ăn, có manh áo lành, có đôi dép cho đôi chân nhỏ bé thì chú sẽ thấy mình bớt xót xa.

Tuần rồi chú có ra Hà-Nội, thành phố mà một thời chú đã yêu thương đậm đà. Trong tiệm ăn chú thấy hai người trẻ ăn mặc sang trọng nhưng khạc nhổ và vứt thức ăn xuống sàn! Trong tiệm sách chú thấy người trí thức lấn tới trước quầy hàng chứ không xếp hàng trả tiền. Trong khách sạn, người xuống thang máy chưa kịp ra thì người đi lên đã lấn vào. Có nhiều cái làm chú đau lòng. Người ta tranh sống, và

hình như xã hội này thiếu tình người. Phải chăng vấn đề nằm trong căn bản giáo dục, cái mà chúng mình có thể góp một bàn tay? …"

Em yêu, anh biết là chú Duy đã có một thời đa đoan, dăm ba mối tình dang dở, nhưng chú cũng là người có lòng. Chú về VN dạy học không phải vì tiền hay vì danh vọng mà chỉ vì một chút gì cho quê hương. Dũng cũng sẽ về Bé ạ. Trước đây anh cứ tưởng là xong niên học này anh sẽ tìm một chỗ dạy học nào đó ở gần em nhưng có lẽ chưa phải lúc. Em hãy nghe mẹ, chú tâm vào việc học, biết đâu một ngày nào anh và em chẳng sống chung với nhau, chẳng cùng nhau góp một bàn tay cho quê hương, ở một thành phố nhỏ bên quê nhà. Anh biết đó chỉ là một mơ ước, nhưng em ơi nếu không có ước mơ đời sẽ thật buồn.
Anh sẽ đi xa, có lẽ rất là bận rộn, và có thể không có những phương tiện truyền thông tối tân để liên lạc với em hàng ngày, nhưng lúc nào anh cũng vẫn nghĩ tới em. Đây cũng là một thử thách cho em, hay đúng hơn cho chính anh. Nếu xa nhau mà còn âm thầm thương nhớ nhau thì rồi có ngày chúng ta sẽ đoàn tụ. Tuy nhiên anh cũng biết là một mối tình không thể tồn tại chỉ bằng nhớ thương. Nếu em có gặp một người nào đó cùng trang lứa, và có yêu người đó thì anh cũng không bao giờ giận hờn. Không phải là lòng anh bao la đến độ đó, nhưng anh cũng biết rằng khó có thể làm gì hơn.

Tuần tới anh sẽ về VN ít lâu để tiếp xúc với chú Duy, với những người cũng có một tấm lòng. Nếu em không thấy anh viết nhiều thì cũng đừng ngạc nhiên nghe. Anh có xa em ba, hay 10, ngàn dậm thì

lúc này anh cũng vẫn thấy rất gần, và vẫn rất yêu em.

Anh Dũng

***

Quê Nhà Xa Lạ

Sài-Gòn, Ngày … tháng … năm 2007
Bé yêu,
Có lẽ anh là một Việt kiều nghèo nhất thế gian. Hành lý của anh là một valise nhỏ với vài bộ quần áo, cây kèn saxophone và cái backpack cũ mềm từ thời còn đi học under-graduate. Tài sản đáng giá chỉ là chiếc laptop anh mang theo để hàng ngày anh có thể viết thư cho em.
Em ơi, 16 năm trở lại anh vừa ngơ ngác vừa bồi hồi, vừa thương nhớ em ở bên đó, xa cách nhau không phải chỉ là ba ngàn dậm mà còn thêm cả một đại dương. Anh về vì chú Duy muốn anh nhìn thấy tận mắt những gì ở quê nhà VN trước khi anh quyết định theo chân chú, đóng góp một bàn tay trong lãnh vực học đường.

Khi ra đi anh vừa 12 tuổi. Bây giờ ngoài chú Duy, thân nhân và bạn bè thời thơ ấu ở nơi này chẳng còn ai. Anh đi giữa Sài-Gòn như một người xa lạ, chiếc taxi đưa anh về một khách sạn rẻ tiền nơi mà 'Tây Ba-Lô' thường trú ngụ trong những ngày thăm viếng VN. Có lẽ anh là một 'Ta Ba Lô' độc nhất ở khu này. Anh sẽ chỉ ở tạm đây vài ngày, nhìn lại Sài-Gòn trong trí tưởng trước khi lên Đà Lạt, nơi đó họ Trần Đình còn một căn nhà cổ mà chú Duy đang tạm trú để đi dạy học.

Trước khi về anh đã đọc, đã tìm hiểu về quê nhà thật kỹ càng mà sao lúc này anh vẫn thấy mình rất bơ vơ.
Anh sẽ viết cho em từ những nơi anh sẽ đi qua trong vài tuần lễ thăm viếng ngắn ngủi. Hôm nay anh chỉ viết cho em vài dòng thôi vì anh vẫn còn ngất ngây sau chuyến bay dài, hơn thế nữa tháng này thời tiết Sài-Gòn nóng như thiêu, anh muốn ngủ một giấc cho lại sức trước khi bắt đầu cuộc hành trình về một nơi mà trong lòng lúc nào anh cũng nhớ thương.
Anh biết là thế nào trong giấc ngủ anh cũng sẽ mơ thấy em, thấy nét em cười, thấy làn tóc em bay và thấy cả ánh mắt em chan chứa ân tình. Em còn nhớ không, hôm chúng mình du ngoạn vịnh San Diego trên con tàu nhỏ của bố Ngụy em đứng gần anh, gió thổi tóc em cuốn vào mặt anh, hương tóc em đã làm anh ngất ngây, làm anh muốn ôm em vào lòng, muốn nói với em là anh yêu em và muốn che chở cho em suốt đời!

Bây giờ là 3 giờ chiều ở Sài Gòn và là 3 giờ sáng ở New York. Lúc này chắc em đang ngủ say. Sweet dream, my love. Lúc nào anh cũng mong em được êm đềm trong giấc ngủ cũng như trong lúc em đi trên đường phố tới trường. Take care, Candy. Anh Dũng lúc nào cũng thương nhớ em.
Anh Dũng của Bé.
P.S. Anh viết thư này nhưng chưa biết lúc nào gửi được cho em. Khách sạn này không có Internet connection. Có lẽ anh phải đi tìm một quán café Internet. Nếu thư tới chậm đừng giận anh nghe.

***

Con Trai Cũng Biết Khóc

Sài-Gòn ngày … tháng … năm 2007
Em yêu,

Anh muốn về thăm lại căn nhà xưa ở con đường nhỏ gần cổng xe lửa số 6, nơi anh đã sống thời thơ ấu với ba má. Căn nhà xưa còn đó nhưng không còn như trong trí tưởng. Cây hoa huỳnh anh với những chiếc hoa vàng óng ánh và những con ong chập chờn đã biến mất. Khoảng sân nhỏ nơi anh hay tắm mưa cũng không còn! Người chủ mới đã dựng những tấm tôn làm thành một cửa tiệm bán quần áo cũ. Con đường nhỏ bây giờ cũng tấp nập hơn xưa và hình như chẳng ai quan tâm tới anh đang ngẩn ngơ đứng nhìn. Anh đã bỏ lại sau lưng một mảnh đời mà không bao giờ anh tìm lại được nữa đâu em.

Anh cũng tìm đến cái nghĩa trang hẻo lánh ở ngọai thành nơi ba má nằm yên giấc ngủ cuối đời. Nghĩa trang đìu hiu, không một bóng người. Khi má mất anh còn thơ dại nên chẳng nhớ gì nhưng ngày ba mất anh đã lên mười, anh đã biết đau đớn, hiểu thế nào là vĩnh viễn chia ly. Hai ngôi mộ thấp lè tè gần nhau nhưng mới được chú Duy thuê người đắp điếm lại nên cũng bớt thê lương. Anh đốt nắm nhang mua vội vã tại quán hàng ngoài cổng nghĩa trang, cắm lên đầu hai ngôi mộ và ngồi xuống đó khóc nức nở như ngày anh biết là ba không còn ở lại với anh trên đời. Nước mắt anh nhạt nhoà, đầu anh gục xuống, anh gọi “Ba ơi, Dũng nè”, như hồi anh thơ dại. Anh ngồi

đó lâu lắm, những cây nhang đã tàn từ lâu và khi bóng chiều đã phủ dần xuống nghiã trang anh mới nặng nề đứng dậy ra về.
Anh trở về khách sạn, lòng ngẩn ngơ buồn, mang kèn ra thổi bài "Going home', tiếng kèn ray rứt càng làm nỗi buồn thêm thấm thía, nước mắt anh lại ứa ra đầm đìa! Mặc dù anh đã cố giữ cho tiếng kèn thật nhỏ nhưng vách tường của khách sạn quá mỏng nên khi bài nhạc vừa chấm rứt anh nghe tiếng gõ cửa phòng mình. Một cái đầu tóc vàng bù xù ló qua cánh cửa hé mở và anh Tây Ba-Lô hàng xóm giơ ngón tay cái nói bập bẹ:
- Tốt … tốt.
Anh bật cười:
- Sorry to disturb you.
Anh chàng la lớn:
- Oh! You speak English! I actually enjoy your play. Outstanding! By the way, I'm Nick, staying next door.
Anh chìa tay bắt tay:
- Michael. Nice to know you, Nick - và mở rộng cửa mời anh ta vào phòng.

Nick khoe vơí anh là anh ta 'taking a break from work', cùng vơí bạn gái đi du-lịch các nước Á Đông. Nick đã thăm Thailand, Cambodia mà mới từ Hà Nội đi dọc theo quốc lộ ven biển bằng xe lửa vào tới Sài-Gòn. Nick bị tiếng kèn của anh đánh thức nỗi nhớ, vì cũng đã xa nhà khá lâu, nên tìm sang làm quen. Nick trở về phòng dẫn cô bạn gái Cathy sang giới thiệu với anh. Cô gái có đôi mắt xanh lơ, mái tóc mầu hạt dẻ, và má vẫn còn tàn nhang, cũng chỉ hơn em một hai tuổi là cùng. Cathy ăn nói nhỏ nhẹ, và hay nghiêng đầu dễ thương hệt

như em làm anh nhớ Bé thật nhiều!

Buổi tối anh lang thang trên phố phường quanh quẩn gần trung tâm Sài Gòn. Thành phố vẫn nhộn nhịp hơn bất cứ nơi nào ở California về đêm. Còi xe inh ỏi, trai gái ăn mặc mượt mà và chắc chắn thời thượng hơn là cái quần jean và áo thung ngắn tay anh mặc trên người. Nơi này xô bồ nhưng đầy sức sống, và em biết không, anh chợt ước ao có em bên cạnh để anh dắt tay em hoà nhập vào làn sóng người, vui hay buồn vẫn còn hơn làm người xa lạ cô độc trên quê hương.
Anh cũng tản bộ ra tận bến sông Sài-Gòn. Khi anh còn nhỏ ba có đưa anh ra đây vài lần. Những lúc đó ba buồn lắm, đứng nhìn những con tàu im lìm trên bến và thường thở dài. Anh chắc ba nhớ những ngày tháng cũ khi ba còn đi biển, nhớ bạn bè xưa kẻ mất người còn, tản mát khắp bốn phương trời. Bến tàu còn đó, anh đứng bơ vơ, nước mắt anh lại muốn trào ra vì thương nhớ ba.

Sài-Gòn có những con đường vương lá me bay tình tứ nhưng không có em bên cạnh nên anh đi lầm lũi cúi đầu. Mai anh sẽ dời thành phố này lên Đà-Lạt gặp chú Duy. Hành trình bằng xe đò lên thành phố cao nguyên đó cũng mất vài tiếng đồng hồ. Anh đi ngủ đây, mai anh viết nữa để cho em thấy là dù anh ở đâu chúng mình vẫn rất gần nhau, và anh vẫn nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng

***

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Chú Duy đón anh ở bến xe đưa anh về căn nhà cũ của họ Trần Đình ở Trại Hầm, không xa trung tâm thành phố mấy. Căn nhà của ông nội dựng lên bằng những cây thông còn nguyên vỏ xù xì khi ông di cư từ miền Bắc vào đây năm 1954, và lần hồi qua bao nhiêu năm tháng được tu bổ thành một dinh cơ. Đàn con của ông đã được nuôi dưỡng và lớn nên lớn lên ở căn nhà đó để rồi mỗi người đi một phương. Ông qua đời trong hưu quạnh, và anh chẳng bao giờ biết mặt ông vì sinh ra quá muộn màng. Từ ngày ông qua đời căn nhà được giao cho một người cháu họ xa trông nom. Ngày xưa lâu lâu ba và chú Duy mới về thăm một lần, căn nhà vẫn đứng đó bên những cây thông già trên sườn đồi, ôm ấp quá khứ của một thế hệ nay không còn.

Buổi chiều xuống dần, sương mù từ rừng cây bay ra như muốn che kín mái nhà.Trời không lạnh bằng mùa đông Cali, nhưng cũng đủ cho bếp lửa thêm ấm áp và mùi thuốc từ ống điếu của chú Duy thêm nồng nàn. Anh lặng yên ngồi nghe chú nói về những ngày tháng cũ và về những hoài vọng cho những ngày còn lại của cuộc đời. Anh hỏi:

- Chú yêu nghề dạy học ở nơi này lắm hả?

Chú cười:

- Không phải là nghề Dũng ạ. Có lẽ là một đam mê từ ngày còn trẻ,

bây giờ cũng vẫn còn là một ước mơ.
Nhìn chú ngồi mơ màng với khói thuốc anh mỉm cười:
- Chú vui không?
Chú gật đầu:
- Vui khi thấy ánh mắt sinh viên nhìn lúc chú giảng bài. Buồn vì có những điều không nói được, và đôi khi cũng nhớ nhà.
Anh cười với chú:
- Trước khi về cháu có ghé qua nhà. Thím Trinh dặn cháu nói với chú là đừng có lăng nhăng như xưa để làm buồn mọi người.
Chú chỉ mỉm cười lắc đầu:
- Thời của chú đã qua. Cháu hãy lo thân cháu đó Dũng ạ.
Anh nói nhỏ:
- Chú chưa gặp Candy nên nói thế. Cháu làm sao quên được người con gái đó một ngày để mà nghĩ ngợi vẩn vơ.
Chú chỉ cười và anh cũng lặng thinh nghĩ đến em. Người đàn bà đứng tuổi chú Duy mướn để lo cơm nước là một đầu bếp hiếm có. Lâu lắm anh mới lại được ăn một bữa cơm gia đình ấm cúng và ngon miệng. Trong bữa ăn chú Duy nói về công việc anh có thể làm, về nhà trường, về ban giám đốc, về những ưu tư, về những khó khăn mà anh có thể gặp phải nếu muốn về góp một bàn tay. Giọng chú khi sôi nổi, khi thoáng u buồn và chú kết luận rất gọn là "chỉ cần có một tấm lòng".

Buổi tối khi chú Duy rút vào phòng chuẩn bị cho bài giảng ngày mai, anh thả bộ theo con đường dốc đi lần về thành phố. Đà Lạt vẫn còn giữ được nét yêu kiều của một thành phố nhỏ, không có xe cộ đông đúc, không có tiếng động ồn ào, và trong không khí nhạt nhoà của

buổi tối anh thoáng ngửi thấy mùi thơm từ những bông hoa trong vườn các biệt thự im lìm. Không rét lắm nhưng anh cũng thấy lạnh lẽo nên ghé vào quán café Thủy Tạ bên hồ Xuân Hương. Anh thèm một ly café, như anh thèm nét môi em. Candy ơi, lúc này em đang làm gì? Mới 8 giờ sáng ở bên đó thôi, chắc em đang trên đường tới trường, em có nhảy những bước chân chim như hôm chúng mình thăm Disney Land với nhau, hay là em âm thầm cúi đầu đếm bước, nhớ tới anh, nhớ như chưa bao giờ nhớ?

Đâu đâu anh cũng thấy bóng dáng em chập chờn. 'Yêu em biết mấy cho vừa nhớ thương'. Anh không nhớ đó là thơ hay lời nhạc của ai đó. Chỉ biết rằng lúc này nếu có em ở bên anh sẽ ôm em thật chặt, cho hai đứa bay lên trời sao, và mãi mãi ở một nơi chỉ có hai đứa chúng mình. Điên phải không em? Ừ, anh điên vì nhớ thương em. Have a nice day, my love.

Anh Dũng

***

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007

Cách nhau mười ngàn dặm !
Mỗi người sẽ có mỗi mảnh đời riêng .
Trong mảnh riêng của em .
Có một mảnh riêng riêng , rất riêng , nho nhỏ.
Dành cho anh …suốt đời ! (Nguyệt Thanh)
Em yêu,

Mấy câu thơ trên cũng là của nữ-sĩ Nguyệt Thanh viết về tình yêu.
Anh cũng muốn bắt chước viết cho em vài dòng:

Anh Dũng biết
Bé rất buồn
Vì mười ngàn dậm đường xa cách
Là mười ngàn nỗi nhớ thương

Anh Dũng biết
không có anh cho em bờ vai
Lúc em buồn muốn khóc
Em sẽ buồn hơn, với tiếng thở dài

Anh Dũng biết
Không có anh đón đưa em đi học
Em sẽ không nghiêng mái tóc,
Hé môi cười,
Dù cho một ngày có vui.
Ban đêm em hãy nhìn trời sao lấp lánh
Mỗi ánh sao là một niềm thương.
Và có một ngôi sao rất sáng
Là sao của chúng mình
Nên anh không thể lạc đường.

Anh cũng có một niềm riêng
Dấu trong trái tim đỏ thẫm

Là dáng em dịu hiền
Suốt một đời, để anh nói nhỏ
Yêu em.

Suốt một đời, để anh nhắc nhở
Rất yêu em.

Bé yêu của anh,

Anh Dũng không biết làm thơ, nhất là thơ tình, nên anh chỉ viết vài hàng vụng dại. Mai mốt anh về sẽ xin đền em bằng một nụ môi hôn. Em chịu không?

Anh Dũng

***

Rồi Anh Sẽ Quen?
Đà-lạt ngày … tháng … năm 2007.

Em yêu dấu,
Quán café vào một buổi tối ngày giữa tuần nhưng vẫn khá đông. Đa số khách hàng còn rất trẻ, ngồi với nhau như một nhóm bạn bè hay như những cặp tình nhân. Anh được hướng dẫn tới một chiếc bàn nhỏ kê sát vách tường, lẻ loi nhưng không lạc lõng vì tiếng nhạc trữ tình mở vừa đủ nghe, không khí ấm cúng, và ánh đèn mờ làm mọi người trông rất dễ thương.

Người nữ tiếp viên mặc áo dài, một hình ảnh hiếm hoi chỉ còn thấy ở những cơ quan du lịch, mỉm cười dịu dàng đứng chờ nhận order.
- Café sữa nóng, please.
Cô tiếp viên che miệng dấu nụ cười và anh ngượng ngịu vì chợt nhận ra câu nói vụng về không hợp cảnh của mình. Anh phân trần:
- Xin lỗi, tôi không cố ý …
Cô tiếp viên nghiêm trang nhưng trong ánh mắt như có gì vui thích:
- Dạ, không có chi. Chúng tôi sẽ mang lại ngay.

Bé biết không, ở đây người ta hút thuốc ở bất cứ nơi nào nên anh cũng tìm điếu thuốc đưa lên môi ngồi trầm ngâm. Anh muốn hoà nhập vào thế giới rất khác biệt ở quê nhà nhưng dù cố gắng anh hãy còn rất vụng về, nhiều lúc đến ngô nghê. Xung quanh anh mọi người hầu như rất thoải mái, họ không nhỏ nhẹ giữ gìn ở những nơi công cộng như chúng mình. Họ nhìn anh, và có lẽ họ nhận ra 'thằng Việt kiều'!

Người nữ tiếp viên trờ lại với phin café và bình thủy nước nóng, nhẹ nhàng xếp mọi thứ trên bàn :
- Anh cần gì nữa không ạ.
Anh lắc đầu:
- Cám ơn cô.
Bất thình lình cô ta hỏi:
- Anh mới về VN lần đầu?
Anh hơi đỏ mặt gượng cười:
- Vâng, nhưng sao cô biết?
Cô ta nhoẻn miệng cười, khoe chiếc răng khểnh thật xinh:

- Vì ở đây người ta ít khi nói cám ơn.
Bỗng dưng cô ta có thoáng buồn:
- Nếu người khách nào cũng như anh thì … Loan cũng đỡ tủi thân.
Anh ngạc nhiên:
- Tôi tưởng đây là đây là một chỗ thanh lịch. Xin lỗi, phải vậy không cô Loan.
Vẻ thoáng buồn đã biến mất:
- Dạ đúng, nhưng không phải người khách nào cũng như nhau. Cũng may là Loan chỉ làm vài tối một tuần, kiếm tiền đóng học phí.
Anh mừng rỡ:
- Thế ra cô là sinh viên. Tôi cũng đang muốn tìm hiểu về sinh hoạt học đường ở đây. Nếu không có gì bất tiện mời cô ngồi cho chúng tôi hỏi thăm vài điều. Please!
Loan lại che miệng cười, ngồi xuống chiếc ghế trông đối diện với anh:
-Anh về thăm nhà?
Anh cười buồn:
- Cũng không hẳn, cô Loan ạ. Tên tôi là Dũng. Tôi tính về đây dậy học, tuy nhiên chưa biết là mình có làm được gì ở chốn này.
Anh tóm tắt cho Loan nghe về những dự tính tương lai, về nỗi băn khoăn không biết là kiến thức của mình có giúp gì được cho quê hương, và nhất là quê hương có chấp nhận người đi xa trở về như lòng mong mỏi. Loan chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng nhẹ mỉm cười. Anh trầm ngâm:
- Chú Duy tôi cũng đang dạy học ở đây. Chú nói chỉ cần có một tấm lòng, và tôi rất muốn tin như vậy.
Anh mở nắp phin café, loay hoay với bình thủy nước nóng. Loan chìa

tay:
- Để Loan giúp anh.
Loan chế nước sôi, quậy tan lớp sữa đặc ở đáy tách, đẩy về phía anh:
- Anh thử xem đã vừa chưa.
Anh gật đầu :
- Cám ơn cô. Ở bên đó tôi chỉ quen với café Starbucks và chưa dùng phin café bao giờ. Có nhiều thứ ở quê nhà tôi vẫn chưa quen.
Loan mỉm cười đứng lên
- Rồi anh sẽ quen. Nhưng cũng có những cái anh không nên … Xin lỗi anh Dũng nhé. Loan phải làm việc. Hôm nào anh Dũng tới trường Loan xin tiếp chuyện anh lâu hơn.
Anh cũng đứng lên:
- Cám ơn cô Loan nhiều lắm. Vâng, mai mốt tôi theo chú Duy tôi lên thăm trường. Hy vọng là có dịp gặp lại cô.

Loan vẫy tay chào quay đi. Anh nghe một thanh niên bàn bên cạnh huýt sáo “Ê, Loan”, nhưng Loan cúi đầu đi thẳng, như không nghe tiếng gọi.
Anh ra khỏi quán café khì trời cũng đã khá khuya. Mùa xuân Đà Lạt hương hoa cỏ nồng nàn trong không gian. Kéo cao cổ áo lạnh anh thong thả đếm bước về nhà. Mai anh sẽ theo chú Duy lên trường nói chuyện với ban giám đốc. Cảm tưởng của anh vẫn còn rất mơ hồ, anh không biết là chuyến trở về tìm hiểu quê nhà này sẽ có kết quả ra sao nhưng có một điều rất rõ ràng, đó là lúc này anh thấy rất nhớ em.

Tháng sáu năm nay, sau khi trình xong luận án anh sẽ sang NY thăm em cho thỏa lòng nhớ thương. Candy ơi, đêm đêm em hãy nhìn lên trời, vì sao sáng nhất là sao của chúng mình, là sao hộ mệnh, soi đường cho chúng mình tìm về với nhau, dù lúc này chúng mình có xa nhau mười ngàn dậm đường. Mùa hè năm nay sẽ là mùa hè rực rỡ cho chúng mình. Em có ước mơ như anh không?
Anh Dũng của Bé,

***

Đà Lạt ngày … tháng … năm 2007
Em yêu.
Ngày chúng mình gặp nhau ở Cali anh đã thấy 'bao nhiêu lần môi cười, cho mình còn nhớ nhau'. Chiều nay một mình trên phố, anh không thể nào không nhớ bài hát này của TCS:
http://www.cungvui.com/modules.php?name=Nvmusic&op=playsong&id=6384
Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Có khi nắng khuya chưa lên mà một loài hoa chợt tím
Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Gót chân đôi khi đã mềm gọi buồn cho mình nhớ tên.
Chiều qua bao nhiêu lần môi cười
Cho mình còn nhớ nhau
Chiều qua bao nhiêu lần tay mời
Nghe buồn ghé môi sầu.
Ngày nào mình còn có nhau xin cho dài lâu
Ngày nào đời thôi có nhau xin người biết đau.

Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Gió ơi gió ơi bay lên để bụi đường cay lòng mắt
Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Áo xưa chưa quen phong trần đợi mùa thu vàng áo thêm.
Chiều một mình qua phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Bước chân nghe quen cũng buồn lạy trời xin còn tuổi xanh
Còn một mình trên phố âm thầm nhớ nhớ tên em
Ngoài kia không còn nắng mềm ngoài kia ai còn nhớ tên.

Anh muốn ở bên em để hát cho em nghe. Nhưng lúc này em hãy ngủ ngon, và sẽ mơ thấy những điều rất riêng tư chỉ có trong giấc mơ thôi.
Anh Dũng

***

Đà Lạt ngày … tháng … 2007
Em yêu,

Em đau hả? Tội chưa! Mẹ phải đi làm, anh ở xa, em đau như vậy rồi ai săn sóc em! Ước gì anh ở cạnh em lúc này để đắp khăn ướp lạnh lên trán em cho em bớt nóng, ngồi bên em, nắm tay em cho em an tâm chìm vào giấc ngủ bình yên, và khi em ngủ say, hôn lên má em, như một thiên thần thường đến với em trong giấc mơ. Em chịu khó uống thuốc cho mau khỏi, đừng làm anh lo nghĩ nhiều trong lúc anh ở xa. Candy, em nhớ chưa?
Bé yêu, em đừng buồn vì history paper của em chỉ được grade C, và

đừng quan tâm nhiều vì mẹ hay lo âu về thời thế! Anh cũng đang đi tìm kiếm ý-nghiã của cuộc đời, và đôi khi cũng có những băn khoăn như mẹ em thường ưu tư. Nhưng Bé à, anh cũng biết là chúng mình chỉ là một hạt cát trên xa mạc, nơi mà gió bão có thể đưa chúng mình đến bất cứ chân trời nào. Có những điều chúng ta không thể làm gì hơn, dù chúng ta rất muốn. Em nói mẹ đừng lo nghĩ nhiều về những vấn đề ngoài tầm tay vì băn khoăn nhiều chỉ làm chúng ta chóng hao mòn. (Mẹ muốn trẻ mãi để đi ngoài phố với em như là hai chị em, đúng không?)

Bố Ngụy anh thường nói “Nhất tướng công thành, vạn cốt khô”. Có lẽ Saddam Hussein là như vậy. Hàng vạn người đã chết cho ông ta, và dưới tay ông ta, để cho ông ta thành nhà cai trị độc tài. Ông ta chết cũng là do cái nghiệp của mình. Một cá nhân không có gì đáng kể, dù cá nhân đó là Cụ Diệm hay Hussein, trước quyền lợi của một tập đoàn hay một quốc gia. Người Mỹ bắt buộc phải có một chỗ đứng ở Trung Đông, nắm giữ nguồn năng lượng quan trọng để không bị các quốc gia Á Rập khác như Saudi Arabia, Iran, … làm áp lực. Anh nghĩ Cộng Hoà hay Dân Chủ họ cũng chỉ bất hòa ngoài mặt, bên trong họ có những thoả hiệp ngầm cho quyền lợi của nước Mỹ. Hussein hay võ khí nguyên tử cũng chỉ là cái cớ để hành động mà thôi. Em cũng đừng buồn vì giáo sư của em không đồng ý với bài viết của em. Sáng ngủ dậy em hãy nhìn qua cửa sổ, ngắm tuyết phủ trên cành cây, cười với nắng vàng, nghe chim hót đâu đó trên mái nhà, nghĩ tới người thân, tới bạn bè, và tới anh cho một ngày thật vui. Em còn đang trong tuổi thần tiên, đang được mẹ che chở, được bạn bè quý mến, được anh yêu thương. Em hãy giữ lấy hạnh phúc đơn sơ

nhưng đằm thắm đó trong lúc này. Những lo lắng, những ưu tư rồi sẽ đến, nhưng đó là lúc có anh chia xẻ với em tất cả những vui buồn của cuộc đời.

Hoa mimosa ở đây đằm thắm lắm Bé à. Anh không biết NY có hoa này không, anh ước gì có em ở đây, để anh chụp cho em một tấm hình bên những nụ hoa vàng lẫn trong lá xanh biếc. Em sẽ cười, sẽ nghiêng mái tóc, và anh thấy em còn đằm thắm hơn mimosa! Một ngày nào đó chúng mình sẽ đi với nhau trên quê hương này, để em nép vào anh, để anh thấy trời xanh trong mắt em. Lúc này em nghe anh, uống thuốc cho mau khỏi và viết thư cho anh thường, nhớ chưa? Thương nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng.

***

Con Đường Anh Đi

Đà-Lạt ngày... tháng... năm 2007
Em yêu,
Chú Duy nói ‘chỉ cần có một tấm lòng’, và anh rất muốn tin như vậy, nhưng sau khi nói chuyện với những người có trách nhiệm anh thấy rằng những người trẻ như anh muốn trở về đây góp một bàn tay sẽ gặp nhiều trở ngại hơn là anh thường nghĩ.
Trở ngại chính không phải là tiền bạc vì thực ra những người tình nguyện như anh, như chú Duy không hề đòi hỏi bất cứ một điều kiện

tài chánh nào. Một người bạn của anh sang Indonesia dạy học đã phải tự lo liệu tất cả từ nơi ăn chốn ở đến phương tiện di-chuyển, v.v… nhưng cô ta chấp nhận vì muốn truyền đạt kiến thức và lý tưởng của mình.

Trở ngại chính là vấn đề chuyên môn và ít nhiều liên quan tới suy tư và cách thức truyền đạt tư tưởng. Như em biết, anh học sử với hoài bão liên quan tới chủ quyền quốc gia trên biển Nam Hải. Chuyên môn của anh không thích nghi mấy tại trường đại-học dân lập này. Hai môn học 'hot' nhất là Anh-ngữ và vi-tính vì bất cứ sinh viên nào cũng cần để có thể kiếm được một việc làm xứng đáng sau khi tốt nghiệp.

Anh ngần ngừ không muốn chấp nhận làm người dạy Anh-ngữ vì thứ nhất anh không có chuyên môn về linguistics, và hơn thế nữa anh không muốn hoài bão của mình sẽ mai một. Có lẽ anh sẽ phải đi tìm một nơi khác, gặp gỡ những người có chung một chí hướng và hoài bão như mình.
Tình cờ anh gặp lại Loan và một nhóm bạn tại sân trường. Anh làm quen với nhóm người trẻ này và họ có vẻ thích thú khi biết anh mới từ Cali về. Vài người trong nhóm đang có ý định du học tại Hoa-Kỳ nên Thủy, một cô trong nhóm bạn, mời anh tham dự birthday party vào cuối tuần, và anh đã hứa là sẻ tới tham dự.
Anh thấy lớp người trẻ bên này rất là năng động, và đặt trọng tâm vào vấn đề thành đạt ở đời. Thành đạt với họ là giầu sang và quyền thế. Có lẽ đây là một tư duy thích nghi ở một nước đang trên đà phát triển. Mọi người đều muốn thoát cảnh nghèo đói, chậm tiến, mong

mỏi một đời sống thoải mái, ít lo lắng về môi sinh, về xã hội như là các nước tây phương, nơi anh và Bé đang sinh sống.
Lẽ dĩ nhiên ở đâu cũng có những điều trái ngược, và những gì anh đang tìm chắc là cũng hiện hữu ở một nơi nào đó mà anh sẽ gặp nếu cố gắng hết sức mình, và có được chút duyên, như anh đã gặp em một lần ở Cali để rồi thương nhớ em suốt đời.
Hôm nay anh nói chuyện vơ vẩn hơi nhiều, em đừng giận nghe. À, anh mới thấy người ta bày bán các bộ đồ con gái Thượng. Anh muốn mua cho em một bộ vì anh nghĩ nếu em mặc bộ đồ sơn cước này đi dạo phố ở NY thì sẽ có trăm nghìn con mắt ngưỡng mộ. Dám không? Thương nhớ em rất nhiều.

Anh Dũng

***

Đà-Lạt ngày … tháng … năm 2007
Bé yêu,
Hôm nay anh viết vội cho em vài hàng trước khi lên đường ra Nha Trang. Anh chưa quyết định hẳn là sẽ trở về Đà-Lạt trong tương lai hay không vì như anh nói với em trong thư trước là có còn nhiều trở ngại phải vượt qua trước khi những người trẻ như anh có thể về đây góp một bàn tay.
Còn hơn tuần nữa mới phải trở lại Hoa-Kỳ nên anh sẽ đi từ đây ra Hà-Nội bằng đường bộ, như anh ‘Tây Ba Lô’ Nick mà anh gặp ở Sài Gòn. Anh sẽ ngừng lại tại các thành-phố lớn như Nha Trang, Đà Nẵng, Huế, Quảng Trị trrước khi tới Hà-Nội để trở về California.

Sẽ có nhiều phong cảnh cho anh ngắm nhìn, sẽ có nhiều cảnh đời cho anh quan sát, học hỏi, và chắc chắn sẽ có những nơi anh sẽ đi qua để rồi nhớ thương một đời, như rừng thông Đà Lạt cạnh ngôi nhà của họ Trần Đình.

Ước gì có em ở đây để chúng mình dắt tay nhau đi trên con đường mòn ven rừng. Em sinh ra ở đất nước người, nên có lẽ em chỉ biết đến VN như một địa danh, có chút cảm tình vì nguồn gốc chứ chưa chắc là đã thiết tha. Còn anh, dù đã sống ở bên Mỹ nhiều hơn là thời gian anh sống ở VN, mà sao anh vẫn thấy gắn bó với quê hương này. Anh biết có nhiều điều anh sẽ phải chấp nhận dù không hài lòng, và chắc đó cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.
Anh chưa tới Nha Trang bao giờ nên lúc nào chẳng có gì kể em nghe, ngoài bản nhạc "Nha Trang Ngày Về' mà anh rất thích, dù đây chỉ là một bản nhạc tình buồn, không thích hợp với hoàn cảnh chúng mình. Em nghe với anh nhé:
http://nhacvangonline.info/music/index.php?loi=111

Mấy hôm nay cơn sốt của em đã lui chưa? Mong em được bình yên, sớm trở lại trường, tung tăng bước chân chim, thủ thỉ với bạn bè (về anh), và trước khi đi ngủ chắp tay cầu nguyện cho chúng mình. Người ta nói xa nhau thì tình sẽ phôi pha, out of sight out of mind, nhưng với anh thì càng xa cách nỗi nhớ càng đậm đà. Mùa hè rực rỡ sắp đến với chúng mình, thay mùa đông giá buốt, để em yêu đời hơn, và để anh yêu em hơn. See you soon, Candy.
Anh Dũng

***

Cô Đơn Trên Bờ Cát Trắng

Nha-Trang ngày … tháng … Năm 2007

Em yêu,

Sáng nay anh bỏ Đà Lạt lại sau lưng, có chút buồn vì không biết bao giờ mới về lại căn nhà của họ Trần Đình, và gặp lại những người bạn mới quen. Chú Duy đưa anh ra bến xe đi Nha Trang, vỗ vai anh giã từ:

- Cháu về suy nghĩ kỹ lại. Chú thì sao cũng được vì chú đi tỉm một chỗ bình yên cho tuổi xế chiều nên nơi đây là thích hợp. Cháu còn nguyên cả cuộc đời, còn nhiều hệ lụy, và còn một mối tình bên kia đại đương nên về được thì cũng là một điều hay, còn không, cũng đừng băn khoăn. Một ngày nào đó khi thích nghi cháu sẽ về cũng không muộn.

Anh cám ơn chú, bịn rịn chia tay vì chắc cũng còn lâu mới gặp lại.

Con đường từ Đà Lạt ra Nha Trang làm anh yêu mến quê hường này hơn. Đèo Ngoạn Mục quanh co với núi non chập chùng đẹp như tranh vẽ. Đoạn đường quốc lộ I ven biển với những bải cát trắng, bóng dừa nghiêng ngả thơ mộng và thanh bình.

Anh không chỉ rung động vì nét đẹp của thiên nhiên mà còn cảm thấy có sợi dây vô hình ràng buộc, níu kéo bước chân anh.

Anh tới Nha Trang trời cũng đã về chiều, check in một khách sạn gần biển vì anh không quen biết ai ở thành phố biển này. Ba anh và bố Ngụy ngày xưa được huấn luyện thành lính gác sông và biển ở đây

nên Nha Trang là một phần đời của hai người. Anh sẽ đi trên bãi cát mà khi xưa ba anh đã để lại dấu chân. Dấu chân không còn, và người xưa không còn, còn chăng là tấm lòng của đứa con đang đứng ngẩn ngơ nhìn.

Anh ngồi bó gối trên bờ cát, trông ra khơi. Màn đêm đã xuống, những ngọn đèn của các ghe thuyền đánh cá ngoài khơi vật vờ như một thành phố nổi. Trời tối đen và bầu trời đầy sao. Ngày đó kỹ thuật còn đơn sơ, sao trên trời dẫn lối cho những người đi biển như ba anh, như bố Ngụy. Sao trên trời bây giờ chỉ để cho anh nhìn ngắm và nhớ thương.

Những lúc như thế này anh rất cô đơn. Anh nhớ ba, nhớ má và anh nhớ em. Ước gì em ở đây cho hai đứa chúng mình dựa vào nhau nhìn lên bầu trời, mong có sao băng để nói lời ước nguyền. Candy em, ước nguyền của anh rất đơn sơ, đó là chúng mình được gần nhau suốt đời. Nói mấy cho vừa, mong em có một ngày yên vui.

Anh Dũng

***

Nha-Trang ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,

Nếu phải chọn một nơi nào để sống trên đất nước này thì có lẽ là anh sẽ chọn Nha Trang vì biển ở đây quá đẹp và hiền hoà. Nước biển lúc nào cũng xanh màu trời và sóng chỉ nhẹ nhàng nhấp nhô đùa giỡn chứ không phũ phàng.

Anh theo một đoàn du-khách xuống một con tàu nhỏ đi thăm viếng vài hòn đảo và bãi tắm trong vịnh Nha Trang. Nơi nào cũng làm anh

xúc động vì quê hương quá đẹp mà sao cuộc đời đưa đẩy cho chúng mình sống quá xa. Anh nghĩ tới em, nghĩ tới NY lúc này tuyết bay mù trời, gió lạnh se da thịt người, và ước gì em ở đây với anh, ngâm mình xuống làn nước ấm của quê nhà, đùa với sóng, với gió, với cát cho một ngày thật vui.
Anh gặp một cặp vợ chồng người Úc trong đoàn du-khách. Họ cũng ngẩn ngơ như anh trước vẻ đẹp thiên nhiên của đất nước mình, chụp hàng trăm tấm hình, theo sát bên anh để chuyện trò và bày tỏ lòng ngưỡng mộ giải non sông gấm vóc của VN. Anh cám ơn họ và cũng có chút tự hào.

Anh cũng gặp một cặp vợ chồng trẻ với một đứa con trai 5 tuổi thật xinh. Họ từ Hải-Phòng và đang đi nghỉ hè tại Nha-Trang. Cả hai vợ chồng đều thuộc lớp người sinh ra sau chiến tranh, đều đã tốt nghiệp đại-học, và đang làm việc cho một công ty ngoại quốc. Họ không mang mặc cảm với người nước ngoài, với 'Việt kiều' như anh, và họ cũng không tự cao tự đại là dân tộc anh hùng, còn sót lại ở những người trưởng thành trong chiến tranh mà anh có dịp tiếp xúc. Những người trẻ đó không mấy quan tâm tới chính trị, họ chỉ mong có được một đời sống dễ chịu, thoát cảnh nghèo đói trầm luân của dân Việt trong nhiều thế hệ vừa qua. Anh chia xẻ với họ vài quan điểm khác biệt của một số người Việt lưu vong, nhưng anh biết rằng lớp người trẻ bây giờ không mấy thiết tha với những gì đã xảy ra.

Chuyến du lịch cũng có điều đáng tiếc. Một du-khách trung niên VN trong lúc cao hứng tung mình nhảy xuống biển làm nước bắn tung toé, ướt vài du khách đứng gần thành tàu, và làm hư máy hình của

cặp vợ chồng du-khách người Úc. John, người chồng, lắc đầu ngao ngán, không phải tiếc chiếc máy hình, mà rất buồn vì những hình ảnh đẹp của chuyến đi nằm trong máy không còn. Anh biết trên những nẻo đường quê hương anh sẽ gặp những chuyện vui buồn, và đó là mục đích của chuyến đi này.
Ở thành phố này người ta bày bán những món nữ trang làm bằng vỏ ốc sáng lóng lánh. Anh không biết nhiều về nữ trang nhưng cũng chọn mua cho em một món. Anh không gửi cho em đâu. Anh muốn ngày nào chúng mình gặp nhau anh sẽ tự mình đeo cho em để thấy ánh mắt em vui, miệng em cười và được em hôn lên má anh, nói lời cám ơn. Mai anh lại tiếp tục lên đường, còn đêm nay anh ra bờ biển, nhìn trời, nhìn sao, để nhớ tới em. Cho anh gửi lời thăm mẹ, và xin hẹn em một ngày gặp lại cho vừa nhớ thương.
Anh Dũng

***

Đà Nẵng ngày … tháng … năm 2007
Em yêu,

Sau một ngày vật vờ trên xe lửa cuối cùng anh cũng đến Đà-Nẵng, thành phố mà anh nghe bố Ngụy nói đến nhiều nhưng bây giờ anh mới nhìn thấy tận mắt. Bố Ngụy có thời làm lính thú gác vùng biển này, và bố có một mối tình sôi nổi với một người con gái ở Đò-Xu. Chú Duy cũng đã từng lưu lạc đến đất này, và cũng đã ‘đa đoan’ với một người đẹp ở Câu Lạc Bộ Phượng Hoàng bên kia bờ sông Hàn. Hình như mẹ em cũng có một thời gắn bó với Đà Nẵng, như vậy anh

và em biết đâu chẳng đang ‘thừa hưởng’ giấc mộng của những người xưa?

Anh đứng trước cổ viện Chàm, nhìn xuống bến sông. Anh nghĩ thầm chắc ở chỗ này ngày xưa người yêu của bố Ngụy vẫn đứng chờ, giơ tay vẫy tiễn đưa người thủy thủ một đời lang bạt. Chia tay nào mà không buồn xót xa, dù tình yêu đang vẫn êm đềm! Mới tưởng tượng thế thôi mà anh đã nhớ em, lúc này đang cách xa muôn trùng.

Nhưng anh chỉ thoáng buồn vì chúng mình sẽ gặp lại nhau, sẽ có với nhau một mùa hè rực rỡ, không giống như bố Ngụy mỗi lần tách bến mà một lần ly biệt vì không biết bao giờ mới trở lại bến xưa.

Anh nhập bọn với một đoàn du-khách đi thăm viếng Ngũ Hành Sơn và phố cổ Hội-An. Ngũ Hành Sơn là một dãy núi với hang động, chùa chiền và huyền thoại. Từ trên đỉnh núi anh có thể nhìn thấy biển, thấy bán đảo Sơn Chà, thấy Cù Lao Chàm, những địa danh mà bố Ngụy không quên. Trên núi cao người ta thấy tâm hồn thảnh thơi quên đi nhiều nỗi ưu-phiền nhưng anh chỉ thật sự thích thú khi thăm viếng những xưởng điêu khắc mỹ thuật, ở đó người ta biến những viên đá cục mịch thành những bức tượng hình nhân hay thú vật sống động và đầy màu sắc. Người ta phá núi lấy đá gây ảnh hưởng cho môi sinh nhưng anh thành thật mong rằng nghệ thuật cổ truyền này tồn tại đời đời.

Phố cổ Hội An là nơi cho những người hoài cổ tìm đến để nhớ tới một thời xa xưa, để sống lại một dĩ vãng êm đềm. Phố có những căn nhà cũ xiêu vẹo, mái ngói rêu phong, tường vôi loang lở trong không gian trầm lắng, không tiếng xe cộ ồn ào. Có lẽ những người của phố đi xa trở về họ sẽ khóc vì hạnh phúc, vì những gì còn đây là một phần đời. Du-khách như anh nhìn phố cổ thấy lòng bâng khuâng vì

những đổi thay trần thế, và bùi ngùi tiếc thương.

Buổi tối anh đi ngủ sớm vì náo nức tìm đường ra Huế ngày mai. Anh không có nhiều thì giờ ở lâu một nơi nào và có những ý tưởng mâu thuẫn. Nhiều lúc anh muốn bước chậm lại để nhìn rõ quê hương, để yêu thương tha thiết, nhưng nhiều lúc anh chỉ mong ngày trở về, về với em, để thấy em e ấp trong vòng tay, cho tình mình thêm tha thiết mặn nồng. Mỗi bước chân anh đi trên những nẻo đường quê hương là một nỗi nhớ chập chùng, nhớ những mảnh đời anh mới gặp, và nhớ em đang mong đợi anh bên kia biển Thái Bình.
Bé yêu, anh mong rằng một ngày nào đó cả anh và em sẽ đi lại con đường anh đang đi để chúng mình chia xẻ với nhau những cảm nghĩ, cùng nhau ngắm cảnh chiều tà hay lặng nhìn bình minh trên biển Đông. Chúng mình sẽ có những kỹ niệm để mang theo suốt cuộc đời yêu thương đầm ấm. Em có bao giờ mong như thế không, Candy?
Anh Dũng

***

Huế ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,
Đã có quá nhiều bài viết về cố đô Huế nên anh sẽ không viết gì thêm cho em về phong cảnh, lịch sử hay văn hoá của thành phố cổ xưa này nhưng anh muốn chia xẻ với em cảm nghĩ của một người Việt xa quê hương trở về thăm những dấu tích của ông cha mình để lại từ một thời xa xưa.

Anh đã thăm Cấm Cung của Trung Hoa, đã nhìn thấy những đền đài, những phong cảnh u nhã, và anh thán phục những công trình kiến tạo nhưng anh không xúc động. Tới Huế anh cũng đi thăm lăng tẩm đền đài, thành nội và anh nhận biết rằng các công trình kiến trúc của ta ít nhiều mô phỏng theo kiến trúc của Trung Hoa và không vĩ đại bằng, nhưng sao lòng anh thấy xúc động bùi ngùi. Có lẽ 'hồn sông núi' quanh quất đâu đây làm anh bâng khuâng tưởng như đang nhìn thấy người muôn năm cũ xây thành, đắp lũy, chống ngoại xâm, mở rộng biên cương, và anh thấy trạnh lòng thương nhớ tiền nhân.

Hướng dẫn viên du-lịch, nguyên là một giáo sư, hiểu biết sâu xa về thành phố này. Anh T. quen biết rộng rãi nên đã đưa toán du-khách thăm những tư-gia có liên quan đến triều đại cũ, và anh nhận thấy nếp sống của người dân Huế chính hiệu vẫn khép kín, tự hào với quá khứ và dòng họ cho nên thành phố Huế hình như ít thay đổi, vẫn thanh bình, trầm lặng và phong nhã so với Sài Gòn hay những tỉnh lớn ở miền trung như Đà Nẵng, Nha Trang. Anh nghĩ rằng những đứa con lưu lạc một ngày nào trở lại Huế họ vẫn tìm thấy những mảnh đời cũ mà họ nâng niu.

Buổi tối anh đi dạo dọc theo bờ sông Hương. Nước sông phẳng lặng và lững lờ như nếp sống của dân nghèo. Dù cố gắng nhưng anh vẫn không che dấu được cái vẻ du-khách của mình nên có chiếc xích lô chạy theo anh mời chào. Anh ngạc nhiên khi thấy người phu xe là một cậu bé mới lớn, mặt mũi sáng sủa và ăn nói rất lễ phép. Anh không muốn ngồi xích lô vì không muốn nhìn thấy dáng điệu nhọc nhằn của người phu xe trong lúc người khách ngồi ung dung nhàn

nhã. Sự tương phản đó làm anh ít nhiều xót xa, nhưng nhìn nép mặt cầu khẩn của cậu bé anh không đành lòng từ chối.
Chiếc xe đưa anh qua cầu Tràng Tiền, qua những con phố nhỏ của nội thành như một kẻ nhàn du. Cậu bé vừa đạp xe vừa chỉ chỏ những địa danh trong lúc chuyện trò với anh. Ở bên Mỹ chúng mình cũng có những người vô gia cư, nghèo đói nhưng chắc là chúng ta không thấy em bé 15 tuổi đang học lớp 10, buổi tối đạp xe chở khách kiếm thêm tiền, giúp cha mẹ nuôi 3 đứa em. Một đồng dollar cho một giờ lao động! Anh nghe mà ngậm ngùi. Xe ngừng trước khách sạn nơi anh tạm trú, cậu bé mệt nhọc lau mồ hôi dù trời đêm đã mát dịu, nhưng hớn hở cúi rạp người cám ơn món tiền thưởng nhỏ nhoi. Candy em, chú Duy nói “chỉ cần có một tấm lòng”. Anh rất muốn tin như vậy nên anh về đây, đi những nẻo đường VN để nhìn thấy bóng dáng quê hương mình. Nhiều cảnh đời làm anh xúc động, nhiều cảnh đời làm anh xót xa nhưng anh vẫn chưa thấy rõ được là mình sẽ làm được gì có ý nghĩa cho tuổi trẻ VN.

Sáng nay khi đi thăm chùa Thiên Mụ anh đã gặp vài cô gái Huế trong áo dài thướt tha tới lễ Phật, và anh không thể nào không nhớ tới em. Hình dáng yêu kiều của những cô gái VN trong chiếc áo dài, nhỏ nhẹ và dịu dàng giống như em khi chúng mình đi thăm chợ Tết ở California. Hôm đó nhìn em cười, nghe em nói, thấy những bước chân tung tăng em đi giữa phố phường anh biết là từ nay anh sẽ không thể nào sống thiếu em. Anh biết là em cũng đang nhớ anh, “nhớ anh đến trổ nhánh buồn” như em nói, nhưng chúng mình lúc nào cũng có nhau dù anh đang ở xa em lúc này. Take care of yourself, Candy. We’ll see each other very soon. I love you, dear.

Anh Dũng

***

Đồng Hới ngày … tháng … năm 2007
Candy em,
Cám ơn em đã dành riêng một chổ ở NY cho hai đứa chúng mình. Anh tưởng tượng chúng mình đứng trên đỉnh cao của toà Empire State Building một buổi tối mùa hè rực rỡ nhìn thành phố chan hoà ánh đèn bên dưới như thể mọi người đang đến chúc mừng. Anh sẽ gọi nơi đó sẽ là 'đỉnh yêu thương', và hàng năm chúng mình sẽ đi 'hành hương' cho đến hết cuộc đời.

Sáng nay tại phòng ăn của khách sạn anh gặp một cặp vợ chồng du khách từ Úc . Ông bà Bảo rời VN đi du học năm 1965, và hơn 40 năm sau đây là lần đầu tiên họ trở về thăm quê nhà. Hai ông bà bay từ Hà Nội vào Huế, và có ý định đi thăm động Phong Nha, một thắng cảnh ở Đồng Hới. Họ mời anh làm bạn đồng hành và anh vui vẻ nhận lời, cho bớt cô quạnh những ngày vắng em.

Anh ghé thăm Quảng Trị, tên thành phố gắn liền với 'Đại Lộ Kinh Hoàng', với 'Muà Hè Đỏ Lửa' của thời chiến tranh! Đoạn quốc lộ I đó không còn dấu vết gì ghê rợn như những cuốn sách về chiến tranh mô tả, nhưng cổ thành Quang Trị, dù đã được sửa sang, vẫn còn mang nhiều chứng tích của cuộc chiến điêu tàn. Những khẩu đại pháo phòng không, những chiếc máy bay hư hỏng được trưng bày,

và nhất là một đài kỷ niệm chiến sĩ trận vong nghi ngút khói hương nằm ngay giữa vòng thành. Anh lặng lẽ đứng nhìn tượng đài, thầm cầu mong là nơi đó thờ cúng chiến sĩ của cả hai phe trong cuộc chiến chứ không phải chỉ dành riêng cho phe chiến thắng. Những người chiến bại đã sống cho lý tưởng của riêng họ và họ cũng xứng đáng được tôn thờ.
Anh đau xót khi thăm viếng ngôi trường Bồ Đề ở ngay trung tâm thành phố. Những vách tường ám khói loang lổ vết đạn được giữ nguyên như chứng tích của chiến tranh. Anh không đọc những khẩu hiệu tuyên truyền mà chỉ cúi đầu tưởng niệm những người đã chết ở nơi này, cho mãnh quê hương mà họ phải giữ gìn. Chiến tranh không còn nữa nhưng hồn tử sĩ còn đâu đây, và anh thấy thật ngậm ngùi.
Anh cũng đi qua cầu Hiền Lương bắc ngang sông Bến Hải, chiếc cầu tầm thường và con sông nhỏ bé không có gì đáng chiêm ngưỡng thế nhưng đó là vết cắt đau xót gây ra bao cảnh chia lìa, bao nhiêu tang thương cho người dân nước Việt. Anh đứng trên bờ sông nhìn giòng nước lòng buồn man mác.

Bọn anh vào thành phố Đồng Hới khi trời đã về chiều, checked-in một khách sạn ‘quốc doanh’ ngay bờ biển. Khách sạn thiếu tiện nghi nhưng là nơi độc nhất mà tour guide nói là an toàn. Thành phố buồn và nghèo nàn vì đây là vùng ‘oanh kích tự do’ trong thời chiến, không phải là chỗ du lịch mà chỉ là nơi dừng chân tạm cho những người ở xa muốn thăm viếng động Phong Nha, cách xa chừng 50 dặm về phía tây-bắc. Phố xá hưu quạnh loáng thoáng vài bóng người, bờ biển vắng tanh với hàng dương ủ rũ dù rằng bãi tắm được đánh dấu là nơi lịch sử vì nhân vật hàng đầu của chế độ tới ‘tham-quan’.

Lúc này là một ngày mới ở NY. Mọi người chen chúc ở những trạm xe điện ngầm, vừa đi vừa chạy, vừa nói chuyện bằng cell phone. Em chắc cũng đang co ro trong tấm áo choàng, chưa nhớ tới anh vì còn lo tới trường cho đúng giờ. Em mới đau dậy, nhớ mang khăn quàng cho ấm cổ. Ước gì có anh ở bên để anh che gió cho em, nắm tay em trên đường về, lắng nghe em nói líu lo và nhất là thấy miệng em cười. Đường về nhà sẽ rất ngắn vì chúng mình không muốn xa nhau. Trong bóng chiều nhạt nhoà anh sẽ hôn nhẹ bờ môi em giã từ, và hẹn hò ngày mai. Yes, I'll be there. See you very soon, my love.
Anh Dũng

***

Huế ngày … tháng … năm 2007

Gọi người yêu dấu bao lần.
Nhẹ nhàng như gió thì thầm.
Làn mây trôi gợi nhớ chơi vơi thương người xa xôi.
Gọi người yêu dấu trong hồn.
Ngập ngừng tha thiết bồn chồn.
Kỷ niệm xưa mơ thoáng trong sương cho lòng nhớ thương. (VĐN)
…
http://www.bennhac.com/#/song/8690/Goi-Nguoi-Yeu-Dau
Candy em,
Anh ngồi tại một quán café vắng bên bờ sông Hương buổi tối cuối cùng trước khi anh lên đường ra Hà-Nội. Người ca sĩ hát 'Gọi Người Yêu Dấu' của Vũ Đức Nghiêm làm anh nhớ em thật nhiều. Anh như

sống lại những ngày ngắn ngủi với em ở Cali, và thương em bây giờ một mình vò võ dưới trời NY tuyết lạnh.
Anh mới từ Phong Nha trở về, buồn vui lẫn lộn. Chưa bao giờ anh thấy một dòng sông chạy ngầm trong lòng những hang động thạch nhũ có nước mầu xanh lá cây đẹp như sông Son. Nhưng anh cũng thất thật buồn nhìn thấy thiên nhiên đang bị phá hủy dần mòn. Những bao rác nylon nổi lềnh bềnh, và dầu nhớt từ các tầu thuyền phủ một lớp mỏng trên mặt nước. Hang động thiếu những tiện nghi cho du khách nên một số người thiếu ý thức phóng uế bừa bải làm thắng cảnh 'di sản của thế giới' này mất đi một phần nào lôi cuốn.

Trên đường từ Phong Nha trở lại Huế anh và ông Bảo tâm sự với nhau về những khó khăn khi trở về phục vụ cho quê hương. Ông Bảo than:
- Họ nói không có tiền mướn tôi, nhưng khi tôi cho họ biết là tôi không nhận thù lao, chỉ muốn giúp một bàn tay, thì họ lại tỏ vẻ lo lắng, sợ rằng nếu không nhận thù lao thì không có gì ràng buộc, và tôi có thể bỏ đi bất cứ lúc nào, làm gián đoạn công việc.
Ông cúi đầu trầm ngâm:
- Mình đã có một tấm lòng trở về vô điều kiện. Làm cách nào để giữ chúng mình ở lại là việc của họ, chứ chúng mình còn làm được gì hơn!

Anh cũng không biết nói gì hơn là cuời buồn.
Mai này xa Huế anh sẽ nhớ thành phố này vô cùng. Người dân ở đây trầm lặng nhưng thiết tha, và anh, dù chỉ đi thoáng qua, nhưng cũng đã cảm thấy nơi đây là một phần đời. Anh sẽ đưa em về đây một

ngày trong tương lai để em nhìn thấy một mảnh quê hương làm em yêu quí và hãnh diện là người VN.

Hôm qua Dân, con bố Ngụy, email cho anh nói mấy hôm nay Cali nắng ấm như thể là mùa xuân đã về. Mùa xuân Cali bao giờ cũng đẹp, và nếu có em thì nắng sẽ vàng hơn, đồi cỏ sẽ xanh hơn và hoa sẽ rực rỡ muôn mầu. Lúc nào anh cũng mong có em ở bên anh, dù chúng mình đang đi trên những con đường ở Cali, NY hay quê hương mình. Nhớ em vô cùng. Hẹn em ngày về rất gần.
Anh Dũng

***

Hà-Nội ngày … tháng … năm 2007

Candy em,
Đây là lần đầu tiên anh đến Hà-Nội nhưng sao anh thấy như mình rất thân quen, có lẽ vì anh đã từng nghe bao nhiêu bài hát về thành phố này, đã nhiều lần nghe chú Duy và bố Ngụy nói về quê hương miền Bắc thiết tha như thể là hai người đang đi trên những con đường thân quen cũ. Hà-Nội ở trong trái tim những người đã một thời sống ở đó dù bây giờ họ đã đi xa, rất xa. Em nghe với anh “Hà Nội Đêm Trở Gió” để thấy nỗi niềm thao thức của những người yêu thành phố này.
http://nhacso.net/Music/Song/Tru-Tinh/2005/11/05F5FA52/
Anh có cảm tưởng như đang đi tìm một dĩ vãng chứ không phải là một du-khách nhàn du, tuy nhiên anh cũng chưa biết là mình sẽ đi

đâu, thăm viếng những nơi nào trong vài ngày ngắn ngủi còn lại trước khi phải trở về Cali. Thực ra thì phong cảnh không phải là những gì anh thiết tha. Anh chỉ muốn cảm thông với nỗi lòng của người xưa khi đi trên những con đường còn dấu chân trong trái tim của một lớp người như chú Duy, như bố Ngụy và như những người học sử ký, sống với dĩ vãng như anh.
Nơi anh đến đầu tiên là Hàng Đào của phố cổ ngay sau khi checked-in một khách sạn nhỏ gần 'Nhà Chung'. Anh nghe 'người lớn' nói chuyện và sách vở viết về con gái Hàng Đào như những người con gái đẹp tiêu biểu của Hà Thành thanh lịch nên anh muốn xem họ có gì đặc biệt hơn Candy của anh hay không. Có lẽ những gì người ta viết bây giờ đã là huyền thoại. Con đường Hàng Đào ngắn ngủi là một dẫy tiệm buôn nhỏ hẹp bày bán đủ thứ chứ không còn là con đường tơ lụa như xưa, và những người bán hàng cũng không có gì đặc sắc. Anh đi suốt con đường không thấy một tà áo dài, và anh chợt nhận thấy rằng quá khứ chỉ đẹp khi được giữ gìn trong tâm khảm, thực tế có thể làm chúng ta thất vọng đến ngỡ ngàng.

Anh chưa thấy em mặc áo dài bao giờ nhưng dáng em nhỏ nhắn nên mặc áo dài sẽ rất dễ thương. Một ngày nào đó anh sẽ đưa em về chốn này, em sẽ mặc áo dài lụa đi dạo với anh khắp phố phường. Lúc đó anh sẽ không cần tìm về quá khứ để thấy nét đẹp Việt Nam mà chỉ cần nhìn em tha thướt yêu kiều trong nắng xuân. Anh biết tương lai của chúng mình có thể ở chốn này, hay một nơi nào đó rất xa xôi, nhưng nước Việt vẫn còn trong em, trong anh, và anh lúc nào cũng yêu em như anh yêu nước Việt của chúng mình.
Em ngủ ngon và mơ thấy chúng mình đi với nhau lên toà nhà cao

nhất New York City để thấy trời xanh mây trắng trong mắt nhau. Yêu em nồng nàn.
Anh Dũng

***

Hà-Nội ngày … tháng … năm 2007

Candy em,
Có phải anh là người hoài cổ nên tìm về thành phố này với những hình bóng xưa đầy ắp trong tim để rồi thoáng buồn vì Hà-Nôi bây giờ cũng ồn ào đông đúc không kém gì Sài-Gòn? Anh đã đi thăm hầu hết những địa danh của thành phố này, không tìm đâu thấy "*Dấu xưa xe ngựa hồn thu thảo. Nền cũ lâu đài bóng tịch dương...*" Anh biết là tháng ngày đã đi qua, và những gì xa xưa êm đềm chỉ còn trong sách vở, trong trái tim của những người thiết tha với quá khứ chứ không còn tồn tại ở một nơi mà người ta tranh sống đến độ đôi khi quên cả tình người.
Anh cũng tới con đường giữa hồ Trúc Bạch và Hồ Tây. Đây là con đường 'Cổ Ngư" cũ, con đường thơ mộng xưa của bố Ngụy trong thủa thiếu thời, con đường của những người trẻ yêu nhau đến để tìm cho mình một không gian riêng. Đường cổ Ngư bây giờ đã đổi tên, cao ốc đã mọc đầy quanh hồ, và không còn vắng vẻ cho những người yêu nhau đi xe đạp sóng đôi như thủa nào. Chùa Trấn Quốc trên con đường này đã được trùng tu và đầy khách thập phương. Anh không biết đủ chữ Hán đọc hết tấm bia đá sau chùa nhưng nhìn chữ 'Quốc' lu mờ anh cảm thấy bâng khuâng như có gì mất mát.
Anh cũng về thăm từ đường của họ Trần Đình. Quê anh là một làng

nhỏ ven sông Hồng, không xa Hà-Nôi mấy. Ông và cha anh sinh ra ở đó, bỏ đi và không trở lại một lần. Nhà thờ tổ của họ Trần-Đình vẫn còn được hương khói bởi một người bác họ. Anh bùi ngùi nhìn căn nhà rêu phong, mái ngói xô lệch, tường vôi loang lổ đứng im lìm buồn bã với cây soan già nua còn sót lại ở đầu nhà. Ông bác họ dẫn anh đi thăm ngôi mộ tổ ở một cánh đồng ngập nước, khó khăn lắm anh mới vào được để cắm vài nén hương cho tiền nhân. Anh đứng đó, nước mắt nhạt nhoà, xót xa thương người xưa gây dựng một cơ đồ nhưng rồi con cháu vẫn phải chia lià, sống ở một nơi rất xa.
Tuy không tìm thấy Hà-Nội trong trí tưởng nhưng anh vẫn thấy gần gũi mà thương mến thành phố này, có lẻ là vì dòng máu trong huyết quản anh. Anh ước gì có em ở đây để anh dẫn em chen chúc giữa phố phương, nhất là đưa em tới những đền chùa, thấy em mặc áo dài, cúi đầu cầm nén hương lễ phật, cầu nguyện cho tình yêu của chúng mình. Hà Nội có nhiều đền chùa và lòng tín ngưỡng của người dân rất cao. Anh không mê tín nhưng lòng anh thanh thản hít thở mùi hương trầm, như mùi tóc em, cho nỗi nhớ thêm đậm đà.
Em yêu, anh từng nghe bố Ngụy nghêu ngao một bài hát rất ‘sến’, có câu ‘càng đi xa anh càng nhớ em’. Khi đó anh chỉ cười hỏi bố “thật không?” Bây giờ thì anh biết rồi, anh ở rất xa và anh Dũng rất nhớ em …
Anh Dũng

***

Đảo Cát Bà ngày … tháng … năm 2007
Từ Hải Phòng anh theo một đoàn du-khách đi thăm viếng đảo Cát-Bà

và Vịnh Hạ Long. Ba anh và bố Ngụy là những người đi biển chuyên nghiệp nên trong anh chắc cũng có dòng máu phiêu lưu yêu trời nước mênh mông. Biển hơi động nên con tàu nhỏ lắc lư như người say rượu. Anh bám lấy lan can, nhìn sóng bạc đầu nhấp nhô khi tàu chạy ngang cửa sông Bạch Đằng, lòng bồi hồi nhớ chuyện xưa khi tiền nhân giữ nước đại phá quân xâm lăng Bắc phương tại con sông lịch sử này hơn một lần. Anh cũng thấy thương ba anh, thương những người đi biển, đời sống thật là cơ cực, những khi sóng gió phũ phàng như lúc này.

Đảo Cát Bà với những bãi tắm mịn màng, nước trong xanh là nơi du-lịch lý tưởng cho tuổi trẻ yêu đời. Rất tiếc là không có em bên anh để chúng mình cùng vui với sóng nước. Buổi tối đoàn du-lịch được đưa ra một nhà hàng nổi ngay giữa vịnh có cái tên ngộ nghĩnh là quán 'Tuyết Béo' để thưởng thức đồ biển tươi. Tiếc là thời tiết không mấy lý tưởng, mưa nhỏ, gió lạnh, và biển có sóng nên nhà hàng tròng trành, làm bữa ăn mất ngon. Anh ngồi chung bàn với một cặp vợ chồng du-khách đã đứng tuổi nhưng tình yêu của họ còn rất nồng nàn. Anh đã phải cúi đầu, đưa khăn che miệng dấu nụ cười khi nghe người chồng thì thầm với vợ "Lạnh quá, đêm nay cho … ôm tí nghe". Anh bâng khuâng không biết là anh sẽ nói gì với em nếu có em ngồi bên.

Ngày mai đoàn du-lịch sẽ được đi thăm Vườn quốc gia Cát Bà là nơi có những cánh rừng nguyên sinh nhiệt đới lớn của Việt Nam. Lúc này anh đang ngồi trong căn phòng ấm cúng của khách sạn viết cho em. Xem tin tức truyền hình thấy NY mấy hôm nay cũng lạnh và tuyết nhiều, không biết là em vẫn tới trường hay là nằm nhà … nhớ anh.

Anh biết là dù ở nơi giá lạnh, nhưng nếu có người yêu quấn quít bên mình thì người ta vẫn thấy đầm ấm, như cặp vợ chồng anh gặp trong quán ăn tối nay.

Anh ước gì đang ở bên em, dìu em đến trường, ngửng nhìn tuyết bay để rồi dấu mặt vào vai nhau tìm hơi ấm yêu thương. Còn một vài nơi nữa anh cần phải đi qua cho cuộc hành trình này được trọn vẹn nhưng nơi mà anh mong tới nhất thì em biết là đâu không? Đó là nơi có em. Ngày xưa bố Ngụy cũng xa người yêu năm 28 tuổi, mà xa nhau hàng năm chứ không phải chỉ vài tuần. Khi đó không có email để liên lạc hàng ngày. Những lá thư vượt đại dương cả tuần mới tới nơi nhưng tình yêu của bố không phôi pha là vì bố đã tìm được người con gái bố thật lòng yêu thương, cũng như anh thật lòng thương nhớ em lúc này.
Có một bài thơ của Tô Thùy Yên được Trần Thiện Thanh phổ nhạc nói về tình yêu của một người con trai đi xa, một chiều nhớ tới người yêu ở Sài-Gòn. Bài thơ mang tâm sự của bố Ngụy hồi đó, và không khác gì mấy tâm sự anh lúc này, mặc dù không gian và thời gian có chút khác biệt. Anh ghi lại vài đoạn lại để chia xẻ với em niềm thương nhớ.

Chiều trên phá Tam Giang
anh chợt nhớ em
nhớ ôi niềm nhớ ôi niềm nhớ
đến bất tận
em ơi
em ơi

…

Giờ này có thể trời đang nắng

em rời thư viện đi rong chơi

hàng cây viền ngọc thạch len trôi

nghĩ đến ngày thi tương lai thúc hối

căn phòng nhỏ cao ốc vô danh

rồi nghĩ tới anh

rồi nghĩ tới anh

nghĩ tới anh

Giờ này có thể trời đang mưa

em đi dưới hàng cây sướt mướt

nhìn bong bóng nước chạy trên hè

như đóa hoa nở vội

giờ này em vào quán nước quen

nơi chúng ta thường hẹn

rồi bập bềnh buông tâm trí

trên từng đợt tiếng lao xao

…

(Em vào site này nghe bài hát. Nhớ click 'play' to start: http://www.vmdb.com/home_in_frame.jsp?url=http://www.vmdb.com/viewSong.jsp?id=432)

Em nghe xem có phải là tâm sự của chúng mình đó không? Rất nhớ em.

Anh Dũng

***

Vịnh Hạ-Long ngày … tháng … năm 2007

Candy em,
Bố Ngụy khoe 'đã từng đi khắp sông cùng biển', ngang dọc Thái Bình Dương, nên có lần anh hỏi bố là vùng biển nào đẹp nhất cho mình viếng thăm, bố trả lời là vịnh Hạ Long! Anh biết bố có phần thiên kiến vì đó là vùng biển của quê nhà, nhưng quả tình sáng nay anh đã ngỡ ngàng với vẻ đẹp thiên nhiên dù rằng anh đã đọc nhiều bài viết, xem nhiều hình ảnh về vùng biển này.
Hàng ngàn đảo nhỏ thiên hình vạn trạng nổi trên mặt nước trong xanh không một con sóng nhỏ nhấp nhô. Anh đứng trên mui thuyền nhìn trời mây nước, cám ơn trời đã ban cho nước Việt viên ngọc trân quí. Anh nhớ ba anh ngày xưa đau buồn vì chúng ta mất Hoàng Sa, và anh chợt bàng hoàng lo sợ biết đâu một ngày nào đó kẻ thù chẳng đến chiếm vùng biển Hạ Long. Nếu có ngày nào đó thì chắc chắn là những người như anh sẽ sẵn sàng chết cho quê hương!

Đoàn du-lịch cũng ghé thăm những hang động thạch nhũ huyền ảo, nhưng dù cho có 'Sửng Sốt', có lạc vào 'Thiên Cung', anh vẫn thấy vùng trời và vùng biển ngọc ngà đó mới là những gì cho chúng ta hãnh diện, yêu thương. Người ta viết nhiều về Hạ Long nên anh không muốn viết gì thêm cho em. Mai mốt nếu em phải viết paper về đất nước mình thì em có thể đọc thêm trang Web này:

http://vi.wikipedia.org/wiki/V%E1%BB%8Bnh_H%E1%BA%A1_Long
Chiều nay anh sẽ trở về Hà Nội để lên tàu hỏa đi Sapa. Thực ra thì có nhiều nơi nữa anh muốn đi qua bởi vì những địa danh đó không

phải chỉ có phong cảnh đẹp mà có một lịch sử hay một truyền thuyết đầy dân tộc tính. Anh muốn thấy Hoa Lư, thấy nàng Tô Thị, thấy phố Kỳ Lừa, thấy thác Bản Giốc, thấy ải Nam Quan nhưng không có đủ thì giờ nên anh chọn Sapa vì xe lửa sẽ chạy qua Yên Thế, nơi các anh hùng Việt Nam Quốc Dân Đảng lên đoạn đầu đài. Anh biết mình sẽ chẳng nhìn thấy gì vì xe lửa qua đó vào ban đêm, nhưng nghĩ đến lúc đi qua vùng linh địa này, để tâm hồn lắng đọng, tri ân người xưa đã vì nước non mà anh dũng bỏ mình, anh đã thấy lòng tràn ngập xúc cảm. Em biết không, anh nghĩ mình như người đang đi hành hương trên đất nước Việt mình.
Hướng dẫn viên du-lịch nói với anh rằng những cô gái người Dao ở Sapa đều trắng hồng, bé nhỏ và xinh xắn làm anh nghĩ tới em. Em cũng nhỏ nhắn, xinh xắn và trắng hồng ngày em về Cali thăm anh. Hơn thế nữa em về với anh với một trời thương nhớ, đầy ắp ân tình. Không có cô gái nào thay thế được hình bóng em. Có lần anh đã nói, và bị thằng Dân con bố Ngụy chê là ‘cải lương’, nhưng anh vẫn muốn lập lại, đó là nhiều lúc anh thương nhớ em đến dại khờ… Em ngủ ngon nghe, mai anh viết tiếp cho em.
Anh Dũng của Bé

***

Sapa ngày … tháng … năm 2007

Candy em,
Bây giờ đêm đã khuya ở Sapa. Thành phố trên cao ở miền thượng du Bắc Việt này khí hậu gần như Đà-Lạt, quê hương thứ hai của họ

Trần Đình, nên anh Dũng thấy từ lâu như đã thân quen với mảnh đất này. Sáng nay leo lên núi Hàm Rồng, đứng trên 'Cổng Trời', nhìn hoa đào đỏ tươi và mây mù giăng đầy trời anh thấy lòng mình thanh thản, quên đi những phiền muộn của cuộc đời. Một ngày nào anh sẽ dắt em lên đây, chổ này là chỗ cho những người yêu nhau trong vòng tay, chia nhau hơi ấm để có những kỷ niệm không bao giờ quên. Anh mới đi thăm 'chợ tình' về. Ngày xưa khi giao thông còn khó khăn những người dân bản xứ từ trong các bản xa xôi ra tỉnh buôn bán vào ngày cuối tuần, đêm họ ở lại và trai gái tụ tập bên đống lửa, để làm quen, để yêu nhau nên mới có tên 'chợ tình'. Ngày nay 'chợ tình' chỉ là nơi tụ họp để chuyện trò vui chơi cho tất cả mọi người, kể cả dân bản xứ lẫn du-khách. Anh đi lang thang, hít thở hơi sương, mua nắm hạt dẻ nóng ủ trong túi áo, chào hỏi những người mới quen như là một đêm Noel đi dạo trên đại lộ Lê Lợi của Sài-Gòn ngày xưa.

Mai anh sẽ đi thăm một bản của người Dzao trước khi lên xe đi Lào Cai, đáp xe lửa về lại Hà-Nội. Người Dzao thì anh đã gặp nhiều ờ thành phố này rồi. Họ đều hồn nhiên, đứng bán ngững món đồ thủ công đầy mầu sắc. Anh không thể làm ngơ khi một cô bé mời anh với giọng nói dễ thương "Mua cho mình cái này đi" nên anh đã mua cái mũ đội lên đầu, làm anh trông giống như là một chú người Mường! Anh nói nhỏ cho em hay là mấy cô bé người bản xứ không dễ thương bằng em đâu!

Chỉ còn vài ngày nữa là anh phải trở về Cali. Anh đã đi qua nhiều thành-phố trên quê hương nhưng còn thiếu rất nhiều nơi. Anh chưa đặt chân tới miền sông nước miền Nam hiền hoà, có lẽ đành phải

chờ một dịp khác, và khi đó anh rất mong là có em đi cùng. Em biết không, từ ngày đưa em trở lại NY lúc nào anh cũng muốn được gặp lại em. Anh đã hứa là mùa hè này anh sẽ lên thăm em, và anh nhất định sẽ giữ lời. NY mấy hôm nay trời đã ấm, mùa xuân đã bắt đầu, cho em vui, cho những người đang yêu bớt nhớ thương người ở xa. Em nghe với anh "Mùa Xuân Trên Đỉnh Bình Yên":

http://nhacvangonline.info/nhac/index.php?loi=2602

Em ngoan đợi anh về nghe. I love you dear.
Anh Dũng

***

Hà-Nội ngày … tháng … năm 2007
Candy em,
Anh đã trở về Hà-Nội hôm qua và sáng nay quyết định đi thăm chùa Hương dù có vài người quen đã từng tới đó khuyên anh không nên! Có nhiều thứ ràng buộc anh với quê hương trong đó thơ văn là một. Hình ảnh cô thiếu nữ đi chùa Hương ngày xưa của Nguyễn Nhược Pháp đã in đậm trong tâm trí, và anh không thể nào không đi tìm, dù biết rằng sẽ không gặp:
…
Khăn nhỏ, đuôi gà cao
Lưng đeo giải yếm đào
Quần lĩnh, áo the mới
Tay cầm nón quai thao
…

(Gần đây trên Internet người ta đã cho phổ biến những hình ảnh gợi cảm của những người mẫu mặc y phục cổ truyền, yếm đào, váy rộng, tóc đuôi gà thật là dễ thương. Anh tưởng tượng một ngày nào Candy cũng mang trang phục đó chụp hình và gửi cho anh. Anh không phổ biến hình ảnh trên Internet đâu, nhưng giữ cho riêng mình, và anh biết là em còn dễ thương hơn những cô kiểu mẫu đó nhiều.)
Anh đã cảm thấy lòng thảnh thơi trên suối Yến. Núi xa xa in trên nền trời xanh, mây trắng bay lững lờ, mái chèo khuấy nước nhẹ nhàng, và con thuyền trôi chậm đủ cho anh nghiêng mình thò tay xuống dòng nước mát lạnh. Anh ước gì có em dựa vai ngồi bên để chúng mình vừa ngắm cảnh vừa chuyện trò, cho anh hôn lên má em những lúc em reo hò vì cảnh sắc tuyệt đẹp của thiên nhiên như vài du-khách trên thuyền.

Suối Yến dễ thương nhưng con đường lên động Hương Tích làm anh thất vọng não nề. Những quán hàng xập xệ bên đường làm mất vẻ đẹp thiên nhiên, chốn thâm sơn không còn tịch mịch vì du-khách quá đông và vì sự mời chào ồn ào của những người bán hàng. Động Hương Tích khói hương mù mịt, người hành hương đứng ngồi ngổn ngang, không còn là “Nam Thiên Đệ Nhất Động’ vì thua xa những động thạch nhũ huyền ảo ngoài vịnh Hạ Long. (Đây cũng là cảm giác luống tiếc khi anh đi thăm ‘Vạn Lý Trường Thành’ vào một ngày lễ lao-động năm nào. Du-khách quá đông đến độ người ta chen nhau bước từng bước trên mặt thành. Tìm đâu thấy cảnh ‘Trống Trường Thành lung lay bóng nguyệt’, cảnh quân reo ngựa hý hoang đường nhưng kỳ thú trong văn chương?)

Đêm nay là đêm cuối cùng ở thành-phố Hà-Nội, ngày mai anh sẽ lên đường trở lại Cali. Rồi anh sẽ lại nhớ thương đất nước này, như thể là anh đang nhớ em. Bây giờ anh mới thấy thấm thía thế nào là “Dẫu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’ (Kiều). Nhưng em ạ, xa cách để rồi trùng phùng. Anh nghĩ tới ngày gặp lại em, ôm em trong vòng tay mà ngất ngây.
Candy ơi, mấy con cá vàng của em lớn được chút nào chưa? Khi đã quen chúng sẽ xúm lại xin ăn mỗi lần thấy em, coi thật dễ thương, dễ thương như em khi mặc yếm đào! Anh đi ngủ để mai còn ra phi trường sớm. Sẽ mơ thấy em vì lúc nào anh cũng thương nhớ em vô cùng.

Anh Dũng

***

It’s time …
California ngày … tháng … năm 2007

Em yêu,
Hôm qua anh về tới nơi, ôm điện thoại gọi em liền, nghe em nói “Bé nhớ anh” gần như khóc, khiến anh thật bồi hồi. Bé biết anh còn mệt sau chuyến bay dài nên không cho anh nói nhiều, bắt anh đi ngủ để mai còn đi làm. Em yên lòng vì anh đã trở về bình yên, anh vui mừng nghe tiếng em sau gần 30 ngày xa cách, dù rằng chưa gặp được nhau nhưng chúng mình vẫn có nhau. Ít ra thì bây giờ chúng mình có thể gọi nhau bất cứ lúc nào, có thể thủ thỉ những lời thương nhớ mà

không cần ngồi trước computer chờ email. Anh không phải viết cho em thường nữa, chỉ khi nào biết em đang có lớp mà anh chợt nhớ tới em thì anh sẽ ghi vội vài hàng, em chịu không?

Anh trở lại sở làm sáng nay và ngỡ ngàng nhận được tin buồn. Boss của anh vừa quit! Lần đầu tiên anh nghe Patrick chửi thề "Goddamn it. I can't stand it anymore, I quit!" Patrick đã làm việc ở công ty này vài năm, luôn luôn tới trước và về sau mọi người, nhưng có lẽ vì nhiệt tâm nên Patrick thường đụng chạm với những người "take it easy". Anh cũng chỉ mới làm bán thời ở đây ít lâu nhưng Patrick để anh nghỉ một thời gian dài về thăm VN nên anh vẫn nhớ ơn. Patrick bỏ đi, bọn anh bơ vơ, nhưng cũng không sao Bé ạ, hè này trình xong luận án, anh sẽ qua NY xin việc để được gần gũi em, công việc ở đây dù sao cũng chỉ là tạm thời.

Anh suy nghĩ thật nhiều sau chuyến thăm VN vừa qua. Như em biết anh rất là thiết tha với quê nhà, yêu từng nẻo đường VN, nhưng có lẽ lúc này anh chưa đóng góp gì được như chú Duy hằng mong. Chú Duy đã làm xong bổn phận với gia đình, đã đạt được một vài mục tiêu của đời sống nên có thể về vui với những ngày tháng êm đềm ở bên đó, đóng góp ít nhiều cho tuổi trẻ, và không thắc mắc gì với những chuyện quanh mình. Anh chỉ mong chú có đầy đủ sức khoẻ và luôn luôn yêu đời.

Anh không có được những điều kiện như chú Duy. Môn học nhân văn của anh không thích nghi với đời sống VN lúc này như môn khoa học thực dụng của chú. Anh còn thắc mắc về lý tưởng và hoài bão mà anh biết là không thể nào thực hiện được ở một môi trường như nơi chú Duy đang dạy học. Nhưng lý do chính đáng nhất là … em. Anh mồ côi từ khi còn thơ dại, và dù được chú Duy, được bố Ngụy

thương yêu nâng đỡ, nhưng anh vẫn thiếu một tình thương cho đến khi anh gặp em. Anh biết rằng chúng mình sẽ không thể nào sống xa nhau. Em mới vào đại học, không thể nào theo anh đến góc biển chân trời, mà anh bỏ em lại sao đành. Thôi thì anh hãy gác lại những chuyện xa xôi, về sống gần em, vun sới tình yêu của chúng mình, đợi đến một ngày nào thích hợp cả hai đứa chúng mình sẽ cùng cất cánh tung bay, sống đời chúng mình thấy thích nghi, em nghĩ sao? Hơn thế nữa, anh biết là VN đang trên đà thay đổi, có lẽ vài năm nữa sự đóng góp của chúng mình sẽ dễ dàng và hữu hiệu hơn.
Mai anh mới trở lại trường gặp giáo sư đỡ đầu đề chuẩn bị cho ngày bảo vệ luận án. Xa trường ít lâu anh cũng đã thấy nhớ, dù rằng không nhớ như là nhớ em. Bây giờ thì anh chỉ mong tới mùa hè để sang NY gặp em. Chúng mình sẽ đi với nhau tới chỗ em để dành riêng cho chúng mình, sẽ tung tăng suốt mùa hè, và suốt đời bên nhau, em có mong như thế không? Yêu em tới dại khờ.

Anh Dũng

Thư gửi bạn thay lời kết:

Ít lâu nay Dũng đã dùng những lá thư để viết về quê hương và hoài bão của tuổi trẻ lồng trong tình yêu của Dũng dành cho Candy. Dũng đã đi trên nhiều nẻo đường VN, đã nói nên được hết tâm sự mình nên Dũng thấy cũng là tạm đủ. Tình yêu của Dũng và Candy dù sao cũng có chút riêng tư, và Dũng muốn giữ một chút cho riêng mình. Dũng cám ơn các bạn đã theo dõi những lá thư này và xin hẹn gặp lại các bạn ở một nơi khác.

Thân mến.

Trần Quang Thiệu

Mùa Xuân -2007

Về Nơi Mù Sương

Tôi về Sài-Gòn hơn hai tuần lễ nhưng vẫn chưa liên lạc và tìm gặp Vành Khuyên. Giấy tờ bề bộn và chuyện tình buồn với Jackie gặp gỡ trên phi cơ cũng làm tôi một chút thẫn- thờ. [1] Tôi bỏ nhiều thì giờ chiều chiều ra bờ sông nhìn dòng nước trôi để nhớ tới một thời đã qua.

Email Vành Khuyên nhắc tôi “Chú về tới Sài Gòn chưa?” Tôi như chợt tỉnh cơn mê, nhớ lại mục đích của chuyến về, nên gạt bỏ những phiền muộn, cố gắng theo đúng chương trình đã bàn với Thắng, người bạn mời tôi về VN dạy học.

Tôi lớn lên ở Đà Lạt, thành phố mù sương trên cao nguyên, nên tâm hồn có chút yếu mềm. Tôi muốn theo bước chân của Pascal nhưng dòng đời đưa đẩy, càng ngày tôi càng xa những ước mơ thời thanh-xuân. Sau bao năm làm việc miệt mài trên xứ người tôi muốn trở về, tìm một chút hương xưa, và đóng góp một chút gì cho quê hương và tuổi trẻ.
Một người bạn tôi đã trở về, đang xây dựng một đại học kỹ thuật, và đúng lúc đó công-ty điện toán nơi tôi làm việc nhiều năm nay quyết định di chuyển ra khỏi Cali trong năm tới, tôi thông báo cho văn phòng nhân viên là lúc đó tôi sẽ xin thôi việc, trở về VN phụ giúp người bạn một tay. Cơ sở của người bạn ở cả Đà-Lạt lẫn Sài Gòn nên càng làm tôi phấn khởi. Đà Lạt là của tuổi thiếu thời còn Sài Gòn là nơi tôi đã sống, đã trôi theo dòng đời.

Tôi xa Việt-Nam nhiều năm nên không còn bạn bè ở bên đó. Tôi cũng rất mù mờ về giáo dục và học đường thời nay nên có ý định làm quen với một vài sinh viên để hiểu thêm về hiện tình, nhất là biết tuổi trẻ bây giờ sống và nghĩ ra sao. Sau nhiều lần do-dự tôi vào một web-site Việt Nam và đăng mấy dòng tìm bạn:
“Người viễn-xứ, muốn tìm hiểu về quê hương. Tìm bạn trong giới sinh viên để trao đổi ý-kiến. Nam hoặc nữ, miễn là dễ thương. Thăm viếng khi đã thân tình. Xin email cho VienXu_73@yahoo.com”
Mấy dòng tìm bạn đó rất là ngắn ngủi nhưng tôi nhận được nhiều hồi âm. Nhiều thư đùa rỡn tôi không muốn trả lời, kể cả những thư của một vài gia-đình đề nghị một cách dứt khoát một món tiền nếu tôi về VN làm đám cưới với thân nhân của họ để cô gái có thể sang Hoa-Kỳ. Vài lá thư có vẻ chân thật, nhưng ở những tỉnh xa xôi, đang đi

tìm kiếm cơ hội thoát khỏi đời sống buồn tẻ, nên tôi cũng chỉ lịch sự trả lời một lần rồi thôi.

Trong lúc tôi không còn hy vọng tìm được một người bạn như ý muốn thì tôi nhận được thư của Vành Khuyên.

“Vành Khuyên đang học khoa kinh-tế tại đại học Tổng Hợp, thành Phố Hồ Chí Minh. Ước vọng mai sau là có dịp du-học tại Hoa-Kỳ nhưng VK không có người thân và bạn bè bên đó. Viễn-Xứ, tin tức về VN trên mạng nhiều lắm, nhưng bạn cần biết về một vấn đề đặc biệt nào thì VK xin tìm hiểu dùm. Bạn cũng có thể giúp VK tìm hiểu về các đại-học liên quan tới môn học của mình ở bên đó.

Vài hàng làm quen thôi. Viễn-Xứ nhận VK làm bạn thì chúng mình có thể tìm hiểu về những vấn đề của chúng ta nhiều hơn.”

Vành Khuyên không nói gì nhiều về mình ngoài chuyện đang theo học kinh tế và muốn đi du học Hoa Kỳ trong tương lai nhưng lời lẽ có vẻ chân thật và thẳng thắn. Tôi cũng không rõ Vành Khuyên là trai hay là gái nhưng căn cứ vào tên và email address vanhkhuyen_21@yahoo.com thì có lẽ đây là một nữ sinh viên sắp sửa ra trường.

Email tôi trả lời cũng rất ngắn:

- Rất vui được biết và làm bạn với Vành-Khuyên. Bạn là dân ‘kẹp-tóc’ phải không? Nói qua về bạn đi.

Hình như đây là một cô gái thông minh và lém lỉnh, thư trả lời rất dễ thương

- Viễn-Xứ, Viễn-Xứ: Bạn ‘xưa’ quá đi. Con gái bây giờ ai kẹp tóc. Bạn cũng khôn ‘thí mồ’, viết ‘nói qua về bạn đi’ mà cũng chẳng nói gì về mình. VK chẳng đã nói hết về mình rồi đó thôi. Bạn muốn biết gì thêm VK sẽ cố gắng … nói dối. OK?

Đọc thư Vành-Khuyên tôi bật cười. Đúng là con gái dễ thương. Để rồi xem còn ra 'chiêu' nào nữa không. Tôi trả lời:

- Không biết gì nhiều, nhưng để đoán thêm: Bạn 21 tuổi. Tên bạn là VanhKhuyen_21 thì 21 tuổi là cái chắc, phải không?

- Hi hi, tên bạn là VienXu_73 vậy 'bạn' phải 73 tuổi rồi. Từ nay Vành-Khuyên gọi Viễn-Xứ là 'Sư Tổ' nhé.

Khi chọn cái email addreess VienXu_73@yahoo.com để liên lạc tôi có ý muốn ghi lại một mốc thời gian vì năm 1973 là năm tôi xa xứ, chứ ai lại 'khoe' mình 73 tuổi bao giờ. Tôi trả lời:

- Vành-Khuyên đoán sai rồi, đoán lại đi.

- Vậy chắc Viễn Xứ sinh năm 1973. Eo ơi, già quá! Hơn 'người ta' cả chục tuổi.

Tôi nghĩ thầm, đúng ra mình còn già hơn thế nhiều, nhưng thôi, cứ để Vành-Khuyên hiểu sao cũng được. Tôi không cải chính, tiếp tục trao đổi email, bàn luận với Vành-Khuyên về các hệ thống đại-học tại California, tìm các dữ-kiện Vành-Khuyên cần, và ngược lại Vành Khuyên nhí nhảnh kể cho tôi những sinh hoạt của giới sinh viên bên nhà.

Không nói gì về mình nhưng Vành Khuyên nói rất nhiều về bạn bè. Bạn con gái có Thu Gà Tồ, tốt bụng nhưng bạ đâu nói đó, có Thúy Ngựa gặp ai cũng liếc mắt cười tình nhưng không chịu yêu ai, và có Liễu, con nhà giàu, nhảy đầm hết xẩy và dám đua xe với cả con trai. Đám bạn con trai của Vành Khuyên cũng không ít, và theo như Vành Khuyên viết thì "Họ đều muốn gặp Viễn Xứ, người ở xa nhưng có lòng với quê hương Việt-Nam."

Tôi hỏi:

- Thế còn Vành-Khuyên thì sao?

Thư trả lời của vành Khuyên chỉ là một hàng ‘happy face’.

Tôi không có được những ngày thanh bình trên sân trường đại học vào tuổi đôi mươi, khoảng thời gian đẹp nhất trong đời người. Vào tuổi đó tôi đã lang bạt đây đó, và cho đến bây giờ lúc nào tôi cũng cứ ước ao giá mình có được những ngày mơ mộng thần tiên của tuổi thanh-xuân.

Tháng ngày trôi qua, càng ngày tôi càng bị lôi cuốn vào nếp sống của Vành-Khuyên và bạn bè, nếp sống tôi không bao giờ có, nếp sống tôi muốn tìm hiểu để trở về nguồn. Email trở nên chậm trễ, và quá nhiều junk nên chúng tôi dùng cả ‘Instant Message’ để có thể hỏi và trả lời nhau tức thì.

Sài-Gòn sớm hơn Cali 15 giờ đồng hồ. Tôi lúc nào cũng ‘on-line’ trong lúc Vành-Khuyên phải vào thư-viện hay tới Internet café để ‘chat’ vào buổi sáng. Bao giờ tôi cũng nhận được lời chào trước “Hi Viễn Xứ”, và bao giờ tôi cũng đáp nhận “Vành Khuyên, Vành Khuyên … ”. Thường thì chúng tôi trao đổi tin-tức hoặc bàn cãi về một đề tài nào đó, nhưng đôi khi cũng chỉ là nhưng câu chuyện vớ vẩn của hai người bạn thân:

VanhKhuyen: Bạn chưa ngủ sao?

VienXu: Chưa. Chờ bạn mà.

VanhKhuyen: Xí. bạn đâu có biết tôi lên ‘net’ mà chờ.

VienXu: Không biết mới chờ chứ. Tôi chờ bạn đã 21 năm.

VanhKhuyen: Xạo.

VienXu; Không có giờ học sao?

VanhKhuyen: Có, nhưng trốn.

VienXu: Oh my god. Không sợ ba đánh đòn?

VanhKhuyen: Học triết VN còn đáng sợ hơn.

Tôi biết Vành Khuyên muốn nói tới môn 'Tư Tưởng HCM' nhưng không dám viết rõ ràng. Tình bạn của chúng tôi càng ngày càng đằm thắm nhưng chúng tôi không biết thêm gì về nhau. Có lần tôi email cho Vành Khuyên:

- Hay là bạn cho tôi tấm hình đi. Chắc là rất dễ thương".

Vành Khuyên gửi cho tôi tấm hình … con chim vành khuyên, và hỏi tôi là "Xem có ai dễ thương hơn không?"

Chưa hết, Vành Khuyên còn đòi hỏi:

- Bây giờ tới lượt bạn gửi hình cho VK. Không được 'bắt chước người ta', gửi hình … con khỉ đấy nhé.

Tôi nghĩ tới chuyện gửi đại một hình tài tử Hồng Kông nào đó nhưng rồi tôi bắt đầu thấy e ngại, không muốn tiếp tục thiếu thành thật trong việc giao tiếp với một người bạn tôi bắt đầu thấy quí mến.

Trong email trả lời tôi viết về một chuyến viễn du xuống Nam Mỹ trên một du thuyền và gửi cho Vành Khuyên tấm hình tôi đang ngắm hoàng hôn trên biển. Tôi đứng quay lưng về phía ống kính, gió thổi mái tóc bồng, cô đơn và lãng mạn như một người lang bạt giang hồ. Lẽ dĩ nhiên là Vành Khuyên không biết thêm gì về tôi, nhưng có lẽ tấm hình đã gợi cho Vành Khuyên những ước mơ thầm kín, những chân trời xa, và một chút cảm tình lãng mạn của tuổi thanh xuân.

- Viễn Xứ, bạn 'ăn gian' nhé. Ai lại gửi cho bạn bè hình 'cái lưng' mình bao giờ. Thấy bạn đi đến nhưng chân trời xa lạ, ngắm nhìn trời đất bao la mà Vành-Khuyên thèm. Ước gì VK cũng được đi như bạn, được đứng bên bạn, cho bạn không còn cô đơn.

Tôi bắt đầu thấy sợ. Có lẽ là tôi đã đi quá trớn. Tôi không bao giờ có

ý-định phiêu lưu tình cảm với một người chưa biết mặt. Tôi biết rất rõ là nhưng cuộc tình như vậy không bao giờ đưa đến hạnh phúc lâu dài. Vả lại hoàn cảnh và lương tâm tôi đâu cho phép tôi làm những chuyện như thế. Sau nhiều đêm suy nghĩ tôi viết cho Vành-Khuyên một lá thư dài.

"*Vành Khuyên thân mến,*

Tôi sẽ hết sức thành thật với Vành Khuyên trong lá thư này. Quả tình thì tôi chưa bao giờ nói dối, nhưng từ lúc khởi đầu cho tình bạn của chúng ta tôi đã không nói hết về mình để có thể đưa đến hiểu lầm. Tôi không sinh năm 1973 như Vành Khuyên tưởng. Khi chọn VienXu_73 làm địa chỉ email tôi chỉ muốn ghi lại một móc thời gian khi tôi xa Việt Nam sang du học tại Hoa-Kỳ, đó là năm tôi trở thành người viễn xứ, miệt mài trên xứ lạ nhưng lúc nào cũng tơ tưởng đến quê nhà.

Năm ngoái tôi có trở về VN, lần đầu tiên sau nhiều năm xa cách. Tôi đã đi thăm lại 'đường xưa lối cũ', và tôi đã bồi hồi. Tôi đã gặp lớp người mới lớn sinh sau chiến tranh điêu tàn, và tôi xúc động. Tôi muốn trả cho đất nước nơi tôi sinh ra một chút ân tình, góp một bàn tay cho tuổi trẻ VN, nên tôi đã quyết định sẽ trở về dạy học tại một trường đại học kỹ-thuật của một người bạn.

Vành-Khuyên đã biết vì sao tôi tìm bạn trong giới sinh viên. Tôi cần tìm hiểu tuổi trẻ bên nhà vì trong ít lâu sắp tới tôi sẽ miệt mài với công việc mới, và nếu tôi không hiểu được đối tượng của mình thì không bao giờ tôi có thể thành công, dù chỉ là công việc nhỏ nhoi, hướng dẫn kỹ thuật trong lãnh vực hạn hẹp của mình.

Vành Khuyên đã cho tôi cơ hội, và trong lúc tiếp xúc, dù chỉ qua thư tín, tôi đã có lúc quên đi tuổi tác của mình. Tôi đã thực sự hoà mình

vào những sinh hoạt của đám bạn trẻ trung bên đó, dù chỉ qua tâm tư. Tôi đã sống bằng ảo giác, tưởng như mình còn đang ở trong tuổi thanh xuân.

Thực ra thì tôi đã ở vào tuổi xế chiều. Tôi có một gia-đình êm ấm, các con tôi đã lớn khôn và đã đi xa. Tôi xin Vành-Khuyên tha lỗi vì thực ra tôi không bao giờ có ý định dối trá. Tôi sống tới tấm lòng vị tha, và sống bằng triết lý 'yêu người để yêu mình'. Tấm hình đính kèm thư nầy Trinh, vợ tôi, chụp cho tôi trong vườn sau nhà vào tháng trước. Vành Khuyên xem, tóc tôi đã có nhiều sợi thay màu. Xin coi tôi là người bạn vong niên ở xa, và nếu Vành-Khuyên muốn, xin gọi tôi bằng chú, chú Duy với một tấm chân tình.

Vài tháng nữa là đến ngày tôi trở về V.N. Nếu Vành Khuyên cho phép và vẫn còn coi tôi là bạn thì tôi xin được gặp mặt. Lúc nào tôi cũng tha thiết với Vành-Khuyên và đám bạn-trẻ. Còn nếu không tiện, vì bất cứ lý do gì, tôi cũng xin gửi một lời cám ơn vì quả tình các bạn đã cho tôi những giây phút tưởng như không bao giờ tìm lại được của một thời đã qua.

Thành thật,
Viễn Xứ: Trần Quang Duy"

Hơn một tuần tôi vẫn không thấy Vành-Khuyên trên mạng hoặc email trả lời. Tôi nghĩ thầm là kết thúc như vậy cũng hay. Tôi không có gì hổ thẹn với lương tâm, dù có đôi chút luống tiếc, như đánh mất một cái gì mình vẫn nâng niu.

Đêm đó tôi làm việc khuya, gần muốn log-off thì Vành Khuyên bắt liên lạc lại. Vẫn những lời chào tôi đã thân quen "Hi Viễn Xứ".

Tôi trả lời "Vành-Khuyên, Vành Khuyên …" và ngần ngại không biết bây giờ mình phải đối thoại với Vành-Khuyên sao cho đúng mức. Tuy nhiên những dòng chữ trao đổi với người bạn từ bên kia đại dương sau đó lại rất bình thường:

- Nhận được email chưa?
- Chưa. Gửi bao giờ?
- Mới gửi 5 phút trước đây.

Tôi bật cười, cố gắng đánh máy dòng chữ thật nhanh:

- Chưa tới đâu… Có gì quan trọng không?
- Không, à có. Đọc rồi trả lời nhé. VK đi đây.
- Đi đâu?
- Ăn bánh xèo với Thu. Hích hích ... Good night & bye.

Tôi vào Outlook, tìm và thấy message của vanhkhuyen_21@yahoo.com vừa tới:

"*Chú Duy,*

Tụi cháu họp bàn và 'xét đơn' của chú rồi. Thu nói chú 'vô tội', Thúy khen hình chú 'trông còn ngon lành', Liễu thấy chú đạo mao, nhưng mà có vẻ … hơi cù-lần. Riêng VK thấy vườn sau nhà chú đẹp quá, có cả tượng Phật nên VK chắc là chú … tu cũng sắp thành chánh quả! Chú thấy đó, tụi cháu đã chấp nhận chú làm người bạn vong niên thân mến bên kia bờ đại dương.

Thành thật mà nói thì VK có hơi ngỡ ngàng khi đọc thư chú. VK cảm thấy như mất mát một chút gì mong manh nhưng đồng thời cũng thấy nhẹ người vì 'hình như chưa có gì phải xót xa'.

Có lẽ giống như chú, VK cũng đã để cho trí tưởng tượng của mình bay qua đại đương, đến với những hình ảnh mơ hồ nhưng lôi cuốn.

Mà tuổi trẻ nào không vậy, chú nhỉ. Chú cháu mình đều 'vô tội' như nhau.
Bao giờ chú về tới Sài-Gòn, nhớ liên lạc với Vành Khuyên. Nhà cháu khó tìm lắm nên chú sẽ phải hẹn VK ở một nơi nào cho bọn cháu dễ tìm.

Vành-Khuyên

T.B. Cháu định gọi chú bằng 'Sư Tổ', nhưng con Thúy nó bác. Nó nói gọi bằng 'Đại Sư Ca' cũng còn được nữa là. Chú có đọc 'Tiếu Ngạo Giang Hồ' không?"

Tôi trả lời vắn tắt "Cám ơn Vành Khuyên. Sẽ tìm gặp khi chú về đến Sài-Gòn", và thở nhẹ một hơi dài, nghĩ thầm "Con chim vành khuyên vẫn hót bình thường. Chắc không có gì quan trọng nữa. Bây giờ mình cần một giấc ngủ bình yên."

* * *

Sài Gòn trời nắng chói chang. Tôi email cho Vành Khuyên và hẹn gặp nhau ở Brodard vào lúc 3 giờ chiều thứ Bảy sắp tới. Khách sạn Palace nơi tôi cư ngụ cũng gần đó nhưng tôi không dám hẹn Vành Khuyên tới nơi này, sợ bất tiện, nhất là chúng tôi chưa gặp nhau bao giờ.
Tôi đến Brodard vài phút trước giờ hẹn, chọn một bàn gần cửa kính để Vành Khuyên dễ nhìn. Vành Khuyên đã có hình của tôi, và tôi đã cho biết là tôi sẽ mặc áo màu xanh biển, nên chắc là không khó nhận ra . Quả tình tôi cũng có một chút nôn nao. Tôi chưa biết mặt Vành

Khuyên, rất mong gặp được một người dễ thương để làm bạn trong những ngày mới trở lại quê nhà.

Khi tôi bắt đầu thấy sốt ruột, nhìn đồng hồ xem giờ, thì một thanh niên còn trẻ tiến lại bàn tôi, cúi đầu chào, và xin phép ngồi xuống cùng bàn. Tôi hơi ngạc nhiên vì bàn trống còn nhiều nhưng cũng lịch sự, chìa bàn tay ra dấu mời ngồi. Anh ta mỉm cười, tự giới thiệu:

- Chú Duy, cháu là Vành Khuyên.

Tôi gần như cứng người trên ghế:

- Vành Khuyên? Tôi cứ tưởng …

- Cháu biết, chú nghĩ Vành Khuyên là con gái. Chắc chú thất vọng lắm?

Tôi vội vàng cải chính:

- Không, không … Ngạc nhiên thì có, nhưng thất vọng thì không. Trong mấy dòng tìm bạn tôi có nói rõ là 'trai hoặc gái, miễn là dễ thương', và Vành Khuyên không bao giờ khẳng định mình là con gái khi liên lạc với tôi. Tôi chỉ cảm nhận vậy thôi. Hân hạnh được biết Vành Khuyên.

Tôi chìa bàn tay, bắt tay người bạn mới. Anh ta xiết chặt bàn tay tôi:

- Tên cháu là Hữu.

- Cám ơn Hữu đã tới. Cuối cùng chúng ta đã gặp nhau. Hữu uống gì nào."

Hữu gọi một chai Coca, và chúng tôi bắt đầu chuyện trò một cách cởi mở. Tôi nói một chút về tôi, về những dự tính tương lai ở quê nhà, như những gì tôi đã viết cho 'Vành Khuyên'. Hữu lặng lẽ ngồi nghe, thỉnh thoảng hỏi thêm vài điều, và hầu như không nói gì về mình. Khi đã thấy khá thân tình tôi hỏi Hữu:

- Còn cháu thì sao? Cuối năm nay ra trường rồi. Đã có gia đình hoặc

‘có một nơi nào’ chưa?
Hữu mỉm cười:
- Cháu còn trẻ quá, với lại cháu muốn đi du-học nên không muốn vương mắc lúc nầy. Chia tay sẽ khổ lắm.
Tôi đồng ý:
- Cũng phải. Ba mươi tuổi chú mới lập gia đình. Tuy nhiên thanh niên ở vào tuổi cháu mà không có tình yêu thì cũng hơi hiếm.
Hữu lại cười:
- Có chứ chú, nhưng chỉ nhẹ nhàng gần như là bạn mà thôi.
Tôi nghĩ thầm:
- Thằng bé ngoan.
Hữu uống cạn ly nước, nhìn tôi đắn đo:
- Cháu muốn mời chú về nhà cho biết. Không rõ chú có rảnh không.
- Rảnh chứ. Chiều thứ Bảy mà. Cám ơn cháu nhiều.
- Chú ngồi sau xe Honda cho cháu chở nhé?
Tôi thú thật:
- Hơi sợ, lâu lắm rồi chú không ngồi xe gắn máy, nhưng Hữu chạy chầm chậm thì chú sẽ không hốt hoảng đâu.

Nhà Hữu ở cuối một con hẻm sát rạch Thị Nghè. Căn nhà nhỏ nhưng khang trang, có sân và cây hoa huỳnh-anh trước nhà. Tôi nghĩ gia-đình Hữu thuộc loại khá giả nên Hữu mới có ý-định xuất ngoại tiếp tục việc học. Hữu mời tôi ngồi ngoài phòng khách và xin phép tôi vào nhà trong có chút việc. Tôi kín đáo quan sát xung quanh trong lúc chờ đợi, và thật sự hài lòng là mình đã đạt được một mục đích nho nhỏ, bắt đầu một giai đoạn mới của cuộc đời như dự tính.
Cô gái, tôi nghĩ là người làm, vén tấm màn cửa ngăn cách phòng

khách và nhà trong, rón rén bưng khay nước trà. Cô ta cúi đầu chào, mái tóc xõa che gần kín khuôn mặt, đặt tách trà nóng còn bốc khói trước mặt tôi:

- Mời chú Duy dùng trà.

Tôi mỉm cười:

- Cám ơn - và tần ngần không biết nói gì thêm.

Thay vì trở vào nhà trong, cô gái ngồi xuống chiếc ghế đối diện, liếc mắt nhìn tôi, tủm tỉm cười:

- Chú Duy không muốn gặp Vành Khuyên sao?

Tôi giật mình, nghĩ thầm:

- Vành Khuyên nào nữa đây?

Thấy tôi ngơ ngác cô gái che miệng cười:

- Cháu mới là Vành Khuyên. Hữu chỉ là anh họ, thuộc đám bạn con trai mà cháu thường đề cập với chú.

Thấy tôi vẫn ngồi ngẩn ngơ. Vành-Khuyên nói tiếp:

- Bộ tưởng 'người ta' là người làm trong nhà sao mà 'hổng' thèm nói chuyện.

Tôi bật cười, đúng là Vành Khuyên đây rồi. Bỗng dưng tôi trở nên hoạt bát:

- Chú đang ngẩn ngơ không biết gia-đình này làm cách gì mà lại mướn được một cô người làm dễ thương như vậy.

- Hứ, mới gặp mà chú đã 'xạo' rồi. Tên cháu là Phương Thảo. Đừng gọi Vành Khuyên ở nhà. Ba nghe thấy lại tưởng là cháu đòi đổi tên.

Tôi rơi từ ngạc nhiên này qua ngạc nhiên khác, nhưng lúng túng một hồi rồi tôi cũng hiểu hết. Chỉ vì con gái rụt rè nên Phương Thảo không dám tới gặp tôi ở chỗ lạ. Hữu được đề cử làm đại diện, nhận là Vành-Khuyên để xem thái độ của tôi như thế nào. Nếu tôi thất

vọng, hoặc có thái độ và hành động như mấy 'ông' Việt Kiều kiêu căng thì 'cho đi chỗ khác chơi'. Hữu chấp nhận nên tôi mới được mời về nhà gặp Vành-Khuyên thứ thiệt!

Cô bé làm lành:

- Cháu xin lỗi vì đã không 'tín nhiệm' chú ngay từ phút đầu. Nhưng mà chú đã từ một thanh niên biến thành 'sư tổ', ý quên, thành chú Duy, thì cũng để cho cháu 'hóa phép' chút xiú chứ.

Tôi cười xòa:

- OK. Thế là huề cả làng. Bây giờ cháu còn gì nghi ngờ nữa không?

Phương Thảo tươi cười lắc đầu, gọi với vào trong nhà:

- Hello, bây giờ các bạn ra được rồi!

Hữu bước ra, theo sau là một cô gái khác. Phương Thảo giới thiệu:

- Thu đấy, còn Hữu thì chú đã gặp rồi.

Chúng tôi vui vẻ chuyện trò, và càng lâu tôi càng thoải mái, thấy mình không xa cách lớp người trẻ bao nhiêu, trái lại còn có cảm tưởng như là đã quen biết với Hữu, với Thảo và Thu rất lâu ngày. Thu hỏi tôi:

- Chú về Sài Gòn mấy tuần rồi sao bây giờ mới tìm gặp tụi cháu?

Tôi đắn đo một chút rồi tóm tắt kể cho Phương Thảo và bạn bè của Thảo nghe về những ngày tôi 'đi hoang' với Jackie:

- Chú muốn thành thật với các cháu nên không dấu diếm, dù có chút riêng tư. Đó là lý do tại sao bây giờ chú mới đi tìm các cháu.

Thu phê phán thẳng thừng:

- Chú Duy bê bối quá. Mới ra khỏi nhà đã lăng nhăng!

Phương Thảo nạt Thu:

- Con Gà Tồ nầy!

Nhìn tôi Thảo hỏi:

- Jackie yêu chú vậy mà đành đoạn bỏ đi. Chú không biết cô ấy bây giờ ở đâu thật sao? Tội quá. Khổ vì tình chú nhỉ.

Tôi lắc đầu:

- Không, chú không biết Jackie bây giờ ra sao. Mà thôi cháu ạ. Một đoạn đời đã qua.

Hữu góp chuyện:

- Khổ thế thì Hữu cũng muốn khổ! Thu làm cho Hữu 'khổ' chút xíu đi."

Chúng tôi cười vang trong khi Thu còn ngơ ngác. Tôi nhận xét:

- Hữu đẹp trai thế nầy thì trước sau gì rôi cũng 'khổ' thôi. Có qua Mỹ đừng tới San Francisco!

Thu hỏi:

- Tại sao?

Tôi tủm tỉm cười:

- Sợ mấy anh con trai khác sẽ bắt cóc Hữu. San Francisco là tổ của mấy chàng.

Hiểu ra Thu cười lăn lộn, còn Hữu mặt đỏ rần. Phương Thảo cũng cười:

- Chú Duy cái gì cũng biết, nếu qua được bên đó bọn mình cứ theo chân chú là chắc ăn.

Thấy đã khá lâu nên dù còn đang vui chuyện tôi đã định đứng lên cáo từ thì ba Phương-Thảo đi chơi đâu đó mới trở về. Phương Thảo giới thiệu chúng tôi:

- Đây là chú Duy, bạn của chúng con, ở Mỹ mới về nước dạy học, còn đây là ba cháu.

Tôi đưa tay bắt tay người đàn ông đã luống tuổi, có vẻ như đã già hơn tôi khá nhiều:

- Hân hạnh biết anh.

Ba Phương Thảo niềm nở:

- Tôi là Sáng. Mời anh cứ tự nhiên, - rồi như có chút ngần ngừ - Tôi trông anh quen lắm. Hình như đã gặp anh đâu đó.

Phương Thảo cười:

- Chú Duy mới về nước, và bận đi 'giang hồ' tuốt ngoài Hà-Nội, ba gặp thế nào được!

Tôi cười khổ:

- Phương Thảo đang kể tội tôi đó. Thực ra tôi trông anh Sáng cũng quen lắm.

- Xạo. Chú Duy lại xạo nữa rồi. Phương Thảo không tin.

Sáng xin lỗi, anh quay lưng vào nhà nhưng chỉ bước đi vài bước anh chợt quay lại:

- Xin lỗi anh Duy nếu tôi tò mò không đúng, tên anh có phải là Trần Quang Duy, 'ngày xưa' ở Đà Nẵng?

Tôi ngỡ ngàng:

- Vâng, tôi … tôi…

Sáng bật kêu lên:

- Commandant, trời ơi, Commandant!

Khi nghe Sáng gọi 'Commandant' thì tôi đã nhận ra anh. Chúng tôi ôm lấy nhau nghẹn ngào. Hơn 30 năm rồi còn gì. Ngày đó Sáng và tôi cùng ở trên một khinh tốc đĩnh do tôi chỉ-huy. Sáng là cánh tay phải của tôi. Chúng tôi vẫy vùng ngoài biển Bắc, vào sinh ra tử có nhau, và nhiều lần uống rượu chung với nhau đến say mềm. Sáng quay sang đám trẻ đang đứng như phỗng nhìn chúng tôi:

- Tụi bây vô trong cho ba nói chuyện với Commandant.

Tôi can:

- Anh Sáng, cứ để cho các cháu ngồi đó. Chúng nó cũng cần biết

thêm về mối liên hệ của chúng mình.
Phương Thảo năn nỉ:
- Nói con nghe đi ba. ‘Commandant’ là làm sao.
Sáng hình như vẫn còn xúc động, anh nói không ra lời. Tôi giải thích cho đám nhỏ:
- Lớp người của ba cháu và chú ít nhiều chịu ảnh hưởng của văn hóa Pháp nên thường dùng những từ ngữ Pháp thông dụng trong câu chuyện hàng ngày. Trong quân chủng ba cháu và chú phục vụ ngày xưa, người chỉ huy được gọi là ‘Commandant’, cũng như ‘thủ trưởng’ bây giờ vậy.
Quay sang Sáng tôi tiếp:
- Anh Sáng à, thôi đừng gọi tôi là Commandant nữa, gọi tôi là chú Duy như bọn trẻ này cũng được rồi.
Hữu vỗ tay:
- Đúng rồi chú Tư. Ba cháu ngày xưa cũng hay nói cái gì ‘Đại Bàng” với ‘Mặt Trời’. Bây giờ ai ổng cũng ‘anh anh, tui tui’ hết trọi.
Sáng lắc đầu:
- Ba mầy khác, tao khác, quân chủng của tao khác, - và quay ra lũ trẻ anh ‘ra lệnh’ - Tụi bây ngồi yên đó. Không được làm phiền Commandant.
Phương Thảo bĩu môi nói nhỏ:
- Bạn con chứ bộ.
Sáng kể lể:
- Khi Commandant rời Đà Nẳng về Sài-Gòn anh em ai cũng buồn. Sau đó nghe tin Commandant qua Mỹ du-học, rồi bặt tin luôn. Vật đổi sao dời, không ngờ lại có ngày gặp nhau. Commandant không khác xưa bao nhiêu, nên mới thấy mặt là tôi ngờ ngợ liền.

Thu chen vào:

- Bác Tư nói hồi chú Duy rời Đà Nẵng ai cũng buồn. Có cô nào trong đó không?

Sáng cười:

- Cái đó thì có. Đêm giã từ Commandant uống say mèm, chẳng còn biết trời đất gì, tụi tôi phải đưa về nhà 'cô ấy' nhờ săn sóc. Lâu ngày quá quên mất tên.

Thu lại kết tội:

- Chú Duy bê bối quá.

Riêng Phương Thảo chỉ nhìn tôi, cười bằng mắt. Tôi ân cần thăm hỏi:

- Còn anh Sáng. Từ độ đó tới giờ đời sống ra sao?

Sáng vắn tắt:

- Thì cũng trôi theo dòng đời, nhiều lúc đói khổ, nhưng nhờ có nghề electronics cũ nên bây giờ tôi đang làm làm việc cho một hãng ngoại quốc, cũng khá sung túc, và còn dành dụm được ít tiền bạc cho con cái đi học.

Chỉ Phương Thảo, Sáng tiếp:

- Nó là con gái út của tôi. Chỉ được có hai đứa. Con chị nó đã lấy chồng, yên bề gia thất, tôi cũng mừng. Riêng nó cuối năm nay ra trường, cứ đòi đi du-học chứ không chịu chồng con gì cả.

Tôi ngập ngừng:

- Thế còn chị nhà đâu không thấy.

Phương Thảo cướp lời:

- Mẹ cháu qua đời lâu rồi. Chú coi cháu côi cút 'zậy' đó mà ba cháu 'hổng' thương.

Tôi thở dài:

- Xin chia buồn với anh, và với cháu. Phương Thảo à, chắc ba cháu phải yêu thương mẹ cháu và các cháu lắm nên mới gà trống nuôi con mấy chục năm nay. Cháu cám ơn ba cháu đi.

Sáng đưa tay dụi mắt:

- Nhà tôi cũng người Bắc như Commandant. Tới lúc các con tôi sắp nên người thì bả không còn. Thôi Commandant à, mình nhậu một chầu nghe.

Những bất ngờ chiều nay vẫn còn làm tôi choáng váng nên tôi tìm cách kiếu từ:

- Để lúc khác, anh Sáng. Tối nay tôi có hẹn nên phải đi bây giờ. Mình còn nhiều ngày giờ. Nếu anh cho phép tôi sẽ lui tới thường hơn. Ngoại trừ một đứa cháu, tôi cũng không còn có ai là người thân ở Sài-Gòn. Xin phép anh. Phương Thảo và các cháu, chú về nhé.

Phương Thảo nắm cánh tay tôi:

- Chú Duy.

Tôi im lặng đợi chờ. Thảo nhìn vào mắt tôi:

- Nhớ đường tới nhà cháu chưa?

Tôi nhìn vào đôi mắt long lanh trìu mến ấy, và nhẹ gật đầu:

- Làm sao quên được.

Sáng và Phương Thảo đưa tôi ra đến tận đầu ngõ, đứng đợi cho đến lúc chiếc taxi mang tôi đi lẫn vào bóng chiều nhạt nhoà.

Trần Quang Thiệu

---

[1] Xin đọc Gió Thoảng Tây Hồ - Cùng tác giả.

Nguồn: Vinasoft -Ngụy Xưa sưu tầm
Được bạn: NHDT đưa lên
vào ngày: 25 tháng 2 năm 2007